

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПАМ'ЯТІ

Кривошея В. В.

**УКРАЇНСЬКЕ КОЗАЦТВО
В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПАМ'ЯТІ.
ЧЕРНІГІВСЬКИЙ ПОЛК**

У двох томах

Том I

**Київ
2012**

УДК 94(477.51)"14/16"
ББК 63.3(4Укр-4Чер)44
К 82

Рекомендовано до друку Вченою радою Українського інституту національної пам'яті (протокол № 3 від 8 листопада 2011 р.)

При повторному або частковому використанні матеріалів монографії посилання на публікацію обов'язкове

Рецензенти:

доктор історичних наук, професор Ю. А. Мицик;
доктор історичних наук, професор С. А. Леп'явко

Кривошея В. В.

К 82 Українське козацтво в національній пам'яті. Чернігівський полк: монографія : у 2 т. / Кривошея В.В. — К.: ДП «НВЦ «Пріоритети», 2012. — Т. I. — 516 с. ISBN 978-966-8809-45-3

Монографія є спробою представити історію населених пунктів та головних представників різних соціальних ідентичностей Чернігівщини козацької доби. У центрі уваги дослідника знаходиться доля локальної спільноти, злети і травми її репрезентантів, які є складовими національної пам'яті. Науково-довідкове видання розраховане на науковців, краєзнавців, широке коло читачів, не байдужих до нашого минулого.

УДК 94(477.51)"14/16"
ББК 63.3(4Укр-4Чер)44

ВСТУП

Дослідження таких кодів пам'яті як топонімічних (назва населеного пункту), так і антропологічних (історія роду, а відповідно передача прізвища від одного коліна до наступного), розпочинаючи від початку ХІХ ст., завжди знаходилися у центрі уваги дослідників минувшини. З цими місцями пам'яті зустрічалося не одне покоління українців і їх актуалізація є завданням усіх, хто переймається проблемами колективної пам'яті. Топоніміка і генеалогія як локальний і персоналізований прояви колективної пам'яті є об'єктами пропонованої праці. Дане дослідження здійснене на матеріалах Чернігівського полку. Це один із трьох полків північно-східної групи, який не належав до корінних козацьких полків зразка 1625 р. Він виник внаслідок поширення козацтва на північний схід на терени Чернігівського і Київського воеводств.

Стосовно дослідження топоніміки та історії населених пунктів козацької доби на Лівобережжі першопрохідцем став О. Лазаревський, який вперше поєднав вивчення історії території, насамперед генеалогії її населення та місць проживання. Проте життєвий часовий ресурс не дозволив йому охопити всі території. Не встиг він опрацювати й матеріали з історії Чернігівського полку.

У подальшій історіографії під цим кутом зору може розглядатися праця Ф. Гумілевського «Историко-статистическое описание Черниговской епархии». Антропологічну (генеалогічну) складову активно досліджував В. Модзалевський. У рамках так званої обласної історії лише статті Ю. Виноградського стосувалися Сосницької землі. Кроком вперед стала книга великого колективу авторів про Чернігівську область «Історії міст і сіл УРСР». Останнім часом історію окремих територій і особистостей козацької доби активно досліджують Я. Волерт, О. Галушко, С. Горобець, Г. Доманова, В. Зайченко, О. Коваленко, І. Кондратьєв, І. Кривошея, А. Курданов, С. Леп'явко, О. Ляшев, І. Петриченко, П. Пиріг, Д. Казіміров, С. Павленко, О. Попружна, В. Сапон, І. Ситий, Л. Студьонова, О. Травкіна.

Завданнями пропонованого дослідження є:

- виявлення та вивчення діяльності представників козацької еліти (полковників, полкової старшини, сотників, сотенної старшини, курінних отаманів, полкових і сотенних служителів) шляхом подачі біограм у фрагментах родоводів;
- виявлення й дослідження таких соціальних груп як стрільці, бобровники і пташники, що забезпечували гетьманський і полковницький двори, а також дослідження персональних родових зв'язків коменної старшини на Чернігівщині, долі родів місцевих бояр-шляхти;
- доповнення реєстру міщанських урядників, реконструкція фрагментів їхніх родоводів козацької доби;

– продовження дослідження щодо виявлення священницьких родів та реконструкція фрагментів їхніх родоводів козацької доби, а також складання реєстрів дяків, дячків, паламарів;

– розгляд проблеми козацьких вдів на матеріалах полку;

– систематизація інформації щодо історії населених пунктів полку протягом XVII – XVIII ст., особливо про їх заснування і засновників, козацьке і посполитське населення;

– розгляд специфіки міста Чернігова, інших так званих міських поселень, надання коротких історичних довідок про сільські населені пункти, визначення взаємозв'язків таких поселенських одиниць як двір і хутір, а також визначення структури цехової організації в місті та пріоритети спеціальностей у селі;

– аналіз маеткових надбань монастирів, священників, козацької старшини, міщанства, їх еволюції;

– доповнення інформації про рудні, гути, млини новими даними.

Враховуючи, що це не спеціальне генеалогічне дослідження, автор пішов за спрощеною схемою фрагментів родоводів козацької доби, тобто верхня межа закінчується часом ліквідації полково-сотенного устрою. При можливості нижня межа сягала XVI ст., щоб продемонструвати коріння того чи іншого роду. Автор намагався згрупувати інформацію про представників тих родів, які творили історію краю протягом майже двох століть. У політичній сфері пріоритети надавалися тим родам, представники яких займали щаблі в козацькій ієрархії від курінного отамана до полковника і вище, мали високий статус у міському самоуправлінні, протопопам і священникам; у економічній – «державцям», тобто власникам маєтків, а також тим, хто володів водними руднями, гутами, водними млинами, тобто значними господарськими об'єктами; у біосоціальной – автор намагався охопити найбільшу кількість соціальних груп.

Інформація про родини представлена поколіневими (2 – 10 колін, I – X) біограмами представників роду. Зазначене спрощення родоводів козацької доби полягає у подачі відомостей про дружину/чоловіка у спільній біографії, а також відмові у нумерації представників роду. Позначення порядковим номером як на початку родоводу, так і цифрове позначення батьків у фрагментах родоводів не завжди доцільні. Як показує практика, дослідження родоводів за всіма генеалогічними правилами приносить користь лише у повністю реставрованих родовідних деревах. Це яскраво продемонстровано нещодавно захищеними кандидатськими дисертаціями О. Алфьорова і С. Горобця (відповідно присвяченим родам Голубів і Шихуцьких).

Стосовно методики складання біограм зазначимо наступне. За наявності джерел генеалогічним завданням було встановити прізвище, ім'я та по батькові. У разі відсутності однієї з трьох складових цього титулу, кожен з них позначається латинською літерою N. У випадку, коли дата народження невідома, початкова інформація замінюється на знак питання. Наприклад, (? – 1717). У разі, коли невідомий рік смерті, вносяться відомі дати: (1650 – 1710 – ?), а саме датування завершується знаком питання. Можливі й інші варіанти: (? – 1660 – 1720 – ?),

коли взагалі невідомі ні рік народження, ні дата смерті, але знаємо, в який проміжок часу ця людина жила. Поодинокі згадки позначаються так: (? – 1695 – ?). Така ж методика використовується при датуванні перебування на тому чи іншому уряді (тобто посаді).

Автор висловлює щиру подяку В. Брехуненку, С. Бутку, В. Дятлову, Д. Казімірову, О. Коваленку, І. Кривошеї, С. Леп'явку, Ю. Мицику, С. Павленку, І. Петриченко, А. Потьомкіну, В. Рябцеву, І. Ситому, В. Степанкову, Г. Швидько, працівникам Інституту рукопису НБУ ім. В. І. Вернадського, Центрального державного історичного архіву України. Окремо дякую С. Горобцю за допомогу у підборі джерел і консультаціях краєзнавчого характеру.

ПОЛКОВНИКИ І ПОЛКОВА СТАРШИНА

ПОЛКОВНИКИ

Бут Григорій (? – 1648.08. – 1648.12.), Небаба Мартин (1648 – 1651.7.07.), Донець Іван (1649.02. – 1649.03., нак.), Григорій (1649.08., нак.), Забіла Петро Михайлович (1651.03., нак.), Толмач Іван (1651.04., нак.), Подобайло Степан Данилович (? – 1649.06. – 1651.07., нак.; 1651.07. – 1654.10.), Шохів Іван (1651.6.05., нак.), Миколаєнко Отрох (Трохим) Ничипорович (1654.05., нак.), Абрамович Іван (Попович) (1651.04. – 1651.06., 1654.04., нак.; 1654.11. – 1657.04.), Силич Оникій (1657.04. – 1663.07.), Григор Ничипірович (1658.09. [1817,с.620], нак.), Коханенко Станіслав (1659.04.,08. [1817,с.620], нак.), Абрамович Іван (1661.06., нак.), Коханенко Станіслав (1662.9.04. [1678,арк.1] – 1662.11., нак.), Миколаєнко Трохим (Отрох) Ничипірович (1663 – ?), Гаврилович Тихін (? – 1663), Красна Башта Степан (1663 – 1664.19.05. [1971,с.11,13] – ?), Молявка Іван Харитонович (1664.07., нак.), Ігнатович Дем'ян (? – 1665.3.03. – 1668), Семенович Василь (1666.11.10. [1480,арк.4], нак.), Марко Артемович (1667.05. [1503,арк.24], нак.), Васильович Гаврило (1668.01., нак.), Свінтицький Федір (1668.01., нак.), Стрівський Костянтин (1669.01., нак.), Лисенко Іван Якович (1669 – 1671.30.01. [1682,арк.1] – ?), Решутько-Пригара Іван Матвійович (1670.01., нак.), Ігнатович Василь (1671 – 1672), Болдаковський Василь Семенович (1671.29.07. [1626,арк.1]), Полуботок Леонтій Артемович (1671[1915,с.143].09., нак.), Дунін-Борковський Василь Касперович (1672 – 1682), Кохановський Станіслав (1675.08. – 09. [1518,арк.1], Максимович Іван (1676, нак.), Самойлович Григорій Іванович (1683 – 1687), Каленикович Ничипір (1688, нак.), Лизогуб Яків Кіндратович (1687 – 1698.9.08.), Донець Дмитро Стефанович (1689.04., нак.), Грембецький Микола Григорович (1696.10., 1697.11., 1698.10. – 1698.11., 1699.1.03. [1248,арк.1], нак.), Лизогуб Юхим Якович (1699 – 1704), Донець Дмитро Стефанович (1701.02., нак.), Затиркевич Юрій Васильович (1704.12., нак.), Чечель Іван Власович (1705.11., нак.), Полуботок Павло Леонтійович (1705.23.04. – 1723), Грембецький Микола Григорович (1712.05. – 1712.10.; 1713.03., нак.), Томара Василь Іванович (1716.03.; 1721.03., нак.), Силич Іван (1723, 09. – 10. [120,арк.3; 121,арк.8]), Богданов Михайло Самсонович (1723.22.10. [1452,арк.2] – 1735), Сангурський Павло Омелянович (1723 – 1724, нак.), Мокрієвич Іван (1731, нак.), Леневиц Карпо Петрович (1733.12., нак.), Ізмайлов Володимир Васильович (1736 [290,арк.1; 291,арк.1] – 1748.06. – ?), Божич Іван Пантелеймонович (1748.13.12./1749.24.02. – універсал – 1752.04. – ?), Милорадович Петро Степанович (1762 – 1782).

Григорій Бут – полковник чернігівський (? – 1648.08. – 1648 [1745, с.163].12. – ?). Восени 1648 р. (раніше 8 жовтня) возив до Б. Хмельницького Адама Лемка, Ахзема з Седніва, писаря носівського і Муриловського, які отримали універсал на формування полку, наказом полковника обрати Кизиму

і заборорою відступати з Річиць, Гомеля і Лоева [1745,с.163]. Посол на сейм 1648 р. [1840,с.14]. Навесні 1649 р. відомий сотник Бут, який прийшов з полком Небаби до Гомеля [1767,с.12]. Козак чернігівський (1649 [1785,с.478]).

Полк Мартина Небаби [1878,с.116-128] навесні 1649 р. складала 33 корогви під його началом і ще частина на чолі з Подобайлом стояла біля лоевської переправи [1768,с.143]. У підпорядкуванні Небаби був і полковник Головацький [1768,с.143], що свідчить про те, що перший з них був чи старшим полковником чи наказним гетьманом.

Влітку 1649 р. Б. Хмельницький призначив Кричевського наказним гетьманом над 8 полками: Небаби, Головацького, Шумейка, Віука, Кизими, Подобайла та інших. Вони мали «1 червня у Чернігові ... раду, на якій ухвалили, щоб і самі бути наготові із зброєю, мали пороху по два фунти, також і сухарі, щоб за як Хмельницький дасть знати, виступити» [1765,с.31].

Влітку 1651 р. відбулась значна битва Чернігівського полку з військами князя Радзивілла під Лоевом, в якій загинув полковник Небаба [1765,с.32].

Бідні-Подобайли

I

Данило Подобайло — шляхтич гербу Яніна [1920,с.23].

II

Степан Данилович (? — 1618 — 1654) — згадка воєводи київського Адама Киселя «перед тим був у мене драганом, і він мій підданий — з Носівки» [1839,с.383] свідчить про його шляхетське походження, досвід військової служби, а в подальшому — шлях представника служилої шляхти. Полковник чернігівський (з початку 1649), котрому Б. Хмельницький доручив після загибелі Іллі Голоти захищати північні рубежі України [1978,с.85]. Подобайло зосередився з 10000 козаків під Лоевом [1765,с.25], з них 17 сотень Чернігівського полку. Старший сотник Чернігівського полку (? — 1651.9.04. [1860,с.19] — ?), полковник чернігівський (1651 — 1654), наказний гетьман (1651, 1652). У 1651 р. полонений козацький сотник (чорнобильський ?) Половка розповів: «до Литви призначений полки Чернігівський і Ніжинський, над котрими полковники Небаба і Подобайло, в помочі полк Переяславський — полковник Гераско, і полк Київський — полковник Антін, що заступає місце Кричевського» [1839,с.215]. Після смерті Небаби знову очолив Чернігівський полк. Литовці мали звістку про «пана Подобайла, теперішнього чернігівського полковника, котрого здається проти його власної волі вибрали собі за голову на місце Небаби» [1839,с.326]. Відстоявши Чернігів, Подобайло повів наступ на опорний пункт литовців Любеч (очевидно, в ранзі наказного гетьмана) [1839,с.334]. Взяв в облогу литовські підрозділи на чолі з мозирським старостою. Білоцерківський мир забороняв козацтво в межах Чернігівського воєводства. Степан Подобайло мав стати і став в різку опозицію до такого рішення. Декілька десятків тисяч козаків, які облягали Любеч, зібралися на військову раду і уповноважили наказного гетьмана на поїздку до Чигирини з метою з'ясування ситуації. Адам Кисіль поспішив сповістити про раду і самоуправство Подобайла Б. Хмельницького та І. Виговського

(«Коли б йому там — за мою радою — голову знято») [1839,с.382]. І дійсно, Подобайла в Чигирині «за шию взято» [1839,с.383], «взято до в'язниці, і нема надії, аби звідти живий мав вийти» [1839,с.384], причому він був заарештований не один, а крім нього взято «кількох послів, що прийшли просити у нього (Хмельницького — К. В.) помочи від імени литовських козаків» [1839,с.391]. Проте Хмельницький випустив Подобайла і подальші дії останнього свідчать, що він отримав наказ панських урядників до маєтностей допускати, але козаків з цих місць не виводити.

На початку 1652 р. Степан Подобайло, який отаборився у Борзні, отримав наказ гетьмана Хмельницького про виведення козаків з Чернігівського у Київське воеводство, а в разі залишення на території цього воеводства залишитися панськими підданими [1800,с.125]. Всю весну Подобайло об'їзжав Конотоп, Смілу, Миргород. М. Грушевський вважав, що «сі роз'їзди Подобайло не без значіння в його ролі наказного гетьмана і особливо довіреного чоловіка гетьмана» [1839,с.426]. Уже в червні 1652 р. з Ніжина надійшла звістка: «а по сюде сторону гетьман Хмельницкой велел бить гетьманом в свое место с казаки: с полками с Миргородцким, да с Переяславским да с Прилуцким, да с Полтавским, полковнику, ему — Стефану Подобайле. Да с ним же будут Татаровя многие люди. А он, де Подобайло, ждет за собой в Нежин козаков и татар вскоре, а собрався ему в Нежине, итить к Чернигову битця с паном Радивилом» [1800,с.433]. Подобайло штурмував Стародуб. Є свідчення про те, що був прихильником українсько-російської співпраці [1800,с.562], на Переяславській раді приведений до присяги московському царю. Про інших учасників Переяславської ради маємо згадки стосовно осавула полкового Андрія Павловича (Павленка Андрія). За реєстром 1649 р. він був козаком полкової сотні Чернігівської. Про другого осавула Омеляна Гирмановича додаткові джерела не виявлені. Хорунжим Василем Семеновичем міг бути Василь Семенович Болдаковський. Відсутня інформація про старшин, які присягнули в Переяславі, обозного Григорія Івановича, писара Оникія Лукича, сотників Івана Івановича, Андрія Івановича, Івана Лавріновича, Григорія Ничипоровича, Онуфрія Івановича (можливо протопласт Петрункевичів).

III

Василь Степанович — сотник у Чернігівському полку. Мав млин на р. Убеді у с. Савинках за гетьманів Ігнатовича і Самойловича [1803,с.389].

IV

Яким Васильович (? — 1677 — 1718 [1920,с.23] — ?) — козак волинський. У Волинці мав млин, половину якого віддав настоятелю Макошинського монастиря Ничипору на відкуп [1998,с.33]. У 1697 р. разом з братом отримав від чернігівського полковника Лизогуба маєтність. Житель с. Самотуг, 13 жовтня 1718 р. продав Полуботку млин на р. Убеді, а уже 18 жовтня розглядалася чолобитна останнього на Бідного за «непристойные слова». У березні 1726 р. знову розглядалася його чолобитна з скаргою на кривди і разорення від колишнього чернігівського полковника Павла Полуботка.

Йосип Васильович — у 1712 р. гетьман Скоропадський затвердив за братами надання.

V

Іван — був у походах під Чигирином у 1678 р., під Паланкою у 1694 р., під Казикерменом у 1695 года, під Азовом у 1696 р., за Псковом у Печерах, на Іжорській баталії, за Вислою, під Полтавою у 1709 р., у поході 1724 р. [137,арк.13].

Супрун.

VI

Трохим (1705 — 1768 — ?) — козак-підпомічник волинський. Володів водяним млином на р. Волинка разом з братаничами Іваном та Левком Бідними, козаками Понорницької сотні [776,арк.85]. Брат Степана, з яким жили на одному дворі. Д.: 1) NNN. 2) Ксенія Олексіївна N (1738, с. Сосниця — 1768 — ?).

Степан (1708 — ?) — козак виборний волинський (? — 1740 — 1747 — ?). У 1747 р. мав козацьких підсусідків, записаних до Понорницької сотні [524,арк.285]. Мав двір, до якого належали ґрунт на 6 четвертей, сіножать на 30 возів, млин в одне коло, винокурня, 3 коней, 4 волів (1740).

Семен — козак ґрунтовий у с. Волинці (1732). Рідний брат Івана, жили на батьківських ґрунтах.

Іван — козак ґрунтовий у с. Волинці (1732). Рідний брат Семена, жили на батьківських ґрунтах.

Яким — малоґрунтовий козак у Волинці (? — 1732 [533,арк.8зв.] — 1739 — ?).

Іван Супрунович (1700 — ?) — малоґрунтовий виборний козак у Волинці (? — 1738 — 1747 — ?). У 1740 р. жив у одному дворі з братовою Марією [523,арк.220], з ним в одному дворі у 1747 р. в різних хатах жили племінники, піші козаки-підпомічники Дем'ян і Григорій (1715 — ?) [524,арк.279]. Мав двір, до якого належали ґрунт на 6 четвертей, сіножать на 30 возів, млин в одне коло, 3 коней, 4 волів (1740), 6 коней, 6 волів (1747).

Іван — козак с. Волинки, у 1751 р. мав двір і дві хати [532,арк.267].

Демко — брат Івана (1751), козак Волинської сотні (1778). Разом з Василем Бідним сперечалися з козаками Менської сотні с. Баби Павлом Когодкою і Лавріном Ковороткою за неправомірне заволодіння ними спадковими сіножатями з лісом [633,арк.1].

Василь — підсусідок Матвія Леневича, проживав у с. Чорнотичах (1741 [526,арк.190]), козак Волинської сотні (1778).

VII

Василь Іванович (1720 — ?).

Каленик Іванович (1738 — 1776 — ?) — козак волинський. Рідний брат Василя, разом з яким володіли землею на 20 днів, сінокосом, двома водяними млинами в 2 кола, пасікою на 10 вуликів. Мед продавали у Сосниці. У 1776 р. продав млин козаку Волинської сотні Сидору Головачу [657,арк.1].

Семен — козак Волинської сотні (1776 [1415,арк.16зв.]).

Лев — козак Волинської сотні (1776 [1415,арк.16зв.]).

Аврамовичі (Рубани)

I

Аврам — священик (брагинський ?).

II

Андрій Аврамович — козак чернігівський (1649 [1785,с.477]).

Іван Аврамович (? — 1670) — шляхтич [1012,арк.1], козак чернігівський (1649 [1785,с.477]), обозний полковий чернігівський, полковник чернігівський. У 1651 р. надав лист на землі військовому товаришу Іоаникію Силичу на Білоусі Старому [1007,арк.1]. Б. Хмельницький надав полковнику Аврамовичу лист на маєтності [1763,с.20]. З свого перевозу вибельського надавав частину доходу на Чернігівській Параскеївській монастир [1763,с.20]. 7 січня 1659 р. гетьман Ю. Хмельницький підтвердив за колишнім чернігівським полковником сс. Виблі, Брусилів, хутори Боромики, Борки, Кобиляча Голова з ґрунтами, сіножатями, пасіками, озерами, затоками і перевозом вибельським на р. Десні [1804,с.129], крім того гетьман до цих володінь додав можливість «з млына его власного в Седневи будучого, дві мірочки на нас приходячие, оному даруем» [1763,с.20]. У жовтні 1659 р. як наказний полковник був у делегації у Москві [1426,арк.2]. Наказний полковник ніжинський. 28 березня 1664 р. як священик вибельський отримав універсал гетьмана Брюховецького на озеро Недань під с. Виблі. У 1667 р. мешканець чернігівський, купив дім у Чернігові у міщанки Марії Гудкової [1012,арк.1].

Ілля Аврамович — сотник синявський (? — 1661.12. [1764,с.16] — 1662 [1095,арк.1] — ?). У 1662 р. подарував двір у м. Мені Максаківському Спаському монастирю [1095,арк.1]. Називав ніжинського сотника Романа Романовського коумом (1661) [1764,с.16].

— NN. Ч.: NN Лучниковський, мали сина Захара, який у 1656 р. був брагинським сотником.

III

N Іванович — чернець, у 1668 р., повернувшись із Єрусалиму, жив у гетьмана Дорошенка і через сестру переписувався з Думитрашкою про спільні дії з правобережним гетьманом [1711,с.18].

— Тетяна Іванівна N (? — 1630 — 1677 — ?) — у 1677 р. Самойлович про неї писав: «не волошка, а тут на Україні родилася, мала тут батька і матір і не звикла бігати, як волохи» [1710,с.444]. Ч.: 1) Василь Ничипорович Золотаренко (? — 1609 — 1663.18.09.), полковник ніжинський. Його друга дружина. 2) (з 1667) Родіон (Райча) Григорович Думитрашко (? — 1635 — 1705), полковник переяславський. Його друга дружина.

Степан Ілліч Рубан — військовий товариш.

IV

V

Степан Рубан (1690 — ?).

Максим Рубан (1700 — ?) — козак ґрунтовий (1732) синявський (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 1 четверть, сіножать на 5 возів, ліс, виокурню, 2 коня, 2 волів (1740), з якого служив з братом Степаном.

Григорій Рубан (1710 – ?) – козак синявський (1737).

Хома Рубан (1715 – 1747 – ?) – козак виботний. Мав двір, до якого належали грунт на 2 четверті, сіножать на 10 возів, ліс, винокурню, 2 коня, 2 волів (1740).

Силичі

Шляхетський рід Силичів гербу Корчак чи Вребу відомий у Річицькому повіті Київського воєводства. Рід внесений до VI частини книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва.

I

Григорій (? – 1574 – 1622 – ?) – 12 березня 1595 р. разом з дружиною отримала королівський привілей на уступку від любецького старости доживотно сіножати над Дніпром в Колодовичах і урочищі Солоні Ями, плець названий Пушкарівським для побудови дому в Лоеві, під містом Лоевим ґрунти і при пустих Ковпиничі чи Копівничі діброву [1975,с.450]. Володів з дружиною Ковпиничі чи Копівничі і на час люстрації 1622 р. [2027,с.127]. Д.: Таміла NN.

II

Василь Силич – підписався проти М. Калиновського.

Оникій (? – 1627 – 1663.18.09.) – про його батька не маємо ніяких свідчень, мати ж походила з родини Мальцевичів. Шляхтич. Можливо, лоївський сотник, товариш полку Чернігівського (1651 – 1656). Полковник Чернігівського полку (1657 – 1663). У 1651 р. від полковника Івана Аврамовича отримав землі на Старому Булоусі [1007,арк.1]. 20 квітня 1654 р. від полковника чернігівського отримав універсал на ґрунти Тополовщину, Кондратовщину, Сенковщину поблизу Старого Білоуса. Від Б. Хмельницького отримав «млын старий, на Белоусовде реке стоячий» [1939,с.627]. Мав на р. Снові у с. Дирчин млин, який пізніше перейшов племінникам Івану і Матвію Степановичам, підтверджений за ними гетьманом Мазепою [1802,с.87]. У 1656 р. продав дім у Чернігові шляхтичу Євсею Григоровичу Суботі [1008,арк.1]. У 1661 р. є згадка про «славетного пана», «козака і обивателя Петрушинського» Кирила Велигорського, який продав Силичу ½ острова Гатуша поблизу р. Свині і с. Стасюв [1939,с.627]. У 1661 р. купив у млинаря дирчинського пана Сергія Кашпировича за 1400 золотих польських млин на р. Снові [1915,с.28]. Страчений під Борзною після приходу до влади Брюховецького. Д.: Євгенія Васиївна Радченко (? – 1635 – 1674 – ?), донька бурмістра Чернігівського магістрату. 22 червня 1699 р. чернігівський священник Юрій Шахович з своїми хрещеними Мокриною, Хотимією, Євдокією, Уляною, Гафією і Аврамом Максимовичами, райцею – родичами Євгенії Радченко, вдови полковника Силича – продали райці Герасиму Пилиповичу Звіру частину млина на р. Білоус [1676,арк.1].

Степан (? – 1641 – 1677 – ран. 1680) – був письменним, сотник полковий (? – 1661). Потрапив у полон до Чернецького (1661.07.) і тримався у в'язниці у Тикатині, а потім, можливо, у Слущку. Товариш полку Чернігівського (1662.09. [1678,арк.1]). Після скинення брата з полковництва залишився живим, хоча на час гетьманування Брюховецького зазначений лише як «его милости пан,

казак и обыватель Черниговский». 23 лютого 1667 р. купив у Івана Кузьменка Шапочника чотири ниви [1679,арк.1]. За гетьмана Ігнатовича знову став сотником (? – 1670 –?), потім його змістили на уряд полкового хорунжого. За Самойловича знову очолював деякий час сотню (? – 1677.02. –?). Значний вплив на його суспільний статус мав шлюб з донькою генерального судді Івана Домонтовича. Мав два млини: один на р. Снові під Тереховкою, другий на р. Білоус [1802,с.87]. Д.: Євдокія Іванівна Домонтович, у 2-му шлюбі за Данилом Киприяновичем N (? – ран. 1694), власником с. Вихвостова.

III

Матвій Степанович (? – 1670 – 1733 –?) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1687 – 1725 [1510,арк.125зв] –?), військовий товариш (1733). Шляхтич, знатний товариш полковий (1702). Був у вересні 1702 р. у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі. 15 вересня 1687 р. разом з братом Іваном отримав гетьманське підтвердження на батьківські млини.

Іван Степанович (? – 1670 – 1733 – ран. 1738) – товариш полку (1699 – 1706), значний товариш Чернігівського полку (1710 – 1715), отаман городовий (1721 – 1733), наказний полковник чернігівський (1723). Д.: NNN, вдова, мала приїжджий двір у с. Янівці полкової сотні (1738).

IV

Остап Матвійович (1697 – 1747 – ран. 1750) – значковий товариш (? – 1732 [533,арк.1] – 1747 –?). У 1737 р. був у поході [534,арк.1]. У 1743 р. вбив жителя д. Чорторійці Василя Бровка [705,арк.2]. Мав двір у с. Жидчині, у с. Чорторійцях 1 двір та ще один житловий (1739), 2 посполиті двори (1740), 3 двори та житловий (1741), 1 двір підсусідків (1747). У 1742 р. на р. Снов під Седневим тримав млин, на р. Білоусі біля с. Рижики та р. Свині під с. Терехівкою – надані за універсалами гетьманів І. Самойловича, І. Мазепи та І. Скоропадського. Д.: Єфросинія Іванівна N (1709 – 1760 –?), жителька с. Чорторійки. У 1752 р. разом з братом чоловіка Антоном тримали греблю і млин на р. Свинці [1774,с.17].

– Єфросинія Матвійвна (бл. 1700 –?). Ч.: Андрій Олександрович Полянський, сотник синявський.

Іван – службу розпочав з 1732 р., сотник любецький (1747 – 1764), підсудок земський чернігівський. Мав 254 підданих у с. Пушкарях Любецької сотні і у м. Любечі. Мав сина – поручика Тверського карабінерного полку (1773), трьох доньок. Д.: NN Устимович, донька полкового хорунжого.

Василь Іванович (1721 – 1790 – ран. 1801) – службу розпочав з 1738 р. військовим канцеляристом [1698,арк.51], кандидат в сотники слабинські (1733 [814,арк.17зв.]), сотник любецький (з 1747.1.06). На р. Білоус нижче с. Юрївки тримав млин Костинський [1774,с.19]. У 1754 р. купив у Максима Худолія ґрунт, сад та сіножать [1578,арк.1]. У 1759 р. на нього подали скаргу до ГВК за примусове скуповування ґрунтів, побої та арешти козаки Тишко Губарь і Сава Забуха [498,арк.7]. У 1764 р. на нього скаржився козак Олійник з товаришами за побої, пограбування та розорення [1360,арк.1]. Земський підсудок Чернігівського повіту (з 1764). Надвірний радник (1790). Мав 564 підданих.

Д.: Катерина Степанівна Леонтович (? – ран. 1787), донька чернігівського полкового хорунжого. Мали 6 синів.

Антін Іванович (1715 – 1788 – ран. 1796) – навчався в КМА (1736/1737 навчальний рік), у 1742 р. як син отамана городского прийняв присягу цариці [1698,арк.47]. Службу розпочав у 1746 р. військовим канцеляристом [598,арк.5зв.], військовий товариш (з 1756[787,арк.9].14.08.), бунчуковий товариш (1771.11.04), колезький асесор (? – 1783 – 1788 – ?). Мав в с. Янівці 1, с. Старий Білоус 4, д. Терехівці 6 хат підданих (1760 [1939,с.630]). 20 хат підданих у Чернігівському повіті (1782 [1606,арк.28]). Мав 182 спадкових і куплених підданих у 1 селі і 1 деревне. Д.: Феодосія Петрівна Григорович-Фурсанович, донька бунчукового товариша. Мали синів Миколу (1765 – ?), Федора (1766 – ?), доньку Ганну.

V

Петро Остапович (1730 – 1779 [1517,арк.10-11] – ран. 1796) – службу розпочав у 1755 р., значковий товариш (з 1759.31.03. [598,арк.11зв.]). Абшитований військовим товаришем (з 1778.5.10). Д.: Євдокія Дмитрівна Баранович, донька значкового товариша.

Яків Остапович.

Данило Остапович Силич-Полянський (1722 – 1787 – ?) – навчався у Чернігівському колегіумі [1997,с.156]. Службу розпочав у 1743 р. полковим канцеляристом Чернігівської ПК, військовий канцелярист (з 1747), військовий товариш (1756.11.10 [787,арк.9] – 1787 – ?). У м. Синявці та інших місцях мав 26 підданих [1939,с.631]. Д.: Марфа Іванівна Янушкевич, донька чернігівського полкового писаря.

– Марія Остапівна (1735 – ?).

– Марфа Остапівна (1740 – 1798 – ?). Ч.: Василь Васильович Пекур, мешканець седнівський.

Іван Васильович (бл. 1751 – 1808.11.05.) – надвірний радник (з 1785.13.11.). Володів д. Ольсоховим, Бихівцями, хут. Гижевим. Д.: Василиса NN.

Григорій Васильович (бл. 1759 – ?) – службу розпочав з 1772 р. Капітан у відставці (з 1793.21.06.). Мав 43 підданих у с. Юрїївці і д. Рижиках. Володів с. Пушкарями. Д.: Олена Григорівна Гриневич, донька майора.

Андрій Васильович (бл. 1760 – ?) – кадет Чернігівського легкокінного полку (1784).

Василь Васильович (бл. 1763 – ?). Д.: Варвара NN.

Ілля Васильович (бл. 1765 – ?) – капрал лейб-гвардії Преображенського полку (1784).

Микола Васильович (1766, д. Пушкарі – ?). Д.: Марія NN

– Ірина Василівна. Ч.: (1781) Іван Бакуринський, військовий товариш.

VI

Василь Петрович (1755 – ?) – сотенний осавул (1778.5.10. – 1781 – ?), абшитований значковий товариш (? – 1784 – 1798 – ?). Мешкав у д. Чорторийці (1781 [1775,с.70]), де мав 25 спадкових підданих. Внесений до VI частини родо-

відної книги дворян Чернігівського намісництва [1623,арк.39]. Д.: Уляна Остапівна Кипріянова (Щерба-Равич), донька значкового товариша.

Іван Петрович (1761 – ?) – вахмістр (1788), корнет (1790). Мав підданих у д. Чарторійці. Внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1623,арк.39]. Д.: Устина Михайлівна Демчинська, донька священика [1939,с.632].

Ігнатовичі

I

Дем'ян – В. Модзалевський вважав його «мужиком» (тобто не козацького походження), «здається з Коропа» [1941,с.78]. У реєстрі 1649 р. зафіксований в козацькому реєстрі Кальника [1785,с.268]. Мав герб власний (стріла і меч, перевернуті в андріївський хрест [1920,с.115]), що вказує на його шляхетське походження, яке також дотично підтверджував королівський привілей 12 лютого 1664 року про конфіскацію майна «ребелізантив і кривоприсяжників» братів Дем'яна і Василя Ігнатовичів і віддачу цього майна шляхтичу Стефану Папроцькому. Це могло статися після козацького повстання на Правобережжі і Дем'ян з братами, пішовши на Січ, з'явився на чолі запорозького полку уже на Лівобережжі і незабаром очолив Чернігівський полк. У травні 1665 р. гетьман призначив його полковником до Чернігова. Прибувши до Москви, 13 листопада 1666 р. отримав царську милість за служби [1437,арк.1]. Підтримував обрання гетьманом П. Дорошенка у червні 1668 р. Останній після поразки під Срібним від російських загонів, під загрозою масштабного наступу поляків на Правобережжя, змушений був повернутися до Чигирина, а Ігнатовича призначив наказним гетьманом. Козаки трьох полків (Чернігівського, Ніжинського і Стародубського) у кінці грудня 1668 р. обрали його гетьманом.

Поселив с. Орловку і передав її свояку – понорницькому сотнику В. Свириденку [1731,с.139], володів сс. Лавами, Масаліївкою, Кудрівкою, останню, ставши гетьманом, передав брату Саві [1731,с.127], с. Спаським (надав його Новгородському монастирю), с. Чорнотичами, с. Казилівкою.

Василь Ігнатович (Шумейко) (? – 1615 – 1694 – ?) – був «кошовим» полковником, що засвідчує зв'язки родини з Запоріжжям. Полковник чернігівський. Мав маєтності біля с. Кудрівки, свій двір у с. Городище Понорницької сотні, який 28 лютого 1670 р. уступив Пустинно-Рихлівському монастирю [1690,арк.38]. Після скинення брата з гетьманства, остерегаючись арешту, встиг утекти до Києва, де на пропозицію ректора Києво-Могилянського колегіуму відмовився сховатися на Запоріжжі, мотивуючи це своїми чварами з запорожцями [1709,с.798]. Ігумен Братського монастиря В. Ясинський сповістив воеводу київського Г. Козловського про його перебування у Києві і Шумейка заарештували та відправили до Москви. Д.: Зіновія Жданівна, вдова, мешканка чернігівська. Після скинення Ігнатовичів мешкала, очевидно, у Мені [1941,с.78]. 16 грудня 1677 р. купила великий двір з городом, плецем і садом, який стояв на хуторі поруч з землею Івана Товстенка [1630,арк.1].

Сава Ігнатович — полковник чернігівський. Тримав сс. Велике Устя [1731,с.125], Козляничі [1731,с.134], від брата-гетьмана отримав с. Кудрівку [1731,с.127]. У Волинській сотні поселив с. Савинку [1731,с.135], д. Самотуги. Д.: Н Василівна Свириденко, донька сотника понорницького.

Зінець Ігнатович — козак Погребищенській сотні Кальницького полку (1649 [1785,с.273]). Помер чи загинув раніше 13 січня 1672 р. (можливо, під час повстання 1664 р. на Правобережжі). Д.: Марія Яківна Н.

II

Михайло — через С. Куницького була домовленість з Дорошенком про шлюб племінника гетьмана Ігнатовича Мишка з донькою Дорошенка [1709,с.752]. Не виключено, що Ігнатович який був писарем у Тукальського, а потім у Андрія Дорошенка [1847,с.596] і є цей Михайло.

— Н Дем'янівна. Ч.: NN Полетика, сотник седнівський.

Н. Д.: NNN. Володіла с. Шабалтасівкою Пононицької сотні. Село перейшло Самойловичу [1731,с.142].

Самойловичі

I

Самійло — шляхтич гербу Шалава [1983,с.107], священник містечка Ходоркова на Сквирщині, перейшов до містечка Красний Колядин [1939,с.477].

II

Тимофій Самойлович (? — 1616 — ран. 1687) — старший брат гетьмана Івана Самойловича. Козак Маньківської сотні Уманського полку (1649), господар Гадяцького замку. Генеральний осавул. Священик у Ромнах, протопоп.

Іван Самойлович (? — бл. 1690) — перейшов разом з батьком з Ходоркова до Красного Колядина, став писарем сотенним красноколядинським. Сотник веприцький у Гадяцькому полку. За Брюховецького (1662.5.11.) став наказним полковником прилуцьким, а відповідно він тоді уже мав бути сотником красноколядинським. Був посланцем Брюховецького до Москви до дяка приказу Таємних справ Дементія Башмакова з «язиками» за що отримав платню — пару соболів вартістю п'ять карбованців [1939,с.477]. У 1665 р. очолив охочий козацький полк, який був направлений під Смоленск [1939,с.477]. Після цієї операції повернувся в Україну. Осавул, а потім суддя полковий чернігівський. На цих урядах іноді виконував функцію наказного полковника, отримав с. Бегах [1731,с.68]. Три роки працював під керівництвом полковника Дем'яна Ігнатовича. Мабуть, проявив себе вірною людиною Ігнатовичу, тому що, коли останній у січні 1668 р. став генеральним осавулом, то полковничий пернач перейшов до рук Самойловича. Після загибелі Брюховецького і відступу військ Дорошенка, з прибічниками наказного гетьмана Ігнатовича отримав царське прощення. Проте полк очолював недовго і вже через рік став генеральним суддею. У 1672 р. обраний гетьманом, яким був 15 років. У 1687 р. в першому кримському поході «гетмана Поповича взято в селе Сорокошичах» [124,арк.57]. Д.: Марія Іванівна Голуб (бл. 1640 — ?).

III

Григорій Іванович — після гетьманського перевороту у 1672 р. для надійності його з братом Семеном забрали до царського двору. З ними знаходилися колишній ігумен батуринський Ісакій (?), вчитель Павло Ясликовський і служник Йосип Куцкович [1468,арк.4]. У 1675 р. у Москві тримали по черзі уже по одному сину. У березні 1677 р. з Сибіру до Москви повернувся брат Петра Дорошенка Григорій і отримав царський дозвіл «ходити за караулом» і переселився поближче до «двору» Семена Самойловича. Третій брат Яків був у Москві безвідлучно два роки (1676 — 1678.11.), у грудні 1678 р. відпущений був і Григорій Самойлович. У 1681 р. Семен і Григорій були в Батурині, в Москві ж залишався Яків [1939,с.478]. Призначений полковником чернігівським [1831]. З свого володіння гетьман віддав сину сс. Велике Устя, Орловку [1731,с.125,139], с. Кудрівку після генерального судді Домонтовича [1731,с.127].

Дуніни-Борковські

I

Андрій (? — 1550 — 1578 — ?) — земський писар люблінський (? — 1578 [2015,с.36-37] — ?). Рід відносять до малопольської шляхти і відповідно гілку ведуть від Дуніних — власників Боркович у Сандомирському воєводстві. Поява їх володінь на Чернігівщині, мабуть, пов'язана з шлюбом каштеляна полоницького (1595) Станіслава Дуніна-Борковського з донькою брацлавського хорунжого Феодорою Василівною Шашкевич (Шишкою). Її брат Тихін був підкоморієм брацлавським (1607 — 1624) [2012,с.190]. Ще раніше цей уряд (1572 — 1578) тримав представник цієї ж родини Мисько Шашкевич-Долбуновський. Її матір'ю була Феодора Солтан [2043,с.234]. Рід Солтанів мав володіння на Чернігівщині.

II

Андрій Андрійович.

III

Каспер Андрійович (? — 1600 — 1649) — писався з Великого Скрижина і Борковичів. Спочатку був королівським ротмістром, а пізніше — полковником (1632 — 1649). Отримав 1 дим у Крупичполі. Оселив слободу, яку назвали Борковичі. У 1638 р. на нього і Станіслава Годлевського скаржився Войцех Косаківський, звинувачуючи їх у нападі на його дім у с. Крупичполе [1938,с.485]. У 1649 р. його вбили козаки [2043,с.248]. Д.: Тетяна NN. Після смерті чоловіка «жена і дочка убежали в Нежин и здесь убиты, на месте смерти их есть каменный столб» [1862,с.169].

Станіслав — шляхтич. Належав до оточення князя Яреми Вишневецького. Відомий з постанови сеймового суду в справі збройного нападу у 1644 р. на Ромни.

IV

Іван (Касперович?) (? — ран. 1702) — поминальник Василя Борковського, обозного генерального: Карпо, Тетяна, Катерина, Марина, Василь, Іван, Станіслав, Олександр, Ілля, Василь, Василь, Анастасія, Михайло, Пелагея, Іван, Сиглицтекія, Андрій.

Василь Касперович (1640 – 1702.7.03. [2019,с.232]) – власник с. Борківки і млина у с. Баклановій Муравейці. Після Андрусівського миру прийняв православ'я і вступив на козацьку службу. Вперше його як активного учасника політичних подій зустрічаємо у 1668 р., коли гетьман П. Дорошенко цьому 28 – річному вибельському сотнику універсалом від 2 вересня привернув батьківське с. Борківку у Березанській сотні, яким неправомірно заволодів єпископ Методій [1935,с.485]. 16 березня 1669 р. як військовий товариш отримав універсал Ігнатовича на с. Борківку. Досить швидко став сотником полковим чернігівським (1669 – 1672) і їздив посланцем до Москви від гетьмана Ігнатовича. Значний військовий товариш (1672). Полковник чернігівський (1672 – 1687). 28 червня 1672 р. отримав від Самойловича сс. Авдіївку, Кизилівку, Холми з двома грєблями на р. Убєді з руднею і млином, с. Бобровицю, млин Грицьківський на р. Рудні за Седневом і батьківську маєтність с. Борківку. Пізніше гетьман ще надав йому с. Листвен з млином і млин у с. Бакланівська Муравейка, що належала йому здавна. Володів м. Седневим, сс. Боромиками, Кобилянками, Новими Боровичами (віддав чоловіку племінниці, значному козаку Кирилу Давидовичу), Старими Боровичами, Андрушичами, Петровою Слободою, Камкою, Хотуничами, Старою Руднею [1731,с.65,66,71,72,75,77]. Села Даничі, Свинопухи, огородники сс. Ріпки, Холявин, Кам'янка, Маслаківка, Петрушин, частина Гукова були рангові полковницькі у його володінні. 28 вересня 1674 р. отримав царську грамоту на маєтності. У 1685 р. купив у міщан Мартина Федоровича, Семена Васильовича та інших млин на р. Білоус [1244,арк.1]. Генеральний обозний (1687 – 1702) [1910,с.530-536]. 5 жовтня 1687 р. отримав універсал з підтвердженням на сс. Орловку і Овдіївку з млинами, Брусилів з перевозом на р. Снові і додав с. Листвен з млином на Полетичинській грєблі, а також с. Тупичів [1802,с.92]. 30 серпня 1689 р. отримав царську грамоту на маєтності. Нові надання здійснені гетьманським універсалом від 30 квітня 1692 р. На той час, зосередивши значні маєтності, був найбагатшою і найвпливовішою людиною в Чернігівському полку [2009,с.58-60]. Подарував Єлецькому монастирю млин на р. Білоус у Білоуській сотні. С. Павленко спростував точку зору про негативне ставлення до нього гетьмана І. Мазепи [1955 а]. Д.: 1) N Хомівна Тризна, донька писаря полкового лубенського. 2) (1702) Марія Степанівна Шуба (? – 1687 – 1719 – ?), донька сотника вибельського (1659 – 1661), потім священника чернігівського (1668). 28 вересня 1702 р. передала млин з хатою Пустинно-Рихлівському монастирю (майбутній хутір Самотуги на Сосненщині).

– Катерина Касперівна (? – 1649 [1862,с.169]).

V

– NN – племінниця Василя. Ч.: Кирило Давидович, значковий товариш.

Михайло Васильович (? – 1721 [1863,с.17]) – бунчуковий товариш (? – 1696 – 1721). Тримав с. Овдіївку Понорницької сотні. Д.: Параска Данилівна Апостол (? – 1731.2.11., Глухів), донька гетьмана.

Андрій Васильович (? – 1700 – 1748 [1863,с.17], с. Листвен) – бунчуковий товариш (? – 1718 – 1743 – ?). Учасник сулацького походу (1727).

Він і його батько привертали у підданство козаків сс. Борківки і Тупичева Городницької сотні [144,арк.5], його піддані втікали до інших державців, навіть, в інші полки [144,арк.12]. Скуповував ґрунти у с. Семенівці у Матвія, Івана та Кирила Кононенків, Параски Семендіївни, Якова, Петра і Семена Іваненків [1581,арк.2;1582,арк.2;1583,арк.2;1584,арк.1;1585,арк.1]. У 1740 р. на його дім здійснили наїзд козаки Любецької сотні і розорили його [1580,арк.1]. Йому від батька перейшли 3 млини на р. Десні, 8 млинів на рр. Смяч і Рудні, побудовані батьком млин на р. Стрижні [1754,с.102], 3 млини на р. Снов під Седневим, гребля у с. Сахновці, 2 млини на р. Білоус при с. Євтухів Білоус і при д. Свині, 1 у с. Холмах на р. Убеді, 1 на р. Бобрик і 1 на р. Олешні [1935,с.487]. Мав у Чернігові приїжджі дома, 5 дворів підсусідків (1740), у с. Євтухів Білоус 7 дворів (1743), с. Брусилів 22 (1729), 24 (1743), у с. Бобровиці і д. Яцовці разом 59 дворів (1729) і окремо 21 і 22 двори відповідно (1743), у Листвені 55, Тупичеві 59, д. Пекурівці 47 дворів, Рудні 19, Борківці 39, Кизилівці 232, Холмах 58, д. Камці 15 (1729), сл. Ольшаній 17 дворів. Мав шинки у Чернігові (? – 1738 – 1743 – ?), с. Борківці (1732), приїжджий у двір с. Городище. У 1710 р. побудував церкву у с. Листвені [1935,с.487]. Д.: 1) Анастасія Іванівна Берло. 2) Катерина Яківна Лизогуб (? – 1745 – 1768 – ?), проживала у с. Новий Білоус.

– Н Василівна (? – 1686 – 1710 – ?). Ч.: 1) (з 1698.11.02.) Федір Павлович Домонтович, сотник седнівський. 2) (1710) Яків Іванович Жданович, сотник городницький.

– Ганна Василівна (? – 1688 – 1703 – ?). Ч.: Іван Петрович Забіла (? – 1703), значний військовий товариш.

– Н Василівна. Ч.: Павло Петрович Ворошило-Ярмолтовський, любецький сотник.

Яків (? – ран. 1741) – бунчуковий товариш (1736). Д.: Софія Степанівна Томара [1726,с.26] (? – 1726 – 1741 – ?). Це її другий шлюб.

VI

– Секлета Михайлівна (? – 1736 [1863,с.17]). Ч.: Михайло NN.

– Уяна Михайлівна (? – 1721 – 1747.4.04.). Ч.: (з 1738) Григорій Гнатович Галаган, прилуцький полковник.

Михайло Андрійович (? – 1742 – 1773 – ран. 1789) – бунчуковий товариш (? – 1747 – 1763 – ?). Земський суддя чернігівський (з 1763.22.05. [316,арк.8]). Мав шинок у Чернігові (1747). У 1760 р. тримав у с. Холмах 100 хат, д. Камці – 44 хати, д. Радомці – 16 хат, при гуті Ольшинській – 14 хат, д. Коробках – 6 хат [1935,с.488]. Д.: 1) Н Петрівна Апостол. 2) Єлизавета Яківна Скоропадська.

Яків Андрійович – бунчуковий товариш (? – 1747 – 1763 – ?). Мав житловий двір і 2 шинки, 45 дворів посполитих і 40 дворів підсусідків у с. Листвені, у д. Пекурівці 13 дворів посполитих і 14 дворів підсусідків. На р. Рудці тримав по 1/2 млина Мокроусівка в два кола борошняних і одне валушне разом з сотником седнівським Іваном Римшею, разом з ним же у с. Листвені млин в

три борошняних кола, осібно — млин за Лиственом в городищі в два борошняних і одне валюшне, на р. Смячі при хуторі Горошковому спільно з Тимофієм і Василем Горошками млин в два кола борошняних і одне валюшне, на р. Смяч млин Горілий в два кола борошняних і одне валюшне [1774,с.35,37]. У 1760 р. мав у Листвені 51 хату, слободі Лиственській — 52 хати, д. Пекурівці — 55 хат, д. Рудні Політиченській — 41 і при хут. Гнездинському — 6 хат. [1935,с.488]. Д.: (1754) Анастасія NN.

Василь Андрійович (1725 — 1781 — ран. 1788) — службу розпочав з 1749 р. Бунчуковий товариш (1749 — 1765 — ?). Був у прикордонній польській комісії (1750), комісар цієї комісії (1763). У 1763 р. поскаржився на дружину бунчукового товариша Якова Тарнавського Олену Кочубей про невіддачу нею його дружині з опіки рухомого і нерухомого майна [788,арк.1]. 3 травня 1765 р. подав донос на свою тещу Турковську за захоплення с. Вормин і конярського млина [586,арк.1]. Мав шинковий двір, 11 дворів підсусідків у Седневі, шинок у с. Клочкові, приїжджий двір, шинок і 51 двір посполитих та 2 ратушних служителів у с. Борківці, у с. Тупичеві 54 двори (65 хати) посполитих, 1 підсусідків, у с. Листвен 65 дворів посполитих, 3 підсусідків, у с. Пекурівці 29 дворів (37 хат) посполитих, в гуті Дехтярівській 9 дворів посполитих, по шинку у с. Смячен і с. Пекуровці. У слободі Деханівці мав 11 дворів підсусідків, у с. Тупичеві 40 дворів посполитих і 28 дворів підсусідків, у с. Борковцях 43 двори посполитих, 14 дворів підсусідків, 13 дворів служителів. На р. Руда за с. Тупичев мав вешняк в два кола борошняних і одне валюшне, далі по річці — млин Ковалівський і при ньому винокурня, у с. Смичин млин в два кола борошняних, нище Смичина млин Петличного, хутір Васильків в одне коло борошняне на р. Лютеж [1774,с.35,36]. У 1760 р. у його володінні по одній хаті в сс. Дирчин, Макишин, Сахновці, д. Чарнишах, 61 хата у с. Тупичів, 53 в Борківці, 7 у сл. Деханівці. У 1781 р. серед його маєтностей фіксуються с. Княжичі Ніжинського полку з 30 дворами і 11 бездворними хатами і сл. Лукавиця Стародубського полку з 30 дворами. Д.: 1) Марфа Максимівна Турковська (? — 1753 — ран. 1767), донька сотника мглинського. 2) Феодосія Василівна Гудович (1742 — 1790 — ?). За нею 2902 спадкових підданих її померлого чоловіка в 1 містечку, 9 селах, 5 деревнях і 1 хуторі (1790).

Іван Андрійович (? — ран. 1781) — військовий товариш (? — 1772 — ?). Д.: (1772) Гафія Дмитрівна N (? — 1755 — 1781 — ?).

— Софія Андріївна. Ч.: Василь Петрович Капніст, бригадир.

— Ганна Андріївна. Ч.: Йосип Антонович Танський, капітан.

VII

Іван Михайлович (1750 — 1790 — ?) — бунчуковий товариш (1775.28.06. — 1784 — ?), колезький асесор (1787). Мав у Чернігівському і Сосницькому повітах 98 хат підданих (1782 [1606,арк.28]), 693 підданих (1787): сс. Бобровиця (427 та 9 підданих куплених володів станом на 1790 р.), Білоус (75 у 1790 р.), д. Яцові (133), д. Погорілках (7), в хуторі Красному (42). Д.: (1781) Ганна Яківна Маркович (1754.19.08. — ?), донька генерального підскарбія.

Михайло Михайлович (1754 – 1812 – ?) – бунчуковий товариш (? – 1782 – 1784 – ?), колезький асесор (1788). Мешканець с. Холмів. Мав у Чернігівському і Сосницькому повітах 97 хат підданих (1782 [1606,арк.28]), 780 підданих у 1 селі і 2 деревнях Городницького повіту [1623,ч.VI,арк.10]: сс. Холми, Камка, Радомка, д. Олешня, куплені піддані в м. Горськ, д. Гасичев [1935,с.489]. Д.: (після 1788) Анастасія Іванівна Бороздна, донька бунчукового товариша.

Василь Михайлович (1762 – ?) – бунчуковий товариш, колезький асесор (1788). Мав 771 підданого у 2 селах. Д.: (1786) Анастасія NN, донька полковника.

Павло Михайлович – бунчуковий товариш (? – 1782 – 1784 – ?). Мав у Чернігівському, Сосницькому і Городницькому повіті 25 хат підданих (1782 [1606,арк.28]). Д.: Катерина N Саприновська.

Микола Якович (1753 – ?) – службу розпочав 15 січня 1769 р. у Ширванському піхотному полку, поручик у відставці (1788), мав 780 підданих у 4 селах. Д.: 1) (1788) Єлизавета NN, донька полковника. 2) Параска Микитівна Вовк. 3) Софія Петрівна Скоропадська, донька гвардії прапорщика. В другому шлюбі (1837) за Забожинським-Комаром.

Андрій Якович (1753 – 1784 – ?) – службу розпочав з 1769 р. у лейб-гвардії Ізмайлівському полку, капрал (з 1772), підпоручик армії (з 1773), поручик (з 1774), поручик у відставці (1783). Мав підданих у Городницькому повіті сс. Листвин, Пекурівка, Рудня, 70 підданих у Бужському повіті Смоленської губернії (всього 741 підданих у 4 селах). Д.: Катерина Михайлівна Ширай, донька колезького радника.

Василь Якович (1761 – ?) – військовий товариш, бунчуковий товариш. Мав 771 підданого. Д.: Анастасія Іванівна Енгельгард, донька полковника.

Лизогуби

Рід Лизогубів є гілкою відомого роду Кобизевичів, представниками якого були київський бургомістр Устим Фіц–Кобизевич (1572 – 1579) (дядько Василя, першим шлюбом був одружений з Галшкою Кошкалдою, а другим з Вассою Федорівною Позняк), Василь Кобизевич-Ходика (1583 – 1609), київський вїт Федір Ходика (1612 – 1625) та його сини-вїйти Йосип (1633 – 1641) та Андрій (1644 – 1650). У 1598 р. король Стефан надав шляхетство братам Василю і Федору Кобизевичам [1436,арк.1-6].

I

Іван Кобизевич – шляхтич, володів маєтністю у Величках [1794,с.12].

II

Кіндрат Іванович – володів маєтностями у Величках, Пліховці Лавреновській [1794,с.12], козак Гельмязівської сотні Переяславського полку. Д.: Єфимія NN [17489,с.42].

III

Іван Кіндратович (Кобизенко) (? – 1662) – реєстровий козак Рощенкової сотні Канівського полку (1649 р.), сотник канівський (1658), знаходився у складі посольства Г. Лісницького до Москви (1658 [1711,с.209]), полковник канів-

ський (1659), полковник уманський (1659 – 1661), полковник канівський (1662). У 1661 р. випросив для Канівського монастиря у польського короля Яна Казимира грамоту на сс. Бабичі та Мальчиці з млином на річці Росаві. Разом з сотником суботівським Михайлом Капустою потрапив у полон до Сомка [1479,арк.37]. У кінці 1662 р. «с порады князя Ромадановского и всех полковников послан до Хмельницкого» [1484,арк.40], за наказом якого був розстріляний (разом з городовим отаманом канівським і двома військовими товаришами). У відповідь на цю репресію Сомко наказав вирубати у в'язниці нещодавно полонених 18 поляків.

Яків Кіндратович (Яцько Кобизенко) (? – 1629 – 1698.9.08) – шляхтич гербу Погоня польська [1983,с.101]. Козак Гельмязівської сотні Переяславського полку (1649), полковник канівський (1666 – 1669). 19 травня 1667 р. звернувся з листом до вороньківського сотника Переяславського полку «чтобы де козакам и всяких чинов людей, которые в давних лет с Киевской стороны Днепра перешли жить на Переяславскую сторону, велел бы он сотник идти по прежнему за Днепр на Киевскую сторону» [1481,арк.42]. Генеральний осавул (1669 – 1673), наказний гетьман (1670 – 1673). У лютому 1674 р. здав гетьману Самойловичу та кн. Ромодановському Канів та перейшов на Лівобережжя. Мешкав у м. Конотоп (1681). У 1673 р. у м. Гельмязеві мав «пашню и скотину». У 1681 р. разом з Тимофієм Радичем купив у Андрія Бутка та Степана Зубаченка, мешканців гутянських, ліс над р. Гнилицею під Конотопом за 700 золотих. Полковник чернігівський (з 1687). Село Даничі, городники сс. Ріпки, Холявин, Камянка, Маслаківка, в Петрушині, частина Гукова було рангове на ранг полковника у володінні Я. Лизогуба. Володів с. Жабчичами [1731,с.79], м. Седневом, с. Боромиками [1731,с.65], які з свого володіння передав зятю – полковому осавулу Стефану Бутовичу, Кобилянками [1731,с.66], Старою Руднею [1731,с.77]. У 1687, 1689 та 1694 рр. отримував гетьманські універсали на маєтності, а у 1690 та 1695 рр. – царські грамоти. Його тестамент опублікований І. Ситим [1794]. Д.: Гафія Н Баран (? – 1643 – 1709 – ?), сестра седнівського городового отамана Степана Барана (1703).

– Христина Кіндратівна (? – 1698 – ?).

IV

– Пелагея Іванівна (? – 1655 – 1698 – ?). Ч.: (1673) Гнат Гладченко, сотник леплявський (1673).

Юхим Якович (? – 1658 – 1704) – генеральний бунчужний (1688 – 1690), полковник чернігівський (1698 – 1704). Села Ріпки, Холявин, Камянка, Маслаківка, городники в Петрушині, частина Гукова були ранговими у його володінні. Володів с. Жабчичами [1731,с.79]. У 1688 р. отримав гетьманський універсал на маєтності, у 1689 р. – на них же царську грамоту. Д.: (з 01.1673) Любов Петрівна Дорошенко (? – 1658 – 1708.05. – ран. 1709), донька гетьмана.

– Марія Яківна (? – 1737). Поминальник її роду: Марія, Яків, Гафія, Степан, Марія, Петро [1471,арк.253]. Ч.: (1698) Степан Іванович Бутович (? – 1717), сотник седнівський (1697 – 1698), генеральний осавул.

– Домна Яківна (? – 1697 – 1749). Ч.: Андрій Федорович Кандиба (? – 1668 – 1730), сотник конотопський (1698-1707), генеральний суддя (1729 – 1730).

– Пелагея Яківна (? – 1715) – якісь її «добра» перейшли доньці Анастасії, яка спочатку вийшла заміж за значкового товариша Чернігівського полку Івана Синдаровського, а вдруге за військового канцеляриста Костянтина Лесеневича. У 1727 р. ці добра захопили полковий суддя Каневський з дружиною [675,арк.1] і справу розглядав ГВС [676,арк.1]. Ч.: Іван Степанович Томара (? – 1715), полковник переяславський (1706 – 1715). Його друга дружина. Його племінником був малогрунтовий козак-щляхтич с. Зубахи (1732) Мойсей Осовицький [1225,арк.1зв.], який 23 січня 1739 р. заповів поховати себе у Троїцькій церкві у с. Білоус. Мав сина Степана.

– Гафія Яківна (? – 1698 – 1728 – ?). Ч.: Хома Іванович Манджос, сотник роменський.

– Н Яківна (? – 1698 – ?).

V

Андрій Юхимович (1673 – 1737) – значний товариш Запорозького товариства (1708 – 1709), сотник конотопський (1716 – 1719), значний військовий товариш (? – 1722 [1607,арк.64] – 1723 – ?), бунчуковий товариш (1737). У 1694 р. отримав гетьманський універсал на с. Старий Почеп, отримане в придане за дружиною. 29 січня 1709 р. разом з братами Яковом та Семеном отримав підтверджувальний гетьманський універсал на двори і землі на Чигиринщині, які отримав після смерті діда П. Дорошенка [1659,арк.1]. Збудував у Конотопі церкву в ім'я Різдва Богородиці. Купчі і листи про його права на ґрунти у Почепській сотні 1681 – 1715 рр. зберігаються в ЦДІАК України [77,арк.1-10]. Д.: (1694) Параска Михайлівна Миклашевська, донька полковника стародубського. У 1739 р. звинуватила жителів с. Хижки Глухівської сотні у викошені та захопленні сіна [321,арк.3].

Яків Юхимович (1675 – 1749) – значний військовий товариш (1708), генеральний бунчужний (1713 – 1728), генеральний обозний (з 1728). Заарештований у «справі Полуботка» і утримувався в Петербурзі. Очолював комісію по кодифікації українського права (1728 – 1744). Наказний гетьман у 1733 – 1734 р. у польському, у 1736 р. у кримському походах. 12 серпня 1708 р. з братами отримав універсал з підтвердженням дворів у Чигирині, ґрунтів у лісах Мотриному, Чорному і пасік на р. Інгульці, царську грамоту від 22 грудня того ж року на різні маєтки, млини і ґрунти, серед яких і правобережні. 29 січня 1709 р. з братами отримав підтверджуючий універсал на ті ж маєтки. Тримав млин на р. Снові під Седневом (1713). Сперечався з родичами за маєтки у Чернігівському і Прилуцькому полках (1714 – 1740) [87,арк.73;88,арк.89]. 18 жовтня 1733 р. домігся поновлення і підтвердження грамоти на дворянство, виданої царем Олексієм його діду Якову Лизогубу [1463,арк.1]. У травні 1744 р. козакам було заборонено шинкувати горілку у його маєтностях [357,арк.1]. 12 березня 1745 р. уступив плець у Сосниці, яким володів його дід гетьман Петро Доро-

шенко [1663,арк.1]. Д.: (1726) Феодора Іванівна Мирович, донька полковник переяславського.

Семен Юхимович (? – 1734) – навчався у КМА (1699), значковий (1707) та значний військовий товариш (1709), бунчуковий товариш (1715 – 1734). У 1708 р. пішов з Мазепою. Повернувся, але не був репресований. У березні 1707 р. отримав гетьманський універсал на рудню, а у квітні 1719 р. – на маєтності. Вимагав відшкодування його землями, якими володів князь Меншиков під Глуховом чи іншими замість маєтностей, які він втратив під Києвом і на Чигиринщині, коли вони відійшли до Речі Посполитої. У 1719 р. уступив озеро Старуха Чернігівському Єлецькому монастирю [1261,арк.1]. Помер в польському поході. Д.: Ірина Іванівна Скоропадська (бл. 1672/1669 – 1760 – ?), донька гетьмана. 18 березня 1730 р. сестра Уляна Толстая продала їй всі свої володіння в полку. Мешкала у с. Андріївці Городницької сотні (1739 – 1760).

VI

Антін Андрійович (? – 1725) – бунчуковий товариш.

– Євдокія Андріївна. Ч.: 1) Яким Федорович Кулябка (? – ран. 1735), бунчуковий товариш (1727). 2) Григорій Андрійович Стороженко (? – 1745), бунчуковий товариш. Його друга дружина.

– Марія Андріївна (бл.1717 – ?). Ч.: Петро Васильович Валькевич (бл.1687 – 1757), генеральний осавул.

– Олена Андріївна. Ч.: 1) Іван Васильович Піковець (? – 1751), писар ГВС. 2) Данило Петрович Требинський (бл.1728 – ?), бунчуковий товариш.

– Тетяна Андріївна. Ч.: 1) Тимофій Лукич Жоравка, бунчуковий товариш (1727). 2) (1731) Балтазар-Леонард Ланкау (? – ран. 1744), капітан Мекленбурзького корпусу. 3) (1746) Василь Іванович Венюков, майор.

Іван Якович – бунчуковий товариш (1750). У 1750 р. військовий канцелярист Яким Ренчицький намагався примусити його залишити маєтності, здані йому на відкуп [405,арк.1]. Д.: Ганна Михайлівна Корсак, донька смоленського шляхтича.

Григорій Якович (? – ран. 1755.05. [464,арк.1]) – навчався в КМА (1727), бунчуковий товариш (1743 – 1750 – ?). У 1750 р. архімандрит ЧТМ Іраклій поскаржився до ГВК про захоплення плотів з монастирською деревиною ним спільно з Іллею і Яковом Лизогубами [404,арк.1]. Д.: Анастасія Степанівна Н (бл. 1732 – 1760 – ?).

Ілля Якович (? – 1781) – навчався у Чернігівському колегіумі [1997,с.156]. Бунчуковий товариш (1750 – 1776), у 1776 р. отримав чин малоросійського полковника. У 1750 р. ГВК намагалася стягнути з нього недоїмку по консистентському податку за 1740 – 1750 рр [413,арк.1]. Мав 516 підданих. Помер бездітним. Д.: 1) Тетяна Іванівна Рачинська (бл. 1718 – ран. 1761), донька смоленського шляхтича. 2) (1761) Катерина Яківна Якубович (? – 1805), донька судді генерального.

– Марія Яківна (? – бл. 1737). Ч.: Степан Іванович Бутович (? – 1717.13.01.), генеральний осавул.

– Пелагея Яківна (бл.1709 – 1767 – ?). Ч.: 1) (1729) Михайло Гнатювич Рубець, бунчуковий товариш. 2) (1756) Данило Опанасович Покорський, писар ГВС.

– Олена Яківна. Ч.: Михайло Сергійович Солонина, сотник остерський.

– Катерина Яківна. Ч.: (1725) Андрій Васильович Дунін-Борковський (? – ран.1711), бунчуковий товариш.

– Марія Яківна. Ч.: Лаврін Владиславович Борозна (? – ран.1781), бунчуковий товариш (1720).

Іван Семенович (? – ран. 1754) – навчався в КМА (1727), бунчуковий товариш (? – 1748 – 1750 – ?). Д.: (1732) Катерина Михайлівна Кондратьєва (? – 1718 – 1774 – ?), донька полкового обозного.

Семен Семенович (бл.1708/1709 – 1781 – ?) – навчався в КМА (1727), бунчуковий товариш (1742 – 1760). Мешкав у с. Бурівка (1742 – 1760). Своім тестаментом (25.06.1781) все залишив доньці Тетяні. Д.: (1742) Ганна Василівна Танська (бл. 1714/1715 – ?), донька полковника переяславського. У першому шлюбі була за Степаном Івановичем Сулимою (1709 – 1739), значковим товаришем, у другому шлюбі за Степаном Мироновичем, значковим товаришем.

Василь Семенович (бл.1712/1715 – ?) – навчався в КМА (1727 [1950, с.ХХІІ]), бунчуковий товариш (? – 1750 – 1760 – ?). У 1750 р. знаходився в команді на правому березі Дніпра з метою боротьби з гайдамаками, в той час на його маєтності напали брата бунчукового товариша Івана Домонтовича [420,арк.1]. У 1752 – 1760 рр. сперечався за ґрунти з козаками с. Ладинка Слабинської сотні Прокопом Івашенком, Федором Пугачем та іншими [452,арк.1]. Мешкав у с. Андріївці (? – 1739 – 1760 – ?). Д.: (1742) Марфа Василівна Кочубей (бл. 1719 – ран. 1760), донька полковника полтавського.

Костянтин Семенович (бл. 1717 – 1772) – бунчуковий товариш (1746.16.06. – 1750 – ?). У 1750 р. козаки с. Івашківки Городницької сотні Іван Качний та Іван Грищенко подали на нього чолобитну до ГВК про захоплення ґрунтів, хліба, сіна, побиття їх для примушення повернення до його підданства [421,арк.1]. Мешкав у с. Бобровиці (1760). Всі свої володіння заповів дружині. Д.: Гафія Іванівна Новицька (бл.1726 – 1774 – ?). У 1773 р. мала суперечку з колезьким асесором Михайлом Євреїновим за захоплення землі в д. Александрівці і побудові там 2 хат [42,арк.1].

Петро Семенович (бл. 1726/1736/1740 – 1780) – бунчуковий товариш (? – 1750 – 1773 – ?). Проживав у с. Андріївці. Д.: NNN.

– Анастасія Семенівна. Ч.: (1746) Андрій Андрійович Горленко (? – 1780), полковник полтавський (1743 – 1774).

– Марфа Семенівна (? – 1668 – 1760 – ран. 1773, Вороньків) – тримала 22 посполитських двори (1747), 36 хат (1760) у д. Ільмівці і 4 підсусідських при частині млина Довга Гребля на р. Снові (1747). Прожила 105 років. Серед її володінь Артюхівський хутір. Ч.: 1) Самійло Іванович Сулима (? – 1728). 2) (1730) Микола Семенович Афендик (? – ран. 1747), сотник вороньківський.

– Ганна Семенівна. Ч.: (1742) Андрій Андрійович Стахович (? – ран.1746), бунчуковий товариш (1742).

VII

Яків Іванович (бл.1720 – ?) – бунчуковий товариш (1760 – 1771). Мешкав у м. Седнів (1763). Д.: (1763) Марія (молодша) Семенівна Сулима (бл. 1737 – ?), донька полковника переяславського.

Яків Григорович (? – ран.1760) – бунчуковий товариш. Д.: (1743) Анастасія Васиївна Кочубей, донька полтавського полковника.

Григорій Григорович (? – 1771) – бунчуковий товариш (1746 – 1771). Усі його володіння перейшли до племінниць (доньок брата Якова) Тетяни та Ганни. Помер бездітним.

– Уляна Григорівна (? – 1770 – 1771 – ?).

– Ірина Григорівна (? – 1770 – 1771 – ?)

Іван Іванович (старший) (? – ран. 1808) – бунчуковий товариш (1767). 23 травня 1761 р. купив у своєї бабки Ганни Юріївни Кондратьєвої с. Кровне, 9 червня 1761 р. у неї ж – хутір Лисишин. У 1767 р. в усіх своїх володіннях мав 708 підданих. Д.: Євдокія NN (? – ран. 1808).

Іван Іванович (молодший) (? – ран. 1808). Д.: (1796) Марина NN.

Василь Іванович (бл. 1740 – 1796 – ?) – прапорщик у відставці (1786 – 1796). Володів с. Пересажем (1796). Д.: Марфа Яківна Каневцова, донька капітана.

Олексій Іванович (бл. 1744 – ран. 1815) – у 1772 р. разом з братами Василем, двома Іванами скаржився на бунчукового товариша Якова Лизогуба за розорення Семенівської волості [38,арк.1]. Поручик у відставці (1786). Д.: Ірина Іванівна Савич (? – 1829 – ?), донька возного.

Іван Семенович (бл.1734/1735 – ?) – бунчуковий товариш. Зберігся реєстр 1766 р. майна, яке перейшло до нього згідно тестаменту його батька [1338,арк.1].

Петро Семенович (бл.1736/1740 – 1780) – бунчуковий товариш.

– Меланія Семенівна (бл.1733/1734 – 1760 – ?)

– Тетяна Семенівна. Ч.: (з 1776) Опанас Дем'янович Гоголь-Яновський, секунд-майор (1798).

Андрій Васильович (бл.1748 – 1760 – ?)

– Уляна Васиївна (1740 – 1814). Ч.: (1760) Лаврін Якович Селецький (бл.1732 – ?), полковник (1778).

– Ганна Васиївна (1741 – ?). Ч.: Григорій Йосипович Закревський, надвірний радник.

– Марфа Васиївна (бл. 1743 – 1788 – ?) – народила у 1763 р. доньку Катерину, у 1767 р. синів Адама, у 1780 р. Аркадія, у 1781 р. Богдана. Ч.: Олександр Іванович Ригельман (1724 – 1788 – ?), генерал-майор у відставці (1786). Володів 822 підданими в одному селі і трьох «деревнях».

Федір Костянтинович (бл. 1752 – 1781) – прапорщик.

Василь Костянтинович (бл. 1753 – ?) – службу розпочав у 1773 р. військовим товаришем, бунчуковий товариш (з 1774), колезький асесор (з 1786). Всього

мав 945 підданих. Мешкав у с. Бобровиці. Д.: (1782) Ганна Іванівна Маркович (? – 1804), донька бунчукового товариша. Мали 5 дітей.

Роман Костянтинович (бл. 1755 – ран. 1786) – прапорщик (1781). Свої володіння заповідав брату Василю та сестрі Ганні Сахновській. Помер бездітним. Д.: Гафія Йосипівна Лисенко, донька бунчукового товариша. В 2-му шлюбі (1786 – 1804) за Хомою Андрійовичем Туманським, надвірним радником (1812).

– Ганна Костянтинівна (бл. 1745/1748 – 1814 – ?). Ч.: (1782) Павло Якимович Сахновський (бл. 1745 – ран. 1814), генерал-майор.

Василь Петрович (? – ран. 1800) – капітан (1783), мешкав у с. Буровці (1781 – 1793). Д.: Ганна Михайлівна Маркович (1775 – 1796), донька титулярного радника.

– Марія Петрівна. Ч.: (1800) Михайло Кондратьєв, ротмістр (1800).

– Ганна Петрівна (? – 1739 – 1781 – ?). Ч.: 1) (1754) Петро Васильович Савич (? – ран. 1781), бунчуковий товариш. 2) Дмитро Федорович Дараган, абшитований полковий суддя (1762).

VIII

– Олена Яківна (бл. 1748 – ?). Ч.: Іван Дем'янович Бутович (1747 – ?), бунчуковий товариш.

– Євдокія Яківна (1750 – ?). Ч.: Василь Леонтьович Булавка (бл. 1731 – ?), колезький асесор.

– Анастасія Яківна – у 1769 р. разом з сестрою Тетяною позивали дядька Григорія Лизогуба про захоплення маєтків [28, арк.1]. Ч.: (1779) Петро Іванович Кекаутов (? – ран. 1808), князь. Колезький асесор. У 1773 р. бунчуковий товариш Петро Лизогуб скаржився на нього через спустошення пуші [41, арк.1]. У 1778 р. на нього скаржилися козаки Седнівської сотні, мешканці домишленські Лаврін Деркач та Яків Коленка за захоплення їх сина і худоби [908, арк.1].

– Тетяна Яківна (1755 – 1784) – у 1771 уступила своїй свекрусі Анастасії Лукашевич у с. Ловин Городницької сотні 10 підданих і винокурню. Після смерті дядька Григорія Лизогуба розподілили майно з сестрою Ганною і її перейшли 19 дворів у с. Бегач і Білому Березі Седнівської сотні, хут. Григоровський у седнівських ґрунтах, підсусідки в Седневі і шинок, хут. Гутище, в Нових Млинах на р. Снові коло борошняне, в с. Займище на р. Снові два кола, які 5 жовтня 1771 р. передала свекрусі. Ч.: (1771) Яків Михайлович Лукашевич.

Гаврилович (Дубовики, Юзефовичі)

I

Гаврило – мабуць, син козака Потоцької сотні Івана Дубовика (1649). Сотник кременчуцький (? – 1661.05. [1718, с.67] – ?). У серпні 1661 р. полчани просили замінити полковника Кирила на Гаврила Дубовика, «которому звичайне порядок увесь войсковою». Полковник кременчуцький (? – 1661.10. – 1662.04. –?)

Федір – запорозький полковник, у квітні 1662 р. посланець Брюховецького до царя [1427, арк.1].

II

Степан

Костянтин Гаврилович — сотник кременчуцький (? — 1661.10. — ?), полковник кременчуцький (? — 1662.06. — ?).

Тихін Гаврилович — полковник чернігівський (? — 1663 — ?).

Сава Гаврилович — військовий товариш (? — 1676 — 1698 — ?), гонець гетьманський до Москви (1676). Мешканець сосницький [1165, арк.1]. Отаман городовий сосницький (? — 1707.12. — 1710.08. — ?). У 1698 р. продав сіножать своїм родичам, військовим товаришам Степану Степановичу та Івану Тимченку [1165, арк.1].

Хома Гаврилович — мешканець сосницький. У 1697 р. військовий товариш Степан Степанович Дубовик купив у нього двір з городом [1147, арк.1].

Іван Гаврилович — козак. Був у походах під Замост'ям, у Білій Церкві, Полонному, на будівництві у київській фортеці, на каналних роботах у Царицині, Ладозі, у 1733 р. в польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба [288, арк.132].

III

Степан Степанович — військовий товариш (1698).

Гаврило Степанович

Дорош Степанович — козак ґрунтовий, отаман куреня сотницького (? — 1718 — 1732 [1748, с.92] — ?). З сином Андрієм «Прикупивши к отческому ґрунту поля живут на одном дворі порознь хатами и почережно служать» (1732).

Захар Степанович — козак, з Дорошем були під Полтавою у 1692 р., Кези-керменом, Азовом, на Ладозі, під Руголевым, Замост'ям, у Білій Церкві, Полонному, на роботі у київській фортеці.

Микита Гаврилович — козак куреня сотницького (? — 1732 [1748, с.92] — ?). З братом Іваном з одного двору служили.

Грицько Гавриленко — козак середньо можний (1732).

Кирило Гаврилович (? — 1740 — ?) — значковий товариш (1723 — 1732 [1748, с.7] — ?). Був у походах на Коломак (1723) і під Царицином (1724) [1510, арк.127зв.]. Наказний сотник сосницький (1723). У 1728 р. разом з дружиною продали Йосипу Гавриловичу двір у Сосниці [760, арк.513], а у 1731 р. солодовню вдові Ломиковського Тетяні Апостол. Д.: Євдокія Савівна Савич, онука генерального судді, вдова Марка. У 1725 р. дядько Семен Савич заповітом передав у її власність с. Ляшківку.

Йосип Гаврилович — шляхтич гербу Домбровські [1920, с.208], військовий канцелярист ГВК (? — 1724), а потім значковий товариш Чернігівського полку (1724 — 1751 — ?). Правив Сосницьке сотенне правління (1751.04.). Купив затверджену універсалом Мазепи (1706) Семену Савичу с. Ляшківку. Мав двір у д. Ляшківці (1728 — 1751 — ?), посполитих 4 (1740), 2 (1743, 1747), 3 (1750) двори. Основоположник роду Юзефовичів.

— N — тітка Івана. Ч.: NN Ігнатович, мешканець с. Кудрівки Сосницької сотні. Мали сина Івана (1749 — ?), який став паламарем у Покровській церкві с. Голубичі (1767).

IV

Лесько Степаненко — осавул сотенний сосницький (? — 1718 — ?).

Самійло Степаненко — козак куреня сотницького (? — 1718 — ?).

Харитон (Харко) Степаненко — козак куреня сотницького (? — 1718 — 1732 [1748,с.92] — ?).

Василь Степаненко — козак куреня сотницького (? — 1732 [1748,с.92] — ?).

Роман Степаненко — козак ґрунтовий сосницький (1732).

Іван Степанович

Гаврило Степанович — козак малоґрунтовий (1701 — 1732), виборний (1747). Був у походах від Ладозького 1701 р. до 1721 р. туди ж. З травня 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Якова Лизогуба [288,арк.132].

Андрій Дорохович — козак ґрунтовий куреня сотницького (? — 1732 — ?).

Леонтій Йосипович Юзефович — військовий канцелярист ГВК (1758 [1666,арк.2зв.]). Абшитований військовий канцелярист (1787). У Глухівському повіті мав 11 підданих. Д.: (1758) Єфросинія Григорівна Волинська, донька військового товариша.

Іван Гаврилович — священик покровський с. Голубичі (1767). Д.: Н Дмитрівна Галецька, донька священика с. Голубичі.

Красна Башта

Степан — у квітні 1662 р. полковник кодацький [1484,арк.27]. Вже влітку 1664 р. був полковником чернігівським. Підтвердженням цього є царська грамота чернігівському воєводі Гнату Волконському у відповідь на його відписку про те, що чернігівський полковник С. Красна Башта погано ставиться до московських людей. Цар наказував воєводі жити з полковником «в совете...розни и безсоветья не было» [1478,арк.50]. У травні 1664 р. надав універсал музичькому цеху чернігівському [1514,арк.20]. У травні 1665 р. був направлений від полковника Опари з Капустяної Долини до канівців, щоб їх схилити на бік правобережного гетьмана. Лівобережні козаки його заарештували і утримували у Ніжині [1477,арк.3].

Полуботки

I

Корній [1499,арк.24]

II

Веремія Корнійович (? — 1598 — 1666 — ?) — шляхтич. Отримав від польського короля слободу Полуботківку, звільнивши її на 20 років від податків, що було гарантовано і листом чернігівського воєводи Солтика від 20 листопада 1619 р. Міщанин, райця чернігівський (1637 [1499,арк.24]). Мав млин на р. Стрижні під Черніговом, частину якого у 1637 р. продав шляхтичу Тишку Климовичу [1006,арк.1]. Війт чернігівський (1648 [1510,арк.4зв.]). Міщанин чернігівський (1659 [1499,арк.24]), «торговой человекъ» (1666). Д.: Анастасія Жихарівна (? — 1600 — 1660 — ?).

III

Артем Веремієнко (? – 1617 – 1639 – ?). Д.: Фотинія Прокопівна [1859,с.1] N (? – 1698.4.11. Чернігів).

Олексій Веремійович (? – 1639 – 1699 – ?) – 17 лютого 1699 р. продав батьківське місце коморне на ринку чернігівському П. Полуботку за 60 золотих.

Федір Веремійович (? – 1639 – 1701 – ?) – житель с. Павлівка. Мав селище з солодовнею над р. Гончарище у Любечі, які у 1701 р. продав священику любецькому п'ятницькому Артему.

Михайло Веремійович – міщанин чернігівський (1666).

Конон Веремійович – міщанин чернігівський (1666).

Семен Веремійович – міщанин чернігівський (1666).

Микита Веремійович – міщанин (1666), райця чернігівський (1718).

IV

Леонтій Артемович (? – 1638 – 1695, Чернігів, Єлецький монастир [1863,с.34]) – служив «от молодости лет» [1939,с.181]. Писар полковий чернігівський (? – 1668 – ?). Товариш полку Чернігівського (? – 1669 – ?). Сотник полковий чернігівський [1885,с.16], наказний полковник (1671). За наданням гетьмана Брюховецького (1668) володів шляхетською Розсудівською маєтністю [1883,с.88]. Звів греблю і рудню на р. Ворзні. 29 квітня 1669 р. генеральний суддя Іван Домонтович підписав декрет про суперечку між Іваном Козловичем і Полуботком за землі у Чернігівському полку. 7 липня 1671 р. купив поле між сс. Полуботками і Товстолісом у мешканця чернігівського Семена Сосико. 24 листопада 1674 р. купив двір у Шаховича в Чернігові. У середині 70-х рр. XVII ст. у Чернігові жили по сусідству з ним Степан Зенькович Шахович (кюваль і пушкар чернігівський, 31 грудня 1679 р. Полуботок викупив його маєтності), Григорій Єрмилович (трембач полку Чернігівського, 31 січня 1680 р. викупив його двір за 300 злотих), Іван Харитонович Молявка, Мойсей Гришкович Шермакович, Василь Борковський [1706,с.1.5]. 16 червня 1675 р. купив у с. Товстолісах ґрунти у Ларка Крутко. Генеральний бунчужний, генеральний осавул (1678 – 1681). 31 грудня 1679 р. купив двір, комору і город у Понорниці у Івана Козія. Йому було надано у Сосницькому ключі с. Савинку з трьома млинами. У 1680 р. купив у товариша полку Чернігівського, шляхтича Пилипа Короткого ¼ ґрунту Мишуковщини з млином на р. Свишні, у чернігівського ігумена Зосима Тишевича млин у с. Понорниці на р. Верба. 20 лютого 1681 р. гетьман Самойлович підтвердив маєтки Розсудів і сс. Губичі, Савинки і Мишуківщина, що було закріплено 16 березня 1681 р. царською грамотою [758,арк.185]. Наказний полковник переяславський (1683 – 1685), полковник переяславський (1685 – 1687, 1688, 1689). Скуповував маєтності: ґрунт у Миська Олександровича Безбожненка, 7 грудня 1685 р. ґрунти під Черніговом у чернігівського райці Василя Пилиповича, потім поле під с. Полуботки, ниву під Черніговом у Михайла Тимаховича Трискибенка з матір'ю і братами (30.05.1688), 20 липня 1689 р. купив ґрунти Голянищеві у Любецькому тракту у сержанта Федора Гаврилова, млини на Переяславщині, слободку у товариша Чернігівського полку Дем'яна Унучки, млин на р. Убедь

у Василя Коляди, млин на р. Бречі у Габрієля Гуриновича. Отримав с. Наумівка Киселівської сотні, підтвердження на рудні Ведведівську і Радківську в Розсудовщині. Після звільнення з посади як колишній полковник купив у товариша полку Чернігівського Прокопа Плоскуна млин під с. Березанкою [1743,с.1052]. 7 серпня 1691 р. Мазепа надав значному військовому товаришу Полуботку с. Коломійцев [1450,арк.1], потім с. Каруківку на р. Бречі [1915,с.125]. У той час купив у Ісака Зубрицького двір у Чернігові поблизу двору товариша полку Чернігівського Лавріна Думи [1743,с.1053]. У швагра Юхима Костомахи 23 березня 1692 р. купив ґрунти у с. Вертейках. У 1695 р. товариш полку Чернігівського. Гетьманські універсали Леонтію і Павлу Полуботкам зберігалися у полковому суді [1002,арк.1]. Надав Єлеському монастирю млин під Юрївкою [1863,с.34]. Д.: 1) Ганна NN (? – 1698.4.11) [1749,с.43]. 2) (1663) Євгенія Іванівна Костомаха (? – 1649 – 1706 – ?) в чернецтві, можливо, Марфа [1749,с.43]. Після смерті чоловіка володіла с. Наумівкою у Киселівській сотні, прийняла постриг у черниці [1803,с.372].

V

Павло Леонтійович (бл. 1660 – 1724) – товариш Чернігівського полку (1696 – 1697), значний товариш Чернігівського полку (1698 – 1698.7.09. – ?), значний військовий товариш (? – 1699.17.02. [1743,с.1036] – 1701 [1743,с.1039] – ?), чернігівський полковник (1706 – 1723). У 1695 р. купив двір в Чернігові у Прокопа Плоскуна. Відібрав Роїще у вдови полкового обозного Філона Рашка [1731,с.15] і надав полковому осавулу Михайлу Красовському, у вдови полкового писаря Семена Наумовича (доньки полкового осавула Василя Устимовича) відібрав с. Велику Вись [1731,с.17], яке спочатку було у його володінні, а потім він надав значному козаку Івану Янушкевичу [1731,с.17]. Сс. Ріпки, Холявин, Кам'янка, Маслаківка, городники в Петрушині, частина Гукова були рангові у його володінні. 11 лютого 1708 р. купив млин на р. Білоус у жителя сядрицького Івана Васильовича [1743,с.1051]. Задобрюючи чернігівського полковника П. Полуботка, Петро І в листопаді 1708 р. віддав йому кілька сіл, які раніше належали небожу гетьмана Мазепа Івану Обидовському, а вже у грудні у вічне володіння містечко Любеч з дніпровськими перевозами любецьким і лоевським, які раніше були власністю Мазепа і Орлика. 14 листопада 1708 р. отримав жалувану грамоту на землі с. Михайлівки та с. Коровинці, а також на двір у м. Гадячі, а 22 грудня того ж року жалувану грамоту на ґрунти в Гадяцькому полку. Отримавши ці надання, Полуботок став власником тисяч посполитих, економічно переважаючи найпотужніші чернігівські родини Борковських і Лизогубів.

У 1711 р. полчани «зимовали с Полуботком в полку Лубенском» [495,арк.8], а потім передислокувалися до Ірклієва, все літо 1713 р. був у поході під Київ [124,арк.178], «заклали вал фашинами и землей понад Подолом до верхнего города Киева» [495,арк.8]. У 1716 р. на чолі полку у поході під Гадяч, того ж року на нього про кривди подав чолобитну Яків Ялинський. У 1721 р. полковник Полуботко був призначений наказним гетьманом [1821,с.80-108;1927,с.65-66] над 20000 козаків на каналних роботах. Автор хроніки [1805,с.108].

Після розорення Батурина захопив сіножатний степ за Тиницею поблизу міста [1791,с.38]. 9 червня 1710 р. купив гай і ґрунт юрїївський у мешканців с. Юрїївки Михайла, Івана, Овсія Гавриловичів Саропар [1936,с.595]. 1 жовтня 1715 р. скаржився гетьману про побиття купців і захоплення їхніх товарів російськими солдатами на ярмарку в Чернігові [93,арк.2]. Його майно [1750,с.92;1786,с.122-124]. До нього перейшло батьківське с. Каруківка. Захопив млин на р. Білоус у Самїяла Мокрієвича. Ув'язнений Петром I у Петропавлівській фортеці, де і помер. Д.: 1) (бл. 1680) Єфимія Василівна Самойлович (? – 1717), донька священика м. Лебедина, племінниця гетьмана Самойловича. Її братом був гадацький полковник Михайло Васильович [1803,с.374]. 2) (з 1718.11, у м. Воронежі) Ганна Романівна Лазаревич, донька ніжинського полкового судді. Її герб відрізнявся частково від батьківського: серце, з якого росте квітка, але пронизане не однією, а двома стрілами [1681,арк.2]. У 1-му шлюбі за Романом Яковичем Жураковським, військовим товаришем. У 1727 р. захопила ґрунти в урочищах Дубровище і Гутище [178,арк.10].

– Марія Леонтіївна (1664 – 1729.8.10) – 31 січня 1728 р. у власному домі у с. Сулиминцях склала тестамент [1798,с.48-55]. Ч.: (1689) Іван Федорович Сулима (? – 1721), генеральний хорунжий.

– Варвара Леонтіївна (? – 1695 – 1733 – ран. 1737). Ч.: 1) Федір Іванович Мирович, генеральний бунчужний. 2) Павло Самойлович Добронизький (? – ран. 1729), протопоп переяславський.

– Тетяна Леонтіївна. Ч.: (1697) Семен Савич, генеральний писар.

– Марфа Леонтіївна (? – 1695 – 1729 – ?) – 31 жовтня 1729 р. бунчуковому товаришу Якову Карпеді було наказано «чтоб ехал в полк Черниговской в село Андреевку. Петра Мировича и вдова Мария Лесницкая припроваждены под охранением в Глухов» [1505,арк.178]. У одному з поминальників роду Павла Полуботка названа черницею Марфою [1693,арк.156]. Ч.: 1) Григорій Данилович Лісницький, полковий сотник миргородський. 2) (1722) NN Мандрика.

VI

Андрій Павлович (? – 1744.28.11) – у 1727 р. ГВК отримала справу про звинувачення козаком с. Кувечичі Любецької сотні Ярошем Руденком та козаками с. Онучки Дем'яном Павленком, Максимом Попонкою його та його старости в захопленні врожаю, худоби, ґрунтів та приверненні в підданство [176,арк.1]. Бунчуковий товариш (1728 – 1744). У 1733 р. козак д. Довжик Любецької сотні Андрій Заровський звинуватив його у захопленні сіна і заволодінні ґрунтами [688,арк.1], козак с. Кувечич Дем'ян Павленко – у захопленні ґрунтів [689,арк.1]. У нього піддані: у Любечі 86 дворів, у с. Довжині 25, у с.л. Мохнатинській 11, у д. Унучках 25, у д. Білоцерківці 18, у д. Павловці 21, д. Корсачі 6, у д. Губичах 12, у с. Наданчичах 5, у д. Мисах 6, у д. Радковці 3, у д. Розсудові 7, у д. Галкові 3, у д. Скитках 5, у д. Воробев 4, у д. Високині 2, у д. Пушкарях 4 у с. Злеєві 2, у д. Убежичі 1, у д. Голобурдах 4, у д. Пищиках 2, у д. Хорощах 1, у д. Довгунах 2, у д. Манках 5, у д. Рутках 4, у д. Петриках 2, у д. Осорей 1, у д. Мохначі 6, у д. Сенюках 6 та у пригородах 9, у д. Лупані 11, у д. Ново-

сілки 6, у с. Кротині 5, у д. Радулі 8 дворів огородників. Мав приїжджий двір у с. Полуботках (1738). У 1733 р. з братом і сестрою, а також Гафією Бутович, дружиною Степана Тарнавського, повертали захоплені після смерті їх батька ґрунти і сіножаті стрільцям полку, які неправомірно потрапили у залежність від них [142,арк.1]. 26 квітня 1739 р. через від'їзд у військовий похід написав заповіт. Купив у бунчукового товариша Степана Радича млин Радичівський на р. Стрижні в 4 борошняні кола [1754,с.103]. З ним і братом Яковом сперечалися військові товариші Гадяцького полку Карпо і Василь Мокрієвичі за захоплений їх батьком у покійного батька Мокрієвичів млин на р. Білоус (1729 – 1739). Д.: Марія Андріївна Кондратєва, онука засновника Сум і першого сумського полковника, донька сумського полковника.

Яків Павлович (? – 1734.15.04) (від 1-го шлюбу) – бунчуковий товариш (1725 – 1734). У 1729 р. поселив слобідку Нову над р. Чумгаком. Помер у Бродях на час польського походу. Єпископ Іродіон Жураковський захопив рухоме і нерухоме майно після його смерті і взяв в опіку сина і доньку [99,арк.8]. Разом з братом володів батьківськими селами Виблі, Піски, Підгірне (68 дворів), [1731,с.7]. У с. Виблях корчма, на урочищі Горках – хутір бунчукових товаришів Полуботків (1732). Мав приїжджий двір у с. Полуботках, володів дідівським с. Каруківкою. Д.: Олена Луківна Жураковська (? – 1728), донька ніжинського полковника.

– Олена Павлівна (? – 1700 – 1745). Ч.: (з 1714) Яків Андрійович Маркович (1698 – 1770), генеральний підскарбій.

– Ганна Павлівна (1695 – 1731). Ч.: Григорій Лук'янович Жоравка, бунчуковий товариш.

– Марія Павлівна. Ч.: NN Добронизький.

– Ганна Павлівна (? – 1710 – 1739 – ?). Ч.: Петро Богданович Войцехович (? – 1723), сотник седнівський.

VII

Василь Андрійович (1727 – 1768.29.06.) – бунчуковий товариш (1751 – 1768).

Д.: 1) (прожили 22 роки [1949,с.366]) Катерина Володимирівна Ізмайлова (? – ран. 1767), донька генерал-майора. 2) (з 1767 [1949,с.366]) Мавра Матвіївна Куликовська, донька полковника.

– Параска Андріївна (? – 1768 – ?). Ч.: 1) NN Лесевицький. 2) (1768) Олександр Федорович Коробовський, бригадир.

– Уляна Андріївна (? – 1723)

– Уляна Андріївна (1728 – 1772 – ?). Ч.: Іван Михайлович Забіла, сотник коропський.

– Софія Андріївна (? – ран. 1772). Ч.: (1737) Іван Степанович Миклашевський, бунчуковий товариш.

– Ганна Андріївна (? – ран. 1768). Ч.: Дмитро N Сачко, військовий товариш.

Семен Якович (1724 – 1752.11.05) – бунчуковий товариш (1749.7.07. – 1752). Тримав с. Каруківку [1915,с.125]. Сперечався за ґрунти з жителями Любецької

сотні (1749 [397,арк.1]). Чернігівський Троїцький Іллїнський монастир розпочав з ним, а протодовжував з його вдовою суперечку за дві пуші [440,арк.45]. Д.: 1) (з 1745) Ганна Андріївна Стахович, донька бунчукового товариша. 2) Анастасія Степанівна Леонтович (? – 1734 – 1781 – ?), донька чернігівського полкового хорунжого. Нижче с. Жукотки після смерті чоловіка тримала греблю і млин на струмку Руда [1774,с.23]. У 1752 р. судилася з значковим товаришем Івою Сокоцьким за ґрунти [846,арк.21]. На неї скаржилася дружина полкового хорунжого Марія Комаровська за витіснення з ґрунтів [928,арк.1], козак Матвій Шедько за захоплення двору [934,арк.1], полковий канцелярист Василь Григорович за захоплення його сіножаті (1754 [936,арк.1]). Протягом 1758 – 1759 рр. ГВК розглядала справу про намагання управителя розкольницьких слобід Чернігівського полку, поручика Халкідонського привернути у своє відомство 33 підданих-розкольників та її шинок у сл. Радулі [480,арк.1]. Розпочинаючи з 1758 р. ГВК займалася справою про заборону шинкувати горілку в її маєтностях у Любецькій та Вибельській сотнях [484,арк.1], Чернігівський кафедральний монастир скаржився на її старосту должецького і жукотинського [962,арк.1]. У 1765 р. її піддані перейшли у володіння абшитованого бунчукового товариша Василя Комаровського (1765 [1367,арк.1]), у 1781 р. її староста Йосип Левицький захопив підводу з зерном у чернігівського полкового хорунжого Василя Комаровського [1352,арк.1].

– Гафія Яківна (1726 – ?). Ч.: (1742) Іван Іванович Скоропадський, бунчуковий товариш.

– Софія Яківна.

Поєднання в одній особі посади коменданта російського гарнізону і полковника козацького полку – це окрема сторінка російсько-українських відносин, з російського боку це як особливість реалізації губернської реформи, а з українського – втрата контролю над 1/10 адміністративної території Гетьманщини. Репрезантаном цього процесу був Михайло Самсонович **Богданов** – стольник в начальних людях, мав 22 двори (1711). Чернігівський комендант. 22 січня 1723 р. наказний полковник чернігівський Василь Томара скаржився на нього за намагання згідно доручення МК взяти під контроль листування місцевої козацької адміністрації з центральною [127,арк.2]. Указом імператора призначений полковником Чернігівського козацького полку (1723.22.10. [1452,арк.2] – 1735). У 1734 р. був у польському поході [283,арк.31]. У 1736 р. був переведений полковником Переяславського полку [293,арк.1]. Бригадир. На уряд чернігівського полковника тримав 79 дворів у с. Красному. Млин-वेशняк в два кола борошняних на р. Вир купив у значкового товариша Чечеля [1754,с.100]. У 1729 р. захопив ґрунти, ліс і підданих у бунчукового товариша Семена Лизогуба [665,арк.1], у значкового товариша Петра Сушинського с. Янівку [233,арк.5], а у значкового товариша Антона Бродовського с. Ладинці [232,арк.3].

Як результат діяльності Малоросійської колегії і Богданова у 1725 р. у полку були відсутні полковий обозний (його функції виконував Гнат Васильович Сахновський), обидва осавули, полковий писар Іван Бутенко був заарештований

разом з Полуботком і знаходився під арештом в Петербурзі. Після чистки на полкових урядах були лише суддя Василь Томара і хорунжий Марко Чечель. Посади ж обозного, двох осавулів і писаря, 4 сотників залишалися вакансовими [1875,с.170].

Володимир Васильович **Ізмайлов** (1689 – ?) – полковник чернігівський (1736 – 1748). Згідно ревізії 1737 р. хворів і в похід не виступив. У 1740 р. Чернігівська полкова канцелярія розглядала справу про суперечку військового канцеляриста Романа Михайловського з ним і полковим писарем Григорієм Максимовичем за двори у сс. Гусинці і Масковці [335,арк.3]. У 1749 р. працювала спеціальна комісія по розбору його скарги про захоплення різними особами ґрунтів в його рангових маєтностях [391,арк.1]. Комендант. Сперечався з Чернігівським Троїцьким Іллінським монастирем за власність на сс. Бреч і Тур'я та з Комісією економії на гуту Лозовську Рудню [366,арк.3]. Одружений з Федосією Василівною N (1708 – ?). Мали синів Олександра (1724 – ?) і Микола (1725 – ?), доньок Катерину, Дарію (1723 – ?), Марію (1730 – ?), Ганну (1732 – ?), Наталію (1734 – ?). У 1752 р. у майора Ізмайлова полковник Божич відібрав маєток [843,арк.].

Серб Іван Пантелеймонович **Божич** відомий як полковник, комендант чернігівський, полковник козацький ніжинський, а пізніше чернігівський [808,арк.1-628] (1748.13.12. імператорський указ про призначення [396,арк.1-48] (1749.24.02 – універсал) – 1756 [668,арк.2] – ?). У серпні 1748 р. разом з полковним осавулом Андрієм Володьковським захопили товари у польського підданого, купця із м. Могильова Герасима Ботвинки [377,арк.1-6]. У вересні – жовтні 1749 р. сперечався з удовою бунчукового товариша Катерину Сакович за її заборгованого прикажчика Василя Константиєва Волошина, якого вважав своїм кріпаком [395,арк.2]. У 1756 р. побив заарештованого сотника білоуського Дем'яна Маленського [668,арк.2]. Подав зиск на сотника Івана Пирятинського за захоплення землі його селян [933,арк.1]. Скаржився на бунчукового товариша Григорія Лизогуба за захоплення нив і двох гаїв, які входили до складу рангових [943,арк.1]. У жовтні 1751 р. розпочалися суперечки з магістратом при визначенні постійної повинності чернігівських міщан [433,арк.1]. У 1752 р. забрав маєток у майора Ізмайлова [843,арк.7]. У 1754 р. мав судову справу з козаком Седнівської сотні, жителем городницьким П. Заненком про заволодіння ним ранговими землями [852,арк.3]. У 1764 р. розслідувалася скарга на нього ніжинського жителя, грека Івана Андрієва [507,арк.1]. У липні 1753 р. отримав дозвіл на поїздку в свою маєтність в с. Бурківка [459,арк.2]. Вдова бригадира Івана Хрущова сперечалася з ним через захоплення у рангових полковницьких маєтках майна, належавшого особисто її чоловіку [410,арк.1]. У 1750 р. намагався залучити синів колишньої старшини до відвідування військової служби [412,арк.7]. Його сина Степана у 1752 р. сотенна старшина і козаки Сосницької сотні бажали мати за сотника, подавши чолобитну про таке призначення [844,арк.1]. Інший син Гаврило у 1782 р., будучи секунд-майором, мав 425 підданих у Борзенському повіті [1606,арк.2].

Милорадовичі

I

Ілля

II

Михайло Ілліч (? — 1726.14.09.) — у 1711 р. «во время прутской акции с турками явился у нас в Сканзбергерцоговины и Чорной горы полковник Михайло Милорадович» [1462,арк.106]. Турки захопили у полон у столичному місті долмацькому Задрі його брата, а у Костельнові — дядька і брата [1462,арк.106]. 3 березня 1711 р. Петро I присвоїв йому звання російського полковника. У 1712 р. поселився у Гетьманщині. 10 липня 1715 р. отримав царський указ про призначення полковником гадяцьким за заслуги у війні з Туреччиною [1331,арк.1] (1715.15.07. — 1726.14.09.). На його приклад отримання уряду як зразок послалися інші іноземці (наприклад, Славуї Требинський [1462,арк.106]). Підписав коломацькі чолобитні 1723 р. 15 січня 1723 р. призначений на чолі походу проти ординців. 28 лютого 1723 р. призначений командиром п'ятитисячної команди на ладозькі каналні роботи [1803,с.291]. Головний командир над 10-тисячним корпусом у фортеці св. Хреста (1724). У 1726 р. склав духівницю [1894,с.5-11]. Д.: 1) NNN — проживала в Сербії. 2) (з кінця липня 1716 р.) Уляна Степанівна Бутович, донька генерального осавула. В придане отримала підданих у с. Бутівці. Мати також заповіла їй у 1737 р там же підданих. У 1726 р. на неї поскаржився прапорщик Лазар Костянтинів за побиття та утримання його з дружиною і дітьми у в'язниці [552,арк.2]. Новий гадяцький полковник Гаврило Милорадович захопив у неї майно і коней. У 1729 р. Лазар Констянтинівич подав чолобитну проти неї за відняті її чоловіком комори [670,арк.1]. 17 листопада 1729 р. з сином Миколою отримала універсал на с. Остапівка Комишнянської сотні Гадяцького полку. У 1733 р. захопила шинковий двір у жителя м. Рашівка Якова Македонця [280,арк.1]. 16 вересня 1733 р. отримала універсал гетьмана Д. Апостола на с. Козлівка Чорнуської сотні Лубенського полку [278,арк.1]. У другому шлюбі за сином генерального судді Петром Івановичем Чарнишом (? — 1730).

III

Степан Михайлович (бл. 1700 — 1756) — з «сербського народу», наказний полковий осавул гадяцький (1725), бунчуковий товариш, сотник опішнянський (1726). 21 січня 1718 р. отримав гетьманський універсал та через три місяці того ж року царську грамоту на с. Позняки. Бунчуковий товариш (19.09.1735 — 1751 — ?). Мав шинок у м. Чорнухи (? — 1744 — 1747 — ?), у с. Позняки двір житловий власний та 63 двори і 4 кола млинові (1744 [1809,с.288]). Д.: (з 1718) Марія Михайлівна Гамалія, донька генерального осавула. За нею с. Позняки Чорнуської сотні (1775).

IV

Петро Степанович (бл. 1723 — 1799.7.01.) — навчався в КМА. Службу розпочав 20 березня 1738 р. у Сербському гусарському полку. Військовий канцелярист ГВК і ГВС (1741 — 1745). Гоф-фур'єр імператорського двору (? — 1762). Полковник чернігівський (1762.3.01. — 1782). Бригадир (з 1773.13.03.), генерал-

майор (з 1783.28.06.). Мав 5281 підданого в 2 містечках, 2 селах, 35 деревнях, 3 хуторах (1787). На ранг тримав містечко Ріпки з двором, побудованим полковником Іваном Божичом. Д.: (з 1764) Софія Семенівна Полуботок (1747 – 1773), донька бунчукового товариша.

ПОЛКОВА СТАРШИНА ОБОЗНІ ПОЛКОВІ

Григорій Іванович (? – 1654.01. – ?), Абрамович Іван (? – 1654.08. – ?), Гутор Костюк (? – 1658 – ?), Василювич Гаврило (? – 1660 [1010,арк.1] – ?), Ковтунович Олександр (? – 1661 – ?), Внучко-Посудевський Сава Кононович (? – 1667 – ?), Яхимович Олександр Іванович (? – 1671.30.01. [1682,арк.1] – ?), Ігровецький Костянтин (? – 1672.17.06. – ?), Яхимович Олександр Іванович (? – 1673 – ?), Ігровецький Костянтин (? – 1676.12.08. – 1677.02. – ?), Байдак Гнат Сергійович (? – 1680.06. – 1681.06. – ?), Каленикович Ничипір (? – 1681.11. – ?), (? – 1688.10. – 1690.09. – ?), Рашко Філон Хомич (? – 1695 – 1702 – ?), Грембецький Микола Григорович (? – 1696 – 1710.11 – ?), Скоропадський Василь Ілліч (? – 1713.02. – 1721.06. – ?), Сахновський Гнат Васильович (1723 – 1732, за обозного за Скоропадського і повний), Сангурський Павло Омелянович (1734 – 1738.22.04. – 1738), Молявка Федір Іванович (1738 – 1747.25.01.), Сахновський Іван (1739.1.30. – 1760.03. – ?), Сахновський Яким Іванович (1769), Тризна Андрій Миколайович (1769.3.09. – 1781).

Обозний полковий чернігівський (? – 1680.06. – 1681.06. – ?) Гнат Сергійович **Байдак** отримав с. Велику Вісь після Заборовського. Полковник Лизогуб після нього надав село полковому асаулу Василю Устимовичу [1731,с.17].

Гутори

I

Костюк – козак чернігівський (? – 1649 – ?), обозний полковий чернігівський (? – 1658 – ?).

II

Петро – козак Лиственського куреня (1718).

III

Іван – козак Городницької сотні. З жовтня 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана.

Ісак.

Омелян – козак ґрунтовий лиственський (1732).

Степан – козак Лиственського куреня (1732 [1748,с.44]), ґрунтовий (1739), виборний малоґрунтовий (1747). Мав двір з хатою, 3 коня, 4 воли (1747).

Василь (1710 – ?) – козак (1732 [1748,с.44]). «Нищіє и весма убогіє» «Сие за крайнимъ убожествомъ жадной служби отбывають не могут» (1732). Мав двір, до якого належали ґрунти на 6 четвертей, сіножать на 10 возів, 3 коней, 2 волів (1740).

Максим – хорунжий сотенний стольненський (? – 1743 – 1746 – ?).

IV

Петро Іванович — козак с. Листвен (1756 [861,арк.32]).

Іван Васильович — козак с. Листвен (1756 [861,арк.32]).

Олексій Ісакович — козак с. Листвен (1756 [861,арк.32]).

Яхимовичі

I

Іван Яхим — війт чернігівський (1638) [1843,с.152-155]. Яхимів млин, згаданий у 1666 р., мабуть, був фундований ним.

II

Отрох Іванович — міщанин любецький (1658) [1760,с.229]. 7 квітня 1658 р. за 60 коп. у Любові Ярмачихи і її синів купив ґрунт Білінковщину. Бурмістр чернігівський (? — 1671 [1731,с.625] — ?). Війт (1673), бурмістр чернігівський (1677). 21 червня 1673 р. купив плец з городом в Любечі у Максима Євтишенка. 17 лютого 1677 р. склав тестамент. Міщанин любецький (? — 1687 — ?). 28 червня 1687 р. уступив сіножать Роговиця поблизу озера Любеч.

Григорій Іванович — сотник полковий (? — 1654 — ?), війт чернігівський (? — 1660 — 1666 — ?), (1676), (? — 1680 [1859,с.1] — 1685 — ?). «Пашню пашет четьрмя лошедьми и четьрмя волами. Положено на него денежного збору рубль, а по малоросийски две копы, хлеба ржи и овса четьри осмачки» (1666) [1778,с.169]. Письменний.

Омелян Іванович — писар гродський чернігівський (? — 1658.22.10. [1861,с.210] — 1684 [1675,арк.1] — ?).

Олександр (Лесько) Іванович (? — ран. 1677) — шляхтич, обозний полковий чернігівський (? — 1671.30.01. [1682,арк.1] — ?), (? — 1673 — ?). 29 березня 1671 р. вдова Григорія Леоновича Уяна продала йому с. Левонки [1731,с.664]. Мав млин на р. Стрижні, яким раніше володів Василь Ігнатович [1963,с.26]. Володів млином на р. Свин у Звеничеві.

III

Степан Отрохович (? — ран. 1693) — бурмістр (1676), війт (1681 [1528,арк.4], бурмістр (1682), війт чернігівський (1690). У 1690 р. очолював міщанську делегацію до царя. Письменний.

Дмитро Отрохович.

Ілля Отрохович — міщанин чернігівський. У 1702 р. [1915,с.29] за борги мали віддати млини свої на р. Білоус в три кола і четверне ступне Анастасії Маркович, дружині Івана Скоропадського. У 1706 р. мав ґрунт у Любечі [1590,арк.1]. Д.: Параска NN.

— Пелагея Отрохівна. Ч.: (1677) Василь Мальцевич [1861,с.227].

— Ірина Отрохівна. Ч.: (1677) Григорій Пронкевич, священник любецький.

Іван Григорович — міщанин чернігівський (1666).

Косма Григорович — міщанин чернігівський (1666).

Ілля Григорович — міщанин чернігівський (1666).

Андрій Григорович — міщанин чернігівський (1666).

Симон Омелянкович — міщанин чернігівський (1666).

Севастьян Омелянович — міщанин чернігівський (1666).

Гнат Олександрович — козак і обиватель чернігівський (1677), товариш Чернігівського полку (1680). 12 серпня 1677 р. продав за 110 золотих литовської лічби козаку і обивателю чернігівському Юхиму Лобку батьківський млин на р. Свині в Звеничеві. Докупив у 1680 р. у шляхтича Яська Селивановича маєтність у с. Левонки на Любецькому тракті [1731,с.664].

— Н Олександрівна. Ч.: Пантелеймон Іванович Радич.

Калениченки

I

Каленик Філімоновець — шляхтич. Отримав від Сигизмунда-Августа привілей на Жердинську землю чи частину ґрунту Жердинського. Д.: Мотря NN [1694,арк.104].

II

Н Каленикович — Жердинська земля надана Філімоновцям королем Сигизмундом-Августом їх батькові (1616 [2027,с.91]).

Н Каленикович — згаданий з братами як Філімоновці (1622 [2027,с.124]).

Ничипір Каленикович (? — 1613 — 1701.04. — ?) — з своїми рідними братами 4 вересня 1634 р. отримав привілей з підтвердженнями надань Жердинської землі чи частини ґрунту Жердинського, Сіоловчович [2027,с.205]. Козак Чернігівського полку (? — 1649 [1785,с.477] — ?). Осаул полковий (? — 1672.06. — 1673.01. — ?), обозний полковий чернігівський (? — 1681 — ?). За Мазепи знову був полковим обозним (? — 1688 [1639,арк.1] — 1690 — ?), навіть наказним полковником (1688.05. [1639,арк.1]). Учасник чигиринських і кримських походів [1731,с.213]. У Чернігові мав двори, перший між дворами священика Павла Домонтовича, другий між дворами Шуби і Полуботка, третій між дворами генерального обозного і судді, бровар і казан пивний «вагою каменей пяти», млин на р. Снов у Седневі «о трьох каменях», млини на р. Стрижні: у Полуботках в два кола «с будинками, винницями и тремя казанами» його коштом поставлений [1731,с.213], Ялоцький куплений з лісним урочищем, млин у с. Гучин, бір під Білоусом з бортними деревами і бджоломи. Під Черніговом Ялоцький млин «о двух каменях», фільварок з садом, солодовнею і винницею, під с. Бурівкою над р. Ігровицею бір з бортними деревами і бджолами, у с. Півцях — город. 1 січня 1689 р. Мазепа ствердив своїм універсалом за ним сс. Івашківку у Седнівському повіті, Полуботки і Півці під Черніговом, млини: власний під Черніговом на р. Стрижні полуботківський, куплені Ялоцький і на греблі Седнівській на р. Снов, які були ствержені ще гетьманом Ігнатовичем, підтвержені Самойловичем [1802,с.153]. У 1690 р. отримав царську грамоту на маєтності, а відповідно, отримав їх раніше [1485,арк.23]. Разом з зятем Скоропадським подарував Чернігівському Єлецькому монастирю млин на р. Айрі під Лоевом [1863,с.20]. Помер на початку XVIII ст., його тестамент датований 23 квітнем 1701 р.

III

Григорій Ничипорович (? — 1650 — бл. 1703) — священик любецький. У 1698 р. отримав універсал І. Мазепи.

– Єфросинія Ничипорівна (? – 1681 – 1701 – ?). Ч.: (1701) Іван Карпович Мокрієвич.

– Пелагея Ничипорівна. Ч.: Іван Ілліч Скоропадський, гетьман.

– Ганна Ничипорівна (? – бл. 1728) – мешканка Масанівська (1719), заповіти писала 8 травня 1719 р. і 11 травня 1728 рр. Після смерті чоловіків за нею залишалися їх і батьківські надбання: двір у Чернігові проти церкви Богоявленської, другий – на Гончій вулиці, двір, плець, шинковий двір у Любечі, двір у с. Масанах, ґрунти в Чернігові, Котах, Полуботках, Сядричах, Седневі, Пищиках, Півцях, Масанах, Новоселках, Кротині, ½ млина на р. Стрижні і частина Сядрицького бору [1939,с.465]. Черниця П'ятницького дівочого монастиря Афанасія (1728), з 1722 р. паралізована [1939,с.464]. Заповіла поховати себе у Любецькому монастирі. Ч.: 1) Сава Федосов (? – ран. 1701), міщанин чернігівський. 2) (1701) Сила Федорович Дуброва, бурмістр чернігівський. 3) Сава Йосипович Космус, міщанин чернігівський.

– N Ничипорівна. Ч.: Василь Савич Прокопович.

Ігровецькі

I

Іван – козак чернігівський (1649 [1785,с.78]), сотник полковий (? – 1650.04. – ?). Один з Ігровецьких у 1651 р. названий любецьким боярином, який був у квітні того року «в Любечі на місці Небаби» [1767,с.16].

Костянтин – покозачений шляхтич чернігівський (1649 [1785,с.79]), обозний полковий чернігівський. Д.: Ганна Степанівна N (? – 1673 – 1694 – ?). 2 червня 1694 р. разом з сином і зятем за 270 золотих продала ґрунт у с. Жукотках товаришу полку Чернігівського П. Полуботку.

II

Іван Костянтинович (1694).

– N Костянтинівна. Ч.: (1694) Карпо Рогачевський, священник [1706,с.12], вірогідно жукоцький.

Роман.

III

– Марія Романівна. Ч.: Яків Донець-Стефанович (1712 – 1788 – ?), священник (1788 [1616,арк.144]).

Скоропадські

I

Федір – за сімейними переказами, загинув під Жовтими Водами (1648).

II

Ілля Федорович (? – 1674) – деякі дослідники вважають його дружиною князю Чорторійську.

III

Іван Ілліч (бл.1746 – 1722) – гетьман. У м. Чернігові «болшие двори на плечах куплених з фол варками на Бобровице купленими з пахотними полями и под Полуботками лежачами сеножатами за Десною на луге изревле им гетманом владеемыми» [1625,арк.23зв.]. При Довгій греблі, на р. Снов мав млини

в 9 кол борошняних і 2 ступних, на куплений землі власним коштом влаштовані. Д.: 1) (з 1678) Пелагея Ничипорівна Калениченко (? – бл. 1699), донька обозного полкового чернігівського. За нею д. Бурівка з сл. Бобровицею у Городнянській сотні. 2) (бл. 1702) Анастасія Маркович Костянтинова Голуб (бл. 1671 – 1729.19.12.). Після смерті чоловіка мала суперечку з зятем, Семеном Лизогубом за спадок гетьмана [128,с.2].

Василь Ілліч (? – 1727) – отаман курінний березненський (1682), сотник березненський. У вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі. Обозний полковий чернігівський (? – 1713.02. – 1721.06. – ?). 5 лютого 1713 р. гетьман надав йому універсал, стверджуючи надання «антецессора нашого» (тобто Івана Мазепи) і своєї власні. Серед володінь полкового обозного були «сесядя два Тихоновичи і Охромеевичи в полку Черниговском», с. Григорівка у Прилуцькому полку і 3 млини [1734,с.40]. Д.: 1) N Павлівна Грибович (? – ран. 1695), донька генерального осавула. 2) (1705) Ксенія Хомівна N.

Павло Ілліч (? – 1729 – ран. 1739).

IV

– Ірина Іванівна (від 1-го шлюбу) (бл. 1679 – 1744 – ?) – мешкала у с. Андриївці. Ч.: Семен Юхимович Лизогуб (? – 1734.19.04.), бунчуковий товариш.

– Уляна Іванівна (від 2-го шлюбу) (1703.9.03. – 1733.13.03.). Ч.: (з 1718.12.10.) граф Петро Петрович Толстой, полковник ніжинський.

Михайло Васильович (бл. 1697, очевидно, від 2-го шлюбу – 1758.2.01.) – бунчуковий товариш (з 1716). Д.: 1) княжна Уляна Юріївна Четвертинська (? – ран. 1725). 2) (з 1725.7.04.) Параска Данилівна Аностол (? – 1731.1/2.11.). 3) (з 1747.9.06.) Марфа Степанівна Ширай (? – 1764.29.02.).

Іван Васильович (? – 1728 – ран. 1746). Д.: 1) NN Забіла, сестра бунчукового товариша Івана Забіли (1728). 2) Олена Степанівна Войцехович (бл. 1725 – ?), донька реєнта ГВК.

– Анастасія Василівна (? – 1723). Ч.: Федір Васильович Кочубей (? – 1729).

– Параска Василівна. Ч.: Іван Іванович Забіла, хорунжий ГВА.

Тимофій Павлович (? – 1764) – бунчуковий товариш (з 1725). У квітні 1746 р. скаржився до ГВК на підданих полковника Ізмайлова за шкоди [351,арк.1]. У 1749 р. працював у спеціальній комісії по розбору скарги колишнього чернігівського полковника Ізмайлова про захоплення різними особами ґрунтів в його рангових маєтностях [391,арк.1]. Д.: Ганна Федорівна Сулима, донька бунчукового товариша.

– Тетяна Павлівна. Ч. (1729) Федір Романович Посудевський, бунчуковий товариш.

V

Іван Михайлович (1727.9.08. – 1782) – бунчуковий товариш (з 1752.26.03.), генеральний осавул (1762 – 1781). У відставку вийшов бригадиром. Д.: (з 1759.23.05.) Уляна Василівна Кочубей, донька полковника полтавського

Петро Михайлович (? – ран. 1785) – ротмістр лейб-гвардії Кирасирського полку у відставці (1764). Д.: Ганна Антонівна Милорадович.

Яків Михайлович (? – ран. 1785) – майор лейб-гвардії Кирасирського полку. Д.: (з 1761) Євфросинія Йосипівна Закревська (? – 1799.19.09.), донька обозного генерального.

– Ганна Михайлівна (? – 1740.12.). Ч.: (з 1740.01.) Юрій Григорович Лівен, генерал-майор.

Іван Іванович (бл. 1725 – ран. 1785) – навчався у КМА, бунчуковий товариш (1752 – 1774), малоросійський полковник в абшиті. У 1752 р. скаржився на сосницького сотенного отамана про вирубку пущі для Глухівського «строєння» [847,арк.3]. Д.: (1752) Гафія Яківна Полуботок (бл. 1726 – ?), донька бунчукового товариша.

Константин Тимофійович (? – 1790 – ?) – військовий товариш (з 1781.16.07.). У 1770 р. архімандрит Чернігівського Єлецького монастиря скаржився на нього за заволодіння пуцею, що належала монастирю [1376,арк.1]. Д.: Євфросинія Михайлівна Скаржинська, донька сотника.

– Уляна Тимофіївна (бл.1739 – ?). Ч.: Данило Іванович Симоновський (бл.1730 – ?), колезький асесор.

– Катерина Тимофіївна (? – 1775 – ?). Ч.: (1771) NN Заліський (? – 1771 – ран. 1775).

– Феодора Тимофіївна. Ч.: (1775) Василь Іванович Кулябка, сержант у відставці (1794).

– Уляна Тимофіївна. Ч.: (1775) Іван Прокопенко.

– Параска Тимофіївна. Ч.: (1775) Леонтій Медовник.

– Анастасія Тимофіївна – у 1775 р. ще незаміжня.

Сангурські

Анастасія Сангурська була дружиною шляхтича Степана Пестляка (1636 [1469,арк.50]).

I

Денис – жив у середині XVII ст.

Васіан (в чернецтві) – надав Макошинському монастирю половину млина на р. Убеді на займищі Гутище на р. Іванчі. Другу частину монастир викупив у його сестер. Ці куплі ствердженні монастирю Мазепою у 1688 р. [1754,с.129].

II

Омелян Денисович (? – 1646 – ран. 1705) – міщанин другої статті за переписом 1666 р. [1779,с.407], вїт сосницький (1672 [775,арк.493]), від міщан на уряді сосницькому (1684). Полковник чернігівський Григорій Самойлович заборонив йому молоти у власному млині на р. Убеді [1802,с.82]. Обиватель сосницький, військовий товариш (1687 [775,арк.281,304]), мав універсали Мазепа на греблю і млин на р. Убеді. Отаман городовий сосницький (? – 1696 – 1697.01. – ?). Д.: NNN (? – ран. 1705).

Яким – козак, у 1701 р. продав 1/3 млина на р. Убедь в урочищі Гутище Макошинському чоловічому монастирю [1169,арк.1].

III

Прокіп Омелянович (? – 1685 – 1710 – ?) – священник успінський сосницький (? – 1710 – ?). Йому і брату гетьман Скоропадський надав у 1710 р. універсал на млин (3 кола, 1 ступа на р. Убеді), що дістався за померлим батьком [1775, арк. 315].

Іван Омелянович – священник сосницький (? – 1705 – ?). 12 травня 1705 р. отримав разом з братом Прокопом універсал гетьмана Мазепи на розподіл батьківського спадку [1802, с. 463-464].

Павло Омелянович (бл. 1675 – 1738 – ран. 1742 [1698, арк. 50]) – в його «сказці» 1734 р. зазначено: під знаком Чернігівського полку був у поході під Любарем, Замостем, у поході в Угорщину, повертаючись через Броди, в замку забрали всю амуніцію додому. Вперше сотником став у 1704 р. і того ж року разом з ротою Анненкова, яка знаходилася в Батурині, сотня направлена до Білої Церкви, де перебувала два роки, охороняючи фортецю (1705 – 1706). Сотник сосницький (1707 – 1709). З 1707 р. разом з сотнею два роки був у містечку Полонному, де, крім того, був комонний полк Галагана і великоросійський – Василя Івановича Комелева. Ходили до Острога для взяття «язика» [283, арк. 14]. У 1709 р. був під Полтавою. Сотник сосницький (1711), був під Кам'яним Затонам. Значний військовий товариш (? – 1718 – 1719. 29.06. – ?). Знову сотник (1719 – 1721), у 1721 р. був на каналних роботах на Ладозі. 22 серпня 1720 р. на нього до ГВК скаржився намісник Сосницького Святоспаського сербо-словянського монастиря Юсаф Зотович за відведення води від монастирського млина [106, арк. 2]. Сотник (1723.02. – 1727.06. – ?), наказний чернігівський полковник (1723 – 1724) над 1000 козаків у Астраханському низовому поході. Обозний полковий чернігівський (1734 – 1738). 28 лютого 1723 р. отримав універсал П. Полуботка про послушенство посполитих с. Устя Мала зі скасуванням такого послушенства місцевому монастирю [1803, с. 292]. У 1736 р. скаржився імператриці на Павла Ломиковського за побиття його посполитих і зруйнування греблі [1651, арк. 1]. За ревізією 1738 р. як колишній полковий обозний володів у Сосниці 13 підсусідками [536, арк. 195 зв.]. Д.: (1705) Марина NN.

IV

– Марія (Прокопівна ?, Іванівна ?). Ч.: (1748 [376, арк. 1]) Федір Пилипович Полторацький, протопоп сосницький.

Іван Павлович (бл. 1711 – 1779 – ?) – службу розпочав з 1727 р., бунчуковий товариш (1738.8.12. – 1765.23.12.). У 1740 р. займався в Глухові питаннями прийому турецького посла [328, арк. 3], володів млином в одне коле борошнiane на р. Убеді [1754, с. 128]. Мав 20 підсусідків у Сосниці (1739), житловий двір у Сосниці та 2 шинки і бездвірну шинкову хату, 7 підсусідських дворів, в Ляшківцях 1 двір підсусідків (1747), у Сосниці підсусідських дворів 7 та 7 дворів ратушних і сільських служителів (1750). 27 лютого 1747 р. купив у вдови Павла Полуботка Ганни Романівни двір у Сосниці за 460 рублів [1939, с. 184]. У 1747 – 1750 рр. був власником ще й двох шинків у Сосниці та приїжджого двору у

с. Мале Устя. Абшитований бунчуковий товариш через хворобу. Абшитований підкоморій земський (? – 1768 – 1779 – ?). Д.: Василиса Андріївна Гудович (1722 [1935,с.324] – ?).

Павло Павлович (1728 – 1763 – ран. 1779) – син полкового обозного, у 1742 р. склав присягу царіці [1698,арк.50]. Службу розпочав з 1747 р., бунчуковий товариш (з 1747.25.06), у 1746 р. розділив з братом батьківське майно. На нього з братом Іваном у 1749 р. скаржився до ГВК бунчуковий товариш Павло Ломиковський через захоплення млина на р. Убедь під Сосницею та побиття прикажчика і служителів, спустошення ґрунтів [402,арк.1]. Йому належали шинки в Сосниці та у с. Кириївка і приїжджий двір у с. Мале Устя, мав житловий двір у Сосниці з найманими служителями, 3 підсусідські двори (1747), 3 підсусідські двори і 2 двори служителів (1750). Д.: NNN, жила в Сосниці (1779).

– Ганна Павлівна (? – 1746 – ?). Ч.: Яким Іванович Сахновський (бл. 1705 – 1781.22.08.), чернігівський полковий обозний, бунчуковий товариш при відставці (з 1769.16.10. [1939,с.504]).

– N Павлівна. Ч.: Йосип Мирводський, протопоп сосницький, намісник хрестовоздвиженський (1768 [775,арк.237зв.]).

V

– Марія Іванівна (бл. 1719 – 1759 – ?) – у 1759 р. згадується її зять Максим Тихонів, протопіп путивльський [26,арк.26]. Ч.: Максим Круків (1759).

– Євдокія Іванівна – отримала у придане 21 підданого в хут. Сангурському. Ч.: Петро Шмаков, капітан у відставці.

– Євдокія Павлівна. Ч.: (1787) Василь Самойлович Омелянович, син сотенного старшини коропівського.

ПОЛКОВА АРТИЛЕРІЯ

ОСАВУЛИ: Федорченко Клим (? – 1718.17.03. – ?), Голюнка Григорій (? – 1732 – ?), Норка Іван Андрійович (1738 – 1740), Сокоцький Іван Мартинович (1740 – 1755 – ?), Шихуцький Яків Миколайович (1763 – 1764), Шихуцький Іван Степанович (1764.7.05. – 1774 [1416,арк.15]).

ОТАМАНИ: Топилевський Пилип Давидович (? – 1728 [805,арк.3] – 1747 – ?), Сапега Федір (? – 1771 – ?), Глинський Василь (? – 1776 [1395,арк.1] – ?).

ХОРУНЖІ: Сокоцький Іван Мартинович (? – 1740), Островський Артем, Шихуцький Яків Миколайович (1740 – 1763.14.06.), Бублик Дем'ян Остапович (1764 – 1768 [884,арк.1]), Омелюта Яків (1768 – 1772), Святобливо-Коробка Микита, Сапега Федір.

Топилевські (Пушкарі)

I

Пилип Давидович (1682 – 1739 – ?) – отаман полкової артилерії (? – 1728 [805,арк.3] – 1743 – ?). Мав двір в Чернігові. Д.: Домна NN (1687 – ?).

II

– Анастасія Пилипівна (1725 – ?).

Глинські

I

Федір (? – ран. 1758) – міщанин чернігівський.

Іван (1720 – ?) – міщанин чернігівський (1758), мав 5 підданих у 1 селі (1788). Засідатель Чернігівського совісного суду (1790). Д.: Євдокія NN, донька купця. Мали синів Федора (1746 – ?) – навчався у Чернігівському колегіумі (1758); Петра (1756 – ?), Тимофія (1761 – ?), Андрія (1767 – ?), доньок Ганну (1741 – ?) та Тетяну (1751 – ?).

II

Йосип Федорович (1741 – ?) – службу розпочав з 1760 р., райця, казначей Чернігівського повіту (1782 [1525,арк.18]), міський голова чернігівський (1784). Військовий товариш (1782.2.09. – 1790 – ?), мав 72 підданих в 1 селі і 1 «деревне». Повітовий казначей (1790). Д.: Анастасія Василівна Хорошкевич, донька священника с. Орловки.

Гнат Федорович (1743 – ?) – навчався в Чернігівському колегіумі (1758). Мав 10 підданих (1788), ратман (1790). Д.: Гафія NN, донька міщанина.

Василь (? – ран. 1782) – отаман полкової артилерії (1776 [1395,арк.1]), значковий товариш. У 1776 р. вибив з двору і забрав землю у козака полкової сотні Дениса Гажа (Чижа ? [1395,арк.1]). Мав доньок Ірину і Ганну.

Дмитро Васильович.

– Євдокія Василівна. Ч.: Дем'ян Дорофійович Лешошко, титулярний радник (1789).

Островські

I

Артем (? – ран. 1758) – хорунжий полкової артилерії Чернігівського полку. Андрій.

II

Василь Артемович (1746 – ?) – навчався в Чернігівському колегіумі (1758). – Марфа Андріївна (? – 1740 – 1788 – ?) – після смерті чоловіка володіла частиною с. Масанів полкової сотні (1767 [1936,с.598]). Народила синів Петра, Миколу, Григорія і доньку Ганну. Ч.: Йосип Федорович Молявка (1727 – 1765), значковий товариш [1936,с.598].

ПОЛКОВА МУЗИКА

У поході 1702 р. було 8 музик. За даними харківського дослідника В. Богданова у 1723 р. полковим музикантам, серед яких 4 трембачі, 2 сурмачі і 3 довбиші, крім грошей видавалися кожухи, шапки, чоботи, панчохи і рукавиці, грошима отаман отримував 120 золотих, інші – по 80. У 1732 р. було 3 трембачі, 2 сурмачі, 1 довбиш, у 1737 р. 3 трембачі, 2 «пищалки», 1 литаврщик [534,арк. 32], які використовували труби, «пищалки» (дудки, сурми, свистілки), бубни. У 1781 р. 2 литаврщики, 2 трубачі [1775,с.5].

ОТАМАНИ: Домбровський Тимофій (1702), Трембач Данило Іванович (? – 1723 – 1747 – ?).

Трембачі

I

Іван.

Василь.

II

Данило Іванович (1698 – 1747 – ?) – отаман полкової музики (? – 1723 – 1747 – ?). Мав двір у Чернігові. Д.: Марія Іванівна N (1710 – ?). Мали сина Якова (1728 – ?) і доньку Наталію (1730 – ?).

Федір Васильович (1701 – 1740 – ?) – мешканець чернігівський. Д.: Катерина Іванівна (1726 – ?). Мали доньок Марію (1729 – ?) і Наталію (1731 – ?).

Цилюрники полкові: Приходько Степан (? – 1732 – 1740 – ?).

СУДДІ ПОЛКОВИ

Андрій (чи Перетрач, чи Попович) (? – 1650.04. – ?), Домонтович Іван Михайлович (? – 1662.11. – ?), Самойлович Іван (? – 1668), Артемович Марко (? – 1667.02. – 1671 – ?), Завадський Федір Петрович (? – 1669 [1707,с.94] – 1671 [1016,арк.1] – ?), Болдаковський Василь Семенович (? – 1673 [1021,арк.1] – ?), Стрівський Костянтин (? – 1677 – 1679.15.10. [1503,арк.28] – ?), Стрівський Костянтин (? – 1686 – 1687), Радич Пантелеймон (1687 – ?), Мокрієвич Карпо Іванович (? – 1688 – 1690 – ?), Стрівський Костянтин (? – 1692 – 1695.04. – ?), Затиркевич Юрій Васильович (? – 1698 – 1704), Мокрієвич Оникій Карпович (1704 – ?), Тризна Іван Хомич (? – 1710.07. – 1711), Томара Василь Іванович (? – 1715 – 1727), Каневський-Оболонський Василь Васильович (1727 – 1732), Мокрієвич Іван Оникійович (1732.26. – 1739.12.07.), Сенюта Тиміш Михайлович (1739 – 1767), Сахновський Іван (1767 – ?), Бакуринський Яків Леонтійович (1772 – 1779 – ?).

Домонтовичі

I

Михайло.

II

Іван Михайлович (? – 1628 – 1683.09., похований у Батуринському монастирі) – можливо, спочатку козак прилуцький (1649), потім козак Слабинської сотні Чернігівського полку. Отримав від Б. Хмельницького універсал на сс. Смолин і Максим, які були підтверджені гетьманом Виговським універсалом від 10 серпня 1659 р. [1804,с.96]. Сотник слабинський (? – 1659.10. – ?), супроводжував до Москви полонених Юрія та Іллю Виговських. Суддя полковий (? – 1662.11. – ?), отаман городовий чернігівський (? – 1668 – ?). За гетьманування Ігнатовича став генеральним суддею, отримав від нього підтвердження на маєтності, надані Б. Хмельницьким. Зберігав уряд судді генерального за Самойловича (1669 – 1681). Відразу після перевороту 1672 р. отримав від Самойловича с. Кудрівку з 4 млинами і 31 серпня 1672 р. царську жалувану грамоту на це надання. Купив млин на р. Острі у Козарах у трьох братів Луценків Мельників. Мав два млини: на р. Білоус і на р. Жоведь [1802,с.87]. Побудував кам'яну соборну церкву у Батуринському монастирі.

III

Павло Іванович (? – 1650 – 1715) – священник благовіщенський чернігівський (? – 1673 – 1712 – ?). У 1673 р. гетьман Самойлович надав йому с. Роїще. Відправляв у поході службу при гетьмані. На сс. Смолин і Максим у Слабинському ключі 20 вересня 1687 р. отримав гетьманський універсал [1802,с.87]. 18 липня 1700 р. отримав гетьманський універсал на с. Займище, 25 лютого 1709 р. на сс. Смолин і Максаки з млинами на р. Білоус і Жоведь, млин під с. Слабин. Д.: Євдокія NN.

Петро Іванович (? – 1648 – 1676 – ран. 1687) – підписок ГВК (? – 1669 – ?), направлений писарем полковим до Київського полку (? – 1671.10. – 1676 – ?). Мав універсал Д. Ігнатовича від 27 жовтня 1671 р. Отримав с. Козари. Основоположник київської гілки роду, яка буде наведена в книзі, присвяченій Київському полку.

Іван Іванович – 10 жовтня 1699 р. передав своєму старшому зятю половину батьківського млина на р. Острі на греблі козарській. Бунчуковий товариш. Володів Кудрівкою. 30 березня 1723 р. отримав підтвердження на д. Камку Седнівської сотні [125,арк.2].

– Єфимія Іванівна (? – 1680 – ?). Ч.: Степан N Силич (? – ран. 1680), сотник полковий чернігівський.

– Параска (Іванівна?, Петрівна?) (? – 1721 – ?). Ч.: Данило Якович Солонина, писар полковий київський (1688).

IV

Михайло Павлович (1677 – 1751) – бунчуковий товариш (? – 1728 – 1751), а з якого звання і року патенту не пред'явив. Через суперечку за спадкове майно з дружиною померлого брата Дмитра Любов'ю Бутович був ув'язнений, але рішенням ГВС 30 серпня 1728 р. звільнений [196,арк.102]. Гетьман Скоропадський 25 лютого 1709 р. закріпив за ним село з млинами, перевозом, озерами. Мав у с. Смолин 46 дворів підданих, с. Максими – 6 дворів (1729) [1731,с.13]. 10 червня 1732 р. отримав гетьманський універсал на батьківські маєтності. Тримав на р. Жоведі під с. Жоведь гребельний млин однокольний, який перейшов його сину Матвію [1774,с.21]. Мешканець смолинський. Д.: Софія Григорівна N (1692 – 1740 – ?).

Федір Павлович (? – ран. 1710) – у вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі. Сотник седнівський (? – 1702 – 1705 – ?). Д.: N Василівна Дуніна-Борковська, донька генерального обозного. У 2-му шлюбі за Яковом Ждановичем, сотником городнянським.

Ничипір Павлович – бунчуковий товариш (1718). Можливо, його поминали в КПЛ як ченця Миколая [1693,арк.193].

Дмитро Павлович (? – 1726) – бунчуковий товариш (? – 1718 – 1726). У низовому поході «на море помер и вкинен в море» [1762,с.102]. Д.: (1726) Любов N Бутович, вдова Михайла Биховця (? – 1722), у третьому шлюбі (1727) за Іваном Карапцовим [1935,с.466].

– N Павлівна. Ч.: Павло Мартинович Грибович.

Михайло Іванович (? – 1697 – 1750 – ?) – бунчуковий товариш (? – 1732 – 1740 [125,арк.101]). Мав підданих у сс. Стольному і Максим: в першому з них у нього було 9 малоґрунтових дворів, 17 убогих, 5 підсусідків (1732), 19 посполитських і 20 підсусідських (1739), 38 посполитських і 1 майстрового (1740), 33 (1741), 38 (1743), у с. Максимі 3 малоґрунтових, 2 підсусідки (1732), 6 дворів (1739), 4 (1740), 5 (1741), 4 (1743). Власник с. Кудрівки. Абшитований 7 травня 1740 р. [125,арк.100] за старістю, хворобою через «внутренню пухлину» [67,арк.1]. Мав млини: на р. Жоведі під бором в одне борошняне коло, в лузі в одне борошняне коло, на р. Гулаці в одне коло, на р. Кривші в одне коло (1742 [1754,с.135]). Проживав у Стольному (1740).

– N Іванівна. Ч.: (1699) Семен Павлович Лясковський, священик пречистенський козелецький.

– N Іванівна. Ч.: (1699) NNN.

V

Іван Михайлович (1719 – 1740 – ?).

Володимир Михайлович (1711/1720 – ран. 1766) – службу розпочав з 1733 р., бунчуковий товариш (? – 1747 – 1756, без указу), (з 1756.13.03 згідно указу). Мав у с. Жоведі 8 дворів посполитих, 1 підсусідків, у с. Максим 6 дворів посполитих (1747), у с. Смолині 20 хат, с. Максимі 7, с. Шостовиці 1, д. Жовинці 1 (1760). Тримав один із млинів на Васечковській греблі нище с. Юрєвки на р. Білоус, два однокольних млини на р. Гулак під с. Смолином [1774,с.19,25]. Проживав у с. Смолині. Д.: Софія Романівна [1623,ч.VI,арк.11] N (? – 1745 – 1789 – ?), проживала у с. Смолині (1766).

Матвій Михайлович (1728/1731 – 1766 – ран. 1781) – у 1751 р. на нього за пободі подав скаргу бунчуковий товариш Василь Лизогуб [920,арк.1]. У червні 1751 р. побив комісара Слабинської сотні Гаврила Стетченка і захопив у нього порціонні гроші. Полковник Божич подав скаргу на це до ГВК, яка доручила розслідування справи генеральним осавулам Петру Якубовичу і Якову Лизогубу [434,арк.1]. Службу розпочав з 17 квітня 1757 р. військовим товаришем [598,арк.4зв.], хоча до реєстру бунчукових товаришів записаний раніше (? – 1747 – 1757), бунчуковий товариш (з 1757.30.09). Мав у с. Жовинці 7 дворів посполитих, 1 підсусідків (1747). Проживав у с. Смолині [1775,с.88], де мав шинковий двір (1750). На р. Жоведі нище с. Жовинки тримав батьківський млин, на р. Кришва – млин однокольний [1774,с.24,25]. Д.: Маріанна Максимівна N (1740 – 1790 – ?). Після смерті чоловіка за нею піддані у сс. Смолин і Максим. Мала у 1790 р. 425 підданих [1623,ч.VI,арк.11].

– Анастасія Михайлівна (1724 – 1740 – ?)

Матвій Федорович – студент школи риторики Чернігівського колегіуму (1718).

Іван Федорович – студент школи поетики Чернігівського колегіуму (1718). Значковий товариш (? – 1729 – 1732 – ?), полковий комісар (1731 [250,арк.1]). Мав двір у Седневі (1732). Бунчуковий товариш. Отримав підтвердження на д. Камку Седнівської сотні [125,арк.1-2].

Іван Михайлович (1717 – 1763 – ?) – бунчуковий товариш (1740.7.03. – 1763 [496,арк.76] – ?). Сперечався за маєтність д. Камки (1740 [125,арк.1]). Мав у д. Жовинці 1 двір підсусідків, у с. Жоведь 9 дворів посполитих, 2 підсусідків, у с. Шостковці 1 хату підсусідків (1747), у с. Кудрівці Сосницької сотні 123 двори посполитих (1750), 209 хат (1760). Проживав у с. Смолині Слабинської сотні, де у нього шинок.

Стрівські

I

Костянтин (? – 1647 – 1694 – ран. 1705) – генеральний бунчужний [1709,с.81,579,793,828]. Товариш полку Чернігівського (1676 [1696,арк.238], 1682 [1697,арк.235], 1689 [1278,арк.1]), суддя полковий чернігівський (? – 1677 – 1679.15.10. [1503,арк.28] – ?), (? – 1686 – 1687), (? – 1692 – 1695.24.04. [1644,арк.1] – ?). У 1689 р. ГВС прийняв декрет про суперечку Чернігівського П'ятиницького монастиря і чернігівського полкового обозного Ничипора Калениковича з ним про побудову ним греблі на землі Величковського і підтопленні монастирських полей [1278,арк.1]. Від полковника Якова Лизогуба тримав сл. Камку і Хотуничі [1731,с.72,75]. Д.: NNN, вдова Острога [1920,с.127]. Її син від першого шлюбу Данило мав млин на р. Снові на греблі седнівській [1734,с.37].

II

Іван Костянтинович (? – ран. 1729) – шляхтич, знатний товариш полковий (1702). У вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі.

III

Микола – козак, власник млина в одне коло (? – 1730 – 1740 [792,арк.Ззв.] – ?).

Семен Григорович (1689 – ?) – козак городского куреня Чернігівського (? – 1732 – 1740 – ?). «Сие все за крайнимъ убожествомъ и старостю жадной службы отбыват не могутъ» (1732). Д.: (1740) Марія Григорівна N.

Василь.

IV

Андрій Семенович (1709 – ?) – козак чернігівський. Д.: Гафія Романівна N (1709 – ?).

Дмитро Семенович (1719 – ?) – козак чернігівський.

Артем Васильович – козак полкової сотні. Мав окремий двір з хатою в Чернігові (1747).

Затиркевичі

Рід внесений до I частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва по Чернігівському і Роменському повітах [1616,арк.45].

I

Василь.

II

Юрій Васильович (? – 1659 – 1707 – ?) – за універсалом гетьмана Ігнатовича мав дім і ґрунти Зіновщину під с. Роїщем, крім того володів с. Свинопухи. Сотник полковий, потім білоуський (? – 1685 – ?), а у 1698 – 1707

рр. був полковим суддею чернігівським. У 1707 р. прийняв постриг під іменем Гедеон у Троїцькому Ільїнському монастирі [1938,с.151]. Д.: Єфросинія NN (? – 1660 – бл. 1727), можливо, Филімонівна. Вдова генерального бунчужного Лукаша Заборовського. Купила хутір поблизу Чернігова під с. Чорторійками [510,арк.2]. Інокія Єфросинія [17489,с.38] П'ятицького Чернігівського дівочого монастиря [510,арк.2]. 22 лютого 1724 р. в Чернігові складала тестамент, яким заповіла П'ятицькому монастирю ½ каменя на р. Білоус на греблі кошовській, куплений у Ядихи [1512,арк.125], Троїцький монастир від неї отримав млин в три кола борошняних і 1 ступне на р. Здвижі [1754,с.103]. Своїй доньці від першого шлюбу Марині, дружині полкового обозного лубенського [719,арк.1] Івана Сохадького, заповіла млин в 2 кола на р. Здвижі у с. Городищі та плец в Чернігові напроти Воскресенської церкви [1513,арк.125]. Доньку Олену мати позбавила спадку, через те що у 1723 р. дала їй 1 тисячу золотих, а та їх витратила невідомо на що [1513,арк.125]. Ціє одній доньці законниці Маврі заповіла 1 тисячу золотих та хутір Чорторійський (до її смерті, а по смерті – сину останньої Роману Остаповичу). Тому ж онуку Роману бабуся заповіла плец й бровар з городом, а старшому онуку Прокопу Остаповичу – ґрунт Біловський й двір, обом онукам залишила гроші сріблом. Окремо заповідачка відписала маєтності на церкви. Можливо, служителі в дворі Остапа Силича у Чорторійці Вакула (1727 – ?) і Гордій (1728 – ?) Романовичі – це сини Романа Остаповича.

III

– Марія Юрїївна (бл. 1680 – 1767 – ран. 1780) – у 1724 р. мати відписала їй ґрунти Зеновщина під с. Слобідка Роїської сотні (які раніше належали її батьку) і половину плецу у Чернігові [1512,арк.125]. Мешканка роїська. Тримала батьківське с. Свинопухи. Ч.: Мойсей Дмитрович Нестеренко (? – 1741), військовий канцелярист.

– Н Юрїївна (в чернецтві Мавра) – законниця Чернігівського дівочого монастиря. У 1733 – 1740 рр. скражилася на зятя Нестеренка про заволодіння хутором Чорторійським [694,арк.1]. Ч.: Остап NN (? – ран. 1724).

Нестеренки-Затиркевичі

I

Дмитро Нестеренко (Нестеров) (? – 1708) – товариш Батурицької сотні, у жовтні 1685 р. був ґінцем гетьмана до Москви [1431,арк.1]. У жовтні 1688 р. разом з піддячим Цоголевым возив на Січ винагороду [1439,арк.2]. Сотник батуринський (? – 1690 – 1708). Гетьманський гонець до Москви (1693). 6 березня 1699 р. продав став з греблею у с. Митченкам Івану Чарнишу [1503,арк.219]. Один із керівників оборони Батурина у листопаді 1708 р. Після падіння фортеці страчений. Д.: Тетяна Леонтїївна Бугаєнко (? – ран. 1700), донька прилуцького міщанина. Вдова Василя Івановича Ляшка-Тарнавського.

II

Мойсей Дмитрович (? – 1687 – 1741) – військовий канцелярист ГВК (1707), знатний товариш Чернігівського полку (? – 1709 – 1728), полковий комісар (1723 [112,арк.1], 1726 [170,арк.1]), бунчуковий товариш (1728.24.10. –

1741). 16 липня 1729 р. написав лист чернігівському єпископу, яким сповіщав про те, що архимандрит Чернігівського Єлецького монастиря Максимович не видавав заповіту його тещі [222,арк.1]. У березні 1735 р. звільнений від походу через старість [289,арк.4]. У 1712 р. купив частину острова Кам'яного [1470,арк.1]. 3 жовтня 1716 р. купив ½ млина на р. Білоус на греблі у с. Юріївці у Фески Терещихи Жабчихи [1861,с.214]. Купив млин-вешняк на р. Стрижні в с. Холявині [1754,с.106]. Мав один камінь у млині в Батурині (1726 [1791,с.38]). У 1731 р. захопив ґрунт у вдови полкового судді Марії Тризни [254,арк.4]. Мав двір в м. Чернігові, який ще у 1748 р. був у спільній власності його чотирьох синів [367,арк.3]. Мав 1 підсусідський двір в Чорторийцях, у д. Киселівка 4 двори, приїжджий двір у с. Євтухи, у с. Ямищах 2 двори посполитих (1739), 5 дворів посполитих у Задеревцях (1741). Його зятем був чернігівський війт Йосип Титович [254,арк.4]. Д.: (1707) Марія Юріївна Затиркевич (1680 – 1767 – ран. 1780). У 1750 р. її сини Яків і Роман мали з нею суперечку за спадщину батька і брата [415,арк.1].

Василь – козак батуринський. Мав один камінь у млині в Батурині (1726 [1791,с.38]).

Йосип.

Ісай.

ІІІ

Яків Мойсейович – службу розпочав у 1733 р., був у польському і очаківському походах. Записаний у реєстрі бунчукових товаришів (1735.12.12. – 1752 – ?). Мав у д. Шуманях 1 двір посполитський (1739). Разом з Романом Затиркевичем у 1743 р. мали у с. Свинопухи Роїської сотні 1 шинок, бідних посполитих з худобою 10, без худоби 7, підсусідків без худоби 4; у с. Роїщах 2 підсусідки без худоби, у сл. Роїській 1 шинок, 3 посполитих без худоби, у д. Кам'янка 3 посполитих, у д. Ямищі 4 посполитих. Д.: (1752) N Іванівна Пухович, донька військового товариша.

Дмитро Мойсейович (1703 – 1763 – ран. 1772 [1521,арк.19зв.]) – бунчуковий товариш (1741 – 1760) у Прилуцькому полку, абшитований бунчуковий товариш (з 1760). Мав житловий (1740, 1750) й приїжджий двори (1747) у с. Євтухів Білоус (1740, 1741) та 3 двори підсусідків, у д. Чарторийки 1 двір підсусідків, у с. Ямище Роїської сотні 3 двори посполитих (1747). На р. Стрижні при с. Холявині тримав батьківський млин у два кола [1774,с.29]. Скаржився на бунчукового товариша Павла Мокрієвича за захоплення ямиських ґрунтів [928,арк.1]. Д.: Уліта Антонівна Троцина. 17 березня 1774 р. за 2700 рублів купила у свого племінника Якіма Миколайовича с. Юрківці, де мала 16 підданих. Проживала у с. Блотниця Срібнянської сотні Прилуцького полку, де мала 10 підданих. Володіла дворами по селам і 3 при хуторі, у с. Свинопухи мала 21 двір.

Роман Мойсейович – бунчуковий товариш (1741 – 1752 – ?). У 1750 р. на нього скажився значковий товариш Микола Мокрієвич про захоплення ґрунтів і худоби, напади на дім, побої підданих, захоплення їх майна [438,арк.1]. У 1752 р. захопив ґрунти у козака с. Свинопухи Романа Хандогія [445,арк.1]. Мав приїж-

джий двір у Чернігові, у с. Свинопухи 10 посполитих дворів та 6 підсусідських, у сл. Роїська 3 двори підсусідків, двір житловий у д. Слободка Роїська (1747), шинок у с. Роїще, приїжджий двір у д. Задеріївці (1750). Разом з Тимофієм Затиркевичем мали у с. Задеріївці 5 дворів підсусідків, у д. Каменской 3 двори посполитих.

Тимофій Мойсейович (? – бл. 1750 [415,арк.1]) – бунчуковий товариш (? – 1747 – ?), мав приїжджий двір у Чернігові, у д. Свинопухи 6 посполитих і 4 підсусідських двори, у сл. Роїська 2 двори підсусідків, у с. Роїще 1 підсусідків, двір житловий у д. Слободка Роїська (1747). Д.: Марія NN, захопила ґрунти у чоловіка вдови батька [980,арк.1].

– Софія Мойсеївна. Ч.: (1751) Опанас Мойсейович Левицький, сотник 1-ї полкової сотні Ніжинського полку.

Андрій Йосипович (1701 – 1761 – ?) – службу розпочав з 1730 р., у 1733 – 1735 рр. був у польському поході у команді генерального обозного Я.Лизогуба, у 1739 р. у хотинському поході. Абшитований бунчуковий товариш (з 1760.30.05. [496,арк.61]).

Прокіп Ісайович – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1732 – 1742 [1698,арк.46зв.] – ?). Мав 2 підсусідків у д. Кукарях Любецької сотні, ґрунти у с. Кукарях (1750), які захопив у Любецького монастиря. Військовий товариш (1760), мав 10 хат у д. Свинипухах [1938,с.160].

Федір – возний.

IV

Андрій Дмитрович [1619,арк.17] (1750 – ?) – прапорщик у відставці (? – 1787 – 1790 – ?). Мав 52 підданих у 2 селах, 1 слободі. Д.: Ганна Іванівна Санковська, донька райці чернігівського.

Іван Дмитрович (1754 – ?) – військовий товариш (? – 1779 – 1790 – ?), мав з Павлом і Петром 287 підданих у 2 селах і 2 хуторах. Д.: Єфросинія Іванівна Безпальчева, донька прем'єр-майора [1619,арк.14]. Петро Безпальчій був шафарем любецьким (1708.04. [1566,арк.1]). Мали синів Павла, Василя, Федора і доньку Таїсію.

Павло Дмитрович (1757 – ?) – військовий канцелярист (1779), корнет у відставці (? – 1788 – 1790 – ?).

Петро Дмитрович (1759 – ?) – вахмістр (? – 1788 – 1790 – ?).

– Уляна Дмитрівна (1755 – ?). Ч.: Василь Горленко, поручик (1779).

Іван Федорович (1750 – ?) – військовий товариш (1787), поручик. У 1783 р. володів підданими у с. Колесники 13/13 [1744,с.183]. У 1787 р. володів 20 підданими у 1 місті, 1 селі і 1 хуторі. Д.: Ксенія Павлівна Єзучевська, донька значковий товариш.

Каневські-Оболонські

I

Іван. Д.: Ганна NN.

II

Мануйло Іванович (? – 1675 – 1706 – ?).

Василь Іванович (? – ран. 1716) – значний військовий товариш (1709), сотник сосницький (1715). 25 лютого 1709 р. отримав гетьманський універсал на млин і ґрунти у с. Крисках. Д.: Анастасія Мануйлівна N (? – 1700 – 1732 – ?). 14 січня 1729 р. отримала універсал на хутір в Івангородській сотні [1505,арк.9].
– Марія Іванівна. Ч.: Горленко Яким Іванович (? – 1690 – бл. 1758).

III

Дем'ян Васильович (? – 1758) – канцелярист ГВК (1724 – 1728), за старшого військового канцеляриста (1727), писар генерального суду (1735 – 1741). У 1738 р. дружина бунчукового товариша Івана Піроцького Марія подала на нього скаргу за захоплення лісу біля с. Семенівки Глухівської сотні та самовільне користування млином [304,арк.2]. У тому ж році захопив ґрунти у козака Глухівської сотні с. Уздиця Федора Васильовича [305,арк.1]. У 1739 р. отримав охоронний лист на звільнення від постойв шинкового двору біля Глухова [320,арк.3-4]. Генеральний бунчужний. Володів млином на р. Головеньці під с. Крисками Понорницької сотні (1742 [1754,с.133]). У 1744 р. подав чолобитну і справу розглядав ГВС про скаргу на бригадира Ілляна про захоплення його підсусідків у с. Чарторійське Білоуської сотні [354,арк.3]. Генеральний осавул, генеральний суддя. Д.: Тетяна Степанівна Родзянко, донька миргородського полкового обозного.

Яків Васильович (1709 [496,арк.76] – 1763 – ран. 1766) – службу розпочав канцеляристом ГВК (з 1725), військовий товариш (з 1731). У 1739 р. повернув 33 козаки у Прохорівській сотні Ніжинського полку в своє підданство і захопив їх ґрунти [309,арк.12]. Того ж року звинуватив прохорівського сотника Семена Григоровича в обтяженні загальнонародними податками його посполитих с. Сиволожив [312,арк.10]. Бунчуковий товариш (з 1746.15.04.). Проживав у Сосниці, де мав 19 дворів (1741), 20 підсусідків у Сосницькій сотні, житловий двір у Сосниці (1743), житловий двір і шинок у Сосниці з найманими людьми, приїжджий двір у с. Мале Устя Сосницької сотні, в Сосниці 7, у с. Лави 1 підсусідський двір (1747), в Сосниці підсусідських дворів 4 та 15 служителів (1750). Володів млином на сосницькій греблі на р. Убеді [1754,с.129]. Д.: (1753) Ірина Григорівна Кулябко, донька бунчукового товариша.

Михайло Васильович – сотенний писар глухівський (? – 1729), сотник ямпільський Ніжинського полку.

Андрій Васильович – військовий товариш (? – 1738 – 1760 – ?). Мав у с. Криски житловий (1741) й приїжджий (1747) двори та 3 двори підсусідків (1743), у Понорницькій сотні посполитих та приїжджий двір у с. Розлетах, при хуторі 2 двори підсусідків, у Сосниці 2 підсусідські двори (1747). Крім цих володінь мав маєтність і при хуторі Жаровському, володів млином на р. Головеньці під с. Крисками [1754,с.133].

Василь Васильович – 25 січня 1718 р. отримав гетьманський універсал на с. Купчич, яке належало його батькові. У жовтні 1718 р. відправлений як кур'єр з провізією на острів Аланд. З астраханського почмейстра призначений чернігівським полковим суддею (з 1727.02. [179,арк.5]). За дружиною

перейшли тестевські володіння дд. Протопопівка, Товстоліс, 40 дворів у д. Петрова Слобода, 7 городників у с. Хмільниця. Протягом 1728 – 1732 рр. вів тяжби із значковим товариш Костянтином Лисаневичем за спадщину брата дружини Івана Синдаровського [190,арк.12], в ході розборок Каневський захопив у нього ґрунти і невивплатив борг [210,арк.9]. У 1732 р. за «злочин» відправлений у заслання, з якого повернутий імператорським указом 31 липня 1734 р. Д.: (1727) Єфросинія Миколаївна Синдаровська (? – 1760 – ран. 1766), донька чернігівського протопопа. У 1-му шлюбі за Олексієм Олексійовичем Туранським, сином генерального судді. Протягом 1732 – 1733 рр. сперечалася за сіножать з полковним суддею Іваном Мокрієвичем [265,арк.1]. Тримала хутір Подусівський у с. Старий Білоус [1774,с.20], мала два млини у д. Жоввинці спільні з протопопом Максимовичем. У 1739 р. мала приїжджий двір у Чернігові. У 1760 р. мала тяжби за землі [508,арк.6]. Мала хутір і при ньому греблю і млин на р. Білоус, хутір Подусівський напроти с. Старий Білоус, млин у д. Жоввинці (1752 [1774,с.18,20,21]).

– Уляна Василівна. Ч.: Андрій Павлович Ракович, бунчуковий товариш.

– Марія Василівна. Ч.: (1734) Степан Семенович Уманець, глухівський сотник.

– Ганна Василівна. Ч.: Яків Васильович Селецький, сотник дівицький.

IV

Дем'ян Дем'янович (1742 – ?) – бунчуковий товариш (1767), прем'єр-майор (1780). Д.: Надія Олександрівна Якубович, донька генерал-майора.

Данило Дем'янович (? – ран. 1758)

Олексій Дем'янович (? – ран. 1758)

– Марія Дем'янівна (1735 – 1815). Ч.: Василь Васильович Кочубей, статський радник.

– Марія Дем'янівна

– Анастасія Дем'янівна

– Надія Дем'янівна (1744 – 1830). Ч.: Родіон Степанович Пламенець, полковник гадацький.

Петро Якович (1745 – ран. 1786) – військовий товариш (з 1771), полковий осавул (з 1779). Д.: Катерина Данилівна [1619,арк.35] N (1754 – 1790 – ?).

Іван Якович (1747 – ?)

Степан Якович (1749 – ?)

– Марія Яківна (1742 – ?). Ч.: Василь Крачевський, військовий товариш.

Федір Андрійович – службу розпочав з 1763 р., сотенний отаман Понорицької сотні (1772 [316,арк.39] – 1782), військовий товариш (з 1782), абшито-ваний полковий осавул (з 1784.1.03. [1325,арк.603]). Д.: Дарія Олексіївна Печерська, донька сотенного осавула.

Іван Андрійович – прапорщик при відставці (з 1774). Д.: Софія Антонівна Стрешенець, донька бунчукового товариша.

Михайло Андрійович – служив у Севському піхотному полку. Прапорщик при відставці (1774). Д.: Марія Іванівна Білоус.

— Євдокія Андріївна. Ч.: Василь Іванович Комаровський, колезький асесор (1790).

Петро Васильович (1728 — 1790 [1619,арк.19] — ?) — військовий канцелярист (1750), військовий товариш (з 1750.27.02.), полковий осавул надвірної короги (з 1760), абшитований бунчуковий товариш (з 1774). У 1765 р. на нього і матір скаржився стрілець Федір Семека за побиття його брата Василя [1363,арк.1]. Мав 24 хати посполитих у с. Петрівці Седнівської сотні (1766), 374 підданих в 3 селах, 1 «деревне» і 1 хуторі (1788 [1616,арк.51]). Д.: Анастасія NN (? — 1776 — ран. 1786).

Степан Васильович (1731 — 1790 — ?) — службу розпочав з 1748 р. військовим канцеляристом, військовий товариш (з 1761), бунчуковий товариш (з 1774.5.10). У 1760 р. позивав за маєток чернігівського протопопа Григорія Максимовича [996,арк.1]. У 1765 р. на нього скаржилися стрільці Чернігівського полку Федір Рещенко і Артем Договля з товаришами через захоплення їх ґрунтів [1362,арк.1]. Мав 43 хати посполитих у с. Петрівці Седнівської сотні (1766), 391 підданого у 2 селах [1920,с.3] (Городницького повіту сс. Петровій Слободі і Старій Ушні). Користувався шляхетською печаткою (1761 [1510,арк.314]). Д.: Феодосія Антонівна Булавка, донька бунчукового товариша.

Сенюти

Іван — шляхтич Володимирського повіту (1566). Потрапив у татарський полон, але йому вдалося повернутися. Володів с. Хмелів. Д.: Марія Борзобагата. Герасим Сенютенко — козак чигиринський (? — 1649 [1785,с.29] — ?).

I

N (? — ран. 1688). Д.: Ганна NN (? — 1650 — 1707 — ?). У січні 1688 р. продала за 700 золотих млин на р. Убеді в м. Сосниці військовому товаришу Омеляну Денисовичу Сангурському [1160,арк.1]. 15 листопада 1707 р. отримала гетьманський універсал на військову частину у її власному млині в Сосницькій сотні, причому заборонялося мати до нього справу особливо Дорошенкам [1802,с.519].

Йосип (в чернецтві — Іоаникій) (? — 1670 — 1729) — закінчив КМА, намісник Софійського монастиря, ігумен Київського Михайлівського золотоверхого монастиря (1713 — 1715). 17 лютого 1715 р. цар Петро I видав грамоту, що з трьох кандидатур він обрав архимандритом Києво-Печерським Іоаникія Сенютовича [1810,с.204], яким той був 14 років (1715 — 1729) [1868,с.480]. Передав на монастир свій млин на р. Убеді під Сосницею [1754,с.129].

Дмитро — молодший брат Йосифа. Закінчив КМА. Послушник КПЛ. Був ще третій брат, який навчався в КМА.

II

Тимофій Михайлович (? — 1714 — 1780.30.08.) — з посполитих, племінник архимандрита. За власний кошт навчався за кордоном, службу розпочав перекладачем з 1734 р., за царським і сенатським указами призначений у Малороссію для використання як генеральний старшина [350,арк.31]. Призначений суддею полковим чернігівським (1739 — 1767) генералом Румянцевим. У 1739 р. подав чолобитну у ГВС на КПЛ про захоплення ґрунтів у Сосниці

[314,арк.2-6]. У липні 1750 р. ГВК передала полковнику Божичу скаргу на нього від полкового обозного Івана Сахновського про привласнення ґрунтів, що належали Мені і ратушним селам [423,арк.1]. У 1758 р. розглядалася справа про надання йому козаків для охорони його дому від нападу злочинців-втікачів [481,арк.1-8]. У 1768 р. його рангові маєтки захопили наглядачі Чернігівського полку військові товариші Іван Товстоліс і Герасим Завадовський [913,арк.2]. Мав млин за с. Волосковцями на р. Дягові у Синявській сотні (1742) [1754,с.129], у с. Домашин Менської сотні 25 хат [653,арк.36зв.], та ще поблизу мав хутір, де 2 хати посполитих (1766), у сл. Тютюнниківській 10 хат [653,арк.36зв.]. Мав хутір поблизу с. Домашин і хут. Вертеча (1780). Д.: (пізніше 1737 – 1741 – ?) Феодосія Петрівна Булавка, правнука стародубського полковника Тимофія Олексійовича. Її брат бунчуковий товариш Іван Булавка не віддавав після смерті батька рухоме і нерухоме майно у с. Старосілля, гроші, тому вимушена була у 1741 р. судитися з ним [704,арк.1-8].

Степан – козак Величківського куреня (1718).

III

Опанас (1710 – ?) – козак ґрунтовий Величківського куреня (1732 [1748,с.78] – 1735), підпомічник (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 3 четверті, сіножать на 10 возів, 1 кінь, 1 віл (1740).

Степан (1712/1720 – ?) – козак-підпомічник (1740), убогий (1747). Брат Опанаса.

Прокіп – козак Величківського куреня Менської сотні (1732 [1748,с.78]).

Мисько – козак Менської сотні. У 1734 р. пішов у польський похід в команді понорницького сотника Тихона Ничипоровича.

Хома – козак малоґрунтовий менський (? – 1732 – 1734 – ?). У 1734 р. пішов у польський похід в команді прилуцького полковника Галагана. Городничий менський (1739 [522,арк.21]).

Левко – козак Менської сотні (1735).

Михайло Тимофійович – військовий товариш (? – 1773), бунчуковий товариш (з 1773 [625,арк.1]). Д.: N Андріївна Войцехович, донька бунчукового товариша.

– Катерина Тимофіївна – за нею спадок 445 підданих [1623,ч.III,арк.5 зв.].

Ч.: Григорій Петрович Троцький, військовий канцелярист. Його перша дружина.

Василь – священик преображенський стародубський (1765).

Артемовичі (?)

I

Артем. Д.: Ірина NN.

II

Марко Артемович – покозачений шляхтич гербу Лук [1503,арк.24зв.], можливо, козак Іркліівської сотні Кропивненського полку Артюшенко Марко (1649). У переписі 1666 р. у Чернігові фіксувався міщанин Марко Артемович як купець, хоча у нього і не було ґрунтів, коня і вола, що може свідчити про його немісцеве походження. Суддя полковий чернігівський (? – 1667.02. – 1671 – ?). Можливо, продовженням цього роду була гілка Марковичів чернігівських.

Марковичі

Рід внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва.

I

Марко (? – 1664 – 1685 – ?)

II

Леонтій Маркович (1686 – ?) – райця (1718 [1783,с.81]), бурмістр чернігівський (? – 1739 – 1742 – ?). Д.: Євдокія Богданівна N (1697 – ?).

Карпо Маркович (1690 – 1739 – ран. 1744) – райця (1718). 20 листопада 1732 р. у міщанина глухівського Григорія Александровича придбав за 200 рублів двір у с. Сибереж [756,арк.588]. Бурмістр чернігівський [17489,с.47] (? – 1713 – 1739 – ?). Д.: Пелагея Дем'янівна Мокрієвич (1703 – ?). У 1740 р. мала двір у с. Сибереж. У 1744 р. захопила сиберезькі ґрунти у Катерини Григорівни Томари, дружини Василя Комаровського [815,арк.1].

III

Артем Леонтійович (1726 – ?)

– Пелагея Леонтіївна (1734 – ?)

Іван Карпович (1715 – ?) – службу розпочав з 1733 р., військовий канцелярист ГВК (? – 1739 – 1756 – ?), в перекладі польських і латинських листів. 11 років приймав участь в польських прикордонних комісіях. Військовий товариш (1761 [787,арк.8] – 1767 – ?). Мав житловий дім, 2 двори підданих, 2 хати у с. Сибережі (1747). Підсудки, немаючі худоби – дворів 2, хат 2 (1751), «крайне нищетные з скотом» – 2 (1756). У 1752 р. мав судову справу з козаком с. Сибереж Іваном Шупляком за пару волів, захоплених останнім [400,арк.1]. До його двору належали 2 вітряки, винокурня, 6 бездворних хат підсусідських. Ґрунт і сінокіс дістав за купівлею у значкового товарища Петра Мокрієвича. Д.: 1) Марія Павлівна N (1721 – ?); 2) N Михайлівна Мокрієвич.

Михайло Карпович (1729 – ?)

– Олена Карпівна (1722 – ?)

– Марія Карпівна (1723 – ?)

– Тетяна Карпівна (1725 – ?)

IV

Петро Іванович (1742 – ?) – навчався в Чернігівському колеґіумі (1758), возний у відставці (1788), мав 9 підданих с. Сибереж. Д.: Ганна NN, донька священника.

Микола (1747 – ?) – мав 17 спадкових душ в с. Сибереж (1788). Д.: Ірина NN, донька козака.

Роман Іванович (1749 – ?) – навчався в Чернігівському колеґіумі (1758), писар земський (1782), колезький асесор (1788). Мав у Чернігівському повіті 4 хати підданих (1782 [1606,арк.30]), 38 підданих в с. Сибереж (1788).

Федір (1758 – ?) – прапорщик, мав 19 спадкових підданих в с. Сибереж.

Павло (1762 – ?) – прапорщик у відставці (1788).

Іван (1764 – ?) – вахмістр (1788).

Максимовичі

I

Тихін (? – 1637 – 1657 – ?)

II

Максим Тихонович (1657 – 1739 – ?)

III

Григорій Максимович (1708 – ?) – службу розпочав при Чернігівській полковій канцелярії (1727 – 1732), за полкового писаря (1731), судовий полковий писар (1732 – 1739) [287,арк.1]. У його «сказці» 1734 р. сказано, що писарем призначений полковником Богдановим [283,арк.9]. Полковий писар чернігівський (1739 – 1741). У 1734 р. отримав підтвердження на куплену частину у с. Голубич [286,арк.1], де куплений житловий двір підтверджений універсалом ГВК від 10 грудня 1734 р. [755,арк.396-432]. Того ж року ГВК розглядала справу про підтвердження за ним права власності на куплену половину с. Голубич [286,арк.7]. У лютому 1741 р. ГВК розглядала справу за скаргою військового канцеляриста Романа Михайловського на нього та чернігівського полковника Василя Ізмайлова за двори у сс. Маслівці та Гусинці [335,арк.3]. Абшитований і став протопопом чернігівським (1741 – 1769 [241,арк.38] – ?). Тримав млин у д. Жовинці на р. Білоус, на р. Гусинці млин-вешняк [1774,с.21,29]. Мав землі у с. Кротині. У полковій сотні «протопопи Черниговского Григория Максимовича мелница вешняк на малой речки о двух колах борошняних. Оная мелница на купленном им, протопопоу, займищи в значкового товарища Ивана Фасовского, устроена им же Максимовичем» [1754,с.99]. Купив двір з ґрунтами у с. Шостовиця у місцевого священика Григорія Терентійовича Ляхівця, який 18 березня 1763 р. перепродав бунчуковому товаришу Костянину Лизогубу. Д.: Олена Яківна Григорович (1714 – ?), донька протопопи чернігівського.

Іван Максимович (1722 – 1739 – ?) – канцелярист судовий (? – 1742 [1698,арк.54] – 1748 – ?). Мав 4 двори у с. Голубичі (1748 [524,арк.83зв.]).

Андрій Максимович (1722 – 1739 – ?) – брат Григорія.

IV

Петро Григорович (1734 – ?) – службу розпочав з 1757 р., служив при ГВК, абшитований військовий канцелярист «за слабостю» [241,арк.38] (1760 – 1788 – ?). Мав разом з братом Павлом 90 нерозділених підданих у с. Кротин [1616,арк.174]. Д.: Уляна NN, донька священика.

Павло Григорович (1739 – ?) – службу розпочав у 1757 р. при ГВК, військовий канцелярист (? – 1759 – 1769 [241,арк.19] – ?). У жовтні 1759 р. побив доньку чернігівського шинкаря Якимиху і захопив її майно [549,арк.1]. Абшитований військовий канцелярист (1788). Мешкав у с. Кротині. Д.: Феодора NN, донька священика.

– Марія Григорівна (1734 – ?)

– Феодосія Григорівна (1736 – ?)

Іван Андрійович (1738 – ?) – канцелярист судовий (1748). Мав 4 двори у с. Голубичі (1748) [524,арк.83зв.-84,92зв.].

Мануйловичі

I

Мануйло.

II

Василь Мануйлович (? – ран. 1739). Д.: Єфросинія Кононівна N (1658 – 1739 – ?). Проживала з сином у Чернігові (1739).

– Анастасія Мануйлівна (? – 1700 – 1742 – ?) – володіла с. Купчичі Со-
сницької сотні, на яке був універсал 1717 р. [1731,с.130], 14 січня 1729 р. отримала
універсал на хутір в Івангородській сотні [1505,арк.9]. Ч.: Василь Іванович Обо-
лонський-Каневський (? – ран. 1716), сотник сосницький.

III

Петро Васильович (1688 – 1739 – ?) – бунчуковий товариш. Проживав
у Чернігівському полку з тещею (1724 [285,арк.48]). Мешканець чернігівський
(1739). Д.: (1716) Феодосія Максимович (1696 – ?)

IV

Степан Петрович (1716 – ?) – значковий товариш Чернігівського полку
(1755), мав 1 двір підданих у с. Маслаківці Роїської сотні [531,арк.166-166зв.].
Мешканець чернігівський (1739). Д.: Євдокія Григорівна N (1721 – ?).

Іван Петрович (1720 – ?) – міщанський син. Військовий канцелярист (1740
[1956,с.268] – 1746 – ?). У 1746 – 1749 рр. Чернігівська полкова канцелярія
розглядала його претензії до городницького сотника Г. Молявки і козака тієї ж
сотні І. Зіненка про вкрадені у нього «пожитки», а також з чернігівським меш-
канцем А. Дублянським про отриману від батька позику [817,арк.2].

Григорій Петрович (1726 – ?)

– Параска Петрівна (1730 – ?)

– Марія Петрівна (1731 – ?)

ПИСАРІ ПОЛКОВОГО СУДУ

Ліницький Василь Степанович (? – 1718 [1783,с.77] – ?), Яновський
Іван (? – 1723.10. – ?), Максимович Григорій (1732 – 1739), Петрович Яків
(1739.30.09.), Маленський Григорій Даміанович, Ярошевич Юрій (? – 1747 –
1752 [842,арк.7]), Стоїнський Семен (1752 – 1766 [463,арк.1] – ?).

КАНЦЕЛЯРИСТИ СУДОВІ: Юзефович Юхим (? – 1732 [1748,с.7] –
1740 [525,арк.58], 1755 [531,арк.151зв.] – ?), Яновський Лука Іванович (? –
1739 – 1740 – ?).

Максимовичі (гілки, які були на теренах полку)

I

Максим Васильківський.

II

Іван Максимович (1651, Ніжин – 1715.10.06.Тобольськ) – архієпископ
чернігівський (1697 – 1711), митрополит тобольський (1711 – 1715).

Антін Максимович (? – 1728, д. Смоляговка) – шляхтич гербу «Пелеш»
(зміненого) [1920,с.104], житель Києво-Печерська (1693), значний військовий

товариш (1711 – 1716), у 1711 р. отримав гетьманський універсал на маєтності, бунчуковий товариш (? – 1718 – 1728). Д.: Олена Степанівна Отрохович (1689 – 1752), донька чернігівського війта. З донькою Оленою (1723 – ?) жили в сім'ї Зіновича (1739). Мешкала в м. Любечі з зятем Михайлом Зіновичем (1739).

Роман.

III

Тимофій – кафедральний писар (1724 [1264,арк.1]), архімандрит Чернігівського Єлецького монастиря (1737 [1503,арк.261]). У 1724 р. купив плець у Чернігові у сиберецького жителя Степана Коптила [1264,арк.1].

Іван Антонович – бунчуковий товариш (1718). Д.: у чернецтві Фотинія, ігуменія Чернігівського П'ятницького монастиря (1712 [17489,с.37]).

Самійло Антонович

– Параска Антонівна (1720 – ?) – проживала в м. Любеч. Ч.: (1734 – 1744 – ?) Михайло Омелянович Зінович (1717 – 1788/ ран. 1767 – ?) – значковий товариш (1744 [709,арк.1]).

– Олена Антонівна (1723 – ?). Ч. (1744) Григорій Климівич [709,арк.1].

Андрій Романович (1711 – ?) – у Ріпках тримав 1/2 Микільської парафії з 1737 р. [1503,арк.261]. Д.: Уляна Матвіївна N (1721 – ?). Мали сина Івана (1738 – ?).

– Феодосія (1696 – 1739 – ?). Ч.: (1716) Петро Васильович Мануїлович (1688 – 1739 – ?), бунчуковий товариш.

IV

Тарас – сином Івана чи Самійла був Тарас Максимович, який у 1754 р., будучи значковим товаришем став свідком на час підписання купчої дядька Михайла Зіновича [1936,с.339].

– Софія (? – 1705 – бл. 1755). Ч.: 1) Тимофій Михайлович Булавка (? – 1720), сотник полковий чернігівський. 2) Іван Княгиницький, значковий товариш.

Іван – священник.

Олександр – священник ріпкінський (1782 [1980,с.91]).

Василь Дмитрович – студент школи поезики Чернігівського колегіуму (1718). Значковий товариш (? – 1737 – 1738 – ?). 19 червня 1737 р. купив млинвешняк у чорнотицьких козаків Чумаків за 1000 рублів. У 1738 р. управитель Шептаківської волості. Подав донесення до ГВК з проханням призначити його понорницьким сотником, через нездатність Костянтина. Полковник Измаїлов призначив розслідування і внаслідок Максимович став сотником [302,арк.5]. Сотник понорницький (1738 – 1741). Д.: Варвара NN.

Петровичі

I

Яків (1710 – ран. 1746) – писар полкового суду (1739 – ?). Д.: Параска Григорівна N (1716 – ?). У 1746 р. розглядалася справа про віддачу нею захопленого її чоловіком плеча сосницького жителя Василя Волковинського.

II

– Уляна Яківна (1737 – ?).

Ярошевські

I

Ярош.

II

Олексій Ярошевич (1709 – ?) – писар (1739). Проживав у Чернігові. Д.: Марина Андріївна N (1717 – ?). Її мати Уляна Семенівна (1679 – ?).

Юрій Ярошевич – значковий товариш Чернігівського полку (1732 [533,арк.1]), перебував при Чернігівській ПК (1740). Писар суду полкового (? – 1747 – 1752 [842,арк.7]). Мав двір у Чернігові (1747).

III

Федір Олексійович (1738 – ?).

Стоїнські

Микола – військовий київський (1602.4.02. [2042,s.69] – ?).

I

Семен (1705/1714 – 1778) – службу розпочав полковим канцеляристом (з 1736), старший полковий канцелярист (з 1739), бурмістр чернігівський (1740), полковий дозорець військової екакції індуктивного збору (? – 1747 – 1752), значковий товариш (з 1749.2.03. [810,арк.133]). Писар судовий гродський на місці Юрія Ярошевича (з 1752.28.06. [598,арк.9зв.]). У 1753 р. захопив спадкові маєтки у військового канцеляриста Кирила Медушевського [729,арк.1]. У 1765 р. на нього і священика Горбика через маєтки скаржився козак Михайло Милиця [12,арк.1]. У 1769 р. Чернігівський повітовий підкоморний суд розглядав його справу з Чернігівським Єлецьким монастирем за володіння Сядрицьким лісом [1275,арк.1]. Мав двір у Чернігові, 1 підданого у с. Колчевці, 1 у с. Котах (1766). Д.: (1739) Марія Василівна Медушевська (1716 – ?), донька отамана городового чернігівського.

II

Павло Семенович (1738 – ?).

Василь Семенович (1744 – 1778) – службу розпочав з 31 травня 1761 р. полковим канцеляристом, возний Городиського повіту (з 1764), військовий товариш (1769 – 1770), сотник полковий чернігівський (1770 – 1774). Д.: Анастасія Іванівна Медовник, донька значкового товариша Ніжинського полку. Мали доньок Марію (1771 – ?) і Анастасію (1779 – ?). У другому шлюбі за Степаном Тимофійовичем Давидовим (1748 – 1788 – ?).

– Параска Семенівна – у 1790 р. бездітна. Ч.: Яків Максимович Жданович.

ПИСАРІ ПОЛКОВІ

Оникій Лукич (? – 1654.01. – ?), Мокрієвич Карпо Іванович (? – 1660 [1011,арк.1] – 1661 – ?), Васильович Іван (? – 1664 – ?), Слободецький (Голобоярин) Михайло Степанович, Самойлович Іван, Полуботок Левон Артемович (? – 1666.11. – 1668 – ?), Заборовський Лукаш (? – 1670.08. – 1671.30.01.

[1682,арк.1] — ?), Слободецький Михайло Степанович (? — 1672.06. — 1673 — ?), Скоропадський Іван Ілліч (? — 1674.11. — 1689 — ?), Худолій Кирило Гапонович (1676, нак. ? у поході під Канів), Булавка Петро Михайлович (1698 — 1708.11. — ?), Ялинський Тимофій (1702), Наумович Семен (1710), Бутенко Іван Янушкевич (? — 1723 — 1729.10.09. [1333,арк.1] — ?), Васильович Микита (1716, 1725, на місці писаря), Полонецький Іван, Васильович Микита (? — 1728.10. — 1731.01. — ?), Холодович Самійло Васильович (1732 [533,арк.1] — 1739.06. — ?), Круглик Василь (1737 [521,арк.1], «за писаря»), Максимович Григорій (1739 — 1741), Миткевич Яким Прохорович (1741.04. — 1754), Миткевич Андрій Якимович (1754 — 1767.01.), Бакуринський Яків Леонтійович (1768 — 1771), Рашевський Яків Овсійович (1771.9.07. — 1782 [1606,арк.30]).

Ріпки, Холявин, Петрушин, Маслаківка на уряд полкового писаря. Крім того у міських межах Чернігова ґрунт Камінь і озеро Нерміне, яке надавалося спочатку пушкарям, пізніше належали на уряд полкового писаря [1731,с.19].

Слободецькі

I

Григорій — шляхтич [1528,арк.1]. 9 липня 1637 р. купив сіножать у лївського жителя Семена Дупла [1528,арк.1].

II

Ісак Григорович — шляхтич [1528,арк.7], міщанин і мешканець чернігівський (1666). Бурмістр чернігівський (1666, 1674, 1676, 1682). У 1693 р. продав частину ґрунту в Матвіївському острові у Суховерчині в Любецькому тракті сябрам, шляхтичам Марку Каменському, Мишку Ігнатівичу Лопатинському, Мартину Кононовичу, Федьку Мишковичу [1528,арк.7].

Степан Григорович

— Ганна Гриворівна. Ч.: 1) Василь Радченко. 2) Данило Полоцький, вїт київський.

III

Георгій (Юрій) Ісакович (Іванович) — мешканець чернігівський (1666), священник (1703 [1528,арк.19]). 7 червня 1703 р. продав «отчизну» за 100 золотих шляхтичам Каменському і Устиму Пуховичу [1528,арк.19].

Богдан Ісакович (Іванович) — мешканець чернігівський (1666).

Михайло Степанович (? — 1649 — 1695 — ?) — писар полковий чернігівський (1672), отаман городовий чернігівський (? — 1679 [1510,арк.17] — 1685 — ?), одночасно за суддю полкового (1682), військовий товариш (1688 [1245,арк.1]), значний товариш полку Чернігівського (1695 [1643,арк.1]). У 1688 р. полковник Лизогуб затвердив йому володіння с. Мошонка з млином [1245,арк.1]. Володів частиною с. Гусинки «от шляхти полской біла во владении заставою» [1731,с.18]. Д.: Марія NN. У 1744 р. подарувала Чернігівському Єлецькому монастирю с. Мошонку з сутоцьким млином [1271,арк.1].

IV

— Марія Михайлівна (1649 — 1739 — ?). Ч.: Костянтин NN (ран. 1739), мали доньку Євдокію (1691 — 1739 — ?).

– Олена Михайлівна (бл. 1680 – 1742 – ?) – проживала у с. Ріпки.
Ч.: Федір Юрійович Бакуринський (? – ран. 1713).

Заборовські

I

Лукаш (? – 1649 – 1676 – ран. 1682) – писар полковий чернігівський, генеральний бунчужний за гетьмана Д. Ігнатовича (? – 1669.02. – 1669.03. – ?), генеральний писар (1672 [1709,с.689]). Товариш полку Чернігівського (? – 1676 [1696,арк.238] – ?). Мав млин в три кола борошнених і 1 ступне на р. Здвижі, який його вдова передала Троїцькому монастирю [1754,с.103]. Тримав сс. Велику Вісь, Свинопухи [1731,с.17,23]. У Межигірському монастирі зберігся поминальник його роду: Микола, Андрій, Овдій, Василь, Захар, Мойсей, Яків, Ілля, Остап, Василь, Клим, Іван, Йосип, Матвій, Василь, Устимія, Тимофій, Іван, Уляна, Марія, Олена, Євдокія, Домна, ієрей Борис [1689,арк.326]. Д.: Єфросинія NN (? – 1654 – 1727 – ?), у другому шлюбі за Юрієм Затиркевичем.

II

Гапон Лукашевич – сотник пирятинський (? – 1672 – ?).

– Марина Лукашівна. Ч.: Іван Сохацький, обозний полковий лубенський [719,арк.20].

III

Герасим Гапонович – значний товариш військовий (можливо, був сотником пирятинським).

IV

Марко Герасимович (Герасименко) – у 1691 р. отримав універсал гетьмана на ґрунти.

V

Гнат Маркович – сотник наказний.

Іван Маркович.

Давид – мав хутір поблизу с. Коти (1732)

Васильовичі (Василенки-Шевченки)

У 1616 р. земляни любецькі Василевикові тримали частину Кувечицької землі, наданої королем Сигизмундом-Августом їх предкам [2027,s.88]).

I

Гаврило – писар полковий могилівський (? – 1655 – ?). Обозний полковий чернігівський (? – 1660 – ?). У 1660 р. купив будинок у Чернігові у міщанина Івана Гавриловича [1010,арк.1]. Сотник любецький (? – 1661.04. [1760,с.233] – ?), наказний полковник чернігівський (1668.01.).

Герасим – козак полкової сотні Чернігівського полку (1649), полковник сердюцький (? – 1674.10. – 1690.03. – ?). У серпні 1677 р. на чолі полку обороняв Чигирин, у чигиринському поході 1678 р. діяв в авангарді, учасник кримського походу (1687).

II

Іван – шляхтич, писар полковий чернігівський (? – 1664 – ?). Військовий товариш (? – 1675 – 1687 – ?). 4 жовтня 1687 р. Мазепа надав йому універ-

сал на володіння с. Кринадівкою і млином (власним коштом побудованим на р. Деражні) у Стародубському полку. Можливо, це син полкового обозного чернігівського Гаврила Васильовича.

Василь Герасимович.

III

Семен — отаман городий (1689), (1698.01. [1528,арк.89]), (? — 1699.05. — 12. — ?), наказний сотник любецький (1699), (1703), товариш сотні Любецької (1702 [1528,арк.120]), отаман городовий (? — 1703 — 1705.07. [1557,арк.1] — ?). Гербований шляхтич. Мав печатку, в її полі іспанський щит, на якому хрест над півмісяцем, що лежить рогами догори (герб Шеліга) [1557,арк.1зв.].

Андрій Васильович (? — 1688 — 1717 — ?).

IV

Микита — слуга гетьманський (? — 1703 — ?), значковий товариш Чернігівського полку (? — 1718 — ?). На місці писаря полкового чернігівського (1716, 1725), писар полковий чернігівський (? — 1728.10. — 1731.01. — ?).

Йосип Андрійович Василенко-Шевченко (бл. 1708 — 1787 — ?)

Тимофій Андрійович Василенко-Шевченко (1717 — ?) — проживав у Конопському повіті, де мали з братом Йосипом 25 підданих.

Мокрієвичі

I

Іван — священник [17489,с.54].

Філон — козак сотні Клима Малашенка Канівського полку (1649 [1785,с.114]).

II

Карпо Іванович (? — 1640 — 1701 — ?) — «Упоминался панъ Карпъ привилеювъ его королевскихъ милостей, але подъ часъ времени военного на Черниговъ вси будучіе въ схованню погорилы» [1731,с.340]. Козак-шляхтич [1021,арк.70], 24 червня 1651 р. від Б. Хмельницького отримав універсал на сл. Роїську, сс. Ямище і с. Сибереж [1731,с.342]. Військовий товариш і обиватель чернігівський (? — 1659.08. — 1660.07.), писар полковий чернігівський (1660.07. — 1661.05.). 20 травня 1659 р. разом з Лукашем Носачевичем отримали універсал гетьмана І. Виговського на слобідку Роїську [1731,с.343-344]. 26 серпня 1659 р. Лукаш Носачевич продав йому свою частку слобідки [1705,с.109-110]. У 1660 р. купив у міщанина чернігівського Матвія Білковича землі у м. Чернігові [1011,арк.1]. 23 липня 1660 р. отримав універсал гетьмана Ю. Хмельницького з підтвердженням йому надань Б. Хмельницького на сл. Роїську і с. Сибереж [1804,с.163-164], а згідно прохання єпископа Мефодія у 1661 р. царську жаловану грамоту, яка пізніше зотліла [1731,с.36-318]. Підписок ГВК (1663), військовий товариш (1664.03. — 1669.03.), 12 березня 1664 р. у Ніжині отримав підтверджуючий універсал І. Брюховецького на сл. Роїську, с. Сибереж та інші маєтності [1731,с.345-346], пізніше на млин під Седнівом. Військовий канцелярист ГВК (1667 [1441,арк.1]). 3 лютого 1667 р. отримав жаловану грамоту царя Олексія Михайловича на сл. Роїську, сс. Сибереж, Ямище та інші [1731,с.316-

318]. Товариш полку Чернігівського. 27 серпня 1673 р. купив у шляхтичів Василя Болдаковського і Станіслава Кохановського млин поблизу Чернігова на р. Стрижні [1021,арк.1-1зв.]. Разом з канівським полковником Яковом Лизогубом їздив до царя. Генеральний писар (1669.03. – 1672), 27 березня 1669 р. отримав підтверджуючий універсал Д. Ігнатовича на сл. Роїську, с. Сибереж та інші маєтності [1731,с.346-347]. Військовий товариш і обиватель чернігівський (? – 1674.12. – 1682 [1697,арк.235] – ?). Був у двох чигиринських походах, значний військовий товариш (? – 1687.08. – ?), був в обох кримських походах, суддя полковий чернігівський (? – 1688.11. – 1690.09. – ?). Скинутий з генерального писарства угруповання Самойловича, хоча і отримав підтвердження від останнього своїх маєтностей (1672.19.07. [1731,с.347-348]), проте зміг піднятися лише за наступного гетьмана Мазепи, який шукав собі прибічників у середовищі чернігівців. Мазепа підтвердив його володіння як універсалом, так і у 1689 р. виклопотав йому нову царську грамоту [1915,с.18]. Сиберезьке поле перейшло від нього до синів Самійла і Дем'яна [1513,арк.69зв.]. Мав двір у Чернігові, який пізніше син Самійло відсудив у брата [1513,арк.69зв.]. Д.: Ганна Станіславівна Кохановська (? – 1640 – 1701 – ?), донька отамана городового чернігівського. За нею наданий млин у с. Гучин на р. Білоус [1754,с.117].

– Анастасія Іванівна (? – 1718 – ?). Ч.: Іван Андрійович Дорошенко (? – ран. 1718), племінник гетьмана. Сотник сосницький.

III

Сава Карпович.

Павло Карпович.

Оникій (Ян, Іван) Карпович (? – 1660 – 1704 – ран. 1713) – сотник любецький (1690, 1693). Збудував млин у с. Гучин [1936,с.572], полковий суддя чернігівський (1704 – ?). Отримав у спадок від батька млинові кола під Седневом. Д.: Євфросинія Ничипорівна Калениченко (? – 1670 – 1713 – ?), донька обозного полкового чернігівського. У 1713 р. продала двори в Чернігові священнику Петру Столяренку [1057,арк.1]. Між іншим спадком від батька отримала Сядрицький бір [1936,с.596].

Дем'ян Карпович (? – 1660 – ран. 1709.09.) – товариш Чернігівського полку (1697), значний військовий товариш (1704). 23 березня 1704 р. отримав універсал Мазепи на с. Сибереж, с. Ямище, 1,5 камені куплених на р. Снов, камінь і півкола ступного в Євтуховому млині на р. Білоус [1936,с.572]. Отримав від батька 1/2 млина в Седневі [1513,арк.69зв.]. Д.: (після 1692) Гафія Трохимівна Підтерев (? – 1690 – 1725 – ?), вдова переяславського полковника І. Лисенка. 13 вересня 1709 р. гетьман підтвердив за нею володіння с. Себереж і Ямище [1936,с.573]. У 1710 р. її швагрю С. Мокрієвич заповів їй і своїй дружині млин на греблі Леснівській по половині [1571,арк.69зв.].

Самійло Карпович (? – 1660 – 1711.02. – ?) – товариш Чернігівського полку (? – 1682 [1697,арк.235] – ?). Учасник чигиринських і кримських походів, отримав у 1687 р. універсал Мазепи на с. Листвен, а у вересні 1690 р. – царську грамоту [1936,с.573]. Сотник беззвинський (? – 1689.01. – 1690.05.),

полковий чернігівський (1690 – ?), значний військовий товариш (? – 1704 – 1711.02. – ?). 23 березня 1704 р. Мазепа надав універсал на с. Сибереж і Ямище [1731,с.28]. Отримав від батька 1/2 млина в Седневі [1513,арк.69зв.]. 24 березня 1704 р. отримав за гетьманським універсалом сл. Роїську, 1,5 каменя на р. Снов під Седневом, камінь і півкола ступного на р. Білоус в млині Євтухівському, власним коштом поставлений. 20 вересня 1709 р. Скоропадський підтвердив за ним с. Листвен, сл. Роїську [1936,с.573]. За 3000 золотих купив двір у Березні [1513,арк.69]. До батьківського двору у Чернігові додав ще один двір «на новом месте» [1513,арк.69зв.]. У 1710 р. склав заповіт [1513,арк.68]. Д.: 1) NNN. 2) (1680) Тетяна Романівна Лопата (? – 1668 – 1719 – ран. 1728), донька бурмістра, потім вїята чернігівського. Від чоловіка згідно тестаменту їй і її дітям перейшли Листвен, слобода Роїська та двір в Листвені, два двори в Чернігові, млин на р. Білоус ни;хе с. Ямищ [1513,арк.69зв.], який разом з греблею 27 червня 1712 р. продала Полуботкам. Її тестамент [199,арк.5].

Данило Карпович – значковий товариш (1731 – 1751 – ?).

Петро Карпович – значковий товариш Гадяцького полку (1733 – 1751 – ?).

– Марія Карпівна. Ч.: Іван Васильович Ломиковський (1654 – 1714), посаду генеральний.

– Н Карпівна. Ч.: Станіслав Олександрович Полубенський, отаман городовий стародубський (? – 1701 – 1708).

IV

Іван Оникійович (1675 – 1739 – ?) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1718 – 1729 – ?). У його «сказці» 1734 р. відзначена участь в походах: взимку 1699 р. «под Филиппов день» з полками на кордон з татарами, у 1702 р. під Бихів, у 1703 р. знаходився в Києві, коли повертався думний дяк Українцев з Царгороду, у 1704 р. під Любарем, у 1705 р. був у польському поході, наприкінці серпня 1706 р. усе військо Києво-Печерську фортецю в присутності Петра І «зачали делать», все літо 1707 р. був на будівництві цієї фортеці, у 1709 р. під Полтавою, у зимовий час 1711 р. з полком стояв на кордоні в Ірклієві, а у травні – під Кам'яним Затонем. У 1713 р. все літо працювали під Києвом. Взимку 1716 – 1717 р. з полком ходив під керівництвом гетьмана Скоропадського у похід. Комісар в Угорському і Маклебурському корпусах [283,арк.3]. Комісар при полках великоросійських (1724 – 1726.1.10.) Гренадерському, Тверському, Троїцькому, Ямбургському. У 1725 р. сперечався з бунчуковим товаришем Степаном Миклашевським за сл. Даровку Глухівської сотні Ніжинського полку [145,арк.2]. Сотник полковий чернігівський (1729 – 1732), приймав участь у судових справах разом з полковим суддею Василем Каневським. У 1731 р. призначений командиром команди в 1800 козаків на лінійну службу, де були до глибокої осені на будівництві фортець (серед них і святого Івана). Суддя полковий чернігівський (1732 – 1739) замість Василя Каневського, який пішов на заслання. На ранг тримав с. Хотиничі. Тримав кола млина на р. Снові під Седнівом (1713). Мав прижджий дім у с. Полуботках полкової сотні (1738). Неписьменний. Д.: Євдокія Павлівна N (Полуботок ?) (бл. 1682 – 1744 – ?).

Михайло Оникійович (? – 1738) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1718 – 1728), за осавула полкового (1723 – 1725), перший полковий осавул (1728 – 1738). Був у польському поході (1734 [283,арк.31]). Загинув у битві при Гайман – долині [810,арк.8зв.]. Тримав кола млина на р. Снові під Седнівом (1713). Мав підсусідків, які не мали худоби – 2 (хат 3, семей 2) у д. Осняках Роїської сотні [536,арк.65зв.]. Неписьменний. У 1749 р. його син Павло намагався отримати його річну платню за останній рік перед загибеллю у розмірі 50 рублів [391,арк.1]. Д.: NNN (Рашевська ?) (? – ран. 1742).

– Ганна Оникіївна (бл. 1693 – 1760 – ?) – у 1759 р. скаржилася на сестру Кониську з братами бунчуковими товаришами Іваном, Павлом, Василем та Олександром Мокрєвичами за заволодіння добр їх матері [924,арк.1]. Ч.: Федір Іванович Молявка (? – 1747), полковий обозний чернігівський.

– Наталія Оникіївна. Ч.: Йосип Іванович Кониський, бурмістр ніжинський.

– Анастасія Оникіївна. Ч.: Іван Андрійович Дорошенко, бунчуковий товариш.

Іван Дем'янович (? – 1705 – 1750 – ?) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1718 – ?), бунчуковий товариш (? – 1732 – 1750 – ?). У 1751 р. по компуту бунчукових товаришів записаний, а з якого звання і року патенту не пред'явив. Тримав кола млина на р. Снові під Седневом (1713), мав підданих у д. Ямища Роїської сотні (1732), у Любечі 4 підданих, у д. Мутичеві Любецької сотні 2 ґрунтових, 4 малоґрунтових, 9 убогих (1732). Неписьменний. У 1725 р. майор Борис Вінтер намагався стягнути з нього (названий бунчуковим товаришем) борг першого чоловіка його дружини Горпини Федора Ольшанського [160,арк.5]. Д.: (? – 1725 – 1750 – ?) Горпина Кирилівна Грушинська (? – 1715 – 1767 – ?), донька господаря гетьманського двору Самойловича. Вдова бунчукового товариша Федора Ольшанського. У 1735 р. була ув'язнена у Глухові за чолобитною глухівської жительки Гафії Полонської [296,арк.1].

Петро Дем'янович (? – 1700 – 1745 – ран. 1755) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1718 – ?).

Пелагея Дем'янівна (1703 – ?) Ч.: Карпо Маркович, бурмістр чернігівський.

Іван Самойлович (? – 1680 – ран. 1737 [297,арк.2]) (від 1-го шлюбу [1513,арк.68]) – значний товариш Чернігівського полку (? – 1717 – 1718 – ?). 31 травня 1717 р. отримав гетьманський універсал на маєтності свого тестя. Бунчуковий товариш (1730). Від батька разом з братом Пантелеймоном отримав двір у Березні та поле сиберезьке [1513,арк.69зв.]. Тримав кола млина на р. Снові під Седнівом (1713). Неписьменний. Д.: 1) Анастасія Василівна Устимович, вдова Семєна NN. 2) Любов Григорівна N (1699 – 1739 – ?), поминальник її роду: Єфрем, Іван, Григорій, Юхим, Йосип, Ксенія, Кляйна, Ірина, Дмитро, Марія, немовля Іван, Йосип, Марфа [17489,с.44]. Вірогідно, що це онука сотника вибельського Юхима Лобка.

Пантелеймон Самойлович (? – 1680 – 1760 – ран. 1768) (від 1-го шлюбу [1513,арк.68]) – значковий товариш Чернігівського полку (1702 [533,арк.1] – 1760 – ?). Учасник походів під Ладогоу (1702), Любар (1704), у Польщу (1705),

у Київ (1707), на Білу Церкву і Пропойськ (1708), під Полтаву (1709), у Лубенському полку зимували, під Кам'яний Затон (1711), у Київ (1713), під Гадяч, на каналні роботи (1721), в Царицин (1724). У 1739 р. його син Павло просив про звільнення батька від походу через старість [322,арк.1]. Володів млином на р. Снові на греблі седнівській (1713), при млині мав 2 двори посполитих (1741). Мав 2 убогих підданих у с. Бихівець, 8 малогрунтових та 4 убогих у д. Ольсох (1732), підсусідків у с. Сибереж та сл. Роїській (1738), у Седневі підсусідків: 1 убогий без худоби (1739), двір у Седневі (1740), хату в Седневі, де жив 1 мірошник (1741), при млині під Киселівкою на р. Бреч приржджий на 1 хату і 2 посполитих двори (1743), двір житловий у с. Суличівка Білоуської сотні, при млині у Киселівській сотні житловий двір, у Киселівській сотні у д. Верхолісса 20 дворів (35 хат) посполитих та 7 дворів підсусідків (1747). Неписьменний. Д.: (з 1706) Горпина Пилипівна Спичинська, донька значкового товариша Чернігівського полку. Протягом 1722 – 1732 рр. йшла судова справа між її чоловіком і дружиною брата Кліма Спичинського Оленою за спадкові ґрунти, млин і підсусідків у с. Суличівці Білоуської сотні [111,арк.1-15].

Василь Самойлович (? – 1711 – ран. 1739) (від 2-го шлюбу [1513,арк.68]) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1718 – ?). Значковий товариш Гадяцького полку (? – 1728 – 1733 – ?). У 1724 р. розглядалася справа про стягнення глухівським циганом Ющенком з чернігівських мешканців Василя і Карпа Мокрієвичів боргу, а у 1726 р. вона передана на розгляд МК [134,арк.11]. У грудні 1725 р. двоюрідний брат значковий товариш Василь Мокрієвич здійснив наїзд на його двір у с. Понорниці, побив його і дружину та захопив гроші [149,арк.3]. У 1728 р. звинуватив вітчима Івана Загоровського у захопленні сладкового майна. У 1732 р. мав суперечку за млин з бунчуковими товаришами Андрієм і Яковом Полуботками [586,арк.1]. У 1739 р. мешканець сосницький, циган Гаврилов вимагав у нього повернення 50 золотих боргу [172,арк.23]. Д.: Євдокія Якимівна N (1690 – ?), вдова (1739), мешкала у д. Роїській Слобідці.

Карпо Самойлович (? – 1711 – ран. 1751) (від 2-го шлюбу [1513,арк.68]) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1718 – ?). Письменний. У травні 1726 р. його з братом Василем вітчим Іван Загоровський звинуватив у крадіжці речей з дому [172,арк.2]. Протягом 17 січня 1729 – 13 грудня 1739 рр. ГВК розглядала суперечку за володіння млином на р. Білоус у Білоуській сотні між товаришами Гадяцького полку Василем і Карпом Мокрієвичами та бунчуковими товаришами Андрієм і Яковом Полуботками [262,арк.1]. Значковий товариш Гадяцького полку (1733).

– Тетяна [1513,арк.68] Самійлівна (від 2-го шлюбу) – у 1710 р. доросла.

V

Іван Іванович (1705 – 1760 – ран. 1767) – військовий товариш (1735 – 1744 – ?), абшитований військовий товариш (? – 1747 – 1760 – ?). Мав у с. Гучин Білоуської сотні 8 дворів посполитих (1747), там же двір житловий і шинковий (1750). Тримав млин-вешняк в 2 кола у с. Полуботках спільно з Михайлом Єнькою, який спав на нього від батька [1754,с.104]. Д.: (1737) Ганна

Іванівна Бобир (1715 – 1767 – ?), донька сотника столенського. Крім синів мали доньок Пелагею (1732 – ?), Варвару (1740 – ?), Марію (1741 – ?).

Василь Іванович (1721 – 1766 – ?) – навчався в Чернігівському колегіумі [1997,с.156], полковий канцелярист (з 1745), бунчуковий товариш (з 1749.7.07. [496,арк.76]). Мав житловий і шинковий двір у с. Гучин Білоуської сотні. Працював у Київській полковій рахунковій комісії (1763).

– Анастасія Іванівна (1714 – 1741 – ?) – проживала в Чернігові (1739). Ч.: (1734 – 1741 – ?) Йосип Григорович Рашевський.

– Олена Іванівна (1720 – ?). Ч.: (1737 – 1741) Петро Маркович Темрянський (? – ран. 1784), військовий товариш Ніжинського полку [297,арк.2]. Внесений до списку бунчукових товаришів Чернігівського полку 1734 р., який мешкав у вдови – теці [285,арк.48].

– Марія Іванівна (1724 – ?). Ч.: (1761) Андрій Єлисейович Рашко, значковий товариш Чернігівського полку.

Павло Михайлович (1711 – 1778 – ран. 1782) – службу розпочав з 1735 р., значковий товариш (з 1735 [534,арк.1]), військовий товариш (з 1738 [598,арк.4зв.]), бунчуковий товариш (з 1749.28.02. [496,арк.76]). Мав 11 посполитих дворів та двір житловий у с. Гучин (1739), житловий у с. Суличівці, посполитих у с. Звиничев 4 двори (1740), у с. Гучині 11 дворів посполитих та житловий двір, приїжджий у с. Сулічовка, у с. Сибереж 1 двір посполитих (1741), у Любецькій сотні у д. Кислій 3 посполитих, посполитих у с. Гучині 2 посполитих і 14 підсусідських дворів, приїжджі двори у Любечі і д. Кислик (1743), приїжджий двір у д. Кислях, у с. Гучині 14 посполитих дворів, у сотні Ройській у с. Ямище 1 двір посполитх, у с. Звоничеві 6 дворів підсусідків (1747), мав житловий двір у с. Гучин і приїжджий у Чернігові (1750). 20 червня 1778 р. написав тестамент. Д.: Ганна Романівна Квітка (1721 – ?).

Олександр Михайлович (1727 – 1790 – ран. 1803) – навчався у Чернігівському колегіумі [1997,с.156]. Службу розпочав з 1743 р. полковим канцеляристом чернігівським, бунчуковий товариш (1749.16.02. [399,арк.1] – 1790 – ?). У 1751 р. до компуту бунчукових товаришів записаний, а з якого звання і року патенту не пред'явив. Володів д. Кислою, яке отримав від любецького сотника Івана Савича. У Чернігівському і Городницькому повітах мав 32 хати підданих (1782 [1606,арк.28]), спадкових, наданих і куплених у с. Гучин – 112, Сибереж – 17, Звеничів – 41, д. Кислій – 152, разом – 328 [1623,ч.VI,арк.29]. Д.: Марія Іванівна Рашевська, донька бунчукового товариша. Крім синів мали доньку Олену (1771 – ?), Єлизавету (1777 – ?).

Семен Михайлович (1730 – ?)

– Гафія Михайлівна (1721 – ?).

– Пелагея Михайлівна (1727 – ?). Ч.: Дем'ян Павлович Огієвський, значковий товариш Ніжинського полку.

– Ірина Михайлівна (1722 – ?). Ч.: 1) Петро Іванович Даровський, військовий канцелярист (? – 1752). 2) (1754) Антін Горновський, бунчуковий товариш.

– Ганна Михайлівна (1729 – ?)

– Уляна Михайлівна (1732 – ?).

– N Михайлівна. Ч.: Іван Карпович Маркович, військовий канцелярист (1742).

– N Іванівна.

– Анастасія Іванівна (1714 – 1741 – ?). Ч.: (? – 1734 – 1741 – ?) Йосип

Рашевський, бунчуковий товариш.

Петро Пантелеймонович (1708/1710 – 1742 – ран. 1748) – значковий товариш (? – 1732 – 1742 [1698,арк.45] – ?). Мав підданих у с. Сибереж (1732), у с. Сибереж 1 двір, двір житловий у с. Сулічовка (1739), у с. Сибереж 1 двір посполитих (1741). Проживав у Суличівці. Д.: Євдокія Антонівна N (1714 – ?). У другому шлюбі за Юхимом Філіповським.

Павло Пантелеймонович (? – ран. 1748) – військовий канцелярист ГВК (1735 – 1743 – ?). Мав суперечки з козаком д. Бихівці Білоуської сотні Гаврилом Биховцем [711,арк.1].

– Марина Пантелеймонівна. Ч.: (1748) Самійло Михайлович Левандовський (? – ран. 1767), сотник слабинський. Його другий шлюб.

Микола Васильович (1714/1718 – 1763 – ран. 1767) – при государевому дворі, значковий товариш (1739 – 1751 – ?). У 1750 р. захопив майно у жителів с. Роїще Артема Легчуна і його брата Каленика, які поскаржилися на нього до ГВК [422,арк.1]. Мав двір у сл. Роїській та шинок (1741), 16 посполитих дворів 1 підсусідків (1747), пізніше у нього там 14 посполитих та 12 підсусідків, шинок, на рівчаку у д. Слобідка Роїська млин-вешняк, шинковий двір у Чернігові (1747) [1774,с.30]. Д.: 1) (1739) Тетяна Федорівна N (1715/1720 – 1739 – ?). 2) (1753) Ганна Петрівна Бутович (1733 – ?), донька бунчукового товариша.

Іван Васильович (1726 – ?) – значковий товариш (1751 – 1760 – ?). Мав двір житловий у д. Слободка Роїська (1750), абшитований значковий товариш (1786). Д.: 1) Ганна Павлівна Красовська, донька значкового товариша. 2) (1786) Марія NN, донька священника.

Петро Карпович – значковий товариш Гадяцького полку (1767 – 1770), абшитований військовий товариш (з 1770.22.12.).

VI

Ісак Іванович (1737 – ?).

Микола Іванович – прапорщик.

Павло Іванович.

Ілля Іванович (1741 – 1789 – ?). Д.: Степанида NN, донька священника.

Михайло Іванович – поручик.

Степан Іванович – військовий канцелярист (? – 1766 – 1781 – ?). У 1766 р. Чернігівський городський суд за скаргою військового товариша Івана, військового канцеляриста Федора і Євдокії Мокрієвичів роглядав справу про його пияцтво, побиття їх та розорення батьківського двору [1344,арк.2].

Іван Іванович (1746 – ?) – сотник (1788), мав 92 підданих в одному місті, двох селах і двох хуторах. Рішенням Чернігівського намісницького дворянського зібрання визнаний дворянином Гадяцького повіту і внесений до VI частини родовідної книги [1615,арк.73].

Карпо Васильович — підпоручик.

Василь Васильович — абшитований військовий канцелярист (? — 1786 — 1790 [1615,арк.29] — ?). Д.: Феодосія Андріївна Бакуринська, донька військового товариша.

— Анастасія Василівна. Ч.: Іван Григорович Войцехович, значковий товариш.

Федір Павлович (1741 — ?) — військовий канцелярист (? — 1766 — ?), військовий товариш (1781). Був власником плотини з 1 амбаром на р. Сибереж [1775,с.36], паралізований (1782).

Григорій Павлович (1748 — 1790 — ?) — службу розпочав у 1765 р. у Нижньогородському карабінерному полку, корнет у відставці (з 1771). Мав 72 спадкових підданих (1789 [1615,арк.29]). Д.: Тетяна Павлівна Левкович, донька протопопа [1615,арк.29].

Василь Павлович (1754 — 1790 — ?) — службу розпочав у 1775 р. капраном лейб-гвардії Ізмайловського полку, прапорщик у відставці (з 1777). Мав у Чернігівському повіті 9 хат підданих (1782 [1606,арк.31]), 49 підданих (1790). Д.: Мотря Яківна Крупянська, донька полкового осавула.

Іван Павлович (1756 — ?) — службу розпочав у 1775 р. капраном лейб-гвардії Ізмайловського полку, прапорщик у відставці (з 1777). Мав у Чернігівському повіті 9 хат підданих (1782 [1606,арк.31]), 65 підданих (1790). Д.: Гафія Григорівна Звонкевич, донька сотника.

— Уляна Павлівна. Ч.: Йосип Михайлович Солонина, абшитований військовий товариш.

— Ірина Павлівна. Ч.: Василь Дмитрович Красовський, бунчуковий товариш.

Іван Олександрович (1762 — ?).

Йосип Олександрович (1765 — ?) — військовий товариш (з 1784). Д.: Ганна NN.

— Марфа Олександрівна. Ч.: (1784) Василь Кричевський (1748 — ?), секунд-майор у відставці.

— Горпина Петрівна (1740 — ?). Ч.: (1778) Кирило Медушевський (1729 — ?), абшитований військовий товариш.

— Марія Миколаївна (1741 — ?).

— Ірина Іванівна (1750 — ?). Ч.: (1780) NN Колосовський.

— Ганна Іванівна (1756 — ?).

— Марія Іванівна. Ч.: Роман Пушкаровський (1753 — ?), корнет у відставці (1788), мав 10 підданих в 1 «деревне». Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.229].

— Тетяна Іванівна. Ч.: (1780) Олексій Станкевич, абшитований військовий товариш.

— Єфросинія Іванівна (1761 — ?). Ч.: Михайло Цвет.

Іван Петрович (1744 — ?) — значковий товариш Гадяцького полку. Сотник вакансовий (з 1772.14.05.).

— Уляна Петрівна. Ч.: Григорій Н Старицький, полковий хорунжий.

Булавки

У Межигорському монастирі поминався рід Булавок з Мозиря: Дмитро, Олена, Прокіп, Григорій, Ганна, Онисифор [1688,арк.311].

I

N — мав ґрунти у Каневі [1948,с.21].

Василь — козак сотні Гунина Канівського полку (1649).

N — козацький полковник. У березні 1661 р. від гетьмана Ю. Хмельницького направлений до Опішні.

II

Микола N — мав ґрунти в Каневі [1948,с.21].

III

Михайло Миколайович (? — 1654 — 1689 — ран. 1719) — з молодих років козакував, писар полковий канівський (1674 — 1677), городовий отаман чернігівський (? — 1688.05. [1639,арк.1] — 1689). У 1688 р. купив у чернігівського вїта Степана Отроховича фільварок у с. Бобровиці за 400 золотих [1915,с.19]. Отримав від полковника сс. Стару Рудню і Кобилянку в Седнівському ключі, а також млин Юрків у 4 кола на седнівській греблі [1802,с.161]. 9 червня 1689 р. гетьманський універсал підтвердив ці села з млинами: Гната Мельника на р. Смяч у с. Стара Рудня, млин Юрків на р. Снов на седнівській греблі [1802,с.161].

IV

Петро Михайлович (? — 1685 — 1713 — ран. 1719) — військовий канцелярист ГВК (1692). У 1692 р. був гетьманським посланцем до Москви [1434,арк.3]. Писар полковий чернігівський (1708), писар ГВС (1711 — 1713). Вислужив маєтність у полковій сотні в 4 двори посполиті. Д.: Ганна Савівна Савич (? — 1700 — 1747 — ?), донька генерального судді. Сперечалася з удовою Тимофія Булавки Софією за спадкові хут. Бобрицький, млин та інше майно [141,арк.5]. 2 лютого 1729 р. суплікувала про надання універсалу про підтвердження її прав на володіння маєтками у с. Буда Дівичької сотні Ніжинського полку, д. Кобилянка Седнівської та с. Смичин Городницької сотен [162,арк.1].

Тимофій Михайлович (? — 1720) — шляхтич, військовий канцелярист ГВК, був гонцем гетьманським до Москви (1699), знатний товариш полковий (1702). У вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдіхою на урочищі Лопі. Сотник полковий чернігівський (1716 — 1719). Д.: Софія Максимович (? — бл. 1755), разом з сином Іваном отримала підтвердження на с. Стару Рудню і Перепис [141,арк.2]. Мала 29 посполитих і 1 підсудіка у д. Стара Рудня. У другому шлюбі за Гнатом Книгиницьким.

V

Леонтій Петрович (? — ран. 1747) — студент школи граматики і синтакси Чернігівського колегіуму (1718). Військовий канцелярист ГВК (1730), значковий товариш (1738), мав 5 посполитих у д. Кобилянка Седнівської сотні.

Іван Петрович (1705 — 1763 — ?) — студент школи поетики Чернігівського колегіуму (1718). Службу розпочав у 1731 р. при ГВК, значковий товариш

(? – 1732 [533, арк.1] – 1739), у 1736 р. направлений до кордонів Стародубського полку з Углицьким полком для супроводу генерала Репніна, який повертався з походу. В цьому чині прослужив у ГВК до 1739 р., коли за заслуги батька і його восьмирічну службу генералом Румянцевим призначений полковим хорунжим [241, арк.7зв.]. У 1751 р. капітан-інженер Гольцман захопив його двір під інженерний двір Чернігівської фортеці [432, арк.1]. Бунчуковий товариш (1752 – 1761), абшитований бунчуковий товариш (1761 – 1763 – ?). Мав підданих у с. Буда [1915, с.14]. Піддані спали від батька, в полковій сотні тримав їх разом з племінниками Василем та Іваном, крім того у Городнянській сотні у с. Смяч 4, в Сосницькій сотні у с. Кудровці і при р. Десні під Черніговом 3 [241, арк.8].

Іван Тимофійович – студент школи поезики Чернігівського колегіуму (1718). Службу розпочав військовим канцеляристом ГВК (1722 – 1739), хорунжий полковий чернігівський (1739 – 1752), бунчуковий товариш (1752 – 1761), абшитований бунчуковий товариш (1761 – 1767 – ?). Йому повернуті і підтвердженні жителі с. Смячина, Кобилянки, Пиреписа Чернігівського полку і с. Буд Ніжинського полку, записані в козаки по ревізії 1723 р. [141, арк.12]. Стягував розмірові прибутки з млина мешканця с. Рудні Гната Коні [141, арк.20]. Сперечався за ґрунти з бунчуковим товаришем А. Борковським. Скаржився на значкового товариша Федоса (Ритоку) за захоплення ружицького Булажинкового млину [994, арк.1]. Поручик Мекленбургського корпусу Грон, що був на пості у с. Рудні Седнівської сотні в домі І. Булавки, вигнав його матір з сімєю з «білої хати в чорну» [141, арк.32]. Мав прижджий двір у с. Масанах (? – 1732 – ?). Письменний (1745 [1510, арк.189]).

Антін Тимофійович – полковий канцелярист Чернігівської ПК (1732 [1748, с.7]). Значковий товариш Чернігівського полку (? – 1742 [1698, арк.46] – 1743), полковий осавул. Володів у Седнівській сотні у с. Стара Рудня млином на р. Смяч, житловим двором та шинковим, у Городницькій сотні приїжджим і шинковим двором.

– Ганна Тимофіївна (? – 1767 – ран. 1783). Ч.: Василь Данилович Кутневський, бунчуковий товариш.

VI

Василь Леонтіївич (1732 – ?) – військовий канцелярист (? – 1766 – ?) [994, арк.1], військовий товариш (? – 1767 – ?), бунчуковий товариш (? – 1784 – ?), колезький асесор (? – 1788 – 1790 – ?). Мав 134 підданих у 1 місті, 1 селі, 1 деревне (1788 [1616, арк.16]). Д.: Євдокія Яківна Лизогуб, донька бунчукового товариша.

Іван Леонтіївич – службу розпочав з 1754 р. полковим канцеляристом, з 1759 р. військовий канцелярист, писар земський чернігівський (з 1764). Мав 30 підданих (1773 [316, арк.10]). Бунчуковий товариш (1775 [564, арк.7зв.]).

Матвій Іванович – значковий товариш Чернігівського полку (1740), мав житловий двір у с. Стара Рудня [525, арк.367].

Яків Іванович (онук Петра) – корнет. Мав 151 підданого (1790 [1619, арк.5]).

— Софія Іванівна (онука Петра). Ч.: Семен Григорович Ясновський (1739 – ?), абшитований військовий товариш (1788 [1616,арк.324]).

— Марфа Антонівна. Ч.: Антін Дмитрович Дараган (1744 – ?), колезький асесор.

— Феодосія Антонівна. Ч.: Степан Васильович Каневський-Оболонський (1736 – ?), абшитований бунчуковий товариш.

VIII

Михайло Матвійович — значковий товариш Чернігівського полку (? — 1741 — 1742 [1698,арк.50зв.] — ?). Мав житловий двір у с. Стара Рудня [527,арк.352].

Булавка Павлина Ничипорівна (1887 — 1932), Петро (1900 — 1932) — мешканці м. Чернігова внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945,с.654].

Бутенки

I

Януш — учасник козацьких походів. Повернувся з походу і помер [495,арк.6].

II

Іван Янушкевич (1687/1688 — бл. 1761 [495,арк.8]) — розпочав службу з 1703 р. при гетьмані у ГВК. У 1709 р. був у поході під Полтаву при полковнику чернігівському в писарській посаді. У 1711 р. зимував разом з Полуботком в Лубенському полку, а потім у містечку Ірклієві. Навесні 1712 р. приймав участь у поході під Кам'яний Затон. У 1713 р. разом з Полуботком ходив в похід, в якому закладали вал — «фашинами і землей понад Подолом до верхнього города Києва» [495,арк.7-8]. Писар полковий чернігівський (1714, 1715). У 1716 і 1717 рр. були в Гадячі з Полуботком для охорони південних кордонів. У 1718 р. їздив до Петербургу як повний полковий писар, 17 квітня 1716 р. від полковника Полуботка, а 13 травня 1716 р. від гетьмана Скоропадського отримав універсали на с. Велика Вісь. 20 січня 1719 р. отримав гетьманський універсал на чин. У 1721 р. був на каналних роботах. У 1723 р. виїхав у Петербург разом з Полуботком. У 1725 р. рішенням Сенату відпущений в Україну [551,арк.2]. Повернувся і з 1726 р. був за писаря полкового. Отримав підтвердження на с. Велика Вісь (універсал П.Апостола від 25 жовтня 1728 р.), млини і сіножаті в Роїській сотні [206,арк.62]. Як колишній полковий писар мав два млина в три борошняних кола в Киселівці [1754,с.130]. Значковий товариш (? — 1732 — 1742 — ?). У 1740 р. ГВК розглядала його справу про ухиляння від повторної поїздки в прикордонну комісію та намагання повернути рангове с. Велика Вісь Роїської сотні [329, арк.1]. У 1743 р. проживав у Киселівці, де мав власний дім [529,арк.449], тримав шинок (1751 [535,арк.261]). Названа «виморочною маєтністю» любецького сотника Василя Устимовича [362,арк.1]. Написав заповіту 1760 р., яким записав донькам греблю ус. Киселівці з двома клітками в чотири камені, двір з винокурнею, шинковий двір та інше майно [1939,с.631]. Д.: Анастасія Богданівна Товстоліс (1697 — 1773 [744,арк.1] — ?).

III

— Уляна Іванівна (1725 — ?). Ч.: Яків Михайлович Красовський, значковий товариш.

- Пелагея Іванівна (1727 – ?). Ч.: (1760) NN Бобровник.
- Марфа Іванівна (1729 – 1783 – ран. 1787). Ч.: (1749) Данило Остапович Силіч-Полянський, військовий товариш [1753,с.172].
- Єфимія Іванівна. Ч.: (1760) Василь Павлович Крачевський, бунчуковий товариш.

Миткевичі

I

Прохір (? – ран. 1730) – священик. Д.: Єфросинія Опанасівна Осьмаковська (? – 1711 – 1771 – ?), донька священика с. Осьмаків Опанаса Єремійовича, потім ігумена Домницького монастиря (1726 – 1734), (1743 – 1747) Андрія, у другому шлюбі за генеральним суддею Федором Лисенком.

II

Яким Прохорович (? – 1711 – ран. 1753.4.12. [450,арк.1]) – військовий канцелярист ГВК (? – 1741), писар полковий чернігівський (1741 – 1753). Д.: 1) Федотія Самійлівна Холодович, донька писаря полковго чернігівського. 2) Софія Григорівна N (1711 – 1770 – ?), проживала у с. Гремячому.

– Марія Прохорівна. Ч.: 1) Іван N Яворський, бунчуковий товариш. 2) (з 1748) NN Маркович.

Петро – священик Микольської церкви м. Моровська Київського полку (? – 1738 [1683,арк.22] – ?).

N (в чернецтві – Ієронім) – навчався у КМА, префект КМА (1733 – 1738), намісник Київського-Софійського монастиря [1989,с.367].

III

Андрій Якимович (? – 1741 – 1767 – ?) – військовий канцелярист (? – 1754). Писар полковий чернігівський (1754.01. [461,арк.1] – 1767). 21 липня 1759 р. отримав дозвіл на продовження відпустки на лікування [477,арк.3]. Користувався шляхетською печаткою (1761 [1510,арк.314]). Д.: (1761) Ксенія Яківна Білецька (? – 1779 [1935,с.156] – ?), вдовою проживала у с. Голубовці. Мала у с. Щуровці Іваницької сотні 30 підданих, 18 у полковій сотні Прилуцького полку, 14 у хуторі Яготинському Яготинської сотні Переяславського полку [1522,арк.4зв.]. Користувалася шляхетською печаткою (1761 [1510,арк.314]).

Василь Якимович – службу розпочав з 3 травня 1767 р. у ГВС, колезький канцелярист (з 1769.11.09.), сотник (з 1772.19.01. [663,арк.1]). Мав 85 підданих у м. Городні, сс. Хоробрічі, Хомутичі. Д.: Ганна Федорівна Лашкевич, донька бунчукового товариша. Мали доньку Параску.

– Ганна Якимівна (бл. 1739 – 1787 – ?) – проживала у с. Гремячому Погарського повіту. Ч.: Павло Кирилович Лобисевич, полковий осавул стародубський.

– Анастасія Якимівна (бл. 1749 – 1770 – ?) – проживала у с. Гремячому

Іван Петрович (1720 – 1763) – навчався у КМА (1730 – 1741). У 1741 р. прибув до архієпископа Великолуцького і Великоновгородського Юшкевича, прийняв постриг з ім'ям Йоасафа, став префектом, а потім ректором Новгородської семінарії, єпископ білгородський і обоянський [2014,с.367].

Андрій Петрович (1722 – ?) – навчався у КМА (1730 – 1738 – ?), священник с. Онисів Вибельської сотні (1755).

Марко (1725 – ?) – священник с. Куликівки (? – 1785 [1324,арк.97] – 1788 – ?). Мав 15 підданих у 1 селі (1788 [1616,арк.97]). Д.: NNN (? – ран. 1788). Їх донька Марія була заміжня за Якимом Богословським (1754 – ?).

Гаврило (1731 – ?) – священник онисівський (? – 1785 [1324,арк.97] – 1788 [1616,арк.97] – ?) у Чернігівському повіті. Д.: Євдокія NN, донька священника.

IV

Яків Андрійович (1755 – ?) – полковий канцелярист у МК (1779 [1522,арк.4зв.]), військовий товариш (1784). Д.: Н Петрівна Стахович.

Семен Андрійович (1757 – ?)

Андрій Андрійович (1765 – ?)

– Варвара Андріївна (1761 – ?)

Яків (1739 – ?) – службу розпочав у 1761 р., полковий канцелярист (? – 1763 [1517,арк.17-18]), отаман сотенний слабинський (1763.15.02. – 1773 – ?). У 1771 р. його з козаками Мартином Павленком і Григорієм Рапутенком звинуватив бунчуковий товариш Василь Лизогуб у оранні його землі при Слабині [619,арк.1]. Абшитований сотенний отаман (1788). Внесений до I частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.97]. Д.: 1) NN Солонина [1517,арк.17-18], донька військового товариша. 2) Н Ничипорівна Обсатановська [316,арк.36] (? – ран. 1788), донька священника баришівського. Їх син Петро (1765 – ?), донька Софія (1770 – ?).

Йосип (1744 – ?) – абшитований сотенний хорунжий (1788). Д.: Мотря Н Данилович, донька козака.

Наумовичі

I

Наум. Д.: Февронія NN.

II

Семен Наумович – шляхтич, писар полковий чернігівський (1710.28.06. [1549,арк.1]). У 1710 р. за 20 талерів купив у міщанина любецького Ничипора Дейнеки ґрунт в межі між законовським, нопрейківським ґрунтами, тилом до р. Варявки, межею з ґрунтами Кліма Чернеченка, Григорія Гломозди [1528,арк.215]. Д.: Ганна NN.

III

Антін – священник.

– Н Семенівна. Ч.: Василь Устимович, полковий осавул.

IV

Н – ієромонах Давид – намісник монастиря Любецького (1751).

Круглики

I

Мишко – міщанин борзнянський (? – 1654 – ?).

II

Прокіп – віт седнівський (? – 1666 [1976,с.21] – 1694 [1642,арк.1] – ?).

Максим — міщанин седнівський, брат Прокопа (1666 [1976,с.21]).

Антін.

III

Степан Прокопович — міщанин седнівський (1666).

Іван — козак борзнянський малогрунтовий (1735 [520,арк.107]), ґрунтовий (1736), осавул сотенний (1737).

Василь Антонович (? — 1705 — 1747 — ?) — шляхтич [1508,арк.58], військовий канцелярист ГВК (? — 1730), значковий товариш Чернігівського полку (1730 — 1746), у 1738 р. мав володіння у Волинській сотні, за полкового писаря (1737 [534,арк.1]), абшитований значковий товариш (1746.17.11. [810,арк.94зв.] — 1753 — ?). У 1731 р. купив млин у священика с. Чорнотич Йосипа Лаврентієва, але кошти в уплату за нього довелось вимагати через гетьманський указ [247,арк.1]. Мав у с. Чорнотичах Волинської сотні 1 двір підсусідків (1747, 1750). Його герб: «3-х щогловий вітрильник» [1980,с.92]. Мав житловий двір в Сосниці (? — 1741 — 1747 — ?) та разом з Григорієм Волинським мали 2 двори посполитих у с. Чорнотич (? — 1740 — 1741 — ?).

IV

Семен (бл. 1727 — 1788 — ?) — абшитований сотенний писар бахмацький (1758.09.), значковий товариш (1759), володів двором у Борзні до якого належало 62 дні землі (1767 [777,арк.29зв.]), значковий товариш у відставці (1788), мав 24 спадкових душі в Борзнянському повіті. Д.: Тетяна NN, донька значкового товариша.

СТАРШІ ПОЛКОВІ КАНЦЕЛЯРИСТИ

Стоїнський Семен (1739 — 1749), Дубовик Григорій (? — 1740 — ?), Фасовський Іван (1742 [1698,арк.53]), Ханько-Андрієвський Тиміш (? — 1747 [820,арк.1] — 1750 [837,арк.1] — ?), Якубинський Федір (1756.30.05. — 1779 — ?), Троповський Онуфрій (1780.1.03. [1325,арк.260] — 1782 — ?).

Якубинські

I

Симон — полковий канцелярист Чернігівської ПК (1732 [1748,с.7]).

II

Опанас — канцелярист судовий (1742 [1698,арк.54]).

Федір (бл. 1726 — 1788 — ?) — з 1741 р. у канцелярії Чернігівського духовно-правління, службу розпочав з 29 травня 1745 р. у Чернігівській полковій канцелярії, полковий канцелярист. Старший полковий канцелярист (з 30.09.1756), військовий товариш (з 10.09.1772 [1517,арк.5]). У походах не був, займався канцелярськими справами. Полковий хорунжий (1788). Мав у с. Шостовиці Слабинської сотні 1 підсусідка (1772), 2 двори (1778), 5 підсусідків чоловічої статі (1780), 4 хати підданих (1782 [1606,арк.28]). Д.: Ганна Степанівна Леонтієва, донька райці Чернігівського магістрату [316,арк.19]. Мали сина Петра і доньку Євдокію.

Фасовські (Фасовець)

Рід внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва. Предки Івана ще за польської влади тримали млин-

вишняк на болотці Глиняному, який зберегли за своєю родиною шляхетським правом до середини XVIII ст. [1754,с.105].

I

Семен — був у походах у 1692 р. у Білогородщині під Паланкою, у 1693 р. під Казикерменом як водою ходили, у 1695 р. під Казикерменом як Тавань разорано, у 1700 р. під Руголевым, у 1701 р. у Лядові, у 1705 р. під Любаром, у 1706 р. у Польщі під Замостям, у 1707 р. на печерських роботах, у 1709 р. під Полтавою на баталії, у 1711 р. під Кам'яним Затonom, у 1713 р. у Києві на роботах, у 1716 р. у Смілій, у 1721 р. на каналі, у 1723 р. на Коломаку. Значковий товариш Чернігівського полку (1732 [533,арк.1]). Мешкаець д. Осняків Роїської сотні (1724).

Іван (? — ран. 1747) — полковий канцелярист Чернігівської ПК (1732 [1748,с.7]). Значковий товариш Чернігівського полку (1732 — 1742). У 1734 р. подав донесення князю Олексію Шаховському з проханням прискорити розгляд скарги в ЧПК на Юрія, Кліма і Федора Бакуринських за захоплення його спадкоємних володінь [282,арк.1-5]. Старший полковий канцелярист (1742 [1698,арк.53]). Мав підсусідків у с. Сибереж. Володів млином-вешняком на болоті Глинянка, який «найбільше впусти зостаєт» [1754,с.105]. Продав займище чернігівському протопопу Григорію Максимовичу [1754,с.105]. Мав двір на хут. Глинянка та житловий у д. Осняки (1740 [525,арк.58] — 1741 [526,арк.292зв.]), двір у Чернігові, на хут. Глиниці 2 двори посполитих (1741).

Степан — бурмістр чернігівський (1747 [524,арк.93зв]). Мав приїжджий двір у с. Роїще і шинок [524,арк.93зв.].

Тимофій (? — ран. 1767) — значковий товариш. Мешканець д. Осняків.

II

Степан Іванович (1731 — ?) — мешкав у дворі у д. Осняки. Значковий товариш (1747 [524,арк.93зв] — 1756 [531,арк.137зв.-138,151зв.]). Абшитований військовий товариш (? — 1782 — 1788 — ?). Мав у Чернігівському повіті 9 хат підданих (1782 [1606,арк.31]), 72 підданих в д. Осняках і одному хуторі (1782). Д.: Марія NN, донька козака.

Степан Тимофійович — у д. Осняки «двор жилой умершаго значкового товарища Тимофея Фасовского сына его, полкового Черниговского канцеляриста Стефана Фасовского. Достался ему по наследию от предков его» [755,арк.461-490]. Полковий канцелярист (1767 [1787,с.247]). Від шляхти полку підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1787,с.247].

III

— Наталія Степанівна (1756 — ?). Ч.: (? — 1782 — 1790 — ?) Іван Олексійович Биховець (1754 — ?).

Ханько-Андрієвські

I

Веремія.

II

Андрій Веремійович — городничий седнівський (? — 1750 [810,арк.139]).

III

Тиміш — канцелярист судовий (1742 [1698,арк.53зв.]), старший полковий канцелярист (? — 1747 [820,арк.1] — 1750 [837,арк.1] — ?). У 1750 р. ГВК і ГВС розслідували його арешт («содержание окованого в железе» [841,арк.1]) полковником Божичем і позбавив звання першого полкового канцеляриста [414,арк.1].

IV

Іван (1742 — ?).

Микита (1752 — ?) — писар сотенний (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.290]. Д.: Єфимія NN, донька священника.

Григорій (1757 — ?). Д.: Євдокія NN, донька козака.

ПОЛКОВІ КАНЦЕЛЯРИСТИ

Корнійович Степан (? — 1682 — ?), Базилевич Микита (? — 1716 [1550,арк.1] — ?), Круглик Василь (? — 1718 — ?), Силич Іван (1723 [114,арк.1]), Лисянський Іван Семенович, Ладанка Пилип Антонович (? — 1729), Максимович Григорій (1727 — 1732 [1748,с.7]), Базилевич Федір Васильович (? — 1732 [1748,с.7] — ?), Булавка Антін Тимофійович (? — 1732 [1748,с.7] — ?), Трофимович Васил (? — 1732 — 1738 — ?), Надточій Симон Якубович (? — 1732 [1748,с.7] — ?), Фасовський Іван (? — 1732 [1748,с.7] — ?), Костянтинович Кипріян (? — 1732 [1748,с.7] — ?), Сахновський Дем'ян (? — 1732 [1748,с.7] — ?), Євдокименко Григорій (? — 1737 [809,арк.8] — ?), Стоїнський Семен (1736 — 1739), Григорович-Фурсанович Петро Григорович (1737 — 1739), Мойсей Герасимович (1739, Покровська церква), Семен Овсійович (1739, Покровська церква), Піскович Йосип (1739), Лисянський Іван Омелянович, Дорошенко Іван Васильович (? — 1739 — 1747), Іван Семенович (1739, Хрестовоздвиженська), Орловський Іван Андрійович (? — 1739 — 1747 — ?), Гурський (? — 1740 — 1747 — ?), Случевський (1740), Лапценський Сава (? — 1740), Пясецький Федір Гаврилович (1741 — 1747), Дубовик Григорій Іванович (? — 1742 [346,арк.3]), Комаровський Василь Іванович (1742 — 1749), Мокрієвич Олександр Михайлович (1743 — 1749), Силич-Полянський Данило Остапович (1743 — 1747), Федосов Іван Артемович (1744.8.05. — 1756.29.05. [598,арк.10зв.]), Страховський Іван (1745), Мокрієвич Василь Іванович (1745 — 1749), Якубинський Федір (1745 — 1756), Шаршанович Іван (1747), Болдинський Андрій (1747), Максимович (1747), Губаревський Артем Олексійович (1747), Гулевич Олексій (1747), Леонтович Роман (1747), Загальський Іван Іванович (1747), Петрашевич Василь (1747 — 1748), Доморка Михайло Іванович (1747 — ?), Молявка Йосип Федорович (1750 [417,арк.1]), Красковський Гаврило Андрійович (1749 — 1757), В'юнецький Андрій Петрович (1750 — 1756.03. [543,арк.1]), Лопата Григорій, Лопата Петро (1751 — 1769), Марченко Іван (? — 1751 [431,арк.1] — ?), Красиловець Лука Тихонович (1752 — 1760), Колчицький Павло (1752 — 1770), В'юнецький Семен Петрович (1753 — 1757), Малафеев Борис (? — 1754 [1774,с.26] — ?), Булавка Іван (1754 — 1759), Круп'янський Яків Олексійович (1754 — 1760.23.05. [598,арк.бзв.]), Стренявський Денис

Андрійович (1754 – 1756) Маслаковець Мартиніан (1755.6.01. – 1760.27.10. [316,арк.36]), Міхно Федір Артемович (1755.10.07. – 1759.20.06.), Демидовський Іван Дмитрович (1755 – 1761 [866,арк.58а]), Сербинович Семен Тимофійович (1755 [1517,арк.19] – 1772), Стеславський Іван (1755 [598,арк.10зв.] – 1765 [598,арк.10зв.]), Климович Ярема (1755 – 1764), Гурський Гаврило Георгійович (1756 – 1767), Корнієвський Прокіп (1756 – 1768), Каменецький-Скачковський Федір (1756 – 1764), Каменецький-Скачковський Данило Васильович (1757 – 1766), Савич Іван Іванович (? – 1759), Данилович Йосип (? – 1759), Рашевський Іван Іванович (1759 – 1767.15.06), Тимченко-Силич Іван (1759.16.07. – ?), Рашевський Яків Йосипович (1760.4.03. – 1764.12.09), Ісаєвич Петро (1760 – 1771), Сахновський Павло Якимович (1760.18.02. [598,арк.10зв.] – 1764 [598,арк.10зв.]), Фасовець Стефан Тимофійович (? – 1761 [755,арк.4-199] – 1767 – ?), Стоїнський Василь Семенович (1761 [598,арк.10зв.] – 1764 [598,арк.10зв.]), Ричицький-Логвинович Василь Михайлович (1759 – 1766.25.07.), Харченко Олексій (1762 – 1764.29.09. [598,арк.1зв.]), Рашевський Іван Степанович (1763 [598,арк.16зв.] – 1764), Міхно Іван Артемович (1764.4.03. – 1772), Лисянський Петро Іванович (1765 [316,арк.29] – 1771), Кеца Максим (1766 – 1777), Тризна Петро Андрійович (1767 – 1770), Тризна Іван Андрійович (1768.2.01 – 1772.7.02), Рубан Іван (1769 – 1777), Харченко Лука Іванович (1771 – 1774), Рашевський Павло Йосипович (1772 – 1774), Бакуринський Іван Йосипович (1772 – 1774), Позняк Трохим (1772 – 1776), Тризна Федір Андрійович (1773.1.03. – 1776.5.06.), Гарбуз Євстрат (? – 1774 [901,арк.1] – ?), Дмитровський Григорій (? – 1774 [1384,арк.1] – ?), Шуба Павло Петрович (1775.5.09. – 1778.7.02.), Красовський Василь Якович (1777 – ?), Сахновський Яким Якимович (1777 – 1781), Бутович Петро Федорович (? – 1781 – ?), Ладанка Яків Пилипович (? – 1788 – ?).

З роду Болдинських відомі префект Чернігівського колегіуму (1727, 1729 – 1730) Єфрем, Андрій же був студентом класу «граматики» Чернігівського колегіуму (1732), потім канцеляристом судовим (1742 [1698,арк.54]) і канцеляристом полковим (1747). Мав двір у Чернігові (1747). У 1698 р. товариш полковий Чернігівського полку Іван Щербина подав скаргу на Матвія та Івана Силичів за вирубання його лісу [1037,арк.1]. Семен Щербина був писарем сотенним білосуським (? – 1746), любецьким (1746.03. – 1747.2.02. [1510,арк.197] – ?), Семен же Щербина став канцеляристом полковим чернігівським і у 1756 р. судився з братом, мешканцем любецьким Іваном Красовським через заволодіння хутором у Любецькій сотні [730,арк.1].

ОСАВУЛИ ПОЛКОВІ

Прокіп (? – 1649 – ?), Картель Косма (Казимир) Савич (бл. 1650), Андрій Павлович (? – 1654.01. – ?), Омелян Гирманов (? – 1654.01. – ?), Бучинський Степан Ониськович (? – 1671 – ?), Ничипір Каленикович (? – 1672 – 1674 – ?), Гнилозубенко Хома Михайлович (? – 1673.07. – ?), Мокрієвич Василь, Грибович Павло Мартинович, Рашко Філон Хомич

(? – 1682 – ?), Школьний (2-й осавул) [1731,с.115], Княгиницький Іван (2-й осавул) [1731,с.115], Устимович Василь (? – 1687 – 1690.24.10. [1640,арк.1] – ?), Донець Дмитро Парфенович (? – 1689 – 1696 – ?), Маркович Василь (? – 1691.23.07. – ?), Зеленський Федір (? – 1694.07. – 1699.10. – ?), Грембецький Микола Григорович (? – 1696.04. – 1699[1510,арк.46].5.10. – ?), Бутович Степан Іванович (1-й; ? – 1702 – 1708.12. – ?), Красовський Михайло Йосипович (2-й; ? – 1702 – 1716.02. – ?), Мокрієвич Михайло Онікійович (1723 – 1725, «за осавула»; 1-й; ? – 1728 – 1738.22.04. – ?), Бобир Іван (1725, за осавула), Лисенко Іван Федорович (? – 1723.03. – ?), 1725 р. – дві вакансії, Славатинський Стефан Леонтійович (2-й; 1729.6.10. – 1756.02. – ?), Рашко Єлисей Філонович (1738.31.12. – 1745), Павловський Василь (? – 1755.11. – 1768 [612,арк.1] – 1771), Сахновський Іван Іванович (1757 – 1770), Бакуринський Семен Леонтійович (1770.7.10. – 1779 – ?), Круп'янський Яків Олексійович (1771.6.04. – 1779 – ?).

Бутовичі

Існувало кілька старовинних дворянських родів Бутовичів шляхетського походження, записаних до VI частини родовідних книг Ковенської, Мінської, Могилівської і Чернігівської губерній.

I

N – шляхтич, у 1637 р. купив хутір Солонівку на р. Вербчій у Мартина Фаща.

II

Богдан N – 27 березня 1649 р. отримав підтверджувальний королівський привілей на хут. Солонівку з грунтами Бутовськими, Водвицькими і Смяцькими [1935,с.122]. 15 травня 1649 р. отримав королівський привілей на маєток Колонтаїв на Чигиринщині.

III

Іван Богданович – сотник батуринський (? – 1672.28.09. – ?), військовий товариш (1676). Гетьманський посланець до Москви (1675, 1676).

III

Степан Іванович (? – 1672 – 1717.13.01.) – виходець з Правобережжя, служив з 1687 р., слуга полковника чернігівського, староста седнівський (1689), сотник седнівський (1697 – 1698), осавул полковий чернігівський (1702 – 1708), генеральний осавул (1709 – 1717). Як полковий осавул мав курінь з 9 козаків, які походили з належачих йому маєтностей (в першу чергу, боромицьких). У 1711 р. потрапив у полон під Лисянкою, але у вересні того ж року звільнився. 19 квітня 1700 р. отримав гетьманський універсал. Купив хутірські грунти «в розних сотні Городницької обывателєй именно в Отвунцих и Мошонских людей з отчиною прозываемою Остров Кримок и з прочими бортными в інших местах будучими соснами». На цих грунтах «на речце Вербче о двох колах под Малчею усторонний» млин. 23 квітня 1702 р. отримав гетьманський універсал на поселення людей при старосельському млині. 19 листопада отримав гетьманський універсал на с. Солонівку з двома

млинами, сл. Кузничі, сл. Старосілля, с. Боромики, с. Ярмаки і на чигиринські ґрунти з млином на р. Тясміні, 17 грудня 1708 р. підтвержені царською грамотою. На солонівських ґрунтах поселив сл. Бутівку. 7 травня 1710 р. отримав гетьманський універсал з дозволом насипати греблю і побудувати млин в старосільських ґрунтах на р. Смяч. Вів суперечки за землі 1717 – 1732 рр. [108, арк. 81]. Поминальник його роду: ієреї Микита, Матвій, Леонтій, Іван, Лука. «Раби божи» – Леонтій, Іван, Ганна, Остап, Феодора, Петро, Ганна, Остап, Софія, Стефан, Яків, Петро, Феодора, Михайло... [1749, с. 54]. Його поминальник у КПЛ: Стефан, Марія, Дем'ян, Параска, Михайло, Григорій, Іван, Стефан [1693, арк. 246зв.]. Д.: Марія Яківна Лизогуб (? – 1737), донька полковника. Вірогідно, в складі її приданого був млин на р. Снов під Седнівом.

Іван Іванович.

Григорій Іванович – священик, власник с. Куликівки Городницької сотні.

Василь Іванович.

Трохим Іванович.

IV

Дем'ян Степанович (? – 1700 – 1760 – ран. 1768) – значний бунчуковий товариш і бунчуковий товариш (? – 1717 (універсал від 1737.23.12.) – 1760 – ?). 10 липня 1723 р. йому з Василем Полоницьким було доручено в Ніжинському полку «справить всех такових, кто есть прямой с деда и отца козак, именний списокъ, а также всю старшину и товариство значковое и куренное переписать» [1936, с. 172]. Був у гілянському і сулацькому походах (1725 – 1727). Мав майнові суперечки в Городницькій сотні (1717 – 1732) [108, арк. 1-81]. Згідно заповіту матері з 1737 р. тримав сл. Смяч, пусті плещи в Седневі і Чернігові. Двір у Седневі переходив усім синам нероздільно. Вона ж передала йому частину с. Солонівки, де мав двір житловий (? – 1737 – 1747 – ?), підданих: 2 двори посполитих та 4 підсусідських (1740), там же 17 дворів підсусідків (1739), 27 посполитих (1743), 14 дворів посполитих та 2 підсусідків (1747), 5 дворів посполитих та 11 дворів підсусідків (1750), 25 хат (1760). У Городні мав двори шинковий (1743) і приїжджий (1747). У Седнівській сотні «три мелници вешняки, в трех местах, на речках болотяних: Смячи, Солоновки и Вербчи», у д. Ховдівка Менської сотні 8 підданих (1732). Д.: Ганна NN (? – 1768 – ?). У 1768 р. судилася з сином Степаном за не видачу належної їй частини після смерті чоловіка [24, арк. 1].

Степан Степанович (? – 1701 – 1746, м. Крелевець) – бунчуковий товариш (1723 – 1746). Був у гілянському і сулацькому (1725 – 1727), турецьких, польських і перських походах. 10 березня 1729 р. отримав гетьманський універсал на с. Подолів з млинами. У 1737 р. згідно заповіту матері отримав с. Карильськ, Черевки, Хотивль, половину Старосілля. У с. Хотивлі Городницької сотні 7 дворів (1740), 13 посполитих (1743), 4 двори посполитих і 10 дворів підсусідків (1746). Під Седневом на р. Снові млин (1742). Д.: 1) (1723) Параска Яківна Маковська (? – ран. 1742), донька сотника крелевецького. В придане отримала с. Подолів з 5 млинами, де 18 дворів (1723). 2) (1746) Ірина NN (? – 1730 – 1764 – ?). Згідно заповіту чоловіка від 6 листопада 1746 р. отримала с. Карильськ.

Петро Степанович (? – 1730) – бунчуковий товариш (? – 1718 – 1730). Учасник гілянського і сулацького походів. Мав володіння у с. Старосілля і д. Кузьмич. Д.: Анастасія Іванівна Тимошенко (? – ран. 1757), донька значкового товариша Стародубського полку. У другому шлюбі (1737) за Домонтовичем. Мала у с. Старосілля 2 двори підсусідків (1750), у д. Кузьмичах 3 двори посполитих і 3 двори підсусідків.

– Любов Степанівна. Ч.: 1) Михайло Іванович Биховець (? – 1722.18.03.), бунчуковий товариш. 2) Дмитро Павлович Домонтович (? – 1726 [196,арк.1]), бунчуковий товариш. 3) (1727) Іван Каропець, значковий товариш Київського полку, потім бунчуковий товариш.

– Уляна Степанівна – від батька отримала с. Бутівку в Городницькій сотні. У 1756 р. протестувала з сестрою Гафією Тарнавською і братами про не віддачу їй по померлій матері спадкової частини майна [946,арк.1]. Ч.: 1) (з 1716) Михайло Ілліч Милорадович (? – 1726), полковник гадяцький. 2) Петро Іванович Чарниш (? – 1730), син судді генерального. 3) (1756) Мокрієвич.

– Гафія Степанівна (? – 1715 – 1756 – ?) – від батька отримала куплені двори в с. Овтунич. Вдова (1730, 1756 [946,арк.2]). 8 липня 1730 р. і 14 травня 1731 р. отримала гетьманські універсали на маєтності чоловіка [1733,с.76]. Ч.: 1) Степан Васильович Тарнавський (? – ран. 1730), бунчуковий товариш. 2) (1740) Михайло Тихонов (? – ран. 1756), капітан Смоленського піхотного полку.

Іван Іванович – навчався у Чернігівському колегіумі [1997,с.156]. Військовий канцелярист ГВК (? – 1743), бунчуковий товариш (1743.11.03. – 1751 – ?). Мав у д. Кузьмичах 8 дворів, у д. Старосілля житловий двір і 4 двори підсусідків.

Федір Григорович (? – ран. 1781) – військовий товариш, мешканець с. Макошин.

Семен Васильович – священик с. Бегач (? – 1760 – ?). У м. Седневі мав 3 хати підданих (1760).

Федір Трохимович (? – ран. 1720) – мешканець с. Стужинці Могилевської губернії, ротмістр. Д.: NN Філімонович (? – 1720.7.07. – бл. 1720).

V

Степан Дем'янович (1717 – ?) – бунчуковий товариш (1735.23.12. – 1786 – ?). Разом з братами Федором та Іваном володів сс. Хотівлем, Бутівкою (11 дворів, 1781), Солонівкою, Жабчичами, Кузьмичами, Старосіллям, де мав 400 підданих (1786). За ним у Седневі 4 двори підсусідків (1740), 1 (1741), 3 (1743), 4 (1747), у Седневі два шинки та 2 приїжджі двори (? – 1740 – 1743 – ?), по одному приїжджому двору в сс. Чернишах і Нових Млинах, там же 1 мірошника (1740), шинок у с. Жабчичі (1747). В хуторі Смяч на р. Смяч мав млин в два борошняні кола [1774,с.36] і 18 дворів (1781). Д.: NNN (? – ран. 1786).

Федір Дем'янович (1724 – 1788 – ?) – військовий товариш (? – 1740 – 1747 – ?). Проживав у с. Солонівці, де у нього 132 (1788), 112 (1795) підданих. Мав 2 двори житлові у с. Макошин, там же 1 посполитого (1743). Д.: Єфросинія Гнатівна Навроцька.

Петро Дем'янович (? – ран. 1737) – мав володіння у с. Старосілля і д. Кузьмичах. Д.: NNN. У 1750 р. мала у с. Старосілля 2 двори підсусідків, у д. Кузьмичах 3 двори посполитих і 3 двори підсусідків.

Іван Дем'янович (1747 – 1795 – ?) – військовий канцелярист (? – 1765), військовий товариш (з 1765.18.08.), бунчуковий товариш (з 1768.23.02.). Разом з братами Степаном і Федором володів сс. Хотивлем, Бутівкою (86 підданих, 1795), Солонівкою (80 підданих, 1795), сл. Жабчичами, д. Кузьмичами, Старосіллям, де мав 461 підданих (1788). Д.: Олена Яківна Лизогуб, донька бунчукового товариша.

– Катерина Дем'янівна. Ч.: Михайло Іванович Трусевич.

– Уляна Дем'янівна. Ч.: Михайло Федорович Лишень, полковий осавул.

Петро Степанович (? – 1733 – 1802 – ран. 1804) – навчався у Чернігівському колегіумі [1997, с.156]. Службу розпочав з 1754 р. у ГВК військовим канцеляристом, військовий товариш (з 1764.9.02.), бунчуковий товариш (з 1773.25.06.). В Седневі мав 10 хат (1760). Д.: Анастасія Іванівна Рейх, донька корнета лейб-гвардії Кирасирського полку. Двоє з їх синів: Олексій (1759 – ?) і Григорій стали військовими товаришами, перший (1778.12.12. – 1779), другий – після 1783 р. і був ним у 1795 р.

Данило Степанович – службу розпочав військовим канцеляристом з 1757 р., військовий товариш (з 1765.31.08.). Д.: Тетяна Григорівна Кологрива, донька хорунжого ГВА.

Максим Степанович – службу розпочав з 1765 р. у Севському піхотонму полку. Володів 272 підданими в 3 селах (с. Хотивль) і 1 деревне Городницького повіту (1788). Д.: Єлизавета Павлівна Ломиковська, донька бунчукового товариша.

Ілля Степанович.

– Катерина Степанівна – у 1746 р. згідно заповіту батька отримала Римарівський плец, пустий плец в Седневі і млини.

– Гафія Степанівна – у 1746 р. згідно заповіту батька разом з сестрою Іриною отримала хутір Терехівський. Ч.: (1746) Антін Гаврилович Милорадович.

– Євдокія Степанівна – проживала в Кролевці. Ч.: Опанас Іванович Костенецький, бунчуковий товариш.

– Ірина Степанівна – проживала в Кролевці.

– Олена Степанівна – проживала в Кролевці. Ч.: Яків Іванович Грановський, бунчуковий товариш.

Іван Петрович – бунчуковий товариш (1742). У 1737 р. згідно заповіту бабусі з братом Петром і сестрами отримав 1/2 с. Старосілля. Володів млином на р. Вербчі.

Григорій Петрович (1689 – 1739) – значковий товариш (? – 1732 – 1739), у його «сказці» 1734 р. зазначена участь у походах 1713 р. під Київ, коли стояли на Либеді і «робили город», у 1716 р. у команді 400 козаків для заготовки плит для Києво–Печерської фортеці і під Гадяч, у 1723 р. разом з бунчуковим товаришем Борозною займався складанням реєстру полку, у 1726 р. збирав

провіант все літо, з 1727.1.10. по 1729.1.05. в прийомці і здачі скарбових коштів, у 1731 р. у будівельній команді, у 1732 р. проводив разом з бунчуковими товаришами Борозною і Силичем, у 1733 р. був полковим комісаром, з 1734 р. чернігівський городничий на місде померлого Гулевича [283,арк.31]. Мав шинок у Чернігові (1739). У с. Голубичі посполитих «достатнейшие 2, его ж средние 2, его ж крайне нищетный 1» (1729). Мав приїжджий двір у с. Масанах (? – 1732 – 1738 – ?), приїжджий двір у с. Ріпках (1732 [916,арк.19]. Д.: (1739) Феодора Антонівна N (1704 – ?). Мали сина Івана (1725 – ?).

Петро Петрович – у 1737 р. згідно заповіту баби з братом Іваном і сестрами отримав половину с. Старосілля. Мав 1 хату підданих у сл. Жабчичі (1760).

– Ганна Петрівна – тримала маєтності у Стародубському полку. Ч.: 1) Микола Васильович Мокрєвич (? – 1757 – ран. 1767) – значковий товариш. 2) Петро Прокопович, військовий товариш (1767). Їх донька Марія заміжня за сином полкового хорунжого стародубського, військовим товаришем, жителем с. Мишківки Василем Борисовичем Тришатним.

– N Петрівна (1737).

Микола Федорович (? – ран. 1807) – священик покровський с. Чорнотич (? – 1768 – 1781 – ?). Д.: Ганна Павлівна Селиванова, донька поручика.

Степан Федорович – службу розпочав з 1763 р., був на кордоні з Польщею, значковий товариш (1777 – 1780 – ?), абшитований значковий товариш (? – 1799 – ?). Д.: (1779) NN Ковалевська, донька писаря сотенного [1517,арк.16-17].

Петро Федорович – полковий канцелярист (1781), значковий товариш (1784 – 1788), корнет у відставці (1795). Д.: Марія NN, донька священика.

Рашки

Шляхетська родина гербу «Сас» на Червоній Русі.

I

Хома (? – 1629 – 1660 – ран. 1671) – покозачений шляхтич, за сімейною легендою вийшов з м. Рашковичів [1936,с.275]. Сотник роїський (? – 1659.02. – 1660.03. – ?). 11 лютого 1659 р. гетьман Виговський надав йому млин Роїський і слободку при ньому. 23 січня 1660 р. отримав універсал Ю. Хмельницького на військову частину з побудованого ним млина на р. Стрижні. У березні 1660 р. прийняв участь у Борисівській комісії [1482,арк.15]. Д.: NNN.

II

Філон Хомич – козак чернігівський (1670). Товариш полку Чернігівського (? – 1676 [1696,арк.238] – ?). 23 червня 1671 р. отримав універсал гетьмана Ігнатовича з підтвердженням надань Виговського його батьку – на ґрунт Беркалевщину, млин у селі Роїщі та інші маєтності [1731,с.333]. 1 серпня 1686 р. отримав універсал чернігівського полковника Самойловича на Роїще. Скуповував ґрунти у с. Кислих. Мабуть, був сотником роїським. Чернігівський полковий осавул, полковий обозний (? – 1701 – ?). 8 січня 1709 р. склав тестамент [1888,с.376-377]. Своїй другій дружині Марії він відписав залишок грошей, двір в Роїщах з 2 городами й садом, шинковий двір з поселенням та садом в Роїщах, двір в Чернігові (куплений, але не оплачений), млин на р. Стрижні,

сінокіс Бернилівський, с. Бернилівку, 2 казана [1888,с.376]. Сину й онукам залишив срібло й ціни, 2 млина (у с. Кислих й у с. Роїщах), с. Роїще (але за умови, що син буде служити козацьку службу [1888,с.376]), сінокіс за шлюзами до лісу, а ліс — по половині з Марією. Філон заповів щоб «сын, который хочет нехай той берет млын померный, где есть у Роищах и где пополовине жене моеї Марии с двоими детьми половина поля во всех грунтах, а сыну и внукам там же $\frac{1}{2}$ кола». Стару хату горову в Роїщах відписав онукам. Шаблю під сріблом та 2 кунтуши залишив сину Єлисею. Окремо заповідач звернув увагу на те, що нічого не заповідає своїй доньці з зятем Іваном Силичем, а також розповів про свої взаємини з синами Федором та Опанасом [1888,с.376]. Ймовірно був неписемним, бо писарем цього тестаменту зазначений Кирило Денисович, дяк холявський [1888,с.376]. Д.: 1) NNN. 2) Марія NN, в 1-му шлюбі була за Данилом Сташевським.

III

Федір Філонович (? — ран. 1709) (від 1-го шлюбу) — перебрав на себе і потім свою дружину талери, їм в оренду перейшли і маєтності у чотирьох селах — Хмельниці, Постовбиці, Берках, Даничах [1888,с.376]. Д.: NNN (? — 1709 — ?).

Опанас Філонович (1658 — 1739 — ?) (від 1-го шлюбу) — після смерті матері від батька отримав 100 золотих, але той і гроші і коней продав і пропив [1888,с.376]. У 1709 р. батько заповів йому 2 винокурних казани [1888,с.376]. 17 серпня 1718 р. з племінником Матвієм Федоровичем продали за 50 талерів Якову Лизогубу сіножать Жемеровську в грунтах Хмільницьких [1936,с.276]. У 1733 р. брат Єлисей захопив у нього спадкову частину грошей [276,арк.1-8]. Д.: Уяна/Гафія Василівна Пилипович (1668 — ?), донька священика седнівського.

Єлисей Філонович (від 2-го шлюбу) (1698 — 1754 [531,арк.152], Ніжин) — значковий товариш Чернігівського полку (1716 — 1738). У атестаті 1742 р. відзначалася його участь при царицинській лінії, у 1728 р. був полковим комісаром і привозив провіант з Чернігівського полку до полтавських магазинів, у 1732 р. з сотником Бакуринським був на форпостах, учасник польського походу 1735 р. У 1735 р. був на Українській лінії, полковий комісар (1736 — 1737), осавул полковий чернігівський (з 1738.4.12. [810,арк.8зв.]). У 1739 р. був у поході хотинському, у 1740 р. з командою для розмежування кордонів з Туреччиною [810,арк.29-30]. Володів с. Кислим Любецької сотні та млином у с. Роїщі разом із значковим товаришем Ничипором Сташевським, з яким був родичем [308,арк.2]. У його володінні також млин-вешняк на р. Стрижні у с. Роїщі [1754,с.105]. Мав 7 дворів підданих у с. Роїще, які були поселені на грунтах Беркевських, 4 двори у слободі Кислій. Д.: Катерина Іванівна Тризна (1712 — ?), донька чернігівського полковго судді.

Ничипір Філонович — значковий товариш (1716 — 1725 — ?). Служили з братом Єлисеєм з одного двору і однієї хати [1510,арк.124]. Був у поході під Гадячем (1716), з полковником Полуботком у Петербурзі (1718).

N (Філонович чи Філонівна) (1709).

IV

Матвій Федорович (? – 1709 – 1725 – ран. 1739) – значковий товариш Чернігівського полку [1510,арк.105] (1707 – 1725 – ?). У його «сказці» 1725 р. відзначена його участь у походах під Білу Церкву, а 1716 р – під Гадяч [1510,арк.125]. Д.: Горпина Федорівна N (1688 – ?), вдова (1739).

Василь Федорович (? – 1709 – ?) – у 1709 р. дід Філон заповів онукам своїм 2 винокурних казани, стару горову хату в с. Роїще, разом з сином Єлисеєм млин-вешняк [1888,с.376].

Кирик Федорович

Андрій Єлисейович (1724 – ?) – значковий товариш (1761). Мав 5 дворів у Роїщі (1755). Д.: Марія Іванівна Мокрієвич, донька полкового судді.

Василь Єлисейович (1734 – ?) – службу розпочав отаманом сотенним роїським (1761.15.02. [598,арк.15зв.] – 1784), абшитований сотенний отаман (1787 [1616,арк.120]), мешканець петрушинський. Д.: Уляна Іванівна Федосова, донька військового товариша.

– Марія Єлисеївна (1736 – ?). Ч.: (1786) Ничипір N Харченко, колезький асесор.

– Тетяна Єлисеївна. Ч.: (1790) Михайло Стаховський. Мали синів Якова, Олексія, Єлисея, Івана і доньку Анастасію [1623,ч.І,арк.116].

V

Марко Матвійович (1720 – ран. 1784) – значковий товариш на місце батька (1740 [1511,арк.105] – 1760 – ?). Проживав у сл. Рашковій, де мав 2 хати (1760). Д.: N Яківна Чирва, донька значкового товариша.

Яків Васильович (1767 [1616,арк.120] – 1820 – ?) – мешканець петрушинський. Д.: Євдокія Павлівна Товстоліс, донька військового товариша.

Василь Васильович (1769 [1616,арк.120] – 1798 – ?) – мешканець петрушинський.

Іван Васильович (1771 [1616,арк.120] – 1798 – ?) – значковий товариш (1781 [1923,с.132]), мешканець петрушинський

Федір Васильович (1777 [1616,арк.120] – 1798 – ?) – мешканець петрушинський. Д.: (1798) Пелагея Федорівна Лобас, донька козака.

VI

Василь Маркович (1746 – 1790 – ?). Д.: Дарія NN, донька священника.

Іван Маркович (1759/1763 – 1790 – ?). Д.: (1787) Ганна Кіндратівна Корнієвська (1764 [1425,арк.126зв.] – ?), донька возного [1619,арк.39зв.].

– Ганна Марківна. Ч.: Петро Заярневський (1742 – ?), вахмістр у відставці (1788). Мав 10 підданих в 1 хуторі. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.96].

Павло – значковий товариш. Д.: Ганна Яківна (1757 – ?). Мали доньку Варвару.

Романовичі-Славатинські

I

Роман.

II

Григорій Романович (? – 1636 – бл. 1703 [1513,арк.51]) – шляхтич [1513,арк.51], значний полковий товариш чернігівський (1688). Володів млином на р. Рудні, наданим ще гетьманом Б. Хмельницьким [1731,с.75]. Знатний товариш, отримав універсали гетьмана Мазепи, полковників В. Борковського і Ю. Лизогуба на доходи з його млинів [1948,с.29]. Склав тестамент у Седневі 23 листопада 1703 р. Д.: Анастасія NN [1513,арк.51] (? – 1680 – 1703 – ?).

III

Леонтій Григорович (1703).

Іван [1513,арк.51] Григорович (1703).

IV

Степан Леонтійович (? – 1700 – 1756 – ?) – службу розпочав з 1721 р., значковий товариш (? – 1729), чернігівський полковий осавул (1729 – 1756). У 1688 р. отримав універсал Мезепи на млин на р. Рудні, яким володів ще його дід Григорій Романович і батько Леонтій. Був у польському поході (1734 [283,арк.31]). Д.: 1) Гафія Федорівна Ми–рович. 2) (1748) Анастасія Федорівна Лисенко.

Кирило – військовий товариш, мешкав у Седневі, мав маєтність у с. Смоляники.

Іван (? – 1738 – ран. 1743) – значковий товариш (? – 1738 – ?), мав шинок у Седневі (1732). Д.: NNN, вдова у 1743 р. володіла у Седневі житловим і шинковим дворами.

V

Стефан Степанович – у 1742 р. склав присягу цариці [1698,арк.48].

Іван Степанович – у 1742 р. склав присягу цариці [1698,арк.48].

Петро Степанович (1722 – 1763 – ?) – військовий канцелярист ГВК (1741 – 1751), військовий товариш (1751 – 1763 – ?).

Микола Іванович – як син значкового товариша склав присягу цариці (1742 [1698,арк.50зв.]). Значковий товариш. Д.: Марія NN.

Василь Іванович – як син значкового товариша склав присягу цариці (1742 [1698,арк.50зв.]).

VI

Прокоп – священник (1790), мав 12 спадкових підданих. У нього брати Михайло, Д.: Ганна NN, донька козака; Павло, Д.: Єфросинія NN, донька козака; Федір – не одружений (1790) [1623,ч.VI,арк.39]. Д.: Марія NN, донька священника. Мали сина Степана і доньок Анастасію і Марфу [1623,ч.VI,арк.39].

Бакуринські

I

Микола (? – 1587 – 1649 – ран. 1656) – любецький шляхтич, любецький сотник. У 1607 р. Микола Бакуринський позичив Миколі, Івану, Ждану та Михайлу Піроцьким «золотою монетою червонцев чотири тисячи на чотири года». Піроцькі зобов'язувалися повернути п'ять тисяч червонців, або ж віддати свою маєтність – «имянно Репки с людьми по обох сторонах речки жиючими»

[1995,с.12-13]. 20 грудня 1609 р. на час військового походу отримав грамоту Сигізмунда III «иж будучи весновъ з нами в обозе нашем под Смоленском», який затвердив за ним Пироцьківщину, до якої належали Ріпки, острів Туричі та Чарничий ліс. Йому належали с. Густинка, Велика Вісь та Осняки, які знаходились у Київському воєводстві. У 1646 р. вів боротьбу за д. Осняки з Ієронімом Кгроховським, який насилав своїх підданих сиберецьких і хмельницьких [1469,арк.91]. Отримав королівський лист, щоб Юрій Кгроховський уступив йому добра Сибереж у Київському воєводстві. На час Визвольної війни середини XVII ст. пішов до козацьких лав.

II

Ян Миколайович (? – 1628 – 1650 – ?) – після початку війни 1648 р. втік на Правобережжя.

Павло Миколайович (? – 1628 – 1674 – ?) – на час війни втік до Польщі [1943,с.56,60-61], потім повернувся в Україну (ран. 1674 р.). У 1674 р. разом з дружиною продав любецькому священику Григрію Пронкевичу плец з городом в Любечі. Д.: Ганна Миколаївна Пироцька (? – 1630 – 1674 – ?). У сімейному архіві Бакуринських Ю. Татищев знайшов два листа, датовані 1645 та 1647 рр., в яких батьки домовляються про заручини і весілля Павла Бакуринського та Ганни Пироцької [1995,с.23].

Юрій Миколайович (? – 1636 – бл. 1693) – військовий товариш Чернігівського полку (1656). 26 червня 1656 р. Б. Хмельницький наказав «ему Юрію Бакуринскому універсал написати, ствержуючи по купле отца его сел Великая Вись, Осняки, Репки, Густинка, Буявка и слободка вновь зачатая садить отцем его Николаем на дуброве Свинопуское, остнице, яко оніе села имеют в себе ограниченіе». У 1686 р. отримав універсал чернігівського полковника Григорія Самойловича на «власний своим коштом побудований» млин на р. Виру. У 1686 р. як «старинний» військовий товариш отримав універсал гетьмана Самойловича на млин на р. Вир ним же збудований, що на Грабовщині. Своім коштом у Ріпках побудував церкву [1503,арк.260]. 21 лютого 1693 р. склав тестамент, за яким залишив всі свої володіння дружині. Д.: Феодора Федорівна Вешняк, можливо, донька чигиринського полковника. Померла пізніше чоловіка [1503,арк.260].

Криштоф Миколайович.

III

– Софія Павлівна.

Федір Юрійович (? – 1636 – 1716 – ?) – 20 травня 1657 р. отримав дозвіл чернігівського архієпископа закласти на своїх землях сл. Юрієвку [1990,с.119]. Згідно тестаменту батька отримав «волов чтири, коров две, свиней четверо, а иншей худобы по части уделилем и грунт ему купилем на чем бы мешкать поле пахать» [124,арк.132]. Д.: Олена Михайлівна Слободецька (1677/1680 – 1742 – ?), донька писаря полкового чернігівського. Проживала у с. Ріпках.

Федір Юрійович (? – ран. 1713).

Клим Юрійович (? – 1680 – ран. 1730) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1718 – ?). Його 6 дворів у Ріпках після смерті перейшли у влас-

ність вдови, а потім її другого чоловіка значкового товариша Захара Леговича [1731,с.21]. Неписьменний. Д.: Катерина Павлівна Устимович (бл. 1678/1683 – 1747 – ?). У 2-му шлюбі за значковим товаришем Захаром Леговим (Леговцем). Вдовою мешкала з сином Андрієм (? – 1739 – 1740 – ?). 26 вересня 1747 р. уступила материнський двір з садом у Любечі, куплений 16 березня 1708 р.

Яків Юрійович (1679 – бл. 1749) – службу розпочав у 1692 р. походом на Білгородську орду, двічі приймав участь у походах на Кезикермен (1693, 1695), під Азов (1696), до Пскова (1700), під Орешком (1701), Любарем (1705), рік провів у Польському поході (1706), під Гомелем (1708), під Полтавою (1709), Кам'яним Затоном (1711), у Києві (1713), Царицині (1719), на Ладозі (1722), на Коломаку (1723). У 1698 р. І. Мазепа затвердив за Климом та Яковом Бакуринськими «в зуполное владение» половину Ріпок «на власних...отчистых грунтах». У 1699 р. чернігівський полковник Ю. Лизогуб підтвердив за братами половину Ріпок. У 1703 р. Ріпки були підтвержені Мазепою «до ласки військової» сотнику роїському Я. Бакуринському, останній уступив 6 дворів брату Климу [1731,с.20]. У 1716 р. обраний роїським сотником [1914,с.7]. У 1721 – 1724 рр. входив до складу козацького посольства до Москви. 9 грудня 1721 р. купив у козаків рижиковських Михайла Івановича Єсливи і Євсея Саропари ½ млина Рижиковського, ½ греблі з двома робочими заставами за 1000 золотих, а 29 червня 1725 р. продав за 1800 золотих Любецькому монастирю. У 1725 р. перебував у низовому поході [1756,с.6]. У 1728 р. він тимчасово, замість Василя Полунецького, якому за «злочин» було наказано виїхати до Москви, займав уряд бунчукового товариша Чернігівського полку [1995,с.23]. У тому ж році займав уряд наказного чернігівського полковника. У 1729 р. гетьман Д. Апостол збирався послати Якова Бакуринського до Москви з «прошеннями в малоросійських нуждах» [1995,с.23]. У 1733 р. через старість звільнявся від уряду [1995,с.23]. У 1734 р. один з кандидатів на уряд обозного полкового [283,арк.31]. У 1734 р., з початком російсько-турецької війни, приймав участь у військовому поході до Криму у складі команди під проводом генерала графа фон-Вейбаха [1995,с.23], у березні 1737 р. він був відправлений «к Перяславлю козаков в поход на не приятеля». У тому ж році разом з сином Леонтієм приймав участь у військовому поході до Очакова. У 1738 р. звільнений від служби «за дряхлістю» за наказом графа Румянцева. У 1742 р. знову став сотником. Він володів трьома млинами на р.Вир та Гусинка, з яких один був збудований ще Юрієм Бакуринським, два інші – придбані у козаків Гамалії та Шершановича [1754,с.107]. У 1749 р. склав заповіт [1995,с.23]. Д.: 1) Марія (Павлівна ?) Ворошило-Ярмолтовська, власниця д. Вербичів. 2) Марія Стаховська (? – ран. 1739), проживала у с. Ріпках.

– Тетяна Юріївна (? – 1690 – 1706 – ран. 1739). Ч.: Іван Григоровича Стаховський (1658 – 1742 – ?), священник с. Ріпок.

– Н Юріївна – мала сина Филімона Богдановича [1503,арк.260].

– Гафія Юріївна (1690 – 1740 – ?) – мешканка ріпкинська, вдовою мешкала разом з братом Яковом.

IV

Василь Федорович (1703 – 1762) – його герб: «лук з напнутою стрілою вістря вгору, навколо рослинний орнамент». Значковий товариш Чернігівського полку (? – 1732 – 1762). Був у польському поході (1735). Працював у ГВК (? – 1741 [338,арк.3]), мав двір житловий у с. Ріпках (1755 [531,арк.137-137зв.,151]). Д.: Ганна Григорівна Гурська (1710/1711 – 1767 [755,арк.74зв.] – ?).

– Ганна Федорівна (1704 – 1739 – ?). Ч.: Павло Наумович Масловський.

– Ксенія Федорівна (1689 – 1754 – ?) – проживала в Чернігові. 12 квітня 1754 р. продала 3 ниви у с. Котах своєму племіннику Йосипу Федоровичу Мольвці [1936,с.598]. Ч.: Артем Іванович Соловей (1679 – ?), козак полкової сотні.

– Мотря Федорівна (1710/1716 – 1740 – ?). Ч.: Іван Тимофійович Фасовський (бл. 1707/1701 – 1743 – ран. 1747), значковий товариш.

Йосип Климович (1704 – 1762 – ?) – значковий товариш Чернігівського полку (1730 – 1762). Мав прїжджий двір у Чернігові [524,арк.13зв.], житловий у с. Ріпках та два (1740 [525,арк.58]), три (1747 [524,арк.92]) шинки, підсусідків (1738), там же разом з братом Андрієм мали 14 посполитих, 18 підсусідських дворів (1747). У 1748 р. ГВК розглядала справу про захоплення сусідами значкових товаришів Чернігівського полку Йосипа і Андрія Бакуринських, заарештованих канцелярією міністерського правління за доносом квартермістра 10 роти Тверського драгунського полку Тупіцина, сіна на їх сіножатях в пушах під м. Ріпками Ройської сотні та утиски їх підданих [372,арк.1]. У листопаді 1748 р. ГВК розглядала справу про спробу військового товариша Йосипа та значкового товариша Андрія Бакуринських повернути собі ту частину маєтностей свого діда Юрія Бакуринського на правобережній Україні, які після Білгородського миру опинилися в складі Російської імперії, а у 1749 р. про їх намагання повернути ґрунти, які до Пруського миру належали їх родині [381,арк.1-7]. У 1749 р. ГВК розглядала справу про розслідування наклепу квартермістра Тверського драгунського полку Опанаса Тупіцина з товаришами на значкових товаришів Йосипа і Андрія Бакуринських та комісара Кіндрата Клименка [386,арк.1-12]. У 1749 р. разом з братом Андрієм безуспішно намагалися отримати чини бунчукових товаришів. Абшитований військовий товариш (з 1762.2.05.). Мав житловий двір у с. Ріпках (1755). Д.: Гафія Станіславівна N (Булаш ?) (1714/1718 – 1742).

Андрій Климович (1713 – 1761 – ран. 1792) – з 1730 р. після смерті батька значкового товариша залишився малолітнім і по досягненні 17 років почав служити у званні значкового товариша і на те звання універсалу не мав, бо в старі часи таких зразків не було. Був у польському поході з 1732 по 1734 р., у 1737 р. при 7000 команді посполитих полковий осаву в команді полкового обозного Сангурського на Самарі і Кодакі при чистці на Дніпрі порогів [241,арк.32], у 1738 р. складав ревізії в Киселівській і Сосницькій сотнях, того року ходив на Дон з командою 200 козаків, у 1739 р. був у турецькому поході. У 1758 р. на нього скаржився військовий канцелярист Петро Польовий за образи [956,арк.1]. У 1761 р. звільнений з військової служби за станом здоров'я. 16 березня 1761 р. отримав чин військового товариша у відставку. Мав житловий двір у с. Ріпки,

шинок (1741), 3 шинки (1747), 2 шинки (1750), подвірок там же (1750), на рівчаку у с. Ріпках млин-вешняк [1774,с.30]. У с. Голубчах придбав двір, який склався з трьох частин: купча 28 лютого 1751 р. від чернігівської міщанки Уляни Ревіної за 150 рублей і 10 травня 1754 р. від дружини значкового товариша Стефана Мануйловича Євдокії Григорівни за 60 рублів, 23 травня 1754 р. від Параски Максимовичевої за 190 рублів [755,арк.396-432]. Мав житловий двір у с. Ріпках (1755 [531,арк.137-137зв.,151]). Д.: (1740) Ірина Павлівна N (1717/1719 – 1740 – ?).

Леонтій Якович (1710 – 1760 – ран. 1766) – значковий товариш, у 1733 р. звинувачений у тому, що не виступив у похід до Ізмаїлу [281,арк.1]. Роїський сотник (1738.04. – 1742, 1754 – 1760 – ?), його конкурентами на посаду були представники ще однієї родини любецької шляхти – сотенний хорунжий Степан та військовий товариш Микола Шихуцький [1914,с.7-8]. У серпні 1744 р. підписав «прошення» сотників полку до імператриці [1819,с.19]. Володів хутором Вир на р. Вирі, де мав і млин в 2 кола борошняних і 2 ступних на 8 валюшних кол і 4 просяних [1774,с.28], 2 млини на р. Гусинці при с. Церковищах і д. Гусянці [1774,с.28].

У 50-60-і рр. XVIII ст. значковим товаришем Роїської сотні був Василь Федорович Бакуринський, десь у цей же час Марія Бакуринська придбала у козака Федора Красулича його землі [1995,с.21]. За даними Генерального (або Румянцевського) опису Лівобережної України 1765 – 1769 рр., удіві роїського сотника Леонтія Бакуринського належали землі у сс. Церковище, Постовбиці, Вербиці, Гусинці, Вирському хуторі та Грабові [1915,с.64,68,72-733]. Д.: 1) NNN (? – ран. 1739). 2) (1740) Марія Лаврівна [985,арк.1] (Дмитрієва) (Кринкевич ?) (1719 – 1767 – ?). У Любецькому монастирі поминався її рід у 1780 р. [17489,с.75].

Мартин Якович – значковий товариш. Д.: Мотря NN. Мали синів Олексія (1763 – ран. 1818), Юхима.

Яків Якович (1717 – 1739 – ?) – мешканець ріпкінський.

Олександр – значковий товариш Чернігівського полку (1723 – 1725 – ?).

V

Іван Йосипович (1736 – ?) – службу розпочав у 1772 р. полковим канцеляристом, значковий товариш Чернігівського полку (1774 – 1779 – ?), військовий товариш (1781). Проживав у с. Убежичі (1785). Д.: Ірина Василівна Силич, донька підсудка земського суду.

Григорій Йосипович (1737 – 1783 – ран. 1788) – значковий товариш Ніжинського полку (1762.19.12 – 1764). Д.: Варвара Іванівна N (1758 – ?), після смерті чоловіка тримала 108 підданих у с. Ріпках і 1 деревне [1616,арк.8].

Семен Йосипович (1738 – ?).

Федіг Йосипович. Д.: Марфа Іванівна Мокрієвич.

Іван Йосипович. Д.: Ганна NN.

Іван Андрійович (1735 – 1788 – ?) – службу розпочав з 1754 р., військовий товариш (1762.2.05. – 1788 – ?). У 1767 р. підписав наказ чернігівського

шляхетства до Комісії про складання проекту нового «Уложения». Мав 615 спадкових підданих в 3 селах і 2 «деревнях» [1616,арк.7]. Д.: Марфа Андріївна Тризна, донька чернігівського полкового обозного.

– Феодосія Андріївна. Ч.: Василь Павлович Мокрієвич.

Яків Леонтійович (1743 – 1801) – службу розпочав з 1759 р., військовий канцелярист (з 1760), чернігівський полковий писар, полковий суддя, у 1771 – 1779 рр. був суддею Чернігівського полку (1775 р. займав уряд Чернігівського полковника), чернігівський губернатор (1777.05. – 11.), віце-губернатор. Колезький асесор та надвірний радник (1779), возведений у ранг «сухопутного майора», колезький секретар (1784.22.12. [1525,арк.7]), статський радник (1788). У 1765 р. судився з вдовою значкового товариша Ганною і племінником – значковим товаришем Григорієм Бакуринським за захоплені ними спадковий маєток [7,арк.1]. У 1777 р. Яків і Семен Бакуринські розподіляли спадок свого батька. На 1778 р. він володів 408 селянами у Ріпках, Церковищі та Постовбиці Роїської сотні [1995,с.21]. Мав 3435 спадкових і в придане отриманих підданих, у 1 місті, 2 селах, 4 деревнях і 4 хуторах [1616,арк.7]. Д.: Тетяна Андріївна Безбородко.

Семен Леонтійович – службу розпочав з 1763 р., бунчуковий товариш, чернігівський полковий осавул (1770). У 1771 р. відзначився при облозі Перекопу, у 1776 р. супроводжував турецьке посольство через Польщу. Перший полковий осавул чернігівський (1776) з окладом 50 рублів [800,арк.2]. У 1777 р. Яків і Семен Бакуринські розподіляли спадок свого батька.

– Софія Леонтіївна. Ч.: Василь Зінов'євич Борсук.

Бакуринський Микола Павлович (1869 – 1933.28.05.) – правнук абшитованого військового товариша Йосипа Климовича, Лідія Кирилівна (1866 – 1933.4.01) – правнучка військового товариша Івана Андрійовича, Ольга Романівна – мешканці м. Чернігова внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945,с.650].

Крупнянські

I

Андрій (? – ран. 1717).

II

Олексій Андрійович (? – 1714 – 1747 – ран. 1766) – товариш полку Київського, «з откупщиків полку Киевского надлежащих с оного полку в скарб восковой доходов за учиненни им в казне приращенни сумми» [1895,с.136], військовий товариш (з 1744.16.02.). Абшитований військовий товариш. Д.: Явдоха NN (? – 1766 – ?), за нею після смерті чоловіка 4 двори з 21 підданим у с. Берків.

III

Андрій Олексійович (1730 – ?) – мав шляхетську печатку, службу розпочав з 1749 р., полковий канцелярист (з 1753), військовий товариш у Київському полку (1759 – 1782 – ?), бунчуковий товариш (? – 1790 [1619,арк.24зв.] – ?). Мав 4 підданих (1782), дворянин. Д.: Анастасія Олександрівна Солонина, у неї в придане 53 підданих.

Яків Олексійович (1734 – ?) – службу розпочав з 1750 р. у Київській полковій канцелярії підканцеляристом. У 1754 р. перейшов до Чернігівського полку і став полковим канцеляристом [1416,арк.6]. Сотник роїський (з 1760.23.05. [598,арк.бзв.]). З огляду на те, що «в Ройской сотне и нигде въ полку Чернеговскомъ собственнаго своего дому и нималої части ґрунтовъ не имея, принужденъ въ чужихъ дворахъ жить съ крайнею нуждою», 11 квітня 1761 р. отримав ордер ЧПКЗ дозволом «для тамошнего вашего поселения и снабде́нія дому своего купить по добровольной продажи... доволное число ґрунтов» [755,арк.91]. Другий осавул полковий чернігівський (1771.6.04. – 1779 – ?) з окладом 50 рублів [800,арк.2]. На час російсько-турецької війни 1768 – 1774 рр. перебував у походах. У 1775 р. знаходився з командою «в прикрытии старой Могилевской губернии на границе», а у 1776 р. «в содержании ж по границе от полковой стороны резерфних и форпостних команде». Бунчуковий товариш (? – 1788 – 1790 – ?). 27 травня 1761 р. придбав житловий двір у Ріпках у козаків Булашів за 27 рублів [755,арк.188]. У січні 1769 р. на нього був накладений полковою канцелярією штраф і арешт «сидінням на гарматі» за нанесення образ сотнику Сахновському [605,арк.2]. У 1764 р. на нього скаржилася козачка Софія Мощенко за заволодіння її ґрунтами [1361,арк.1]. 11 липня 1764 р. у с. Голубич купив двір у козаків Якова і Михайла Сидоренків, в якому мешкав підсусідок [755,арк.396-432]. Мав 69 підданих у 1 містечку, 2 селах і 1 сільці, підданих у Ріпках (5), Голубичах (5), Даничах (4) і місті Козельці Київського полку (1) [1416,арк.6]. У с. Ріпках мав житловий двір «по купле в разних годех и от разних козаков», серед яких були і Булаші, з вітряком, винокурнею, там же 1 двір підсідка з 1 хатою. Шинок у с. Голубичах. Д.: 1) Марфа Забережна. 2) (1790) Марія Яківна Миткевич, донька священика. У 1762 р. її брати заволоділи рухомим і нерухомим майном, через це вона вимушена була скаржитися до Чернігівського полкового суду [978,арк.1].

Донці-Стефановичі

I

Степан Донець – козак Конотопської сотні Чернігівського полку (1649).

II

Дмитро Донець-Стефанович (? – 1655 – 1702 – ран. 1704) – шляхтич [1858,с.68]. Осавул полковий Чернігівського полку (1678, ? – 1689 – 1696 – ?). Поранений у чигиринському поході 1678 р. Товариш полку Чернігівського (? – 1682 [1697,арк.235] –?) (? – 1699 [1248,арк.1] – ?). Наказний полковник чернігівський (1702 [1801,с.293]). Товариш полку Чернігівського. З млина першого чоловіка дружини у с. Козли з дозволу гетьмана Мазепи відбирав військову частину. Усиновив сина дружини від першого шлюбу Парфена. Д.: NNN (? – 1660 – 1710 – ?), це її другий шлюб. У 1710 р. продала дуброву поблизу с. Козли архієпископу Максимовичу [1858,с.68].

III

Парфен Донець-Стефанович (? – 1674 – 1718 – ?) – служив у Чернігівському полку «кільканадцять» років. Священик смолинської Микольської церкви

(? – 1704 – 1718 – ?). 3 квітня 1704 р. отримав універсал Мазепи на підтвердження половини млина у два кола у с. Козли на р. Козли за служби батька і надання другої частини млина [1801,с.329].

Клим Стефанович – сотник білоуський (1695 – 1699), (? – 1702 – 1710.10.06. – ?). У 1699 р. від свого родича полковника Юхима Лизогуба отримав підтвердження на села Лопатин і Товстоліс. В поході у вересні 1702 р. над р. Шелдихою на урочищі Лопі. Д.: Євдокія NN (? – 1679 – 1732 – ?), власниця с. Лопатин [1850,с.81], проживала у с. Євтухів Білоус.

Василь – мешканець любецький. 29 вересня 1696 р. отримав універсал полковника Я. Лизогуба з дозволом пустир Темнолужок, належачий до Любеча, розробити на сіножать [1743,с.308]. У 1699 р. Гутищенське займище обміняв з Макошинським чоловічим монастирем на ниву і двір у м. Сосниці [1166,арк.1]. У 1700 р. сперечався за ліс з сотником Федором Савичем [1652,арк.2]. Писар магістрату чернігівського (1721 [1513,арк.108зв.]).

IV

Степан Парфенович – священик смолинський (? – 1704 – 1718 – ?).

Ілля Парфенович.

Іван Парфенович.

Олексій – мав сина Ничипора (1748 – ?) і доньку Марію (1750 – ?) [775,арк.207].

V

Леонтій Степанович – священик смолинський (1732).

Іван Степанович (1722 – 1773 – ?) – службу розпочав з 1739 р. сотенним канцеляристом, писар сотенний полкової сотні (з січня 1741), значковий товариш (з 1761.24.01.), коморник Чернігівського повіту (з 1766 [598,арк.9зв.]). Мав 9 підданих у с. Коти (1773). Д.: 1) Софія Іванівна Плохута, донька значкового товариша [316,арк.4]. 2) Єфросинія Петрівна, донька бурмістра чернігівського.

Василь Ілліч – священик смолинський (1740).

Іван Ілліч (бл. 1712 – ?) – другий священик смолинський (1740). Д.: Євдокія Яківна N (1720 – ?).

Петро Ілліч – священик.

Яків Ілліч (бл. 1712 – 1788 – ?) – священик (1788). Мав 36 підданих у 1 селі [1616,арк.144]. Д.: Марія Романівна Угровецька, донька дворянина. Мали синів Давида (1744 – 1788 – ?), Якова (1752 – 1788 – ?), Михайла (? – 1789 – ?).

Лев Іванович – колезький канцелярист (1787). Мав у Сосниці 11 підданих. Д.: Варвара NN, донька священика.

V

Оникій (1758 – ?) – священик (1788). Д.: Гафія NN, донька священика.

Ярема (1758 – ?) – священик (1788). Племінник Якова [1623,ч.VI,арк.117]. Д.: Мотря NN, донька козака. Рід внесений до I частини родовідної книги Чернігівського намісництва [1616,арк.144].

ХОРУНЖІ ПОЛКОВІ

Наум (? – 1649.10.10. – ?), Іван (? – 1649 – ?), Картель Ян (Іван) Савич (бл. 1650), Василь Семенович (? – 1654.01 – ?), Голуб Костянтин Іванович (? – 1666.11. – ?), Крачевський Павло (? – 1669.02. – ?), Силич Степан (? – 1672.25.05. – ?), Савенко Корній (? – 1681 – 1682 – ?), Чечель Іван Власович (? – 1688.30.03. – ?), Юшкевич-Красковський Юрій Олександрович (? – 1695), Терпицький Іван (1695 – 1698 – ?), Якубович Прокіп Семенович (? – 1696 – 1704 – ?), Чечель Марко Іванович (1 – й; ? – 1710 – 1730), Пешковський Панько (? – 1720 – ?), Товстоліс Іван Андрійович (2 – й; 1729 – 1738.12.), Медушевський Василь Олександрович (1 – й; 1730 – 1739), Ярошевич Юрій (ран. 1743), Булавка Іван Петрович (1739.29.01. – 1752.06.), Леонтович Степан (1737 [521,арк.1], «за хорунжого», 1738 – 1748), Комаровський Василь Іванович (1749.3.11. – 1763), Григорович-Фурсанович Петро Григорович (1752.6.08. – 1766.17.01.), Петрашевич Василь (1763.6.03. – 1774 [1770,с.216]), Лисенко Михайло Васильович (1773 – 1779.09. – ?), Ладанка Іван Іванович (1777 – 1782 [1606,арк.30]).

Чечелі

I

Влас – отаман бетмачевський Івангородської сотні (? – 1694 – ?).

II

Іван Власович – полковий хорунжий чернігівський (1688), товариш полку Чернігівського (1693 [1490,арк.72]). 30 березня 1688 р. полковник Я. Лизогуб надав йому в послушенство 18 людей у с. Голубичах [1801,с.623]. Гетьманським універсалом йому передано ще 9 підданих у цьому селі, якими володів раніше чернігівський полковник. 7 травня 1699 р. це підтвердив полковник Ю. Лизогуб, додавши підтвердження на його власний млин на р. Вирі в одне коло борошнанає і одне ступне [1743,с.3-2]. Скоропадський підтвердив володіння у Голубичах (1710 [755,арк.396-432]). Мав 14 ґрунтових підданих у с. Голубич (1713). Полковий хорунжий чернігівський, 30 березня 1723 р. призначений Полуботком командиром над козаками Чернігівського полку на ладозькому каналі [118,арк.1]. Значковий товариш. Д.: Анастасія Дешківна Піроцька [1939,с.75], мешканка і міщанка березненська. Мала власний двір у с. Голубичі (1740 [525,арк.58]). У с. Голубичах 7 дворів посполитих (1739), у Голубичах і д. Даничах – 8 дворів (1740).

Михайло Власович.

III

Іван Іванович (? – ран. 1750) – значковий товариш (? – 1732 [533,арк.1] – ?). Мав підданих (1732) і батьківський приїжджий двір у с. Голубичі (1750). Д.: NNN, мала двір у с. Голубичі (1755 [531,арк.151зв.]).

Марко Михайлович (? – ран. 1732) – онук Івана Власовича, полковий хорунжий чернігівський (? – 1718 – ?), (між 1724 і 1731 рр. [896,арк.2]) (? – 1729 – ?). Мав 26 посполитих (1729). Мав під селом Церковище на переточку р. Мишенню млин-вешняк в одне коло, який продав Павлу Масловському.

IV

Андрій Іванович (1734 — ран. 1767) — почав служити на місці померлого батька значковим товаришем з 1754 р., у 1755 р. скаржився на значкового товарища Хому Мокієва за захоплення його спадку [945,арк.1]. У 1759 р. призначений значковим товаришем. Мав дідівський і батьківський двір у с. Голубичі [755,арк.418]. Возний сотенний. Д.: Марії NN, вдова, мала двір у с. Голубичі (1767 [755,арк.418]).

Медушевські

Якуб — шляхтич. Д.: (1600) Євдокія Гулевич Перекальська.

I

Ворфоломій (Бартош) — коморник із Земброва. У 1635 р. шляхтянка Варвара Ласковська (в першому шлюбі за Мартином Замбрицьким, в другому — Яном Гроховським) передала йому свої права на с. Яковлевичі [1859,с.171]. 25 лютого 1635 р. уступив свої права на урочище Яковлевичі на р. Десні у Чернігівському повіті Якубу Леленовейкові [1975,с.721,850].

II

Олександр Ворфоломійович (? — 1706) — навчався в Римі і Парижі. Маєтності в Мазовії залишив родичам і перебрався до дядька по матері архієпископа Лазара Барановича. Кілька років перебував у Москві, перекладаючи іноземні книги. Повернувся у батьківські маєтності на Чернігівщині. Товариш полку Чернігівського (? — 1682 [1697,арк.235] — ?). Учасник походів під Азов, Кези-кермен. Д.: Євдокія Миколаївна Філіпович.

III

Василь Олександрович (1672 — 1739 — ?) — служив з 1696 р., городничий чернігівський (? — 1722 [1263,арк.1] — ?), правив полковою сотнею (1725), наказний сотник (1727 [1268,арк.1]), перший полковий хорунжий (? — 1732 — 1738 [810,арк.119]). Був у польському поході (1734 [283,арк.31]). У 1722 р. купив поле під Черніговом у Павла Марушенка [1263,арк.1]. У 1727 р. продав Чернігівському Єлецькому монастирю землю поблизу Чернігова [1268,арк.1]. Отаман городний чернігівський (? — 1739 — ?). Д.: NNN (? — ран. 1739).

Федір Олександрович (1694 — ?) — в малолітстві залишився сиротою і виховувався у сестринця матері ієромонаха Дорофея. Козак Лукашівського куреня полкової сотні (? — 1732 [1748,с.12] — 1742 [1698,арк.57] — ?). Учасник кримського (1736), дністровського (1738), хотинського (1739) походів. Значковий товариш. Д.: Анастасія Василівна Сморжевська.

IV

Федір Федорович — козак полкової сотні. Мав окремих двір з хатою у Чернігові (1747).

Гнат — полковий хорунжий чернігівський (? — 1734.12 — ?).

Кирило (бл. 1730 — ?) — військовий канцелярист у ГВК і Скарбовій канцеляріях (1748 — 1765), абшитований військовий товариш через хворобу (1765.4.08. — 1787 — ?). У 1750 р. подав чолобитну до ГВК про суперечку з родичами за спадщину покійного діда Олександра [439,арк.1]. У 1753 р.

у нього захопив спадкові маєтки писар судовий гродський Семен Стоїнський [729,арк.1]. У 1765 р. позивав сотника Самійла Левандовського про надання дружині маєтку як приданого [8,арк.1]. Мав у Чернігівському повіті 1 хату підданих (1782 [1606,арк.31]). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.185]. Д.: Горпина Петрівна Мокрієвич [1936,с.582].

— Марія Василівна (1716 — ?). Ч.: (1739) Семен Стоїнський (1705 — ?), канцелярист полковий чернігівський.

— Тетяна Василівна (1723 — ?).

Комаровські

Рід внесений до I частини родовідної книги Чернігівського намісництва.

I

Андрій (? — 1663 — 1683 — ?). Д.: Ганна NN.

Йосип — священик [17489,с.38].

Семен — священик [17489,с.38].

II

Косма Андрійович (1684/1688 — 1762) — священик вознесенський чернігівський (1724 — 1762). Поминальник його роду: Андрій, Ганна, Григорій, Йосип, ієрей Йосип, Семен, Косма, Іван, Єфимія, Євдокія, Євсевій, Марія [17489,с.38]. Д.: Євдокія Григорівна N (1699 — 1739 — ?). У 1739 р. дітей не мали.

Косма — служитель індукативного збору (1732 [1748,с.125]).

III

Іван.

IV

Іван — возний Білоуської сотні (1782 [1606,арк.31]).

Василь Іванович (1720 — 1790 — ?) — службу розпочав з 1742 р. полковим канцеляристом чернігівським [1698,арк.54] (1742 — 1749), значковий товариш (з 1749.28.07.), хорунжий полковий чернігівський (1749.3.11./1750.16.08. [495,арк.47] — 1763). У 1749 р. декрет про уступку маєтків чернігівського судді Василя Томари дружиною Пелагеєю уродженою Бодаковською чоловіку своєї онуки Катерини Василю Комаровському [1915,с.30]. У 1749 р. мав суперечку за двір у с. Себережі з Олександром і Василем Мокрієвичами [391,арк.1]. У 1750 р. змінив на посаді командира над козаками дніпровських форпостів нижинського полкового суддю Василя Кулаковського [408,арк.1]. У 1755 р. скаржився на бунчукових товаришів Павла і Олександра Мокрієвичів за захоплення його нив [939,арк.1]. Тримав один із млинів Васечковських нище с. Юрієвки на р. Білоус [1774,с.19]. Колезький асесор у відставці (? — 1788 — 1790 — ?). Мав 1104 куплених підданих у 7 селах і 1 хуторі [1618,арк.7]. Д.: 1) (1744) Катерина Григорівна Томара (1730 — 1749). У 1744 р. судилася з вдовою Карпа Марковича Пелагеєю через захоплення її сиберезьких ґрунтів [815,арк.1]. 2) Марія NN. Скаржилася на дружину бунчукового товариша Анастасію Полуботок за витіснення з володіння землею [928,арк.1]. 3) Євдокія Андріївна Каневська-Оболонська, донька значкового товариша.

Н Іванович (Іраклій) — брат Василя [1915,с.31]. Архимандрит чернігівський.

Прокіп (1728 — ?) — священонамісник (1788). Мав 23 підданих у Лохвиці і 1 хуторі (1788). Д.: Горпина Андріївна Соколицька, донька поручика.

Косма — колезький канцелярист (1790). Д.: Марія Добрицька, донька полкового канцеляриста [1620,арк.52].

Яків — значковий товариш (1765 [738,арк.1]). Д.: Ірина NN.

Терпицькі

I

Юрій (? — 1600 — 1621 — ?) — у 1621 р. отримав привілей на Юрївщину, острів Домисленської волості [1904,с.271]. Заснував села Муравейка та Кузняківщина, які у 1645 р. перейшли до Я. Келчевського.

II

Н Юрійович — можливо, були родичами Шуб, бо Бакланівську Муравейку останні тримали щонайпізніше з 1661 р. [1915,с.34].

III

Іван (? — 1674 — 1717 [1687,арк.86]) — шляхтич, товариш Чернігівського полку (? — 1676 [1696,арк.238] — 1695). Хорунжий полковий чернігівський (1695 — 1698 — ?). Знатний товариш полковий (1702). У вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі. Раніше 1683 р. від полковника Борковського отримав с. Бакланову Муравейку [1687,арк.86]. Д.: Марія NN. Полковник Полуботок відібрав «без всякої вини насильно» у неї маєтність чоловіка і передав її «ключнику своєму» Івану Михайловському, який у 1721 р. отримав гетьманський указ на с. Бакланову Муравейку. Вона ж з дітьми прийшла «в крайнюю нищету і разорение» [1687,арк.87]. У 1722 р. її муравейківські піддані відмовились відбувати її повинності, вирубали ліс і підпалили маєток [110,арк.1-5]. Через це вона з дітьми була доведена до розорення. 21 вересня 1731 р. гетьман Апостол повернув їй маєтність Бакланову Муравейку [245,арк.4], де вона мала 3 двори посполитих (1739).

Петро — значковий товариш (1707 — 1725 — ?). У 1708 р. був на будівництві фортеці в Києві, у 1716 р. — у поході під Гадяч [1510,арк.128].

IV

Йосип Іванович — значковий товариш (? — 1735 — 1759 — ?). Був у польському поході (1735). Проживав у с. Баклановій Муравейці Вибельської сотні [531,арк.103]. Мав посполитих у с. Орловці 7 дворів (1743), у д. Бакланова Муравейка житловий двір (1743) та 1 двір посполитих (1747). 26 квітня 1750 р. продав батьківську маєтність господарю двору Наталії Дем'янівни Розумовської Семену Івановичу Пустоті [1687,арк.84].

— Н Іванівна. Ч.: Дорошенко.

Іван — у 1718 р. продав мешканцю с. Напорівки Василю Оданенку ліс і сіножать поблизу с. Муравейки [1260,арк.1].

Леонтовичі

I

Михайло — священник Святодухівської церкви с. Петруші (? — 1744 [1683,арк.185] — 1746 — ?).

Степан (? – 1748 [495,арк.18]) – «примандовавши с Полци», був інспектором при дітях сотника седнівського Войцеховича [1760,с.V]. Службу розпочав у 1722 р. в ГВК при різних комісіях. Студент КМА (1726). Значковий товариш (1729 – 1738) [533,арк.1], у 1731 і 1733 рр. перебував на Українській лінії, приймав участь в першому польському поході в Литві і в баталіях Віленській і Селецькій, в Очаківському поході. Був у польському поході (1735). Мав двір у Седневі (1732), шинок у д. Смяч (1732 [1737,с.115]). У 1737 р. був за полкового хорунжого [534,арк.1], полковий хорунжий чернігівський (1738 – 1748). Мав підданих у д. Хрипковець 3 ґрунтових, 6 малоґрунтових, 2 убогих, всього дворів 11 у Городницькій сотні (1732). Д.: 1) N Синдаровська, сестра значкового товариша Чернігівського полку Івана Синдаровського [1950,с.75]. Одружився без квіту. 2) (у с. Коврай) Феодосія Степанівна Томара, донька переяславського полковника, вдова бунчукового товариша Григорія Фридрикевича [1649,арк.2].

Костянтин.

Павло (? – 1720 – ран. 1775) – писар полковий компанійського полку Григорія Гайворонського (1737 – 1750 – ?). Д.: Уляна NN (? – 1775 – ?), проживала в Золотоноші [566,арк.21].

Максим – осавул полковий в Київському полку (1780). Д.: N Іванівна Афендик, донька капітана Молдавського гусарського полку.

II

Кирило Михайлович (1727 – ?) – навчався у КМА (1743.8.09. – 1749 – ?).

Григорій Михайлович (1733 – ?) – навчався у КМА (1746.9.09. – ?).

Іван Степанович (1727 – 1769 – ран. 1797) – службу розпочав з 1741 р., бунчуковий товариш (1755 – 1769 – ?).

Василь Степанович (? – ран. 1797) – як син полкового хорунжого прийняв присягу цариці у 1742 р. [1698,арк.48]. Бунчуковий товариш (1791). 19 серпня 1791 р. через хворобу склав тестамент [1649,арк.2].

Микола Степанович (? – ран. 1799).

Степан Степанович (? – ран. 1797) – як син полкового хорунжого прийняв присягу цариці у 1742 р. [1698,арк.48]. Службу розпочав з 1758 р. Прем'єр-майор (1773). Д.: Софія Василівна Дуніна-Борковська, донька бунчукового товариша.

– Ганна Степанівна (1730 – ран. 1797 [1936,с.133]). Ч.: Павло Іванович Лисенко (бл. 1722 – ?), бунчуковий товариш.

– Анастасія Степанівна (1732 – 1802) – у 1753 р. вибила полкового хорунжого Василя Комаровського з володіння пушкарівськими ґрунтами [728,арк.1]. Ч.: (1752) Семен Якович Полуботок (? – 1752.11.05.), бунчуковий товариш.

– Пелагея Степанівна (1744 – 1809 – ?). Ч.: (1764) Лаврін Андійович Ракович, прем'єр-майор.

– Катерина Степанівна (? – ран. 1788). Ч.: Василь Іванович Силич, колезький асесор.

Григорій (1734 – ?) – священник (1788). Мав 17 підданих у 1 селі. Д.: Секле-та Стефанівна Шихуцька, донька військового товариша.

Петро (? – ран. 1788) – священник. Д.: Домна NN (1738 – 1788 – ?), як вдова тримала 6 підданих у 1 селі (1788). Мали сина Марка (1757 – ?), доньок Ганну (1767 – ?), Марію (1770 – ?), Єфросинію (1774 – ?), Ірину (1776 – ?).

Степан Костянтинович (1738 – 1779 – ран. 1784) – полковий обозний переяславський (? – 1773). Влітку 1773 р. призначений полковником II компанійського полку [1682, арк.1-4]. 7 вересня 1772 р. Іван Бахчевський направив листа Я. Сулимі про те, що Леонтович не приймав присягу при вступі на посаду [1798, с.113].

Василь Костянтинович (1739 – 1786 – ?) – військовий товариш Переяславського полку (? – 1774). 24 березня 1774 р. отримав чин полкового судді. У 1775 р. у нього з братами не розділених 180 підданих [566, арк.12]. Д.: (бл. 1770) Марія Йосипівна Тоцька (бл. 1747 [1936, с.70] – ?), донька полкового судді.

Петро Костянтинович (1758 – 1823 – ?) – службу розпочав з 1773.1.01. у II компанійському полку. Прапорщик у відставку (з 1779). Д.: Уляна NN.

Яків Костянтинович (1766 – ?) – диякон у Олешівці (1785 [1324, арк.100]).

– Марія Костянтинівна.

– Уляна Котянтинівна (1737 – 1822).

– Ганна Костянтинівна. Ч.: Яків Іванович Рустанович.

– Пелагея Костянтинівна – мала сина Єлисея та доньку Ганну. Ч.: Григорій Степанович Гайворонський.

– Марфа Костянтинівна – мала синів Степана, Дмитра, Данила, Йосипа, Василя. Ч.: Йосип Іванович Товбич, абшитований компанійський полковник.

– Марина Костянтинівна – мала синів Івана і Семена. Ч.: Ілля Степанович Чернявський (1745 – ?), бунчуковий товариш.

– Анастасія Костянтинівна (? – 1744 – 1780 – ?) – мала синів Павла, Іллю, Логвина, Семена, Григорія, Пилипа, доньок Феодосію, Ірину, Софію, Маріанну. Ч.: (бл. 1760) Семен Остафійович Красовський (1727 – ?), бунчуковий товариш [1985, с.229-234].

– Олександра Костянтинівна. Ч.: Григорій Йосипович Кононович, син намісника ірклівського, онук городского отамана баришівського.

– Катерина Костянтинівна – народила синів Аполона та Василя. Ч.: (1772) Григорій Федорович Киселівський, військовий товариш.

Федір Павлович (1745 – ?) – сотник III компанійського полку (1775).

Данило Павлович (1753 – ?) – сотенний хорунжий III компанійського полку (1775).

– Марія Павлівна (бл. 1748 – ?). Ч.: (1775) NNN.

– Тетяна Павлівна (бл. 1750 – ?). Ч.: (1775) NNN.

– Ганна Павлівна (бл. 1752 – ?). Ч.: (1775) NNN.

– Катерина Павлівна (бл. 1757 – ?)

Яків Максимович – навчався в КМА (1780).

Григорій Максимович.

Михайло Максимович.

Микита (1736 – ?) – абшитований полковий хорунжий (? – 1788 – 1790 – ?), мав 14 підданих в 1 містечку. Рід внесений до I частини родовідної дворянської

книги Чернігівського намісництва [1616,арк.79]. Д.: Марія Яківна Кравченко, донька козака.

Петро (1746 – 1790 – ?) – абшитований військовий товариш (1788), мав 10 підданих. Д.: Феодосія Василівна Гредель, донька сотенного хорунжого [1620,арк.67зв.].

Яків (1743 – 1790 – ?) – дяк (1788), мав 23 підданих в одному містечку.

Григорович-Фурсанович

Петро Григорович (бл. 1727 – 1790 – ?) – свояк Полуботків. Службу розпочав з 6 квітня 1737 р., полковий канцелярист чернігівський (з 1737.3.05. [495,арк.20]). Городничий чернігівський (1739 – 1752), полковий канцелярист (1742 [1698,арк.53зв.]), значковий товариш (з 1747.16.04.). У 1749 р. на нього до ГВК скаржився бунчуковий товариш Василь Добронизький, у дружини якого він через шахрайство купив 16 кув горілки [398,арк.3]. У 1755 р. мав приїжджі двори у Виблях, Пісках, Орловці, Вершинній Муравейці, Горбові Вибельської сотні [531,арк.103]. Разом з Чернігівським магістратом, вдовою Івана Лопати в урочищі під д. Погорілками Білоуської сотні тримали Погорільський бор в ширину і довжину по пів версти (1752). Полковий хорунжий чернігівський на місці Івана Булавки (1752.6.08. – 1766.17.01.). Мав шинок у Рижиках [966,арк.1]. У 1759 р. чернігівський протопоп Григорій Максимович відлучив його і його родину від церкви за те, що в його домі переховувалась повія [135,арк.14]. У 1773 р. продав двір з кам'яними будівлями Чернігівському кафедральному собору для училищної колегії [1078,арк.1]. Звільнений з чином бунчукового товариша (1766 – 1773 – ?). Колезький асесор (1785.11.04. [1525,арк.8] – 1790 – ?). Мав 580 підданих у 1 місті [1617,арк.5]. Можливо, першою дружиною була донька Олени Радич і Павла Тодоровського. Д.: Тетяна Юрївна Веніціанова, донька судді грецького братства [1617,арк.5]. Мали синів Василя (1748 – ?), Петра (1750 – ?), Миколу (1759 – ?), Григорія (1760 – ?), Михайла (1765 – ?), Гаврила (1775 – ?), доньок Марію, Феодосію, Варвару (1768 – ?), Наталію (1770 – ?), Катерину (1778 – ?).

Ладанка

I

Іван.

II

Яків Іванович – міщанин чернігівський (1666), «торгової человекъ, у него три сина: Алексей да Василей да Онтонъ. Положено на него денежного оброку вомьст алтынъ две денги, а по мало-россійски полкопы».

II

Олексій Якович.

Василь Якович.

Антін Якович (1660 – 1739 – ?) – чернігівський міщанин, райця (1718, 1732). У 1727 р. разом з комарівським старостою Кузьмою Комаровським звинуватили бунчукових товаришів Андрія і Якова Полуботків у захопленні ґрунтів, підпаленні двору, побитті та пограбуванні [173,арк.1]. Д.: NNN (? – ран. 1739).

III

Іван Антонович старший — міщанин середньоможний (1732), дяк чернігівський спаський (1736).

Іван Антонович (1699 — 1739 — ?) — міщанин середньоможний (1732), полковий заведовця (? — 1732 [261,арк.4]). Д.: Марія Пилипівна N (1704 — ?).

Пилип Антонович (бл. 1700 — 1739 — ?) — навчався у КМА [1922,с.309], полковий канцелярист чернігівський, військовий канцелярист (1729 — 1738 [263,арк.2]). Йому надані нові ґрунти у Чернігові замість місця біля ратуші і його дім звільнений від постоїв і повинностей [263,арк.2]. Став ченцем і кафедральним писарем.

Петро Антонович (1713 — ?). Д.: Марія Дмитрівна N (1717 — ?).

Андрій Антонович (1716 — ?). Д.: Марія Степанівна N (1719 — ?).

IV

Іван Іванович (1739 — 1790 — ?) — служив камер-лакеєм при імператорському дворі (1760 — 1777 [1325,арк.90]), полковий хорунжий чернігівський (1777 — 1782 [1623,ч.III,арк.1зв.] — ?), одночасно бунчуковий товариш (1782 [1325,арк.44]), колезький асесор (? — 1788 — 1790 — ?). Мав у Чернігівському повіті 1 хату підданих (1782 [1606,арк.31]). Д.: Катерина Григорівна Бублик-Жлоба-Погорільська, донька бурмістра, потім чернігівського міського голови.

— Ганна Іванівна (1734 — ?).

Яків Пилипович (1744 — 1790 — ?) — полковий канцелярист (1788). Д.: Ганна Яківна Демчинська.

Михайло Пилипович (1744 — 1790 — ?) — священник у Березинському повіті (1788) [1618,арк.51]. Мав 5 підданих в одному селі. Д.: NNN (? — ран. 1790 [1623,ч.IV,арк.17]).

Дементій Андрійович (1739 — ?).

Якубовчі

I

Семен.

II

Прокіп Семенович (? — бл. 1704) — шляхтич, полковий хорунжий чернігівський. Купив у с. Даничі частину земель і поселив слободу, що було підтверджено гетьманським універсалом (1700) [1731,с.21]. 17 лютого 1700 р. в таборі під Псково-Печерським монастирем полковник Лизогуб привернув у його підданство 3 тяглих посполитих у с. Даничі [1743,с.317]. Ю. Лизогуб із рангової передав с. Даничі, що пізніше було підтверджено універсалом (1704) [1731,с.21]. Д.: Марія Михайлівна Яцинич (? — 1685 — 1743 — ?), донька військового товариша.

III

Данило Прокопович — значковий товариш Чернігівського полку за заслуги батька після його смерті (? — 1725 [1510,арк.131зв.] — 1726 [1513,арк.149] — ?). Був у гиянському поході, де заборгував харківському полковнику Григорію Квітці [221,арк.6].

– Н Прокопівна. Ч.: Іван Павлович Добронизький (? – 1685 – 1752 – ?), сотник 1-ї полкової сотні Переяславського полку.

Василь **Петрашевич** (бл. 1731 – ?) службу розпочав з 1747 р. полковим канцеляристом, військовий канцелярист (з 1748), полковий хорунжий чернігівський (1763 – 1774 [1770, с.218] – ?). Д.: NNN, міщанка глухівська [316, арк.8]. Мали двох доньок (1773).

Місцем перебування полковників і полкової старшини було місто Чернігів, яке виконало функцію стрижня адміністративної системи полку. У самому Чернігові станове співвідношення 392 дворів було досить показовим: у 1747 р. 3 малогрунтових і 114 ніщетних міщан, 72 їх підсусідки і 28 ратушних, 7 виборних і 24 козаки-підпомічники, 23 козаки підсусідки, 16 різночинців, 105 дворів старшинських, власницьких жилих і приїжджих. Таким чином до міщанської громади належало 217 дворів (55 %), до козацької юрисдикції 175 (44,6 %), але козацькими з них були лише 54 (13, 8). Надалі це співвідношення дещо коливалося, але під час опису, проведеного за вказівкою Румянцева, старшинські двори склали 17, 7 %, міщанські 51, 7 %, козацькі 14, 2 %.

В місті знаходилася полкова канцелярія, полковий суд, які здійснювали адміністративно-судових функції. Полковники і полкова старшина через ці установи забезпечували функціонування цілісної військово-територіальної спільноти. Забезпечення кадрами канцеляристів здійснювалося здійснювалося також через місцевий навчальний заклад – Чернігівський колегіум.

Згідно таблиці про склад учнів Чернігівського колегіума, підготовленої О. Травкіною, О. Левченко, О. Степановою [1997, с.154], у 1736 р. в колегіумі навчалося 76 дітей козацької старшини (30% усіх учнів), у 1737 р. 62 (30%), у 1738 р. 56 (30%), старшини і козаків у 1738 – 1739 рр. 63 (31%), 1739 – 1740 рр. 57 (28%), 1740 – 1741 рр. 75 (29%), 1741 – 1742 рр. 59 (29%), 1742 – 1743 рр. 62 (29%), 1743 – 1744 рр. 87 (33%). Наведені дані підтверджують висновок про те, що козацтво, в першу чергу старшина, постійно поставляли третину учнів колегіуму [1997, с.156].

Таким чином, діяльність полковників, полкової старшини, полкових інституцій і їх співробітники забезпечували місту Чернігову як виключне значення як одного з десяти полкових центрів лівобережної Гетьманщини.

ПОЛКОВА СОТНЯ

6 березня 1625 р. королівським привілеєм визначалося 600 волок під Чернігівським замком у волості Малій і Великій Вісь для осадження 100 коней рицарських козацьких для охорони замку. У 1649 р. в складі полкової сотні покозачені шлятичі складали 12,5% (50 козаків), тобто половина замкової роти перейшла до лав повстанців. У 1721 р. у Чернігові 18 старшинських, 245 козацьких дворів [2008,с.61-62]. У 1738 р. в місті 54 козаки. Згідно з ревізією 1743 р. у Чернігові перебували 22 козаки — 5 виборних і 17 підпомічників [529,арк.10]. У 1747 р. 61 козацький і 104 старшинських дворів. Ревізія 1750 р. засвідчила наявність у Чернігові 26 дворів козаків (2 — виборних і 24 підпомічників) [532,арк.15].

У 1666 р. у Чернігові 314 дворів, у них міщан 467: 51 двір «пашенних владельцев», 182 двори «промышленных и торговых людей», 69 дворів «ремесленных людей» і 12 дворів «бедных и убогих людей» [1778,с.181]. Протягом наступних 50 років кількість міщан помітно знизилася. Головними причинами цього були наступні. Частина міщан потрапила в оборону церкви і вельмож. Для повноти інформації про чернігівських міщан 1732 р. відзначимо наявність в місті церковної юрисдикції: 5 підсусідків архирейських, 31 підданий і 12 підсусідків проживали в монастирських хатах Єлецького монастиря. Під містом проживали 25 підданих Троїцького монастиря [533,арк.190]. У 1747 р. під юрисдикцією кафедри 9 дворів, Єлецького монастиря на подолі 45, Іллїнського — 44, до двору гетьманського 16, під обороною Семена Лизогуба 13 дворів, всього 127. Значна частина міщан мала ґрунти в межах полкової, Білоуської, Вибельської та Волинської сотень, що, в умовах відсутності військової загрози, давало можливість ґрунтовнішого освоєння земель і переходу на них. У юрисдикції магістрату у 1713 р. залишався 121 міщанський двір. За даними 1713 р. у Чернігові 339 посполитих дворів [803,арк.40], у 1721 р. — 141 міщанський, 178 бобильських [2008,с.61-62], всього 319. Протягом 20 наступних років (1713 — 1732) міщанство Чернігова збільшився втриє, що наведено у таблиці.

Структура міщанського населення м. Чернігова (1732 р.)

Категорії міщан	Кількість дворів
Можні	18
Средні можні	90
Вдови ґрунтові	3
Нищі і весьма убогіє	209
Підсусідки міщанські в особливих їх хатах проживаючі	74
Всього	394

Під юрисдикцією магістрату	
Теслі	20
Тертичники	12
Музиканти	10
Всього	42

Перепис 1666 р. у Чернігові зафіксував 62 двори ремісників [1778, с. 167–181], на початку 80-х рр. XVIII ст. у Чернігові діяли 7 цехів, які об'єднували 185 майстрів 13 спеціальностей, тобто кількість спеціалістів виросла втричі.

У різний час у Чернігові згадувалися 11 цехів: *гончарський* – перепис 1666 р. у Чернігові зафіксував 1 гончара [1778, с. 167–181], у 1686 р. згадувався гончарський цех, також діяв на початку 80-х рр. XVIII ст. (9 гончарів); *ковальський* – згадувався у 1652, 1660, 1670, 1671, 1718, 1757 рр., об'єднував усіх ремісників «молотом працюючих» – ковалів, золотарів, тесль і чоботарів, цехмістер Федір Коваль у 1670 р. [1846 а], у 1666 р. два шабельники Степан Григорович і Лаврін Григорович тримали шинки у Чернігові; *котельницький* – перепис 1666 р. у Чернігові зафіксував 1 котельника [1778, с. 167–181]. На початку 80-х рр. XVIII ст. називався котлярський і конвिसарський чи оловяничний і мав 10 цеховиків; *кравецький* – згадка 1638 [1904а,с.436], перепис 1666 р. зафіксував 9 кравців [1778, с. 167–181], цехмістер Оксен Іванович у 1687 р. [1846 а], представник цеху у 1731 р. обирав в'їта, мав свій шинок, на початку 80-х рр. XVIII ст. в ньому 24 кравці, об'єднував і кушнірів чи скорняків (3), капелюшників (7); кушнірський – згадка 1638 [1904а,с.436]; *музичний* – згадувався у 1664, 1665, 1677, 1689, 1720, 1732 з цехмістром Костянтином Самойловичем [1846 а], 1759, 1763 рр. з цехмістром Грищенком [1846 а], 9 музик у 1781 р.; *перепечайський (калачницький)* – існував з 1627 р., згадки 1639, цехмістер Федір Оршаниця у 1688 р. [1846 а], цехмістер Григорій Васильович з 12 цеховиків склали присягу у 1718 р.; представник цеху у 1731 р. обирав в'їта; мав свій шинок, на початку 80-х рр. XVIII ст. називався хлібницьким, пекарним і мав 56 членів; *різницький (м'ясницький)* – у 1666 р. у Чернігові було 13 різників [1778, с. 167–181], представник цеху у 1731 р. обирав в'їта, мав свій шинок, різник Корній Лопатень був райцею (1740), діяв на початку 80-х рр. XVIII ст.; *ткацький* – на міському уряді у 1659 р. згадувався Федір Ткач, у 1666 р. у Чернігові 2 ткачі (Андрій Ігнатович і Клим Павлович) [1778, с. 167–181], цех згадувався у 1665, 1701 рр., цехмістер Степан Отрощенко і 7 цеховиків склали присягу у 1718 р., діяв на початку 80-х рр. XVIII ст. (9 ткачів); *шаповальський* – згадувався у 1669, 1689 рр., цехмістер Петро Пугачевич у 1669 [1846 а], представник цеху у 1731 р. обирав в'їта, у 1781 р. 7 шаповалів; *шевський* – згадувався у 1638 згадка 1638 [1904а,с.436], 1650, 1680, 1687 рр., перепис 1666 р. у Чернігові зафіксував 13 шевців [1778, с. 167–181], Павло Швець був бурмістром у 1682 р., цехмістер

Лаврін Опанасовичу 1687 [1846 а], цехмістер Григорій Корнійовичі 27 цеховиків склали присягу у 1718 р., представник цеху у 1731 р. обирав вйта. Пізніше називався чоботарський чи шевський — перепис 1666 р зафіксував 4 чоботарі [1778, с. 167—181], діяв на початку 80-х рр. XVIII ст. (19 чоботарів).

У 1713 р. теслі, стельмахи, рибалки й музики під обороною полковника «по давньому обикновенію» і було їх 36 дворів. У 1732 р. під юрисдикцією магістрату знаходилися теслі, тертичники і музиканти [533,арк. 189зв.]. Всі вони були звільнені від «сустентацій на консистентовъ» [533,арк. 189зв.]. Причини такого звільнення були різні: теслі тому, що «делают полковую работу подчинкою мостовъ и протчего» [533,арк. 189зв.], тертичники «в полковой потреби своимъ ремесствомъ подчинку мостовъ и протчего делаютъ» [533,арк.190], музиканти «когда поход бывает, в тое время они виправляют капеляна на своем коште и в оних музикантов имеется о том отправленніи прежних полковниковъ уневерсали, в них войту с товарищи ни до каких податей притягат не велено» [533,арк.190]. Як бачимо стельмахи під магістратською владою відсутні.

19 січня 1689 р. полковник Я.Лизогуб, 5 травня 1699 р. Ю. Лизогуб підтвердили надання пільг про звільнення від міських податків цеху музик, а доходи спрямовували на церковні потреби [1801,с.628, 629].

У реєстрі Г. Доманової зафіксовано 22 вйти [1846,с.31]. До них додамо Дем'яна Івановича Нелюбича (1669.01.), Отроха Ігнатовича, який у 1671 р. був намісником вйта [1706,с.1], а у 1673 р. згадувався як вйт, його змінив Григорій Іванович Яхимович (? — 1674 — 1680 — ?). Закінчення каденції перебування на посаді Йосипа Іовлевича варто подовжити з 1701 р. до 1703 р. (? — 1693.15.05. — 1703.11.06. [1731,с.494] — ?), крім того вйтами були Болбот, Лопата Федір Романович (? — 1708.02.), Звір Герасим (1708.02. — 1710). З бурмістрів, які відсутні в реєстрі, відомі Макарович Ярема (1669), Голобаяринович (Слободецький) Ісак Григорович (крім 1666, 1685 рр. був бурмістром у 1674, 1676, 1682 рр.), Клевцевич Павло Пилипович (крім 1680, 1690 рр. був бурмістром у 1676 р.), Тарасевич Іван (крім 1688, 1689, 1697 рр. був бурмістром у 1676, 1687, 1693 [1529,арк.1]), Дуброва Сила Федорович (крім 1706, 1711 рр. був бурмістром у 1703.11.06. [1731,с.494]).

Каневські

I

Іван.

II

Косма Іванович — вйт чернігівський (? — 1742 — 1756 — ?). Абшитований вйт (1768 [881,арк.3]). У 1742 р. ухилився від третейського суду з військовим товаришем Іваном Пуховичем [348,арк.1]. У 1749 р. клопотав до ГВК про перенесення фортифікаційного виробничого двору з фортеці за межі міста [387,арк.1]. Того ж року ГВС вів слідство про захоплення сіна, образи і напади на нього з боку полкового судді Тимофія Сенюти [401,арк.1]. У жовтні 1750 р. ГВК відмовила йому у дозволі поїздки до Петербургу [403,арк.1]. У 1768 р. за рішенням МК за претензією купця Семена Тимофійовича Невстроєва на

120 рублях «казенних восьми процентних денег» з нього було утримано 9 рублів 60 копійок.

Шинки: у 1721 р. 30 шинкових дворів [2008,с.61-62], 25 за реєстром 1740 р., 21 у 1747 р.: Козковський Івана Молявки (? – 1706 [1965 а] – 1716), мабуть перейшов священнику Єнко (? – 1747 – ?); Самійла Мокрієвича (? – 1706 [1965 а] – 1711), його онука значкового товариша Миколи Мокрієвича (? – 1747 – ?), 2 ратушні, бурмістра Росовського, три цехів (перепечайського, різницького, кравецького), канцеляриста Яновського, бунчукових товаришів Борковських 3, Лизогуба (? – 1740 – 1747 – ?), Полуботка, вдови сотника Булавки (1740), хорунжого полкового Івана Булавки (1747), абшитованого військового товариша Павла Покасовського (1740 – 1747), Григорія Петровича, Пантелеймона Барановського, священника Єнки, вдови священника Іларіонихи (1740), писаря Чернігівської протопопії Степана Іларіонова (1747), козака Івана Лопати (1740), його вдови (1747), Омеляна Крисенка, Степана Гриба, церков Катерининської (? – 1740 – 1747 – ?), Воздвиженської (? – 1740 – 1747 – ?), Микольської, кафедри Чернігівської на Бобровиці (? – 1740 – 1747 – ?), полкового судді Тимофія Сенюти, полкового писаря Якіма Миткевича, козака Білоуської сотні Григорія Барабаша, вдови козака полкової сотні Олени Лампій, Троїцького Єлецького монастиря, економа полковника і коменданта чернігівського, значкового товариша Губаревського, значкового товариша Звонкевича, священника воскресенського Семена Драчевського, священника довжицького Опанаса Случевського, священника хрестовського Андрія Сібірського, Преображенської церкви, два Єлецького і 1 Троїцького монастиря (? – 1747 – ?). У 1761 р. орденом гетьмана К. Розомувського міщанам було заборонено винокуріння і шинкування.

Млини. У 1666 р. в Чернігові було п'ять козацьких млинів: під с. Лопатином Стасів млин в одне коло, Пархома Утви млин в одне коло, Полоски млин в одне коло, Рижиків млин в одне коло, Кулажин млин за р. Десною у с. Янівці. Міщанські на р. Стрижні млин Яловицького, на р. Білоус на одній греблі два млини Яхимів і Погорлій.

У ревізії 1723 р. у Чернігові та с. Бобровиці було зафіксовано 404, а у ревізії 1729 р. – 495 посполитих [790,арк.4]. За даними 1736 р. у Чернігові мешкали 212 посполитих та 126 підсусідків [294,арк.2]. У податковому реєстрі 1752 р. у Чернігові було зафіксовано 217 посполитих, 112 з яких – міщани, а в наступному 1753 р. – 348 посполитих [447,арк.508,623,625]. На час проведення Генерального опису Лівобережної України 1765 – 1769 рр. було взято на облік 235 дворів та 15 бездвірних хат посполитих мешканців Чернігова [1885,с.27-29]. За підрахунками Г. Максимовича, у 1767 р. у Чернігові налічувалось 611 дворів [1925,с.12-14]. За іншими даними у 1768 р. в місті було 838 будинків, у яких проживали 3 945 осіб, причому лише 164 з них були козаками [2021,в.1, р.1-395,в.2,р.84].

Згідно реєстру 1649 р. Чернігівська полкова сотня була найбільшою у полку, відтак згодом її було розподілено на 4 окремі сотні. У 1781 р. на терені сотні

також знаходилось 18 населених пунктів: місто Чернігів, 10 сіл, 3 слободи та 4 хутори [1524,арк.65-65зв.]. Курінна структура: городовий, Масанівський, Полуботківський, Колчевський, Янівський, Краснянський, Скоринцівський, Слобідський, Лукашівський [1748,с.9,10,11,12].

Протопопи: Сандаровський Микола Іванович (? – 1691 – 1709), Самборович Андрій Захарович (1718), Григорович Яків [17489,с.38] (1732 – 1741), Максимович Григорій (1742 [1698,арк.18] – 1747 – ?).

Спаська (1638 [1859,с.28]) церква: *священники:* Матвій Федорович (1654 [1859,с.4]), Кричевський Петро (? – 1659 [1859,с.4] – 1675 – ?), Сандаровський Микола Іванович (? – 1691 – 1709), Самборович Андрій Захарович (1718), Петро Трохимович (1718, вікарій), Мушинський Йосип (ран. 1742 [1698,арк.18зв.], вікарій), Єнко Григорій (? – 1740 – 1742 [1698,арк.18]), Корогодський-Гречина Федір (? – 1742 [1698,арк.18] – 1747 – ?), Крестовський Іван (1742 [1698,арк.18], вікарій – 1756 [857,арк.1]), Єнко Тимофій, Гурський Василь (? – 1782 – 1783 [1859,с.53] – ?), Левицький Іван (1792 [1859,с.4]), Єленів Іван (1790), Корбилецький Іван (1794 [1859,с.4]), *дяки:* Жаховський Стефан Алексійович (1718), Кіндратович Михайло (1718), Кіндратович Яків (1747), *паламар:* Савич Тимофій (1718). **Вознесенська** церква: *священники:* Терентій Іванович (1717 – 1726), Василь Ісакович (1718), Комаровський Косма Андрійович (у його роді був священник Йосип [17489,с.38]) (1724 – 1762), Ничипір Антонович (1739, вікарій), Дворницький Яків (1758 [812,арк.135]), Вербицький Василь (1773), Іван Антонович (1742 [1698,арк.18зв.], вікарій), *дяки:* Павло Алексійович (1718), Василь Ісакович (1739), *дячки:* Федір Ничипорович (1739), *паламари:* Сава Спиридонович (1718), Захар Гаврилович (1739). **Хресто-Воздвиженська** церква: *священники:* Гутович-Кренчицький Василь [1859,с.7], Іван Васильович (1718, ? – 1739 – 1742 [1698,арк.18зв.] – ?, вікарій), Кренчицький Василь Васильович (1724 – ?), Гутович Василь Артемович (? – 1739 – 1761 [923,арк.1] – ?), Кренчицький Федір Васильович (? – 1759), Журавський Михайло (? – 1768 – ?), *дяки:* Йосип Іванович (1718), Гутович Василь Артемович (1718), *паламар:* Данило Мартинович (1718). **Благовіщенська** церква: *священники:* Степан Григорович (1651 [1859,с.61]), Супрун Іванович (ран. 1651 [1859,с.61]), Колчицький Федір (1665 [1859,с.2]), Шуба Степан (1668), Котович Семен Іванович (1669 [1859,с.1]), Котович Іван Семенович (1669 [1859,с.1]), Домонтович Павло Іванович (? – 1680 – 1715), Василь (1694 [1874,с.58]), Єлисей (1703 [1859,с.64]), Дмитро (1715), Янкевич Конон Михайлович (1718), Янкевич Ничипір (? – 1736), Федір Дементійович (1742 [1698,арк.18]), *дяк:* Григорій Павлович (1718), *паламар:* Іван Микитович (1718). **Воскресенська** церква: *священники:* Степан Григорович (? – 1651 – ?), Данило Васильович (? – 1718 – ?), Єнко Григорій Іванович (? – 1739 – 1766 – ?), Яблоновський Іван Степанович (? – 1739 – 1742 [1698,арк.18] – ?, 1-й вікарій), Мальцевич Петро Пилипович (? – 1739 – 1747 – ?, 2-й вікарій), Драчевський Семен (? – 1747 – ?), *дяки:* Олексій Іванович (1718), Вакула Антонович (1739), Онисим Дмитрович (1739, 2-й дяк), *дячок:* Яків Якимович (1739), *паламари:* Василь Іванович

(1718), Кирило Філонович (1739). **Микольська** церква: *священики*: Долинський Григорій (? – 1688 [1859,с.69] – 1703 [1859,с.69] – ?), Долинський Федір [17489,с.35], Долинський Іван Григорович [17489,с.35] (1718), Долинський Петро [17489,с.35], Долинський Василь [17489,с.38] Григорович (? – 1718 – 1729 [1859,с.69]), Єнко Петро (1722 [1859,с.69] – 1732 [1859,с.69]), Єнко Іван Іванович (? – 1739 – 1740 – ?), Єнко Дем'ян Іванович (? – 1732 [1859,с.69] – 1759 – ?), Єнко Пилип Іванович (1741 [1859,с.70] – 1755 [1859,с.70]), Глинський Іван Якимович (1741 [1859,с.70] – 1745 [1859,с.70]), Єнко Стефан, *дяки*: Іван Маркович (1718), *дячки*: Невинський Федір Петрович (1739), *понамари*: Дмитро Григорович (1718), Корній Гаврилович (1739), Невинський Федір Петрович (ран. 1758 [812,арк.134]). *Ктитори*: Лоба Юхим, шляхтич (1688 [1859,с.69]). **Катерининська** церква: *священики*: Стефан Федорович (? – 1718 – 1747 – ?), Григорій Стефанович (1759), *дяки*: Йосип Федорович (1718), *паламари*: Іван Мартинович (1718), Іван Гнатович (1739). **Покровська** церква: *священики*: Василь (1711), Яків Григорович (? – 1718 – 1732), Маньковський Андрій Іванович (? – 1739 – 1747 – ?), Василь Павлович (? – 1736 – 1740 – ?, вікарій), *дяки*: Кирило Мойсейович (1718), Кирило Федорович (1739), *паламари*: Марко Васильович (1718), Олексій Петрович (1739). **Стрітенська** церква: *священики*: Роман Васильович (? – 1718 – 1739 – ?) (Роман Васильович (1699 – ?) – священик стрітенський чернігівський. Д.: Марія Іванівна N (1699 – ?). Мали доньку Євдокію (1724 – ?), Захар Петрович (1742 [1698,арк.18]), *дяки*: Герасим Федорович (1718), Примарицький Родіон (1739), *паламари*: Федір Васильович (1718), Омелян Корнилович (1739). **Богоявленська** церква: *священики*: Семен Савич (1718), Іларіон Філонович (? – 1718 – ?, вікарій), Савич Іван Семенович (? – 1739 – 1740 – ?), Савич Федір Семенович (? – 1739 – 1747 – ?), *дяки*: Степан Васильович (1718), Сириченко Микола Іванович (? – 1739 – 1740 – ?), *дячки*: Пашинський Іван Якович (1739), *паламари*: Григорій Гаврилович (1739). **Замкова Михайла і Федора (Михайлівська)** (з 1701) церква: *священики*: Гармаш Яким Васильович (? – 1740 – 1742 [1698,арк.18,23] – ?), *дяки*: Степан Остапович (1718), Ничипір Остапович (1740), *паламари*: Пилип Савич (1740). **Параскеївська (Пятницька)** церква **Чернігівського жіночого монастиря**: *священики*: Григорій Йосипович (? – 1718 – ?), Іван Григорович (? – 1740 – 1747 – ?), Василь Іванович (1742 [1698,арк.18]), Журавський Петро (1742, попович [1698,арк.24зв.]), Прокіп (1778). **Успінська** церква **Єлецького монастиря**: *священики*: Санковський Дем'ян Михайлович (1740). **Борисоглібівська** церква: *священик*: Шахович Юрій (1699 [1676,арк.1]). **Іоанно-Богословська** церква: *священики*: Лукашевич Федір (1718), *дяки*: Зіновій Опанасович (1718), *паламари*: Дмитро Мартинович (1718). **Георгіївська** церква в Бобровиці церква: *священики*: Чемелевський Іван Михайлович (1718), *дяки*: Іван Максимович, (1718).

Церква військова, походна. Полкові капелани: Гаврило (1702), Данило Федорович (1740), Павловський Федір (1747), Троянський Данило (1747), Синявський Йосип (1747), *дяк*: Купрієнко Іван (1702), *паламар*: Лука (1702).

Якщо у 1638 фіксується 200 димів [1904а,с.429], то у XVIII ст. стан людності Чернігова характеризується наступною таблицею.

Церква	1739 р.		1770 р.	
	Чоловіки	Жінки	Чоловіки	Жінки
Спаський собор (Преображенська)	268	358	210	216
Воскресенська	176	194	116	123
Катерининська	92	110	106	107
Покровська	179	181	475	545
Миколаївська	147	160	117	128
Стрітенська	153	212	215	240
Богоявленська	157	147	98	92
Хрестовоздвиженська	224	254	152	164
Вознесенська	178	191	350	360
Всього:	1574	1807	1849	1975
Успінська	121	122		
Разом:	1695	1929		
Замкова Михайла і Федора	167	102		

У 1739 р. 3624 мешканців міста, через 30 років у 1770 р. чисельність збільшилася на 5,5% до 3824 [1859,с.78]. Як перші, так і другі прорахунки не враховують ченців, представників якого у місті було пів сотні [1960,с.592], а також гарнізон у замку – 269. За даними О. Шафонського, у 80-х рр. XVIII ст. у Чернігові проживали 3924 особи [1807,с.291]: 2444 міщан, 1124 селян, 164 козаки, 141 священно- та церковнослужителів, 51 ченець [1960,с.592]. З врахуванням дворянства ця цифра буде дещо вищою за 4000.

У 1780 р. серед мешканців Чернігова були 92 козаки-підпомічники, 235 міщан, 80 посполитих та 181 підсусідок [912,арк.1зв.,30зв.-32зв.]. В «Описании Черниговского наместничества» 1781 р. наведено детальні відомості про соціальний склад та професійну приналежність мешканців Чернігова: 7 місцевих та 2 російські купці, 19 крамарів, 62 двори (62 хати) козаків-підпомічників, 185 дворів (212 хат) міщан, 158 дворів (181 хата) і 2 бездвірні хати підсусідків, 4 двори (4 хати) пушкарів полкової артилерії, 2 литаврщики, 2 трубачі, полковник, майор, 2 капітани, підпоручик, прапорщик, вахмістра, 25 дворів (25 хат) солдатів, що живуть у власних будинках, 1 циган та 1 двір (1 хата) посполитих [1775,с.3-5].

СОТНИКИ: Подобайло (Подобайло) Мартин (? – 1649 – ?), Ігровецький Іван (? – 1650.04. – ?), Яхимович Григорій Іванович (? – 1654 – ?), Коханенко Станіслав (? – 1654.4.11. [1713,с.94] – 1658.07. [1817,с.620] – ?), Шуба Степан Васильович (? – 1659.12. – ?), Негович Тиміш (2-ї: ? – 1659.12. – ?), Василь (Подобайло ?) (? – 1659 – ?), Силич Степан (? – 1661 – ?), Коханенко Станіслав (? – 1662 – ?), Болдаковський Василь Іванович (? – 1669 – 1670), Силич Степан (1670), Полуботок Леонтій Веремійович (? – 1670.06. – 1671.29.07. [1626,арк.1] – ?), Болдаковський Василь Семенович (? – 1670.12.07. [1709,с.241] – 1671.30.01. [1682,арк.1] – ?), Чеховський Андрій (1671.30.01. [1682,арк.1], нак.), Силич Матвій Оникійович, Силич Степан (1673.10., нак.), Барабаш Лесько (1676.08., нак.), Донець Дмитро Степанович (? – 1675 – ?), Силич Степан (? – 1676.08. – 1678 – ?), Євтухович Антін (? – 1681.09. – 1682 – ?), Молявка Іван Харитонович (? – 1688 – ?), Мокрієвич Самійло Карпович (? – 1690 – ?), Затиркевич Юрій Васильович (? – 1694 – ?), Гломозда Іван [1885,с.26], Чечель-Улянич Іван Власович (? – 1698 – 1699 – ?), Чечель-Улянич Іван Власович (? – 1705.11. – ?), Булавка Тиміш Михайлович (? – 1711 – 1719), Кущинський Тиміш Федорович (1723.1.10., нак.), Грисенко Мирон Стефанович (1718, 1723, нак.), Медушевський Василь Олександрович (1724 [124,арк.2] – 1725, за сотника), Мокрієвич Іван Оникійович (1729 – 1732), Посудевський Федір Романович (1733.30.01. – 1757.16.09.), Покасовський Павло Ісакович (1739, 1740, нак.), Губаревський Олексій Петрович (1738, 1739, нак.), Посудевський Петро Федорович (1757.16.09. – 1769.7.08.), Стоїнський Семен (1770 – 1774), Тризна Яків Миколайович (1774.7.07. – 1782.29.06.), Каменецький Петро Михайлович (1782).

Коханенки (Кохановські)

I

Микола – капітан новгород-сіверського замку (? – 1629 – ?).

II

Станіслав (? – 1613 – бл. 1686) – шляхтич [1021,арк.1]. 15 березня 1633 р. Пузики отримали привілей Владислава IV, у якому зазначалось, що права на маєтності були надані ще Сигізмундом III. Незабаром Пузики продали свої землі Станіславу Кохановському [1917,с.16;2027,с.204-205]. Козак Чернігівського полку (? – 1649 – ?). Полковий сотник (? – 1654 – 1662), наказний полковник чернігівський (1659.08.), (1662.04. – 1662.11.), (1675.08.). Мав маєтності у с. Ляховий Білоус. 22 квітня 1657 р. отримав універсал гетьмана Виговського на слобідку Гучин [1804,с.73-74]. 4 липня 1658 р. записав хутір Гучин своєму зятю Карпу Мокрієвичу і доньці Ганні, власність Кохановського с. Білоус Євтухов як придане потрапило до роду Грембецьких, с. Листвин дісталось онуку Самійлу Мокрієвичу, с. Білоус перейшло згодом до Красовських. У жовтні 1669 р. гетьман надав універсал військовим товаришам Василю Болдаковському та Станіславу Кохановському, за яким вони отримали право не виплачувати «військову частину» прибутків з їх власного млина на Стрижні [1804,с.517-518]. «Вони товариші військові,

в нагороду оних їх млин власний на греблі під Черніговом на р. Стрижні стоячий не витягаючи належних до скарбу військового двох мірочок, далисмо і традиційно ро перешкоди. Батурин жовтень 1669» [1015,арк.1-3], — констатував в універсалі гетьман Д. Ігнатович. Отримав універсал Ігнатовича на маєтності, які спали на нього по його рідні — с. Левонки з сл. Піхторовкою, с. Євтюшково з млином у Стародубському ключі. Отаман городовий чернігівський (? — 1669.01. [1624,арк.10] — ?). Був у делегації від гетьмана Ігнатовича на чолі з генеральним обозним Петром Забілою до Москви. Товариш полку Чернігівського (? — 1669 — 1686 — ?). Тестаментом від 4 липня 1686 р. заповів майно своїм донькам: млин на р. Білоус Парасці Дворецькій. Один двір з будинком між будинком сотника білоуського Затиркевича і козака Тихона Прокоповича, другий будинок між козаком Данилом Курпріяновичем і обивателем чернігівським Соцьким онукам, а дітям Параски Дворецької. Крім того Параска з чоловіком Костянтином отримала кілька займищ, 4 коней, 27 овець, 11 ягнят тощо. Свою «отчизну» віддав Гафії Грембецькій і Парасці Дворецькій. Бортне дерево заповів зятю Миколі Грембецькому. Посаг вимагав видати за донькою Уляною, яка стала дружиною київського міщанина Івана Тадрина [1892,с.84-91]. Д.: Раїна Станіславівна Пюничинська, донькою земського судді чернігівського. У придане батько надав їй села Сибереж і Ямище.

III

Ян Станіславович (? — бл. 1671.01.) — 30 січня 1671 р. Станіслав Кохановський з Стефаном Силичем підписали мирову у справі вбивства Яна [1682,арк.1]. Д.: Настя Єлісеєва (? — 1671 — ?).

— Ганна Станіславівна. Ч.: Карпо Іванович Мокрієвич.

— Параска Станіславівна — за заповітом батька отримала млин на р. Білоус. Ч.: Костянтин Дворецький.

— Гафія Станіславівна — їй з сестрою Параскою згідно батьківського заповіту відійшли дідовські землі. Ч.: Микола Грембецький.

— Уляна Станіславівна. Ч.: Іван Тадрин [1492,арк.1].

IV

— Н Янівна.

— Н Янівна.

Дмитро Кохан — шляхтич, бунчуковий товариш (1698). Продав частину свого поля і городу сотнику стольненському Гаврилу Юсухно [1948,с.26].

Яків Михайлович (1702 — ран. 1747) — значковий товариш Чернігівського полку (? — 1739 — 1743 — ?). До 1746 р. був любецьким «дозорцем» Якова Полуботка [752,арк.153]. Мав у Любецькій сотні у с. Табаївці 2 двори (1739), 4 двори (1740), потім — 3 (1741), 2 (1742). Мав млин на р. Ворзні (1742), володів хутором з винокурнею біля с. Неданчичі, житловим будинком у Чернігові (? — 1740 — 1743 — ?). Д.: Мотря Гнатівна N (1704 — ?), вдова (1747). У 1747 р. мала приїжджий двір у Чернігові.

V

— Катерина Яківна (1727 — ?).

Семен — козак Роїської сотні. У 1764 р. на нього скаржився козак Білоуської сотні Симон Аврамчик за гвалтовне захоплення з його ниви 50 коп вівса [1359,арк.1].

Болдаковські

I

Семен — шляхтич. 11 березня 1587 р. отримав від Миколи Лосятинського право на ґрунти Рогоські, де виникло с. Рогоща. Д.: Агата Котурницька [1884,с.82].

II

Іван.

III

Семен.

Василь Іванович (? — 1640 — 1670 — ?) — шляхтич [1021,арк.1], у 1660 р. отримав універсал Ю. Хмельницького на Рогошу. Сотник полковий чернігівський (1670), наказний гетьман від Ігнатовича (1670). Суддя полковий чернігівський. Разом з Станіславом Кохановським тримав млин на р. Стрижні, який вони продали Карпу Мокрієвичу [1021,арк.1].

IV

Василь Семенович (? — 1643 — 1673 — ран. 1690) — шляхтич, військовий товариш (1669), володів хутором з млином на р. Білоус при с. Кошовка і сіножатами при с. Ямище, які перейшли йому від дядька щонайпізніше у 1670 р. [1802,с.209]. Білоуський, батуринський (1673) сотник. Д.: Анастасія NN (Петраш), обивателька чернігівська. 20 листопада 1690 р. отримала гетьманський універсал з підтвердженням на маєтності чоловіка — хутір з млином на р. Білоус, яким той володів від дядька «килко десят лет» [1802,с.209].

— Пелагея Болдаковська — дядина пана Мойсея Осовицького [1225,арк.1зв.].

V

Григорій Васильович — військовий канцелярист. У 1690 р. разом з генеральним бунчужним Юхимом Лизогубом роздавали в компанійських і сердюцьких полах гетьманську винагороду [1802,с.207]. Мазепа відібрав від ратуші і передав йому с. Змітнев Сосницької сотні [1731,с.127]. Від нього пішов рід Гриценків-Болдаківських, який користувався гербом Грабе [1920,с.37].

Андрій Васильович — військовий канцелярист ГВК (1690). Поселив у Любецькій сотні слободу (майбутнє с. Томарівка). Володів у Волинській сотні с. Козляничами, наданим гетьманом Самойловичем [1731,с.134].

— Пелагея Василівна (1680 — 1749 — ?). Ч.: Василь Іванович Томара, полковий суддя чернігівський.

Каменецькі і Каменецькі-Скачковські

I

Василь — бурмістр чернігівський (1708).

II

Михайло — канцелярист судовий (1742 [1698,арк.54]).

Трохим — син козака, службу розпочав значковим товаришем Чернігівського полку (1746.19.03. — 1751 — ?).

Данило Васильович — службу розпочав з 1758 р. полковим канцеляристом у Чернігівській полковій канцелярії, писар сотенний любецький (1766 — 1780), отаман сотенний любецький (1780 [1416,арк.21] — 1782 [1325,арк.270]).

Федір — полковий канцелярист Чернігівської полкової канцелярії (1756 — 1764).

III

Петро Михайлович — сотник полкової сотні Чернігівського полку (1782), титулярний радник (1787). Мав 27 спадкових підданих у Чернігівському повіті у 1 селі і 1 деревні. Д.: Євдокія Яківна Комаровська. Діти: Іван (1785 — ?), Варвара (1781 — ?), Марія (1783 — ?).

Йосип Кирилович (1750, Стародубщина — 1823) — навчався в Чернігівському колегіумі. Хірург-професор. Лейб-медик імператорського двору.

ОТАМАНИ ГОРОДОВІ ЧЕРНІГІВСЬКІ

Молявка Харко (? — 1650.04. — ?), Молявка Ян Харитонович (? — 1662.11. — ?), Слободецький Михайло Степанович (? — 1665 [1513,арк.15] — ?), Молявка Іван Харитонович (? — 1667.20.05. [1503,арк.24] — ?), Кохановський Станіслав (? — 1669.01. [1624,арк.10] — ?), Гривецький Костянтин (? — 1671.29.07. [1626,арк.1] — ?), Молявка Іван Харитонович (? — 1672.08. — 1677.02. — ?), Слободецький Михайло Степанович (? — 1679.12.01. [1510,арк.17] — 1685.3.01. [1513,арк.15] — ?), Ялинський Семен (? — 1687 [1559,арк.1] — ?), Булавка Михайло Михайлович (? — 1688.05. [1639,арк.1] — 1689 — ?), Кухлевський Гаврило Григорович (? — 1695.20.03. — ?), Половецький Мартин (? — 1699[1510,арк.46].1.03. [1248,арк.1] — 6.06. — ?), Товстоліс Андрій Павлович (? — 1703 — ?), Силич Іван Степанович (? — 1721 — 1733), Соловей Артем Іванович (? — 1737 [536,арк.1] — ?), Медушевський Василь Олександрович (? — 1740 — ?), Білич Дем'ян (? — 1743 — ?), Плохута Григорій (1747/1749.28.02. — 1757.28.04. [1938,с.567] — ?), Лопата Петро (1759.12. — 1761 — ?), Доморка Михайло Іванович (1768 [882,арк.1] — 1773), Ічанський Василь (1777 — 1779 — ?).

Молявки

Рід внесений до I частини родовідної книги Чернігівського намісництва [1616,арк.97].

I

Харко — чернігівський городовий отаман (1650.04.).

II

Лука — отаман куреня з Чернігова (1676). Товариш полку Чернігівського (? — 1682 [1697,арк.235] — ?).

Іван (Ян) Харкович (? — 1650 — бл. 1706) — шляхтич [1510,арк.10]. Продо- жив традицію батька і також став чернігівським городовим отаманом (1662.11., 1665.06., 1667.02., 1675.9.08. [1510,арк.10], 1677.02.). Товариш полку Чернігівського (? — 1682 [1697,арк.235] — ?). Чернігівський полковник Яків Лизогуб колишньому городовому отаману чернігівському, а у 1691 р. йому як значному

військовому товаришу надав місце для млина на р. Рудці, нижче Рудчанського млина, в гирлі р. Бичалки [1936,с.593], підтверджений 15 квітня 1692 р. універсалом гетьмана Мазепи. Пізніше документи його згадують як товариша Чернігівського полку (1680, 1693), знатного товариша полкового (1680.04, 1692, 1699.07, 1702.06., 09.). Був у поході у вересні 1702 р. над р. Шелдіхою на урочищі Лопі. 29 березня 1693 р. отримав дозвіл чернігівського полковника на куплених між Левонками і Антоновичами ґрунтами осадити слободу з виходців із-за Дніпра і Десни. Придбав землі у с. Ведильці у любецьких міщан і бояр [752,арк.1319]. У 1690 р. купив землі у с. Антоновичах у Ганни Жлоби [1032,арк.1], а у 1691 р. у Феодосії Михайлихи землі при с. Шибиринівці [1034,арк.1]. У 1694 р. ГВС прийняв рішення про передачу ним побудованого на ґрунтах Чернігівського П'ятицького жіночого монастиря млина і взяти з монастиря його вартість [1279,арк.1]. 30 липня 1694 р. разом з дружиною і синами від першого шлюбу продав ігумені цього монастиря Мелетії Кавецькій $\frac{1}{2}$ млину Поташницького на р. Рудці у с. Рудці за 40 талерів [1280,арк.1], млин під с. Рудкою з 1 хатою, греблею і полем за 800 золотих [1936,с.594]. У 1703 р. скаржився на Артема Жлобу щодо захоплення земель [1044,арк.1]. Проживав у Масанах (1702), де мав двір з городом, орним ґрунтом, гаями і сіножатями. Тримав шинок казковський у Чернігові, мав ґрунти у Шибиринівці, д. Антонівці, Левонках. Д.: 1) NNN (? – ран. 1685). 2) (? – 1685 – 1706 – ?) Ганна NN, у спадок від чоловіка отримала двір у Чернігові на вулиці Гончій на новому місці з будівлями і медовнею, $\frac{1}{2}$ масанівського двору, город вешняківський, сіножать на Германцю, город масанівський біля любецького шляху з сіножатями [1965 а]. Василь – товариш полку Чернігівського (? – 1682 [1697,арк.235] – ?).

III

Олександр Іванович (1660 – 1741 – ?) – батько заповів йому два ґрунти Голковський і Павловський, йому і брату Семену двір біля Любецької брами навпіл. Значковий товариш Чернігівського полку (1694 – 1741 – ?). Учасник походів у 1694 р. на Паланку, у 1696 р. – Азов, у 1701 р. – Рогулев, у 1702 р. – Ладогу, у 1704 р. – Любар, у 1705 і 1706 р. – у Польщу, у 1707 р. – Київ, у 1709 р. – під Полтаву, у 1711 р. – Кам'яний Затон, у 1719 р. – Царицин [1510,арк.133]. У 1702 р. йому надав частину сіл Шибиринівка (2 двори, 1730), Антоновичі (1 двір, 1730) та Левонки гетьман Мазепа. У 1720 р. частину своїх земель уступив брату Семену. У 1726 р. продав землю Чернігівському монастирю у с. Павлово [1063,арк.3]. Мав двір у д. Антоновичах (1741). Проживав у с. Борисоглібівці (1740). Письменний. Д.: Анастасія Василівна N (1667 – 1740 – ?).

Семен Іванович (? – 1672 – 1722) – у 1710 р. купив дім у шибиринівського мешканця Кузьми Семеновича [1053,арк.1]. Побудував Святодухівську церкву [1775,с.49] у с. Шибиринівці, в якій став священником троїцьким (? – 1712 [1055,арк.1] – 1722). У 1712 р. Анастасія Вербицька в замін на вінчальний обряд уступила йому ниву з лісом [1055,арк.1]. Згідно тестаменту батька отримав Войтехівський ґрунт з 4 нивами: Доценківською, Титовською, під Котами Узміценкова, Войтехівською, крім того ще 6 нив, з яких дві під Білоусом з гаєм,

третя — біля дороги з Хурсова, одна під Калиновим Кружком, одна — від міста Войтехівська, одна Старинівська біля Кружка. У 1718 р. продав двір в Чернігові єпископу Антонію Стаховському [1059,арк.1]. Тестаментом 22 вересня 1721 р. [1060,арк.1] $\frac{1}{4}$ млину левонківського заповів брату Леонтію, церкву шибиринівську швагру, священнику юріївському Івану Єнку і племінникам (сестринцям) [1936,с.595]. Чернець Стахій. Д.: Євдокія Саропара. Після смерті чоловіка тримала двори в Шибиринівці і Масанах. У 1726 р. передала свої маєтки Чернігівському кафедральному монастирю. Стала черницею і намісницею Чернігівського П'ятиницького жіночого монастиря Єлизаветою (1744 — 1746).

Кирило Іванович (? — 1691 — 1715) — батько залишив йому в Любечі двір, город, комору і два ґрунти Тимніковський і Скуговський та сіножать. Значний товариш Чернігівського полку (1712 [1283,арк.1]). 30 травня 1712 р. продав ґрунти у с. Юріївці ігуменні Чернігівського П'ятиницького жіночого монастиря за 428 талари і 2 золотих [1283,арк.1]. Д.: Марія Довгопол [1058,арк.1].

Антін Іванович (від 1-го шлюбу) (? — 1673 — 1709) — у д. Левонках мав 6 підданих, які у 1721 р. брат Семен передав Чернігівському кафедральному собору на спомин душ батьків.

Федір Іванович (від 2-го шлюбу) (1684 — 1747.25.01.[849,арк.114]) — згідно заповіту батька отримав $\frac{1}{2}$ батьківського двору у с. Масанах. Брав участь у поході до Кам'яного Затону (1711), до Києва, коли окоп понад Либеддю копали (1712), під Гадяч (1716), до Ладоги (1721), на Коломак (1723). Значний товариш (1711 [1510,арк.132] — 1729), полковий комісар чернігівський (1726 — 1728). У 1726 р. вибирав у полку порції і рації для Ямбурзького драгунського полку [169,арк.1]. Сотник городницький (з 1729.3.10.), був у другому польському поході (1733 — 1735) з полковником прилуцьким Галаганом [283,арк.31]. Притягався до відповідальності разом з сином Григорієм за участь у пограбуванні шляхтича Самійла Ляковського та євреїв у м. Богуславі на час польського походу 1733 р. У 1732 р. на нього написав донос сотенний хорунжий Корній Дубовик, але ГВК наказала публічно Дубовика киями бити, зняла з посади і зобов'язала служити рядовим під началом Молявки [1936,с.596]. Водив сотню у кримський і очаківський походи. У 1738 р. скаргу на нього і сина Григорія від закордонних мешканців, євреїв Йосифа Якубовича з товаришами за грабунок їх пожитків розглядав ГВС [690,арк.1]. Чернігівський полковий обозний (1738 — 1747.25.01). Спочатку був призначений полковим обозним прилуцьким, але фельдмаршал фон Лессія видав повторний указ і ГВК перевела його до Чернігівського полку [350,арк.31]. Його проест у 1744 р. поруч з протестом яготинського сотника Купчинського викликав створення спеціальної комісії у справі генерального писаря Безбородка і старшого канцеляриста ГВК Холодовича. Через три роки помер «будучи в Глухове по некоторым делам». Протягом 1722 — 1740 рр. сперечався з родичами у Чернігівському і Київському полках за ґрунти і сіножаті, коморне місце у Києві з магістратом київським і Чернігівською архієпископською кафедрою [332,арк.1]. У 1731 р. захопив спадкові землі, які заповів Чернігівському кафедральному монастирю Олександр Молявка [1068,арк.1]. Володів д. Левонками (10 хат) з мли-

ном, новопоселеним хут. Москалями (2 хати), ґрунтами у с. Масанах, антоновицькими і тупичинськими ґрунтами, на якому поселив Кононівку [1936,с.596]. Осадив д. Гаврилівку. Мав приїжджий двір у с. Масанах (? – 1732 – 1738 – ?). Д.: Ганна Оникіївна Мокрієвич (1690 – 1760 – ?), донька сотника любецького. Вдова (1747 – 1760 – ?). Разом з Єлецьким монастирем і бунчуковим товаришем Костянтином Лизогубом тримала хвойняк в урочищі під д. Садрічі над р. Білоус (1752). Доньці Анастасії у 1760 р. передала 1,5 каменя у мліні на седнівській греблі, 2 двори у Седніві, у с. Полуботках камінь млиновий з двором і ґрунтами, в «старому» Чернігові плец дворовий [1936,с.598].

Самійло Іванович.

– Тетяна Іванівна (в черництві Таїсія) – батько залишив їй двір луциківський у Чернігові на новому місті, 100 золотих, казан горілчаний з трубами і притрубками та особисті речі. Ігуменія Шуморовського Покровського дівочого монастиря (1744).

– Мотря Іванівна (? – 1706 – ран. 1721) – батько залишив їй плец з солодовнею пустою у Чернігові. Ч.: (1706 [1513,арк.61]) Іван Єнько, чернігівський бурмістр, потім священик юр'ївський (1721).

– Євдокія Іванівна (від 2 – го шлюбу) (бл. 1697 – 1751.01. – ран. 1758) – батько залишив їй комору в Чернігові у соляному ряду. Ч.: (1721) Карпо Васильович Колодкевич, священик.

IV

Федір Олександрович – значковий товариш Чернігівського полку (1726).

Кирило Олександрович (1717, с. Антоновичі – 1786.28.05.) – навчався у КМА [1683,арк.8]. Службу розпочав 1 січня 1741 р. полковим канцеляристом у ЧПК. Дозорця гетьманський бакланський (1746). Значковий товариш (з 1752.16.12.), наказний сотник Почепської сотні Стародубського полку (2-ї; 1766.1.04. – 1.10.). Абшитований військовий товариш (1767.27.08. – 1786), правлячий за сотника у Бакланській сотні (1769.1.03. – 1.05.). Мав 2 підсусідків у Баклані і 4 підданих у д. Антоновичах Любецької сотні (1772), 21 підданого в Погарському повіті у м. Баклань, д. Коростилеві, Татищеві, Бучках (1786). Д.: Варвара Іванівна Ширай (1725 – ?), донька отамана сотенного бакланського.

Григорій Федорович (1716 – 1745 – ?) – навчався у класі риторики Чернігівського духовного училища (1732 [1748,с.51]). У кримському поході 1738 р. генерал-фельдмаршал Лессій призначив його на місце батька [310,арк.5] сотником городнянським (1738 – 1745). Мешкав у с. Масанах. Д.: (1742) Марія Петрівна Бутувич (1722 – 1744 – ?).

Іосип Федорович (1723 – 1765.04.) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1762 – 1765). Від батька отримав д. Гаврилівку, серед його володінь були 3 ниви у с. Котах, 3 хати у с. Масанах. У 1758 р. на нього скаржився ЧТМ за порубку двох гаїв [990,арк.1]. 11 вересня 1764 р. написав заповіт, яким залишив володіння дружині. Д.: Марфа Андріївна Островська. Мала 217 підданих у 3 селах і 1 хуторі.

Іван Федорович (1733 – 1774.23.12) – службу розпочав з 1757 р. значковим товаришем, військовий товариш (1760.3.12.), бунчуковий товариш (1762 [976,арк.1]). У 1770 р. тримав сотенну команду городницьку в козачій команді Чернігівського полку до II армії, яка брала участь в осаді Бендерської фортеці [1936,с.598]. Володів д. Левонками (100 підданих), хут. Москалями (8), частиною сс. Шибиринівки (2) і Масанів (5) [1936,с.599]. Від брата Йосипа перейшло батьківська д. Гаврилівка. Мешкав у с. Левонівці. Д.: Марфа NN (? – 1802 – ?), мала 217/219 душ підданих у 3 селах і 1 хуторі (1790 [1619, арк.21]).

– Софія Федорівна (1721, с. Масани – ?).

– Марія/Марфа Федорівна (1726, с. Масани – 1744 – ?).

– Анастасія Федорівна (1730, с. Масани – 1760 – ?). Ч.: (1750) Ілля Лопата,

священик.

Іван – абшитований полковий хорунжий (з 1784.1.03.) [1325,арк.603].

Солов'ї

I

Андрій – міщанин чернігівський, «торговий человек» (1666).

Іван.

II

Йосип – козак городского куреня Чернігівського (? – 1718 – 1724 – ?), служив після батька [124,арк.3].

Артем Іванович (1679 – 1740 – ?) – козак городского куреня Чернігівського (1720 [124,арк.3] – 1732 – ?), отаман городовой чернігівський (? – 1737 [536,арк.1] – ?), козак-підпомічник (1739 – 1740). Був на канальній роботі. В команді сотника роїського на форпостах у Любечі (1734). Д.: Ксенія Федорівна Бакуринська (1689 – 1754 – ?).

Степан Іванович (1699 – ?) – козак городского куреня (? – 1735 – 1739 – ?). Д.: Устина NN (1709 – ?).

III

Петро Степанович (1722 – ?).

– Катерина Степанівна (1731 – ?).

– Параска Степанівна (1736 – ?).

Плахути

Рід внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва.

I

Федір Пліхта – шляхтич гербу «Пулкозиц» (1672).

II

Павло.

III

Іван Павлович (1677 – ?) – козак полкової сотні (? – 1718 – 1725), був у походах під Білу Церкву, у Києві на лінійній роботі, на канальній роботі і того ж часу отправляв службу полкову в посылках. Значковий товариш Чернігівсько-

го полку (1725 – 1750 – ?), у 1742 р. присягнув цариці [1698,арк.45]. Звільнений через старість. Мав дім у Чернігові. Д.: Марія Григорівна N (1693 – 1739 – ?).

IV

Самійло – козак Леушківського куреня Запорозької Січі (1747 [1719,с.172]).

Яків Іванович (1708 – 1769 – ?) – значковий товариш Чернігівського полку (1736 – 1764.12.07.), у поході на кордон під Переяслав, у 1737 р. у команді посполитих на лінії, у 1739 р. у хотинському поході, у 1740, 1741, 1742 рр. збирав гроші для чиновників, абшитований значковий товариш (1764 – 1769 – ?), у 1742 р. присягнув цариці [1698,арк.45]. Від шляхти полку підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1787,с.247]. Мав двір житловий у Чернігові, двір шинковий у д. Сядричі Білоуської сотні на куленому козацькому плесці. У д. Сядричі 1 хата підданих (1766 [652,арк.44зв.]). Д.: Єфимія NN (1722 – ?).

Григорій Іванович (1713 – ?) – значковий товариш, городничий (1740 – 1747), отаман городовий чернігівський (1747/1749.28.02. – 1757.28.04. [1938,с.567] – ?). абшитований отаман і обозний полковий чернігівський (1767). Від імені жителів Чернігова і від шляхти полку підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119;1787,с.247]. У 1749 р. звертався з клопотанням про надання йому платні та інших «вигод» належних на його ранг [385,арк.1]. Бунчуковий товариш Костянтин Лизогуб скаржився на нього, протопопа чернігівського Григорія Максимовича, військового канцеляриста Григорія Дашевського за заволодіння ними його ґрунтами у с. Полуботки. Значковий товариш Петро Григорович Григорович-Фурсанович у 1747 р. позивав його про захоплення його рангової сіножати [821,арк.1]. Мав прїїжджий двір у с. Холлявині (1747). Д.: Катерина Симонова N (1719 – ?). Мали доньок Єфросинію (1736 – ?), Катерину (1737 – ?), Ганну Ч.: (1788) Іван Якович Демчинський (1751 – ?), абшитований військовий товариш.

Роман Іванович (1720 – ?).

Петро Іванович (1722 – ?) – у 1742 р. присягнув цариці як син значкового товариша [1698,арк.45]. Значковий товариш. Д.: Гафія Каранда, у другому шлюбі за значковим товаришем Федором Білецьким [1957,с.169].

Остап Іванович (1725 – ?) – у 1742 р. присягнув цариці як син значкового товариша.

Федір Іванович (1727 – ?) – службу розпочав з 1744 р., значковий товариш (з 1749), отаман городовий чернігівський (з 1764). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119]. Д.: Марія NN (? – 1772 [33,арк.1] – ?).

V

Василь Якович (1743 – ?) – службу розпочав з 1752 р., полковий канцелярист (з 1761), значковий товариш (1768 – 1773 [621,арк.1]), військовий товариш (1773 – 1782 – ?), писар полковий (1785 [1770,с.144]), секретар нищого земського суду Чернігівського повіту (1785), титулярний радник (1788). Мав у Городницькому і Чернігівському повітах 2 хати підданих (1782 [1606,арк.31]).

Колезький асесор (1789). Мав 25 спадкових підданих [1623,ч.VI,арк.31зв.] в одному селі і одній слободі. Д.: Февронія Петрівна Санковська, донька дворянина [1623,ч.VI,арк.31зв.]. Мали сина Василя і доньку Ірину.

Григорій Якович (1745 – ?) – секунд-майор (1788), підполковник (1790).

Іван Якович (1751 – ?) – абшитований полковий канцелярист (1788), прапорщик (1790).

Михайло Федорович (1768 – ?) – колезький канцелярист (1790), мав 8 спадкових підданих.

– Уляна. Ч.: (1787) Іван Радошевський-Герасименко.

– Марина – діти: Іван (1782 – ?), Ілля (1785 – ?), Стефан (1786 – ?), Тетяна (1773 – ?). Ч.: Дем'ян Леонідов (1747 – 1788 – ран. 1790), райця чернігівський (1769 – 1780 [1846,с.39]), абшитований військовий товариш (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.162].

Лопата

I

Микита – «торговой человекъ», міщанин чернігівський (1666).

II

Роман Микитович – бурмістр чернігівський (1690), вїйт.

III

Степан Юхимович – міщанин чернігівський (1666).

Григорій Юхимович – міщанин чернігівський (1666).

Федір Романович – бурмістр чернігівський, вїйт чернігівський (? – 1708.02.)

IV

– Тетяна Романівна (? – 1728) – у 1715 р. продала власну греблю чернігівському полковнику Павлу Полуботку [804,арк.4]. У 1727 р. була ув'язнена замість свого чоловіка, але звільнена 8 листопада того ж року [192,арк.1]. Відомий її тестамент [199,арк.5]. Ч.: 1) NN Мокрієвич. 2) (1715 – 1727 – ?) Іван Юхимович Загоровський, значний військовий товариш.

Петро (? – ран. 1739) – міщанин можний, бурмістр чернігівський (1732). Д.: Євдокія NN (1699 – 1739 – ?)

Іван Федорович (1700/1705 – ?) – міщанин можний, райця чернігівський (1732), козак городового куреня (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт, сіножать, винокурня, шинок в Чернігові (1740). З ним з двору служив свояк Борис (1715 – ?). Д.: Єфросинія Григорівна N (1710 – ?)

– Марія Федорівна Ч.: (з 1703) Роман Дем'янович Унучко-Посудевський (? – 1715 – ран. 1740), знатний товариш полковий (1702).

– Марія Степанівна (1697 – 1740 – ?). Ч.: (1723) Федір Миколайович Грембецький (1694 – ран. 1751), значковий товариш.

V

Ілля Петрович (1719 – ?) – священник [1936,с.598]. Д.: (1750) Анастасія Федорівна Молявка (1730, с. Масани – 1760 – ?).

- Гаврило Петрович (1727 – ?).
- Тетяна Петрівна (1728 – ?).
- Дарія Петрівна (1735 – ?).
- Єфросинія Петрівна (1738 – ?).

Петро Іванович (1733 – ?) – отаман городовий чернігівський (1759.12. – 1761 – ?).

- Григорій Іванович (1736 – ?).
- Фекла Іванівна (1732 – ?).

ОТАМАНИ СОТЕННИ: Норка Семен (? – 1747 – ?). Корнійович Кіндрат (1773 – 1777).

Норки (Норченки, Нурченки)

I

Семен (? – ран. 1691) – священник смоленський. Д.: Олена NN. У 1691 р. продала маєток козаку смолинському Слабинської сотні Микиті Лихачу.

Василь (? – ран. 1739). Д.: Марія NN (1668 – 1739 – ?).

II

Андрій Васильович.

Давид (? – бл. 1739) – був у поході 1711 р., отаман городского Чернігівського куреня (? – 1718 – 1724 [124,арк.2зв.] – ?), козак можний (? – 1732 – 1738). Д.: Февронія Войцехівна N (1683 – 1739 – ?).

Павло Андрійович – козак городского Чернігівського куреня (? – 1724 [124,арк.2зв.] – ?).

Іван Андрійович (1710 – ?) – козак середньоможний чернігівський (1732), осавул полкової сотні (1737), осавул полкової артилерії (1738 – 1740). Козак «ніщий і весьма убогий» городского куреня чернігівського (? – 1732 – 1738), мав коня (1732). Отаман сотенний. Д.: Мотря Тихонівна N (1716 – ?).

III

Семен Давидович (1716 – ?).

Михайло Давидович (1720 – ?).

– Катерина Давидівна (1725 – ?).

– Гафія Давидівна (1728 – ?).

– Феодосія Іванівна. Ч.: Василь Євдокимов, абшитований сотенний отаман.

Кіндрат **Корнійович** (1739 – ?) службу розпочав з 1757 р. Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.118]. Писар сотенний (1760 [598,арк.15зв.] – 1773), отаман сотенний полкової сотні (1773 – 1777).

ПИСАРІ: Головко Яків (? – 1725 – ?), Домбровний Іван (? – 1732 [1748,с.8] – ?), Яремович Олексій (? – 1738 – ?), Бутовський Яків (? – 1738 – ?), Стефановський-Нічаговський Іван Степанович (1740/1741.01. [598,арк.9зв.] – 1760.24.01. [598,арк.9зв.]), Корнійович Кіндрат (1760 [598,арк.15зв.] – 1773), Ічанський Василь (1773 – 1777), Кезь Максим (1777 [1516,арк.26] – 1779 [1516,арк.26] – ?).

ОСАВУЛИ: Семенович Ярмола (? – 1718 – 1725 – ?), Бречка Парфен (Пархом) (? – 1732 [1748,с.8] – ?), Норка Іван Андрійович (1737), Котович-Ковтун Олексій (1738 – 1739 – ?), Котович-Ковтун Василь Олексійович (? – 1740 – ?), Говор Дмитро Захарович (1740), Наболонський Сава (1740), Сапун Петро (? – 1743 – ?), Котович-Ковтун Олексій (? – 1746 – ?), Захарович Семен (? – 1747 – ?), Пац Павло (? – 1771 [915,арк.64зв.] – 1781 [651,арк.1]).

Говори

I

Захар.

II

Дмитро Захарович (1690 – ?) – козак городового куреня («Убогіе и весма ніщіе») (? – 1724 [124,арк.2зв.] – 1747 – ?). У команді сотника роїського був на форпостах у Любечі (1734). Осавул сотенний (1740). Мав двір, до якого належали грунт на 6 четвертей і сіножать на 100 копиць (1740).

III

Степан Дмитрович (1715 – ?) – козак полкової сотні (1740 – 1747).

IV

Ничипір Степанович (1744 – ?) – полковий писар (? – 1788 – 1790 – ?), мав 6 підданих у 1 селі (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.56]. Д.: Гафія NN, донька священика.

V

– Ганна Ничипорівна. Ч.: Василь Маляревський, священик (? – 1788 – 1790 – ?). Мав 8 підданих у 1 селі. Мали синів Федора (1777 – ?), Миколу (1778 – ?), доньку Марію (1784 – ?).

– Олена Ничипорівна (1784 – ?).

ХОРУНЖІ: Олександрович Андрій (? – 1718 – ?), Котович-Ковтун Олексій (? – 1725 – ?), Покасовський Павло Ісакович (? – 1732 [1748,с.8] – 1738 – ?), Окуленко Кіндрат Тимофійович (? – 1740 – 1746 – ?), Товстоліс Юхим (? – 1747 – 1759 [135,арк.2] – ?), Котович-Ковтун (? – 1769 [557,арк.4]), Слущкий Федір (1775 – 1779 – ?).

ГОРОДНИЧІ: Прокопович Тимофій (? – 1682 – ?), Медушевський Василь Олександрович (? – 1722 [1263,арк.1] – ?), Гулевич Іван (? – 1734 [283,арк.35]), Петрович Григорій (1734 [283,арк.35] – ?), Кутинський (ран. 1740), Плахута Григорій (? – 1740 – 1747), Костянтинівич Микола (1747 – ?), Доморка Михайло Іванович (? – 1768 [882,арк.1]), Бублик Дем'ян (1768 [882,арк.1] – ?)

Тимофій Прокопович був шляхтичем, після свого городництва рахувався товаришем полку (1685). Значковий товариш Чернігівського полку (? – 1718 – 1732 – ?) Тимофій Федорович Кущинський був наказним сотником полковим (1723), за городничого чернігівського (1725). Мав шинок у Чернігові. У 1732 р. згаданий і значковий товариш Петро Кущинський.

Гулевичі

I

Михайло – шляхтич, знатний товариш полковий (1702). Був у вересні 1702 р. у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі.

II

Іван (? – 1734) – значковий товариш (? – 1732 [533,арк.1] – 1734), городничий чернігівський (? – 1734 [283,арк.35]).

Тарас – значковий товариш Чернігівського полку (1732).

Михайло – значковий товариш Чернігівського полку (1743). Володів приїжджим двором у Любечі.

ПИСЦІ: Молчановський Іван (1740), Давидов Андрій (? – 1740 – 1747 – ?), Петровський Іван (1742 [1698,арк.57]).

Давидови

I

Іван (1659 – 1739 – ?) – козак городового куреня Чернігівського (1732 [1748,с.9]). Д.: (1739) Марія Григорівна N (1689 – ?).

II

Захар (1670 – ?) – козак городового куреня полкової сотні (1747). Мав 1 підсудка у с. Шостовиці (1747). Д.: Тетяна Павлівна N.

Тимофій.

Андрій Іванович (1694 – ?) – писець полкової сотні (? – 1740 – 1747 – ?).

III

Дмитро Захарович (1724 – ?).

Семен Захарович (1726 – ?).

Степан Тимофійович (1747 – 1790 – ?) – абшитований військовий товариш (1788). Мав 35 підданих у 2 «деревнях». Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.69]. Мав доньку Ірину (1779 – ?). Д.: (з 1779) Анастасія Іванівна Медовник, донька значкового товариша Ніжинського полку, вдова сотника Василя Стоїнського.

Голушки

Опанас – у 1685 р. продав півниви жителю д. Зайці Овсієнку.

I

Лесько (? – ран. 1732) – міщанин чернігівський (1713 [803,арк.1]), козак чернігівський. Д.: Анастасія Єремїївна N (1678 – 1739 – ?). Вдова у 1732 р.

II

Роман Олексійович (1718 – ран. 1782) – значковий товариш Чернігівського полку [1425,арк.2].

Федір Олексійович (1720 – ?).

III

Дем'ян Романович (1766 – ?) – проживав у Чернігові.

Авксентій Романович (1769 – ?).

Соколи

I

Федір.

II

Іван Федорович (1639 – 1739 – ?) – товариш полку Чернігівського (? – 1682 [1697,арк.235] – ?). Козак чернігівський (? – 1735 – 1739 – ?).

Федір.

III

– Ганна Іванівна (1708 – ?). Ч.: (1734) Леон Тимофійович N (1705 – ?).

Матвій Федорович (1677 – ?) – козак городского куреня (? – 1735 – 1739 – ?).

Іван (? – ран. 1739). Д.: Тетяна Ісаївна N (1689 – 1739 – ?) – вдова (1739).

IV

Петро – козак городского куреня полкової сотні («Убогіе и весьма ніщіе») (? – 1732 – 1738 – ?).

Ларіон – козак городского куреня полкової сотні (1732).

Ларіон (? – ран. 1739) – козак городского куреня полкової сотні (1732). Д.: Любов Іванівна N (1697 – 1739 – ?)

Леон Васильович – козак полкової сотні. Мав окремий двір з хатою у Чернігові (1747).

Михайло Іванович (1726 – ?).

– Уляна Іванівна (1733 – ?).

V

Степан Ларіонович (1723 – ?) – підканцелярист Чернігівської ПК (1739).

Олексій – прапорщик (1790), мешканець чернігівський. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва [1620,арк.113]. Д.: Євдокія NN, донька дворянина.

Шеремети

I

Ларко (1668 – 1739 – ?) – мешканець чернігівський, свого двору не мав. Д.: Секлета NN (1688 – ?).

II

Йосип Ларкович (1712 – ?) – поштар чернігівський (? – 1767 – 1774), абшитований сотенним отаманом (1774 [637,арк.1] – ?), абшитований військовий товариш (1788). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119]. Мав окремий двір з хатою в Чернігові (1747). Мав разом з Іваном Шереметом 47 підданих у с. Масани [102,арк.2] і 1 деревне. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.319]. Д.: Марфа NN, донька священика.

Павло Ларкович (1726 – ?).

– Пелагея Ларківна (1721 – ?).

III

Іван (1757 – ?) – колезький протоколіст (1788). Д.: Євдокія Ничипорівна Шара, донька бунчукового товариша.

Молчановські

Іван (1724 – ?) – писець полкової сотні (1740), полковий канцелярист (? – 1761 [923,арк.2] – 1767 – ?), військовий товариш (1784), абшитований військовий товариш (1788). У 1761 р. Чернігівський полковий суд розглядав позов на нього про неначе привласнення ним церковного ґрунту чернігівської

Воздвиженської церкви [923,арк.2]. Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119]. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.194]. Д.: Олена NN, донька священика. Мали сина Федора (1762 – ?).

Йосип – козак. Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119].

Степан – козак полкової сотні (1768), поштар чернігівський (1777). У 1777 р. на нього і трьох його синів (Олексія, Василя, Миколу) скаржилася мешканка чернігівська Горпина Жилева за «близ смерти бой» її сина Дем'яна [1400,арк.1]. Мав також сина Андрія (1754 – ?), який з 1767 р. навчався у Чернігівському колегіумі.

Короткі

Рід Коротких відноситься до старовинного брацлавського землянства, з якого Федір Короткович з братом згадувалися у 1545 р. У 1580 р. у Вінницькому замку згоріли привілеї Олехна Короткого на його маєтності Тризби, Міхалевку, Богушу, Михальковці, Стримятинку, Коташиха, Нулькіченці, а також листи-купчі на Ладизин, Гнилу Руду, Бесідки. Від його сина Григорія ці маєтки перейшли князю Янушу Збаразькому. У козацькому реєстрі 1649 р. Короткі зустрічаються у Білоцерківському полку, особливо їх багато у Маньківській сотні Уманського. Серед козаків цієї сотні є і Коротченко Іван.

I

Іван.

II

Пилип Іванович – товариш полку Чернігівського (1680), шляхтич. У 1680 р. продав ¼ частину ґрунту Мишуковщина у Любецькому ключі Л. Полуботку, «з селями, и з людьми, и з млинами о двох колах на речце Свишне стоячими, з полями и з сеножатми, з лесеми, и з борами, и з деревом бортним и до бортей згодним; положеніє свое маючи з одное сторони над речкою Ховхлею, з другое над речкою Белоус» [1750,с.94]. Д.: очевидно, з роду Мишуків, донька землянина любецького. 1/6 коротківського ґрунту спала Ф. Молявці від батька.

III

Парфен (бл. 1697 – ?) – козак полкової сотні. Учасник походу 1737 р. [809,арк.1зв.].

Григорій (1699 – ?) – мешканець чернігівський (1739). Д.: Параска Іванівна N (1699 – ?). Мали доньку Меланію (1732 – ?).

Олефір (1694 – ?) – козак малогрунтовий (? – 1732 – 1737 – ?), підпомічник д. Рябці Білоуської сотні. Д.: NNN. Вдова у 1740 р. жителька рижиківська. Мала двір, до якого належали ґрунт на 5 четвертей, 1 кінь, 1 віл (1740).

Покасовські

I

Ісак.

Андрій – військовий товариш. Д.: Марина NN, вдова померлого військового товариша (1750), володіла житловим двором у Виблях.

II

Павло Ісакович (бл. 1697 [536,арк.1] – 1747 – ран. 1750) – студент школи поезики Чернігівського колегіуму (1718). Хорунжий сотенний (? – 1734 – 1737 – ?), наказний сотник полкової сотні (1739), військовий товариш (? – 1742 [1698,арк.44] – 1743 – ?), абшитований військовий товариш (? – 1747 – ?). На його хуторі під с. Рижики його сина Івана шинок при гуті в сотні Білоуській. Мав шинок і житловий двір у Чернігові, приїжджий двір у с. Янівці полкової сотні, у с. Виблі Вибільської сотні 1 двір підсусідків, у с. Шостківці Слабинської сотні 6 дворів підсусідків та шинковий двір, при хуторі біля с. Євтухів Білоус 1 двір підсусідків. Д.: (1739) Ірина Калениківна N (1710 – ?).

Петро Ісакович.

Григорій Андрійович (м. Погар – ?) – військовий канцелярист (1742 – 1757), вїт погарський, військовий товариш [1947,с.176-192]. Д.: 1) N Леонтіївна Галецька, донька сотника бакланського [1935,с.235]. 2) Марія Михайлівна Пилатович, донька бунчукового товариша.

III

Ничипір Павлович – навчався в класі граматики Чернігівського колегіуму (1732 [1748,с.127]). Військовий канцелярист ГВК (1739 – 1742 [1698,арк.51; 1956,с.268] – ?)

Іван Павлович (1725 – ?) – у 1742 р. склав присягу цариці [1698,арк.47].

Іван Павлович (1732 – ?).

Іван (1767), племінник Петра Покасовського [739,арк.1].

– Пелагея (1767), племінниця Петра Покасовського [739,арк.1].

Григорій Григорович – розпочав службу з 1763 р. у лейб-гвардії Ізмайлівського полку. Д.: Олена Григорівна Сорока, донька значкового товариша.

– Параска Григорівна. Ч.: Іван Якович Довгалевський, військовий товариш.

Жлоби-Погорільські (Жлоби, Бублики, Бублики-Погорільські)

Шляхтичі гербу Косцеша [1920,с.53]. Рід внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва.

Ждан Жлоба-Погорільський (? – 1621 – 1643 – ?) – любецький шляхтич, отримав від Владислава IV два охоронних листа (1641, 1643).

Юрій Григорович – любецький шляхтич.

Марко Григорович Жлоби-Погорільський – любецький шляхтич.

Мойсей Туркович Жлоба-Погорільський – любецький шляхтич (1644 [1503,арк.34зв.]).

Гафія Жлобиха – у 1658 р. заповіла землю любецькому священику Ярофію [1009,арк.1].

Гришко Погорільський – козак Любецької сотні (1735 [288,арк.57]).

Бублики

I

Сава (? – 1634 – 1654 – ?).

II

Яків Савич (1655 – 1739) – козак Чернігівського городового куреня полкової сотні (1697 – 1739). Почав служити від кезикерменського походу і був у по-

ходах: у 1697 р. під Кезикерменем, під Азовом, у 1701 р. у Тавані, під Любарем у 1704 р., під Замостям у 1706 р. Ктитор Микольської церкви (1724).

III

Остап Якович (1685 – ?) – козак полкової сотні (1724), почав служити з 1707 р., був у походах: у 1707 р. під Києвом, на лінійних роботах, під Полтавою у 1709 р., у 1711 р. під Кам'яним Затоном, у 1721 р. на каналі. Різничинець (1739), сторож польовий (1747). Д.: Пелагея Григорівна N (1702 – ?).

– Єфросинія Яківна (1712 – 1739 – ?).

Гаврило – священник (? – 1727 – 1729 – ?). У 1727 р. подарував двір Чернігівському кафедральному монастирю.

IV

Федір Остапович (1723 – ?).

Дем'ян Остапович (1716/1724 – 1766 – ?) – службу розпочав з 1742 р., хорунжий полкової артилерії (1764 [598,арк.16зв.] – 1766 – ?).

– Марія Остапівна (1730 – ?).

V

Олексій (1756 – ?) – колезький протоколіст (1788), значковий товариш (1790), мав 7 підданих у 1 селі. Д.: Анастасія Іванівна Гломозда, донька сотника. Мали сина Степана (1783 – ?), доньок Софію (1779 – ?) і Катерину (1785 – ?).

Бублик-Погорельський Олексій Семенович (1862 – 1932) – мешканець м. Чернігова внесений до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945,с.654].

Губаревські (Губаренки)

I

Петро.

II

Олексій Петрович (1683 – 1757 – ?) – службу розпочав з 1705 р. козаком полкової сотні (1735). Був у поході під Замостям (1706), Любарем (1704), під Києвом на лінійних роботах. Значковий товариш Чернігівського полку (? – 1737 [534,арк.1] – 1743 – ?), наказний сотник полкової сотні (1739). Мав двір житловий (? – 1739 – 1750 – ?) і шинок (? – 1747 – 1750 – ?) у Чернігові, приїжджий двір у д. Коти (? – 1739 – 1750 – ?), 1 двір підсусідків у д. Коти (1747), хутір під Черніговом (1740). Абшитований значковий товариш (? – 1747 – 1757 [940,арк.2] – ?). Д.: Катерина Федорівна N (1698 – ?). З нею проживала мати Наталія Пилипівна N (1678 – 1739 – ?).

III

Артем Олексійович (1719 – ран. 1782) – навчався в класі інфіми Чернігівського колегіуму (1732 [1748,с.127]). Полковий канцелярист (1747). Значковий товариш Чернігівського полку (? – 1742 [1698,арк.45зв.] – 1765 [1,арк.1] – ?). Мав двір у Чернігові (1747).

Михайло Олексійович (1731 – ?) – возний повітовий (1782), писар полковий (1788). Мав у Чернігівському повіті 11 хат підданих (1782 [1606,арк.31]), 6 підданих в м. Чернігові (1787). Внесений до II частини родовідної книги

дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.65]. Д.: Євдокія NN, донька козака.

- Євдокія Олексіївна (1736 – ?).
- Феодосія Олексіївна (1737 – ?).

Козляниця

I

Матвій.

II

Іван Матвійович – міщанин (? – 1666 – 1682 – ?), кравець (1666), бурмістр чернігівський (1692, 1696). У 1696 р. продав двір у Чернігові полковнику Я. Лизоугубу.

III

Корнило.

IV

Йосип Корнилович (1696 – ?) – міщанин чернігівський (? – 1732 – 1739 – ?), райця. Д.: Тетяна Матвіївна Смяловська (1707 – ?), донька священника, сестра Діонісія, архимандрита Тураханського. У 1739 р. мали онуків Федора (1736 – ?) і Семена (1737 – ?), які проживали з ними.

V

Яків Йосипович (1731 – ?).

Железняки

I

Іван (? – ран. 1713) – міщанин чернігівський. Д.: Устина Семенівна N (1689 – 1739 – ?).

II

N Іванович (? – ран. 1739) – міщанин чернігівський. Д.: Параска Марківна N (1699 – ?). У 1739 р. – вдова і бездітна.

Хома Іванович (1709 – ?) – райця чернігівський (? – 1754 [1846,с.37] – 1767 – ?). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119]. Д.: 1) (1739) Ганна Овсіївна N (1717 – 1739 – ?). 2) (1742 [813,арк.1]) Марія Омелянівна N, у 1742 р. судилася з колишньою своєю свекрухою Євдокією Жабчихою за «не отдачи ею прописанной Железнячки вношения» [813,арк.1].

Петро Іванович (1718 – ?) – бурмістр чернігівський (1751 [1846,с.33], 1753 [1846,с.33], 1754 [1846,с.33], 1755 [531,арк.172а.зв.-173зв.], 1758). Мав 1 двір підданих у Роїще (1755).

III

– Меланія Хомівна (1738 – ?).

Глинські

I

Ничипір – 14 березня 1635 р. отримав привілей Владислава IV на частину Обиймецької землі та с. Пльохів [2027,с.198].

II

Яким (? – ран. 1739). Д.: Марія Гаврилівна N (1673 – 1739 – ?).

III

Федір (? – ран. 1758) – міщанин чернігівський.

Іван Якимович (1712 – ?) – другий дяк Микольської церкви м. Чернігова (1739), священик (1741 – 1745). Д.: Марія Іванівна N (1720 – ?).

Іван (1720 – ?) – міщанин чернігівський (1758), мав 5 підданих у 1 селі (1788). Засідатель Чернігівського совісного суду (1790). Д.: Євдокія NN, донька купця.

IV

Йосип Федорович (1741 – ?) – службу розпочав з 1760 р., міщанин, райця, казначей Чернігівського повіту (1782 [1525,арк.18]), міський голова чернігівський (1784). Військовий товариш (1782.2.09. – 1790 – ?). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119]. Мав 72 підданих в 1 селі і 1 «деревнє». Повітовий казначей (1790). Д.: Анастасія Василівна Хорошкевич, донька священика с. Орловки.

Гнат Федорович (1743 – ?) – навчався в Чернігівському колегіумі (1758). Райця чернігівський (1767). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119]. Мав 10 підданих (1788), ратман (1790). Д.: Гафія NN, донька міщанина.

Василь (? – ран. 1782) – значковий товариш. Мав доньок Ірину і Ганну.

Федір Іванович (1746 – ?) – навчався у Чернігівському колегіумі (1758).

Петро Іванович (1756 – ?).

Тимофій Іванович (1761 – ?).

Андрій Іванович (1767 – ?).

– Ганна Іванівна (1741 – ?).

– Тетяна Іванівна (1751 – ?).

Дмитро Васильович.

– Євдокія Василівна. Ч.: Дем'ян Дорофійович Лешошко, писар полковий (1785 [1770,с.144]), секретар губернського магістрату (1785), титулярний радник (1789).

Мальцевичі

I

Василь [1632,арк.2] (? – 1656 – 1677 – ?). Д.: (1677) Пелагея Отрохович-Ігнатович, донька вїйта чернігівського [1861,с.227].

– N – сестра Василя. Ч.: Силич, мали сина Оникія, чернігівського полковника.

II

Пилип (? – 1677 – 1698 – ран. 1713) – ієромонах Любецького монастиря Яків Мальцевич (1782 [1859,с.1]), поминав свій рід: Пилип, Пелагея, Степан, Дарія, Гликерія, Ілля, Василь, Петро, Іван, черниця Митродора [17489,с.28]. Д.: Пелагея NN. У 1713 р. вдова [803,арк.1].

– Євдокія (? – 1753). Ч.: Остап Степанович Башкирець (? – 1682 – бл. 1728, дуже старий), значковий товариш Чернігівського полку.

III

Петро Пилипович (1698 – 1742 – ?) – райця чернігівський (1732 [1748,с.109]), священник чернігівський воскресенський (? – 1739 – 1742 [1698,арк.18зв.] – ?, 2-й вікарій). Д.: Пелагея Василівна N (1713 – ?). Мали сина Степана (1734 – ?), доньку Уяну (1736 – ?).

Савичі [1939,с.464-466]

I

Федос (? – ран. 1666).

II

Євтух (Євтихий) Федосов – сотник 2-ї міщанської сотні у Чернігові (1666). Згадувався синодиком роду в Любецькому монастирі [17489,с.47].

Сила Федосов – міщанин 2-ї міщанської сотні (1666).

Леонтій Федосов – міщанин 2-ї міщанської сотні (1666).

Сава Федосов (? – 1674 – ран. 1701) – чернігівський міщанин. Купив ґрунти новоселківський і кротинський. Д.: Ганна Ничипорівна Каленикович (? – 1742 – ран. 1743), донька полкового обозного. Її перший шлюб.

III

Іван Савич (? – 1674 – 1733, Чернігів) – у 1689 р. був у поході під Голтвою проти орди, у 1695 р. під Кезикерменом і Азовом, у 1697 р. під Таванью, у 1698 р. під Кезикерменом і коломацькому поході, у 1704 р. в двох польських походах під Сандомиром [124,арк.161], товариш полку Чернігівського (? – 1704 – ?). У 1706 р. під Ченстоховом, у 1707 р. під Білою Церквою, у 1708 р. під Глуховом зі шведами, у 1713 р. під Києвом і оборона кордонів [124,арк.161], у 1721 р. на Ладозі на каналних роботах, під Астраханню і на Коломаці [124,арк.161]. Сотник любецький (? – 1709 – 1725), (1727 – 1733). Помер у 1733 р., будучи при полковому правлінні [283,арк.31]. 20 лютого 1704 р. отримав гетьманський універсал на ґрунти тестя з підданими і займище для побудови млина в с. Злієві. 17 січня 1716 р. отримав гетьманський універсал на підтвердження універсалу 1704 р. Мазепи і куплених батьком новосельських і кротинських ґрунтів. Згідно заповіту матері після 1728 р. тримав двір, плец і шинковий двір в Любечі, ґрунти в сс. Новоселаках, Кротині, Сядрині, Полуботках, Седневі, Пищиках, Півцях, два двори в Чернігові, половину млина в с. Полуботках і частину Сядрицького бору [1939,с.465]. Побудував млин-вешняк у 2 кола у с. Полуботках [1754,с.104], частину з якого заповів дружині, а другу сину Костянтину. Д.: Феодотія Григорівна Пронкевич (бл. 1667 – 1743 – ран. 1743.05., с. Зліїв), донька любецького священника. У 1740 р. разом з сином Іваном проживала в с. Зліїв.

Семен Савич – священник чернігівський богоявленський (? – 1718 – 1728 – ?). У 1718 р. продав власний його матері плец «каленіківський роговий» у Чернігові полковнику П. Полуботку за 2000 золотих [1803,с.381].

Корнило Савич (1680 – бл. 1760) – козак чернігівський (? – 1713 – ?), козак Любецької сотні (? – 1740 – 1760 – ?), мешкав у д. Воробйові. Мав

володіння в сс. Масанах, Котах, Воробйові, Полуботках і Чернігові, які отримав згідно заповіту матері, передав їх двом молодшим синам.

IV

Костянтин Іванович (? – 1735) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1730 – 1735), наказний сотник любецький (1733 – 1735). Тримав частину млина-вешняка у с. Полуботках [1754, с.104]. Згадувався в любецькому синодику [17489, с.47].

Іван Іванович (1712 – 1746) – внесений до списку бунчукових товаришів у 1734 р. [285, арк.48], сотник любецький (1735.28.03. – 1746). Мав підданих у с. Зліїв (25 хат), Кротин (15), Новоселках (5), Молочках (1), Лопатні (1), Воробйові (2) [1939, с.465]. Проживав у Злієві. Мав приїжджий дім у с. Полуботках (? – 1732 – 1738 – ?). Д.: (1740) Марія Гурівна (бл. 1717 – 1755). Поминальник її роду: Степан, Олена, Андрій, Гафія, Семен, Яків, Архип, немовля Андрій, Марія, Семен, Тетяна, Ірина, Феодора, Михайло, Іван [17489, с.47].

Василь Іванович – сотник любецький (1747.1.06. – 1759), (1760 – 1763). У 1759 р. примусово скуповував ґрунти, побив і заарештував козаків Тишка Чубаря і Саву Зубаху [498, арк.1].

– Марія Іванівна. Ч.: Тихоній Костянтинович, наказний сотник любецький.

Іван Семенович (1702 – ?) – священник чернігівський богоявленський (? – 1736 – 1739 – ?). Чернець Іова в Любецькому Анотонієвому монастирі. Д.: (1736) Уляна Савівна N (1711 – ?), мали доньку Єфросинію (1736 – ?).

Федір Семенович (1709 – ран. 1756) – священник богоявленський чернігівський (1739). Д.: (1738) Катерина Самойлівна N (1720 – ?).

– Євдокія Семенівна. Ч.: (1752) Іван Дем'янович Єдученко, мешканець любецький.

Василь Корнилович – шляхтич. Значний товариш сотні Любецької (? – 1745 [1503, арк.193] – ?). У 1760 р. батько позбавив його спадку. Д.: (1749) Федосія NN, вдова значкового товариша Андрія Красковського.

Іван Корнилович – 1 жовтня 1749 р. отримав від матері ґрунт Оленичівський при д. Воробйові.

Клим Корнилович (1725 – ?) – отаман сотенний (1760 – 1774). Проживав з батьком у д. Воробйове, а потім перейшов до с. Красковське. Мав 1 хату підданих у с. Масанах. Мав синів Василя, Івана, Прокопа.

– Ірина Корнилівна (1730, д. Воробйова – ?).

V

– Уляна Костянтинівна (1720 – ?). Ч.: (з 1736) Михайло Григорович Єнько (1719 – ?), бурмістр чернігівський.

Іван Іванович (1739 – ран. 1779) – полковий канцелярист ЧПК (? – 1759). Поскаржився на чернігівського полковника Божича, тому переведений до Київського полку. Значковий товариш Київського полку (1759.16.07. – ?). Сестри Уляна, Софія, Пелагея і Анастасія скаржилися на нього за захоплення батьківського маєтку [994, арк.1]. Возний Любецької сотні (? – 1767 – ?). Мав 437 підданих у 2 селах і 1 деревні [1616, арк.128]. Разом з братами Степаном

і Петром тримав 34 підданих у 1 селі і 1 деревне [1616,арк.128]. Д.: Тетяна NN. У 1779 р. на неї скаржився бунчуковий товариш Петро Григорович-Фурсанович за захоплення його урочища Одноразівка [1403,арк.1].

– Уляна Іванівна. Ч.: Ілля Тимофійович Сербинович, військовий товариш.

– Софія Іванівна.

– Пелагея Іванівна – у 1766 р. судилася з братом Іваном за спадкове майно [19,арк.1]. Ч.: (1766) NN Пешковський (1766 [19,арк.1]).

– Анастасія Іванівна. Ч.: Мартин N Маслаковець (бл. 1741 – ?), військовий товариш.

Семен Іванович (бл. 1736 – 1798 – ?) – службу розпочав виборним козаком у 1764 р., сотенний хорунжий любецький (1775 – 1779 – ?), абшитований осавул сотенний (1788). В походах не був [1516,арк.39]. Д.: Мотря Іванівна Красковська, донька сотенного хорунжого.

Степан Іванович (бл. 1743 – бл. 1816). Д.: Гафія Олексіївна Биховець, донька козака.

Петро Іванович (бл. 1744 – 1798 – ?). Д.: Ганна Копичевська, донька козака.

Іван Іванович (бл. 1754 – ?) – священник баришівський. Д.: Тетяна Пантелейвна Леенко, донька священника баришівського.

– Уляна Федорівна (1738, м. Чернігів – ?).

V

Андрій Іванович (бл. 1755 – 1803 – ран. 1812) – службу розпочав з 1775 р. в 3 – му гренадерському полку. Прапорщик у відставці (з 1783). Д.: Марія Андріївна N, донька штаб – лікаря.

Олександр Іванович (бл. 1760 – 1811 – ?) – службу розпочав з 1779 р., значковий товариш (з 1780.17.02.), військовий товариш (1784.3.02. – 1799.11.10.), титулярний радник.

Григорій Іванович (бл. 1763 – ?). Д.: Уляна Іванівна N.

– Ірина Іванівна. Ч.: Олексій Іванович Лизогуб (бл. 1744 – ран. 1815).

– Марія Іванівна. Ч.: Яків Іванович Шаршанович (бл. 1766 – ?).

Радченки

I

Василь (? – ран. 28.01.1648) – бурмістр чернігівський. Д.: Ганна Григорівна Слободецька. 28 січня 1648 р. отримала від шляхтянки Анастасії Ярошівни частину млина в Старому Білоусі. У 1665 р. подарувала Борисоглібській церкві свій двір у Чернігові.

II

Олефір Радченко (? – ран. 1675) – покозачений шляхтич. 26 червня 1656 р. Б. Хмельницький, 5 серпня 1663 р. у таборі під Переяславом гетьман Брюховецький, 20 серпня 1668 р. в Чигирині П. Дорошенко, а 8 квітня 1670 р. Ігнатівич підтвердили за ним «отчисту» д. Поставбищу.

Хома Радченко – зафіксований третім у реєстрі 1649 р. [1785,с.477]. Не включено, що це – брат. Крім того, розташування у реєстрі засвідчує його старшинський статус.

III

Семен Олефірович — у 1675 р. Самойлович підтвердив йому д. Поставбицю.

Євгенія Радченко — 22 червня 1699 р. чернігівський священник Юрій Шахович з своїми хрещеними Мокриною, Хотимією, Євдокією, Уляною, Гафією і Аврамом Максимовичем, райцею — родичами Євгенії Радченко — продали райці Герасиму Пилиповичу Зверовичу частину млина на р. Білоус [1676, арк.1].

— Н Семенівна Ч.: Шаршанович. За універсалом 12 жовтня 1689 р. Мазепи д. Поставбиця надана Яну Скаковському, а пізніше нею володів онук Радченка військовому товаришу Василю Шаршановичу.

IV

Левон — млинар (1718), ґрунтовий козак с. Євтухів Білоус (1732).

Іван — млинар (1718), ґрунтовий козак с. Євтухів Білоус (1732).

Здора

I

Тимох Гаврилович Здорик (1663 — 1739 — ?) — міщанин чернігівський (? — 1713 — 1739 — ?). Д.: Мотря Захарівна Н (1679 — 1739 — ?).

II

Корнило Тимофійович (1720 — 1790 — ?) — райця чернігівський (1767). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771, с.119]. Д.: Ганна Йосипівна Шеремет, донька військового товариша.

Герасим Тимофійович (1722 — 1790 — ?)

Яків (1727 — 1790 — ?) — міщанин чернігівський, який займався продажом тютюну [76, арк.1]. Поштар чернігівський (1767). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771, с.119].

— Мотря Тимофіївна (1726 — ?).

III

Григорій — ратман чернігівський (1785 [1846, с.39]).

Митаревські

I

Федір.

II

Давид Федорович (1671 — 1739 — ?) — райця чернігівський (1718 [1783, с.81], 1732). Міщанин можний (1732). Д.: Глікерія Василівна Н (1694 — ?).

III

Микола Давидович (1724 — ?).

Василь Давидович (1725 — ?) — міщанин чернігівський (1763 — 1764), який займався продажом тютюну [76, арк.1].

Федір Давидович (1729 — ?) — райця чернігівський (1759 — 1781 [1846, с.39]). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771, с.119]. Мав 6 підданих у місті Чернігові (1788). Д.: Пелагея Тихонович, донька військового товариша.

Тимофій (1733 — 1787 — ?) — канцелярист Чернігівського земського суду (1767), колишній канцелярист Чернігівського повітового земського суду

(1774 [672,арк.1]), був повіреним у веденні судової справи вдови бунчукового товариша Гафії Лизогуб. Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119]. Д.: Варвара NN, донька козака.

Ічанські

I

Василь (? – ран. 1787) – службу розпочав з 1758 р. у гродському суді чернігівському, писар сотенний полкової сотні (1773 – 1777), отаман сотенний полкової сотні (1777 – 1779 – ?) Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту [1617,арк.108]. Д.: N Дмитрівна Володковська, донька козака [1517,арк.20-21].

II

Василь Васильович (1765 – ?) – навчався (1779), колезький канцелярист (? – 1787 – 1790 – ?). Підданих не мав.

N Васильович.

Санки (Санковські)

I

Гнат Санченко (? – ран. 1648) – шляхтич, райця чернігівський. 25 липня 1641 р. йому уступив млин в Старому Білоусі Іван Стельмах. Д.: Анастасія NN, за другим чоловіком Ярошівна (1648).

II

Петро.

III

Яків (? – ран. 1739). Д.: Зіновія Василівна N (1668 – 1739 – ?).

Ярофій Петрович (? – ран. 1739) – міщанин, бурмістр чернігівський (? – 1727 – 1732 – ?). У 1698 р. подарував Євангелію львівського друку 1690 р. до Катерининської церкви [1813,с.509]. Д.: Степанида Іванівна N (1668 – 1739 – ?).

Михайло – писар чернігівського магістрату (1747 [1510,арк.197]). У 1765 р. продав двір у м. Чернігові полковому хорунжому Василю Петрашевичу [1341,арк.1].

IV

Семен Якович (1686 – ?) – міщанин чернігівський (1739). Д.: Анастасія Симонівна N (1690 – ?).

– Тетяна Ярофіївна (1689 – ?). Ч.: Іван NN (? – ран. 1739), мали дітей: Гафію (1721 – ?), Данила (1728 – ?), Гната (1717 – ?), одруженого з Євдокією Василівною (1719 – ?).

Дем'ян Михайлович (1709 – ?) – священник успішський чернігівський (1740). Д.: Пелагея Самойлівна N (1717 – ?).

V

Іван Семенович (1725 – ?) – райця чернігівський (1762 – 1767 [1846,с.38]). чернігівський (1767). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119]. У 1768 р. на нього скаржився возний Білоусівської сотні Петро Юзефович за посів його ґрунтів Вербицьких, які неначе належали його батьку [1372,арк.3].

– Євдокія Семенівна (1717 – ?). Ч.: Дем'ян Якович N (1708 – ?).

– Варвара Семенівна (1723 – ?).

– Марія Семенівна (1728 – ?).

– Февронія Петрівна. Ч.: Василь Якович Плахута (1743 – ?), писар полковий.

– Ганна Іванівна. Ч.: Андрій Дмитрович Затиркевич (1750 – ?), прапорщик у відставці.

Василь Дем'янович (1738 – ?).

– Анастасія Дем'янівна (1737 – ?).

Мартиновські

Рід внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.180].

I

N.

II

Михайло N (1751 – ?) – писар полковий (1788), мав 46 підданих в 1 «деревне» і 1 хуторі. Д.: Параска Ничипорівна Шара, донька бунчукового товариша. Їх діти: Григорій (1777 – ?), Дмитро (1782 – ?), Семен (1787 – ?), Наталія (1775 – ?).

Михайло N (1757 – ?) – титулярний радник (1788). Не одружений (1788).

N (1762 – ?) – абшитований військовий товариш (1788). Гілка роду в Ніжинському повіті.

N – бурмістр чернігівський (1781 [1775,с.2]).

Малахови (Малаховські)

I

Томаш Малаховський – очевидно, возний, бо у 1646 р. мав суперечку з Констанцією Пісочинською стосовно якихось проблем про ключ Сосницький – добра Івана Пісочинського, коли Іван і Степан Пісочинські заволоділи цим ключем [1469,арк.401].

II

Омелян – шляхтич гербу «Наленч», з любецької шляхти.

III

Іван.

IV

Омелян Іванович (1699 – ?) – міщанин чернігівський (1739). Д.: Марія Яремівна N (1694 – ?).

V

Василь Омелянович (1730/1732 – ?) – службу розпочав з 1750 р. Значковий товариш Чернігівського полку [1526,арк.37], райця чернігівський (1763 – 1774 [1846,с.39]). Абшитований військовий товариш (1782 – 1788). Поручик (1788 – 1790 –?). Мав 12 куплених підданих у 1 селі. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.175]. Д.: Ірина [1852,с.54] Степанівна Росовська, донька чернігівського бурмістра.

Федір Омелянович (1736 – ?) – корнет (1789 [1623,ч.VI,арк.73зв.]).
Д.: Олена NN, донька священика. Крім синів мали доньок Ганну і Параску.

Конон Омелянович. Д.: Єфимія Максимівна Назаренко, донька козака.
VI

Павло Васильович (1751 – ?) – військовий товариш [1932,с.349]. Про його сина, відомого архітектора Михайла інформацію подає В. Зайченко у розвідці «Село Масани, яким воно було».

Петро Васильович (1753 – 1807) – навчався в Чернігівському колегіумі. Поручик (1790), колезький асесор (1790). Надвірний радник (1802 [1852,с.55]). Гебурнський лікар в Чернігові. Мав одного підданого (1790) [1623,ч.III,арк.3].
Д.: (1790) Параска NN, донька бурмістра.

Йосип Васильович (1756 – ?) – поручик (1790). Д.: (1790) Уляна N Рибалко, донька міщанина.

Григорій Васильович (1767 – ?) – колезький асесор (1802 [1852,с.55]).

Карпо Васильович (1770 – ?).

– Меланія Василівна. Ч.: Іван Матвійович Добронизький (1741 – ран. 1824).

– Устина Василівна (1762 – ?). Ч.: Федір Якимович Ренчицький (1755 – ?), священик (1787).

Іван Федорович. Д.: Меланія NN, донька шляхтича.

Григорій Федорович.

Йосип Кононович – службу розпочав у Чернігівському полку з 1764 р. [1932,с.349], значковий товариш (? – 1784), військовий товариш (1784 – 1789 – ?). Д.: Марія Микитівна Пулиць, донька сотенного отамана.

Клевцевичі

I

Пилип.

II

Павло Пилипович – міщанин (1666), купець, бурмістр чернігівський (1676, 1680, 1690). 23 січня 1680 р. продав ¼ млина на р. Білоус [1025,арк.1]. За наказом чернігівського воеводи Семена Змієва під Бихів ходив з товаром на 10 стругах, які в умовах військових дій втратив. У 1690 р. в складі міщанської делегації до царя і отримав відшкодування втрат своєї бихівської експедиції с. [2008а, с.459]. Письменний.

III

Самійло Павлович.

Василь Павлович.

Крутені

I

Ясько – сотник міщанський (ран. 1698.11.).

II

Іван – міщанин чернігівський (1718).

Симон Якович (1689 – 1739 – ?) – міщанин чернігівський (? – 1718 – 1739 – ?). Райця (1732). Д.: Гафія Іванівна N (1699 – ?).

III

Іван Симонович (1721 – ран. 1781) – бурмістр чернігівський (? – 1774 [1770,с.220] – ?) і депутат [1775,с.2].

Матвій Симонович (1734 – ?).

– Устина Симонівна (1727 – ?).

Матусевичі

Юхим – міщанин чернігівський, купець (1666).

Іван Матус – міщанин чернігівський (1718).

Іван – міщанин чернігівський (1767). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119].

Семен (1753 – ?) – отаман сотенний (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.180] [1617,арк.184]. Д.: Дарія Дмитрівна Красовська, донька значкового товариша. Діти Іван (1782 – ?), Семен (1784 – ?)

Іван (1763 – ?).

Василь (1767 – ?).

– Ганна – донька чернігівського міщанина. Ч.: Василь Кирилович Сушевський-Піддубик (1742 – ?).

Синдаровські

I

Іван.

II

Микола Іванович – вірогідно, з Бродів. Священик спаський чернігівський, протопоп чернігівський (? – 1691 – 1700 – ?). Подав чолобитну на маєтності і 16 листопада 1691 р. отримав царську жалувану грамоту на маєтності, млини і угіддя. Д.: Анастасія Мартинівна Н.

III

Іван Миколайович (? – 1726) – значковий товариш (1724 [1510,арк.134] – 1726). 27 квітня 1725 р., напередодні Гілянського походу (в якому і помер), все своє майно заповів дружині. Д.: (з 1724) Анастасія Степанівна Томара, донька полковника переяславського [1936,с.237].

– Єфросинія Миколаївна (? – 1712 – 1760 – ран. 1766) – протягом 1732 – 1733 рр. сперечалася за сінокос з полковим суддею Іваном Мокрєвичем [265,арк.1]. У 1760 р. вела тяжби за землі з чернігівським протопопом Максимовичем [508,арк.6]. Ч.: 1) Олексій Олексійович Туранський, син генерального судді. 2) (1727) Василь Васильович Каневський, суддя полковий чернігівський. У 1728 р. розпочалась суперечка між ним і значковим товаришем Костянтинном Лисаневичем за спадщину брата дружини Івана [190,арк.60].

IV

Степан – син священика, у 1740 р. навчався в класі поезики КМА [1683,арк.62].

Єнько (Єнко, Єнкович)

I

Ярема Д.: Євдокія NN.

II

Іван Яремович (1630 – 1734.27.06. [1936,с.597]) – міщанин чернігівський (1682), бурмістр чернігівський (1708 [1846,с.32], 1715 – 1719), священник во-скресенський с. Юріївки (1719 – 1724) [1936,с.595], у чернецтві Ісаія – чернець Чернігівського Троїцько-Ільїнського монастиря. Д.: Мотря Іванівна Молявка (? – ран. 1721).

III

Іван – райця чернігівський (1718).

IV

Петро – священник миколаївський чернігівський (1722 – 1732 [1859,с.55]).

Дем'ян – священник миколаївський чернігівський (1732 [1859,с.55]).

Степан – священник миколаївський чернігівський [1859,с.55].

Іван Іванович (1677 – ?) – священник миколаївський чернігівський (1739). Д.: NNN (? – ран. 1739).

Григорій Іванович (1687 – 1766 – ?) – священник чернігівський (? – 1739 – 1766 – ?). Одна частина млина-вешняка у с. Полуботках перейшла до нього від вдови сотника любецького Івана Савича, ще одну за 120 рублів купив у полкового осавула Михайла Мокрієвича [1754,с.104]. У 1766 р. купив за 300 рублів у бунчукового товариша Івана Туранського маєтність у с. Посудовці [1915,с.24]. Д.: Марія Пилипівна N (1688 – 1739 – ?).

V

Пилип Іванович (1701 – ?) – дяк (1739), священник миколаївський чернігівський (1741 – 1755 [1859,с.55]). Д.: Ганна Давидівна N (1709 – ?)

Дементій Іванович (1714 – ?) – священник миколаївський чернігівський (? – 1739 – 1759 – ?). У 1759 р. написав донос на полкового хорунжого Петра Григоровича про переховування у його домі повії [485,арк.1]. Д.: Марія Леонтіївна N (1723 – ?).

N Григорович (? – 1736 – ран. 1739). Д.: Устина Федорівна N (1714 – 1739 – ?).

Михайло Григорович (1718 – ран. 1789) – бурмістр ніжинський (1742), бурмістр чернігівський (1749 – 1774 [1770,с.220] – ?), чернігівський голова (1767). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.118]. Мав хутір [1775,с.10], до нього перейшов млин на р. Стрижен у Роїській сотні, який колись належав полковому обозному Ничипору Калениковичу [1774,с.11]. Тримав млин-вешняк в 2 кола у с. Полуботках спільно з Іваном Івановичем Мокрієвичем, який спав на нього через дружину і від свого батька за борг баби дружини [1754,с.104]. Д.: (з 1736) Уляна Костянтинівна Савич (1719 – 1790 – ?), донька наказного сотника любецького [1939,с.466].

– N Григорівна. Ч.: (ран. 1778) Яків N Рашевський, полковий писар чернігівський.

Степан (? – ран. 1789) – священник. Д.: Катерина NN (? – 1789 – ?). Мали синів Івана, Федора, доньку Варвару.

Григорій — купець чернігівський (1767). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.118].

VI

Іван Пилипович (1733 — ?).

— Олена Пилипівна (1737 — ?).

Михайло N (1737 — ?).

— Марфа N (1734 — ?).

Андрій Михайлович (1738 — ?) — військовий товариш (1781 [650,арк.1] — 1782 — ?), бунчуковий товариш (1789). Мав у Чернігівському повіті 20 хат підданих (1782 [1606,арк.30]). Д.: (1776) Марфа Юрієва, донька купця.

Іван Михайлович (бл. 1743 — 1789 — ?) — службу розпочав з 1775 р. бурмістром, бунчуковий товариш (1781 [650,арк.1] — 1785 [1770,с.342] — ?), голова палати громадянських справ губернського магістрату, надвірний радник. Мав у Чернігівському повіті 20 хат підданих (1782 [1606,арк.30]). З братами Миколою і Андрієм мав нерозділених 385 підданих (1787). Д.: (1761) Софія Яківна Якимович, донька бунчукового товариша.

Микола Михайлович (1746 — ?) — військовий товариш (1781 [650,арк.1] — 1782 — ?), бунчуковий товариш (1789 [1623,ч.VI,арк.9]). Мав у Чернігівському і Сосницькому повітах 20 хат підданих (1782 [1606,арк.28]). Д.: (1771) Євдокія Іванівна Даровська, донька бунчукового товариша. За нею приданого — 343 підданих у 2 селах і одній слободі.

Дмитро Михайлович (1759 — ?) — військовий товариш (1781 [650,арк.1] — 1782 — ?), бунчуковий товариш, колезький асесор (1789). Мав у Чернігівському повіті 20 хат підданих (1782 [1606,арк.30]). В одному селі купив 157 підданих. Д.: Устина Захарівна Ширай, донька бунчукового товариша [1623,ч.VI,арк.9].

— Ганна Михайлівна. Ч.: Опанас Филімонович Шафонський (1740 — 1811), статський радник.

— Феодосія Михайлівна. Ч.: NN Коробанков, прапорщик гвардії.

— Марія Михайлівна

Герасим (1743 — ?) — абшитований військовий товариш (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.87]. Д.: Мотря NN, донька сотника.

Степан Григорович (1764 — ?) — військовий товариш. Титулярний радник (1789). Д.: Марія Сердюкова, донька надвірного радника.

Гутович-Кренчицькі

I

Василь — священик [1859,с.7].

II

Іван Васильович (1672 — ?) — священик Хрестовоздвиженської церкви в Чернігові (1718, ? — 1739 — 1742 [1698,арк.18зв.] — ?, вікарій). Д.: Пелагея Федорівна N (1687 — ?).

Василь Васильович — священик Хрестовоздвиженської церкви (1724 — ?).

III

— Пелагея Іваніна (1718 — ?).

Федір Васильович — священик Хрестовоздвиженської церкви (? — 1759).

Маньковські

I

Іван.

II

Андрій Іванович (1707 — ?) — священик покровський чернігівський (? — 1739 — 1742 [1698,арк.18] — ?). Д.: Євдокія Яківна N (1716 — ?).

III

— Марія Андріївна (1738 — ?).

Степановські

I

Федір.

II

Степан Федорович (1688 — ?) — священик катерининський чернігівський (? — 1718 — 1742 [1698,арк.18] — ?). Д.: Васа Степанівна N (1701 — 1739 — ?)

III

Федір Степанович (1727 — ?).

Олексій Степанович (1729 — ?).

Григорій Степанович (1737 — ?) — священик катерининський чернігівський (1759 [1859,с.67]).

Іван Степанович (? — 1783 — ран. 1787) — службу розпочав з 1741 р. сотенним канцеляристом, писар сотенний полкової сотні (1741.01. [598,арк.9зв.] — 1760.24.01.). У 1754 р. ГВС прийняв рішення про борг йому полкового канцеляриста Тимофія Андрієвського [667,арк.2]. У 1754 р. купив у козака чернігівського землю [1073,арк.1]. Значковий товариш (1761 — 1766 — ?), користувався шляхетською печаткою (1761 [1510,арк.314]). Коморник Чернігівського повіту (1767). Підписав наказ шляхти Чернігівського полку до Уложеної комісії [1787,с.247]. Мав 13 піданих у с. Котах. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.266]. Д.: NNN (ран. 1783). Мали доньок Анастасію (1760 — ?), Уляну (1767 — ?), Ганну (1768 — ?), Катерину (1770 — ?), Тетяну (1776 — ?). Володіли 29 підданими у 1 місті і 1 «деревне».

— Пелагея Степанівна (1723 — ?).

— Ірина Степанович (1734 — ?).

IV

Іван (? — ран. 1787) — протоколіст.

Михайло — колезький регістратор і землемір Чернігівського повіту (1790 [1620,арк.116зв.]). Д.: NNN (? — ран. 1790).

Петро — брат Михайла.

V

— Анастасія Іванівна (1760 — ?).

— Уляна Іванівна (1767 — ?).

– Ганна Іванівна (1768 – ?) – мала нерозділене з сестрами придане 29 підданих у м. Чернігові і с. Котак [1617,арк.266]. Ч.: Наум Васильович Бродович-Мазапета (1761 – ?)

– Катерина Іванівна (1770 – ?)

– Тетяна Іванівна (1776 – ?).

Яблоновські

I

Степан.

II

Іван Степанович (1690 – 1742 – ?) – священик чернігівський воскресенський (? – 1739 – 1742 [1698,арк.18] – ?, 1-й вікарій). Д.: Марфа Іванівна N (1700 – 1739 – ?).

III

Василь – студент класу фари Чернігівського колегіуму (1732).

Ісаковичі

I

Ісак.

II

Василь Ісакович (1637 – 1739 – ?) – священик (1718), дяк (1739) церкви Вознесеньської чернігівської. Д.: Марія Кузьмівна N (1659 – 1739 – ?).

Степан Ісакович – міщанин чернігівський (1718).

Гармаші

I

Михайло.

Данило.

II

Андрій.

Василь Михайлович (1688 – 1740 – ?) – міщанин середньоможний чернігівський (1732). Д.: Ганна Іллівна N (1691 – 1740 – ?)

Федір Данилович (1688 – 1739 – ?) – міщанин середньоможний чернігівський (1718), райця чернігівський (1732). Д.: Євдокія Семенівна N (1698 – 1739 – ?).

III

Тимофій Андрійович (1709 – 1739 – ?). Д.: Параска Пилипівна N (1713 – ?).

Яким Васильович (1714 – ?) – священик церкви Михайла і Федора (? – 1740 – 1742 [1698,арк.23] – ?). Д.: Ганна Степанівна N (1719 – ?). Мали синів Андрія (1738 – ?), Василя.

– Гафія Федорівна (1721 – ?). Ч.: Опанас Карпович Случевський (1717 – 1739 – ?), попович.

Случевські

I

Микита.

II

Карпо Микитович (1687 – 1739 – ран. 1742) – священик рождественський с. Довжик (? – 1739 – ран. 1742 [1698,арк.23]). Д.: Параска Данилівна N (1689 – ?).

III

Опанас Карпович (1717 – 1739 – ?). Д.: Гафія Федорівна Гармашенко (1721 – ?), донька міщанина.

Іван Карпович (1728 – ?) – попович (1742).

Петро Карпович (1730 – ?) – попович (1742).

– Ксенія Карпівна (1723 – ?).

– Марія Карпівна (1735 – ?).

III

Опанас (1759 – ?) – священик (1787). Д.: Феодосія Леонтович, донька священика.

Суцєвські-Піддубики

I

Лаврін Піддубик.

II

Степан Лаврінович Піддубик (1687 – ?) – міщанин (1732), кушнір (1739), мешканець чернігівський. Райця чернігівський (1750 [1846,с.36]).

III

Кирило Степанович Піддубик (1714 – ?) – райця чернігівський (1750, 1752 [1846,с.36]), міщанин чернігівський (1758). Д.: Степанида Омелянівна N (1720 – ?), її мати Феодосія Павлівна (1670 – 1739 – ?).

IV

Василь Кирилович (1742 – ?) – навчався в Чернігівському колегіумі (1758). Міщанин чернігівський (1767). У 1765 р. дружина значкового товариша Якова Комаровського Ірина скаржилася до ГВС про вибиття її з володіння записаними їй від батька дворами племінниками Василем, Федором і Петром Піддубними [738,арк.1]. Райця чернігівський (1781 [1846,с.39]). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119]. Д.: Ганна N Матусевич, донька чернігівського міщанина.

Федір Кирилович (1765).

Петро Кирилович (1756 – 1811) – навчався в Чернігівському колегіумі. Лікар (1787). Д.: Єлизавета NN, донька сотенного писаря.

Масани, село (1732 – 1766). Вірогідно, засновником був представник чернігівської міщанської верхівки Масан (Масан) і сталося це раніше 1638 р. [1904,с.287]. Спочатку входило до городового куреня (1718), а потім центр Масанівського куреня (1732). У 1732 р. 7 козаків з 5 дворів і 3 підсудки міщан чернігівських, козаки мали 16 (1740), 9 (1747) дворів. У 1767 р. 5 козацьких підданих дрібних власників, переважно Молявок [1915,с.16], у 1781 р. 5 козацьких (38%) і 8 (62%) посполитих дворів [1775,с.2]. Отамани курінні: Кожир Василь Тимофійович (1732), Хурс Іван Гаврилович (1747). Іван Молявка 20 травня 1677 р. у жительки масанівської Фесі Шпаківни Титової купив місце з садом у с. Масанах [1936,с.593]. Склав тестамент 11 серпня 1706 р. [1047,арк.1], яким доручив поховати себе у Рождественській церкві цього села [1513,арк.58]. Його сини Лонтій і Семен отримали село в спадок. Вдова останнього Євдокія Сарапара

у 1726 р. свої двори подарувала Чернігівському кафедральному монастирю, а сама стала черницею жіночого монастиря. П. Полуботок мав 1 двір [1803,с.502]. Маєток полкового обозного Федора Молявки, де і проживав, маючи 3 підсусідків (1732 [916,арк.1]). Двори: сотника городницького Федора Молявки, Григорія Петровича, Івана Товстоліса, Івана Булавки (1732), значкового товариша Степана Мануйловича, полкового канцеляриста Івана Гурського, протоколіста полкового Володимира Крестовського, чернігівського священника Григорія Єнки (1747). Поблизу села було 5 хуторів: Чернігівського дівочого монастиря, Анастасії Кравчихи, Григорія Єнки, Павла Покасовського. Хорунжий сотенний полкової сотні Юхим Товстоліс мав суперечку за с. Масани з Йосипом Шереметом [102,арк.2]. Абшитований військовий товариш (1788) Йосип Шеремет (1712 – ?) разом з Іваном Шереметом мав тут 47 підданих [102,арк.2]. У 1766 р. бурмістр Михайло Єнко мав 6 хат підданих, Чернігівський кафедральний монастир – 1, отаман любецький Савич – 1 [652,арк.30зв.]. **Рожественська церква** [1775,с.2]: *священники*: Мильценський Яків (? – 1718 – ?), Колодкевич Карпо Васильович (1722 – 1747), йому за дружиною перейла селітра Войтеховська у с. Масанах. *Дяки*: Паличанський Остап Нестерович (1740), *паламари*: Федір Сліпий (1740), Іван Оникійович (1740).

Масани

I

Юрій Масан.

II

Ілля Юрійович Масановець – бурмістр чернігівський (1660, 1666).

III

Леонтій Ілліч – «торговой человекъ» чергівський (1666).

IV

Ілля Леонтійович – райця чернігівський (1718).

Кожир

I

Тимофій – козак куреня городового Чернігівського (1718 [1783,с.78]).

II

Михайло Тимофійович (? – 1722 – ран. 1740) – козак.

Василь Тимофійович (1686 – 1747 – ?) – отаман курінний масанівський (1732), козак виборний (1747). Мав двір у с. Масани, до якого належали грунт на 12 четвертей, 2 коня. Д.: Марія Леонтіївна N (1690 – ?).

III

Іван Михайлович (1711 – ?) – козак. Д.: Катерина Романівна N (1717 – ?). Мали доньку Варвару (1740 – ?).

Петро Михайлович (1719 – ?) – козак.

Каленик Михайлович (1723 – ?) – козак.

Косма Васильович (1717 – ?) – козак с. Масани (1740). Д.: (1740) Євдокія Григорівна N (1720 – ?).

Матвій Васильович (1722 – ?) – козак с. Масани.

Григорій Васильович (17128— ?) — козак с. Масани.

— Єфросинія Василівна (1723, с. Масани — ?).

Коти — деревня (1724, 1766). Осадники Калиновського заснували населений пункт раніше 1638 р. [1904,с.287]. Спочатку належала до городского, потім Масанівського (1732), а пізніше стала центром окремого Котівського куреня (1747). У 1732 р. 6 козаків і 3 підсусідки, 14 дворів козацьких (1740), а пізніше 5 козацьких (31%) і 11 посполитих (69%) дворів [1775,с.11]. На уряд сотника полкового тримав двір Степан Силуч у 70-ті рр. ХVІІ ст. [1939,с.628]. Отамани курінні: Ковтун Василь Олексійович (1747). Поблизу хутори сотника слабинського Семена Михайловича, Івана Климовича, Давида Забаровського (1732). Павло Полуботок у 1720 і 1722 рр. скуповував тут двори [1915,с.15] — 6 дворів [1803,с.502]. Вони спали сину Якову, онуку Семену, його вдові Анастасії Полуботок 2 хати. Крім неї у 1766 р. значковий товариш Іван Степановський мав 2 хати, значковий товариш Комаровський 2, вдова Янишевська 2 (Софія Яківна Полуботок ?), писар судовий Стоїнський 1, полковник Милорадович 4, бурмістр Михайло Єнко 1 хату підданих (1766 [652,арк.30зв.]), коморник Чернігівського повіту (з 1766 [598,арк.9зв.]) Іван Стефанович Донець мав 9 підданих (1773), мабуть за другою дружиною Єфросинією Петрівною, донькою бурмістра чернігівського. Посполитих на ранг полковника 3 двори (1732), Милорадовича 2 двори і його підданих 3 (1781), підсусідків інших власників — 6 [1775,с.11]. 4 козачі [1915,с.15]. Належала до приходу церкви с. Масани (1740).

Котовичі-Ковтуни

Карпо Кот — козак полкової сотні Чернігівського полку (1649).

Тит Котенко — козак полкової сотні Чернігівського полку (1649).

I

Олексій (1664 — 1737 — ?) — козак полкової сотні [536,арк.1] (1718 [1748,с.9]), хорунжий сотенний полкової сотні (1725), отаман котівський (1732), осавул сотенний полкової сотні (? — 1738 — 1739 — ?), (? — 1746 — ?).

II

Іван — сотенний хорунжий, власник хутора (1781) [1773,с.350].

Василь Олексійович — осавул сотенний полкової сотні (? — 1740 — ?), отаман курінний котівський (1747), козак (1767). Мав двір, до якого належав ґрунт на 20 четвертей (1740). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149]. Д.: Євдокія Іванівна N (1723 — 1783 — ?).

Захар Олексійович (1723/1727 — ?) — козак виборний д. Коти (? — 1756 [861,арк.6] — 1782 — ?). Д.: Горпина Луківна N (1727/1732 — ?), донька козака.

III

Данило Васильович (1753 — ?). Д.: Пелагея Євтихіївна N (1756 — ?), донька козака.

Мартин Захарович (1753 — ?). Д.: Пелагея Іванівна N (1756 — ?). Мали сина Семена (1775 — ?).

Семен Захарович (1776 — ?).

Роман Захарович (1763 – ?) — козак д. Коти [1425,арк.23]. Д.: Ганна Степанівна N (1764 – ?), мали сина Василя.

Григорій Захарович (1770 – ?)

Полуботки, деревня (1666, 1724), село (1747, 1766) при р. Стрижні. Раніше 1638 р. населений пункт заснували осадники Калиновського [1904,с.287]. 6 посполитських дворів (1666). Тут Левон Полуботко у 1669 р. купив $\frac{3}{4}$ пледу, у 1671 р. він купив займище між хуторами Полуботківським і Товстолісівським, у 1685 р. придбав у чернігівського райці поле [1915,с.16]. П. Полуботок мав 10 дворів [1803,с.502]. Мали тут володіння Яків Павлович Полуботко, його син Семен, вдова останнього (5 дворів [1775,с.3]) як спадок за покупкою предків. Бунчуковий товариш Семен Юхимович Лизогуб мав 12 (1730), 11 (1732) дворів. Його син Семен Лизогуб скаржився до Чернігівського полкового суду на протопопа чернігівського Григорія Максимовича, отамана городового Григорія Плехути і військового товариша Григорія Янишевського за захоплення ґрунтів в селі і під селом [926,арк.1]. Після розподілу батьківського спадку с. Полуботки відійшли іншому сину Костянтину. Останній мав тут 5 хат (1766 [652,арк.30зв.]). Син козака, мабуть, Лубенського полку Григорій **Янишевський** (? – ран. 1766) за атестатом генерального писаря Турковського призначений генерал-аншефом Румянцевим військовим канцеляристом ГВК (1739 – 1747 – ?), військовий товариш. Мав двір у Смілі (1741), у Чернігові (1747), 1 підсусідка у с. Полуботках. У 1766 р. його вдова тримала 3 хати підданих, вдова Полуботка Анастасія 4, значковий товариш Київського полку Савич 2 (Ірина Лизогуб була дружиною любецького сотника Івана Івановича Савича), бурмістр Михайло Єнка 4, бунчуковий товариш Тимофій Скоропадський 1, значковий товариш Михайло Каменецький 1 [652,арк.30зв.]. У 1781 р. тут двори приїжджі Якова Полуботка, сотника любецького Івана Савича, 1 підданого генерального осавула Скоропадського, 7 полковника Милорадовича, 7 нащадків бунчукового товариша Костянтина Лизогуба, підсусідків різних власників 5 (1781 [1775,с.11]). Василь Костянтинович Лизогуб став головним власником с. Полуботки. У проміжку між 1718 і 1732 рр. стало курінним центром: у 1732 р. присягнуло 13 козаків, але в селі 14 козачих дворів. 7 козачих (1739), 14 козачих дворів (1781 [1775,с.3]). Отамани курінні: Окуленко Кіндрат Тимофійович (1732), Латина Іов Іванович (1738), Красюк Кіндрат Леонович (1747). Співвідношення у 1767 р. 17 козацьких (46%) і 20 (54%) дворів підданих [1775,с.11]. **Миколаївська** церква [1775,с.3]: *священники*: Галецький Іван Андрійович (? – 1718 – 1742 [1698,арк.18зв.] – ?), Галецький Андрій Іванович (1742 [1698,арк.18зв.]), Єнко Григорій (1743 [531,арк.20]), Пригара Сільвестр (1747).

Окуленки

I

Тишко Кіндратович — отаман сільський полкової сотні (1676).

II

Тимофій Тишкович — козак куреня Полуботківського (1689 – 1724 – ?). У походах був від 2-го кримського (з 1689).

III

Кіндрат Тимофійович (1683 – 1747 – ?) – отаман курінний полуботківський (1732 [1748,с.9]), козак ґрунтовий полуботківський (1738), хорунжий сотенний полковий (? – 1746 – ?). Козак виборний малоґрунтовий с. Полуботок (1747), мав двір з двома хатами, 1 підсусідка. Д.: Єфросинія Іванівна N (1693 – ?). Маи синів Василя (1728 – ?), Федора (1731 – ?), доньок Марію (1718 – ?) Ч.: Корнило Павлович N (1695 – ?), Мотрю (1722 – ?), Христину (1728 – ?).

Саливон Тимофійович – козак виборний «ніщетний» с. Полуботок (1747), мав двір з однією хатами.

Іван Тимофійович – козак виборний «ніщетний» с. Полуботок (1747), мав двір з двома хатами.

IV

Веремія (1675 – ?) – козак ґрунтовий полуботківський (1738), разом з Андрієм жили на одному дворі у різних хатах, обробляли один ґрунт і з нього служили. Мав двір, з якого служив з братами Трохимом, Андрієм, Саливоном, до якого належали ґрунт на 12 четвертей, 4 коня, 4 воли (1740).

Трохим (1695 – ?).

Андрій (1715 – ?) – козак ґрунтовий полуботківський (1738).

V

Василь Веремійович – козак виборний «ніщетний» с. Полуботок (1747), мав двір з однією хатами.

Латина (Латиненки)

I

Іван.

II

Іов Іванович (1685 – 1747 – ?) – козак ґрунтовий, отаман курінний полуботківський (1738), виборний (1740 – 1747) козак. Мав двір з однією хатою в с. Полуботках, до якого належали ґрунт на 20 четвертей, 2 коня, 2 воли. У нього був підпомічник Кіндрат Красюк (1747).

III

Василь Іовович (1705 – ?) – козак куреня с. Полуботки (1732 [1748,с.9] – 1740).

Корній Іовович (1716 – ?) – козак с. Полуботки (1740).

Галецькі

I

Андрій.

II

Іван Андрійович (1668 – ?) – священник микольський с. Полуботок (? – 1725 – 1742 [1698,арк.18зв.] – ?). Д.: Гафія Леонтіївна N (1678 – ?).

III

Дмитро Іванович – священник (1740).

Андрій Іванович – священник микольський с. Полуботок (1742 [1698,арк.18зв.]).

- Катерина Іванівна (1724 – ?).
- Олена Іванівна (1726 – ?).
- Секлета Іванівна (1728 – ?).

Півці, деревня (1666, 1766 [652,арк.29зв.]) на р. Стрижні, осадники Кашиновського заснували населений пункт [1904,с.287] раніше 1638 р. 4 двори за стрілецьким головою (1666). Город утримував обозний полковий Ничипір Каєнікович, 1 січня 1689 р. Мазєпа ствердив йому універсалом д. Півці [1802,с.153]. Тут мали ґрунти його доньки: Ганна (? – 1658 – 1728 – ?), від першого шлюбу якої ведуть родовід Савичі, та Пелагея (? – бл. 1699), за якою перейшли до Івана Скоропадського, який володів до смерті цією маєтністю з млином, купленим на р. Білоус Отроховичевський [1625,арк.28]. П. Полуботок мав 5 дворів [1803,с.502]. Від доньки Скоропадського Уляни Толстої потрапила до роду Лизогубів. Бунчуковий товариш Семен Юхимович Лизогуб мав тут 10 дворів, потім 16 (1732). Після розподілу батьківського спадку д. Півці відійшла сину Костянтину. Протягом 1741 – 1767 р. він мав судову справу з Павлом і Олександром Мокрієвичами за Івашківський спадок (ґрунти), які належали до д. Півці, с. Полуботки і с. Івашківка. У 1739 р. в деревні козаків уже не було, а лише 6 дворів посполитських. Головна маєтність в полковій сотні бунчукового товариша Костянтина Лизогуба, який тут мав 16 хат (1766 [652,арк.28зв.]), 13 дворів (1767 [1915,с.17]). У 1747 р. був 1 козацький підсусідок, у 1767 р. 1 козацький (5%) і 20 посполитських (95%) дворів [1775,с.12]: полковника Милорадовича 1, бунчукового товариша Лизогуба 19 [1775,с.12]. Василь Костянтинович Лизогуб став головним власником д. Півці. Козаки Яків та Іван Олишко приписані до Полуботківського куреня (1732). У 1723 р. Полуботок (вірогідно, Яків Павлович) купив ґрунти у козака і мешканця с. Півці Захара Івановича [1915,с.17]. Семен Якович Полуботок, а потім його вдова Анастасія Семенівна Леонтович утримували тут 1 хату підданих (1766 [652,арк.28зв.]), Поблизу хутір священника богоявленського чернігівській Семена Савича (1732). **Шинок** бунчукового товариша Лизогуба (1747). Належала до приходу полуботківської Микольської церкви.

Колчевка деревня (1766 [652,арк.25зв.]) при р. Десні і о. Кореневці. Курінний центр (? – 1718 – 1738 – ?). У 1732 р. 42 козаки і 8 підсусідків, 53 козаки (1738). Отамани курінні: Сидоренко Сава Сидорович (1718 – 1732), Петренко Тимофій Петрович (1747). 12 квітня 1676 р. царською грамотою затверджена за Чернігівським Троїцьким монастирем [1860,с.25], який володів 16 дворами підданих (1732). Тут був перевіз через р. Десну (1730 [1742,с.15]). 140 козацьких і 23 Троїцького монастиря [1915,с.15], 39 козацьких (43%) і 30 посполитських (57%) дворів [1775,с.8]. У 1766 р. за Чернігівським Троїцьким монастирем 27 хат підданих, і при млині Янковому 1, писар судовий Стоїнський мав 1 хату, полковник Милорадович 6, городничий чернігівський Микола Костянтинович 1, рангові сотника полкового Посудевського 3, хорунжий сотенний Товстоліс 1 [652,арк.25зв.]. Підданих мали монастир (18 дворів і 2 шинки), полковник Милорадович (6 дворів),

сотник вибельський Яків Тризна (3 двори), військовий товариш Яків Бублик (1 двір) (1781 [1775,с.8]). Шинок Троїцького монастиря (1747). **Рождественська** церква [1775,с.3]: *священники*: Шевченко Карпо Якович (? – 1732 – 1747 – ?), Шевченко Стефан Карпович (1743 [531,арк.19]), *дяки*: Іван Якименко (1718), Іван Попович (1732), *паламарі*: Опанас Гаврилович (1718). У 1732 р. у селі був двір дяка Івана Поповича і поблизу хутір Федора Поповича, який згадувався у 1718 р. як отаман сільський колчевський.

Сидоренки

I

Сидір.

II

Степан Васильович – козак колчівський (? – 1718 – 1747 – ?). Мав двір з хатою.

Сава Сидорович (1685 – ?) – отаман курінний колчівський (? – 1718 – 1738 – ?), малогрунтовий (1732), «нищетніє і весма убогіє», мав город і вола (1738), виборний (1747). У нього братанич Каленик (1747).

Іван Сидорович (1688 – ?) – козак можний колчівський (1732), виборний (1740).

III

Іван Савич (1720 – ?).

Павло Іванович – козак виборний колчівський (1747).

Чупренок (Чупренки)

I

Федір.

II

Данило – козак колчевський (1732 [1748,с.10]). З 14 лютого 1735 р. був у поході в команді стольненського сотника з полковником Ситіним.

Григорій Федорович – козак колчевський (1735 – 1747). З 14 лютого 1735 р. у поході в команді стольненського сотника з полковником Ситіним.

III

Тимофій (Тишко) Степанович – козак колчевський полкової сотні (? – 1732 [1748,с.10] – 1747 – ?). Мав двір з хатою.

Василь (? – ран. 1782) – козак колчевський полкової сотні. Д.: Феодора Іванівна N (1722 – 1782 – ?). Мали сина Степана (1742 – ?), одруженого з Февронією Самойлівною N (1757 – ?).

Скоринець при болоті Жабинці, деревня (1732, 1766). Б. Грязний у 1646 р. маніфестував Залеського про наслання на ґрунти Скоринець з добр Залеського Осоки [1469,арк.119]. 19 січня 1649 р. король надав ленним правом Скоринці з слободами Ладинка, Людівка, Янівка, Домелин і Жаб'є у Чернігівському воєводстві підчасому київському Криштофу Тишкевичу. Цнтр куреня. У 1718 р. присягу прийняли 5 козаків і 5 посполитих. 19 (1738), 22 козачі двори (1767 [1915,с.15]). 23 козачих (58%) і 17 (42%) посполитих дворів (1781 [1775,с.9]). Отамани курінні: Сміян (Стоян) Кіндрат (1724 [124,арк.12]), Мироненко Іван

Миронович (1732 [1748,с.11]), Петренко Микита Петрович (1738), Дмитренко Семен Андрійович (1747). Тримав полковий осавул Михайло Красовський за універсалом Скоропадського 1710 р. [1731,с.15], маючи там 11 ґрунтових підданих (1713). Павло Красовський мав 6 дворів (1732), 2 підсудіки полковника, 1 полкового канцеляриста Трохимовича, 4 козаці (1738). У 1766 р. рангові полковника Милорадовича 7, значковий товариш Дмитро Красовський мав 11, полковий сотник Посудевський 4, бунчуковий товариш Микола Тризна 4, полковий хорунжий Петро Григорович 1 [652,арк.27зв.]. Посполитих на ранг полковника Милорадовича 3 двори (1781), підсудіків інших власників – 14 [1775,с.9].

Слобідка, деревня (1732, 1766) на болоті Жабинці. На уряд сотника полкового тримав двір Степан Силич у 70-ті рр. XVII ст. [1939,с.628] Тризни ґрунтових 13, городників 6 (1713). Відбулося показання, бо у 1718 р. тут присягу прийняли лише 8 посполитих і 18 козаків. Центр куреня (? – 1718 – 1732 – ?). 20 козаків з 18 дворів козацьких і 2 підсудіків козацьких (1732). Отамани курінні: Коптел Микита (1724), Василенко Ярош Якимович (1718), Карпенко Федір (? – 1732 [1748,с.12] – ?), Чух Федір Петрович (? – 1747 – ?). У 1726 р. місцевий житель Овсій Іванович продав сіножать священнику Данилу Федоровичу. У 1732 р. тут 16 підданих вибельського сотника Тризни. У 1666 р. на ранг сотника Посудевського значилась 1 хата, його приватна власність 1, бунчуковий товариш Микола Тризна 11, бунчуковий товариш Іван Тимофійович Бутович 3, козака слобідського Григорія Івановича Гавриленка 1 хата підданих [652,арк.26зв.]. 17 козачих і 10 бунчукового товариша Миколи Тризни [1915,с.15], 20 козачих (45%) і 24 посполитських (55%) дворів (1781 [1775,с.7]). У 1781 р. 1 двір належав племіннику Івана Булавки корнету Якову Булавці [1775,с.7].

Коптел (Коптеленки)

I

Микита – отаман сільський слобідський полкової сотні (1676).

II

Микита – учасник чигиринського, самарського походів, отаман курінний слобідський (? – 1724 [124,арк.10] – ?).

Іван (1666 – ?) – ґрунтовий козак Слобідського куреня (? – 1718 – 1740 – ?). Разом з братаничем Василем на одному дворі мали різні хати, обробляли один ґрунт і служили з нього по черзі (1738). Мав двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 50 копиць, винокурня, 4 коня, 2 воли, млин-вітряк (1740).

III

Василь (1705 – ?) – ґрунтовий козак Слобідського куреня (? – 1732 – 1738 – ?), виборний (1747). Мав двір з трьома хатами (1747).

Дем'ян (1711 – ?) – козак Слобідського куреня (? – 1732 [1748,с.12] – 1747 – ?). Жили в одному дворі в окремих хатах з братом Василем.

Петро Іванович (1700 – ?) – козак Слобідського куреня (1740).

Степан Іванович (1706 – ?) – козак Слобідського куреня (1740).

Янівка, село при болоті Жабинці. Б. Грязний у 1646 р. маніфестував Залеського про наслання на ґрунти Скоринець, Янівки, Ладинки, Степанівки і

Лукашівки з добр Залеського Осоки і про «зречення» слободи Степанівни через того ж Залеського [1469,арк.119]. 19 січня 1649 р. король надав ленним правом Скоринець з слободою Янівка підчашому київському Криштофу Тишкевичу. У 1672 р. вдова К. Грязна отримала гетьманський універсал на с. Янівку [802,арк.1]. Центр куреня (1718 – 1732). 69 козаків з 61 двору і 11 підсусідків (1732). У 1718 р. присягу прийняли 20 козаків, 53 двори козаків (1738), 64 козачих (75%) і 21 (25%) посполитських дворів [1775,с.8]. Отаман куринні: Ляховець Іван (1718), Северин Трохим (? – 1724 – ?), Щербина Гнат (? – 1738 – ?), Білоножко Іван Іванович (1747). Зять Грязної Костянтин Мазапета вступив у володіння, яке надалі було у розпорядженні його сина Йосипа, потім онука Дмитра, який тримав тут 19 дворів (1729). На старі володіння Грязних претендував їх родич, син дячка, зять майора чернігівського гарнізону Костянтина Мазапети, значковий товариш (? – 1723 – 1732 [533,арк.1] – ?) Петро **Сушинський**. У 1723 р. він як родич Грязних – колишніх власників сс. Ушня Чернігівського полку, Воловиці, Степанівки, Дуброви і Пересад Ніжинського полку мав суперечку з Чернігівським кафедральним монастирем (далі – ЧКМ) за ці села [1061,арк.1]. У 1729 р. у нього с. Янівку захопив полковник Богданов [233,арк.5]. Звільнений з в'язниці у 1729 р. [231,арк.1]. 20 грудня 1729 р. отримав гетьманський універсал на с. Янівку. За Сушинським 8 дворів (1732). У 1765 р. Янівку у нього захопив бунчуковий товариш Лизогуб [571,арк.4], у якого тут 4 хати [656,арк.26зв.]. В селі рангові володіння полковника (7 дворів 1738 р., 14 хат 1766 р. [656,арк.26зв.], 10 дворів 1781 р. [1775,с.9]), полкового сотника (5 дворів 1738 р., 7 хат 1766 [656,арк.26зв.]). Одним двором володів Затиркевич, але прийнявши постриг, передав цей двір у власність Чернігівського Троїцького монастиря (далі – ЧТМ). Два двори ченці докупили у місцевих козаків. Монастир отримав царські грамоти на Янівку в 1676 і 1688 рр.: мав 2 двори підсусідків (1732) [916,арк.1], 2 хати (1766) [656,арк.26зв.]. Двори з підсусідками сотенного хорунжого Павла Покасовського 1 (1738), військового товариша Антона Силича 1 хата (1760 [1939,с.630]), 3 (1766 [656,арк.26зв.]). Спадкова родина полкових сотників Посудевських мала тут підданих не лише рангових. Федір Романович Посудевський, його вдова Марія Іванівна Княжицька (Княжицька) і син, сотник полковий Петро (1 хата) [656,арк.26зв.]. **Млини**: за р. Десною у д. Янівці два млини (1666). У гетьманському універсалі 1672 р. вдові К. Грязній значився млин Миколаїв нище села на лузі на р. Здвижі [802,арк.1]. Поблизу на р. Здвижі була гребля з млином ЧТМ [1775,с.8]. **Шинок** Андрія Борковського (1732), Троїцького монастиря (1747). Поблизу хутір Троїцького монастиря (1732). **Покровська** церква [1775,с.3]: *священики*: Згурський Дем'ян (? – 1732 – 1740 – ?), вдова священика Анастасія (1732), Сушковський Олексій (? – 1740 – 1741 – ?), Сушковський Самійло Олексійович (ран. 1743 [531,арк.20], 1747), *дяки*: Кирило Пилипович (1718), *паламарі*: Охрім Сидорович (1718). Священик Дем'ян Згурський тримав 1/3 парафії (? – 1732 – ?), а козак полкової сотні (1767) Яків від імені козаків

сотні особисто підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149].

Морхот

I

Павло — отаман сільський янівський (1718), козак малогрунтовий полкової сотні (? — 1732 — 1738 — ?).

II

Михайло Павлович — козак Янівського куреня полкової сотні (1747). Мав двір з хатою.

Василь.

III

Йосип Михайлович (1744 — ?) — козак Янівського куреня полкової сотні (1782). Д.: Марія Матвіївна N (1752 — ?). Мали сина Федора і доньку Марію.

Матвій Михайлович (1753 — ?) — козак Янівського куреня полкової сотні (1782). Д.: Ганна Кирилівна N (1762 — ?), Мали сина Трохима і доньку Пелагею.

Іван Васильович (1752 — ?) — козак Янівського куреня полкової сотні (1782). Д.: Параска Опанасівна N. Мали сина Василя.

Ляхівці

I

Іван (? — ран. 1747) — отаман курінний янівський (1718).

Григорій (? — ран. 1747) — козак янівський (1718). З 14 лютого 1735 р. був у поході в команді стольненського сотника з полковником Ситиним.

Василь (? — ран. 1747) — отаман курінний янівський (? — 1732 [1748,с.10] — ?). Разом з Федором Ляховцем і Василем Бородухою окремо домами жили, але обробляли один ґрунт, з якого одну службу несли (1738).

Сава — з свояком Василем служили з одного двору. У польському поході (1733).

Федір — розпочав службу з перекопського походу [124,арк.18], козак янівський (1732 [1748,с.10]), підпомічник (1740).

II

Ничипір Іванович (? — ран. 1782) — козак Янівського куреня полкової сотні (1747). Мав двір з хатою. Д.: Єфросинія Іванівна N (1722 — ?). Мали синів Павла і Василя.

Андрій Григорович (? — ран. 1782) — козак Янівського куреня полкової сотні (1747). Мав двір з хатою. Д.: Параска Іванівна N (1722 — ?). Мали синів Петра та Івана.

Роман Васильович (1718 — ?) — козак виборний (1740).

Корній Васильович (1715 — ?) — козак виборний (1740 — 1747). Мав двір з хатою, до якого належали ґрунт на 19 четвертей, 3 коня, 2 воли (1740).

III

Мина Романович (1732 — ?) — козак Янівського куреня полкової сотні (1782). Д.: Катерна NN (1734 — ?). Мали сина Андрія, доньок Анастасію та Васу.

Степан Корнійович (1734 – ?) – козак Янівського куреня полкової сотні (1782). Д.: Марія Микитівна N (1742 – ?). Мали сина Федора та доньку Мотрю.

Щербини

I

Гнат (? – 1700 – 1738 – бл. 1739) – отаман курінний янівський (? – 1738 – ?).

II

Григорій Гнатович (1717 – 1747 – ран. 1782) – козак ґрунтовий янівський (1732 [1748,с.11]), виборний (1747). Мав двір з хатою, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 100 копиць, 2 коня, 2 воли (1740). Д.: Зіновія Семенівна N (1722 – 1782 – ?).

Федір Гнатович (1722 – ?) – козак янівський (1782). Д.: Марина Михайлівна N (1722 – ?).

III

Пантелеймон Григорович (1744 – ?) – виборний козак с. Янівки полкової сотні (1776). Д.: Гафія Василівна N (1743 – ?). Мали синів Ярмолу, Кирила, доньку Марину.

Андрій Григорович (1757 – ?). Д.: Варвара Демидівна N (1763 – ?).

Северини

Трохим – у походах з 1700 р., отаман куреня янівського (? – 1724 [124,арк.15] – ?), козак малоґрунтовий Янівського куреня (1732 [1748,с.12]).

Дем'ян Іванович – козак Янівського куреня полкової сотні (1747). Мав двір з хатою.

Лукашівка, деревня при болоті Жабинці (1666, 1732), село (1735). Б. Грязний у 1646 р. маніфестував Самуеля Заленького про наслання на ґрунти Лукашівки з добр останнього Осоки [1469,арк.119]. 19 січня 1649 р. король надав ленним правом Скоринець з слободою Лукашівкою підчасому київському Криштофу Тишкевичу. Універсал Б. Хмельницького від 23 червня 1657 р. на Лукашівку мала вдова К. Грязна. У 1666 р. 10 посполитських дворів. У 70-ті рр. XVII ст. двір на уряд сотника полкового тримав Степан Силич [1939,с.628]. У 1718 р. присягнуло 13 козаків. 23 козачих двори (1738), 34 козачих (65%) і 18 (35%) посполитих дворів (1781 [1775,с.7]). Отамани курінні: Єщенко Василь (1718), Пац Омелян (1724), Мороз Опанас (1732). Єщенко Василь (1738), Коба Федір Трохимович (1747). Сотник Іван Тризна 29 квітня 1689 р. отримав універсал гетьмана Мазепа на с. Лукашівку. 15 травня 1712 р. його сини Юхим (Остап) та Микола отримали підтвердження на Лукашівку, за ними тут зафіксовано 8 ґрунтових і 6 городників (1713). У 1718 р. присягнуло 9 посполитих. Після смерті бездітного брата, бунчуковий товариш Микола Тризна тримав маєтність один. 16 підданих вибельського сотника Тризни (1732). За його сином Андрієм тут 13 (1760), 15 хат (1766 [652,арк.28зв.]). З цих володінь пізніше 8 дворів передав сину Петру [1775,с.7]. Крім Тризн тут були володіння полковників чернігівських (уже 1738 р. підсудки, Милорадовича 4 хати (1766 [652,арк.28зв.]), 2 двори (1781 [1775,с.7]), полкового сотника Посудевського 6 хат (1766 [652,арк.28зв.]), ЧТМ 1 хата (1766 [652,арк.28зв.]), писаря сотенного Станкевича 1 підсудська хата (1781 [1775,с.7]). Поблизу хутір Василя

Трохимовича (1732). **Шинок** сотника вибельського Тризни (1747). **Рождественська** церква. *Священники*: Гвоздик Василь (? – 1735 – 1743 [531,арк.20] – ?), Зорич Микита (? – 1773 [670,арк.2] – 1780 [641,арк.1] – ?).

Морози

I

Опанас – козак ґрунтовий, курінний отаман лукашівський (1732). Був у польському поході в команді прилуцького полковника Ґаланана (1734).

Федір – козак лукашівський (1732).

Павло – козак лукашівський полкової сотні (? – 1732 – 1735 – ?). «Убогіє и весма ніщіє» (1732)

II

Микита Опанасовий – козак виборний с. Лукашівки (1747).

Федір – служив при Чернігівській полковій артилерії (1738).

Іван – полковий канцелярист (1767). Від імені жителів Чернігова підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1771,с.119].

Пацци

Самуель – отримав д. Листвен.

I

Іван.

Омелян – учасник орешківського походу (1702 [124,арк.8зв.]), отаман курінний лукашівський (1724), козак ґрунтовий (? – 1732 [1748,с.12] – 1738 – ?). «Сие прикупивши к отческому ґрунту ґрунтовъ порознь хатами на одномъ дворі живуть и почережно служать» (1732).

Микита – козак ґрунтовий (1738), в одному дворі в різних хатах жив з Омелянном, обробляли один ґрунт і одну службу по черзі відбували.

III

Степан Іванович – козак виборний с. Лукашівки (1747).

Василь – підсусідок (1732), козак ґрунтовий куреня лукашівського (1738), «Нищетніє и весма убогіє при одних огородах живучіє», коня і вола не було.

Федір Омеляннович (1717 – ?) – козак убогий полкової сотні (? – 1737 – 1747 – ?). Учасник походу 1737 р. [809,арк.1].

Клим Микитович – козак виборний с. Лукашівки (1747).

IV

Косма – козак с. Лукашівки.

Влас (? – ран. 1782) – козак с. Лукашівки. Д.: Тетяна Гнатівна N (1730 – ?).

Мали синів Івана, одруженого з Ганною Васи́лівною, Григорія, доньку Васу.

Павло (1737 – 1789 [1620,арк.92зв.] – ?) – осавул сотенний полкової сотні (? – 1776 – 1781 [651,арк.1]), абшитованій військовий товариш (1781[651,арк.1] – 1790 – ?). Д.: Олена NN, донька священника.

Іван Гнатович (1737/1742 – ?) – козак с. Лукашівки (1782). Д.: Єфросинія NN (1745 – ?), донька козака. Мали синів Івана, Омеляна, доньку Євдокію.

Іван Гнатович (1747/1750 – ?) – козак с. Лукашівки (1782). Д.: Єфимія NN (1752 – ?), донька козака. Мали сина Кузьму, доньок Мотрю, Євдокію, Степаниду.

Іван (1742 – ?). Д.: (1774) Єлизавета NN, донька козака. Мали синів Івана, Омеляна і доньку Євдокію.

Кіндрат Микитович (1723 – ?) – козак с. Лукашівки (1782). Д.: Марія Юрїївна N (1730 – ?). Мали сина Микиту, одруженого з Євдокією Андрїєвною N, доньку Дарію.

Іван Федорович (1740 – ?) – присягнув у 1756 р. у с. Лукашівці [861, арк. 5зв., 6]. Козак с. Лукашівки (1782). Д.: (1782) Тетяна Петрівна N (1747 – ?). Мали синів Федора, Олексія, Саву, доньок Євфимію, Тетяну, Зіновію.

Степан Федорович (1742/1751 – ?) – виборний козак с. Лукашівки (1782). Д.: Наталія Марківна N (1757 – ?). Мали сина Василя, доньок Секлиту і Єфросинію.

Марко Федорович (1757 – ?) – виборний козак с. Лукашівки (1782). Д.: Єфросинія Павлівна N (1761 – ?), мали сина Василя.

Іван Климович (1747 – ?) – у 1756 р. присягнув у с. Лукашівці [861, арк. 5зв., 6]. Козак с. Лукашівки (1782). Д.: Марія Якимівна N (1750 – ?). Мали синів Григорія, Трохима, доньок Ганну, Гафію.

Іван (1747 – ?). Д.: (1772) Ірина NN, донька козака. Мали синів Григорія, Трохима, Євдокима, доньок Ганну і Гафію.

Іван (1752 – ?). Д.: (1781) Єфросинія NN, донька козака. Мали синів Дмитра, Прокопа, доньку Варвару.

V

Степан Кузьмович (1757 – ?). Д.: Марія Якимівна N (1759 – ?). Мали сина Андрія, доньок Єфросинію та Євдокію.

Григорій Павлович (1754/1758 – ?). Д.: (1776) Параска Михайлівна N (1757 – ?), донька козака. Мали сина Микиту, доньок Ганну, Пелагею і Тетяну.

Іван Павлович (1767 – ?) – колезький канцелярист (1784 – 1790 [1620, арк. 92зв.]). Д.: Марія NN, донька дворянина.

Гвоздики

Василь – священник с. Лукашівки (? – 1735 – 1743 [531, арк. 20] – ?).

Василь Васильович – козак виборний малогрунтовий с. Грабів (1747).

Василь – священник (1790). Дворянин Березненського повіту (1790).

Олексій – брат Василя. Дворянин Березненського повіту (1790).

Данило – брат Василя. Дворянин Березненського повіту (1790).

Красне, Красняни село (1732, 1766) при болоті Олишівці. Центр куреня. У 1718 р. присягу прийняли 5 козаків, 33 козаки з 29 дворів і 3 підсусідки (1732), 40 козаків (1738). 41 козачий двір (1767 [1915, с. 15]). Підсусідки полковника 2 (1738). 43 козачих (40%) і 62 посполитських (60%) двори [1775, с. 9]. Отамани куріні: Нечай Степан (1718), Жук Микита (? – 1724 – ?), Власенко Євтух Онїкійович (? – 1732 – ?), Редька Іван Юхимович (1732), Малюга Пархом Іванович (? – 1738 – ?), Іляскович Василь (1747). У 1666 р. належало на уряд стрілецького голови 18 дворів, пізніше – ранг коменданта чернігівського: ґрунтових 26, городників 14 (1713), 67 дворів (1732), 64 на ранг чер-

нігівського коменданта (1767 [1915,с.15]). На ранг коменданта чернігівського Троцького 60 хат, на ранг сотника полкового Посудевського 7, полковник чернігівський Милорадович 3 (1766 [652,арк.30зв.]). Посполитих на ранг полковника Милорадовича 2 двори (1781), на ранг полковника і чернігівського коменданта Мухіна – 60 [1775,с.10]. Шинок полковника і чернігівського коменданта Ізмайлова (1747). **Параскеївська** церква [1775,с.6]: *священники*: Романович Матвій (1688), Сучковський Опанас (? – 1732 – 1747 – ?), *дяки*: Пилип Сергієнко (1718), *паламари*: Дем'ян Остапенко (1718).

Куліші

I

Федір – отаман сільський краснянський полкової сотні (1676).

II

Олексій.

III

Іван Олексійович – козак ґрунтовий (1732), «ніщетний» виборний с. Красного (1747). Мав двір з двома хатами.

Нечай

I

Іван – козак полкової сотні Чернігівського полку (1649).

II

Степан – отаман курінний краснянський (1718).

III

Михайло Степанович – козак «ніщетний» виборний с. Красного (1747).

Лаврін – козак малоґрунтовий с. Красного (1732).

IV

Петро Михайлович (? – ран. 1782) – козак с. Красного. Мав сина Григорія і доньку Ганну.

Андрій Михайлович (1723 – ?) – козак с. Красного (1782). Д.: Тетяна Миколаївна N (1732 – ?)

Ісак Михайлович (1742 – ?) – козак с. Красного (1782). Д.: Ганна Федорівна N (1743 – ?). Мали доньок Степаниду та Ганну.

Сапоненки (Сапуни)

I

Дем'ян.

Василь – отаман сільський краснянський (1718). Козак ґрунтовий с. Красного (1732). Можливо, представники роду були засновниками хутора Сапонівського [759,арк.713] на р. Глиниці, в якому на час Румянцевського опису (далі – РО) 2 хаги підусідків належали миргородському сотнику Кирилу Забілі та 1 двір – глухівському коменданту генерал-майору Делатору.

II

Тарас Дем'янович – козак убогий с. Красного (? – 1732 – 1747 – ?).

Олексій Васильович – козак (? – 1732 – 1733 – ?), «ніщетний» виборний с. Красного (1747). Учасник польського походу (1733).

Власенки

I

Оникій.

Федір.

II

Євтух Оникієнко (1675 – 1740 – ?) – козак (1718), отаман курінний краснянський (? – 1732 [1748,с.11] – ?), ґрунтовий (1738). З Василем Оникієнком жив окремо сім'ями, а служили з одного двору (1738). Мав окремий двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 50 копиць, винокурня, 4 коня, 4 воли, млин-вітряк (1740).

Василь Оникієнко – козак краснянський (1732 – 1740). Мав окремий двір, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножать на 50 копиць, винокурня, 4 коня, 2 воли, млин-вітряк (1740). Служив з цього двору з братом Яковом.

Яків Оникієнко – козак краснянський (1740).

Омелян Федорович – козак ґрунтовий (1732), «ніщетний» виборний с. Красного (1747). Мав двір з трьома хатами.

III

Олексій Васильович (1712 – ?) – козак с. Красного (1782). Д.: Уляна Василівна N (1722 – ?). Мали синів Володимира (1757 – ?), одруженого з Марією Пилипівною (1762 – ?), Василя (1767 – ?).

Василь Васильович – козак с. Красного (? – 1733 – 1747 – ?).

Самійло Євтухович (1705 – ?) – козак середньоґрунтовий виборний (1747). З двоюрідним братом Василем служили з одного двору. Був у польському поході (1733). У нього двір з трьома хатами, 8 коней, 8 волів (1747).

Жуки

Микита – отаман курінний краснянський (? – 1724 [124,арк.12] – ?).

Василь (? – ран. 1747) – козак-підпомічник убогий с. Красного (1740). Д.: Параска NN.

Петро (? – 1740 – ран. 1782) – козак с. Красного. Брат Василя. Мав синів Дмитра та Івана.

Герасим (? – ран. 1782) – козак с. Красного. Д.: Марина Федорівна N (1742 – ?). Мали сина Івана, доньок Параску та Єфросинію.

Малюги

I

Іван – козак с. Красного (1718).

Пилип.

II

Пархом Іванович (1695 – ?) – козак малоґрунтовий Краснянського куреня (1732), отаман курінний краснянський (? – 1738 – ?). Козак «ніщетний» с. Красного (1747). Мав власний двір, до якого належали ґрунт на 9 четвертей, сіножать на 70 копиць, 2 коня, 2 воли (1740).

Онисим Пилипович – козак «ніщетний» с. Красного (1747). Мав двір.

Монастирські володіння. **Бобровиця** сл. – раніше 1638 р. осадники Калиновського заснували населений пункт [1904,с.287]. Михайло Булавка у 1688 р.

купив у чернігівського війта Степана Отроховича фільварок у с. Бобровиці [1915,с.19]. Бунчуковий товариш (з 1746) Костянтин Семенович (бл. 1717 – 1772) мешкав у с. Бобровиці (1760). Усі свої володіння заповів дружині Гафії Іванівні Новицькій (бл. 1726 – 1774 – ?). Під селом піддані архиерейські 14 дворів (1732). 9 посполитських хат ЧКМ, 7 бездворних хат померлого священника Сібірського (1781) [1775,с.11]. 10 березня 1731 р. житель і козак бобровицький Омелян Курбатовський продав землю Полуботку.

Сібірські/Милковичі

Білдянський острів, Борок, Кувечицька земля, Сірхова земля, Смолова земля надана королем Сигизмундом-Августом Милковим правом вічним, Кувечицька земля половину тримали Василевикові, Кушнірчові, Милкевичові, Морашкову (Мурашки) надана королем Сигизмундом-Августом їх предкам (1616 [2027,s.88], 1622 [2027,s.123]). Григор Милкович – 12 березня 1619 р. отримав «консервацію» на землю Кувечицьку і борок над р. Пакуль, у острівку Білдяцькому, у пашні на Смоліхові і на Серхов'є з дубравами [1975,с.393].

I

Андрій – священник микольський чернігівський. У 1729 р. купив плець у Марії Тризни [1067,арк.1]. Священик домишлинський (1753). У 1753 р. мав суперечки з колишнім полковником М. Богдановим за двір дружини та із значковим товаришем Михайлом Зеновичем за ґрунт на Смоліговім урочищі [223,арк.24]. Д.: Уляна [223,арк.2] Василівна Полоницька.

II

Іван Андрійович (1745 – 1783, Москва) – навчався в КМА (з 1754.25.09. [1683,арк.532зв.] – ?). Став професором натуральної історії і лікарських наук Московського університету [1829,с.404].

– Євдокія Андріївна. Ч.: Роман Карпович Василевський, колезький асесор (1790). Мав 81 підданого у Чернігівському повіті.

Буда, село (1747, 1766) – мешкав Артем Веремієнко Полуботок (? – 1617 – 1639 – ?). Вдова Тишыха (можливо, Тишка Климовича) 20 грудня 1694 р. продала млин на р. Уздвиг з садом, гаєм і городом біля с. Буди Матвію Шендюху за 240 золотих [1488,арк.5]. Бунчуковий товариш Іван Булавка мав 12 хат підданих (1766 [652,арк.28зв.]). **Шинок** полкового хорунжого Івана Булавки (1747).

Горбів, в тракті Чернігівському – на урочищі Овдіївшина заснував чернігівський архімандрит-уніат Кирило Старовецький, який це урочище отримав у березні 1626 р. 18 листопада 1632 р. разом з 40 волоками наданий Криштофу Сіножацькому з 47 підданими [1904,с.264]. Село отримав 22 лютого 1633 р. на уряд старости чернігівського підкоморний подільський М. Калиновський [1975,с.676]. 27 березня 1633 р. підтверджене Криштофу Сіножацькому [1975,с.679], після його смерті 19 січня 1649 р. королівським привілеєм надане Бенедикту В'язькому. На час походу в Козельці король підписав 30 грудня 1663 р. універсал жовніру Марцинові Тарнавицькому. Належало Єлецькому монастирю. У ньому 12 дворів (14 хат) виборних козаків, 49 дворів (60 хат) підпомічників, 21 двір (25 хат), 3 бездворних хати, 28 дворів (31 хата) підданих Єлецького

монастиря, 4 двори (5 хат) різночинних підсусідків, 4 бездворних хати. Всього 114 дворів і 151 хата (1781 [1775,с.15-16]).

Лісковиця (Лясковиця) слобода (1766). ЧТМ мав тут 27 хат підданих (1766 [652,арк.27зв.]). 26 посполитих дворів: 17 ЧТМ, 8 Чернігівського Єлецького монастиря, 1 померлого бунчукового товариша Домонтовича (1781 [1775,с.13]).

Метльовка, слобода (1766). Належала Чернігівському Троїцькому монастирю, де мав 18 хат (1766 [652,арк.28зв.]), 10 посполитських дворів (1781 [1775,с.13]).

У сотні було лише 3 власники посполитих, які розподіляли 76 дворів. Полковник **Ізмайлов** тримав 65 рангових дворів з 81 хатою (с. Красне), 9 дворів сотник вибельський **Тризна** (с. Лукашівка), 2 двори хорунжий полковий **Булавка** (д. Буда).

Сотня у 1737 р. за загальною кількістю козаків на 13 (60), за кількістю виборних козаків на 14 місці в полку (25). У 1747 р. з 239 козацьких дворів сотні у м. Чернігові знаходилися лише 31 (13%), а також 23 підсусідських. Головними козацькими центрами в сотні були сс. Янівка (57 – 23,8%), Красне (34 – 14,2%), Лукашівка (32 – 13,4%), Колчівка (30 – 12,6%). У д. Слобідці було 13 козацьких дворів, в інших населених пунктах (сс. Полуботки, Масани, дд. Коти і Півці) менше 10. Наявність лише 4 хуторів у сотні засвідчує про нерозвиненість хутірської інфраструктури. У реєстрі 1739 р. позначені 5 вдів (3,4%).

БІЛОУСЬКА СОТНЯ

Вперше сотня згадана у 1669 р., у 1678 р. брала участь в обороні Чигирини, в кримських походах 1687 і 1689 рр., у 1695 р. штурмувала Казикермен, у 1696 р. Азов, у 1702 р. брала участь в ладозькому поході, а у 1704 р. — у поході під Ругель, у 1705 р. в боях під Любарем, у 1706 р. — під Замостям. У 1707 р. була направлена на роботи в Печерській фортеці («до Покрова жили в Києве»). У 1709 р. в складі полку була під Полтавою. У 1711 р. на час Прутського походу в Кам'яному Затоні. У 1724 р. в Терекському поході.

СОТНИКИ: Товстоліс Павло Овсійович (? — 1669 — 1681.09. — ?), Затиркевич Юрій Васильович (? — 1685 — 1690 — ?), Товстоліс Андрій Павлович (? — 1694 — ?), Донець-Стефанович Клим (? — 1696.03. — 1699[1510, арк.46]. 6.06. — ?), Красовський Михайло Йосипович (бл. 1700), Донець-Стефанович Клим (? — 1702 — 1710.10.06. — ?), Корсаков Василь Степанович (1713, 1723, нак.), Грищенко Тиміш (1724.12. [124, арк.97], нак.), Красовський Михайло Йосипович (? — 1718 — ?), Товстоліс Олефір (? — 1725 — ?), Богун Кирило (1723.10., нак.), Товстоліс Іван Андрійович (1725, за сотника), Корсак Василь Степанович (1726 — 1734 — ?), Товстоліс Андрій (1732, нак.), Стефанович Іван (1732, нак.), Булавка Іван (? — 1737 — 1738), Маленський Дем'ян (1738 — 1750), Стефанович Іван (1739 [518, арк.7], нак.), Товстоліс Іван Андрійович (1740, нак.), (1751, вакансія; править Іван Ярошевич), Дубовик Григорій (1752 — 1759), Звонкевич Георгій Васильович (1759.7.01 [1503, арк.304] — 1767), Товстоліс Семен (1767, нак.), Красовський Василь Дмитрович (1773 — 1782).

ОТАМАНИ: Охріменко Лука (? — 1724 — 1732 [1748, с.16] — ?), (Єленник?) Василь (1759 [967, арк.1]), Пясецький Федір Гаврилович (1763.12. — 1774), Фасовець Степан (1774.17.05. — ?), Шихуцький Яків (1775 — 1779 — ?).

ПИСАРІ: 1725 р. писаря не було. Репницький Іван (? — 1732 [1748, с.17] — ?), Кольтинський Данило Федорович (? — 1739 — 1741 — ?), Щербина Семен (? — 1746), Пясецький Федір Гаврилович (1747.03. — 1763), Шрамковський Іван (1766 — 1773 [900, арк.1]), Отрошенко Михайло (1773.21.02. [900, арк.1] — ?), Мякотін Андрій (1778 [1516, арк.26] — 1779 [1516, арк.26] — ?).

СОТЕННІ КАНЦЕЛЯРИСТИ: Жаба Іван Васильович (1754 [1774, с.23]), Отрошенко Михайло (? — 1771 — 1773). ПИСЦІ: Ващенко Василь Євтихійович (1747).

Гаврило **Колтинський** дворянин гетьманський у 1718 р., Данило Федорович Колтинський (1712 — ?) став писарем сотенним білоуським (? — 1740 — 1741 — ?). Мав двір у Чернігові. Одружений з Уляною Степанівною N (1717 — ?), з якою мали сина Василя (бл. 1730 — ?) і доньку Марію (бл. 1737 — ?)

ОСАВУЛИ: Пекур Нестор (1710 [1282,арк.1]), Стефанович Іван (? – 1718 – 1725 – ?), Матенок Сава (? – 1732 [1748,с.17] – ?), Лещенко Іван (? – 1737 [536,арк.3] – ?), Недяк Філон (1740 – 1741 – ?), Приступа-Присталовський Олексій (? – 1746 [819,арк.1] – ?), Охріменко Ничипір (1746 – 1766), Красовський Павло (1766 – 1772), Красовський Василь Дмитрович (1768 – 1771), Кореневський Прокіп (1771 [915,арк.186]), Росовський Ничипір Романович (1772 [1516,арк.28] – 1780 [748,арк.2]), Левоненко Семен (1782.2.02. [1325,арк.113] – ?).

ХОРУНЖІ: Васильович Василь (1676), Криштопович Пилип (? – 1718 – ?), Товстоліс Іван Андрійович (? – 1725 – ?), Сенчук Петро Степанович (? – 1732 [1748,с.16] – 1737 [536,арк.4] – ?), Розсоха Максим Васильович (? – 1740 – 1741 – ?), Гламозда Іван (? – 1743 – ?), Розсоха Максим (? – 1746 – ?), Приступа-Присталовський Олексій (? – 1747 [819,арк.5] – ?), Гламозда Іван (? – 1755 [531,арк.19] – ?), Курдан Микита (1766 – ?), Козаков Онисим (1772 [915,арк.64зв.] – 1779 [1516,арк.37] – ?), Розсоха (? – 1781), Левоненко Семен (1781.1.07. [1325,арк.113] – 1782.2.02. [1325,арк.113]).

Білоус Євтухів (Ляхів, Хомин, Новий) на р. Білоус, поблизу болота Рудка, село (1730 [1731,с.34]). У XVIII ст. центр сотні переміщено до с. Євтухово (Нова Білоусівка). Отамани курінні: Палій Петро (1747). Полковий сотник Станіслав Кохановський (? – 1613 – бл. 1686) за полковництва Силича мав маєтності у с. Ляховий Білоус. Як згадували старожили на час Генерального слідства про маєтності «от 70 лет и больше» [1731,с.34]. Власність Кохановського с. Білоус Євтухів як придане перейшло до роду Грембецьких і Мокрієвичів. У 1660 р. полковник Силич надав право побудувати млин на р. Білоус Левку Гребичу [1242,арк.1]. У д. Хомин Білоус у 1666 р. 6 дворів. У 1690 р. тут сотник роїський Микола Грембецький докупив у місцевого жителя Радка Редьки ниву [1915,с.17]. Він же 4 жовтня 1692 р. отримав гетьманський універсал на маєтність, а 14 квітня 1696 р. царську грамоту. Його донька Марія стала дружиною Михайла Красовського, який, будучи полковим осавулом, у 1710 р. отримав універсал на володіння [1731,с.34]. За прадідом Станіславом Кохановським, дідом Миколою Грембецьким, батьком Михайлом Красовським тримав Павло Красовський [1731,с.34]. Згідно даних Генерального слідства про маєтки тут 3 двори його і 4 полкового підпорядкування [1731,с.35]. У 1731 р. він продав ґрунти Миколі Гладкому і Григорію Волевачу. У 1713 р. у власності Грембецького ґрунтових 11, городників 3. Сотник Микола Грембецький у 1723 р. отримав царську грамоту, його вдова Марія тут мала 8 дворів (1730), а потім маєток з 6 дворами (1732) перейшов сину, значковому товаришу Федору Грембецькому. Той зі своїм сином Василем 5 травня 1740 р. продали ґрунти своїм двоюрідним братам Павлу, Якову і Дмитру Красовським [1938,с.567]. Василь Грембецький з сестрою Євдокією 8 червня 1740 р. продали город з селідьбою в с. Білоус двоюрідному дядьку Дмитру Красовському [1938,с.568]. Значковий товариш Павло Красовський тримав 6 дворів по 1 хаті (1732), які після його смерті знаходилися у власності його молодшого брата Дмитра. Другій дружині Павла Красовського, Анастасії

28 квітня 1757 р. за інструкцією Чернігівського полкового суду отаман городо-вий чернігівський Григорій Плохута і канцелярист Григорій Александрович ви-ділили частину вдови у с. Білоус [1938,с.567]. Донька Станіслава Кохановського Ганна з чоловіком Карпом Мокрієвичем у 1686 р. за заповітом батька отримала «дворе» з ґрунтами [1892,с.84-91], яким надалі володіли їх син, сотник любець-кий Іван Карпович (? – ран. 1700), а пізніше (1760) бунчуковий товариш Йосип Григорович Рашевський з дружиною Н Іванівною Мокрієвич мали [1939,с.258].

У 1766 р. тут володіли підданими вдова Андрія Борковського мала 7 хат, зна-чковий товариш Дмитро Михайлович Красовський 6, сотник городницький Григо-рій Дубовик 2, бунчуковий товариш Йосип Григорович Рашевський 2, бунчуковий товариш Дмитро Мойсейович Затиркевич, але кількість не вказана [652,арк.35зв.]). Він мав 3 хати підданих у 1760 р. [1938,с.154]). Сотник білоусівський Василь Дми-трович Красовський мав тут 9 дворів (1781 [1938,с.570]), 44 чоловіки і 34 жінки (1782). **Млини:** 1) на р. Білоус млин в два кола борошнених, ступне і валушне Сте-пана Євтуха (1666). 2) Василя Ленченка та Степана Євтуха в два кола борошня-них, ступне і валушне (1666). У 1685 р. міщани Мартин Федорович, Семен Васи-льович Ленченко та інші продали млин на р. Білоус В. Борковському [1244,арк.1]. 3) на Фаєвому хуторі млин в два кола Івана Тимофійовича та Михайла Мапшенка (?) (1666). 4) старий млин в два кола борошнених, клітка ступна (1666) чернігів-ського вїйта Григорія Яхимовича. 5) млин С. Кохановського (1666) перейшов Кар-пу Мокрієвичу, який отримав царські грамоти 2 лютого 1666 р., 3 вересня 1689 р., сотник любецький Іван Карпович (? – ран. 1700), полковий осавул Михайло Іва-нович (? – 1738), військовий канцелярист Павло Михайлович Мокрієвичі. Сотник полковий Самійло Карпович (? – ран. 1712), його син Іван Самойлович Мокрієвич (? – ран. 1741), його вдова Любов Єфремівна Н (1742). Гребля Євтухівська і млин у власності бунчукового товариша Йосип Рашевського і сотника слабинського С. Левандовського з різними козаками білоуськими (1754 [1774,с.20]). 13 серпня 1773 р. Й. Рашевський уступив коло сину Якову [1939,с.259]. У два кола борошнених млин бунчукового товариша Андрія Васильовича Дуніна-Борковського (? – ран. 1754). «В конце того села гребля и млин удовствуючой Екатерины Борковской и козаков Барабашов». Нижче с. Білоус Євтухів млини хорунжого Комаровського і бунчукового товариша Домонтовича на греблі Васечковій. **Троїцька** [1225,арк.1зв.] церква [1775,с.61]: *священики:* Кирило Лукич (? – 1698 [1850,с.84] – ?), Про-кіп Васильович (? – 1718 – 1721 [1513,арк.108зв.] – ?), Стас Прокопович (1732), Калетинський Іван Дмитрович (? – 1732 – 1742 [1698,арк.18зв.] – ?), Матвій Стефанович (1739 [1225,арк.1зв.]), Калетинський Григорій (1740), Калетинський Семен Іванович (1742 [1698,арк.18зв.]), Рознятовський Федір (? – 1787 – 1793 – ?), *дяки:* Костянтин Іванович (1718), Василь (1732), Стефан Матвійович (1740), *паламарі:* Іван Григорович (1740).

Богдановий хутір (1766 [652,арк.35зв.]). Чернігівського бурмістра Івана Крутеня 1 хата, міщанина чернігівського Дем'яна Гриба, у лісі над р. Білоус пор-уч із с. Євтухів Білоус. У ньому 1 двір, 1 хата [1851]. Поблизу цього хутора 1 хата підданих полкового хорунжого Петра Григоровича (1766 [652,арк.35зв.]).

Євтуховичі

I

Євтух.

II

Степан Євтухович — тримав на р. Білоус млин в два кола борошняних, ступне і валюшне і другий спільно з Василем Лещонком в два кола борошняних, ступне і валюшне (1666).

Антін Євтухович — сотник полковий (1682).

III

Марко — млинар (1718).

Маленські

I

Даміан (1708 — 1766 — ран. 1778 [1399,арк.1]) — розпочав службу у 1734 р. військовим канцеляристом, перекладав польські і латинські тексти, ходив у дністровський, хотинський, молдавський, ліфляндський походи [787,арк.8], виконував доручення: розділ майна, заготівля провізії і фуражу у Полтавському полку (1735), сотникував над козаками у 1737 р. в поході під Немирів, у 1738 р. у поході в команді осавула Федора Лисенка. У 1738 р. став сотником білоуським. У 1740 р. у Понорницькій сотні проводив ревізію дворів, у 1743 р. організовував тисячу возів і підводчиків, у 1746 р. у поході під командою полковника стародубського Максимовича. У 1749 р. велось слідство про зловживання Малинським владою. За доноси і наклепи позбавлений звання і у 1752 — 1757 рр. перебував під арештом у Чернігові [441,арк.1]. У 1756 р. його побив полковник Божич [668,арк.2]. Призначений військовим товаришем у грудні 1760 р. [490,арк.8-27зв.]. У 1761 р. проводив слідство у Яготинській сотні Переяславського полку про заволодіння власниками вільними степами. Мешкав у с. Козленичах. Д.: (1746) Уляна Григорівна Волинська [720,арк.1]. У 1746 р. здійснила наїзд на плотину і млин бунчукового товариша Василя Дорошенка [720,арк.1]. Вдова (1779 [1399,арк.1]). Сини Григорій і Яків називали її п'яницею і «бездельницею», через це вона судилася з ними в Чернігівському гродському суді [1399,арк.1].

II

Григорій Даміанович (? — 1787 — ?) — полковий канцелярист, писар полкового Чернігівського суду. Рід внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.176].

Яків Даміанович (1743 — 1790 — ?) — у 1764 р. подав прохання про призначення на місце отамана сотенного Колодієва, якого перевели у возні [866,арк.90]. У надвірній компанійській корогві, значковий товариш Чернігівського полку (1774), абшитований значковий товариш (? — 1788 — 1790 — ?). У 1774 р. разом з швагром, полковим канцеляристом Яковом Панченком побили тестя і не допускали його до володіння власним маєтком [634,арк.1]. Д.: (1774) Феодосія Остапівна Розсошка, донька значкового товариша Ніжинського полку.

Василь Даміанович (1751 — ?) — підканцелярист земського суду повіту Чернігівського, вахмістр у відставці (1788). Д.: Параска NN, донька козака.

Іван (1757 – ?) – прапорщик у відставці (? – 1780 – 1788 – ?). У 1782 р. підданих не мав [1606, арк. 31]. Мав 4 підданих у 1 селі (1788). Д.: Варвара Гаврилівна Красковська, донька військового товариша.

Дем'ян (1764 – ?) – сержант (1788).

Заріцькі

I

Іван.

II

Пилип Іванович (1660 – 1740 – ?) – ґрунтовий козак с. Євтухів Білоус (1732), посполитий (1740).

Гаврило Іванович (1654 – 1740 – ?) – отаман мельників (1718), малоґрунтовий козак с. Євтухів Білоус (1732), посполитий (1740).

III

Данило Гаврилович (1697 – ?) – посполитий с. Євтухів Білоус. Д.: Феодосія Васиївна N (1705 – ?). Мали доньок Пелагею і Євфимію.

Остап Пилипович (1708 – ран. 1747) – козак малоґрунтовий виборний с. Євтухів Білоус (1740). Д.: Мотря Пилипівна N (1717 – 1747 – ?). Мали доньку Євдокію (1737 – ?).

Лука – козак малоґрунтовий виборний с. Євтухів Білоус (1740).

Рудницькі

I

Яким.

II

Микита Якимович (1680 – 1740 – ?) – козак сотницького куреня Білоуської сотні (1718), малоґрунтовий с. Євтухів Білоус (1732). Д.: NNN (? – ран. 1740).

Дем'ян – козак с. Євтухів Білоус (1740).

III

Григорій Микитович (1710 – ?) – козак Білоуської сотні. Д.: Христина Мартиївна N (1714 – ?).

Петро Микитович (1720 – ?) – козак Білоуської сотні. Д.: Мотря Васиївна N (1720 – ?).

Косма Микитович (1725 – ?) – козак Білоуської сотні.

IV

– Ганна Григорівна (1738 – ?).

Харитон – козак Білоуської сотні (1766).

Яким – козак Білоуської сотні (1766).

Іван – козак Білоуської сотні (1766).

Петро – козак Білоуської сотні (1766).

Тихін – козак Білоуської сотні (1766).

Барабаші

I

Тимофій – козак куреня 1-го Вибельського (1718 [1783, с. 148]).

Тимофій Грищенко — козак новобілоуський. У 1702 р. був у поході на Ладогу, у 1704 р. під Руголем, у 1706 р. під Замостям, у 1707 р. на роботах в Києво-Печерській фортеці, у 1709 р. під Полтавою, у 1711 р. в Кам'яному Затоні. Наказний сотник білоусівський (1724.12. [124,арк.27]).

Михайло (? — ран. 1729) — мав млин на р. Білоус [678,арк.1].

II

Григорій Михайлович — козак ґрунтовий с. Євтухів Білоус (1732), виборний (? — 1740 — 1747 — ?). У 1749 р. Катерина Яківна Андрійова Борковська (уроджена Лизогуб) звинуватила його у гвалтовному розкиданні побудованого нею будинку поблизу млина [834,арк.1], спільного з козаками Барабашами (1754 [1774,с.20]). Мав шинок у Чернігові (1747).

N Михайлович — рідний брат Григорія. У 1729 р. без відома брата продав нерозділену частину батьківського млина бунчуковому товаришу Семену Лизогубу [678,арк.1].

Артем Тимофійович (1717 — ?) — виборний козак с. Березанка Білоуської сотні (1782 [1425,арк.65]). Д.: Марія Іванівна N (1728 — ?).

Прокіп Тимофійович (1686 — ?) — козак с. Березанка Білоуської сотні (1739). Д.: Феодосія Тихонівна N (1697 — ?).

III

Дмитро — козак новобілоуський (1766).

Михайло — козак новобілоуський (1766).

Степан — козак новобілоуський (1766).

Гнат — карабінер (1766).

Семен — козак Білоуської сотні. У 1768 — 1776 рр. був на форпостах між Лоевим і Межигірям на польському кордоні.

Андрій Артемович (1753 — 1782 — ?) — козак Білоуської сотні (? — 1766 — 1782 — ?). Д.: Ірина Корніївна N (1756 — ?), мали синів Якова та Петра.

Іван Артемович (1761 — ?). Д.: Євдокія Омелянівна N (1764 — ?).

Яким Артемович (1764 — ?).

Тихін Артемович (1769 — ?).

Яків Артемович (1772 — ?).

— Ксенія Прокопівна (1723 — ?).

— Килина Прокопівна (1727 — ?).

Марченко-Пилипенко

I

Марко.

II

Пилип Марченко — сотник стольненський, волинський (? — 1671 — ?). Його нащадки мешкали в сс. Степанівці і Ольшаному.

III

Петро Пилипенко — козак ґрунтовий новобілоуський (1692 — 1732 — ?). Був у походах під Паланкою (1692), в кримському (1689), під Кезикерменом (1695), Азовом (1696), Рогулем (1701), на Ладозі (1702), під Кам'яним Затонем (1711).

IV

Федір — козак куреня білоуського (1732).

V

Ничипір — осавул сотенний білоуський, мав маєтність в с. Євтухів Білоус [1915,с.17].

Гнат — козак Білоуської сотні. У 1768 — 1776 рр. був на форпостах між Лоевим і Межигір'ям на польському кордоні.

Хом'яки

I

Дем'ян.

II

Гнат Дем'янович (1680 — 1740 — ?) — козак ґрунтовий, отаман курінний новобілоуський (1718). Був у 1692 р. під Паланкою, у 1689 р. в кримському поході, у 1696 р. під Азовом, у 1698 р. в Кезикермені, у 1701 р. під Рогулем, у 1702 р. на Ладозі, у 1705 р. під Замостям, у 1711 р. під Кам'яним Затоном. Д.: Євдокія Андріївна N (1681 — 1740 — ?).

Леон — козак новобілоуський (1692 — 1724 — ?). Був у походах під Паланкою (1692), в кримському (1689), під Азовом (1696), в Кезикермені (1698), під Рогулем (1701), на Ладозі (1702), під Замостям (1705), під Кам'яним Затоном (1711).

III

Стефан — козак новобілоуський (1732).

N (? — 1739). Д.: Єфросинія Трохимівна N (1720 — ?). Мали сина Івана (1739 — ?).

Павло Гнатович (1720 — ?) — козак виборний (1747).

Семен Гнатович (1723 — ?).

— Дарія Гнатівна (1726 — ?).

— Марія Гнатівна (1729 — ?).

IV

Сергій — козак новобілоуський (1766).

Лаврін — козак новобілоуський (1766).

Рознатовські

I

Семен — навчався у класі інфіми Чернігівського духовного училища (1732 [1748,с.127]).

II

Федір (1732 — ?) — священник білоуський (? — 1787 — 1793 — ?). Мав 8 підданих у 1 селі.

Данило (1741 — ?) — священник лиственський (? — 1774 [1385,арк.1] — 1787 [1616,арк.121] — ?). У 1774 р. його побив бунчуковий товариш Іван Бутович [1385,арк.1]. У 1775 р. захопив 15 коп сіна на сіножаті місцевого козака Мойсея Вовка [1386,арк.1]. Д.: Ганна NN, донька священника. Мали синів Івана (1774 — ?), Михайла, Василя, Івана, доньок Анастасію, Наталію, Уляну.

Корсакови

I

Степан

II

Семен — син стольника смолинського, прийняв присягу в Чернігові (1718), учень школи поетики Чернігівської семінарії.

Максим — син стольника смолинського, прийняв присягу в Чернігові (1718), учень школи аналогії Чернігівської семінарії.

Василь Степанович — у його «сказці» 1734 р. відзначені участь у будівництві Києво-Печерської фортеці, коли до Покрови проживали у Києві, а потім ходили в похід для будівництва цієї ж фортеці на чолі з наказним полковником Тимофієм Булавкою. Наказний сотник седнівський у поході до Чернігова. У низовому поході при наказному полковнику Омеляновичу був наказним сотником седнівським. Сотник білоуський (1726 [283,арк.33] — 1734 — ?). У 1731 р. на лінійних роботах у команді наказного полковника Івана Мокрієвича, у 1733 р. на лінійних роботах разом з сотником Бобирем, у 1734 р. в караулі в Любечі. Д.: Параска NN. У 1732 — 1734 рр. сперечался за володіння млинном у с. Дирчин Седнівської сотні з вдовою козака Параскою Борисенковою [269,арк.34].

Гапон (Гапоненки)

I

Федір — товариш Чернігівського полку (1673). Купив разом з чернігівським жителем Федором Сущенком дім у Чернігові у жительки с. Пісок Феодосії Іванихи [1020,арк.1].

II

Сергій.

III

Борис Сергійович (1700 — ?) — козак «нищий» Білоуської сотні (? — 1740 — 1747 — ?). Д.: Гафія Якимівна N (1710 — ?).

Стефан Сергійович (1707 — ?) — козак Товстоліського куреня (1732). Д.: Гафія Сергіївна N (1710 — ?), мали сина Федора (1731 — ?), доньку Ганну (1729 — ?).

IV

Григорій (мельник) — козак Білоуської сотні (1766).

Сокоцькі

I

Мартин.

II

Іван Мартинович (1699 — ?) — козак городового куреня Чернігівського (? — 1718 — 1732 [1748,с.9] — ?), хорунжий (? — 1740), осавул полкової артилерії (1740 — 1755 — ?). Мав приїжджий двір у с. Холявин (? — 1740 — 1747 — ?). У нього герб «Крокуючий лев» [1980,с.92]. Д.: Уляна Михайлівна N (1710 — ?).

Лесько — козак білоусівський (? — 1678 — 1718 — ?).

III

— Секлета Іванівна (1729 — ?).

– Ганна Іванівна (1734 – ?).

Гаврило Леонович – козак малоґрунтовий с. Євтухів Білоус (? – 1732 – 1747 – ?).

IV

Іван – козак новобілоуський (1766).

Ананій – козак новобілоуський (1766).

Яків – козак новобілоуський (1766).

Антін (бл. 1748 – 1788 – ?) – син значкового товариша, службу розпочав з 1759 р. в сотенному Білоуському правлінні сотенним канцеляристом. Потім – канцелярист Чернігівського гродського суду, полковий канцелярист [1517,арк.13], значковий товариш (з 1774). Мав 6 підсудків чоловічої статі у с. Смолягівці Любецької сотні, в Любечі і Чернечій Слободці [1517,арк.13-14]. У 1767 – 1773 рр. сперечався із значковим товаришем Сокоцьким за спадкову маєтність [591,арк.2]. У 1769 р. скаржився на рудника вдови Полуботка Саву Гороновича за захоплення земель при с. Смолягівці [1374,арк.1]. У 1774 р. скаржився до Чернігівського гродського суду на священника Чигринця за похвалу спалити гумно [1383,арк.1]. Військовий товариш (з 1782). Мав 82 підданих в Любечі (7) і двох «деревнях» (Смолягівці – 30, Брехунах – 2) Городницького повіту, 3 в сл. Черничина [1775,с.79] Чернігівського повіту. Д.: Дарія NN, козачка. Мали сина Івана (1775 – ?), доньок Параску, заміжно за Пилипом Семеновичем Мокієвським-Зубком і Секлету, заміжно за Федором Івановичем Товстолясом.

– Марія – рідна сестра Антона [27,арк.1]. Ч.: (1769) NN Случинський, козак [27,арк.1].

Охріменки

I

Лука – козак малоґрунтовий с. Євтухів Білоус (? – 1678 – 1732 – ?). Учасник походів: чигиринського у 1678 р., кримського у 1689 р., казикерменського у 1695 р., у 1696 р. був під Азовом, потім під Ругалем (1701), Ладогою (1704), Любаром (1705). Отаман городовий білоуський (? – 1724 [124,арк.27] – 1732 [1748,с.16] – ?).

II

Дем'ян – козак малоґрунтовий с. Євтухів Білоус (? – 1718 – 1732 – ?).

Михайло (1698/1715 – ?) – козак білоуський (? – 1737 – 1738 – ?).

Ничипір – осавул сотенний білоуський (1746 – 1766 [1915,с.17]), абшитований отаман сотенний. У 1763 р. разом з сотником Григорієм Дубовиком гвалтовно напали на дім березненського священика Євстрата Денисовича [991,арк.1].

III

Олексій – службу розпочав з 1769 р. козаком, сотенний хорунжий слабинський (1772 – 1779 – ?). Був у походах. Д.: NNN, донька священика, мали 2 синів і доньку (1779) [1516,арк.38].

– ННичипірівна. Ч.: (1779) Андрій Мякотін (? – 1750 – 1791 [1850,с.79] – ?), писар сотенний білоуський.

– N Ничипірівна. Ч.: (1779) Андрій Коломоєць, писар сотенний киселівський (1775 – 1779 – ?).

Калетинські

I

Дмитро.

II

Іван Дмитрович (1690 – ?) – священник троїцький білоусівський (1742 [1698,арк.18зв.]). Д.: Марія Прокопівна N (1692 – ?).

III

Григорій – священник (1740).

Семен Іванович (1722 – ?) – священник троїцький білоусівський (1742 [1698,арк.18зв.]).

Наум Іванович (1733 – ?) – попович (1742 [1698,арк.24зв.]).

– Дарія Іванівна (1726 – ?).

– Єфросинія Іванівна (1730 – ?).

– Гафія Іванівна (1736 – ?).

– Катерина Іванівна (1739 – ?).

Красовські

I

N – ігумен Київського Кирилівського монастиря (королівський привілей 26 березня 1613 р. [1975,с.555]).

Юрій – 22 лютого 1633 р. отримав конфірмацію на ленне право на добра Волинку на р. Волинці у Чернігівському князівстві [1975,с.676]. Ленним правом 15 березня 1635 р. отримав підтвердження на с. Волинку і Острів Олайковський. 21 червня 1672 р. отримав королівське підтвердження на с. Волинку. Того ж дня – на селище Муриліно чи Кардани в повіті Київському при замку Білоцерківському над річками Котлуєм і Свинкою.

Іван.

II

Петро – 16 квітня 1638 р. відбувся арешт між Солтиками, воєводою брацлавським Потоцьким, Петром Красовським, Годлевським та іншими про наїзд на містечко Дивиця [1975,с.724].

Йосип (? – 1635 – 1673 – ?) – 5 червня 1659 р. отримав королівський привілей на с. Волинку після смерті шляхтичів Івана і його сина Петра Красовських. 12 травня 1661 р. отримав королівський привілей з підтвердженням пожиттєвого надання маєтностей у сс. Акцюцевичі і Запольє в Мозирському повіті і вимогою до шляхтича Юрія-Петра Лимонта їх повернути господарю. Отримав від гетьмана Ю. Хмельницького універсал на с. Волинку з хуторами, а у 1673 р. універсал гетьмана І. Самойловича [1862,с.128]. 16 травня 1673 р. отримав королівський привілей з підтвердженням володіння с. Волинкою, а також наданням с. Чорнотич [1938,с.566].

Іван – козак Батурицької сотні Чернігівського полку (1649).

Іван – козак Сосницької сотні (1649 – 1651), писар полковий чернігівський (1654).

III

Самійло Йосипович — згаданий у королівському привілеї 1673 р. як спадкоємець сс. Волинки і Чорнотич.

Михайло Йосипович (? — 1673 — 1716 — ран. 1724) — згаданий у королівському привілеї 1673 р. як спадкоємець сс. Волинки і Чорнотич. Сотник білоуський (бл. 1700), від гетьмана І. Мазепи отримав с. Старі Боровичі і сл. Андрушичі Седнівської сотні, які пізніше передані полковнику Павлу Полуботку. 19 січня 1710 р. гетьман Скоропадський замість втрачених надав сс. Роїще і Скоронець. Другий осавул полковий чернігівський (? — 1702 — 1716.02. — ?). Сотник білоуський (? — 1718 — ?). Письменний. Мав млин на р. Снов під Седневом (1713). Д.: (1710) Марина Миколаївна Грембецька, донька полкового обозного. Її тестамент був записаний 24 лютого 1732 р.

Хома Йосипович — згаданий з братами Самійлом, Андрієм, Олександром у королівському привілеї 1673 р. як спадкоємець сс. Волинки і Чорнотич.

Самійло Йосипович.

Андрій Йосипович.

Олександр Йосипович.

Федір — отаман куреня писарського. У вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдіхою на урочищі Лопі.

IV

Яким — значковий товариш Чернігівського полку. Був у польському поході (1735).

Тимофій Михайлович — студент школи риторики Чернігівського колегіуму (1718). Службу розпочав з 1725 р., сотник лебединський Сумського полку, полковий обозний сумський (1756 — 1761). Свою частку «отчищни» продав братам Якову і Дмитру.

Павло Михайлович (1702 — 1757) — студент школи риторики Чернігівського колегіуму (1718). Козак [752,арк.147-148], значковий товариш Чернігівського полку (1724 — 1732 [533,арк.1] — 1747 — ?). Був у польському поході (1735). Після смерті Савича його кандидатура розглядалася на місце сотника любецького (1746 — 1747 [818,арк.1]). Тримав 10 дворів у с. Роїщі і 3 двори у с. Євтухів Білоус (материзна). 5 травня 1740 р. купив з братами Яковом і Дмитром там же ґрунти у Федора і Василя Грембецьких. Мав у с. Білоус Євтухів 3 малоґрунтових, 3 убогих підданих (1732), підсусідків (1738), 4 двори (1739 — 1740), 2 (1743), 1 (1747), у д. Скоринці 1 двір малоґрунтовий, 4 убогих (1739), посполиті двори у Роїщі 8 дворів (1740), двір приїжджий у с. Молочках Любецької сотні (1747). Власник і мешканець с. Скоринець, де у 1753 р. продав 4 двори підданих бунчуковому товаришу Миколі Тризні. Склав заповіт у 1753 р. [752,арк.200,201,277]. Д.: 1) NNN. 2) Анастасія Іванівна N (1711 — 1780 — ?). 28 квітня 1757 р. за інструкцією Чернігівського полкового суду отаман городовий чернігівський Григорій Плохута і канцелярист Григорій Александрович виділили частину двори у с. Білоус [1938,с.567]. У 1777 р. судилася з військовим товаришем Василем Грембецьким, сотником білоуським Василем Красовським, вдовою значкового товариша Дмитра Красовського Феодосію за вибиття з сіножати [56,арк.1].

Іван Михайлович — сотник лебединський (1767), поручик у відставці. Можливо, його стосується інформація, що Іван Красовський у 1732 р. навчався у класі ретор Чернігівської семінарії.

Яків Михайлович (1714 — 1769 — ран. 1782) — по смерті батька значковий товариш (1739 — 1760). У 1751 р. атестований у Білоуську сотню сотником. У 1760 р. атестований сотником у Роїську сотню (це вже третя атестація на сотника), але й цього разу місце отримав інший і тому військовим товаришем (1760.11.07. — 1767), абшитований бунчуковий товариш (з 1767). Мав житловий двір у с. Євтухів Білоус (? — 1740 — 1741 — ?), у с. Роїще 1 двір посплитих, 4 підсуєдків (1747), двір житловий (? — 1747 [524,арк.93зв.] — 1767 [756,арк.255] — ?), посполитих у с. Скорики 6 дворів (1743). У родовому маєтку у с. Роїщах в нього 43 підданих (1764). Здійснив надбання у с. Велика Вєсь, де мав 32 хати (1769) та приїжджий двір (з 11 травня 1760 р. від тестя — абшитованого полкового чернігівського писаря Івана Янушкевича). У 1775 р. сперечався з військовим товаришем Миколою Соколовським, Данилом, Василем, Антіном, Григорієм, Климом і Козьмою Гіневськими за невиділення 1/3 частини з рухомого і нерухомого майна [52,арк.1]. Д.: (1740) Уляна Іванівна Янушкевич (Бутенко) (1714 — ?), донька полкового писаря.

Дмитро Михайлович (1716 — ран. 1777) — службу розпочав значковим товаришем (1739 — 1763). У 1739 р. був на городових чернігівських роботах. У 1742 р. був у статусі сина сотника [1698,арк.47]. У 1743 р. на роботах по ремонту мостів в Батурині, у 1757 р. при ландміліційному полку комісаром, у 1756 — 1759 рр. при Астраханському гренадерському полку комісаром. Здійснив обмін з Чернігівським кафедральним монастирем пашні в урочищі Іваничі на землі в урочищі Грузькому [1077,арк.1]. Мешкав у с. Євтухів Білоус, де мав підданих 5, в хуторі 2, в полковій сотні 11 хат (д. Скоринці). Мав у с. Євтухів Білоус 4 двори посполитих (1741). Абшитований у 1763 р. 8 листопада 1760 р. за 68 рублів купив у Ганни Іванівни Мокрієвич, удови городницького сотника Молявки з синами старовинний ґрунт Молявок Іваничі з дібровою, що був у ґрунтах Євтухівських Білоуських [1936,с.596-597]. Д.: (1740) Феодосія Степанівна Н (1719 — 1777 — ?).

— Ірина Михайлівна. Ч.: NNN.

Михайло (1710 — 1766 — ?) — значковий товариш Чернігівського полку (з 1739), військовий товариш (з 1760.11.07.), бунчуковий товариш (з 1765).

Василь — значковий товариш Чернігівського полку. Був у польському поході (1735).

Федір — сотенний хорунжий (? — 1765 — 1773 — ?). У 1765 р. його позивала Анастасія Полуботок за захоплення ґрунтів [11,арк.1]. У 1772 р. мав суперечку з бунчуковим товаришем Василем Добронизьким [35,арк.1]. У 1773 р. з ним судився полковник Милорадович за прихоплення ґрунтів [43,арк.1].

V

Іван Тимофійович.

— Параска Тимофіївна.

Андрій Павлович (1736, с. Євтухів Білоус – ?).

– Ганна Павлівна (1731, с. Євтухів Білоус – ?). Ч.: Іван Васильович Мокрієвич (1726 – 1786 – ?), значковий товариш.

– Софія Павлівна (1738, с. Євтухів Білоус – ?).

Федір Іванович – військовий товариш (1741) мав двір житловий у с. Локошин.

Іван Іванович.

Петро Якович (1755 – ?) – з чиновничих дітей, службу розпочав 10 травня 1777 р. значковим товаришем (1777 – 1782), військовий товариш (1782.19.06. – 1787), поручик. Д.: Варвара Петрівна Посудевська (1755 – 1811 – ?), донька полкового осавула [1517,арк.17].

Василь Якович (1760 – ран. 1794) – службу розпочав з 1777 р. полковим канцеляристом в Чернігівській полковій канцелярії, отаман сотенний (? – 1783), військовий товариш (з 1783.20.09). Мав у с. Роїще 132 підданих. Д.: Марія Іванівна Молявка (? – 1794 [1936,с.600] – ?).

– Катерина Яківна [1936,с.84]. Ч.: (1794 – 1796) Петро Матвійович Леневиц, полковий хорунжий (1783 – 1796), жив у с. Чорнотичі.

Іван Дмитрович (1739, с. Євтухів Білоус – 1770.11.) – службу розпочав значковим товаришем (1763.22.04. – 1770), сотник городницький (1770.5.03. – 1770.11.). Д.: Горпина NN. У 1795 р. мала у с. Новий Білоус 7 підданих, у с. Скоринець – 14.

Василь Дмитрович – служив з 1760/1765 р., отаман сотенний (1768.8.12. – 1771), значковий товариш (1771.31.01. – 1773), сотник білоуський (1773.24.01. – 1783). Бунчуковий товариш (з 1782.26.07.). Був у турецькому поході, на форпостах. У 1778 р. козак Степан Костюченко скаржився на нього за захоплення ниви [907,арк.1]. Мав 11 підданих чоловіків у Білоуській сотні при хуторі Слободка Чернича та в полковій сотні у д. Скоринці 5. Прем'єр – майор. Д.: (1781) Ірина Павлівна Мокрієвич (? – 1797 [1850,с.86] – ?), донька бунчукового товариша.

Йосип Дмитрович.

Григорій Дмитрович (1769 – ?).

– Дарія Дмитрівна. Ч.: Семен Матусевич (1753 – ?), отаман сотенний (1788 [1617,арк.184]).

Іван – значковий товариш (1790). Мав 13 спадкових підданих. Д.: Параска Семенівна Лопутко, мали дітей Костянтина, Григорія, Степаниду, Уяну, Мар'яну.

Старий Білоус, село (1766) на р. Білоус. Центр куреня (1718). У 1718 р. присягу склали 15 козаків куреня, в селі 12 (1732), 9 (1740), козаків виборних 2, підпомічників 3 (1781). Гетьманськими універсалами 1661, 1676 рр. село затверджене за Чернігівським Троїцьким монастирем, як давня його власність [1860,с.25]. У його володінні 9 (1666), 12 (1713) 13 (1729), 8 (1732) дворів [1731,с.37]. Тримав бунчуковий товариш Василь Лизогуб, що дісталоя Лизогубам через купівлю від війта Степана Отроховича, який тримав згідно царської грамоти 1690 р. Доми приїжджі Івана Силича, коза-

ка Омеляна Кравця, вїта чернігівського Титовича (1732), міщанина чернігівського Івана (1732), священника Івана Анбарського (1732). Греблю і млин Старобілоуський тримав також бунчуковий товариш Василь Лизогуб (1754 [1774,с.20]). Іншу частину тримали ще від Іоанікія Силичі, зокрема, Степан Силич 13 червня 1669 р. купив у чернігівського мешканця Кузьми Кириловича Туренка дворище з полем та іншими ґрунтами [1939,с.628]. Отаман городовий чернігівський Іван Силич 2 (1713), 7 (1729 [1731,с.37]) куплених дворів. Протопоп чернігівський Самборович мав 10 подусідків, бурмістр чернігівський Йосип Титович 7 дворів куплених (1729 [1731,с.37]). Військовий товариш Антін Силич 7 хат, отаман сотенний вибелський Тимофій Титович 1, бунчуковий товариш Василь Лизогуб 8, отаман сотенний Лопатин 2, городничих Костянтинович 1, ЧТМ 10 (1766 [652,арк.36зв.]). У 1781 р. в Старому Білоусі посполитих Троїцького монастиря 11, посполитих бунчукового товариша Силича 10, посполитих надвірного радника Селецького 6, підусідків різночинських 4. У 1790 р. в селі проживали 381 чоловік та 372 жінки. **Млини:** У 1648 р. Анастасія Ярославівна у першому шлюбі за Гнатом Савинковим, а другому за Самійлом Мощезинським продала Демидівський млин у цьому селі [1774,с.20]. У 1698 р. білоуський священник продав млин чернігівському райці Герасиму Звіру [1038,арк.1]. Три кам'яні і ступи 15 травня 1698 р. Лизогуб Яків Кіндратович передав дружині і сину Юхиму [1794,с.11]. Греблю і Старобілоуський млин купила гетьманша Скоропадська, при поділі її доньок дісталася зятю Семену Лизогубу, надалі перейшли до його сина, бунчукового товариша Василя Лизогуба. **Святодухівська** церква [1775,с.63]: *священники:* Георгій Семенович (1718).

Погорілки, деревня (1730). 2 двори ратуші чернігівської.

«Оною деревнею изстари от 70-и лет, по сказки старожилов, владели войты черниговские, и ныне во владении той же черниговской ратуши» (1730). 5 підданих ратуші (1732). Чернігівський городничий Петро Григорович Фурсанович разом з Чернігівським магістратом і вдовою Івана Лопати в урочищі під д. Погорілками тримали Погорільський борок в ширину і довжину по пів версти (1752). Рочних бурмістрів чернігівських 6 хат, священника стрітенського Маляревського 2, отамана сотенного Петра Лопутки 1, бурмістра Михайла Мартиненка 1 (1766 [652,арк.35зв.]).

Подусівка, деревня (1766) на р. Білоус, хутір (1754) у володінні вдови судді Каневського [1774,с.20]. У 1766 р. бунчуковий товариш Іван Туранський продав священнику Григорію Єнко за 300 рублів [1915,с.25]. У хуторі підусідків 3-3, підданих монастиря 2-2, 3 хати. Вдова Ханенко 3 хати (1766 [652,арк.36зв.]).

Жукотки, село (1732, 1766) при р. Сухій Рудці. Княжна Олена Кириківна Ружицька вийшла заміж за Яна Ігровецького, а її брат князь Роман Ружицький не видав їй придане у 1606 р. [1952,с.25]. Все ж за нею до Ігровецьких перейшло с. Жукотки [1884,с.57]. Спадкове шляхтича Костянтина Івановича Ігровецького. Його син Іван у 1710 р. продав ліс поблизу с. Жукотки чернігівському протопопу Миколі Синдаровському [1884,с.57].

Жалуваною грамотою царя у 1694 р. дісталоя знатному товаришу Чернігівського полку Семену Ялинському, а після нього — його сину Якову та онуку. Після його смерті тримав товариш полку Семен Ялинський, який отримав і царську грамоту на це володіння. Ялинського 20, городників 5, Самборовича 5 підсусідків (1713). Перейшло до його сина Якова. Останній продав село Якову Полуботку, який у 1724 там мав 33 двори [1803,с.497], на час Генерального слідства про маєтності — 42 [1731,с.34]. Докупили землі у жукотинських козаків [1915,с.23]: 2 червня 1714 р. у Яська Юськовича Шинкаренка, 18 січня 1717 р. у козаків і мешканців жукотських Гаврила Хоменка і Марка Маджуденка. 46 дворів бунчукового товариша Якова Полуботка. Вдови Семена Полуботка 62 хати, вдови судді Каневської 4 (1766 [652,арк.47зв.]). У 1736 р. в селі було 33 двори підданих Полуботка. У 1750 р. за частину села мали суперечку любецький сотник Василь Силевич і бунчуковий товариш Семен Полуботко [835,арк.1]. У 1781 р. Жукотки належали вдові бунчукового товариша Семена Полуботка Анастасії, тут був її приїжджий дім на 5 покоїв. В селі проживали 4 священники, 2 церковники, 70 посполитих Н. Полуботкової. Належало до Старобілоуського куреня. У 1732 р. 4 козацькі двори, 1 двір козаків і 1 підсусідків (1740), 3 козацькі двори (1767), козаків-підпомічників 3 (1781). **Шинки:** один (1740), два (1747) Андрія Полуботка. **Млини:** над болотом Лебединка нище села гребля і пустий млин вдови Семена Полуботка (1754 [1774,с.23]). **Микольська церква:** священники: Данило Федорович [1528,арк.321], Остап Іванович (1718), Роман Ілліч (1732), Григорій Андрійович (? — 1739 — 1747 — ?), дячки: Іван Антонович (1739), *паламари:* Стефан Іванович (1739).

Ялинські

I

Семен (? — 1650 — 1699 [1510,арк.46] — ?) — шляхтич, типограф чернігівського архієпископа, 18 січня 1680 р. удова Катерина Куропатвиха продала йому $\frac{1}{4}$ млина, а 23 січня 1680 р. він купив $\frac{1}{4}$ млина на р. Білоус у чернігівського бурмістра Павла Клевцевича [1025,арк.1]. 15 вересня 1682 р. купив $\frac{1}{2}$ млина у Пелагеї Назарчихи. 15 вересня 1694 р. гетьман Мазепа надав універсал про підтвердження прав на млин на р. Білоус названий старим в 2 кола борошняних і третє ступне, наданий архієпископом Лазарем Барановичем [1801,с.183]. Гербований шляхтич [1559,арк.1], у полі печатки німецький щит, на якому меч вістряв додолу в супроводі двох хвилястих поясів; над щитом шолом під шоломовою короною, в нашоломнику три страусових пера, навколо щита намет (герб Копашина); згорі літери: СІА. Отаман городовий чернігівський (1687 [1559,арк.1]). Військовий товариш (? — 1693 — 1699 — ?), у 1693 р. був гетьманським посланцем до Москви [1435,арк.1]. У 1694 р. отримав у володіння с. Жукотки після смерті бездітного Костянтина Ігровецького, а частину села придбав у вдови Ігровецького Ганни Павло Полуботок і воно стало ранговим володінням чернігівських полковників. У 1694 р. Ганна Стефанівна Ігровецька з сином Іваном продали Леонтію Полуботку ґрунт

з домом у Жукотках. У 1710 р. Іван продав там ліс. У 1728 р. Яків Полуботок купив частину ґрунту ігровецького у шляхтичів Ялинських. У 1754 р. бунчуковий товариш Костянтин Лизогуб володів «Ігровецьким» лісом під Жукотками.

II

Яків Семенович — військовий товариш (? — 1715 [53,арк.2] — 1738 — ?), бунчуковий товариш (1718). 12 березня 1715 р. Чернігівська полкова канцелярія і магістрат провели слідство про крадіжку його служителем Грициною п'яти шкір у чернігівського кожем'яки Тараса Голубизни [53,арк.6]. 19 березня 1719 р. суплікував про дозвіл на продаж маєтностей для виплати боргів [105,арк.2]. 10 лютого 1726 р. продав маєтність у с. Жукотки Полуботкам. Ротмістр охочекомонного полку (1728 [167,арк.1]). У 1738 р. продав плець у Чернігові бурмістру Гриновському Герасиму Філімоновичу [1070,арк.1].

III

Павло Семенович — військовий товариш (? — 1715 [89,арк.9] — 1716 — ?). У 1717 р. мав суперечку за володіння спадковим двором в м. Чернігові та с. Жукотках з братом Яковом [95,арк.3]. Значковий товариш Чернігівського полку (? — 1718 — ?). Неписьменний.

Сенчуки

I

Григорій.

II

Федір Григорович — отаман курінний старобілоусівський (1718). У 1731 р. скаржився на брата Степана за захоплення ґрунту [267,арк.1]. У 1731 р. через продаж ґрунту Якову Полуботку без згоди брата був ув'язнений [249,арк.1]. Козак ґрунтовий с. Жукотки (1732).

Степан Григорович (1644 — 1739 — ?) — козак с. Жукотки (1689 — 1739 — ?). Учасник походів від кримського у 1689 р. [124,арк.27]. Був у 1692 р. під Паланкою, у 1696 р. — під Азовом, у 1698 р. — в Кезикермені, у 1701 р. — під Рогулем, у 1702 р. — на Ладозі, у 1705 р. — під Замостям, у 1711 р. під Кам'яним Затоном.

III

Петро Степанович (1698 [536,арк.4] — ?) — козак ґрунтовий с. Жукотки (1732). Хорунжий сотенний білоуський (? — 1732 [1748,с.16] — 1737 [536,арк.4] — ?). Виборний козак (? — 1740 — 1747 — ?). Д.: Марина Михайлівна N (1709 — ?).

Клим Степанович (1708 — ?) — козак с. Жукотки (? — 1739 — 1747 — ?). Д.: Марія Трохимівна N (1712 — ?).

IV

Прокіп Петрович (1716 — ?) — козак с. Жукотки (1739). Д.: (1739) Марія Павлівна N.

Семен Петрович (1722 — ?) — козак с. Жукотки.

Гаврило Петрович (1734 — ?) — козак с. Жукотки.

- Гафія Петрівна (1724 – ?).
- Євдокія Петрівна (1738 – ?).
- Григорій Климович (1726 – ?).
- Федір Климович (1735 – ?).
- Леонтій Климович (1737 – ?).
- Мотря Климівна (1732 – ?).

V

- Олексій Прокопович (1738 – ?).
- Родіон – козак новобілоуський (1766).

Крачковські

I

Харитон – мешканець і козак с. Жукотки. 19 грудня 1713 р. продав володіння в Жукотках полковнику Полуботку.

II

Яків – навчався в класі поетики Чернігівського духовного училища (1732 [1748,с.126]).

Рудка, село (1732, 1766) на р. Бичалці. Володів Стефан Рачинський, Франциск Збровський, Ян і Олександр Рачинські. За даними О. Яблоновського, у першій половині XVII ст. с. Рудка належало безпосередньо Чернігівському магістрату [1808,с.134]. Чернігівський Параскеївський жіночий монастир (1660), існував приїжджий двір і шинок (1732), млин (1754 [1774,с.22]) Чернігівського П'ятиницького жіночого монастиря. Останній монастир придбав у 1694 р. на р. Рудці у значкового товариша Івана Молявки. За Генеральним слідством про маєтки 36 дворів, 37 підданих (1732), за РО 28 належали П'ятиницькому монастирю [1774,с.22], у 1781 р. – 87. У 1740 р. тут проживав значковий товариш Василь Звонкевич. Сотника білоуського Звонкевича 14, П'ятиницького монастиря 38, хорунжого сотенного любецького Тупиці 1. Спочатку центр куреня (1693), потім належало до Старобілоуського куреня (1718), знову курінний центр (1724 [124,арк.97]), у складі Мохнатинського куреня (1732). У 1732 р. в селі 9 козаків і 4 підсусідки, у 1736 р. в селі Рудка з «деревнями» проживало 34 козацькі родини, у 1740 р. 10 дворів, у 1765 – 1767 рр. – 11 дворів козаків [1774,с.22], у 1781 р. козаків виборних 3, підпомічників 8. Отаман курінний Роман Федорович (1693). **Георгіївська** церква [1775,с.77]: *священики*: Вишгородський Ничипір (? – 1732 – ?), Савич Олексій Григорович (? – 1718 – 1740 – ран. 1742 [1698,арк.26]), Василь Павлович (1742 [1698,арк.19]), *дяки*: Бойко Антін (1732), Іван Семенович (1739), *паламари*: Антін Андрійович (? – 1732 – 1739 – ?).

Здори

I

Федір.

II

Сидір Федорович (? – ран. 1739) – козак с. Рудки. Службу розпочав з 1692 р. [124,арк.31], у 1689 р. був під Перекопом, у 1694 р. під Паланкою, у 1694 р.

під Кизикерменом, у 1696 р. під Азовом, у 1705 р. під Замостям, у 1721 р. на каналних роботах, у 1723 р. в терекському поході. Отаман курінний Мохнатинського куреня (1732 [1748,с.18]). Разом з братом Михайлом служили з одного двору (1735). Д.: Марія Климівна N (1668 – ?).

Михайло Федорович (1658 – 1640 – ?) – козак малограунтовий, потім виборний с. Рудки Старобілоуського куреня (? – 1718 – 1740 – ?). З 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана. Д.: NNN (? – ран. 1739).

Данило – козак с. Рудки (1733).

II

Гаврило Сидорович (1704 – ?) – козак с. Рудки. Д.: Анастасія Пилипівна N (1711 – ?).

Омелян Сидорович (1712 – ?) – козак с. Рудки. Д.: Ганна Іванівна N (1716 – ?).

Кирило Сидорович (1719 – ?) – козак с. Рудки.

Опанас Михайлович (1698 – ?) – козак с. Рудки. Д.: Катерина Яківна N (1712 – ?).

Петро Михайлович (1719 – ?) – козак с. Рудки.

Кіндрат Михайлович (1723 – ?) – козак с. Рудки (1747).

III

Герасим Гаврилович (1726 – ?) – козак с. Рудки.

Леонтій Гаврилович (1732 – ?) – козак с. Рудки.

Петро – козак Білоуської сотні. У 1768 – 1776 рр. був на форпостах між Лоевим і Межигірям на польському кордоні.

Звонкевичі

Можливо, до цього роду відноситься міщанин чернігівський Григорій Олексійович Звонник, бурмістр (1666).

I

N – козак, загинув під час бойових дій проти татар.

II

Пилип – козак. В той час, коли загинув батько, потрапив в татарський полон, в якому провів 6 років.

III

Петро Пилипович – значковий товариш. У 1727 р. захворів цингою [185,арк.1].

Яків.

IV

Василь Якович (1683 – ?) – службу розпочав з 1723 р. козаком «начал служит понеже новоуписан у козацкий реестр», у 1724 р. комісар сотенний. У 1727 р. його привернуто в підданство П'ятницькому монастиреві, але за нього вступився місцевий сотник Василь Корсаков [184,арк.1]. «Заведовца сотні Білоуської», значковий товариш (1731 – 1751 – ?) Чернігівського полку. Був у польському поході (1735). У 1742 р. прийняв присягу цариці [1698,арк.45]. Мав у

с. Рудці двір житловий, 6 (1739), 4 (1739), 6 (1743), 2 (1747) дворів підсусідків, у с. Березівці 9 (1739, 1741), 8 (1743), 4 (1747) двори підсусідків, 4 двори у с. Жукотках (1739), у с. Мохнатині 5 (1743), 31 (1747) дворів посполитих. Тримав двір шинковий у с. Мохнатині (1747 – 1750), 2 шинки, потім (1750) один у с. Рудці. Перебрався до с. Березівки, де мав двір житловий (1747 – 1750), де згодом завів шинок (1750). Мав приїжджий двір (1739 – 1750) і шинок (1747) у Чернігові. Сотник. Д.: 1) Ганна Леонтіївна Бобровник (1708 – 1743 – ?). 2) Олена NN. Проживала у с. Березівка, мала посполитих у сс. Мохнатин і Березівка та хут. Рашівка (1781 [1775,с.77]).

V

Григорій Васильович (1726, с. Рудка – ран. 1781) – у 1742 р. прийняв присягу цариці як син значкового товариша [1698,арк.47]. Військовий товариш, сотник білоуський (1759.7.01. – 1767 – ?).

Григорій Васильович (1736, с. Рудка – ?) – у 1742 р. прийняв присягу цариці як син значкового товариша [1698,арк.47].

– Євдокія Васиївна (1727, с. Рудка – ?).

– Мотря Васиївна (1733, с. Рудка – ?). Ч.: Євдоким Григорович Скидановський-Шадар (1737 – ?), священник мохнатинський.

– Гафія Васиївна (1734, с. Рудка – ?).

– Горпина Васиївна (1738, с. Рудка – ?).

VI

Василь Григорович (1767 – 1836 – ?) – колезький канцелярист (1788). Мав 244 підданих у 3 селах, 1 «деревне» і 1 хуторі. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.75]. Канцелярист Чернігівського повітового суду (1836). Д.: Анастасія NN, донька сотника.

Диневські

I

Іван.

II

Іван Іванович (1677 – ?) – козак ґрунтовий виборний с. Рудки (? – 1732 – 1754 – ?). Д.: Оксинія Григорівна N (1699 – ?).

III

Іван Іванович (1709 – ?) – козак с. Рудки (? – 1737 – 1754 – ?). Д.: Марія Григорівна N (1713 – ?).

– Пелагея Іванівна (1725 – ?).

– Марфа Іванівна (1728 – ?).

Кіндрат – козак с. Рудки (1754). У 1754 р. місцеві козаки Іван, Кіндрат та Іван Диневські захопили 3 ниви Чернігівського П'ятницького монастиря [931,арк.2].

IV

Данило Кіндратович – козак с. Рудки (? – 1775 [52,арк.1] – 1777 [57,арк.1] – ?).

Василь Кіндратович – козак с. Рудки (? – 1775 [52,арк.1] – 1777 [57,арк.1] – ?).

Антін Кіндратович — козак с. Рудки (? — 1775 [52,арк.1] — 1777 [57,арк.1] — ?) Білоуської сотні. У 1768 — 1776 рр. був на форпостах між Лоевом і Межигір'ям на польському кордоні.

Григорій — козак с. Рудки (? — 1775 [52,арк.1] — 1777 [57,арк.1] — ?).

Клим — козак с. Рудки (? — 1775 [52,арк.1] — 1777 [57,арк.1] — ?).

Косма — козак с. Рудки (? — 1775 [52,арк.1] — 1777 [57,арк.1] — ?).

Левченко

I

Ярош — курінний отаман рудківський (1724). Був у 1692 р. під Паланкою, у 1689 р. в кримському поході, у 1696 р. під Азовом, у 1698 р. в Кезикермені, у 1701 р. під Рогулем, у 1702 р. на Ладозі, у 1705 р. під Замостям, у 1711 р. під Кам'яним Затонем.

II

Хома — козак рудківський. У 1725 р. разом з Прокопом та іншими Левченками продали Чернігівському П'ятницькому монастирю рощу і сіножать [1285,арк.1].

Прокіп — козак рудківський Старобілоуського куреня (1718).

Савчі

I

Олексій Григорович (1663 — 1740 — ран. 1742 [1698,арк.26]) — священник с. Рудки (? — 1718 — ран. 1742 [1698,арк.26]). Д.: NNN (? — ран. 1739).

II

Федір Олексійович (1708 — 1742 [1698,арк.26] — ?) — попович (1742). Д.: Ганна Леонтіївна N (1709 — ?).

— Анастасія Олексіївна (1722 — ?).

Березівка, деревня (1666, 1766) — згідно універсалу Ю. Хмельницького у 1660 р. володів Чернігівський П'ятницький монастир, де мав 5 дворів (1666), ґрунтових 13, городників 4 (1713), 21 двір (1730), 22 двори (1732), 13 дворів з 19 хатами (1766 [1915,с.26]), 15 підданих (1781). Сотника Василя Петровича Звонкевича 6 хат підданих (1766 [656,арк.46зв.]). У 1781 р. тут проживала і мала 6 підданих вдова сотника Олена (1781 [1775,с.77]). 1 двір козацький Івана Озимка (1732). **Рожественська** церква: *священник*: Скидановський-Шодар Євдоким Гаврилович (1788).

Бихівці, деревня (1732, 1766 [652,арк.41зв.]) по обидва боки р. Білоус. У 1732 р. 2 двори підданих значкового товариша Пантелеїмона Мокрієвича. Володів військовий канцелярист Павло Мокрієвич. Тут млин в одне коло борошняка (1742). Гребля і млин сотника слабінського Самійла Левандовського і козака Гаврила Биховця (1754 [1774,с.18]). Абшитований сотник Левандовський мав 2 хати (1766 [652,арк.41зв.]). У 1732 р. — 2 козаки, у 1740 р. — 5, у 1767 рр. тут було 5 козацьких дворів [1774,с.27], у 1781 р. козаків виборних 3, підпомічників 2, підсуддів військового товариша Худолія 4. **Шинок** військового канцеляриста Павла Мокрієвича (1747).

Биховці

I

Михайло — козак Хмільницького куреня (1718).

Федір — козак Хмільницького куреня (1724).

Гаврило — козака ґрунтовий д. Биховці Хмільницького куреня (? — 1732 [1748,с.17] — 1754 — ?), виборний (1747). З 1733 р. був у польському поході в команді прилуцького полковника Ґалагана. У д. Бихівці на р. Білоус мав греблю і млин спільні з сотником слабинським Самійлом Левандовським (1754 [1774,с.18]). Сперечався з військовим канцеляристом Павлом Мокрієвичем [711,арк.1].

II

Олексій (? — 1742 — ран. 1782) — козак д. Биховці. Д.: Євдокія Іванівна N (1707 — 1782 — ?).

Омелян Прокопович (1712 — ?) — козак д. Биховці (1782). Д.: Олена Андріївна N (1713 — ?).

Ілля Данилович (1712 — ?) — козак д. Биховці (1782). Д.: NNN (? — 1772 — ран. 1782). Мали синів Івана (1762 — ?), Миколу (1768 — ?), Григорія (1769 — ?), Семена (1772 — ?), доньку Мотрю (1765 — ?).

Іван Данилович (1727 — ?) — козак д. Биховці (1782). Д.: Ірина Аврамівна N (1732 — ?). Мали синів Кіндрата (1769 — ?), Григорія (1772 — ?), Саву (1777 — ?), доньок Уляну (1767 — ?), Єфросинію (1780 — ?).

Сава Данилович (1742 — ?) — козак д. Биховці (1782). Д.: Ганна Григорівна N (1752 — ?). Їх доньки Тетяна (1769 — ?), Христина (1769 — ?), Марфа (1779 — ?).

III

Василь Олексійович (1742 — ?).

Іван Олексійович (1754 — ?) — козак виборний Білоуської сотні. У 1768 — 1776 рр. був на форпостах між Лоевим і Межигір'ям на польському кордоні. Мав 24 спадкових підданих у д. Биховці Городницького повіту. Д.: (? — 1782 — 1790 — ?) Наталія Степанівна Фасовець (1756 — ?). Мали синів Степана (1770 — ?), Михайла (1779 — ?), Олексія (1781 — ?), Якова (1785 — ?), доньок Мотрю (1783 — ?), Євдокію (1785 — ?).

— Любов Омелянівна (1757 — ?). Ч.: (1777) Степан Степанович Шкура (1747 — ?), виборний козак.

Омелян — козак Білоуської сотні. У 1768 — 1776 рр. Був на форпостах між Лоевим і Межигір'ям на польському кордоні.

Бобровиця, деревня (1666), село (1740, 1766) при р. Немлі і «над Десною над берегом да понад лугом». Після вигнання поляків село належало на ранг чернігівських полковників, першим з яких був Іван Абрамович. 7 дворів (1666). Полковник Василь Дунін-Борковський у 1689 р. випросив на Бобровицю царську грамоту. Відтоді село належало його нащадкам. Товариш полку Чернігівського, житель бобровицький [1706,с.19] Василь Недовицький 20 вересня 1706 р. продав двір у Бобровиці чернігівському полковнику Павлу Полуботку поруч з двором вдови Василя Борковського. Вдова Борковська мала 14 ґрунтових, 10 городників (1713 [1743,с.1045]). Були в селі і володіння сотника Чернігівського

полку Михайла Булавки, що видно з актів, найдавніший з яких датовано 1688 р. У 2-й половині XVIII ст. Бобровиця — володіння підкоморія Михайла Дуніна-Борковського та сина бунчукового товариша Тимофія Скоропадського — Костянтина, придбані свого часу братом гетьмана Павлом Іллічем Скоропадським. У 1688 р. вїйт Степан Отрохович з братами продав городовому отаману Михайлу Булавці за 400 золотих фільварок під Черніговом у с. Бобровиці з будинком, горожею доброю, садом, гаєм, городом і винницею [1915,с.19]. Центр куреня (1718 — 1732). 8 козаків склали присягу в 1718 р., 16 козачих дворів (1732), у 1781 р. було козаків виборних 2, підпомічників 14, їхніх підсусідків бездвірних — 3. Курінні отамани: Романенко Григорій (? — 1718 — 1724 [124,арк.36] — ?). У селі був приїжджий двір сотників кропивнянських (Переяславський полк) Дараганів. Марії Борковської 41 підданий (1732). Бунчуковий товариш Андрій Борковський мав двір з дворовими людьми (1760). Бунчуковий товариш Михайло Борковський 54, значковий товариш Стефан Якимович 1, міщанин Федір Борзадитий 1 (1766 [652,арк.36зв.]). У 1781 р. проживали підкоморій, удова бунчукового товариша Лизогуба Гафія, священник, церковник, посполитих підкоморія Борковського 36, бездворних 4 хати. **Шинок** удови Борковської (1732). **Георгіївська** [1915,с.19] церква: *священники* Чемелевський Іван Михайлович (? — 1718 — 1732 — ?), Трипольський Іван Михайлович (? — 1740 — 1742 [1698,арк.19] — ?), *дячки*: Микита Тимофійович (1740), *паламарі*: Тимофій Іванович (1740).

Хутір **Хлібовці** по дорозі з Листвена на Бобровицю Борковського (1730 [1742,с.12]).

Куріки

I

Петро — козак городовий чернігівський (1718).

II

Семен — козак д. Бобровиця (1740).

Артем — козак д. Бобровиця (1740).

Антон — козак.

III

Данило (1743 — ?) — учень школи філософії (1761), його батьку абшитований значковий товариш Павло Рабус був винен 50 рублів [972,арк.1], отаман (1767), абшитований військовий товариш (1788). У 1767 р. разом з Василем Курікою судилися з бунчуковим товаришем Семеном Лизогубом за захоплену ним маєтність [22,арк.1]. Д.: Олена Ничипорівна Шара (1750 — ?), донька бунчукового товариша.

Василь — канцелярист (1767).

Феодосій Антонович (1755 — 1785) — навчався у Чернігівському колегіумі, Московському та Лейденському університетах. Викладав в Московському університеті.

Мазирко

I

Пилип — козак бобровицький.

II

Степан Пилипович (? – ран. 1740) – козак бобровицький (1718).

Тарас Пилипович (1679 – ?) – козак малогрунтовий с. Бобровиця (1732), отаман бобровицький (1740). Д.: Євдокія Родіонівна N (1681 – 1740 – ?).

Павло – козак бобровицький («Нищіє и весма убогіє») (1732).

III

Іван Степанович (1704 – ?) – козак бобровицький. Д.: Євгенія Антонівна N (1709 – ?).

Тихін Тарасович (1703 – ?) – козак бобровицький. Д.: Ірина Луківна N (1705 – ?).

IV

Семен Іванович (1738 – ?) – козак бобровицький.

Яків Тихонович (1732 – ?) – козак бобровицький.

Трипольські

I

Михайло.

II

Іван Михайлович (1683 – 1740 – ?) – священик георгіївський с. Бобровиці (? – 1740 – 1742 [1698, арк.19] – ?). Д.: Параска Іванівна Тризна (1693 – 1740 – ?).

III

Василь Іванович (1716 – ?) – навчався у класі риторики Чернігівського духовного училища (1732 [1748, с.126]). Священик городницький (1755).

Тимофій Іванович (1724 – ?).

Федір Іванович (1728 – ?) – військовий канцелярист (? – 1784), абшитований полковий хорунжий (з 1784.1.03. [1325, арк.603]).

– Марія Іванівна (1726 – ?).

IV

Іван Васильович.

Онуфрій Васильович – полковий хорунжий (1785 [1770, с.144]), секретар нищого земського суду Березненського повіту. Секунд-майор (1790), мешкав у с. Березні [1623, ч.ІІІ, арк.5зв.]. Д.: Марія NN. Мали доньок Ганну та Ірину.

Василь Федорович (1757 – ?) – службу розпочав з 12 квітня 1780 р., провінціальний секретар (з 1784.24.10.), протоколіст палати кримінальних справ Чернігівського намісництва [1525, арк.13]. Регістратор (1787), провінціальний секретар (1790). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617, арк.282]. Д.: (1790) Пелагея Андріанівна Должанська, донька військового товариша, який мав 14 підданих у Чернігові (1790).

Чоботко (Чоботи)

I

N.

II

Кирило N (? – 1677) – шляхтич. У 1677 р. в Любечі купив у Євтуха Козла і Явдохи Яцьківни Рибальченко її батьківський ґрунт [1760, с.240]. Д.: (1677) Марія Ревуха (? – 1681), у другому шлюбі за Купріяном Богушем.

Григорій N — мешканець тракту Любецького (1681), скаржився на Купріяна Богуша про спадок ґрунту Яцьківського [1760,с.244].

Михайло (? — 1670 — 1740 — ?) — службу розпочав з 1689 р. [124,арк.36], козак ґрунтовий (1732), малоґрунтовий (1740) с. Бобровиці. Учасник походу під Перекоп, у 1692 р. під Паланку, у 1695 р. під Кезикермен, у 1696 р. під Азов, у 1701 р. під Руголев, у 1709 р. під Полтаву, у 1724 р. був у терекському поході. Козак (1724 [124,арк.36]), отаман курінний Бобровицького куреня (1732 [1748,с.17]).

Роман — козак Шабалтасівського куреня Понорницької сотні (1732).

Мисько — козак Білоуської сотні. З 1733 р. був у польському поході в команді Я. Лизогуба, у 1734 р. в команді полковника Богданова.

Федір Маркович (1704 — ?) — козак с. Бобровиці (1739). Д.: Єфросинія Опанасівна N (1714 — ?). Мали доньку Феодосію (1737 — ?).

Брусилів, село, під яким р. Снов впадає в Десну. Урядник Казановського у Мені Ян Горбачевський 16 лютого 1633 р. отримав привілей на с. Перекоп [1975,с.675]. Брусилів належав київському воеводі Адаму Киселю. Курінний центр. У 1718 р. присягнули 17 козаків, у 1732 р. тут 60 козаків і 8 підсусідків. Отамани куринні: Котляр Федір (1732), Марченко Артем Максимович (1747). 7 січня 1659 р. універсал Ю. Хмельницького на с. Брусилів [1804,с.129] отримав колишній чернігівський полковник Іван Аврамович (? — 1670). 6 серпня 1661 р. маєтність Брусилів, Перекоп, Ярьські надані секретарю Криштофу Слоневському. 16 червня 1663 р. уступка сіл Брусилова і Перекоп, також містечка Решки в тракті Новгородському від Кшиштофа Слоневського невідомо кому. У 1666 р. у Перекопі і Брусиліві був 21 посполитський двір, перевоз на р. Снову, а другий — р. Десні. «Два перевоза на дву реках, а теми перевозами обема владее черниговской полковникъ да Пятницкого девичего монастыря старицы. А владее перевозами полковникъ и старицы без государева указу і грамоты і без гетманского листа». У розписі Лазара Барановича озера Богородичино і Петрин під Брусилівим значаться за Чернігівською кафедрою [1863,с.127]. Гетьманом Мазепою надавалися на ранг генеральному обозному Василю Борковському. Потім перейшли його вдові (ґрунтових 14 і городників 10 (1713), сину Андрію (22 двори в 1729 р., 27 в 1732 р.). У XVIII ст. в селі були володіння бунчукового товариша Василя Борковського. У 1753 р. дружина бунчукового товариша Катерина Борковська здійснила наїзд на монастирський двір у селі [1289,арк.1]. Вдові Борковській належали 16 хат, їй же при хуторах Неданському і Селиському 2 хати (1766 [652,арк.37зв.]). У 1767 рр. нараховувалося 70 козацьких дворів, 14 — посполитських. **Шинок** Андрія Борковського (1740). **Млин** за універсалами Мазепи і Скоропадського генеральному обозному Василю Борковському і його дружині Марії Шубі [1915,с.19]. **Михайлівська** церква: *священники*: Стефан Федорович (? — 1718 — 1740 — ?).

Плоскунний хутір при греблі, на дорозі з Чернігова у Глухів, за 5 верст від Брусилова. На річці Замглай гребля з 2-ма коморами на 2 кола. Нище Бруси-

лова хутір вдови бунчукового товариша Андрія Борковського, «где завод лошадиной держит». Посполитих бунчукового товариша Василя Борковського 1 хата (1766 [652,арк.37зв.]). Бунчукового товариша Андрея Полуботка «мелница на реке Свине, при урочище Пласкиновском».

Неданиця — хутір Василя Борковського на р. Десна за 1 версту від Брусилова. Посполитих 1 [1851].

Оришки

I

Тиміш — козак, отаман курінний брусилівський (1718). У 1687 р. був на Запоріжжі, у 1688 р. на Самарі, у 1689 р. в кримському поході, у 1692 р. під Паланкою, у 1696 р. під Азовом, у 1698 р. під Кизикерменом, у 1701 р. під Рогулєвим, у 1704 р. під Любарем, у 1705 р. під Замостям, у 1709 р. під Полтавою, у 1711 р. під Кам'яним Загоном, у 1721 р. на каналних роботах. Козак Білоуської сотні. З 1733 р. був у польському поході в команді Я. Лизогуба. Служив з одного двору разом з Наумом Страшинцем (1732).

Наум Страшинець — брат Тишка, мабуть, двоюрідний. З одного двору служать (1735).

II

Онисим Тишкович — козак «ніщетний» виборний брусилівський (1747).

Максим Страшинець — козак Брусилівського куреня (1740).

Омелян — козак Брусилівського куреня (1732).

Павло — козак Білоуської сотні. З 1734 р. був у польському поході.

Остап.

III

Іван Остапович (1719 — ?) — козак с. Брусилів (1782 [1425,арк.52]). Д.: Ганна Максимівна N (1722 — 1782 — ?).

Онисим — козак малоґрунтового с. Брусилів (1740).

IV

Іван Іванович (1757 — ?) — козак с. Брусилів (1782). Д.: (1778) Домна Артемівна N (1758 — ?).

Семен — козак Білоуської сотні. У 1768 — 1776 рр. був на форпостах між Лоевим і Межигір'ям на польському кордоні.

Силки (Сильченки)

I

Павло (? — 1660 — 1732 — ?) — отаман курінний брусилівський (1724). Був у 1689 р. в кримському поході, у 1692 р. під Паланкою, у 1695 р. під Кизикерменом, у 1696 р. Азовом, у 1704 р. Любарем, у 1709 р. Полтавою, 1711 р. у Кам'яному Загоні, у 1718 р. у Царичанці, у 1724 р. у терекському поході. Козак малоґрунтового Брусилівського куреня (? — 1732 — 1740 — ?), виборний.

II

Ничипір — козак Брусилівського куреня (1718).

Герасим.

Іван — козак малоґрунтового Брусилівського куреня (1732).

Сила Павлович — козак малоґрунтовой виборний брусилівський (1747).

Харитон Павлович — козак малоґрунтовой виборний брусилівський (1747).

Семен — козак малоґрунтовой виборний Брусилівського куреня (? — 1740 — ?).

III

Корній (? — ран. 1782).

Іван Герасимович (1712 — ?) — козак с. Брусилів (? — 1747 — 1782 [1425,арк.60] — ?). Д.: Катерина Пилипівна N (1717 — ?).

Данило Іванович — козак брусилівський (1747).

Іван Іванович (1712 — 1782 — ?).

Йосип Іванович (1722 — ?) — козак с. Брусилів (1782 [1425,арк.60]). Д.: Євдокія Олефірівна N (1722 — ?).

Василь Іванович (? — 1748 — 1769 — ран. 1782).

Дмитро Силич (1724 — ?) — козак с. Брусилів (1782 [1425,арк.52зв.]).

Григорій Харитонович (1742 — ?) — козак с. Брусилів (1782 [1425,арк.59зв.]).

Д.: Марта Олексіївна N (1742 — ?). Мали синів Андрія (1764 — ?), Прокопа (1770 — ?), Федора (1776 — ?), Матвія (1779 — ?), доньку Гафію (1772 — ?).

IV

Герасим Корнійович (1744 — ?) — козак с. Брусилів. Д.: (1775) Ірина Федорівна N (1747 — ?).

Михайло Корнійович (1747 — ?) — козак с. Брусилів. Д.: (1780) Васа Федорівна N (1752 — ?).

Микита Корнійович (1766 — ?)

— Марта Іванівна (1752 — ?). Ч.: (1775) Кіндрат Ілліч N (1747 — ?).

Вакула Васильович (1766 — ?).

Андрій Васильович (1770 — ?).

Тимофій Хомич (1752 — ?) — козак с. Брусилів (1782 [1425,арк.59зв.]).

Д.: (1780) Марія Тимофіївна N (1752 — ?).

Супрун Хомич (1762 — ?).

Трохим Дмитрович (1752 — ?) — козак с. Брусилів (1782 [1425,арк.52зв.]).

Д.: (1777) Тетяна Федорівна N (1752 — ?).

Євпал Дмитрович (1762 — ?) — козак с. Брусилів (1782 [1425,арк.52зв.]).

Д.: Феся Якимівна N (1762 — ?).

Кіндрат Дмитрович (1765 — ?).

Гучин, деревня (1666), село (1732, 1766), по косогорі на р. Білоус. Було у складі полкової, потім Білоуської сотень. За розповідями старожилів, село засноване після вигнання поляків шляхтичем С. Кохановським, який мав універсали Б. Хмельницького та І. Виговського від 22 квітня 1657 р. на осаджену на власних ґрунтах слобідку Гучин [1804,с.73-74]. 1 травня 1658 р. Кохановський передав Гучин Карпу Мокрієвичу у придане за дочкою: «лист от мене, Станислава Коханенка, сотника Черниговского, и от мене, Раины Станиславовой Коханенковой, малжонков, данной п. Карпу Мокриевичу и п. малжонце его Анне Станиславовне, а цорце нашей, на зречене маестности хутора Гучина з млином и слободою, в посазе (в придане) деткам обойгу на виховане логоване, в старостве Черни-

говском лежачое, и юж оное маетности мы, малжонкове вечными часы зрекаемся и деткам нашим в посессию подаем» [1917,с.2]. Військовий канцелярист Карпо Мокрієвич на Гучин мав універсали гетьманів Ю Хмельницького (23.07.1660) [1804,с.164-165], І Брюховецького (17.08.1664) [1731,с.392-393], Д. Ігнатовича (17.04.1670) [1731,с.393-394], полковника чернігівського В. Борковського (11.12.1674) [1731,с.390-392], царську грамоту 1661 рр. У 1681 р. гетьман Самойлович надав Полуботку. Універсалом гетьмана І. Мазепи (28.08.1687 [1743,с.15-16]) підтверджене за Мокрієвичем, у 1689 р. отримав царську грамоту полковий суддя Карпо Мокрієвич на сл. Гучин. Маєтності вдови Івана Мокрієвича Єфросинії ґрунтових 21, городників 5 (1713). 28 травня 1715 р. вона з синами Іваном та Михайлом отримали підтвердження на Гучин з ґрунтами, полями і сіножатями, а також млином в 2 кола борошняних, третє ступне на р. Білоус [1734,с.45]. На час проведення Генерального слідства Гучином володіли онуки Карпа Іван і Михайло Мокрієвичі (37 дворів [1731,с.35]). У 1732 р. посполитих Івана Мокрієвича, судді полкового чернігівського 18, Михайла Мокрієвича — 13. В цьому ж році фіксується двір вдови судді Уляни. У березні 1733 р. полковий осавул Михайло Мокрієвич просив зменшити розмір повинностей з його сіл Гучин і Звеничів через відход підданих, переобтяжених повинностями [271,арк.1-7]. Спадок бунчукових товаришів Павла і Олександра Мокрієвичів. У 1766 р. бунчуковий товариш Павло Мокрієвич мав 2 хати підданих, бунчуковий товариш Василь Мокрієвич 1, бунчуковий товариш Андрій Мокрієвич 12, вдова Ганна Мокрієвич 12 (1766 [652,арк.40зв.]). У 1781 р. посполиті належали: бунчуковому Олександру Мокрієвичу (8 дворів), канцеляристу Василю Мокрієвичу (13 дворів), прапорщику Василю Мокрієвичу (4 двори), прапорщику Павлу Мокрієвичу (3 двори), сину військового товариша Івану Мокрієвичу (1 двір), вдові Мокрієвичевої (2 двори) [1775,с.83-84]. Млин: Станіслава Кохановського. Зять Карпо Мокрієвич (?—1640—1701—?) за Ганною Станіславівною Кохановською (?—1640—1701—?) отримав млин на р. Білоус [1754,с.117]. Ничипір Каленикович мав млин у с. Гучин. Його зять Іоаникій Карпович Мокрієвич збудував млин в с. Гучин [1936,с.572]. Його вдова Євфросинія Ничипорівна Калениченко [1057,арк.1]. **Млин** на р. Білоус Романівський, який ще 5 лютого 1669 р. царською грамотою був відданий ігумену Іллінського монастиря Зосімі [1774,с.20]. Гребля і млин в два кола військових (1742), бунчукових товаришів (1754) Івана і Павла Мокрієвичів (1754 [1774,с.18]). **Троїцька** [1915,с.18] церква [1775,с.83]: *священики*: Янчевський Василь Олексійович (? — 1718 — 1757 [1076,арк.1] —?), *дяки*: Василь Мартинович (1718), Іван Савич (1739), *паламарі*: Гришко (1718), Григорій Іванович (1739).

Столинці

I

Павло.

II

Семен — козак с. Гучин. Осиротівши, «не бил нигде в походах, был в про-
текцияльной службе несколько лет при Полуботку, а потом стал шопную службу
служить» [124,арк.134] (1724).

Андрій — козак ґрунтовий гучинський (1732).

Юхим — значковий товариш (? — 1732 [533,арк.1] — 1743 — ?). Мав підданих: «посполитые достатнейшие 2, его ж средние 4, его ж крайне нищетный 1» (1729). Мав 2 підданих (1732), 3 «нищетные, имущие скот» — дворов 2, хат 2, подсосудки, неимущие скота — дворов 1, хат 1 [522,арк.51зв.] (1739), 4 підсудки (1743) у с. Голубичах.

Мойсей — козак ґрунтовий с. Гучин (1732).

Матвій Павлович (1675 — ?) — малоґрунтовий виборний козак с. Гучин, де на 1 подвір'ї в 3 хатах проживали 3 сім'ї (1740). Д.: (1740) Олена Георгіївна N (1684 — ?).

III

Мартин Матвійович (1706 — ?) — малоґрунтовий виборний козак с. Гучин, де на 1 подвір'ї в 3 хатах проживали 3 сім'ї (1739). Д.: (1739) Ірина Георгіївна N (1706 — ?). Мали сина Прокопа (1723 — ?), доньку Марію (1727 — ?).

Василь Матвійович (1707 — ?) — козак виборний с. Гучин (1743), підсусідок «ґрунтов и никакх, угодий в себе неимущие, весьма убогие, в едних точию козачих дворах жиучие, з работизны питаючиеся, скота неимущие» с. Ямище (1747 — 1751). Д.: (1739) Марина Павлівна N (1710 — ?). Мали синів Прокопа (1725 — ?), Косму (1735 — ?), Григорія (1737 — ?), доньку Параску (1731 — ?).

Омелян Матвійович (1713 — ?) — козак Пстовбицького куреня (1732 [1748,с.40]). Малоґрунтовий виборний козак с. Гучин, де в 3 хатах проживали 3 сім'ї (1738). Д.: Дарія Федорівна N (1712 — ?). Мали синів Романа (1735 — ?), Михайла (1736 — ?), Івана (1737 — ?).

Гущин, деревня (1666, 1781) на р. Білоус. Заснована у 2-й половині XVII ст. Борисоглібським (Троїцьким) монастирем на землях, куплених у козака Гущі. У 1666 р. тут «крест'янской пашенного человека адинъ двор і тот бездетен». Офіційно закріплене за монастирем грамотою 1676 року, стверджене 1688 р. 2 козаки (1732), у 1781 р. — козаків-підпомічників 2, ґрунтових монастирських підданих 7 (1713). У 1729 р. тут 6, у 1732 р. 5 дворів монастирських, а також 1 протопопа чернігівського Якова. 4 двори Троїцького монастиря (1767 [1915,с.23]), 8 хат підданих монастиря і 1 при Романівських млинах (1766 [652,арк.36зв.]), у 1781 р. — посполитих монастирських 9 обох статей. **Млин**: млин на р. Білоус в два кола борошняних (1666) був підтверджений монастирю царською грамотою 1661 р. [1860,с.72], гребля і млин Романівський (з 1669 р.) ігумену Чернігівського Троїцького Іллінського монастиря Зосимі [1774,с.20], млин Романівський в два кола борошняних при хуторі Романівському нище Павлівської греблі, другий в д. Гущин в два кола борошняних (1742).

Доки (Дуки)

Рід внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва.

I

Федір.

II

Процик — козак малоґрунтовий виборний д. Гушин (? — 1732 — 1740 — ?).

Роман — козак д. Гушин.

Косма Федорович (1717 — ?) — козак д. Гушин (? — 1737 — 1747 — ?). Учасник походу 1737 р. [809,арк.2].

Тит — козак д. Гушин.

III

Матвій Романович (1715/1724 — 1788 — ?) — козак д. Гушин (1782). Д.: Гафія Григорівна N (1725 — ?), донька козака. Мали сина Степана (1770 — ?), доньок Секлету (1755 — ?), дружину Олексія Карповича (1752 — ?), Дарію (1768 — ?).

Андрій Кузьмович (1726/1730 — ?) — козак д. Гушин (1782). Д.: Ганна Іванівна N (1738 — ?), донька козака. Мали синів Мойсея (1767 — ?), Федора (1771 — ?), Івана (1781 — ?), доньок Ірину (1764 — ?), Ксенію (1765 — ?), Мотрю (1775 — ?).

Опанас Кузьмович (1734 — ?) — козак д. Гушин (1782). Д.: Секлета Микитівна N (1736 — ?), донька козака. Мали синів Василя (1771 — ?), Дмитра (1778 — ?), доньку Мотрю (1774 — ?).

Василь Кузьмович (1742 — ?) — козак д. Гушин (1782). Д.: Пелагея Іванівна N (1744 — ?), донька козака. Мали синів Івана (1779 — ?), Григорія (1781 — ?), доньку Варвару (1785 — ?).

Карпо Кузьмович (1752 — ?) — козак д. Гушин (1782). Д.: Устина Іванівна N (1754 — ?), донька козака. Мали сина Івана (1781 — ?), доньок Варвару (1783 — ?), Феодосію (1785 — ?).

Семен Титович (1747/1751 — ?) — козак д. Гушин (1782). Д.: Пелагея Лазарівна N (1748 — ?), донька козака. Мали синів Бориса (1777 — ?), Опанаса (1781 — ?), доньок Євдокію (1776 — ?), Анастасію (1782 — ?).

Іван Титович (1754 — ?) — козак д. Гушин (1782). Д.: Марія Кіндратівна N (1755 — ?). Мали синів Петра, Григорія.

Ілля Титович (1756 — ?) — козак д. Гушин (1782). Д.: Олена NN, донька козака. Мали доньок Уяну, Меланію.

Жовниця (Жолвенка, Жоввинка), деревня (1666) на рр. Жоввинка і Білоус. П. Кулаковський вважає, що осадники Калиновського заснували тут населений пункт раніше 1638 р. [1904,с.287]. 4 посполитські двори (1666). У 1678 р. місцевий козак Василь Власенко продав ґрунт шляхтичу Дмитру Смужковському. 3 квітня 1678 р. царською грамотою підтверджене володіння чернігівському протопопу Петру Кричевському. Потім належала протопопу Миколі Синдаровському (грамоти 1692 р., 1709 р.). На підставі жалуваної грамоти володів його син, значковий товариш Іван Синдаровський [71,арк.1], який помер в низовому поході. Після його смерті на 5 дворів претендувала Анастасія, сестра Івана, дружина судді полкового Каневського. У 1730 р. намісник Чернігівської протопопії Яків захопив володіння і не допускав до нього полкового суддю Каневського, який скаржився до Чернігівської полкової канцелярії.

Було прийняте рішення, що «надлежит отдать первому владельцу, по грамотам; а отцу Якову, наместнику, отказать, понеже крепостей не явил». Продовжували володіти і протопопи: Андрій Самборович (1713 р. 6 городників, 6 дворів 1732 р.), Максимович (1766), Левицький (1781), а також ЧТМ 5 дворів (1713), 4 (1732), 8 хат (1766). В 1767 р. вдова судді Каневська мала 2 хати, протопоп чернігівський Максимович 6, бунчуковий товариш Матвій Домонтович 1, кафедра Чернігівська 2 (1766 [652,арк.36зв.]). У 1781 р. посполитих ЧТМ 14, протопопа чернігівського Левицького 4, капітана Петра Каневського 8, ЧКМ 2, удови бунчукового товариша Анастасії Домонтовичевої 2. **Млини:** на р. Білоус у 1666-1732 рр. млин в два кола борошняних, а третє ступне і валюшне ЧКМ, «построени того ж монастира катедрального, между землями того ж монастира, еще от владения полского от ксензов езуитов и доминеканов оставшимся, и в катедре черниговскую покойному преосвященному Лазару Барановичу стверженни». Згідно грамоти Кричевському до церкви соборної на греблі ЧКМ млин у володінні протопопа чернігівського Григорія Максимовича. В кінці деревні гребля на р. Білоус з двома млинами: вдови судді Каневського і протопопа чернігівського Григорія Максимовича (1754 [1774,с.20]).

Кошовка, деревня (1666, 1766 [652,арк.44зв.]) на р. Білоус навпроти Сядрицького бору, на шляху з Чернігова до Любеча. У 1732 р. 8 козаків і 1 підсусідок, 6 козаків і 1 підсусідок (1740). У 1781 р. козаків виборних 1, підпомічників 4. Володів Чернігівський Параскеївський жіночий монастир (1660): 3 двори (1666), ґрунтових 10 (1713), підданих 11 (1732). Сотник полковий чернігівський (1670), Василь Іванович Болдаковський володів хутором з млином на р. Білоус при с. Кошовка, які щонайпізніше у 1670 р. [1802,с.209] перейшли його племіннику Василю Семеновичу (? — ран. 1690). Його вдова Анастасія (Петраш) 20 листопада 1690 р. отримала гетьманський універсал з підтвердженням на маєтності чоловіка — хутір з млином на р. Білоус, яким той володів від дядька «килко десят лет» [1802,с.209]. 8 жовтня 1707 р. отримав гетьманський універсал на млин на р. Білоусі сотник вибельський Василь Томара, підтверджений 21 лютого 1709 р. Його вдова Пелагея Болдаковська 1724 р. отримала підтверджуючий універсал. Її син Григорій помер у 1730 р., того ж року народилася онука Катерина, яка жила при ній. Від останньої отримала маєток Кошовку, коли ж 1749 р. померла, двори стали власністю її чоловіка-вдівця бунчукового товариша Комаровського [1915,с.21]. Сотник ічнянський Григорій Андрійович Стороженко першим шлюбом одружився з донькою полкого судді Уляною Томарою. Материзна перейшла Степану Григоровичу Стороженку (? — 1758.20.01.), який отримав 1 хату посполитих у с. Євтухів Білоус і 3 у с. Кошовці. П'ятницький монастир мав 9 хат підданих, нащадки померлого сотника яблунівського Степана Стороженка 2, бунчуковий товариш Василь Комаровський 1 хату (1766 [652,арк.44зв.]). У 1781 р. посполитих П'ятницького монастиря 12, посполитих нащадків судді Томари 4. **Млини:** на р. Білоус млин в два кола борошняних, а третє ступне і валюшне (1666), гребля і млин П'ятницького

монастиря (1729) на 5 кіл і 3 комори (1754 [1774,с.19]). Нище тієї деревні два млини Васечковські (бунчукового товариша Володимира Домонтовича, полкового хорунжого Василя Комаровського) (1754 [1774,с.19]). Млин тримав секунд-майор Михайло Степанович Стороженко [1939,с.777]. Деревня належала до приходу Георгіївської церкви с. Рудки.

Киселівка, деревня (1766) на р. Свиңці. Осаджена у першій половині XVII ст. Адамом Киселем від якого і отримала назву. 18 козаків (1732). Козаки Біда, Клоновці, Бруацькі, Авакумовичі, Малюти, Пирогоїди, Брегинці у 1739 р. тут склали 7 дворів, у 1740 р. — 14, 1747 р. 12, а на час РО тут уже було 18 козацьких дворів [1915,с.27]. У 1781 р. в селі господарств виборних козаків 2, підпомічників — 14. Рангова на Чернігівський магістрат і нею володіли чернігівські війти. На час Генерального слідства про маєтності за війтом Лопатю тут рахувалася лише 1 хата підданих, а значковий товариш Прокіп Остапович тримав 4 двори, які були куплені його батьком. Війт Йосип Титович мав 1 підданого, бунчуковий товариш Мойсей Дмитрович 4 (1732). У 1739 р. було всього 4 бобильські двори. У 1747 р. у Киселівці був лише 1 двір підсудка війта К. Каневського, 4 підсудка писаря судового Ю. Ярошевича і одна безвірна хата підсудка вдови Затиркевича. Колишній писар Михайло Доморка тримав 1 хату підданих (1766 [652,арк.37зв.]). Належала до приходу бобровицької Георгіївської церкви (1740).

Окуленки

I

Петро — козак малогрунтовий д. Киселівки (? — 1689 — 1740 — ?). У 1689 р. був під Перекопом, у 1694 р. під Паланкою, у 1695 р. під Кизикерменом, у 1696 р. під Азовом, у 1701 р. під Рогулевым, у 1709 р. під Полтавою, у 1723 р. в терекському поході. Курінний отаман товстоліський (1732).

Фесько (? — ран. 1739) — козак Білоуської сотні. З 1733 р. був у польському поході в команді Я. Лизогуба. Д.: Євдокія Хомівна N (1698 — ?). Мали сина Федора (1732 — ?).

II

Федір Петрович — отаман (1747)

Листвен Малій, село (1766 [652,арк.41зв.]) при рр. Білоус і Пятницькій, Глиненці. У 1732 р. 3 козаки, 2 козацькі двори у 1740, 1766 р. [1915,с.22], у 1781 р. 2 виборні козаки. У 1730 р. старожили згадували, що село було у володінні Станіслава Кохановського. Після нього володів онук Самійла Мокрієвича, який у 1687 р. і 20 вересня 1709 р. отримав підтвердзувальні гетьманські універсали на нього [1936,с.573]. Цей маєток у 1710 р. заповів дружині і меншим дітям [1571,арк.69зв.]. Універсалом 14 вересня 1716 р. за його вдовою і двома синами с. Листвин закріплене в рівних частинах, а млин за братами. 28 травня 1719 р. його вдова Тетяна Романівна Лопата разом з синами Василем і Карпом заставили свої частини с. Листвин за 1000 золотих генеральному бунчуковому Якову Лизогубу і не викупили [1936,с.574]. Яків Лизогуб тримав 14 підданих (1732). У 1766 р. у володінні бунчукового товариша Григорія Лизогуба 17 хат

[652,арк.41зв.]. У 1781 р. селом володів князь Кейкуатов, одружений з донькою бунчукового товариша Якова Лизогуба. За ним 13 посполитих. У 1781 р. згадується 1 підсусідок військового товариша Соколовського. **Шинок** обозного генерального Якова Лизогуба (1732), бунчукового товариша Григорія Лизогуба (? – 1740 – 1747 – ?). **Млини**: на р. Глиненці гребля і млин бунчукового товариша Григорія Лизогуба (1754 [1774,с.201]), на р. Білоус володів Овсій Товстостоліс, його вдова, яка тестаментом відписала сину Павлу, а той у 1681 р. своєму сину Якову [1335,арк.1зв.]. Гребля і млин військового товариша Миколи Соколовського (1754 [1774,с.18]). Млин в два кола значкового товариша Івана Климовича з братами [1754,с.117]. **Успінська** церква: *священники*: Дем'ян Петрович (1718), Андрій (1732), Альтернацький Прокіп Романович (1739), Кіндрат Андрійович (? – 1740 – 1747 – ?), Шкура Семен (? – 1770 [1348,арк.1] – ?), Рознятовський Данило (? – 1774 [1348,арк.1] – 1787 [1616,арк.121] – ?), *дяки*: Кіндрат Андрійович (1732), Яків Дем'янович (1739), Шереметьєв Кирило (1770 [1349,арк.1]), *паламари*: Андрій (1732), Іван Захарович (1739).

Мохнатин, село (1732, 1766) на р. Бичалці. 8 березня 1621 р. за військової заслуги Григорій Петровський отримав ленним правом пусте селище Мохнацьке в Кологородському стані з плецом в Чернігівському замку з обов'язком побудувати дім. Курінний центр (1732). У 1732 р. 15 козаків і 7 підсусідків, у 1736 р. в Мохнатині нараховувалося 33 козацькі сім'ї та 6 – у Мохнатинській слобідці [1939,с.777]. 15 козачих дворів у 1767 р. [1915,с.22]. У 1772 р. місцеві козаки Василь і Семен Кудамани та Іван Приймак порубали ліс військового товариша Івана Молявки [1351,арк.1]. У 1781 р. в Мохнатині був будинок на 3 покої військового товариша Петра Марковича, жив сотенний осавул, 2 священники, 2 церковники, козаків виборних 4, підпомічників 7. Отамани курінні: Михайлович Дем'ян (1718), Левченко Ярош (1724 [124,арк.31]), Білосонський Лука (1747). У 1660 р. універсалом гетьмана Ю. Хмельницького надано Чернігівському П'ятницькому монастирю: 24 (1730), 42 двори (1732), 58 хат (1766). У 1722 р. монастир купив у місцевого жителя Ярофія Халецького ліс, згодом від священника Спиридона Кричевського монастирю перейшла «околиця», куплена у 1730 р. у Омеляна і Олексія Степановичів. У 1766 р. у володінні сотника Звонкевича 10 хат, Чернігівського кафедрального собору 2, священника мохнацького Кричевського 1, писаря сотенного Луки Красиловця 1 [652,арк.47зв.]. У 1781 р. в Мохнатині посполитих П'ятницького монастиря 36, Чернігівського кафедрального собору 3, удови сотника білоуського Звонкевича 9, підсусідків бездворних – 2. **Шинки** Чернігівського П'ятницького жіночого монастиря (? – 1732 – 1747 – ?), кафедри Чернігівської (? – 1740 – 1747 – ?), значкового товариша Василя Звонкевича (1747). **Млини**: шляхтич Григорій Петровський у 1625 р. побудував млин [1904,с.266]. Панків млин П'ятницького монастиря (1754 [1774,с.22]). **Покровська** церква [1775,с.78]: *священники*: Петровський Филімон (1693), Кричевський Григорій (1718), Скидановський-Шадар Гаврило Григорович (? – 1739 – 1747 [1072,арк.1]), Кричевський Спиридон Григорович (? – 1730 [1286,арк.1] –

(1742 [1698,арк.19], вакансовий) — 1751 — ?), Скидановський-Шадар Євдоким Гаврилович (1777 [1396,арк.1]), дяк: Савицький Антін Іванович (1739), *паламар*: Федір Пилипович (1740).

Росовські

I

Степан — писар магістрату (1732), бурмістр чернігівський (1742 [1846,с.33], 1747). У 1747 р. захопив ґрунт військового канцеляриста Романа Михайловича [713,арк.1]. Мав шинок у Чернігові (1732).

Роман — козак с. Мохнатин Білоуської сотні (1747). Мав 1 двір підсусідський у д. Козарка (1747).

Сидір — козак с. Мохнатин Білоуської сотні (1747).

II

Ничипір Романович (1749 — ?) — служив з 1767 р. виборним козаком, у 1772 р. призначений у Білоуську сотню сотенним осавулом, з 1780 р. значковий товариш [748,арк.2], був у походах в турецьку війну. Абшитований військовий товариш (1784.1.03. [1325,арк.603] — 1788 — ?). На хут. Козарки Любецької сотні мав 3 хати підсусідків (1766 [652,арк.69зв.]), 15 підданих у 1 селі (1788). За ним рід внесений до родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1933,с.73]. Д.: NNN (? — 1779 — ран. 1788), донька приказчика [1517,арк.25]. Мали синів Івана (1768 — ?) та Григорія (1774 — 1787 — ?), які у 1780 р. навчалися руській грамоті та доньок Марію (1770 — ?) і Софію (1784 — ?).

Степан — отаман сотенний роїський (1768 — 1773 — ?).

Скидановські-Шадар

I

Григорій.

II

Гаврило Григорович (1714 — ?) — священик мохнатинський (1739 — 1747 [1072,арк.1]). Д.: Марія Максимівна N (1716 — ?).

III

Євдоким Гаврилович (1736 — ?) — попович 1742 [1698,арк.24зв.], священик мохнатинський (1777 [1386,арк.1]). Внесений до I частини родовідної дворянської книги Чернігівського намісництва. Д.: Мотря Василівна Звонкевич (1733 — ?), донька значкового товариша. Мали синів Пилипа (1761 — ?), Григорія (1766 — ?), доньок Варвару (1768 — ?) та Марію (1773 — ?).

— Ганна Гаврилівна (1737 — ?).

Мякотіни

I

Іван Мякота — козак Рудчанського куреня (1718 — 1724 — ?). Був у царичанському поході.

Яків Мякота — козак Мохнатинського куреня (1732 [1748,с.18]). Посполитий мохнацький (1739).

Трохим — козак Білоуської сотні, мешканець пригороду м. Чернігова (1740 — 1747), убогий. Мав двір з хатою.

II

Андрій (1750 – 1800) – службу розпочав сотенним канцеляристом у Білоуській сотні (1765 – 1777), канцелярист Чернігівського гродського суду (1777 – 1778), писар сотенний білоуський (1778 – 1779 – ?). У походах не був. Абшитований військовий товариш (? – 1788 – 1800). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.196]. Д.: Ірина Ничипірівна Охріменко (? – 1816), донька осавула сотенного, потім абшитованого отамана сотенного. Мали синів Опанаса (1782 – ?), Костянтина і доньок Гафію (1785 – ?), Марію, Февронію, Олену [1852,с.53].

Красилівці

Ротмістр Загоровський ще 4 травня 1638 р. отримав данину на Красилівку, Найдьянівку і Церковище у Чернігівському воеводстві [1975,с.725,750].

I

Онисим.

II

Тихін Онисимович (1691 – ?) – прикажчик бунчукового товариша Андрія Полуботка у с. Жукотках, де і проживав (1739). Д.: Єфросинія Кирилівна N (1695 – ?).

Ярмола Онисимович (1709 – ?) – посполитий мохнатинський (1739). Д.: Марія Степанівна N (1710 – ?). Мали доньок Мотрю (1730 – ?), Гафію (1739 – ?). З ними проживала племінниця Ярмоли Марія Зосимівна N (1687 – 1739 – ?) з синами Василем (1726 – ?), Сазоном (1729 – ?) і донькою Марією (1733 – ?).

Оникій – малогрунтовий посполитий Мохнатинської слободи, підданий бунчукових товаришів Полуботків (1732).

Овсій – малогрунтовий посполитий Мохнатинської слободи, підданий бунчукових товаришів Полуботків (1732). Жив з Оникієм на одному дворі.

III

Іван Тихонович (1727 – ?). Д.: Катерина NN, донька священика.

Лука Тихонович (1730 – ?) – з 1752 р. розпочав службу полковим канцеляристом, сотенний писар (1760 – 1766), отаман сотенний любецький (1766 – 1779 – ?). Абшитований військовий товариш (1788). Мав 28 підданих у с. Мохнатин і 1 «деревні». Користувався шляхетським гербом (1774 [1510,арк.406]). Внесений до II частини родовідної книги Чернігівського намісництва Городницького повіту. Д.: Мотря Михайлівна Безсонова, донька міщанина.

Євдоким Тихонович (1733 – ?).

– Параска Тихонівна (1725 – ?).

Ольсохівка, деревня в урочищі Ольсох (1732, 1766 [652,арк.41зв.]) при р. Білоус. Від тещі Параски Спичинської в придане за молодшою донькою урочище отримав значковий товариш Пантелеймон Мокрієвич. Близько 1709 р. заснував слободу на куплених ґрунтах, після розгляду справи з тещею у ГВС 17 червня 1717 р. отримав гетьманський універсал. Мав 10 (1730), 12 підданих (1732), які перейшли до його племінників Климовичів. Іван Климович мав у сл. Олсоховій 7 (1739), 5 (1741) дворів посполитих. Налезала Леонтію Яковичу

Климовичу і його двоюрідним сестрам Євдокії і Марії Андріївнам Климович. 12 листопада 1757 р. вони продали Ольсох Василю Силичу [1915,с.22]. У 1781 р. проживало 9 його підданих.

Пиживка, деревня (1766 [652,арк.42зв.]) при р. Білоус, поруч з с. Рогоща. 2 козацькі двори, 2 Єлецького монастиря (перший з актів 1675 р.). Чернігівський Єлецький монастир мав 3 хати, козаків Приступ 2 (1766 [652,арк.42зв.]). У 1781 р. у Пиживці був приїжджий двір Єлецького монастиря, проживало виборних козаків 2, посполитих монастиря — 4.

Протопопівка, деревня (1766 [652,арк.41зв.]) при р. Білоус. У 1625 р. фіксується як міський хутір Чернігова на лівому боці р. Білоус поблизу впадіння в неї рр. Свишень і Струга [1904,с.263]. Хутір відновлений на куплених землях протопопом Миколою Сандаровським на початку XVIII ст. Після його смерті — власність сина, значкового товариша Івана, а потім — зятя, полкового судді Василя Каневського, обозного Андрія Тризни (за дружиною N Василівною Каневською-Оболонському [1937,с.3]), вибельського сотника Петра Андрійовича Тризни [1915,с.25] — 5 хат (1766 [652,арк.41зв.]), 4 посполитих (1781). **Млини**: протопоп чернігівський Сандаровський купив і передав зятю, бунчуковому товаришу Івану Туранському млин в два кола, прозваний Кулажинський. Хутір на відстані ½ версти від с. Рогоща на р. Білоус, на якій гребля з двома коморами, на 3 кола (1781).

Боровиця, село. Отамани курінні: Лісовець Юхим Павлович (1747). Василь Остапович Полоницький уступив полковнику Полуботку с. Боровичі і сл. Боровицю натомість отримав с. Домишлін з хутором Брецьким на р. Бречі, що було затверджено універсалом від 14 липня 1710 р. [1939,с.173]. **Шинюк** Андрій Борковського (1732). **Рождественська** церква: *священники*: Боблич-Біблецький Іван Михайлович (? — 1740 — 1746 — ?), Полетика Семен (1742).

Рогоща, селище до Чернігівського замку (1620), городище (1645 — 1649), деревня (1666), село (1732, 1766 [652,арк.42зв.]) при р. Білоус. І. Кондратьєв вважає, що в XVI ст. селом володіли князі Котурницькі, представниця цього роду Агата Котурницька стала дружиною Семена Болдаковського і внаслідок цього рогощанські землі стали власністю Болдаковських [1884,с.82]. 11 березня 1587 р. Семен Болдаківський отримав від державці любецького Миколи Лосятинського право на ґрунти рогощанські [1915,с.30], де і виникло с. Рогоща. 12 листопада 1620 р. привілей на пусте селище Рогощу отримав Адам Гарабурда [1975,с.619]. Іван Сулима тримав Рогощ разом з братами. Після смерті гетьмана його вдова Марина вийшла заміж вдруге за Ворфоломія Павловського [66,арк.3], який у 1638 р. і фіксується власником Рогощу [1904,с.288]. У 1645 — 1649 рр. знову запустило, бо фігурує в документах як городище [1731,с.323]. Враховуючи смерть Івана Сулими і його братів, городище Рогощу 23 січня 1649 р. привілеєм у Кракові надане ленним правом жовніру гусарської корогви. За спогадами чернігівського вїта Яхимовича (у 1680 р.) частиною ґрунтів Рогоських між с. Рижиками та с. Ямищами володів підсудок земський чернігівський Якуб Война-Оранський [1917,с.1-2,26]. 4 козачих двори (1718), козаків 6 (1732),

потім – 3 (1739), козаків-підпомічників 2 (1781). Покозаченому шляхтичу Василю Болдаковському село це було підтверджене універсалом Ю. Хмельницького у 1660 р. Рогоща лишилася у володінні Василя Болдаківського та його синів, військового канцеляриста Андрія та значкового козака Григорія. У 1666 р. тут був 1 двір ґрунтового посполитого. 8 жовтня 1707 р. отримав гетьманський універсал Мазепи на Рогошу зять Болдаковського, сотник вибельський Василь Томара (ґрунтових 6, ще 7 городників), підтверджений гетьманом Скоропадським 21 лютого 1709 р. маєтності пана Томарина вдова Пелагея Болдаковська у 1724 р. отримала універсал на Рогошу, де у неї було 8 дворів підданих (1729). Її син Григорій помер у 1730 р., того ж року народилася онука Катерина, яка жила разом з нею. У 1732 р. тут 7 підданих. Томара видала доньку заміж за Комаровського і у 1749 р. через уступку і купівлю село перейшло у його володіння [1915,с.20]. Він мав 17 хат підданих (1766 [652,арк.42зв.]). У 1781 р. в селі був будинок Василя Комаровського на 9 покоїв, в якому жив господар з родиною, його 38 посполиті чоловічої і жіночої статі, бездвірних – 3. **Млини:** 8 жовтня 1707 р. отримав гетьманський універсал Мазепи на Рогошу з млином на р. Хмельниці зять Болдаковського, сотник вибельський Василь Томара, підтверджений гетьманом Скоропадським 21 лютого 1709 р. У 1724 р. отримала універсал Томарина вдова Пелагея Болдаковська. «Мельница на реке Белоусе о двух колах борошняных Томарина» (1729), «гребля и млин Елецкого Черниговского монастыря и вниз при гребле дворец монастырский Пижувский и винокурня» (1754). **Успіньська церква** [1775,с.82]: *священники:* Свещот Федір (перейшов з унії за протопопа Петра Кричевського) [1859,с.24], Курчевський [1225,арк.1зв.] Лаврін Семенович [1225,арк.1зв.] (? – 1718 – 1740 – ?), Янчевський Василь (? – 1742 [1698,арк.26] – ?), *дяки:* Макар Іванович (1718).

Курчевські

I

Лаврін.

II

Яків.

Лаврін Семенович [1225,арк.1зв.] – священник рогоський (? – 1718 – 1740 – ?).

Мойсей – козак куреня сотницького (1718).

III

Іван Якович (1715 – ?) – козак білоусівський (? – 1737 – 1740 – ?). Д.: Єфросинія Тихонівна N (1720 – ?)

Левоненки-Левоневичі

Любецький боярський рід Мишуків.

I

Нечай Мишук – любецький землянин. Тримав с. Рогошу (Мишуківський ґрунт). Скаржився на воеводу М. Калиновського.

Левон – любецький землянин.

Стефан Мишук-Бровенський – любецький землянин [1469,арк.402].

Карпо Мишук-Бровенський — любецький землянин, у 1646 р. разом з Стефаном позивав Героніма Гроховського, Адама Висоцького, підданих сиберецьких за наїзд на їх дім в с. Бровенщині [1469,арк.402].

II

Марко Мишук Легонович з Мишуків — боярин і землянин староства Любецького (1660 [1510,арк.6]). Брат Івана.

Іван — 23 липня 1660 р. універсал отримав любецький сотник Сава Унучко, разом з Артемом Красковським та Іваном Мишуком «зо всеєю тамошнюю шляхтою».

Григорій Легонович. Д.: Уляна NN, 29 березня 1671 р. вдова продала с. Леговонки [1731,с.672].

Лесько Легонович Мишук [1731,с.672].

У XVIII ст. родина перестала існувати — «одних татаре в полон побрали, а другие старики змерли» [1917,с.1-2].

III

Семен Леговенко (1712 — ?) — козак Роїської сотні. Учасник походу 1737 р. [809,арк.3].

Кирило Леговенко.

Тиміш Леговенко.

Іван Леговенко — козак Білоуської сотні. З 1734 р. був у польському поході в команді роїського сотника Якова Бакуринського.

Олекса Леговенко — козак ґрунтовий (? — 1732 — 1733 — ?), виборний с. Товстоліс (1740). З 1733 р. був у польському поході в команді Я. Лизогуба.

Роман Леговенко — козак ґрунтовий с. Товстоліс (? — 1732 — 1735 — ?). Брат Олекси з яким служили з одного двору.

Леон Леговенко — 1 вересня 1735 р. повернувся з польського походу в команді полкового сотника Федора Посудевського.

Максим Леговенко — козак с. Красковське (1742 [1698,арк.91]).

Семен Леговенко (1746 — ?) — службу розпочав 15 березня 1762 р. козаком, хорунжий сотенний білоуський (1781.1.07. [1325,арк.113] — 1782.2.02. [1325,арк.113]), осавул сотенний білоусівський (1782.2.02. [1325,арк.113] — ?). Мав 6 підданих (1782).

Юхим — козак Білоуської сотні. У 1777 р. сперечався з козаком с. Товстоліс Андрієм Товстолісом за 1/3 Абакумівських ґрунтів під с. Холявин [55,арк.1].

Тимофій Леговенко — козак Білоуської сотні (1776).

4 представники роду Мишук — мешканці с. Холявин внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945,с.641].

Приступи-Присталовські

I

Семен — козак. У 1710 р. продав Чернігівському Єлецькому монастирю млин [1255,арк.1].

II

Василь.

Іван Приступенко — підданий ґрунтовий Чернігівського дівочого монастиря, мешканець с. Юріївки (1732).

Омелько Приступенко — підданий ґрунтовий Чернігівського дівочого монастиря, мешканець с. Юріївки (1732).

Яків (? — 1732 — ран. 1739) — козак ґрунтовий рогоський (? — 1718 — 1732 — ?). Д.: Марія Харлампіївна N (1678 — 1739 — ?).

III

Гаврило Васильович (1689 — 1739 — ?) — козак с. Юріївки (1740). Д.: Параска Григорівна N (1700 — ?).

Олексій Якович (1705 — 1747 — ?) — козак ґрунтовий виборний с. Рогощі. З 1733 р. був у польському поході в команді Я. Лизогуба. Осавул сотенний (? — 1746 — ?), хорунжий сотенний білоуський (? — 1747 [819,арк.5]). У 1747 р. його побив значковий товариш Яків Герасківський [819,арк.1]. У 1747 р. разом з козаком Василем Деркачем виключений з Білоуської сотні і переведений до полкової через «дерзости и ослушание» сотнику Маленському [819,арк.2]. Д.: Тетяна Давидівна N (1709 — ?).

Олексій Якович молодший (1714 — ?) — козак рогоський (1739), малогрунтовий виборний (1747). Д.: Феодосія Матвіївна N (1716 — ?).

— Уляна Яківна (1722 — ?).

IV

Прокіп Гаврилович (1711 — ?) — козак с. Юріївки (1740). Д.: Ганна Антонівна N (1718 — ?).

Зіновій Гаврилович (1722 — ?) — козак с. Юріївки (1740).

Іван Гаврилович (1732 — ?) — козак с. Юріївки (1740).

— Марія Гаврилівна (1723, с. Юріївка — ?).

— Наталія Гаврилівна (1728, с. Юріївка — ?).

Євстрат (1743 — ?) — козак рогоський Білоуської сотні. Д.: Параска NN, донька козака.

Оникій (1745 — ?) — козак рогоський Білоуської сотні. Д.: Ірина NN, донька козака.

Григорій (1750 — ?) — козак рогоський Білоуської сотні. Д.: Параска NN, донька козака.

Михайло (1752 — ?) — козак Білоуської сотні. У 1768 — 1776 рр. був на форпостах між Лоевим і Межигір'ям на польському кордоні. Д.: Тетяна NN, донька козака.

Павло (1756 — ?) — козак рогоський Білоуської сотні.

Іван (1758 — ?) — козак рогоський Білоуської сотні. Д.: Уляна NN, донька козака.

Рудня, деревня. 7 вересня 1715 р. гетьман Скоропадський надав універсал на Руднянську греблю і д. Стару Рудню своєму рідному брату Павлу. Потім тримав його син, бунчуковий товариш Тимофій Скоропадський (? — бл. 1764) мав 16 дворів (1732). На цю маєтність напали піддані ЧТМ [336,арк.260]. У 1771 р. Костянтин Скоропадський перед постригом уступив д. Рудню (20 хат

підданих і винокурню) троюрідному брату Якову Михайловичу Скоропадському [1939,с.668]. **Покровська** церква. *Священники*: Прокопович Федір (1718). У 1775 р. сестра Костянтина Скоропадського Уяна була заміжня за представником священницької родини Іваном Прокопенком [1939,с.668].

Рябці, деревня (1766 [652,арк.42зв.]) при струмку Жабці «ровчаками от весняної воды». Після закінчення війни Хмельницького в селі жили лише козаки. 8 козаків з 6 козачих дворів (1732), 3 козаки (1740). У 1694 р. козак с. Рижиків подарував сотнику білоуському Андрію Романовичу Товстолісу ґрунт, частково останній скупив і передав своїм нащадкам [1915,с.24]. Піддани абшитованого хорунжого Івана Товстоліса 1 хата, козака рябцівського Тишка Жаби 1 (1766 [652,арк.44зв.]). У 1781 р. мав тут приїжджий двір абшитованого хорунжого полкового Івана Товстоліса, проживали отаман сотенний, козаків виборних 2, підпомічників 4, підсудків Товстоліса 1. **Млини**: Острівський хорунжого Товстоліса 1 хата підданих (1766 [652,арк.44зв.]), Констинський сотника любецького Силича 1 хата (1766 [652,арк.44зв.]). Васечків Домонтовичів 1 хата (1766 [652,арк.44зв.]).

Жаби

Борис Жаба був ротмістром козацької корогви (1578), відзначився у походах, отримав маєтність Обабіє у Брацлавському воєводстві (1601 [2024,с.1]).

I

Олексій — у 1672 р. разом з Михайлом купили в Чернігові дім у Макара Филімоновича [1019,арк.1].

Михайло.

Сава — землянин любецький.

II

Купріян. Д.: Марія NN, жителька рябцевська.

Терешко. Д.: Феська Гломозда, жителька рихлівська [1861,с.214]. 3 жовтня 1716 р. продала ½ млина на р. Білоус на греблі у с. Юріївці [1861,с.214].

Павло — козак Юріївського куреня (1718), житель с. Рижиків (1726), ґрунтовий с. Рябців (? — 1732 — 1735 — ?).

— Гафія Савівна (? — ран. 1689) Ч.: Степан Теремецький, землянин любецький.

III

Данило Купріянович — козак малоґрунтовий с. Рябців (? — 1721 — 1732 — ?). 1 квітня 1721 р. продав ниви у с. Рижиках.

Петро Терешкович — козак виборний, житель с. Рябців (1735 — 1747 — ?).

Тихін — житель с. Рябців (1735).

Семен — козак. З 1733 р. був у польському поході в команді Я. Лизогуба, при значковому Ярошевичу (1734). Житель с. Рябців (1735).

Михайло Корнійович — козак с. Рябців (? — 1733 — 1747 — ?). З 1733 р. був у польському поході в команді Я. Лизогуба.

N (? — ран. 1739) — козак малоґрунтовий с. Євтухів Білоус. Значковий товаріш Чернігівського полку. Д.: Євдокія Іванівна N (1689 — 1739 — ?).

IV

Дмитро N (1709 – ?) – козак чернігівський (1739). Д.: Марія Омелянівна N (1721 – ?).

Омелян N (1714 – ?) – козак чернігівський (1739).

V

Іван – канцелярист сотенний білоуський (1754 [1774,с.23]).

Яків – козак Білоуської сотні. У 1768 – 1776 рр. був на форпостах між Лосвим і Межигір'ям на польському кордоні.

Свин, деревня (1666, 1766) при р. Малій Домасі, «над Десною над берегом да понад лугом». Раніше 1638 р. осадники Калиновського заснували населений пункт [1904,с.287]. 14 (1732), 12 козаків і 3 підсусідки (1740), 11 козаків і 1 підсусідок (1747), 13 козачих (1767). У 1781 р. козаків виборних 1, підпомічників 10. Перейшло на уряд вїйта Чернігівського магістрату. Першим вїйтом, який володів селом, був Степан Отрохович. Село було віддане йому у 1661 р., 5 дворів (1666), городники 11 (1713). 12 дворів вїйта Федора Лопати (1730), 11 підданих вїйта Йосипа Титова (1732), 13 дворів вїйта Шарого (1767 [1915,с.27]). Вїйт Ничипір Шарий мав 16 хат, колишній писар Михайло Доморка – 1 (1766 [652,арк.36зв.]). У 1781 р. посполитих на уряд вїйта 12, підсусідків вїйськового товариша Михайла Доморки 1. **Млин** на р. Свинці в одне коло бунчукового товарища Андрія Дуніна-Борковського при хуторі (1742). Належала до приходу бобровицької Георгіївської церкви (1740).

Доморка

I

Іван.

II

Михайло Іванович (1739 – 1790 – ?) – службу розпочав з 1747 р. полковим канцеляристом, писар сотенний, значковий товариш (з 1768), отаман городовий чернігівський (з 1768), вїйськовий товариш (1773 – 1782 – ?). У походах не був. Поліцмєстр (1782). Осавул полковий (1783 [1325,арк.535] – 1788 – ?). Мав 4 (1780), 9 підсусідків в д. Свин (1781 [1775,с.66]), 2 хати підданих (1782 [1606,арк.31]). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.81]. Д.: Устина Миколаївна Сірик, донька дяка.

III

Іван Михайлович (1756 – ?) – у 1764 р. його побили карабінери Нижньогородського полку [877,арк.3]. Служив у лейб-гвардії Преображенському полку капралом (1779 [1517,арк.9-10]).

Григорій Михайлович (1769 – ?) – навчався вдома (1780).

– Ганна Михайлівна. Ч.: Іван Олефірович Скорина (1765 – ?), син абшитованого вїйськового товариша, у батька з матір'ю, донькою сотенного осавула Мариною Новик, 29 спадкових підданих. Колезький протоколіст (1790).

Слобідка, деревня (1740) при рівчаку Суха Рудка. У 1700 р. місцевий житель Іван Шай продав ґрунт ігуменні Пятницького монастиря Іонокентині. 2 козачих двори (1740 – 1767) і 30 посполитських Пятницького монастиря (1767

[1915,с.26]), неподалік пасіка вдови Борковського (1754 [1774,с.21]).

Суличівка, село (1732, 1766 [652,арк.41зв.]) по обидва боки р. Глинянці, яка тут бере свій початок. За поляків село перебувало у власності Яциничів, потім взяте у посаг ловчим новгород-сіверським Борисом Грязним. 10 козаків (1732), потім 5 – 6 козацьких дворів. Універсалом у 1657 р. гетьман Б. Хмельницький затвердив Суличівку за удовою Грязною Катериною Борисівною, яка передала її доньці Марині при її одруженні з Костянтином Мазапетом. У них Суличівку відібрав чернігівський полковник В. Дунін-Борковський і віддав Павлу Товстолісу. Після смерті Товстоліса у 1682 р. село повернуто нащадку Яциничів, після смерті якого у 1696 р. полковником Я. Лизогубом віддане зятю Яциничів, генеральному хорунжому Прокопу Якубенку. У 1709 р. гетьман Скоропадський забрав володіння у вдови Якубенка і віддав своєму брату Павлу (у 1713 р. 32, городників 7), але потім повернув. П. Скоропадський знову володів селом у 1721 – 1729 рр. [1939,с.663]. У 1729 р. гетьманський універсал з підтвердженням володіння селом отримала вдова полкового хорунжого П. Якубенка Марія [677,арк.1]. У її володінні 31 підданий (1732). Маєтність у Суличівці мала вдова Пилипа Спичинського Горпина. Від неї перейшла до Климовичів – дітей старшої доньки. У січні 1766 – травні 1767 р. сперечалися про захоплення спадкової землі у с. Суличівці та іншого майна у вдови значкового товариша Чернігівського полку Климовича Андрія його братом Яковом. Володіння бунчукового товариша Василя Добронизького від бабки Марії Яцинич [1915,с.21], який у 1775 р. мав суперечку з місцевими козаками Захаром Євреїновим, Василем Тищенкою та іншими за захоплення спадкових ґрунтів. Бунчуковий товариш Василь Добронизький 24, сотник слабинський Самійло Левандовський 2 (1766 [652,арк.41зв.;130,арк.3]). У 1781 р. посполитих 79 чоловік і 85 жінок. **Млини**: на р. Гниленці В. Добронизький тримав греблю і млин [1774,с.21] і нище ще одну греблю і млин. У 1757 р. він розкидав млин сотника С. Левандовського і побив наглядача за ним [1698,арк.1]. **Рожественська** [1915,с.21] церква: *священники*: Кроковський Григорій Андрійович (? – 1718 – 1740 – ?), Кроковський Григорій Григорович (? – 1732 – ?), Кроковський Олексій Григорович (? – 1742 [1698,арк.19] – 1747 – ?), *дьяк*: Семен Тихонович (1718), *дьячок*: Василь Мартинович (1740), *паламар*: Тимофій Григорович (1740).

Яциничі

I

Іван – шляхтич [1510,арк.10]. У 1661 р. отримав універсал наказного гетьмана Сомка на млин і маєтності Пилипча і Глипча [1915,с.72]. У 1675 р. присутній на уряді чернігівському [1510,арк.10].

II

Михайло – військовий товариш (1671), посланець гетьмана Ігнатовича до Москви (1671). Д.: Ганна Костянтинівна Мазапета, онука по матері судді земського мозирського Давида Лозки [1731,с.408].

III

Максим — у 1686 р. купив поблизу Чернігова двір у чернігівського міщанина Пивиновича [1028,арк.1].

— Марія Михайлівна/ Костянтинівна (1676 — 1743 — ?) — побудувала млин на рівчаку Дороганка у с. Даничах на купленій землі, на який отримала універсал Мазепа [1754,с.106]. У лютому 1709 р. спадкові права на маєтності були надані їй з дітьми [1731,с.290]. У 1729 р. отримала гетьманський універсал з підтвердженням володіння с. Суличівкою [677,арк.1]. Проживала у с. Суличівці. Ч.: 1) Прокіп Семенович Якубович (? — бл. 1704), полковий хорунжий чернігівський. 2) Іван Хомич Тризна (? — 1711), сотник слабинський.

Добронизькі [1935,с.411-420].

Петро — шляхтич у Брест-Литовському воєводстві (1632 [2034,s.188]).

I

Василь — шляхтич гербу Холева [1983,с.109], священник у Домонтові в середині XVII ст. (церква існувала з 1616 р.). Д.: NNN.

II

Самійло Васильович (? — 1655 — 1701) — у 1674 р. інокія Глухівського монастиря Феопанія продала йому двір і сіножать монастирські (де виникла Слобідка Рудня Янпільської сотні Ніжинського полку) [1999,с.234]. Священник спаський переяславський (? — 1675 — 1701). Мав володіння у Домонтові, с. Андруші, Помоклі. Д.: N Іванівна Лейба, донька рудника.

III

Павло Самойлович (? — 1670 — ран. 1729) — військовий канцелярист ГВК (1687.13.08.) [1718,с.221], військовий товариш (1690), священник Святоспаський (з 1701), протопоп переяславський. Д.: Варвара Леонтіївна Полуботок (? — 1729 — ран. 1737), донька полковника.

IV

Іван Павлович (? — 1685 — 1752 — ?) — шляхтич. Вийшов з Правобережжя, залишивши там все майно. Сотник 1-ї полкової сотні Переяславського полку (1715 — 1721, 1728 — 1752). Д.: N Прокопівна Якубович, донька полкового хорунжого чернігівського.

V

Василь Іванович (1712/1715 — 1774 — ран. 1776) — службу розпочав з 1732 р. Мав двір у с. Даничах, жив у Чернігові. Тримав с. Суличівку: «Владелец одного села наследственной от польской короны шляхетской породы, а не здешний простонародной малороссийской, бунчуковий товарищ Василий Добронизкий по ленной шляхетской линии и по запису урядовой наследственному от бабки его родной Марии Яцинянки. Которое село, jako шляхетское от польской державы, а не наданое» [1885,с.21]. Значковий товариш Чернігівського полку (? — 1739 — 1740 — ?), військовий товариш (? — 1742 [1698,арк.44] — 1747), бунчуковий товариш (з 13.10.1747). У 1750 р. вимагав від Чернігівського магістрату повернути документи на маєтності [406,арк.1]. Мав у с. Сібірську 3 двори посполитих (1739), посполитих у с. Сибереж 4 двори (1740), у с. Сули-

чівка 19 посполитих і 16 підсусідських дворів (1743), 30 дворів посполитих та 2 підсусідків (1747), житловий двір (? – 1747 – 1750 – ?), шинок (1750), у с. Даничах 17 дворів посполитих 1 підсусідків, 11 посполитих та 9 підсусідків (1750), у с. Сибереж 3 посполитих, 2 підсусідських, шинок та житловий і приїжджий двори у с. Даничах. У 1752 р. захопив 30 коп вівса у полковника Івана Божича [982,арк.1]. У с. Суличівці тримав греблю і млин на р. Гниленці [1774,с.21] і нище ще одну греблю і млин. У 1757 р. розкидав млин сотника Самійла Левандовського і побив нагледача за ним [949,арк.1], з своїми помічниками напав на володіння протопопа чернігівського Григорія Максимовича [965,арк.1]. В тому ж році значкові товариші Йосип і Андрій Бакуринські скаржилися на нього за захоплення сіножати [989,арк.1]. У 1764 – 1774 р. Чернігівський гродський суд розглядав справу про його гвалтовне зорання і посів ниви в ур. Турунах, яка належала протопопу Максимовичу [1355,арк.1]. Протягом 1767 – 1776 рр. розглядалась його суперечка з полковником переяславським Іваненком за володіння містечком Домонтовим [562,арк.1]. У 1774 р. козак с. Суличівки Андрій Падалка скаржився на нього за образи. У 1740 р. у с. Суличівці з ним проживала його баба Марія Костянтинівна Яцинич (1677 – ?). Д.: 1) (1740) Уляна Степанівна N (1723 – ?). 2) Анастасія Миколаївна Борозна (? – 1783).

Григорій Іванович (? – 1750 – ?).

Андрій Іванович (? – 1755 – 1784 – ?) – абшитований військовий товариш.

Тимофій Іванович (? – 1767 – ?).

– Марія Іванівна (1715 – 1775 – ?). Ч.: Степан Іванович Ілляшенко (1709 – ран. 1804), полковий хорунжий.

– N Іванівна (? – ран. 1750). Ч.: Яків Климович Іскра, його 1-й шлюб.

– Параска Іванівна (? – 1747 – ?). Ч.: Леонтій Медовник, значковий товариш Ніжинського полку [771,арк.142].

VI

Іван Васильович (1745 – 1801 – ?) – служив з 1749 р. в полковій канцелярії, у 1751 р. призначений значковим товаришем Чернігівського полку, у 1761 р. призначений в Седнівське сотницьке правління. Колезький канцелярист (1776). Писар полковий (1788). У 1776 р. судився з мачехою за самовільне захоплення майна, що залишилося після батька [54,арк.1]. У 1778 р. подав скаргу до ГВС на козаків Білоуської сотні, жителів суличівських Андрія Падалку та Івана Очерета за побиття вїта на землі, яка викликали суперечки [909,арк.1]. Мав 190 підданих у с. Суличівці [1616,арк.78]. Д.: Надія Василівна Силич. Мали дітей Надію і Василя (1783 – ?).

Василь Васильович (1752 – 1794 – ?) – абшитований полковий хорунжий (1788). Мав 159 підданих в 1 містечку, 1 селі і 1 хуторі Городницького повіту [1616,арк.78]. Д.: (з 1777) Ірина Іванівна Левицька, донька полкового судді. Мали дітей: Степана, Платона, Олександра, Меланію.

– Анастасія Василівна. Ч.: Костянтин Васильович Порохонський.

– Параска Василівна (1749 – ?). Ч.: Григорій Якович Якубович.

– Єлизавета Василівна. Ч.: N фон Гантвич.

- Уляна Василівна.
- Катерина Василівна.
- Ганна Василівна (1743 – ?). Ч.: Яків Кузьмович Каневський.

Кроковські

I

Андрій.

II

Григорій Андрійович (1677 – ?) – священик рождественський суличівський (? – 1718 – 1740 – ?).

III

Григорій Григорович – священик рождественський суличівський (? – 1732 – ?).

Олексій Григорович (1709 – ?) – дяк (1740), священик рождественський суличівський (? – 1742 – ?). Д.: Тетяна Василівна N (1717 – ?).

IV

Петро Олексійович (1734 – ?)

V

Роман (1772 – ?) – канцелярист магістрату (1788), мав 32 підданих у 1 селі. Д.: Ірина NN, донька священика. Мали сина Івана (1784 – ?).

Спичинські

I

Семен – козак Чернокам'янецької сотні Білоцерківського полку (1649).

Ілля – козак Чернокам'янецької сотні Білоцерківського полку (1654).

II

Пилип (? – 1658 – 1693 – ран. 1717) – шляхтич [1639,арк.1]. Товариш полку Чернігівського (? – 1682 [1697,арк.235] – 1688 – ?). 5 травня 1688 р. у Павла Пузики та інших земян любецьких купив ґрунти під Білоусом за 400 золотих [1936,с.577]. Мав ґрунти, млин у с. Суличівці [111,арк.1-15]. Д.: Параска NN (? – 1679 – 1717 – ?). Мала батьківські і материнські ґрунти на Чернігівщині.

III

Іван – посполитий, мав млин в одне коло (? – 1730 – 1740 [792,арк.2зв.] – ?).

– Олена Пилипівна (1694 – 1739 – ?) – у 1722 – 1732 рр. вела тяжби за спадкові ґрунти, млин і підсудків у с. Суличинці з швагром, значковим товаришем Пантелеймоном Мокрієвичем [111,арк.1-15]. Ч.: Клим Черв'як (? – ран. 1714), значковий товариш.

– Горпина Пилипівна. Ч.: (з 1704 [1731,с.466]) Пантелеймон Самойлович Мокрієвич, значковий товариш.

Сядрич, деревня (1732 – 1782 [1425,арк.13зв.]) при р. Білоус – населений пункт раніше 1638 р. заснували осадники Калиновського [1904,с.287]. Отамани: Сакун Дем'ян Антонович (1747). У 1666 р. тут лише два селянські двори, в яких мешкали два господарі. Знаходилося в ранговому володінні білоуських сотників Павла Товстоліса, Юрія Затиркевича, Андрія Товстоліса, від яких було відібране полковником чернігівським Яковом Лизогубом. Останній

володів «лет з десять». 8 жовтня 1707 р. отримав гетьманський універсал на деревню сотник вибельський Василь Томара, який мав і підтвердження від гетьмана Скоропадського від 21 лютого 1709 р. (4 ґрунтових, 2 городники в 1713 р.). Його вдова Пелагея Болдаковська у 1724 р. отримала універсал на Сядричі, де у неї було 8 (1729), 11 дворів (1732, 1739). Її син Григорій помер у 1730 р., того ж року народилася онука Катерина, яка жила біля неї і отримала маєток, коли ж у 1749 р. померла, 11 дворів стали власністю її чоловіка-вдівця Василя Комаровського [1915, с. 21, 23]. «В сотне Белоуской болие, кроме соснового хвойнику, в борах стоячого в урочищи под деревнею Садричами, близ реки Белоуса, трох владений: Елецкого Чернеговского монастыря, бунчукового товарища Константия Лизогуба, да удовствуючой обозной полковой Чернеговской Молявкиной в должину на полверсты, а в ширину на версту», 28 травня 1717 р. половину бору сядрицького отримала вдова Мокрєвевича Єфросинія з синами Іваном і Михайлом [1734, с. 45]. У 1732 р. 22 козаки. У 1740 р. тут 15 козачих і 11 посполитських дворів, потім 17 козацьких дворів [1915, с. 21, 23]. Бунчукового товариша Василя Комаровського 13 хат підданих, сотника вибельського Андрія Тризни 3, писаря Стоїнського 2, бунчукового товариша Костянтина Лизогуба 1, значкового товариша Якова Плохути 1, Чернігівського Єлецкого монастиря 1 хата (1766 [652, арк. 44 зв.]). У 1781 р. в селі проживало козаків виборних 6, підпомічників 14, посполитих Комаровських 33 обох статей, володіння полкового обозного Тризни 5 обох статей, монастиря Єлецкого 2 обох статей, підсусідків 2. **Млини:** «Мельница на реке Белоусе о двух колах борошняных» Пелагеї Томари (1729). Належало до приходу церкви с. Масани.

Веремієнки

I

Іван — козак д. Сядрич (1740).

II

Сава Іванович.

Григорій Іванович (1666 — 1740 — ?) — козак ґрунтовий д. Сядрич (? — 1732 — 1740 — ?). Служили з одного двору з братом Кузьмою. Д.: Анастасія Пархомівна Семак (1681 — ?).

Косма Іванович (1668 — 1740 — ?) — козак ґрунтовий д. Сядрич (? — 1732 — 1740 — ?). Д.: Параска Пархомівна N (1681 — ?).

Прокоп Іванович (1679 — ?) — козак ґрунтовий д. Сядрич (? — 1732 — 1740 — ?). Д.: Ганна Пархомівна N (1692 — ?).

III

Лесько Савич — козак виборний д. Сядрич (1747).

Василь Григорович (1719 — ?) — козак д. Сядрич (? — 1740 — 1747 — ?). Д.: Уляна Яремівна N (1721 — ?).

Яків Григорович (1721 — ?) — козак д. Сядрич (1740).

— Параска Григорівна (1711, д. Сядрич — ?). Ч.: Андрій Мартинович N (1700 — ?). Мали синів Саву (1736 — ?) і Василя (1738 — ?).

– Наталія Кузьмівна (1711, д. Сядрич – ?). Ч.: Леонтій Савич (1701 – ?), мали сина Івана (1736 – ?).

– Катерина Кузьмівна (1727, д. Сядрич – ?).

Лаврін Прокопович (1715 – ?) – козак д. Сядрич (1740).

Юрій Прокопович (1718 – ?) – козак д. Сядрич (1740).

Андрій Прокопович (1726 – ?) – козак д. Сядрич.

Федір Прокопович (1733 – ?) – козак д. Сядрич.

Іван Прокопович (1739 – ?) – козак д. Сядрич.

– Ганна Прокопівна (1729, д. Сядрич – ?).

– Пелагея Прокопівна (1731, д. Сядрич – ?).

– Євдокія Прокопівна (1733, д. Сядрич – ?).

Школьні (Школьненко, Школа)

I

Іван.

II

Хома Іванович (1666 – 1740 – ?) – козак, отаман курінний хмільницький (1718). Був у поході у 1705 р. під Замостям, у 1709 р. під Полтавою, у 1711 р. під Кам'яним Затонем, у 1718 р. під Царициним, у 1721 р. на Терек. Козак ґрунтовий д. Сядрич (? – 1732 – 1740 – ?). Д.: Гафія Іванівна N (1688 – 1740 – ?).

III

Павло Хомич (1708 – ?) – козак д. Сядрич. З 1733 р. був у польському поході в команді Я. Лизогуба. Д.: Гафія Іванівна N (1714 – ?).

Лука Хомич (1732 – ?) – козак д. Сядрич.

Іпатій Хомич (1739 – ?) – козак д. Сядрич.

– Євдокія Хомівна (1735, д. Сядрич – ?).

Дмитро – писар сотенний сосницький (1738 – 1740 – ?).

Товстоліс, хутір Чернігівської волості (1632 [1904,с.263]), деревня (1666, 1766 [652,арк.39зв.]) на Косомачиному полі. У 1632 – 1634 рр. тримав М. Каліновський. У 1666 р. в деревне 2 селянських двори з 2 «государями». Курінний центр (1718 – 1732). У 1718 р. присягнув 21 козак куреня, в деревні у 1732 р. 16 козаків і 5 підсусідків. 15 козачих дворів [1915,с.27]. У 1781 р. козаків виборних 6, підпомічників 6, їхніх підсусідків 1, артилерійських служителів – 2 хати. Отамани курінні: Кузьменко Захар (1747). У ранговому володінні сотників Павла Товстоліса, Юрія Затиркевича, Андрія Стаховича. 7 липня 1671 р. купив поле між сс. Полуботками і Товстолісом у обивателя чернігівського Семена Степановича Сосико. Полуботок купив у с. Товстолісах ґрунти у Ларка Крутко 16 червня 1675 р. Сотник білоуський Клим Стефанович у 1699 р. від свого родича полковника Ю. Лизогуба отримав підтвердження на деревню [1943,с.29]. У кінці XVII ст. земельні угіддя купив протопоп чернігівський Микола Синдаровський, який передав їх своєму сину значковому товаришу Івану. За Генеральним слідством про маєтності у нього 6 городників (1730). Після смерті його землі перейшли до зятя, судді полкового Василя Васильовича Каневського-Оболонського. Вдова судді Каневського 1 (1732), 5 двори (1766

[652,арк.39зв.]). У 1781 р. в селі жили осавул сотенний, син значкового товариша, підсусідків купця Єнки 8 обох статей, підсусідків капітана чернігівського гарнізону Григорія Курилова 9 обох статей, його приїжджий двір і в ньому підсусідків бездворних 2 хати. **Троїцька** церква: *священники*: Павло (? – бл.1728), Григорій Єлесійович (1728 – ?).

Товстоліси

Рід внесений до VI частини родовідної книги Чернігівського намісництва [1615,арк.111].

I

Петро – шляхтич. Земський писар.

Василь – шляхтич. 10 червня 1663 р. шляхтичі Пархом Рисич і його дружина Пелагея Яківна Нестерович продали її батьківський ґрунт в Любецькому тракті в ґрунтах Величківських в частині Нестеровській і Євсеївській з полями, борами, бортними деревами, гаями, річками і озерами, ставками, млинами, бобровими гонами і сіножатями Самійлу Посудевському і рідним братам Василю і Петру Товстолісам за 500 золотих [1334,арк.1]. У 1666 р. купив землі у Федька та Ісака Козловських, землян любецьких у с. Величках.

II

Овсій Петрович – у 1640 р. чернігівський воєвода надав йому маєтність у с. Ширабонівщина. Д.: NNN. Тестаментом відписала сину Павлу млин на р. Білоус у Листвині, у с. Котах поле, на р. Свині в млині лопатинському половину клітки і греблі і підварок [1335,арк.1зв.].

III

Павло Овсійович (? – бл. 1681) – сотник білоуський за полковникування Силча [1885,с.38] (? – 1677.02. – ?). Член судової колегії на час суду в лютому 1677 р. в Чернігові над колишнім протопопом ніжинським Адамовичем [1710,с.62]. Володів сс. Скрабівщина і Катинь. Отримав універсал Ігнатовича на сільце Буду [1915,с.120]. Тестамент 6 липня 1681 р.

IV

Леон

Богдан – отаман курінний товстолісівський (? – 1718 – 1724 – ?). Був на Запоріжжі (1687), у кримському поході (1689), під Азовом (1696), Кезикерменом (1698), Руголемом (1701), на Ладозі (1702), під Замостям (1705), під Полтавою (1709), в Кам'яному Затоні (1711), у 1721 р. на каналних роботах.

Андрій Павлович – шляхтич. Сотник білоуський (? – 1694 – ?), значний товариш Чернігівського полку (1699). У 1694 р. купив у козака Прокопенка частину с. Рябців [1885,с.24]. 10 травня 1699 р. отримав універсал полковника чернігівського на сс. Слобідку і Буду, яким підтвердив універсал свого батька [1731,с.631]. Отримав підтвердуючі листи полковників Якова і Юхима Лизогубів на свої маєтності: села Слобідку і Буду та вітчизну Скрабівщину і Катинь з млином в Скрабівщині, які були затверджені універсалом гетьмана Мазепи від 21 липня 1703 р. [1802,с.408]. Отаман городовий чернігівський (1703). Д.: Анастасія NN.

Яцько Павлович — згідно заповіту батька у 1681 р. отримав лопатинський млин і підварок [1335,арк.1зв.].

— N Павлівна.

— Параска Павліна — згідно заповіту батька у 1681 р. отримала лиственський млин і підварок [1335,арк.2].

V

Олексій Леонович — козак виборний д. Товстоліс (1747).

Василь Леонович — козак виборний д. Товстоліс (1747).

Семен Леонович — козак виборний д. Товстоліс (1747).

Яків Богданович — козак ґрунтовий д. Товстоліс (1732).

Олефір Богданович — хорунжий сотенний (? — 1725 — ?), наказний сотник білоуський (? — 1725 — ?), козак ґрунтовий д. Товстоліс (1732).

Семен — козак Білоуської сотні. У вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі.

N. Д.: Тетяна NN. У 1722 р. позивалася до ГВС на Андрія Полянського за дідівські ґрунти [674,арк.1].

Іван Андрійович (бл. 1679 — 1754 — ран. 1773 [744,арк.1]) — значковий товариш Чернігівського полку (1709 [1510,арк.125зв.] — 1725 — ?), наказний сотник білоуський (1725), другий полковий хорунжий чернігівський (1729 — 1739). У 1709 р. був під Полтавою, у 1711 р. — Кам'яним Затоном, у 1713 р. — Києвом, у 1716 р. — Гадачем, у 1721 р. — на канальних роботах, у 1723 р. — на Коломаці [1510,арк.127], у польському поході (1734 [283,арк.31]). Абшитований полковий хорунжий (1739 — 1754 — ?). Мав шинок у д. Рижиках (1747), приїжджий двір у с. Буди Киселівської сотні, де тримав шинок [535,арк.261], приїжджий двір у с. Масанах полкової сотні (? — 1732 — ?). Разом з Янушевичем тримав млин Острівський нижче с. Юрівки на р. Білоус [1774,с.19]. Мав 7 підданих в д. Буда і при млині 4 (1732). Письменний. Д.: Ірина NN (1740).

Іван Андрійович — мешкав у с. Рябці. Значковий товариш (1740), наказний сотник білоуський (1740). Д.: (1740) Ганна Степанівна N (1689 — 1740 — ?).

— Анастасія Андріївна. Ч.: Іван Янушкевич Бутенко, писар полковий чернігівський [744,арк.1].

Арсен — 1731 р. мав суперечку з Іваном Товстолісом через захоплення останнім д. Буди [681,арк.1].

VI

Іван Іванович (бл. 1722/1724 [787,арк.8] — ?) — службу розпочав з 1736 р., хорунжий полковий чернігівський (1739.29.01. [810,арк.31-31зв.] — ?), військовий товариш (з 1757 [787,арк.8]), бунчуковий товариш (? — 1782 — 1783 — ?), казначей Березенського повіту (1782), колезький асесор (1787). Мав у Чернігівському, Березенському, Сосницькому повітах 33 хати підданих (1782 [1606,арк.30]), у дд. Буді, Шишці, хут. Жуковичах 374 підданих, в Чернігові — 3, д. Рябцях і Рижиках і при млині на р. Білоус 52 (1782 [1753,с.164]), мав 349 підданих у Чернігові, сс. Рябцях, Рижиках і біля млина на р. Білоус [1753,с.164] (1787). Д.: (? — 1756 — 1789 [1623,ч.VI,арк.41] — ?) Параска Мойсеївна Худолій, донька бунчукового товариша.

Григорій Іванович (1703 – ?) – значковий товариш за служби батька (1735 – 1751 – ?). Мешкав у с. Юр'івці. Мав шинок і жилий двір у д. Рижиках (1747). Д.: Марія Яківна N (1721 – ?).

Іван Іванович (1715, с. Рябці Роїської сотні – 1740 – ?).

Юхим Іванович (1719, с. Рябці Роїської сотні – 1740 – ?).

Павло Іванович (1721, с. Рябці Роїської сотні – 1740 – ?).

– Євдокія Іванівна (1725, с. Рябці Роїської сотні – 1740 – ?).

– Ганна Іванівна (1729, с. Рябці Роїської сотні – 1740 – ?).

– Гафія Іванівна (1733, с. Рябці Роїської сотні – 1740 – ?).

Тимофій Якович – козак городового куреня полкової сотні (1747).

Юхим – хорунжий сотенний полкової сотні (? – 1743 – 1759 – ?). Мав суперечку за с. Масани з Йосипом Шереметом [102,арк.2].

Семен (бл. 1750 – ?) – значковий товариш в абшиті (1789). Д.: Ганна NN, донька козака.

Микита Семенович – козак д. Товстоліс (1747).

Йосип.

– Анастасія Богданівна (1697 – 1773 [744,арк.1] – ?). Ч.: Іван Янушкевич Бутенко (1688 – бл. 1760), писар полковий чернігівський.

Іван Ничипорович – козак д. Товстоліс (1747)

Яків Ничипорович – козак д. Товстоліс (1747)

VII

Матвій Іванович (1756 – ?) – військовий товариш (1781 [750,арк.1] – 1782 [1606,арк.31] – ?), асесор ГВС.

Георгій Іванович (1760 – ?) – службу розпочав з 9 серпня 1774 р., військовий товариш (1781 [750,арк.1] – 1782 – ?), регістратор верхнього земського суду Чернігівського намісництва [1753,с.165], титулярний радник (з 1784.31.05.), казначей верхнього земського суду [1525,арк.10].

Микола Іванович (1765 – ?) – службу розпочав 10 січня 1782 р., колезький протоколіст (з 1788.7.11.) при Березненському казначействі [1525,арк.14].

Іван Іванович (1770 – ?) – службу розпочав 10 січня 1782 р., колезький протоколіст (з 1788.7.11.) при Березненському казначействі [1525,арк.14].

– Марія Іванівна (1766 – ?).

– Єфросинія Іванівна (1774 – ?). Ч.: Герасим Власович Мокієвський-Зубок.

– Наталія Іванівна (1775 – ?).

Павло Григорович (1737, с. Юр'івка – 1789 – ?) – службу розпочав з 1756 р., значковий товариш (1760.13.12. [598,арк.13зв.] – 1772 – ?), військовий товариш в абшиті (? – 1782 – 1789 – ?). У с. Холявині мав житловий двір, яким володів згідно заповіту баби його дружини Євдокії Дейнеки. У 1772 р. на нього скаржився козак Роїської сотні Іван Зубок за вибиття з землі [40,арк.1]. Мав у Чернігівському повіті 20 хат підданих (1782 [1606,арк.31]), 75 душ спадкових і в придане (1789). Д.: Гафія Григорівна Дейнека, донька дякона.

Григорій Григорович. Д.: Уляна NN, донька посполитого.

Федір Якович. Д.: Секлета Іванівна Сокоцька, донька осавула полкової артилерії.

Онисим.

Іван Микитович. Д.: Устина NN, донька козака.

Павло Йосипович. Д.: Любов NN, донька козака.

Леонтій Йосипович. Д.: Марія NN, донька козака.

VIII

Яків Павлович. Д.: Мотря NN, донька козака.

Юхим Павлович. Д.: Ірина NN, донька козака.

— Параска Павлівна. Ч.: Данило Святобливо — Коробкін, колезький бухгалтер.

— Уляна Павлівна. Ч.: Антоній Георгійович Гурський (? — 1794), священник ваганицький [1901, с.77].

Іван Онисимович. Д.: NNN (? — ран. 1789), мали сина Якіма.

Іван Онисимович. Д.: NNN (? — ран. 1789), мали синів Мойсея, Дмитра і Івана.

2 представники роду Товстоліс — мешканці с. Холявин внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945, с.641].

Слуцькі

I

Іван — значковий товариш. Д.: N Яківна Товстоліс, донька сотника білоуського.

II

Євтихій Іванович (1696/1711 — 1763 — ?) — почав служити в званні значкового товариша разом з його померлим братом Семеном Слуцьким (з яким жили нерозділено в одному дворі) ще за померлого полковника Полуботка, за служби їх діда померлого сотника білоуського Якова Товстоліса і батька їх значкового товариша Івана Слуцького виконуючи різні доручення. Були з братом у Сулацькому поході у 1725 р. і на 5 років. Брат у 1736 р. у кримському і 1738 р. — очаківському походах. Універсал на чин значкового товариша отримав у 1757 р. Неписьменний.

Семен Іванович (? — ран. 1761) — значковий товариш (1723 [1510, арк.132] — 1735 — ?). Був у поході 1723 р., у польському поході 1735 р. Мав двір житловий у с. Товстоліси.

Олексій — козак Білоуської сотні (1735).

III

Сила Семенович (1727 — ?) — козак с. Товстоліси (1782 [1425, арк.82]). Д.: (1770) Мотря Кузьмівна N (1747 — ?).

Кирило Семенович (1758 — ?). Д.: (1776) Домна Леонтіївна N (1762 — ?).

Федір — з старшинських дітей, службу розпочав з 1770 р., до 1775 р. перебував на форпостах, хорунжий сотенний полковий (1775 — 1779 [1517, арк.28-29] — ?). Д.: NNN, донька козака. У 1779 р. мали малолітніх сина і доньку Уляну.

Розсоха

I

Остап.

II

Василь Остапович — козак ґрунтовий д. Товстоліс (? — 1670 — 1747 — ?). Був у кримському поході у 1689 р., під Кизикерменом (1695), на Ладозі (1702), під Любарем (1704), під Полтавою (1709), під Кам'яним Затоном (1711), у поході 1722 р.

III

Максим Васильович (1708 — ?) — козак білоуський (1737), хорунжий сотенний білоуський (1741, 1746).

Василь N (? — ран. 1782) — козак с. Товстоліси. Д.: Секлита Карпівна N (1712 — 1782 — ?).

Іван Васильович (1712 — ?) — козак с. Товстоліси (1782). Д.: Олена Андріївна N (1712 — 1782 — ?).

IV

Гнат Максимович (1742 — ?) — козак Товстоліського куреня (1782 [1425,арк.83зв.]). Д.: Мотря Григорівна N (1742 — ?), мали синів Миколу (1765 — ?), Романа (1769 — ?), Івана (1770 — ?), Герасима (1778 — ?), доньку Пелагею (1780 — ?).

Петро — козак Товстоліського куреня Білоуської сотні (1732).

Остап — хорунжий сотенний білоуський (1781). Значковий товариш. Проживав у с. Брусилів, де мав підсуддків [1775,с.68].

Пантелемон Васильович (1752 — ?) — козак Товстоліського куреня (1782 [1425,арк.83зв.]). Д.: Гафія Дем'янівна N (1752 — ?), мали сина Івана, доньку Горпину.

Кирило Васильович (1762 — ?) — козак Товстоліського куреня (1782 [1425,арк.83зв.]).

Юхим Іванович (1742 — ?) — козак с. Товстоліси (1782 [1425,арк.83]). У 1768 — 1776 рр. був на форпостах між Лоевим і Межигір'ям на польському кордоні. Д.: Гафія Данилівна N (1742 — ?). Мали синів Якова (1770 — ?), Олексія (1774 — ?), Петра (1776 — ?), доньок Євдокію (1768 — ?), Марію (1779 — ?).

Антін Іванович (1767 — ?) — козак с. Товстоліси (1782 [1425,арк.83]). Д.: Марія Олексіївна (1767 — ?), мали доньку Євдокію (1777 — ?).

Петро Іванович (1761 — ?) — козак с. Товстоліси (1782 [1425,арк.83зв.]). Д.: Христина Антонівна N (1762 — ?).

Іван Іванович (1766 — ?) — козак с. Товстоліси (1782 [1425,арк.83]).

— Євдокія Іванівна (1762 — ?).

IV

— Феодосія Остапівна. Ч.: Яків Даміанович Маленський (1743 — ?), абшитований значковий товариш (1788).

Лящинські-Лещенки

I

Тиміш Лещенко — козак, у 1711 р. був під Кам'яним Затоном, у 1724 р. у терекському поході. Козак д. Товстоліс (? — 1711 — 1732 — ?). «Нищіє и весма убогіє» (1732). Підсусідок (1740).

Семен — козак Білоуської сотні. З 1733 р. був у польському поході в команді Я. Лизогуба

Іван Лещенко — осавул сотенний білоуський (? — 1738 [536,арк.5] — ?).

Григорій Лещенко — козак виборний малоґрунтовий Товстоліського куреня (? — 1732 — 1740 — ?).

Захар (? — ран. 1782). Д.: Ксенія Луківна N (1702 — 1782 — ?).

II

Мойсей Тимофійович (1732 — ?) — козак с. Товстоліси (1782 [1425,арк.83]). Д.: Феодора Єрмолаївна N (1736 — ?), мали сина Івана (1762 — ?), доньок Євдокію (1765 — ?), Параску (1769 — ?), Горпину (1772 — ?).

Йосип (1728 — 1788 — ?). Д.: Євдокія NN, донька посполитого. Мали дітей Філона (1748 — ?), Йосипа (1763 — ?), Івана (1768 — ?), Василя (1776 — ?), Анастасію (1770 — ?), Ірину (1774 — ?).

Йосип (? — 1772 — ран. 1782) — козак с. Товстоліси. Д.: Горпина Васиївна (1742 — 1782 — ?), мали синів Мойсея (1769 — ?), Матвія (1770 — ?), Федора (1773 — ?), доньку Параску (1772 — ?).

Іван (1738 — ?) — мав 4 підданих у с. Товстоліс. Д.: Пелагея NN, донька козака.

Йосип Григорович (? — 1766 — ран. 1782) — козак с. Товстоліси. Д.: Ірина Павлівна N (1735 — 1782 — ?), мали сина Степана (1765 — ?), доньку Мотрю (1766 — ?).

Кіндрат Григорович (1742 — ?) — козак с. Товстоліси (1782 [1425,арк.83]). Д.: Ганна Юхимівна N. Мали сина Кіндрата (1770 — ?), доньок Параску (1774 — ?), Марію (1778 — ?), Євдокію (1780 — ?).

Сидір Захарович (1732 — ?) — козак с. Товстоліси (1782 [1425,арк.83]). Д.: Февронія Матвіївна N (1722 — ?). Мали синів Петра (1760 — ?), Андрія (1765 — ?), Якова (1775 — ?), доньок Катерину (1768 — ?), Ірину (1778 — ?).

Влас Захарович (1742 — ?) — козак с. Товстоліси (1782 [1425,арк.83]). Д.: Христина Васиївна N (1742 — ?). Мали доньок Мотрю (1771 — ?), Ксенію (1774 — ?).

Іван Захарович (1756 — ?) — козак с. Товстоліси (1782 [1425,арк.83]). Д.: Марія Федорівна N (1757 — ?), мали доньок Катерину (1778 — ?), Мотрю (1780 — ?).

Василь — козак Білоуської сотні (1776).

Хмільниця, деревня (1666), село (1732, 1766 [652,арк.39зв.]) при р. Хмільничці. Курінний центр (? — 1718 — 1732 — ?). 12 козачих дворів, 5 підсусідків (1740). Отамани курінні: Максименко Федос (1747). Один двір посполитого (1666). Маєтність ратуші Чернігівської ґрунтови 14, городників 6,

протопопа Самборовича 11 підсудків (1713). Посполиті на уряд чернігівських бурмістрів «из давних лет» [1915,с.22]. 25 дворів на ратушу (1729). Бурмістра ратуши Чернігівської 20 підданих (1732). Сандаровський купив угіддя і передав доньці — дружині судді Каневського. Каневський зафіксований як власник 7 городників за Генеральним слідством про маетки. Сотник вибелський Андрій Тризна мав 7 хат підданих (за дружиною Н Василівною Каневською-Оболонському [1937,с.3]), хорунжий чернігівський Петро Григорович, козак рябцевський Герасименко 2, бурмістр чернігівський 23, хорунжий сотенний Іван Гломозда 5 (1766 [652,арк.39зв.]). **Воскресенська** церква [1683,арк.26]: *священики*: Садовський Андрій (? — 1720 — 1749 [1994,с.159] — ?), Садовський Іван Андрійович (1742 [1698,арк.19]), *дяки*: Макаренко Іван (1732), Макаренко Федір (1771 [622,арк.1]), *паламар*: Четушенко Захар (1732).

Отрощенки

I

Трохим.

II

Тимофій Трохимович (1681 — ?) — козак малограунтовий с. Хмільниці (1739). Рідний брат Дем'яна, Мойсея, Сидора, Івана. Д.: Варвара Василівна N (1687 — ?).

Дем'ян Трохимович (? — 1732 — ран. 1739) — козак малограунтовий с. Хмільниці. Д.: Єфросинія Леонтіївна N (1692 — 1747 — ?).

Мойсей Трохимович (1691 — ?) — козак с. Хмільниці (? — 1718 — 1735), виборний (1735 — 1747 — ?). Д.: Параска Василівна N (1709 — ?).

Сидір Трохимович (1697 — ?) — козак с. Хмільниці. Був у поході 1737 р. Д.: Дарія Андріївна N (1712 — ?).

Іван Трохимович (1708 — ?) — козак малограунтовий с. Хмільниці (1739). Д.: Тетяна Василівна N (1716 — ?).

III

Семен Тимофійович (1712, с. Хмільниці — ?) — козак малограунтовий виборний с. Хмільниці (1740). Д.: Євдокія Андріївна N (1719 — ?).

Андрій Тимофійович (1718, с. Хмільниці — ?) — козак с. Хмільниці (1747).

— Єфимія Тимофіївна (1719, с. Хмільниці — ?).

— Марія Тимофіївна (1722, с. Хмільниці — ?).

Григорій Дем'янович (1727, с. Хмільниці — ?) — козак с. Хмільниці.

— Анастасія Дем'янівна (1728, с. Хмільниці — ?).

— Домна Дем'янівна (1732, с. Хмільниці — ?).

Василь Мойсейович (1719, с. Хмільниці — ?) — козак малограунтовий с. Хмільниці (1740).

Семен Мойсейович (1736, с. Хмільниці — ?) — козак с. Хмільниці.

— Єфимія Мойсеївна (1721, с. Хмільниці — ?).

— Ганна Мойсеївна (1734, с. Хмільниці — ?).

Леонтій Сидорович (1731, с. Хмільниці — ?) — козак с. Хмільниці.

— Ксенія Сидорівна (1721, с. Хмільниці — ?).

- Ганна Іванівна (1725, с. Хмільниця – ?).
- Марія Іванівна (1727, с. Хмільниця – ?).

IV

Михайло – сотенний канцелярист (? – 1771 – 1773), писар сотенний (1773.21.02. [900,арк.1] – ?).

Садовські

I

Павло.

II

Андрій Павлович (1699 – 1749 – ?) – священник Воскресенської церкви с. Хмільниця (1720 – 1749 [1994,с.159] – ?). Д.: Марія Семенівна N (1705 – ?).

III

Іван Андрійович (1720 – ?) – навчався у класі інфимії Чернігівського духовного училища (1732 [1748,с.127]), навчався у КМА (1734 – 1738 – ?), священник воскресенський (1742 [1698,арк.19]).

Василь Андрійович (1727 – ?).

Петро Андрійович (1731/1734 – ?) – попович (1742 [1698,арк.24зв.]), студент КМА (1746.12.09. [1683,арк.275зв.] – ?).

– Марія Василівна (1722 – ?).

Гломозди

I

Іван – сотник полковий [1885,с.26].

– Феська Гломозда – жителька рижівська [1861,с.214]. 3 жовтня 1716 р. продала ½ млина на р. Білоус на греблі у с. Юрївці [1861,с.214]. Ч.: Терешко Жаба.

Ничипір.

Юрїй.

II

Андрїй.

Сидір.

Павло Ничипорович – козак с. Хмільниця (? – 1718 – 1747 – ?).

Яким – ґрунтовий козак с. Хмільниця (1732).

Артем – малоґрунтовий козак с. Хмільниця (1732).

Лаврін – малоґрунтовий козак с. Хмільниця (1732).

Юрїй Юрїйович – ґрунтовий виборний козак с. Хмільниця (? – 1740 – 1747 – ?).

Яким (? – ран. 1747) – козак с. Хмільниця (1740). Д.: Марія NN.

Юхим – козак (1740).

III

Василь Андрійович (1712 – ?) – козак с. Хмільниця (1782). Д.: Мотря Степанівна N (1713 – ?).

Василь Сидорович (1727 – ?) – козак с. Хмільниця (1782). Д.: Мотря Микитівна N (1728 – ?). Мали синів Саву (1758 – ?) – козак с. Хмільниця (1782).

Д.: Євдокія Іванівна N (1762 – ?); Олексія (1767 – ?); доньок Гафію (1762 – ?), Марію (1771 – ?).

Іван Сидорович (1740 – ?) – козак с. Хмільниця (1782). Д.: Домна Васи́лівна N (1739 – ?). Мали синів Федора (1766 – ?), Івана (1770 – ?), доньок Віру (1775 – ?), Устину (1777 – ?).

Косма Артемович – козак с. Хмільниця (1747).

Іван (1724 – 1768 – ран. 1781) – службу розпочав з 1747 р. хорунжим сотенним білоуський (? – 1743 – ?), (? – 1755 [531,арк.19] – ?), сотник (з 1760.4.05. [598,арк.бзв.] – 1768 [25,арк.1] – ?). За ним 5 хат (1766 [652,арк.39зв.]). Сперечався з козаком Білоуської сотні Федором Максименком [25,арк.1]. Д.: NNN, мала посолитих у с. Хмільниця (1781 [1775,с.81]). Мали сина Ілюю (1768 – ?), володів 6 підданими у Чернігові; доньку Анастасію. Ч.: (1779) Олексій Бублик (1756 – ?), значковий товариш (1790).

Рудобілко

I

Прокіп (? – 1670 – 1740 – ?) – козак, отаман курінний хмільницький (1724). Був в поході на Великому Лузі у 1687 р., кримському у 1689 р., на Самарі у 1688 р., під Рогулевим у 1701 р., на Лагоді у 1702 р., під Любарем у 1702 р., під Полтавою у 1709 р., на каналних роботах у 1721 р., на Тереку у 1723 р. «Нищіє і весма убогіє» і служити міг лише в піхоті (? – 1732 – 1740 – ?).

Сергій.

II

Левон – козак хмільницький (1718).

Прокіп Сергійович (1697 – 1739 – ?) – козак хмільницький (1739). Д.: Параска Тимофіївна N (1707 – ?).

Іван – козак Білоуської сотні, мешканець м. Чернігова (1740).

III

Павло Прокопович (1722 – ?) – козак хмільницький.

Іван Прокопович (1734 – ?) – козак хмільницький.

– Горпина Прокопівна (1728 – ?).

– Ксенія Прокопівна (1732 – ?).

Чарторійське (Чорторійка), деревня (1666) при р. Свинці. У 1732 р. 13 козаків в 10 дворах, у 1740 р., 1766 р. 15 козацьких дворів [1915,с.25], у 1781 р. жили осавул сотенний, козаків виборних 3, підпомічників 10, їх підсусідків бездвірних 2 хати, артилерійських служителів 3. Отамани: Павленко Кіндрат (1747). У 1666 р. 4 ґрунтові і 7 бобильських дворів, млина не було. Після війни Хмельницького – володіння білоуських сотників Павла Товстоліса, Юрія Затиркевича, Андрія Стаховича, пізніше – чернігівського полковника Якова Лизогуба. 19 квітня 1700 р. Іван Степанович Силич отримав гетьманський універсал на куплені тут ґрунти. 13 січня 1710 р. він отримав гетьманський універсал на село, де мав 12 дворів підданих (1730, 1732), які перейшли у володіння сина Василя (1760). Ще два двори (1760) тримала вдова двоюрідного брата Василя Остапа Матвійовича Силича [1939,с.629]. У 1742 р. місцеві козаки і посполиті

мали суперечку за ґрунти з бунчуковим товаришем Степаном Лазаревичем [349,арк.3]. У 1744 р. генеральний бунчужний Дем'ян Оболонський подав скаргу до ГВК, що бригадир Іллін захопив його підсусідків у цьому селі [354,арк.3]. У 1747 р. Василь Силич мав 7 дворів посполитих, значковий товариш Остапа Силич 1 двір підсусідський, сотник білоуський Дем'ян Маленський мав 1 бездвірну підсусідську хату. У 1754 р. після розподілу майна д. Чарторійки перейшла у володіння синів Остапа Силича Петра і Якова [1939,с.631]. Сотник любецький В. Силич мав 14, військовий товариш Д. Маленський 1 хату підданих (1766 [652,арк.39зв.]). У 1781 р. тут 12 посполитих судді земського Василя Силича, 2 осавула сотенного Силича, 1 підсусідок канцеляриста полкового Григорія Малиновського. Належала до приходу церкви с. Петрушин (1740).

Чернеча Слободка деревня (1766) при с. Жукотки. 3 двори Полуботків. Нище по р. Рудці пасіка вдови Борковської (1754 [1774,с.23]). П'ятиницький монастир мав 40 підданих (1732), 44 хати (1766 [652,арк.47зв.]). Слободка значкового товариша Дмитра Красовського, де 4 хати (1766 [652,арк.47зв.]). У 1781р. посполитих 37, посполитих удови бунчукового товариша Семена Полуботка Анастасії 4, нащадків померлого значкового товариша Дмитра Красовського 5, підсусідків значкового товариша Сокоцького 1. Протягом 1732 – 1781 рр. фіксується один козацький двір. **Млин** П'ятиницького монастиря (1754 [1774,с.23]).

Юрївка, деревня (1666), село (1732, 1766) на р. Білоус, напроти д. Рижиків, між ними гребля і млин рижиківський (згадка 1676). Центр куреня (1724 – 1732). Курінні отамани: Сова Федір (1701 [1861,с.245]), Сарапара Михайло (1718), Сильченко Павло (1724 [124,арк.39]). Дорошенко Марко (1724 [124,арк.34]). У 1732 р. 30 козаків і 2 підсусідки, у 1736 р. в селі було 28 козацьких дворів, у 1766 р. – 23 [1915,с.27]. У 1710 р. запорізький козак Федір Пархоменко продав ґрунти місцевому жителю, сотенному осавулу Нестору [1282,арк.1]. У 1712 р. козаки Нестор Пекур і Лазар Кривченко продали ґрунти Кирилу Молявці [1284,арк.1]. У 1717 р. козак Андрій Панченко продав ліс поблизу села Чернігівському Єлецькому монастирю [1258,арк.1]. Проживав сотник Дем'ян Маленський (1740). У володінні Чернігівського Параскеївського жіночого монастиря (1660) разом з д. Рижики 5 дворів (1666), окремо – ґрунтових 10, городників 6 (1713). У 1712 р. знатний товариш Кирило Молявка продав ґрунти у селі Чернігівському П'ятиницькому монастирю [1283,арк.1]. 27 підданих у 1732 р., у 1766 р. – 20 хат у 18 дворах [652,арк.43зв.], у 1781 р. – 16 підданих П'ятиницького монастиря. Чернігівський Єлецький монастир тримав у селі 1 хату підданих (з 1719), військовий товариш Дем'ян Маленський 4, городничий чернігівський Костянтинівич 4, Любецький монастир 2, значковий товариш Григорій Товстоліс 2, козак Юрій Малинка 1 (1766 [652,арк.43зв.]). У 1771 р. сотник Федір Пясецький заставив ґрунти при цьому селі Чернігівському Єлецькому монастирю [1276,арк.1]. **Шинок** сотника білоуського Д. Маленського (1747). **Млини**: на р. Білоус була гребля і млин на 4 кола з 2-ма коморами Любецького Антоніївського монастиря. У 1662 р. полковник І. Силич дозволив Павлу Товерському побудувати млин на р. Білоус у с. Юрївці [1243,арк.1]. «Монастиря Антониев-

ского Любецького, мелниця, на той же реке Белоусе, в селе Юрець, о двох колах борошняних» (1754). Вище села гребля пуста П'ятицького монастиря (1754 [1774,с.19]). Нище села млин Костинський сотника любецького Василя Силича, гребля і млин Острієвський абшитованого хорунжого полкового Івана Товстоліса і Янушевича (1754). **Воскресенська** церква [1775,с.75]: *священники*: Іван (1690), Степан Пилипович (1692), мав синів Василя і Андрія; Єнко Іван (1715 – 1724), його дружина Н Іванівна Молявка [1936,с.597]; Кореневський Роман (? – 1716 – ран. 1739), Сваричевський Іван [17489,с.38], Єнко Василь Іванович (? – 1732 – 1742 [1698,арк.18зв.] – ?), *дяки*: Кореневський Тиміш (1718), Сваричевський Василь (1732), *паламарі*: Голик Гаврило (1718), Григорій (1732).

У хуторі **Юрїївському** на р. Білоус, млин в два кола. Володів Микола Мокрієвич (1742).

Острієвський хутір судді полкового Івана Товстоліса на р. Білоус за 1 версту від с. Кошівки, при греблі, на якій 2 комори на 3 кола. Посполитих 1.

Острієвські

I

Микола – козак. Мав 1 коло млина (1730 [806,арк.2]).

Олексій – козак с. Юрїївки Білоуської сотні («Нищие и весма убогие») (1732).

II

Семен – козак. У 1773 р. скаржився до ГВС на померлого абшитованого полкового хорунжого Івана Товстоліса і дружину полкового писаря Янушкевича Анастасію Товстоліс [744,арк.1].

Василь – козак полкової сотні (? – 1771 – 1772 – ?). У 1771 р. сперечався з Домницьким монастирем за млин на седнівській греблі [1215,арк.2]. У 1772 р. скаржився до Чернігівського земського суду про захоплення Домницьким монастирем цього млина [1216,арк.2]. У 1776 р. Меньський земський суд прийняв рішення стосовно суперечки за млин козака Тимофія Крутеня і Домницьким монастирем на користь останнього [1217,арк.16]. У 1780 р. козак полкової сотні Тимофій Крутенко скаржився на неналежне володіння Домницьким монастирем трьома частинами каменя млина на седнівській греблі на р. Снові в давидовичевій клітці, які належали його пасинку Василю і сину Степану [620,арк.1]. Священик (1772). У 1772 р. на нього скаржився городовий отаман чернігівський Григорій Плохута за сіножать [36,арк.1].

III

Степан Васильович – не одружений (1790). Внесений до II частини родової книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва [1619,арк.89зв.].

Сильченки

I

Павло – службу розпочав 1689 р. [124,арк.39], отаман курінний Юрїївсько-го куреня (1724 [124,арк.39]). Д.: Феодосія NN (1694 – 1739 – ?). Вдова (1739).

II

Роман Павлович (1716 – ?) – козак малогунтовий с. Юрїївки (1732).

Ісак Павлович (1721 – ?) – козак с. Юріївки.

– Варвара Павлівна (1724 – ?).

Саропари (Серопари або Сіропари)

Яцько – козак Білоуської сотні, учасник оборони Чигирини 1678 р.

Мисько – мав дім у Чернігові (1696 [1743,с.1026]).

I

Іван.

Овсій (? – 1679 – 1732 – ?) – козак малограунтовий Юріївського куреня. Був у кримському поході у 1689 р., у 1695 р. під Кезикермен, у 1696 р. під Азов, у 1702 р. на Ладозі. 25 вересня 1715 р. продав землю Полуботку. Козак с. Рижиків (1721). Володів млином Рижиковським, який 12 травня 1719 р. гетьманським універсалом уже був стверджений за Єлецьким монастирем [1774,с.19]. 9 грудня 1721 р. разом з Михайлом Єславою продали ½ млина Рижиковського сотнику роїському Якові Бакуринському за 1000 золотих [1861,с.214]. Д.: Олена Семівна Шихуцька (1679 – 1746 – ?).

Матвій – райця чернігівський (1718 [1783,с.81]).

N (? – ран. 1739) – міщанин чернігівський. Д.: Наталія Андріївна N (1703 – 1739 – ?). Мали сина Пávла (1731 – ?), двох доньок Марій.

II

Гаврило Іванович (1691 – ?) – козак малограунтовий с. Юріївки (? – 1727 [1224,арк.1зв.] – 1739 – ?), отаман курінний (1747).

– Євдокія (? – 1705 – 1746 – ?) – отримавши у спадок від чоловіка двори в Масанах, вона у 1726 р. подарувала їх Чернігівському кафедральному монастирю, а сама стала черницею П'ятицького монастиря Єлизаветою, а у 1744 – 1746 рр. – намісницею монастиря. Ч.: Семен Іванович Молявка (? – 1722), священник святотроїцький шибиринівський.

Андрій Овсійович (1709 – ?) – козак с. Юріївки (? – 1727 – 1739 – ?). Д.: Євдокія Терентіївна N (1719 – ?).

Костянтин Овсійович (1719 – ?) – козак с. Юріївки Білоуської сотні.

– Наталія Овсіївна (1721 – ?)

III

Михайло Гаврилович – козак (1710), курінний отаман юріївський (1718).

Іван Гаврилович – козак с. Юріївки (? – 1710 – 1718 – ?).

Леонтій Гаврилович (1721 – ?) – козак с. Юріївки (1782 [1425,арк.183зв.]). Д.: Єфимія Мойсеївна N (1732 – ?).

Хома Гаврилович (1733 – ?) – козак с. Юріївки.

Кирило Гаврилович (1736 – ?) – козак с. Юріївки (1782 [1425,арк.183зв.]). У 1768 – 1776 рр. був на форпостах між Лоевим і Межигір'ям на польському кордоні. Д.: Феодосія Тихонівна N (1738 – ?).

Юрій – козак с. Юріївки Білоуської сотні («Нищіє и весма убогіє») (1732)

Олексій – козак с. Юріївки Білоуської сотні.

Василь – козак с. Юріївки Білоуської сотні.

Ярош — козак с. Юр'ївки Білоуської сотні (1746). Д.: Олена Семенівна Шихуцька.

IV

Андрій Кирилович (1765 — ?).

Іван Кирилович (1775 — ?).

Федір Олексійович (1742 — ?) — козак с. Юр'ївки Білоуської сотні (1782 [1425,арк.183зв.]). Д.: Гафія Іванівна N (1744 — ?), мали сина Василя (1770 — ?), доньок Марту (1773 — ?) та Тетяну (1775 — ?).

Клим Васильович (1744 — ?) — козак с. Юр'ївки Білоуської сотні (1782 [1425,арк.183зв.]). Д.: Килина Трохимівна N (1747 — ?), мали доньок Уляну (1772 — ?), Марію (1775 — ?), Гафію (1779 — ?), Устину (1781 — ?).

Андрій Ярошевич — козак с. Юр'ївки Білоуської сотні (1746).

Костя Ярошевич — козак с. Юр'ївки Білоуської сотні (1746).

Тарас Леотійович (1757 — ?) — виборний козак с. Юр'ївки (1782 [1425,арк.183зв.]). Д.: Євдокія Микифорівна N (1760 — ?). Мали сина Михайла (1779 — ?) і доньку Анастасію (1781 — ?).

Сова

I

Федір (? — 1732 — ран. 1739) — курінний отаман юр'ївський (1701 [1861,с.245]), козак ґрунтовий Юр'ївського куреня. Учасник походів у 1709 р. під Полтаву, у 1711 р. у Кам'яний Затон, у 1718 під Царицин, у 1723 р. був у терекському поході. Д.: Ганна NN (1687 — 1739 — ?).

II

Іван Федорович (1707 — ?) — курінний отаман юр'ївський (1732). Д.: Марія-на Йосипівна N (1715 — ?).

Степан Федорович (1711 — 1772 — ран. 1782) — козак с. Юр'ївки. Д.: Ганна Опанасівна N (1717 — ?), мали синів Романа (1747 — ?), Антона (1770 — ?), Федора (1773 — ?).

Василь Федорович (1724 — ?) — козак с. Юр'ївки (1782 [1425,арк.184]). Д.: 1) NNN. Мали доньку Євгенію (1747 — ?). 2) Євдокія Іванівна N (1737 — 1782 — ?), це її другий шлюб. Мали сина Григорвя (1781 — ?).

Яків Федорович (1728 — ран. 1782) — козак с. Юр'ївки. Д.: Тетяна Кирилівна N (1732 — ?), мали синів Луку (1752 — ?), Петра (1754 — ?).

— Домна Федорівна (1732 — ?).

III

Іван Іванович (1750 — ?) — козак с. Юр'ївки (1782 [1425,арк.184]). У 1768 — 1776 рр. був на форпостах між Лоевим і Межигірям на польському кордоні. Д.: Анастасія Миколаївна N (1752 — ?), мали доньок Степаниду і Ганну.

Герасим Іванович (1752 — ?) — козак с. Юр'ївки (1782 [1425,арк.184]). Д.: Горпина Ісаївна N (1753 — ?), мали доньок Олену і Параску.

Пясецькі

Адам — товариш сотні Остапа Слуцького у війську гетьмана Лободи [1723,с.102].

I

Андрій — посланець гетьмана Самойловича до Москви (1685 [1438,арк.1]).

II

Леонтій (? — 1660 — 1700 — ?) — осавул полковий переяславський (1700).

III

Гаврило Леонтійович (? — 1680 — 1742 — ?) — священник Михайлівської церкви с. Козлів (? — 1712 [772,арк.7] — 1742 — ?). У 1723 р. жителька козловська Шульчиха уступила йому плец в Переяславі [770,арк.163].

IV

Петро Гаврилович (? — 1713 — ?).

Іван Гаврилович (бл. 1723 — ?) — учень Переяславського колегіуму (1742).

Степан Гаврилович (бл. 1729 — ?) — учень Переяславського колегіуму (1742).

Парфен Гаврилович (бл. 1705 — 1784 — ?) — протопоп баришівський (1755 — 1784 [1987,с.131] — ?) [1417,арк.1;1418,арк.2]. У 1776 р. бунчуковий товариш Маркович захопив у нього сіно [558,арк.2].

Федір Гаврилович (1721 — 1766 — ?) — службу розпочав у вересні 1741 р. полковим канцеляристом, писар сотенний білоуський Чернігівського полку (з 1747), отаман сотенний білоуський (з 1763). Мав 4 підданих у с. Юріївці Білоуської сотні і 3 нерозділених з його рідним братом Парфеном у с. Козлах III полкової сотні Переяславського полку. Д.: N Стефанівна Славатинська, донька полкового осавула чернігівського.

V

Павло Петрович (бл. 1734 — ?) — житель ямпільський Глухівського повіту.

Дмитро Іванович (бл. 1754 — ?) — священник, мав 15 душ підданих.

Яків Степанович (бл. 1753 — ?) — священник м. Вороніж.

Петро Степанович (бл. 1763 — ?).

Дмитро Степанович.

Василь Федорович (1755 — 1773 — ?) — прапорщик у відставці (1788), разом з Григорієм і Михайлом мали 6 підданих в 1 село Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.231]. Д.: Параска NN, донька священника.

Григорій Федорович (1757 — 1773 — ?) — прапорщик у відставці (1788). Д.: Дарія NN, донька священника.

Іван Федорович (1759 — ?).

Яків Федорович (1767 — ?).

Михайло Федорович (1768 — ?) — колезький канцелярист (1788).

— Уяна Федорівна (1764 — ?).

Рижики — хутір Чернігівської волості (1632 [1904,с.263]), деревня (1666, 1766 [652,арк.43зв.]). 18 серпня 1649 р. Миколай Біалт в обозі під Зборовом отримав привілей на д. Рижики. У 1732 р. 21 козак і 4 підсусідки, 1766 р. козацьких дворів 17 [1915,с.23], у 1781 р. козаків виборних 3, підпомічників 22. Отамани: Дикий Василь Григорович (1747). Налезало Чернігівському

П'ятницькому монастирю за універсалом гетьмана Ю. Хмельницького 1660 р. У 1666 р. в двох деревнях Рижиках і Юрїївці монастир мав 5 дворів підданих, у 1713 р. ґрунтових 7, городників 5, в 1732 р. 8 підданих (1732), у 1766 – 1781 рр. – 3 хати [1915, с. 23]. Івана Силича, отамана городского чернігівського 1 двір підданих (1732). У 1750 р. канцелярист Прожика і міщанин чернігівський Михайло Миргородський отримали в спадок після смерті рижиківського мешканця Леонтія Волинського двори в деревне [839, арк. 1]. Значкового товариша Григорія Товстоліса, який тут проживав (1740), і других – 3 хати підданих, козачки Рибчевської 1, абшитованого полкового хорунжого Івана Товстоліса 1 (1766 [652, арк. 43 зв.]). У 1781 р. у деревне було посполитих Любецького монастиря 2, синів хорунжого Івана Товстоліса 9, підсудків підсудка чернігівського Силича 1. Хорунжий полковий Іван Іванович Товстоліс мав тут приїжджий двір. **Шинки**: значкового товариша Григорія Товстоліса (1747), абшитованого полкового хорунжого Івана Андрійовича Товстоліса (1717), Любецького монастиря (1747), полкового хорунжого Петро Григоровича [966, арк. 1]. Значковий товариш Григорій Іванович Товстоліс поскаржився на місцевого шинкаря і через це того заарештував сотенний осавул білоуський Охріменко [966, арк. 1]. **Млини**: на р. Білоус 12 грудня 1648 р. Наум Рижиковський продав половину третьої частини млина «учтивому» Івана Берлинському, що і засвідчили чернігівський вїйт Веремія Полуботок, писар Іван Скіндер, бурмістр Микита Кисіль [1510, арк. 4]. Ігуменія Мелетія у 1660 р. тримала у с. Рижиках млин в 1 коло [1915, с. 26]. «Недоезжая села Рышкава монастырского на реке на Белаусе об одном колесе хлебомелном, да на той же реке другой млинъ, в том же селе Рыжках об одном же колесе хлебомелномъ» (1666). У 1667 р. царською грамотою підтверджено цю власність і віддано другий млин. Універсалом гетьмана Івана Самойловича за 1673 р. млин на р. Білоус під с. Рижики було дозволено ставити доньці генерального судді Івана Домонтовича. Козак с. Рижиків (1721) Овсій Сарапара з Єславою тримали млин рижиківський 9 грудня 1721 р. разом з Михайлом Івановичем Єславою (? – ран. 1727) продали ½ млина Рижиківського сотнику роїському Якові Бакуринському за 1000 золотих [1861, с. 214] в два кола борошняних на р. Білоус. Млин в кінці деревні згідно універсалів гетьманів Самойловича, Мазепи і Скоропадського тримав Остап Силич, його син, онук військовий канцелярист Василь Силич. Рижиків млин в 1 коло, з рівчаків р. Жабчич, на якій пуста гребля і млин у кінці деревні хорунжого Товстоліса (1754 [1774, с. 22]).

Помогайба (Помагайбенки)

I

Матвій.

II

Тишко Матвійович – товариш полку Чернігівського (1676).

III

Григорій – козак Білоуської сотні. В поході у вересні 1702 р. над р. Шелдіхою на урочищі Лопі. – козак Юрїївського куреня (1732).

Філон — козак Юріївського куреня (1718).

Лаврін — козак Юріївського куреня (1724). Був у походах у 1689 р. під Перекоп, у 1695 р. Кезикермен, у 1702 р. Ладогу, у 1709 р. Полтаву, у 1711 р. Кам'яним Затонам, у 1721 р. на каналних роботах.

IV

Ісає Григорович — козак д. Рижики (1747). Служили з братом Андрієм з одного двору.

Андрій Григорович — козак д. Рижики (1747).

Іван Михайлович (1691 — ?) — козак ґрунтовий (? — 1732 — 1739 — ?), підпомічник (1747) д. Рижики Юріївського куреня. З Артемом та Ісаєм «на одному дворі порозні хатами живуть, а з ґрунто[в] почерезно служат» (1732). Д.: Гафія Петрівна N (1703 — ?).

Артем Михайлович (1697 — ?) — козак ґрунтовий д. Рижики Юріївського куреня (? — 1732 — 1739 — ?). Д.: Марія Олефірівна N (1703 — ?).

Ісай Михайлович — козак ґрунтовий д. Рижики (? — 1732 — ?).

III

— Єфросинія Григорівна (1707 — ?).

Василь Артемович (1721 — ?) — козак д. Рижики.

— Феодора Артемівна (1722 — ?).

Семирак

I

Семен — отаман курінний Білоуської сотні (1676).

II

Матвій — козак д. Рижики (1732), «Нищіє і весма убогіє, за крайнімъ убожествомъ жадной служби отбуват не могут».

Ямище, деревня (1766 [652, арк.42зв.]) на р. Білоус — виникло напередодні 1648 р. Царською грамотою 1661 р. разом з Сибережем і Слобідкою Роїською на основі універсалів гетьманів Б. та Ю. Хмельницьких у спадок за дружиною було віддане канцеляристу Карпу Івановичу Мокрієвичу 12 березня 1664 р. Брюховецький надав йому універсал на Ямище. У 1710 р. Самійло Мокрієвич млин власним коштом і працею поставлений заповів дружині і меньшим дітям [1571, арк.69зв.]. Військовий товариш Василь Семенович Болдаковський (? — ран. 1690) володів ґрунтами в Ямище, які перейшли йому щонайпізніше у 1670 р. від дядька [1802, с.209] — сотника полкового і наказного гетьмана реґіменту Ігнатовича Василя Івановича Болдаковського. Його вдова Анастасія NN (Петраш) 20 листопада 1690 р. отримала з синами Григорієм та Андрієм гетьманський універсал з підтвердженням на маєтності чоловіка — хутір з млином на р. Білоус, яким той володів від дядька «килко десяти лет» [1802, с.209]. 8 жовтня 1707 р. отримав гетьманський універсал на хутір в д. Ямище з млином сотник вибельський Василь Томара, який отримав підтвердження 21 лютого 1709 р. Його вдова Пелагея Болдаковська у 1724 р. отримала підтверджувальний універсал Апостола. Її син Григорій помер у 1730 р., того ж року народилася онука Катерина, яка жила при ній. Від останньої

отримала маєток Томарівку, коли ж у 1749 р. померла 19 дворів стали власністю її чоловіка-вдівця полкового хорунжого Василя Комаровського [1915,с.21]. Він тримав 28 хат (1766 [652,арк.42зв.]), 25 дворів (1781 [1775,с.83]). **Млини:** на р. Білоус Василя Болдаковського (1666), нище села гребля і млин з кількома хатами бунчукового товариша Йосипа Рашевського (1754 [1774,с.18]). Бунчукового товариша В. Комаровського [1775,с.83].

Янівка, деревня (1666, 1766) на р. Бечалці, при р. Білоус. На лівому березі Десни селище у 1621 р. отримали Зубрицькі, 1/3 з якого за вдовою одного з трьох братів перейшла через її новий шлюб Яну Гроховському, а у 1635 р. через посесію уже як село Бартошу Медушевському. Згідно універсалу Ю. Хмельницького володів Чернігівський Параскеївський жіночий монастир (1660). Монастиря дівочого П'ятницького ґрунтових 6 (1713), 5 підданих (1729, 1732), 3 хати (1766 [656,арк.46зв.]). У 1781 р. підданих монастиря – 33. У 1763 р. за деревню сперечалися військовий канцелярист Василь Бродович і бунчуковий товариш Василь Лизогуб [669,арк.1]. У 1732 – 1781 рр. один козацький двір, в якому мешкав виборний ґрунтовий козак Степан Михайлович Подтерегер (1679 – 1747 – ?) і його нащадки. **Млин** на р. Рудці в одне коло борошняне (1666). 25 квітня 1714 р. Скоропадський підтвердив млин з хутором нище с. Янівки Чернігівському П'ятницькому монастирю [1774,с.16]. Млинарем (1718) був Олексій Легкобит. Гребля і млин П'ятницького монастиря (1754 [1774,с.23]). Належало до приходу Георгіївської церкви с. Рудки. Поблизу на березі р. Сож знаходився Яриловицький монастир, яким управляли ієромонахи Варлаам Березовський (1758), Сава (1762) [1860,с.24].

Яцова, (Яцов, Яцев, тепер Новоселівка), деревня (1732) «над Десною над берегом да понад лугом». Заснована не пізніше 1-ї половини XVII ст. 8 козаків (1732), 14 козачих дворів [1915,с.25]. 5 (1747). У 1781 р. жило козаків виборних 1, підпомічників 12. Після вигнання поляків належала на ранг чернігівським полковникам, потім відійшла кафедральному собору, за яким 15 ґрунтових підданих (1713). 21 підданий Марії Борковської (1732), володіння вдови Катерини Борковської (13 дворів у 1747 р., 16 хат у 1766 р. [652,арк.36зв.]). У 1781 р. посполитих Михайла Дуніна-Борковського 15, підсусідок міщанина Бардарима. **Шинок** вдови Борковської (1732). **Церква:** *священники:* Стефан Кирейович (1732), Іван Фурсевич (1732), *дияк:* Гнат Іовенко (1732), *паламар:* Іван Опанасович (1732).

Березівка, деревня (1732). Належало до приходу Георгіївської церкви с. Рудки.

Березанка на р. Свинці, село (1667, 1732). У 1718 р. з села 3 козаки принесли присягу. 10 (1732), 9 (1739), 10 (1740) дворів козаків. Належало на уряд вїйта Чернігівського магістрату, ним володіли вїйти Якимович, Отрохович, Болбот, Лопата (1729 р. 8 дворів), Шарий (1766 р. 9 хат [652,арк.37зв.]). У середині XVIII ст. тут 19 козачих та 7 посполитських дворів. **Рождественська** [1915,с.21] церква. *Священники:* Болбот Тихін Дем'янович (? – 1738 – 1739), Василь Петрович (1740, вікарій), *диячок:* Яким Федорович (? – 1739 – 1740 – ?). Зараз об'єднане з с. Рудка.

Плоскуни

I

Степан — козак Соболівської сотні Уманського полку (1649).

II

Прокіп — шляхтич, мешканець чернігівський, товариш Чернігівського полку (? — 1667 — 1695 — ?). 7 листопада 1667 р. отримав універсал гетьмана на право побудови хутора і млина на р. Свині. Цей млин поблизу Чернігова під с. Березанкою продав Л. Полуботку (ран. 1689) [1743, с.1052]. Мешкав у Чернігові між садибами П. Полуботка і Василя Полонецького. 12 липня 1696 р. продав свій будинок в Чернігові Л. Полуботку за 500 золотих. У 1697 р. продав поля, орну землю, селище з гаями, городами і садками і винницю за 800 золотих Івану Скоропадському.

Болботи

Рід внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616, арк.20].

I

Дем'ян (? — 1688 — ран. 1750) — значковий товариш Чернігівського полку (1708 — 1725 [1510, арк.132] — ?).

II

Тихін Дем'янович (1701 — 1739) — студент школи поетики Чернігівського колегіуму (1718). Значковий товариш (1732). Д. Апостол своїм універсалом від 14 травня 1732 р. дав йому відстрочку повернення заборгованих в низовому поході грошей [257, арк.1]. Священик рождественський березанський (? — 1738 — 1739). Мав 4 слугителі і 6 дворових (1739). Д.: Ганна Євстратіївна N (1708 — ?), вдова (1740), тримала двір в с. Березанці.

Тимофій Дем'янович (? — 1739).

Олексій Дем'янович — студент школи поетики Чернігівського колегіуму (1718).

III

Степан Тихонович (1725 — ?).

Тимофій Тихонович (1735 — ?).

— Гафія Тихонівна (1738 — ?).

IV

Іван (1747 — ?). Д.: (1780) Єфросинія NN, донька козака.

Матвій (1751 — ?) — корнет у відставці (1788). Д.: Параска Іванівна Злотковська, донька військового товариша.

Тимофій (1755 — ?). Д.: Марія Олексіївна Семененко, донька військового товариша.

Іван (1758 — ?) — вахмістр (1788).

Самотяжко

I

Григорій — отаман курінний Білоуської сотні (1676).

II

Данило.

III

Кіндрат — козак березанський.

Іван — козак малогрунтовий березанський (1732).

Охрім Данилович (1698 — ?) — козак малогрунтовий березанський (? — 1732 — 1747 — ?). Д.: Марія Андріївна N (1718 — ?). Мали доньку Ганну (1733 — ?).

Петро Данилович (1708 — ?) — козак малогрунтовий березанський (1740).

Д.: Тетяна Хомівна N (1715 — ?). Мали доньку Дарію (1738 — ?).

IV

Кіндрат Кіндратович — козак березанський (? — 1747 — ?).

Гнат Івнович — козак малогрунтовий березанський (? — 1740 — 1747 — ?).

Лопатин, присілок замковий (1713), деревня (1740, 1766 [652,арк.37зв.]) при р. Свинці. Раніше 1638 р. осадники Калиновського заснували населений пункт [1904,с.287]. Курінний центр (1718). У 1718 р. присягнули 9 козаків куреня, в деревні 4 (? — 1732 — 1747 — ?), 6 козачих дворів (1767 [1915,с.27]), у 1781 р. в селі козаків виборних 1, підпомічників 3. Отамани курінні: Скопинець Мехед (1718). Належало на ранг сотника білоуського, володіли Павло Товстоліс, Юрій Затиркевич, Андрій Товстоліс. У 1713 — 1730 р. 8 дворів сотника білоуського Кліма Стефановича, а по його смерті — його удови. Сотник білоуський Звонкевич мав на ранг 7 хат (1766 [652,арк.38зв.-39зв.]), посполитих на ранг сотника білоуського 14 осіб обох статей (1781). Тяглих ґрунтових 11(1713), за царською грамотою 1708 р. 15 дворів полковника Павла Полуботка, які тримали його сини Андрій і Яків [1731,с.49]. У 1730 р. в деревне було 8 куплених дворів генерального обозного Якова Лизогуба, у 1732 р. 2 його підданих, 7 вдови Євдокії Климихи. У 1740 р. тут всього 12 дворів ґрунтових посполитих і 3 бобилів. У 1766 р. бунчуковий товариш Яким Лизогуб мав 9 хат, канцелярист полковий Роман Леонтьєв 1 [652,арк.38зв.-39зв.]. 15 червня 1764 р. слідча комісія вимагала від сотника Звонкевича оголошення, згідно доносу абшитованого значкового товариша Павла Гурского, що острів Лопатієвський називався «Матвіїв Рог», а «Дороге Болото» перейменоване нині в «Замглай Болото». **Млини**: під деревнею Стасів млин в одне коло запустілий (1666). На р. Свинці нище с. Терехівки поблизу с. Лопатин гребля і млин бунчукового товариша Якова Лизогуба [1774,с.17]. У лісі на березі р. Замглай, де гребля і млин на 2 кола і 2 комори, прийжджий двір власника млина ротмістра Василя Лизогуба (1781). Овсій Товстоліс, потім його вдова на р. Свині в млині лопатинському половину клітки і греблі і підварок [1335,арк.1зв.] відписалала сину Павлу, а той молодшій доньці Парасці. Належало до прихода церкви с. Березанки (1740).

Терехівка деревня (1666, 1766 [652,арк.39зв.]) при р. Свинці. Належала до Лопатинського куреня (1718 [652,арк.39зв.]), потім самостійний курінь. 16 козаків і 1 підсусідок (1732), 17 козачих дворів (1767 [1915,с.23]). 3 двори полсполитські (1666). Отамани курінні: Васильович Степан (1724) (Був у походах під Полтавою у 1709 р., під Кам'яним Затоном у 1711 р), Куйдан Федір Борисович (1732). Деревню тримали на ранг білоуські сотники Товстоліс, За-

тиркевич, Стахович, а також військовий товариш (? – 1676 – 1682 – ?) Ісаї Андрійович «годов з десять» [1731,с.36]. Після Ісає селом володів чернігівський полковник Я. Лизогуб, який віддав її чернігівському городовому отаману Івану Силичу. 15 вересня 1687 р. гетьманський універсал на млин на р. Свинці в 3 кола в д. Терехівці отримав Матвій Степанович Силич. Його молодший брат купив ґрунти в селі і поселив 3 жителів, на послушенство яких 13 травня 1699 р. отримав універсал полковника Юхима Лизогуба, який їх і відібрав. Лише у 1704 р. Мазепа повернув Силичу. Скоропадський підтвердив в 1710 р. Іван Силич тут мав 3 (1713), 5 дворів (1729), військовий товариш Антін Силич 3, дружина священника Стефана Ларіоновича 1 (1766). 6 хат підданих (1760 [1939,с.630]), 4 двори (1767 [1915, с.23]) 5 дворів (1781) – власність військового товариша Антона Силича. **Млини:** на р. Белоусі два млини в чотирі кола борошняних і двох ступниках (1729). На р. Свинці в два кола борошняних військового канцеляриста Василя Силича за універсалами гетьмана Самойловича, Мазепи й Скоропадского, діду його Остапу Силичу наданим. Гребля і млин військового канцеляриста Антона Силича і вдови Остапа Силича Єфросинії Іванівни (1754) [1774,с.21]. Належала до приходу церкви с. Березанки (1740).

Куйдани (Койдани)

I

Борис (? – 1724 – ран. 1740) – козак терехівський (1701 – 1724 – ?). Був у походах у 1701 р. під Рогулем, у 1709 р. під Полтавою, у 1711 р. під Кам'яним Законом, у 1718 р. під Царициним, у 1721 р. на каналних роботах.

II

Мойсей (? – 1721) – козак терехівський. У 1721 р. «На коналскої роботизні умеръ».

Федір Борисович (1691 – 1747 – ?) – козак малоґрунтовий, отаман курінний терехівський (1732). Д.: Мотря Данилівна N (1697 – ?).

Василь – козак малоґрунтовий терехівський (1732). Разом з Федором, Іваном, Отрохом служили з одного двору.

Іван – козак малоґрунтовий терехівський (1732).

Отрох – козак малоґрунтовий терехівський (? – 1732 – 1740 – ?).

III

Іван Федорович (1729, д. Терехівка – ?) – козак д. Терехівки (1747).

– Устина Федорівна (1723, д. Терехівка – ?).

– Меланія Федорівна (1727, д. Терехівка – ?).

Соя

I

Семен Степанович – міщанин чернігівський. 7 червня 1671 р. продав полковому сотнику Леонтію Полубутку половину поля між д. Полуботки і д. Товстоліс. Отаман куреня Якова Лизогуба. Був у поході у вересні 1702 р. над р. Шелдіхою на урочищі Лопі.

Іван – козак куреня полкового писаря. Був у поході у вересні 1702 р. над р. Шелдіхою на урочищі Лопі.

Ясько — козак Лопатинського куреня (1718).

II

— N Семенівна. Ч.: Василь Півінович, райця чернігівський (1685). 7 грудня 1685 р. відкупив у Леонтія Полуботка тестівське поле.

Стефан Васильович/Йосипович (1687 — 1740 — ?) — козак убогий Терехівського куреня (? — 1732 — 1747 — ?). Д.: Гафія Василівна N (1694 — 1740 — ?).

Роман Васильович/Йосипович (1700 — 1740 — ?) — козак д. Терехівки (1747). Д.: Фотинія Остапівна N (1712 — ?).

III

Максим Степанович (1726 — ?) — козак д. Терехівки.

Григорій Степанович (1737 — ?) — козак д. Терехівки.

— Марія Степанівна (1723 — ?).

2 представники роду Соя — мешканці с. Стаси, Соя Микола Симонович — селянин-одноосібник с. Свинь, Андрій Васильович — с. Терехівка внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945, с. 636, 622, 638].

Сотня у 1737 р. за загальною кількістю козаків на 8 (75), за кількістю виборних козаків на 9 місці в полку (34). Проживало лише сільське населення, яке мешкало у 35 селах і деревнях з розвинутою хутірською інфраструктурою, яка забезпечувалася 21 хутором. Реєстр 1739 р. не зафіксував жодної вдови.

Протягом 1713 — 1747 рр. кількість посполитських дворів зменшилася з 444 до 341. З них 3 монастирі мали 120 дворів посполитських (35%). Серед них лідером виступав Чернігівський П'ятицький монастир, за яким у сс. Мохнатин, Юріївці, дд. Рудці, Березовій і Рижиках, і сл. Чернечій було 111 дворів, 8 дворів у дд. Жоввинці і Гущині мав ЧТМ, 1 — у с. Рогощі Чернігівський Єлецький монастир.

Найбільшими світськими власниками були **Мокрієвичі**, троє з яких у с. Гучин і сл. Ольсохівці мали 37 дворів посполитих. С. **Полуботок** і В. **Добронизький** мали по 30 посполитських дворів у с. Жукотки і с. Суличівці відповідно. М. **Борковський** у с. Бобровиця і вдова К. Борковська у с. Брусилів сукупно мали 28 посполитських дворів. Війт чернігівський К. **Каневський** у с. Березанці і д. Свин тримав 20 підданих. Генеральний обозний і бунчуковий товариш **Лизогуби** у д. Лопатин, сс. Рогоща і Листвен мали 19 посполитських дворів. До більш дрібних власників в сотні належали Чернігівський магістрат (с. Хмільниця, 16 дворів), вдова судді **Каневського** (с. Жукотки, д. Сядрич, 13), сотник любецький В. **Силч** (дд. Терехівка, Чорторійка, 12), протопоп Г. **Максимович** (д. Жоввинка, 6), сотник білоуський Д. **Маленський** (д. Лопатин, 5), вдова бурмістра чернігівського К. **Маркевича** (д. Кошовка, 5).

СЛАБИНСЬКА СОТНЯ

Слабин – 4 червня 1616 р. Чернігів з городищами Слабин і Шостовицьким король надав підкоморію київському Самуєлю Горностаю [1975,с.576]. У травні 1628 р. чернігівський вїйт і райці мали суперечки з Б. Грязним за ґрунти Шостовиця, в Стабунському бору [1975,с.658], яка закінчилась королівським привілеєм від 12 липня 1628 р. з наданням слободи Золотинки, деревень Шостовиці і Ушні з слободою Слабин Б. Грязному. У 1645 р. претензії на ці ґрунти до Грязного мали чернігівські домініканці [1975,с.697]. Після смерті Б. Грязного територія запустила. Лише 15 березня 1657 р. універсал на право заселити слободу і селище у полковника чернігівського Івана Аврамовича виклопотав Іван Войцехович. Вдова Грязного Катерина змогла отримати на Слабин гетьманський охоронний універсал, який підписав Б. Хмельницький 23 червня 1657 р. [1800,с.229], але реально здійснити заселення, мабуть, не змогла. Місцевий сотник Іван Домонтович виклопотав гетьманський універсал у Виговського 10 серпня 1659 р. [1804,с.96]. Протягом наступних щонайменше 13 років володів цим селом, отримавши ще два підтвердження від гетьмана Ігнатовича в 1668 і 1670 рр. Слабин був як сотеним, так і курінним центром [1748,с.13], 51 козак і 14 підсусідків (1732), 80 (1736 [1859,с.153]), 63 козаки (1743 [529,арк.77]). На час РО у Слабині було зафіксовано 67 дворів козаків [1915,с.36]. За даними О. Шафонського 70 козацьких хат: 11 виборних козаків, 59 підпомічників [1807,с.217]. Соціальна структура Слабина у 1739 р.: духовенство 15 осіб, козаків 122 чоловіки і 163 жінки, 55 дворових, 104 «поселян». Отамани курінні: Остроух Данило (1718), Глушак Микита (1732), Дурновець Михайло Якович (1747). «Приписной черниговский город» з 28 міщанськими дворами на чолі з вїйтом Козьмою Кириловичем (1666). Нище міста на р. Десні був перевіз, який запустів. За чернігівською кафедрою в росписі Лазара Барановича озеро в селі [1863,с.127]. Гетьман Самойлович передав село слабинському сотнику Івану Утві. З приходом же до влади І. Мазепи 30 вересня 1687 р. син померлого генерального судді І. Домонтовича чернігівський священник Павло Домонтович отримав універсал на володіння селом з млинами на р. Білоус і на р. Жеведі. Через два роки Слабин з присілками Шостовицею, Золотинкою, Козорогами, Андріївкою і Гнилушею гетьманським універсалом 9 січня 1689 р. було надане Я. Лизогубу [1801,с.93], Лизогуб мав тут 35 ґрунтових підданих (1713 [789,арк.27зв.]). Гетьман Скоропадський 25 лютого 1709 р. закріпив за сином священника, бунчуковим товаришем Михайлом Домонтовичем село з млинами, перевозом, озерами, де мав 46 дворів [1731,с.13]. Семен Лизогуб тримав тут 73 двори підданих (1729 [1731,с.11]). У 1747 р. бунчуковий

товариш Василь Лизогуб організував наїзд на канцелярський будинок сотні, розорив його і повкидав урядників до річки [826,арк.1]. За даними 1732 р. 68 посполитих, 1736 р. — 54 посполитих та 9 підсусідків [294,арк.5], у 1753 р. — 49 посполитих [447,арк.630зв.]. На початку 80-х рр. XVIII ст. у Слабині з 110 дворів (114 хат) 34 двори (46 хат) посполитих [1524,арк.65зв.-66], які репрезентували 39 господарств [912,арк.8зв.,50]. У 1732 р. в селі 6 підсусідків Івана Силича. Власники 1766 р.: бунчуковий товариш Василь Лизогуб 21 хата підданих, сотник слабинський Трохим Будлянський 7, хорунжий полковий Петро Григорович 4, священник Іван Дорошенко 1, священник Яків Дорошенко 2, козаків 4, при хуторі бунчукового товариша Василя Лизогуба 1 [652,арк.55зв.]. **Шинок** Рожественської церкви (1747). **Млини**: на р. Козел гребля з двома млинами: один панський в одне коло запустів, а другий в одне коло діяв. Його і 14 озер тримав на відкуп чернігівський козак І. Домонтович (1666). 12 грудня 1694 р. Я. Лизогуб отримав підтвердження на побудований під с. Слабином млин в два кола [1801,с.189]. Два камені і ступу 15 травня 1698 р. Я. Лизогуб заповів дружині і сину Юхиму [1794,с.11]. **Рожественська церква** (1692 [1859,с.88]): *священники*: Дорошенко Василь Степанович (1708 — 1746 [1848,с.165]), Дорошенко Іван Васильович (1746 — 1770 [1848,с.165]), Дорошенко Яків Васильович (1754.22.03. [1848,с.167] — 1801 — ?), Дорошенко Петро Іванович (1772.20.07. [1848,с.167] — 1793 — ?), *дяки і дячки*: Михайло Опанасович (1718), Раєвський Іван Федорович (1739), Ловдик Василь Гнатович (1740), Григорій Федорович (1742 [1698,арк.22]), *паламар*: Петро Данилович (? — 1739 — 1740 — ?).

СОТНИКИ: Домонтович Іван Михайлович (? — 1659.08. [1817,с.621] — 10. [1817,с.621] — ?), Москаленко Огій Іванович (? — 1669.02. — ?), Утва Іван Пархомович (? — 1672.05. — 1677.17.02. [1710,с.62] — ?), Москаленко Огій Іванович (1677 — ?), Кислий Іван, Утва Іван Пархомович (? — 1682 —?), Тризна Іван Хомич (? — 1687 — 1702.09. — ?), Гуневич Михайло (? — 1710.06. — 1711.05. — ?), Філоненко Михайло (бл. тридцяти років в проміжку 1683 — бл. 1713 [814,арк.7]), Філоненко Семен Михайлович (1713 — 1735), Тризна Микола Іванович (1725, нак.), Звозчик Яків (1727, нак.), Яків Іванович (1727, нак.), Філоненко Стефан Михайлович (1735 — 1743.19.03. [814,арк.1]), Мякшун Сидір 1739, нак.), Купчинський Тиміш (1741 — 1743 [814,арк.1], нак.), Левандовський Самійло Михайлович (1743.29.06. — 1760.04. — ?), Будлянський Трохим Йосипович (1760.18.08. — 1777 [646,арк.105]), Тризна Петро Андрійович (1777 — 1782).

Москаленки

Огій Іванович — сотник слабинський (? — 1669.02. — ?), отаман курінний Слабинської сотні (1676), сотник слабинський (1677 — ?). Володів на уряд сс. Слабин, Андріївка, Шостовиця, дд. Козороги, Гнилуша [1731,с.13].

Йосип — шляхтич. У 1717 р. продав двір у Сосниці Максаківському монастирю [1109,арк.1].

Матвій — козак с. Баби (1718).

Остап — козак с. Баби (1718).

Утва

I

Пархом — козак Чернігівського полку (1649). Отаман городовий чернігівський (? — 1659 [1731,с.342] — ?). Мав млин в одне коло (1666 [1461,арк.31зв.]). Д.: Катерина NN [1752,с.56].

II

Іван Пархомович — шляхтич [1752,с.96], сотник слабинський (? — 1672 — 1677), (? — 1682 — ?), значний полковий товариш (1689). Володів на уряд сс. Слабин, Андріївка, Шостовиця, дд. Казароги, Гнилуша [1731,с.13]. 23 жовтня 1689 р. чернігівський полковник надав йому частину сл. Мохнатинської [1948,с.58]. Мешканець чернігівський. Д.: Євдокія NN, 23 травня 1720 р. продала ґрунти у с. Губичах полковнику П. Полуботку.

Семен Юхимович Утва — мешканець с. Петрушин, внесений до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945,с.609].

Філоненки

I

Михайло — сотник слабинський через тридцять років (бл. 1683 — бл. 1713 [814,арк.7]). Д.: Євдокія Костятинівна N (1691 — 1739 — ?), її мати Марія Михайлова Слободецька (1649 — 1739 — ?).

II

Семен Михайлович (? — 1680 — 1734 — ?) — службу розпочав в останньому кримському поході під Аслан-городком з 1698 р. [589,арк.88], у 1701 р. — в Руголевському поході, в Пскові, а звідти пішли зимувати до Петербургу [283,арк.16], у 1702 р. — в Печорах (під Шлісенбургом) при Петру Матвійовичу Євпраксину на Іжорі, у 1704 р. під Любарем хорунжим, у 1705 р. в Польщі під угорським кордоном, у 1706 р. — в Києво-Печерській фортеці на роботах, у 1708 р. посланий Меншиковим в Погребки, у 1709 р. був під Полтавою, у 1711 р. — при Кам'яному Затоні, у 1713 р. — у Києві, у 1719 р. — під Царичанкою на лінійних роботах, у 1722 р. — з наказним полковником Василем Тамарою на Ладозькому каналі [589,арк.88]. Наказний сотник слабинський (1713.05.), 30 травня 1713 р. продав землю в Чернігові за Стрижем Полуботку. Під Києвом з волі гетьмана Скоропадського полковником Полуботком поставлений сотником слабинським [283,арк.16] (1713 — 1734 — ?). У 1717 р. зимував з сотнею під Ромнами в Лубенському полку. У 1718 р. був на лінії під Царициним, на будівництві ладозького каналу (1722). Письменний. Мав хутір поблизу с. Коти полкової сотні (1732).

Степан Михайлович (1716 — 1743.19.03. [814,арк.1]) — писар сотенний слабинський (1729 — 1735), за служби батька, який служив у сотні 22 роки, призначений князем Шаховським сотником слабинським (1735 — 1743). Мав приїжджий двір у с. Роїще (1740 [525,арк.60]), хутір у полковій сотні (1732). Не одружений (1739).

Йосип Михайлович (1721 — ?).

Роман Михайлович (1722 — ?) — військовий канцелярист ГВК (? — 1743 — 1747 — ?), кандидат на місце слабинського сотника (1743 [814,арк.6]). Продав двір у Слабині Василю Лизоугубу. Мав двір у Чернігові (1747).

Олексій Михайлович (1723 — ?)

III

Іван Філоненко (1709 – ?) – отаман курінний шостовицький (1743 [814,арк.1]), козак виборний с. Шостовиці (1747). З ним проживала мати Любов Іванівна N (1649 – 1739 – ?). Мав двір, до якого належали ґрунту 10 четвертей, сіножать на 10 возів, 1 кінь, 1 віл (1740). Д.: Марія Трохимівна N (1709 – ?). Мали сина Степана (1731 – ?).

Дем'ян Філоненко (1711 – ?) – козак шостовицький (1740).

Кияшки-Левандовські

I

Михайло Степанович (? – 1687) – у 1669 р. полковник компанійський [1709,с.265]. Полковник миргородський (? – 1670.4.09. [1709,с.264] – 1672), осавул полковий гадяцький (? – 1682 – 1687.07.). Володів с. Липова Долина [1613,арк.2]. Загинув на час бунту у кримському поході.

II

Іван Михайлович (? – бл. 1698) – шляхтич. Можливо, сотник полку Павла Апостола-Щуровського на Правобережжі (1687 [1724,с.153]). Сотник коропський Ніжинського полку (? – 1687.10. – ?), значний військовий товариш. Мав у с. Будище Понорницької сотні млин в одне коло, ставок, займище, ліс, пасіку, поле з сіножаттю, двір з городом. Проживав у Коропі. 19 січня 1698 р. заповів дружині після їх смерті передати всі ґрунти у с. Будище до Новгородського Рихлівського монастиря [1119,арк.1]. Д.: (1698) Ганна NN [1119,арк.1].

Василь Михайлович – військовий товариш.

Самійло Михайлович (? – 1710 – ран. 1767) – військовий канцелярист ГВК (1732 – 1740), сотник корибутівський Прилуцького полку (1740 – 1742), сотник слабинський (1742 [810,арк.12] – 1760 [488,арк.1]). У грудні 1750 р. його з тестем Пантелеймоном Мокрієвичем намагався притягти до відповідальності за захоплення ґрунтів і особисті образи бунчуковий товариш В. Добронизький [407,арк.1]. Мав приїжджий двір у с. Буди Киселівської сотні [535,арк.261], с. Сибереж Роїської сотні (? – 1751 – 1756 – ?). У д. Биховці на р. Білоус разом з козаком Білоуської сотні Гаврилом Биховцем мав греблю і млин [1774,с.18]. У с. Євтухів Білоус на р. Білоус разом з бунчуковим товаришем Рашевським та козаками Білоуської сотні тримав греблю і млин [1774,с.19]. Мав 11 хат у с. Перепис Городнянської сотні (1766 [652,арк.104зв.]). У с. Сибереж 23 дворів [1832,с.48] тримав разом з військовим канцеляристом Іваном Марковичем, бунчуковими товаришами Василем Добронизьким, Йосипом та Іваном Рашевськими, полковником чернігівським Іваном Божичем, мохнатинським священником Спиридом Кричевським та Чернігівським Троїцьким монастирем. Д.: 1) NNN (можливо, N Дмитрівна Домонтович). 2) (1748) Марія Пантелеймонівна Мокрієвич [1936,с.579] (? – 1736 – 1768 – ?), за нею хутір Шкробовський у Киселівській сотні і млин на р. Бречі [1936,с.579]. У другому шлюбі за полковим осавулом Антоном Тимофійовичем Булавою [1773,с.338].

Трохим Йосипович **Будлянський** належав до родового оточення гетьмана Розумовського і цьому завдячував кар'єрою. Службу розпочав в полко-

вій канцелярії (з 1753), військовий канцелярист (з 1757), сотник слабинський (1760.18.08. – 1773.10. – ?). Був одружений з донькою протопопа баришівсько-го Ганною Захарівною Братановською.

ОТАМАНИ: Звозчик Яків Юхимович (? – 1732 [1748,с.13] – ?), Левоненко Косма Леонович (1743 [814,арк.1]), Пайчинський Сава (? – 1752 [848,арк.1] – ?), Левоненко Григорій Кузьмич (? – 1755 – ?), Миткевич Яків (1763.15.02. – 1779 [1517,арк.17-18] – ?).

Звозчик

I

Юхим.

II

Яцько Юхимович (1650/1670 – 1740 – ?) – отаман курінний шостовицький (1718), сотник наказний (1727), отаман городовий слабинський (1732). Козак виборний «нищетний» (1740). Мав двір, до якого належали ґрунту 12 четвертей, сіножать на 20 возів, 2 коней, 2 воли (1740). Д.: Анастасія Іванівна N (1660 – 1740 – ?).

III

Олексій Якович (1710 – ?) – козак шостовицький. Д.: Гафія Іванівна N (1720 – ?).

IV

Федір – козак Слабинської сотні. Був на форпостах між Лоевом і Межигір'ям (1768 – 1776).

Левоненки

I

Левон.

II

Іван (1688 – ?) – козак Слабинського куреня (? – 1737 – ?).

Косма Леонович (1681 – ?) – козак ґрунтовий (1732), малоґрунтовий (1740), отаман сотенний слабинський (1743 [814,арк.1]). Д.: Катерина Гнатівна N (1694 – ?). Крім синів мали доньок Марію (1714, с. Слабин – ?), заміжно за Яремою Івановичем N (1709 – ?) і Ганну (1722, с. Слабин – ?).

Остап Леонович (бл. 1698 – ?) – козак Слабинського куреня (? – 1732 – 1740 – ?). Мав двір з трьома хатами, до якого належали ґрунт на 8 четвертей, сіножать на 50 возів, коней, 4 волів (1740), з якого служили з братами Космою і Хомою.

Хома Леонович (1699 – ?) – козак слабинський (1739). Д.: Параска Йосипівна N (1709 – ?). Мали доньок Ганну (1734, с. Слабин – ?) і Євдокію (1737, с. Слабин – ?).

III

Григорій Космович (1726, с. Слабин – ?) – козак виборний (1747), отаман сотенний слабинський (? – 1755 – ?). Мав двір з двома хатами.

Роман Космович (1726, с. Слабин – ?) – козак Слабинської сотні. У 1765 р. разом з козаком цієї ж сотні Василем Фурсою побилися з підданими КПЛ за перевезення таємно через кордон тютюну [1366,арк.1].

Устим (1728 – ?) – козак-підпомічник (1768). Д.: Параска Григорівна (1730 – ?).

Олексій (1734 – ?) – двоюрідний брат. Д.: Єфросинія Михайлівна (1738, с. Кіинка – ?)

ПИСАРІ: 1725 р. писаря не було. Петличний Іван (? – 1739 [522,арк.39] – 1743 [529,арк.77] – ?), Ковальковський Олексій (? – 1746 – ?), Лук'яновський Корній (? – 1747 – ?), Малафеев Борис (1754, за писаря), Чернявський Григорій (? – 1753.9.01. – 1755 – ?), Савицький Євдоким (? – ран. 1759 [865,арк.3]), Данилович Йосип (1759 – 1776), Позняк Трохим (1776 – 1779 [1517,арк.23-24] – ?).

ПИСЦІ: Кужільний Олексій (? – 1747 – ?).

З **Ковальковських** в полку відомі Іван – священник с. Михайлівки Киселівської сотні (? – 1751 – ?) і Олексій – канцелярист судовий (1742 [1698,арк.53зв.]), писар сотенний слабинський (1746).

Чернявські

I

Йосип – священник. У 1719 р. склав реєстр купчих та іншого майна, віддано-го Чернігівському Троїцькому монастирю [1297,арк.1].

II

Кіндрат – служитель у власника (1732 [1748,с.123]).

Григорій – священник с. Боромики Седнівської сотні (? – 1732 – 1742 – ?), (1742 [1698,арк.33зв.]), мав сина Павла (1742) [1698,арк.33зв.].

Роман – священник Успінської церкви с. Карпівки (1744 [1683,арк.191]).

Іван – священник Успінської церкви с. Карпівки (1744 [1683,арк.201]).

III

Степан Романович (1726 – ?) – навчався у КМА (1742 [1683,арк.191] – 1744 – ?).

Павло Іванович (1725 – ?) – навчався у КМА (1744 [1683,арк.201] – ?).

IV

Григорій – писар сотенний слабинський (? – 1755 – ?).

Ілля Степанович (1745 – ?) – бунчуковий товариш. Д.: Марина Костянтинівна Леонтович. Мали синів Івана і Семена.

ОСАВУЛИ: Ланкович Герасим (? – 1718 – ?), Мякшун Сидір (? – 1725 – ?), Ланкович Герасим (? – 1732 [1748,с.13]), Пімен, зять Ланковичів (1732 – ?), Верех Григорій (? – 1738 – ?), Верех Косма (? – 1739 [522,арк.39] – 1747 – ?), Дундарь Василь (? – 1755 – 1766 [14,арк.2] – ?), Харченко Іван (? – 1776 – 1777 [646,арк.95] – ?).

Верех

I

Влас – козак малогрунтовий Шостовицького куреня (? – 1718 – 1732 – ?).

Лаврін (? – ран. 1739) – козак малогрунтовий с. Шостовиці (? – 1718 – 1732 – ?). З Власом «на одному дворі порознь хатами живуть і по черезно служат». Д.: Марія Карпівна N (1683 – 1739 – ?).

Іван (1688 – 1768 – ?) – козак виборний. Д.: Феодора Григорівна (1698 – ран. 1768). У нього двір, до якого належали грунт на 30 четвертей, сіножать на 40 возів, нерозділений з племінниками Савою і Космою, коней 3, волів 1, корів 4, овець 8 (1768).

Косма Лаврінович (1710 – ран. 1768) – осавул сотенний слабинський (? – 1739 [522,арк.39] – 1743 [529,арк.77] – ?). Мав двір, до якого належали грунту 12 четвертей, сіножать на 40 возів, 3 коня, 4 воли (1740). Д.: Гафія Созонівна N (1707 – 1782 – ?).

II

Григорій (1708 – ?) – козак с. Шостовиці (? – 1732 [1748,с.13] – 1735 [288,арк.24] – ?), осавул сотенний слабинський (? – 1738 [536,арк.36] – ?).

Іван Лаврінович (1705/1707 – ?) Д.: Ганна Данилівна N (? – ран. 1768). Мали синів Аврама (1724 – ?), Василя (1726 – ?), доньку Тетяну (1723 – ?).

Яким Лаврінович (1720/1728 – ?).

Пилип Лаврінович (1715 – 1753 – ?).

Мартин Лаврінович – козак виборний с. Шостовиці (1747). Мав двір з двома хатами, в одній з яких проживав братанич Пилип (1747).

Косма Іванович (1720 – ?) Д.: Гафія Миронівна (1724 – ?).

Ларіон Іванович (1738 – ?). Д.: Марія Тарасівна (1738, с. Шостовиця –?).

Давид Іванович (1752 – ?) – виборний козак Слабинської сотні. На форпостах між Лоєвом і Межигір'ям (1768 – 1776). Д.: Домна Корніївна N (1755 – ?). Мали сина Василя та доньку Уяну [1425,арк.276зв.].

Клим Іванович (1753 – ?) Д.: Ірина Минівна N (1762 – ?). Мали сина Петра.

Яків (1762 – ?) – корнет (1788 [1620,арк.14зв.]).

Сава Космін (1738 – ?) – козак виборний (1768). Д.: Гафія Федорівна N (1748, с. Янівка полкової сотні – ?).

Федір Космін (1743/1746 – ?) Д.: Уяна Василівна N (1743 – ?).

З пізніших дворян Верехів відомий поручик Микола Петрович з сином Олександром (1834 – ?) і донькою Єфросинією (1835 – ?), які визнані Герольдією і занесені до 2-ї частини дворянської книги [1932,с.72]. З представники роду Верех – мешканці с. Слабин внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945,с.630].

Ланковичі

Ісай Мартинович – міщанин любецький (1660 [1760,с.230]).

Герасим (? – 1670 – 1732 – ?) – службу розпочав в 1-му кримському (1687) поході, був і в другому, в кезикерменському. Сотенний хорунжий слабинський (? – 1718 – 1732 – ?).

Іван (1710 – ?) – козак с. Шостовиці (? – 1734 – 1740 – ?). З травня 1734 р. був у польському поході в команді сотника роїського Якова Бакуринського. У нього зять Пимен, осавул сотенний слабинський (1732 – ?). Мав двір, до якого належали грунту 3 четвертей, сіножать на 10 возів (1740). З ним з одного двору служили.

Максим Ланченко (1700 – ?) – козак-підпомічник (1740).

Василь (1715 – ?) – козак-підпомічник (1740).

2 представники роду Ланько – мешканці с. Слабин внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945,с.630].

Дундар – козак (1740), осавул сотенний слабинський (? – 1755 – 1766 [14,арк.2] – ?). У 1761 р. на нього і брата скаржився полковий канцелярист Іван Пешковський за заволодіння ними дідівськими і прадідівськими ґрунтами [14,арк.2]. Його брат Григорій (1720 – ?), спочатку козак слабинський (1740), а потім полкової сотні (1767). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149].

ХОРУНЖІ: Філоненко Семен Михайлович (? – 1704 – ?), Ланкович Герасим (? – 1718 – 1725 – ?), Паливода Іван Федорович (? – 1732 [1748,с.13] – 1743 [529,арк.77] – ?), Євдаченко Косма (? – 1747 – 1765 [573,арк.1] – ?), Харченко Дмитро (? – 1776 – 1777 [646,арк.95] – ?).

Паливоди

I

Федір.

II

Іван Федорович (1688 [536,арк.18зв.] – 1740 – ?) – козак с. Максими, хорунжий сотенний слабинський (? – 1738 [536,арк.36] – 1740 – ?). З травня 1734 р. був у польському поході в команді сотника роїського Якова Бакуринського. Мав двір, до якого належали ґрунту 6 четвертей, сіножать на 20 возів, 5 коней, 4 воли (1740). Д.: Ганна Григорівна N (1700 – ?).

Дем'ян – підсусідок архирейський, мешканець чернігівський (1732).

III

Григорій Іванович (1724, с. Максими – ?) – козак (1747). Тримав двір.

Петро Іванович (1728, с. Максими – ?).

– Параска Іванівна (1733, с. Максими – ?).

Михайло (1741 – ?) – абшитований військовий товариш (1787 [1617,арк.212]). Мав 17 підданих в 1 селі і 1 деревні. Дворянин Березненського повіту (1787). Д.: Катерина Криштопівна Герг, донька прапорщика.

IV

Григорій – колезький протоколист (1789 [1623,ч.VI,арк.91]). Д.: Феодосія Опанасівна Арнаут, донька підпоручика.

Іван (1759 – ?) – дворянин (1787). Д.: Мотря NN, донька дворянина.

Степан (1764 – ?) – дворянин Березненського повіту (1787). Д.: Ірина NN, донька старшинська.

Олексій (1762 – ?) – дворянин Березненського повіту (1787).

Глушаки

I

Микита (? – ран. 1740) – козак ґрунтовий, курінний отаман Слабинського куреня (1732 [1748,с.13]). Д.: Ганна Данилівна N (1672 – 1740 – ?).

II

Гнат (1715 – ?) – козак виборний (1740). Мав двір, до якого належали ґрунту 6 четвертей, сіножать на 20 возів, 2 коня, 4 воли (1740).

Остроухи

I

Артем.

II

Данило Артемович (1649/1670 – 1740 – ?) – отаман курінний (1718), козак ґрунтовий слабинський (? – 1732 – 1740 – ?). З 1733 р. був у польському поході в команді полковника прилуцького Ґалагана. Д.: NNN (? – ран. 1739).

III

Іван Данилович (? – ран. 1739) – козак Слабинського куреня. Д.: Марія Федорівна N (1689 – 1739 – ?). Мали сина Михайла (1722/1727 – ?) Д.: Марія Яківна N (1727 – ?), доньок Марію (1723 – ?), Євдокію (1725 – ?) Ч.: (з 1740) Іван Федорович Раєвський (1712 – ?), дяк, Олену (1733 – ?).

Позняки

I

Андрій.

Гордій Позняк-Чорненський – козак Слабинського куреня (1687 – 1724 – ?). Був у кримському поході, під Паланкою, Кезикерменом, Азовом, у Руголевському поході, «якъ били в Печерахъ, бил де онъ в Евдове, 75 году при бившом пол. Полуботку якъ ходили под венгерскую границу бил де онъ», потім у 1706 р. на будівництві Києво-Печерської фортеці, у 1713 р. у Києві.

Федір Позняк-Чорненський – козак Слабинського куреня (1704 – 1724 – ?). «Зачал служит отделившись от брата своего 704 году при полковнику наказномъ Юрію Затиркевичу бил под Любаремъ и могилу великую висипали, а 705 года за бившаго пол. Полуботка бил де онъ в Полци якъ ходили под венгерскую границу и 710 году бил же онъ якъ за покойнаго гетмана Скоропацкокого и под Каменій Затун».

II

Сергій Андрійович Швець-Позняк (1689 – 1740) – «козаки нищетные, имущие скот» (1738). Д.: Пелагея Іванівна N (1699 – ?), вдова (1740 – 1760 – ?).

Наум Гордійович (? – ран. 1739) – козак (? – 1711 – 1735 [288, арк.23] – ?). У 1711 р. ходив в похід під Кам'яний Затон. У 1719 р. був під Царицином, в 1721 р. на каналних роботах. В кінці вересня 1733 р. разом з Степаном Позняком пішли в польський похід в команді полковника прилуцького Ґалагана. Д.: (1709) Пелагея Андріївна N (1676/1689 – 1766 – ?) – вдова (1739 – 1760).

Степан Гордійович – козак малоґрунтовий (1735 [288, арк.23]), виборний (1738).

Тарас Гордійович (? – бл. 1723) – козак, з 1723 р. в терекському поході «оттол не возвратился».

Аврам Федорович – козак Слабинського куреня (1713 – 1736 – ?). У 1713 р. був «около Києва поуз Либед тражаментъ делали», в 1719 р. під Царицином, на лінійних роботах.

III

Йосип Сергійович (1722, с. Слабин — 1766 — ?) — козак-підпомічник «нищетные имущие скот» (? — 1743 — 1766 — ?). Д.: (1743) Параска Іванівна N (1728, с. Слабин — ?). Мали сина Федора (1747 — ?), доньок Єфросинію (1749 — ?), Марію (1759 — ?).

Панкрат Сергійович (1731 — ?) — козак слабинський.

— Одарка Сергіївна (1725 — ?).

— Зіновія Сергіївна (1733 — ?).

Петро Наумович Позняк (1709/1714, с. Слабин — 1767 — ?) — виборний козак. У 1750 р. жили з братом Григорієм на одному дворі в двох хатах. Д.: Марія Степанівна N (1710/1717, с. Слабин — ?).

Григорій Наумович (1717 — 1750 — ?) — виборний козак (1747). Мав двір. Д.: Ганна Григорівна N (1711 — ?). Мали синів Данила (1727 — ?), Миколу (1731 — ?), Андрія (1731 — ?), Микиту (1736 — ?), доньок Наталію (1744 — ?), Горпину (1750 — ?).

Кіндрат Степанович (1702 — 1766 — ?) — двоюрідний брат Петра. Д.: Марія Захарівна N (д. Золотинка — ?). Мали синів Гаврила (1724 — ?), Григорія (1725 — ?) (козак Слабинської сотні, на форпостах між Лоевом і Межигір'ям (1768 — 1776), Івана (1735 — ?), Михайла (1756 — ?), Івана (1757 — ?), доньок Ганну (1727 — ?), Ганну (1738 — ?).

IV

Яків Д.: Параска NN, донька козака.

Антін Петрович (1728/1736 — ?) Д.: (1760) Віра N Зенченко (1743 — ?), донька козака.

Дмитро Петрович (1730 — ?) — наглядач на імператорській суконній фабриці (1790). Внесений до II частини родовідної книги дворян Березненського повіту Чернігівського намісництва [1620, арк.142].

Олексій Петрович Д.: Гафія NN, донька козака.

Трохим Петрович (1750 — ?) — службу розпочав з 1766 р. в Слабинському сотенному правлінні канцеляристом, полковий канцелярист (з 1772 р.), писар сотенний слабинський (1776 — 1779 — ?), вахмістр (1787). Мав 8 підданих. Д.: (1779) Ганна Трохимівна Жилінська, донька міщанина чернігівського [1517, арк.23-24].

— Тетяна Петрівна (1729 — ?).

— Наталія Петрівна (1748 — ?).

2 представники роду Позняків — мешканці с. Слабин внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945, с.630].

Дорошенки

I

Степан Дорофійович (? — 1638 — 1658 — ?) — рідний брат гетьмана Петра Дорошенка. Мешкав і помер на Чигиринщині.

II

Василь Степанович (1659 — 1746 — ?) — після 1676 р. переселився на Лівобережжя. Священик слабинський (1708 — 1746 [1848, с.165]). 25 травня 1708 р.

отримав від своєї двоюрідної сестри Любові Петрівни Лизогуб двір з ґрунтами в с. Лопатин і камінь у млині в Седневі, які він обміняв своєму племіннику Семену Юхимовичу Лизогубу на ґрунти в с. Слабині. На 1746 р. мав у Слабині двір з будівлею, сад, поле, сіножаті, дуброви, дерево бортне на дачах латинських, дд. Золотинку, Друцьке, хутір під Слабином, сіножаті друцькі, озеро [1848,с.163]. Залишив в Слабині власноруч записаний великий синодик свого роду. Тестамент за його проханням записаний писарем Олексієм Ковальковським. Д.: Устина Іллівна N (1683 – 1746 – ?).

Остап Степанович.

III

Василь Васильович – військовий канцелярист, зловживання печаткою ГВК у 1720 р. [513,арк.2], бунчуковий товариш (1725/1740 – 1768 – ?). Дозорця Чехівського двору гетьмана Апостола (? – 1734 – ?). У 1749 р. намагався отримати рухомість після смерті доньки Олени і зятя, військового товариша з с. Ша-трищ Стародубського полку Кирила Лукашевича [379,арк.1]. У 1762 р. направлений в Сосницьке сотенне правління після відсторонення від посади сотника Шафонського. Того ж року його побив військовий товариш Петро В'юнецький [869,арк.3]. Його дідівський степ під с. Пекарі Корибутівської сотні Прилуцького полку захопив генерал Вейсбах [512,арк.1]. Продав родове с. Верхолісся за 1200 руб у 1741 р. (зі згоди матері Марії Іванівни Лисичівни, дружини Марфи Іванівни Ломиковської, старшого сина Івана та інших дітей) [1662,арк.1]. У 1751 – 1753 рр. ГВК розглядало скаргу жителів Волинської сотні з ним, бунчуковими товаришами Полуботками і Марковичем за право користування вільною військовою пущею [435,арк.1]. Д.: Марфа Іванівна Ломиковська, донька бучукового товариша.

Григорій Васильович (1714 – 1740 – ?) – житель слабинський. Д.: Пелагея Григорівна N (1716 – 1740 – ?).

Іван Васильович (1720 – 1770.21.05.) – студент класу граматики Чернігівського колегіуму (1732), полковий канцелярист (? – 1739 – 1747), священник рождественський слабинський (1747 – 1770 [1848,с.165]). Згідно батьківського заповіту отримав дд. Золотинку, Друцьке, хутір під Слабином [1848,с.163], мав забезпечувати та кормити матір та братів доки Яків не «рукоположится во священство» [1848,с.163]. У нього приїжджий двір у д. Кіянці (1747). Д.: Марина/Марія Яківна N (1722 – 1783.25.01.).

Яків Васильович (1730 – ?) – священник рождественський слабинський (1754.22.03. [1848,с.167] – 1801 – ?). Тримав 1 хату підданих (1760), 7 душ (1764). Д.: Анастасія Пилипівна Миткевич, донька поповича.

– Марина/Марія Василівна (1731 – ?).

IV

Петро Іванович – священник слабинський (1772.20.07. [1848,с.167] – 1793 – ?). Д.: Анастасія Іванівна Морочевська.

Вверх по р. Верепета Андріївка і сл. Андріївська, між рр. Верепета і Білоус Шостовиця, Кіїнка, Зайці. Вниз вздовж р. Десни Козороги, неподалік

сл. Жеведь, Смолин, Гнилуша, Максим, на правобережжі р. Десни Золотинка, Друцьке, Ладинка.

Андріївка, село (1732, 1766) на притоці болотній Балині напроти сл. Андріївки Троїцького монастиря — 9 січня 1689 р. полковник Я. Лизогуб отримав універсал Мазепи на присілок слабинський [1801,с.93], який того ж року закріплений царською грамотою. З того часу Лизогуби мали на неї право і тримали в ній «панський» двір як найбільшому центрі своїх слабинських володінь: перейшло сину, а потім онуку Семену. Маєтність Семена Лизогуба ґрунтових 40 (1713), 86 (1729 [1731,с.11]), 75 (1732) дворів підданих тобто третину всіх його підданих в сотні. У селі мешкали слуги двору Семена Лизогуба: Федір Чорницький (?), Василь Воронківський (рід з Михайлівської сотні Канівського полку), Василь Якимович, Трохим Гаптар, Лука Михайлович, Тихін Іванович, Гаврило Іванович (1718), Василь Корнилович і Яким Євдокимович Тетранський (1739), а козакували Сидір Сизий, Степан Мірута, Тишко Пук, Іван Кислий, Андрій, Максим Асаулка, Борис, Кирило, Оникій, Семен Ляховці, Захар Ятченко (1718). У 1732 р. в реєстрі зафіксовано 16 курінчиків Семена Лизогуба [1748,с.16]: ґрунтові Максим Сизий, Семен Мірута, Іван Нагорний, малоґрунтові Ярема Йосипович Ющенко, Тишко Пук, Іван Кислий, Захар Скрипченко, Андрій Асаулка, Максим Асаулка, Борис Ляховець, Семен Ляховець, Дем'ян Мойсеєнко, Кириї Захарович Ятченко, Гапа Лиса, «убогі» Степан Сердюченко, Кіндрат Нагорний, крім них у цьому ж році згадувалися Іван Асавульченко, Олексій Нагорний. Надалі більшість з них потрапили до категорії виборних козаків цього села (Трохим Мірута, Максим Сизий, Євдоким і Степан Скрипченки, Андрій і Максим Асаулки, Іван Нагорний, Борис Ляховець). Хоча потрапили до майнової категорії «нищєтних», маючих худобу, належали до виборних Іван Пук, Опанас Кисленок, Марія Ляховчиха. Найбідніші Ярема Ющенко, Стах Сердюченко, Кіндрат Нагорний не потрапили до виборних козаків. У 1739 р. тут 15 козацьких дворів, які у 1740 р. склали курінь бунчукового товариша Василя Лизогуба, а пізніше потрапили до Лизогубів як посполиті на вимогу самих курінчиків. Центр куреня. Отамани курінні: Овсій (1718). У 1747 р. козацького населення ревізія не фіксує. Надалі тут була маєтність бунчукових товаришів Василя і Петра Лизогубів (1754 [1774,с.26]). Вдова бунчукового товариша Семена Лизогуба Ірина тримала 43 «крєстьян и бобилів» (1739), 91 хату підданих (1766), бунчуковий товариш Василь Лизогуб — 11 (1766 [652,арк.55зв.]). До панського двору належали 875 четвертей, млинів на потоці Балині 2, хутір в Любецькій сотні Гирманівській від двору в 5 верстах ліс березовий, сіножать на 160 возів в Слабинському лузі, на 300 возів під Виблями (1766). **Шнюк** Семена (1732), Василя (1747) Лизогубів. **Млини**: козака Андрія Царенка (1718), 12 грудня 1694 р. Я. Лизогуб отримав підтвердження на греблю з побудованим млином під Андріївкою [1801,с.189]. Два млини Петра і один (Царівка) Василя Лизогубів (1754 [1748,с.26]). **Церква**: *священники*: Павловський Федір Андрійович (1732), Павловський Іван Федорович (? — 1739 — 1740 — ран. 1747), син

навчався Іван (1747), Павловський Іван (? – 1747 – 1766 – ?), дячок: Степан Гаврилович (1739), Білявський Євтихій (1766), *паламар*: Михайло Тимофійович (1739).

Нагорні

походили з Стояцької сотні Канівського полку.

I

Андрій.

II

Мирон.

Іван Андрійович (1678/1680 – ?) – козак виборний (1740). Мав двір, до якого належали ґрунту 8 четвертей, 2 коня, 4 воли (1740). Д.: Гафія Корнилівна N (1690 – ?).

Василь Іванович (1697 – ?) – посполитий (1766). Мав двір, до якого належали ґрунту 8 четвертей, сіножать на 10 возів, 2 коня, 4 воли. 2 корови, 6 вівців, 2 свині (1766). Д.: Ганна (1718 – ?).

III

Захар Миронович (1700 – ?) – козак-підпомічник (1740).

Кіндрат Миронович (1710 – ?) – козак-підпомічник (1740). Мав двір, до якого належали ґрунту 8 четвертей (1740).

Матвій Іванович (1705/1710 – ?) – козак виборний (1740). Д.: Єфимія Василівна N (1710 – ?). Їх син Роман (1726 – ?), Олексій (1728 – ?), Андрій (1732 – ?).

Олексій Іванович (1715 – ?) – козак виборний (1740).

Федір Іванович (1720 – ?) – козак виборний (1740).

Василь Іванович (1725 – ?) – козак виборний (1740).

Олексій Васильович 1-й (1737 – ?) – посполитий (1766). Д.: Ганна (1746 – ?).

Олексій Васильович 2-й (1747 – ?) – посполитий (1766). Д.: Віра (1747 – ?).

Царенки

I

N (? – ран. 1766) – мав двір, до якого належали ґрунту 3 четверті, 2 коня, 7 вівців, 1 свиня (1766). Д.: Меланія N (1696 – 1766 – ?).

Ярема (1696 – ?) – посполитий (1766). Мав двір, до якого належали ґрунту 8 четвертей, сіножать на 10 возів, 2 коня, 2 воли. 2 корови, 6 вівців, 2 свині (1766). Д.: Марія (1716 – ?).

II

Петро N (1731 – ?) – посполитий (1766). Д.: Ірина (1736 – ?).

Самійло N (1746 – ?) – посполитий (1766). Д.: Мотря (1748 – ?).

Карпо Яремович (1736 – ?) – посполитий (1766). Д.: Тетяна NN (1746 – ?)

Павло Яремович (1746 – ?) – посполитий (1766). Д.: Параска NN (1748 – ?)

Мірута

походили з Стояцької сотні Канівського полку.

Трохим (1700 – ?) – козак виборний (1740). Мав двір, до якого належали ґрунту 10 четвертей, 3 коня, 4 воли (1740).

Федір (1710 – ?) – козак виборний (1740).

Юрій (1715 – ?) – козак виборний (1740). Брат Трохима і Федора.

Скрипаченки

походили з Стояцької сотні Канівського полку.

I

Захар (1680 – ?) – козак малогрунтовий (1732), виборний (1740). Мав двір, до якого належали ґрунту на 7 четвертей, 2 коня, 2 воли (1740).

Андрій Федорович (1670/1690 – ?) – козак виборний (1740). Мав двір, до якого належали ґрунту 7 четвертей, 2 коня, 2 воли (1740). Д.: Меланія Леонтіївна N (1678 – ?).

II

Євдоким Захарович (1700 – ?) – козак виборний (1740). Д.: Меланія Максимівна N (1704 – ?). Мали сина Петра (1735 – ?), доньок Васу (1727 – ?), Феодосію (1730 – ?).

Ярема Захарович (1715 – ?) – козак виборний (1740). Потрапив у піддані до бунчукового товариша Петра Лизогуба (1747).

Степан Андрійович (1699/1710 – ?) – козак виборний (1740). Д.: Віра Петрівна N (1704 – ?). Мали сина Максима (1737 – ?).

Іван Андрійович (1715 – ?) – козак виборний (1740).

Ляховченки (Ляховці)

I

Тимофій.

II

Іван.

Леонтій.

Семен Тимофійович (1660/1669 – ?) – козак (1718), малогрунтовий (1732), козак-підпомічник (1740). Мав двір, до якого належали ґрунту на 4 четверті, 2 воли (1740). Д.: Марія Овсіївна N (1678 – ?).

Борис Тимофійович (1670/1675 – ?) – козак малогрунтовий (1732), виборний (1740). Мав двір, до якого належали ґрунту на 4 четверті, 5 коней, 3 воли (1740). Д.: Ганна Іванівна N (1672 – ?).

III

Ілля Іванович (1689 – ?) – козак (1739). Д.: Пелагея Борисівна N (1694 – ?). Мали синів Сидора (1719 – ?), Хому (1724 – ?), доньку Марину (1737 – ?).

Борис Леонтійович (1689 – 1739 – ?) Д.: Васа Леонтіївна N (1698 – ?) Мали сина Якова (1714 – ?).

Степан Семенович (1719/1722 – ?) – козак-підпомічник (1740). Д.: Анастасія Іванівна N (1720 – ?).

Іван Семенович (1720 – ?).

Василь Борисович (1709/1715 – ?) – козак виборний (1740). Д.: Марія Артемівна N (1718 – ?). Мали сина Євдокима (1737 – ?), доньку Домну (1735 – ?) Феодосій Борисович (1726 – ?).

Тишко Васильович (1706 – ?) – потрапив у посполитські підсусідки, піддані до бунчукового товариша Петра Лизогуба (1747). Посполитий (1766). Мав

двір, до якого належали ґрунту 6 четвертей, сіножать на 8 возів, 2 воли, 4 віщів, 2 свині (1766). Д.: Любов (1711 – ?).

Григорій Терентійович Ляховець – священик шостовицький (1749, вакансовий, 1756 – 1757). Д.: (1749) Ірина.

Яків – козак шостовицький (1764).

Кислі (Кисленок)

I

Іван – сотник слабинський. Володів на уряд сс. Слабин, Андріївка, Шостовиця, дд. Козороги, Гнилуша [1731,с.13].

II

Яків.

Іван – козак малоґрунтовий с. Андріївки (? – 1718 – 1732 – ?).

III

Лавро – підсусідок с. Максим (1732).

Гнат – козак Слабинської сотні (1735).

Григорій Якович (1694/1700 – ран. 1747) – козак виборний с. Андріївки (1740). Мав двір, до якого належали ґрунту на 8 четвертей, 1 коня, 2 воли (1740). Потрапив у піддані до бунчукового товариша Петра Лизогуба (1747). Д.: (1725) Феодосія Самійлівна N (1697 – ?).

Роман Якович (1706/1704 – ?) – козак виборний с. Андріївки (1740). Д.: Мотря Яківна N (1709 – ?).

Опанас Якович (1710/1720 – ?) – козак виборний с. Андріївки (1740). Д.: (1740) Гафія Максимівна N (1711 – ?).

Косма Якович (1722 – ?).

IV

Степан (1718 – ?) – посполитий с. Максим (1739). Д.: Параска Петрівна Пилипенко (1725 – ?), донька посполитого с. Максим.

Яків Григорович (1736 – ?) – козак с. Андріївки.

– Гафія Григорівна (1725 – ?).

– Уляна Григорівна (1727 – ?).

– Мотря Романівна (1726 – ?).

– Єфросинія Романівна (1737 – ?).

Пилип Опанасович (1738 – ?) – козак с. Андріївки.

– Ганна Опанасівна (1736 – ?).

Сизий

I

Сидір – козак (1718).

II

Максим Сидорович (1705/1709 – ран. 1766) – козак ґрунтовий (1732), підпомічник (1740). Мав двір, до якого належали ґрунту на 12 четвертей, 3 коня, 4 воли (1740). Потрапив у посполиті-піддані до бунчукового товариша Петра Лизогуба (1747). Д.: Марія Дем'янівна N (1711 – 1766 – ?)

– Євдокія Сидорівна (1710 – ?) Ч.: Семен Федорович N (1709 – ?)

III

Григорій Максимович (1729 – ?) – посполитий (1766). Д.: Феодосія (1734 – ?). Мав двір, до якого належали грунт на 10 четвертей, сіножать на 10 возів, 3 коня, 3 воли (1766).

Яків Максимович (1734 – ?) – посполитий (1766). Д.: Гафія (1744 – ?).

Йосип Максимович (1739 – ?) – посполитий (1766). Д.: Килина (1744 – ?).

Дмитро Максимович (1744 – ?) – посполитий (1766). Д.: Тетяна (1744 – ?).

– Марія Максимівна (1728 – ?).

– Гафія Максимівна (1736 – ?).

Асаулки

I

Василь.

Іван.

II

Андрій Васильович (1649/1670 – ?) – козак малогрунтовий (1732), виборний (1740). Мав двір, до якого належали грунту на 4 четвертей, 2 коня, 4 воли (1740).

Максим Іванович (1678/1690 – ?) – козак (1718), малогрунтовий (1732), підпомічник (1740). Мав двір, до якого належало грунту на 6 четвертей (1740).

III

Іван Андрійович (1699/1710 – ?) – козак виборний (1740). Д.: Єфимія Василівна (1704 – ?). Мали сина Сидора (1738 – ?), доньку Гафію (1732 – ?).

Василь Андрійович (1709/1715 – ?) – козак виборний (1740). Д.: Катерина Григорівна N (1716 – ?). Мали сина Івана (1735 – ?), доньку Катерину (1738 – ?).

Степан Андрійович (1714/1720 – ?) – козак виборний (1740). Д.: Меланія Дем'янівна N (1719 – ?).

Павло Максимович (1709/1715 – ?) – козак-підпомічник (1740). Потрапив у піддані до бунчукового товариша Петра Лизогуба (1747). Д.: Анастасія Дем'янівна (1711 – ?). Мали доньку Марію (1738 – ?).

Матвій Максимович (1720 – ?) – козак-підпомічник (1740). Д.: Дарія Андріївна N (1722 – ?)

Іван – козак шостовицький (1764).

Шостовиця, село (1666) на р. Десні – у травні 1628 р. чернігівський магістрат мав суперечки з Б. Грязним за с. Шостовиця і бір Стабунським [1975, с.658], в якій переміг Грязний [1904, с.436] і залишився власником надалі. Курінний центр (1660 [1994, с.159] – 1743 [814, арк.1]). 50 козацьких дворів (1732), 17 (1743 [529, арк.77]). Отамани курінні: Звончик Яцько (1718), Гундер Федір (1727), Мякшун Сидір (1732), Куліш Юрій (1745), Нагорний Трохим Миронович (1747), Філоненко (1750), Шайда Карпо (1764). У 1666 р. фіксуються 4 двори ґрунтових і 5 бобилів. Універсалом Мазепи від 9 січня 1689 р. присілок слабинський надано у володіння полковника Я. Лизогуба [1801, с.93], перейшло сину, а потім онуку Семену: ґрунтових 15 (1713), 22 (1729 [1731, с.11]), 21 двір підданих (1732). 18 листопада 1708 р. універсал Скоропадського з підтвердженням села з полями, озерами і сіножатями за значним

військовим товаришем Я. Лизогубом [1732,с.72]. У 1751 р. слабинський староста Йосип Петрухненко і шостовицький вїйт Андрій Викильцький напали на шинок бунчукового товариша Василя Лизогуба і захопили у козака-шинкаря Захара Давидова горілку, двох волів і побили самого [666,арк.1]. Власники: бунчуковий товариш Василь Лизогуб 8 хат підданих, сотник Трохим Будяньський 1, вїйт чернігівський Шарій 3, отаман городовий Григорій Плохута 1, вдова Володимира Домонтовича Софія 1, вдова козака Давидовича 2, бунчуковий товариш Костянтин Лизогуб 1, місцевий священник Іван Морачевський 1, місцевий козак 1 (1766 [652,арк.55зв.]). **Шинки** військового товариша Павла Покасовського (1747), військового канцеляриста Ничипора Шарого (1747). **Млин:** на р. Козлі частину в мліні в два кола борошняних і третє ступне з хатою, полем і займищем мала Катря Маджухівна і Федір Михайлович Маркович з дружиною Марією Андрівною Маджухою, вдова Андрія Маджухи Марія 20 березня 1695 р. спродали Катеринину частину за 40 талерів, частину подружжя за 160 золотих, вдова Андрія — за 80 золотих Костянтину Стрівському. Надалі цим млином володів місцевий козак Степан Селістренко, але, заборгувавши місцевому священку Олексію Нозриновичу 100 рублів, вимушений був 3 вересня 1727 р. віддати йому млин. Пасля його смерті володів син Іван Нозринович, який у 1747 р. продав Миколі Тризні. **Микольська** церква: *священники:* Стефан (1660 [1859,с.86]), Нозринович Олексій (? — 1700 [1859,с.86] —?), Нозринович Олексій Олексійович (? — 1718 — 1732[1836,с.174] — ран. 1739), Морачевський Григорій Петрович (? — 1739 — 1759 [1994,арк.159] —?), Морачевський Іван (? — 1745 — 1764 — ран. 1768), Ляховець Григорій (1747, вікарій), Григорій Терентійович (1749, вакансовий), Нозринович Іван Олексійович (1754), Морачевський Григорій (? — 1776 [1859,с.86] — 1777 [1396,арк.1] —?), *дяки:* Терещенко Кирило (1718), Тарасович Лазар (1739 — 1749), Ілля Іванов (1742 [1698,арк.22]), *дячок:* Леляченко Іван Федорович (1755 — 1768), *паламарі:* Григорій Федорович (1739). *Ктитор* Мачуха Філімон Федорович (1782 [1425,арк.286]).

Мякшуни

I

Іван.

II

Сидір Іванович (1669 — 1740 — ?) — осавул сотенний слабинський (? — 1725 — ?), козак (1732 [1748,с.13]), наказний сотник (1739), виборний мало-грунтовий (1740) Шостовицького куреня. З братом Макаром «сие на одномъ дворе живутъ». У 1740 р. утримував двір з 3 хатами. Д.: Феодора Степанівна N (1679 — 1739 — ?).

Макар Іванович (1679 — 1759 — ?) — козак малогрунтовий куреня Шостовицького (? — 1718 — 1759 — ?). Д.: Олена Павлівна N (1689 — ?).

Прокіп Іванович (1709 — ?) — козак Слабинської сотні. З травня 1734 р. був у польському поході в команді сотника роїського Якова Бакуринського. Д.: Параска Микитівна N (1719 — ?).

III

Василь Сидорович (1723 — ?) — козак с. Шостовиця.

Роман Сидорович (1727 – ?) – козак с. Шостовиця.

– Єфросинія Сидорівна (1730 – ?).

Гнат Макарович (1723 – ?) – козак с. Шостовиця.

– Марія Макарівна (1727 – ?).

Григорій Прокопович (1730 – ?) – козак виборний с. Шостовиця (1768 – 1782 [1425,арк.280]). Д.: Євдокія Іванівна N (1735, с. Янівка полкової сотні – ?). Мали синів Федора (1760 – ?), Хому (1766 – ?), доньок Марію, Марію, Ганну (1763 – ?).

Олексій Прокопович (1742 – ?) – козак Слабинської сотні. Був на форпостях між Лоевом і Межигір'ям (1768 – 1776). Д.: (1762) Марина Іванівна N (1743 – ?), мали доньок Феодосію, Пелагею, Марину, Устину, Марію, Тетяну.

Йосип Прокопович (1743 – ?) Д.: Євдокія Іванівна N (1747 – ?), мали синів Микиту (1762 – ?), Івана (1769 – ?), Кузьму (1769 – ?), доньку Тетяну (1778 – ?).

Семен (? – ран. 1768) – козак-підпомічник. Д.: Любов NN (1738, с. Козли Любецької сотні – ?).

Нозриновичі (Нозрадовичі)

I

Олексій – священник шостовицький (? – 1700 [1859,с.86] – ?).

II

Олексій Олексійович (? – 1732 – ран. 1739) – попович (1718), священник шостовицький (? – 1732 [1835,с.174] – ?). Д.: (1724) Олена Степанівна N (1699 – 1739 – ?).

III

Іван Олексійович (1725 – ?) – козак шостовицький (? – 1742 – 1747 – ?). Мав млин на р. Козлі в урочищі Маджухівці під Слабином [1754,с.135]. Мав двір. Попович (7 – 1749 – 1752 – ?). Священник шостовицький (1754). Д.(1749) Євдокія NN.

– Марія Олексіївна (1729 – ?).

– Олена Олексіївна (1730 – ?) Ч.: (1754) Василь Степанович, попович с.

Козли.

Морачевські

Рід внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва.

I

Петро

II

Григорій Петрович (1709 – ?) – священник (вікарій) шостовицький (? – 1739 – ?). Д.: Параска Василівна N (1709 – ?).

Іван (? – ран. 1767.8.01.) – учень класу граматики Чернігівського колегіума (1732), канцелярист судовий (1742 [1698,арк.54]), священник шостовицький (? – 1745 – 1764 – ?). Д.: Пелагея Степанівна N. До двору належало грунту на 10 четвертей, дуброви, пасіка на 6 вуликів, волів 4, коров 4, вівців 10, свиней 5.

III

Григорій (1747 – ?) – священник шостовицький (? – 1776 [1859,с.86] – 1777 [1396,арк.1] – ?), протопоп (1787). У 1777 р. козак полкової сотні Андрос Рудник позивав його за вбивство матері Орини Дем'янової Рудник [1396,арк.1]. Мав 40 підданих спадкових у с. Шостовиці. Д.: (? – 1768 – 1790 – ?) Марина Михайлівна Шаргородська, донька значкового товариша. Мали синів Петра (1769 – ?), Семена (1779 – ?) (його син Пилип (1806 – 1879) – перекладач Євангелія українською мовою [1865,с.182-184]), Івана (1781 – ?), Івана (1784 – ?), доньку Уляну (1785 – ?).

Василь (1755 – ?) – мав 20 спадкових підданих с. Шостовиці разом з Іваном і Микитою. Д.: Ганна NN, донька священника.

Іван (1760 – ?).

Микита (1764 – ?) Д.: Ганна NN, донька священника. Мали сина Івана (1785 – ?).

Іван (1759 – ?) – колезький канцелярист (1788).

Михайло (1718 – ?) – службу розпочав з 6 лютого 1759 р., підканцелярист (з 1760.10.05.), полковий канцелярист (1761.15.09. – 1782 [1325,арк.83] – ?), колишній губернський канцелярист, значковий товариш (1790). Д.: (1774) NNN. Мали сина Олександра (1775 – ?), донька колезького канцеляриста (1788), доньок Уляну та Параску.

– Анастасія Іванівна Ч.: Петро Іванович Дорошенко, священник слабинський.

Кіянка, деревня (1666), село (1713), на р. Ручай – ценці-домініканці за-снували поселення на монастирському ґрунті [1731,с.219,221] (згадка 1627 р. [1859,с.53]). Курінний центр [1748,с.13]. 8 козацьких дворів і 3 підсусідки (1732), 16 (1739), 9 дворів (1743 [529,арк.77]). Курінні отамани: Гуриненко Федір (1718), Числовець Семен Федорович (1732). У 1666 р. Борисоглібського мона-стиря 17 дворів підданих. У росписі Лазара Барановича з трьома пустими деревнями (Зайці, Богородівка, Назарівка) належало єпископії чернігівській [1863,с.127]. У 1695 р. місцева мешканка Феся Полутчиха продала ґрунти під Черніговом чернігівському мешканцю Мартину Савченку [1245,арк.2]. Маєтність катедрального монастиря, де ґрунтових 47, городників 17 (1713), 46 дворів (1739), 61 хата підданих (1766 [652,арк.56зв.]), а при млині архирейському, трисвяцькому дворі, новому і павлівському 4 хати (1766 [652,арк.56зв.]). Монастир розгорнув наступ на козаків і у 1768 р. останні залишилися лише 3 двори, а 6 перейшло у володіння монастиря.

Шинок кафедри Чернігівської (1747). **Млин** на р. Кіянці гребля пуста Борисоглібського мона-стиря (1666), ЧКМ (1754 [1774,с.26]). **Микольська** церква: *священники*: Яків Прокопович (? – 1692 – ?), Яків Олексійович (Мойсейович) 1718), Йосип Михайлович (? – 1739 – 1747 – ?), Живецький Петро (? – 1768 – ?), Живецький Андрій (? – 1777 [58,арк.1] – 1779 [59,арк.1] – ?), *дяки*: Іван Михайлович (1718), Андрій Васильович (1739), Кирило Федорович (1742 [1698,арк.22]), *паламарі*: Харченко Сава (1718),

Устинович Кіндрат (1739). Священик (1718) Яків Олексійович (Мойсейович) (? – ран. 1740) був одружений з Гафією Павлівною (1684 – 1740 – ?). Мали двох синів Леонтія (1711 – [1698, арк.27зв.] – ?) та Івана (1719 – 1742 [1698, арк.27зв.] – ?), доньок Уляну (1709 – ?) (заміжно за Йосипом Михайловичем (1706 – ?), священиком. Мали доньку Феодосію Йосипівну (1736 – ?), Марину (1723 – ?), Килину (1727 – ?).

Числовці (Число)

I

Фесько (? – 1673 – 1732 – ?) – у 1691 р. захопив ґрунт у Івана Чирви. Справу розглядав сотник слабинський І. Тризна і вирішив про необхідність повернення. Малоґрунтовий козак кіянський (? – 1718 – 1732 – ?).

II

Семен Федорович (? – 1735 – ран. 1739) – курінний отаман куреня Кіянського (1732 [1748, с.16]).

Олексій Федорович (? – 1735 – ран. 1739) – козак кіянський (1735 [288, арк.22]). З 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба.

N Федорович (? – ран. 1739) Д.: Ірина Діонісіївна N (1701 – 1739 – ?).

Опанас Федорович (1694 – ?) – козак кіянський (1739).

Герасим Федорович/Олексійович (1702/1707 – 1767 – ?) – козак виборний малоґрунтовий кіянський (? – 1737 – 1747 – ?). Тримав двір з двома (1740), одною (1747) хатою. З селідби і ґрунту вигнаний Чернігівським кафедральним монастирем у другій половині 50-х рр. і вимушений був перейти під Шостовицю, купивши там плец. Д.: Ганна Андріївна N (1709 – ?).

III

Терентій N (1735 – ?) – козак кіянський.

Григорій N (1736 – ?) – козак кіянський.

– Тетяна N (1732 – ?).

Григорій Опанасович (1731 – ?) – козак кіянський.

Потап Опанасович (1734 – ?) – козак кіянський.

IV

Іван – козак Слабинської сотні. Був на форпостах між Лоевом і Межигір'ям (1768 – 1776).

Мотиль

Максим Григорович (1697 – ?) – підсусідок козачий (? – 1732 – 1740 – ?), отаман курінний кіянський (1743 [814, арк.1]). Тримав двір з однією хатою. Д.: Ганна Денисівна N (1717 – ?).

Ігловка (Лговка) – хутір, слободу поселив Іван Максимович на ґрунтах ігловських, а потім перейшла у володіння ЧТМ, за яким і рахувалася на час Генерального слідства про маетки, де за ченцями 18 [1731, с.12], 14 (1732), 12 дворів (1739), 18 хат посполитих (1766 [652, арк.56зв.]). У 1778 р. генерал-майор Милорадович і бунчуковий товариш Стахович сперечалися за володіння деревней [794, арк.1]. У приході Кіянської церкви.

Козороги, деревня (1666, 1747) на р. Десні — осаджено до 1638 р., П. Кулаковський вважає міщанською осадою [1904,с.287]. Курінний центр [1748,с.15], у 1718 р. присягу прийняли 6 козаків, 15 козацьких дворів і 6 підсусідків (1732), 7 козацьких дворів (1740), 11 козаків (1743 [529,арк.77]). Курінні отамани: Левченко Іван (? — 1718 — 1729 [680,арк.1] — ?), Приходько Федір Назарович (1743), Стеченко Федір Дем'янович (1747), Кречка Дем'ян Юхимович. У 1666 р. 1 лише двір ґрунтовий. Універсалом Мазепа 9 січня 1689 р. як присілок слабинський закріплений у володіння полковника Якова Лизогуба [1801,с.93], перейшло сину, а потім онуку Семену, який мав тут ґрунтових 12 (1713), 29 (1729 [1731,с.11]), 32 двори підданих (1732). Від нього перейшло доньці Марії, після смерті якої володів її син від першого шлюбу Матвій Самойлович Сулима, який передав доньці Ганні у придане, де вона мала 170 підданих (1786 [1939,с.812]). У 1766 р. Василь Лизогуб мав 15 хат підданих, сотник слабинський — 2 [652,арк.57зв.]. Поблизу з лісу Хлорова брала початок р. Гулак, яка впадала в р. Стару Десну, що прозивалася Колінце (1754 [1774,с.25]), на цій річці два **млини** бунчукового товариша Володимира Домонтовича [1774,с.25]. Налезало до приходу смолинської церкви (1740).

Левченки

I

Іван — козак малоґрунтовий, курінний отаман Козорозького куреня (? — 1718 — 1729 — ?). З 1733 р. був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана.

II

Андрій Іванович (1682 — 1740) — козак Козорозького куреня (1740). Д.: Феодосія Степанівна N (1710 — ?). У 1740 р. вдова, мала підсусідка.

Каленик Іванович — козак козорозький (1747). Мав двір.

III

Іван Андрійович (1728 — ?) — козак Козорозького куреня.

Хома Андрійович (1731 — ?) — козак Козорозького куреня.

Іван Андрійович (1733 — ?) — козак Козорозького куреня.

— Секлета Андріївна (1732 — ?).

Приходько

I

Назар.

Степан — козак малоґрунтовий козорозький (1732).

II

Федір Назарович (1710 — ?) — курінний отаман козорозький (1743 [814,арк.1]). Д.: Катерина Павлівна N (1711 — ?).

III

Йосип Федорович (1732, д. Козороги — ?) — козак Козорозького куреня.

Семен Федорович (1732, д. Козороги — ?) — козак Козорозького куреня.

— Тетяна Федорівна (1735, д. Козороги — ?).

Кречка

I

Юхим — козак малоґрунтовий козорозький (1732).

II

Дем'ян Юхимович (1717 — ?) — козак виборний малоґрунтовий (1740), «нішкетний» (1747), курінний отаман козорозький (50-і рр. XVIII ст. [938,арк.1]). Мав двір (1747).

III

Кіндрат Дем'янович [938,арк.1] — козак Козорозького куреня.

Євдоким — виборний козак Слабинської сотні. На форпостах між Лоевом і Межигірям (1768 — 1776).

Жеведь при болоті Жеведь, Лизогуби тримали згідно царських грамот 1689, 1695, 1719 рр. Слобода поселена на куплених ґрунтах Семеном Лизогубом, який згідно Генерального слідства про маетки мав тут 30 дворів підданих, Семен Лизогуб у 1732 р. — 43. Василь Лизогуб при д. Жоведь і царівському млині 23 хати (1766 [652,арк.57зв.]). Хутір Коробан бунчукового товариша Василя Лизогуба на р. Жоведь вище д. Жоведь (1754 [1774,с.24]), де мав 2 хати підданих [652,арк.50зв.]. Два **млини** бунчукового товариша Василя Лизогуба (1754 [1774,с.23]).

Смолин, село (1704, 1766) на р. Десні — 22 лютого 1633 р. на уряд старости чернігівського отримав село підкоморний подільський М. Калиновський [1975,с.676]. У 1718 р. присягу склали 18 козаків. Козацькі двори: 20 і 1 підсудок (1732), 16 (1740), 22 (1743 [529,арк.77]), 16 (1737). Отамани курінні: Руцан Тишко (1718), Панпуха Максим Михайлович (1732), Павленко Гаврило (1747 — 1750). Іван Домонтович отримав на село універсали Б. Хмельницького, І. Виговського, два універсали Ігнатовича. Тут 5 посполитських дворів (1666). Маєтність була підтверджена за його сином, чернігівським священиком Павлом Домонтовичем гетьманом Мазепою 20 вересня 1688 р. і 25 лютого 1709 р. І. Скоропадським. Він там мав ґрунтових 10, городників 21 (1713). Бунчуковий товариш Михайло Павлович Домонтович мав 46 (1729), 31 (1732) двір, на які отримав підтвердження гетьмана Апостола у 1732 р. 33 двори посполитські (1740). Смолин був порівну (по 20 хат) розділений між бунчуковими товаришами Володимиром і Матвієм Михайловичами (1760). Між с. Смолин і д. Гнилушею р. Кривша, на якій млин бунчукового товариша Матвія Домонтовича (1754 [1774,с.25]). У 1766 р. посполитих мали Матвій Домонтович 26 хат, вдова бунчукового товариша Володимира Софія Домонтович 14, полковник чернігівський Милорадович 1 [652,арк.57зв.-58зв.]. **Шинок** бунчукового товариша Івана Домонтовича (1747). **Микольська** церква: *священики*: Норченко Семен (? — ран. 1691), Донець Парфен Стефанович (? — 1700 — 1730 — ?), Донець Леонтій Стефанович (1732), Донець Василь Ілліч (? — 1740 — ?), Вітковський Василь Григорович (? — 1742 [1698,арк.27зв.]) — ран. 1747), Донець Іван Ілліч (1740, другий священик), Донець Яків (1788), Донець Оникій (1788), Донець Ярема (1788), *дячки*: Григорій Федорович (1740), Герасим Леонтійович (1742

[1698, арк. 22]), Раєвський Іван (1750), Мойсей Якович (1753), *паламар*: Андрій Іванович (1740).

Лихачі

У реєстрі 1649 р. Лихачі згадувалися у двох правобережних полках: Іван — козак сотні Ращенка Канівського полку і Лихаченко Остап в сотні Кулаковсько-го Корсунського полку, Яцько в сотні Микити Трохимовича того ж полку.

I

Микита — шляхтич. Козак смолинський (1691).

II

Євтихій.

III

Хома Євтихійович (1685/1699 — ?) — козак малоґрунтовий (1732) смолинський (1750). Підпомічник у Гордія Рудченка (1740). Мав двір, до якого належали ґрунт на 2 четверті, сіножать на 10 возів, кінь, 2 воли (1740). Д.: Марія Іванівна N (1705 — ?). Мали сина Луку (1734 — ?), доньок Ганну (1729 — ?), Феодосію (1731 — ?), Наталію (1734 — ?).

Іван Євтихійович (1695/1701 — ?) Д.: Устина Іванівна N (1711 — ?). Мали сина Івана (1738 — ?), доньку Февронію (1733 — ?).

Панпуха

Панпуха Роман — козак Іржищівської сотні Канівського полку (1649).

I

Михайло.

Іван (1697 — 1737 — ран. 1740) — козак, єдиний ґрунтовий у с. Смолин (? — 1718 — 1737 — ?). Д.: Марія Петрівна N (? — 1740 — ?).

II

Максим Михайлович (1702 — 1747 — ?) — курінний отаман куреня Козорозького (1732 [1748, с. 15]). З 1733 р. був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана. Козак виборний малоґрунтовий (? — 1740 — 1747 — ?). Д.: Ксенія Лаврівна N (1704 — ?).

Григорій Іванович (1712 — ?) — козак смолинський. Д.: Катерина Павлівна N (1722 — ?).

Роман Іванович (1730 — ?) — козак смолинський.

— Наталія Іванівна (1732 — ?).

— Тетяна Іванівна (1737 — ?).

III

Мойсей Максимович (1721, д. Козороги — ?) — козак Козорозького куреня.

Рудники (Руденки, Рудан, Рудко)

I

Дмитро Рудка — житель смолинський (1691).

Тишко — курінний отаман смолинський (1718).

Леон — козак Смолинського куреня (? — 1718 — ?).

II

Матвій — козак малоґрунтовий смолинський (? — 1718 — 1735 — ?). З 1733 р. був у польському поході в команді генерального обозного Я. Лизоґуба.

Гордій — козак «ніщетний» смолинський (1740). Тримав двір з однією хатою.

Ничипір Климович Рудник — козак виборний середньогрунтового (1747).

Мав двір у д. Козорогах з 4 хатами. Мав підсусідка.

Яким — козак, служив з одного двору з братами.

Яків Климович Рудник — козак, служив з одного двору з братами.

III

Матвій (? — ран. 1790) — дворянин Чернігівського повіту. Д.: Євдокія NN (? — 1790 — ?).

Михайло Матвійович (1707 — ?) — дворовий вдови Андрія Коломійця Олени Данилівни (1732). Дворянин Чернігівського повіту (1790). Д.: Тетяна Андріївна N (1712 — ран. 1790).

Ілля Матвійович — сотенний отаман (1790). Дворянин Чернігівського повіту (1790). Д.: Ганна Кузьмівна Євдаченко, донька сотенного хорунжого.

Іван Матвійович — дворянин Чернігівського повіту (1790). Д.: NNN, донька козака.

IV

Петро Михайлович (1731, с. Смолин — ?) — козак Смолинського куреня.

— Ксенія Михайлівна (1738, с. Смолин — ?).

— Ганна Михайлівна (1739, с. Смолин — ?).

V

Влас — козак куреня Смолинського (1776).

Кондратенки

I

Іван Кіндратович — козак Смолинського куреня (1718).

II

Кіндрат Іванович (1682 — ?) — козак (1740), курінний отаман смолинський (1743 [814, арк.1]). Д.: Євдокія Іванівна N (1691 — ?).

III

Павло (1700 — ?) — козак виборний (1740).

Іван (1710 — ?) — козак виборний (1740). Брат Павла.

Федір Кіндратович (1730, с. Смолин — ?) — козак с. Смолин (1776).

— Варвара Кіндратівна (1728, с. Смолин — ?).

Вітковські

I

Григорій.

II

Василь Григорович (1709 — ран. 1747) — священник (? — 1740 — 1742 [1698, арк.27зв.] — ?). Д.: Тетяна Михайлівна N (1712 — ?). Вдова 1747 р.

III

Гаврило Васильович (1735 — ?) — попович (1742 [1698, арк.27зв.]), прийняв присягу цариці.

Роман Васильович (1739 — ?).

— Гафія Василівна (1733 — ?).

Гнилуші, деревня (1739, 1766) на р. Десні і Максими на рр. Десні, Молахві — осаджено до 1638 р., П. Кулаковський вважає міщанською осадю [1904,с.287]. Курінний центр [1748,с.15]. 16 козацьких дворів і 6 підсусідків (1732), козаків 7, 16 дворів підсусідків полковника (? — 1739 — 1740 — ?), 20 козаків (1743 [529,арк.77]). Отамани курінні: Авраменко Опанас (? — 1718 — 1732 — ?), Авраменко Йосип Антонович (? — 1743 — ?), Брачуненко Іов (? — 1747 — ?). 9 січня 1689 р. полковник Я. Лизогуб отримав універсал Мазепи на присілок слабинський [1801,с.93], який того ж року закріплений царською грамотою. Семен Лизогуб мав тут 14 (1729 [1731,с.11]), 24 двори підданих (1732). Всього 33 двір посполитський у 1739 р. Бунчуковий товариш Василь Лизогуб і полковник Милорадович мали по 6 хат підданих (1766 [652,арк.58зв.]). **Шинюк** Василя Лизогуба (1747).

Авраменки

I

Остап — козак малогрунтовий, курінний отаман (? — 1718 — 1732 [1748,с.15] — ?).

II

Антін Остапович — козак Слабинської сотні. З травня 1734 р. був у польському поході в команді сотника роїського Якова Бакуринського. З батьком з одного двору, але різних хат служили (1735).

III

Йосип Антонович (1708 — ?) — козак виборний малогрунтовий (? — 1737 — 1740 — ?), курінний отаман гнилуський (1743 [814,арк.1]). Тримав двір з однією (1740), двома хатами (1747). Мав підсусідка (1747). Д.: Ганна Савівна N (1712 — ?).

Григорій Антонович (1728 — ?) — козак гнилуський.

IV

— Параска Йосипівна (1732, д. Гнилуші — ?).

— Анастасія Йосипівна (1735, д. Гнилуші — ?).

V

Іван — виборний козак Слабинської сотні. Був на форпостах між Лоєвом і Межигір'ям (1768 — 1776).

Максими, село — 22 лютого 1633 р. на уряд старости чернігівського отримав підкоморний подільський М. Калиновський [1975,с.676]. Курінний центр. 28 козацьких дворів і 8 дворів підсусідків (1732), 19 козацьких дворів (1739), 13 козачих дворів, 10 їх підсусідків, 4 підсусідки полковника (1740). Отамани курінні: Скрипченко Павло (1718), Сироватка Остап Григорович (1743 [814,арк.1]), Корнаух Василь (1747). У 1668 р. у підтверджувальному універсалі на село І. Домонтовичу є згадка про надання ще від Б. Хмельницького та інших гетьманів «в нагороду услугъ наданий» [1804,с.481] (Виговського 10 серпня 1659 р. [1804,с.96], Ігнатовича 19 жовтня 1668 р. [1804,с.481] і 7 липня 1670 р. [1804,с.541]). Його син священник чернігівський Павло Іванович (? — 1715) отримав 20 вересня 1687 р. гетьманський універсал на Максим в Слабинському ключі з млинами на р. Білоус

і Жеведі [1802, с. 87]. 19 посполитських дворів (1739). Крім підданих бунчукових товаришів Матвія (3 хати), Володимира (3 хати) Домонтовичів, тут мав 3 хати підданих полковник Милорадович (1766 [652, арк. 58зв.]). **Млин** на р. Лебеді побудував І. Домонтович (1668 [1804, с. 481]). **Покровська** церква [1775, с. 83]: *священники*: Горновський Дем'ян (1718), Гуриневич Михайло (1732), Павловський Микола Хомич (? – 1739 – 1742 [1698, арк. 27зв.] – ран. 1747), Бадинський Олександр (? – 1747 – ?), *дяки*: Павловський Микола Хомич (1732), Ходаковський Василь Трохимович (? – 1739 – 1742 [1698, арк. 22] – ?), *паламар*: Шкрєвенко Дорош (1732), Девочка Ничипір Іванович (1739).

Скрипченки (Скрипаки)

I

Василь – козак малогрунтовий максимівський (1732).

Павло (? – ран. 1739) – отаман курінний максимівський (1718). Д.: Марія Петрівна N (1672 – 1739 – ?).

Захар – курінчик Лизогуба у с. Андріївці (1732).

II

Максим Павлович (1697 – ?) – козак виборний малогрунтовий Максимівського куреня (? – 1732 – 1747 – ?). Тримав двір з однією хатою. Д.: (1738) Євдокія Хомівна N (1717 – ?).

Іван Павлович (1709 – ?) – козак Максимівського куреня (? – 1739 – ?). Д.: (1739) Гафія Савівна N (1716 – ?).

Гордій Павлович (1719 – ?) – козак Максимівського куреня (? – 1739 – ?).

Євдоким Павлович (1721 – ?) – козак виборний с. Андріївки Максимівського куреня (? – 1739 – 1740 – ?). Мав двір з однією хатою (1740).

III

Стефан Максимович (1738, с. Максим – ?) – козак виборний с. Андріївки Максимівського куреня (? – 1740 – ?). Мав двір з однією хатою (1740).

Косма Іванович (1712 – ?) – козак с. Максим (1782 [1425, арк. 322]). Д.: Феодосія Євдокимівна N (1727 – ?), мали доньку Христину (1765 – ?).

Мойсей Гордійович (1750 – ?) Д.: Марія Федорівна N (1752 – ?), мали сина Антона і доньку Феодосію.

Іван Євдокимович (1742 – ?) – козак с. Максими (1782 [1425, арк. 322]). Д.: Євдокія Іванівна N (1752 – ?), мали синів Юхима (1768 – ?), Макара (1769 – ?), доньок Ганну (1767 – ?), Дарію (1776 – ?), Марію (1778 – ?), Ірину (1779 – ?).

Сиротка

I

Григорій.

II

Остап Григорович (1696 – ?) – козак виборний малогрунтовий (1740), курінний отаман максимівський (1743 [814, арк. 1]). Тримав двір з двома хатами (1740). Д.: Ганна Іванівна N (1703 – ?).

Василь Григорович (1701 – ?) – козак с. Максим. З 1733 р. був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана. Д.: Горпина Іванівна Биковець (1706 – ?).

III

Михайло Васильович (1731, с. Максим — ?) — козак Слабинської сотні.

Павловські

I

Хома (? — ран. 1739). Д.: (1698) Єфросинія Петрівна N (1686 — 1739 — ?).

II

Микола Хомич (1698 — ран. 1747) — священник с. Максими (? — 1739 — 1742 [1698,арк.27зв.] — ?). Д.: Анастасія Іванівна Синьоок (1702 — 1747 — ?).

Іван Хомич (1720 — ?).

III

Андрій Миколайович (1731 — ?) — попович (1742 [1698,арк.27зв.]).

— Гафія Миколаївна (1733 — ?).

Золотинка, деревня (1666, 1766) на р. Десні — 12 липня 1628 р. королівський привілей на сл. Золотинку отримав Борис Грязний. У 1645 р. мав суперечку за ґрунти з чернігівськими домініканцями [1975,с.697]. 4 двори посполитих (1666). У деревне 5 козаків і 2 підсусідки (1732), 8 (1743 [529,арк.77]), 5 (1747) козаків. Належали до Дручанського куреня. Отаман сільський Сільченко Федір (1739). Універсал Мазепи 9 січня 1689 р. на присілок слабинський у володіння полковника Якова Лизогуба [1801,с.93], перейшло сину, а потім онуку Семену, який мав тут 11 дворів підданих (? — 1729 [1731,с.11] — 1732 — ?). Він обміняв деревню дядьку — слабинському священнику Василю Степановичу Дорошенку. Згідно заповіту останнього перейшло його сину Івану, також священнику слабинському [1848,с.163]. Бунчуковий товариш Василь Лизогуб мав 7 хат підданих (1766 [652,арк.60зв.]). **Млини**: один камінь тримав (до 1698.15.05.) Яків Кіндратович Лизогуб, потім його дружина, син Юхим [1794,с.11]. В Золотинці мешкали Карпо Дяковський, дяк (1718), Тиміш Окуленко, поламар (1718). Належала до приходу слабинської Різдвянської церкви (1740).

Друцьке, деревня на р. Десні (1729 [1731,с.13], 1766 [652,арк.60зв.]) — курінний центр [1748,с.15], 18 козаків і 3 підсусідки (1732), 9 козацьких дворів (1740), 18 козаків (1743 [529,арк.77]). Отамани курінні: Сільський Дмитро (1718), Сурмило Кіндрат Романович (1732), Євтушенко Іван (1743), Чорниш Трохим Давидович (1747). За спогадами старожилів володів слабинський сотник Іван Утва, а після нього — полковник чернігівський Яків Лизогуб, перейшла його онуку — бунчуковому товаришу Семену Лизогубу, який на час Генерального слідства про маєтності мав 6 дворів [1731,с.13], 4 (1732), 2 (1740). Крім нього володіння мав слабинський священник Василь Дорошенко (1746), який передав сину — священнику Івану [1848,с.163]. Бунчуковий товариш Василь Лизогуб 2 (1766 [652,арк.60зв.]). Належала до приходу слабинської Різдвянської церкви (1740).

Євтушенко

I

Євтух.

II

Іван Євтухович (1684 – 1743 – ?) – козак малогрунтовий виборний (1740), курінний отаман дручанський (1743 [814,арк.1]). Мав один двір з однією хатою (1740). Д.: Ірина Федорівна N (1700 – ?).

III

Ничипір Іванович (1725 – ?).

Сидір Іванович (1731 – ?) – козак дручанський (1782). Д.: Тетяна Іванівна N (1733 – ?). Мали синів Василя (1746 – ?), одружений з Феодосією Климівною (1752 – ?), Михайла (1757 – ?), Гаврила (1762 – ?), Матвія (1765 – ?), Івана (1768 – ?), доньку Єлизавету (1770 – ?).

– Євдокія Іванівна (1736 – ?)

Сурмило

I

Роман (? – 1639 – 1659 – ?).

II

Кіндрат Романович (1660 – 1747 – ?) – козак малогрунтовий (1718), курінний отаман дручанський (1732 [1748,с.14]), виборний, мав один двір з однією хатою (? – 1740 – 1747 – ?). Д.: Марія Самійлівна N (1680 – 1740 – ?).

III

Федір Кіндратович (1722 – ?) – виборний козак с. Друцьке (? – 1740 – 1782 [1425,арк.387] – ?). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.149]. Мав один двір з однією хатою (1740). Д.: Уляна Олексіївна N (1732 – ?).

Іван Кіндратович (1723 – ?) – виборний козак с. Друцьке (1782 [1425,арк.387]).

Петро Кіндратович (1724 – ?).

– Марія Кіндратівна (1735 – ?).

IV

Леонтій Федорович (1759 – ?) – виборний козак с. Друцьке (1782 [1425,арк.387]). Д.: (1775) Ганна Тимофіївна N, мали доньок Марію, Настасію, Ганну.

– Параска Федорівна (1758 – ?) Ч.: Іван Андрійович Хижненко (1757 – ?).

Гордій Іванович (1742 – ?) – виборний козак с. Друцьке (1782 [1425,арк.387]). Д.: (1767) Євдокія Петрівна (1749 – ?), мали синів Михайла, Василя, доньок Ірину, Меланію.

Михайло Іванович (1743 – ?) – виборний козак с. Друцьке (1782 [1425,арк.387]). Д.: (1776) Єфимія Назарівна N (1746 – ?), мали синів Степана, Максима, доньку Параску.

Кіндрат Іванович (1749 – ?) – виборний козак с. Друцьке (? – 1776 – 1782 [1425,арк.387] – ?). Д.: (1776) Євдокія Демидівна N (1752 – ?), мали сина Івана, доньку Пелагею.

Тимофій Іванович (1749 – ?) Д.: (1780) Марія Максимівна N (1763 – ?), мали сина Івана.

Сільські

I

Дмитро (? – 1658 – 1718 – ран. 1740) – курінний отаман д. Друцьке (1718).
Д.: Марія Карпівна N (1658 – 1740 – ?).

II

Федір Дмитрович (1679 – 1747 – ?) – козак малоґрунтовий дручанський (1732), виборний (1747). Мав двір. Д.: Гафія Пилипівна N (1700 – ?).

III

Ярмола – козак Дручанського куреня (1735 [288,арк.24зв.]). З 1733 р. був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана.

Василь Федорович (1715 – ?) – козак. Д.: Євдокія Данилівна N (1720 – ?).

Іван Федорович (1723 – ?) – козак. Д.: Євдокія Парфенівна N (1724 – ?)

Ладинка, село (1747, 1766) на лівому березі Десни майже навпроти Слабина – слободою Ладинка володів у 1620 р. Михайло Ясликовський [1904,с.434], яку у нього у 1624 р. намагався виміняти Грязний. Обмін не відбувся [1904,с.264], але пізніше Б. Грязний все ж володів нею. У 1646 р. він маніфестував Залеського про наслання на Ладинку з добр останнього Осочки [1469,арк.119]. 3 липня 1647 р. село після смерті скарбника чернігівського Михайла Ясликовського було надане Миколі Андрійовичу Біалковському [1904,с.264]. Ввійшло до Слабинської сотні, ставши курінним центром [1748,с.14]. Сахненко Іван, Петро, Степан були серед перших козаків Чернігівського полку (1649), з них Іван став власником с. Ладинки [1884,с.74]. 42 козачі двори (1732), 55 козаків (1743 [529,арк.77]). Отамани курінні: Ожолука (1718), Пупій Семен (1732), Сатченко Мойсей (1739), Отрошенко Гаврило Микитович (? – 1743 – 1747 – ?). Чернігівський полковник мав 16 (1732), 7 підсусідків (1766 [652,арк.59зв.]), Хоменко Яків (1752). Старі володіння ловчого новгородського Бориса Грязного і його вдови, доньки судді земського мозирського Катерини Давидівни Лозки [1936,с.264] 19 липня 1672 р. підтвердив гетьманський універсал Самойловича на с. Ладинку з усіма угіддями [802,арк.1]. З їх донькою одружився Мазапета. Невдовзі після 1672 р. Ладинка після смерті тещі перейшла капітану солдатського полку Чернігівського гарнізону Костянтину Костянтиновичу Мазапеті, на яке отримав універсал полковника чернігівського Григорія Івановича Самойловича 31 серпня 1686 р. [1936,с.264]. Це надання ствердив 28 вересня 1687 р. і наступний полковник Яків Лизогуб. Після смерті батька перейшло у володіння сина, значкового товариша Йосипа Костянтиновича Мазапети, на час його володіння посполиті розбіглися і за Генеральним слідством про маєтності залишилося лише 5 дворів [1936,с.265], його доньці від другого шлюбу Софії залишилося лише 5 дворів у с. Ладинці [1936,с.266], які Мазапета заповів її чоловіку значковому товаришу Антону Бродовичу. Останній продав село в березні 1729 р. бунчуковому товаришу С. Лизогубу за 1000 золотих [1936,с.266]. Полковник Богданов забрав село і універсал на нього [232,арк.3] у Бродовського, але після втручання гетьмана Апостола вимушений був повернути [1731,с.273]. 20 грудня 1729 р.

Антін Бродович отримав гетьманський універсал з підтвердженням на право володіння селом [1936,с.266], де у нього 3 підсусідки (1732). У 1732 р. він скаржився до ГВК на своїх ладинських підданих, які продавали ґрунти і відмовлялися виконувати повинності [260,арк.1]. Одночасно 2 підсусідків тримав Семен Лизогуб, у 1734 р. Бродович підтвердив продаж його вдові. У 1740 р. населення складалося з 131 чоловіка і 108 жінок. У 1766 р. бунчуковий товариш Василь Лизогуб мав 2 хати підданих, а священик Василь Кореневище — 1 [652,арк.59зв.]. Використовували човни-млини на р. Десні. **Михайлівська** церква [1775,с.86]: *священики*: Кореневище Яків Степанович (1732), Кореневище Степан Якович (? — 1740 — 1752 — ?), Кореневище Каленик Якович (? — 1747 — ?), Кореневище Василь Якович (1766 [652,арк.59зв.] — 1767), *дяк*: Дяковський Карпо Іванович (? — 1718 — 1740 — ?), *дячок*: Овсієнко Гордій (1767), *паламарі*: Окуленко Тиміш (1718), Петро Степанович (1740).

Мазапети

I

Костянтин.

II

Костянтин Костянтинович — капітан солдатського полку Чернігівського гарнізону (? — 1686 [1936,с.264] — ?).

III

Йосип Костянтинович — шляхтич, знатний товариш полковий (1702). У вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі. У 1721 р. продав сіножать Чернігівському Єлецькому монастирю [1262,арк.1]. Д.: 1) NNN. 2) NNN.

IV

Н Йосипович — у 1729 р. тримав 5 дворів у Ладинці. У Чернігові заарештований за вбивство [1731,с.14].

— Софія Йосипівна — як придане отримала сіножать між с. Ладинкою і Друцькими з урочищем Коропною долиною. Ч.: (1720) Антін Трохимович Бродовський.

Бродовичі-Мазапети

I

Антін Трохимович Бродовський (? — 1671 — 1734 — ?) — сотник срібнянський (1711), значковий товариш Прилуцького, а потім Чернігівського полку (1722 [1510,арк.128зв.] — 1732 [533,арк.1] — ?) до смерті. Згідно заповіту тестя отримав с. Ладинку (1730 р. — 5 дворів), яке у нього захопив полковник чернігівський Михайло Богданов [232,арк.3]. У березні і червні 1729 р. продав бунчуковому товаришу Семену Лизогубу свої маєтності. 20 грудня 1729 р. отримав гетьманський універсал на с. Ладинку [1936,с.266]. У січні 1732 р. подав скаргу на своїх підданих з цього села за продаж ґрунтів та відмову від повинностей. Д.: (1720) Софія Йосипівна Мазапета, донька значкового товариша.

II

Іван Антонович.

Василь Антонович (1735 – 1790 – ?) – військовий канцелярист (? – 1759 [935,арк.1] – 1763 [503,арк.1] – ?). У 1763 р. за с. Янівку сперечався з бунчуковим товаришем Василем Лизогубом [669,арк.1]. Скаржився на значкового товариша Миколу Мокрєвича за побої [935,арк.1]. Полковий хорунжий (1782), абшитований полковий хорунжий (1788). Мав 34 нерозділених з сином Наумом (з них 5 спадкових) підданих у Чернігові. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.16]. Д.: Ганна Іванівна Кривкович, донька значкового товариша.

III

Наум Васильович (1761 – ?) – службу розпочав з 1780 р. значковим товаришем, колезький протоколіст (1790), колезький асесор (з 1808). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1932,с.49]. Д.: N Іванівна Стефановська, донька протоколіста. За нею придане 29 підданих у с. Котах [1932,с.49].

Павло Васильович (1784 – ?).

– Ганна Василівна (1769 – ?).

– Тетяна Василівна (1773 – ?).

Ожог

I

Лука (? – 1732 – ран. 1740) – курінний отаман Ладинського куреня (1718), козак малогрунтовий (1732).

II

Іван Лукич (1685 – ?) – козак малогрунтовий виборний ладинський (1740). Мав один двір з однією хатою (1740). Д.: Феодосія Іванівна N (1692 – ?).

Павло Лукич (1697 – ?) – козак Ладинського куреня (? – 1732 – 1747 – ?). З 1733 р. був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана. Д.: Євдокія Іванівна N (1713 – ?).

III

Петро Іванович (1720 – ?) – козак Ладинського куреня.

Степан Іванович (1723 – ?) – козак виборний с. Ладинка (1747), підпомічник (1767). Мав двір. Д.: Ганна Трохимівна N.

Яків Іванович (1727 – ?) – козак Ладинського куреня.

Калина

I

Кіндрат – отаман (1678). Учасник оборони Чигирини (1678).

II

Матвій.

III

Самійло Матвійович (1681 – ?) – козак малогрунтовий с. Ладинки (? – 1718 – 1740 – ?), виборний (1740). Мав один двір з однією хатою (1740). Д.: Варвара Іллівна N (1686 – ?).

IV

Севастьян Самойлович (1708 – ?) – козак с. Ладинки. Д.: Марія Титівна N (1704 – ?).

V

Мойсей Севастьянович (1714 – ?) – козак с. Ладинки.
 Антоній Севастьянович (1721 – ?) – козак с. Ладинки.
 – Марія Севастьянівна (1725 – ?) – козак с. Ладинки.

Саченки

I

Корній.

II

Роман – козак малогрунтовий ладинський (1732).

Пархом Корнійович (? – ран. 1739) – козак ладинський (1718).

Мойсей Корнійович (1674 – ?) – козак малогрунтовий ладинський (? – 1718 – 1732 – ?), отаман ладинський (1739), козак малогрунтовий виборний (? – 1740 – 1747 – ?). Мав один двір з однією хатою (? – 1740 – 1747 – ?), підсудка.
 Д.: Марія Опанасівна N (1691 – ?).

III

Микола Пархомович (1722 – ?) – козак ладинський (1747). Мав двір.

Мина Мойсейович (1710 – ?) – козак ладинський. Д.: Катерина Василівна N (1719 – ?).

Матвій Мойсейович (1715 – ?) – козак ладинський.

Д.: Уляна Данилівна N (1718 – ?)

Потап Мойсейович (1721 – ?) – козак ладинський.

Гнат Мойсейович (1722 – ?) – козак ладинський.

Пупії

I

Іван (? – ран. 1740) – козак Ладинського куреня (? – 1732 [1748,с.14] – 1735 – ?). Д.: Марія Андріївна N (1681 – 1740 – ?).

Яким (1697, с. Ладинка – ?) – козак ладинський виборний (1767). Мав 3 млини: на греблі на р. Ладинці в 1 борошняне колло, човнове на р. Десні в 1 борошняне коло, млин-вітряк.

Семен – козак малогрунтовий, курінний отаман ладинський (1732 [1748,с.14]).

Карпо (1717 – ?) – козак (1737).

– Уляна Іванівна (1705 – ?) Ч.: Яким Семенович N (1702 – ?), козак ладинський.

II

Степан Якимович (1727 – ?) – козак. У 1762 р. побудував млин. Д.: Горпина Артемівна N (1727, с. Смолянка Київського полку – ?)

Федір Якимович (1742 – ?) – козак Слабинської сотні. Був на форпостах між Лоевом і Межигірям (1768 – 1776). Д.: Єфросинія Степанівна N (1742, д. Друцьке – ?).

Отроценки

I

Отрох

II

Роман Отрощенко (1649 – 1739 – ?) – козак ладинський (? – 1718 – ?).

Микита Отрохович (Отрощенко) (1674 – ?) – козак ладинський «ніщетний» (? – 1718 – 1732 – ?), козак малогрунтовий виборний (1740). Мав один двір з однією хатою (1740).

III

Ілля Романович (1681 – 1740 – ?) – козак ладинський. Д.: Марія Григорівна N (1705 – ?).

Каленик Романович (1695 – ?) – козак малогрунтовий ладинський (? – 1732 – 1739 – ?), виборний «ніщетний» (1740). Мав один двір з однією хатою (1740). Д.: Тетяна Іванівна N (1707 – ?).

Григорій Романович (1719 – ?) – козак ладинський.

Гаврило Микитович – отаман курінний ладинський (? – 1743 [814,арк.1] – 1747 – ?). Д.: NNN (? – ран. 1740).

Юсько Отрощенко – козак малогрунтовий (1732), «ніщетний», мав один двір з однією хатою (1740).

Тиміш – козак ладинський «ніщетний», мав один двір з однією хатою (1740).

IV

Григорій Ілліч (1733, с. Ладинка – ?) – козак ладинський.

Яким Каленикович (1724, с. Ладинка – ?) – козак ладинський.

– Гафія Калениківна (1722, с. Ладинка – ?).

– Параска Гаврилівна (1720, с. Ладинка – ?).

– Євдокія Гаврилівна (1730, с. Ладинка – ?).

Павло Тимофійович – козак ладинський (1747). Мав двір.

Кореневище

I

Степан.

II

Яків Степанович (1665 – 1740 – ?) – священник ладинський (1740). Д.: Єфимія Степанівна N (1674 – 1740 – ?).

III

Степан Якович (1707 – ?) – священник михайлівський ладинський (? – 1740 – 1752 – ?). Д.: Єфросинія Іванівна N (1714 – ?).

Каленик Якович (1715 – ?) – попович (1740), священник ладинський (1747). Д.: Марія Іванівна N (1720 – ?).

IV

Василь Степанович (1735 – ?) – священник ладинський (1766).

– Ганна Степанівна (1737 – ?).

Слободка Тризни 4 підсусідки (1732).

Володіння ЧКМ. Центром володінь монастиря було с. Кіянка, у якій було 40 посполитих, поруч знаходилися дд. Зайці і Янівка, де було по 14 посполитих.

Зайці, деревня (1732, 1768) – р. Ручай брала свій початок за д. Зайці [1774,с.26]. Свою назву, мабуть, отримала від любецьких бояр Зайців. Ченці-домініканці відновили деревню на монастирському ґрунті [1731,с.219,221].

Знову запустила. Після вигнання поляків за спогадами старожилів належала ченцям ЧТМ, які у 1661 і 1667 рр. отримали царські грамоти на ці володіння [1860,с.72,73]. За монастирем рахувалася на час Генерального слідства 22 двори [1748,с.16], 18 дворів (1732), 14 дворів (1739), 30 хат підданих (1766 [652,арк.56зв.]). 8 козаків і 2 підсусідки (1732), 6 козаків (1743 [529,арк.77]). Отаман Торба Кирило Мартинович (1747). У приході Кіянської церкви.

Гиричі

I

Іван.

II

Федір — курінний отаман Кіянського куреня (1718).

Герасим Іванович (1676 — 1747 — ?) — козак ґрунтовий (1732), «ніщетний» (? — 1740 — 1747 — ?) д. Зайці. Тримав двір з однією хатою. Д.: NNN (? — ран. 1740).

III

Яким Герасимович (1709 — ?) — козак виборний д. Зайці (1768). Д.: Євгенія Оникіївна N (1714, с. Козли — ?) Мали синів Григорія (1748 — ?), Герасима (1752 — ?) — козака Слабинської сотні (1776), Романа (1755 — ?), Ісака (1765 — ?), доньок Катерину (1750 — ?), Уляну (1758 — ?).

Пилип Герасимович (1714 — ?) — козак д. Зайці.

Хома Герасимович (1718 — ?) — козак д. Зайці.

— Марія Герасимівна (1712 — ?) Ч.: Демид Іванович N (1692 — ?), козак Кіянський (1732). З 1733 р. був у польському поході в команді полковника прилуцького Галагана.

Володіння Чернігівського Троїцько-Іллінського монастиря: Андріївська слобода, Андріївка за спогадами старожилів за архієпископа чернігівського Л. Барановича заселили слободу, яка потім перейшла у володіння ЧТМ, за яким і рахувалася на час Генерального слідства 38 дворів [1748,с.16]. У 1739 р. тут 39 дворів, на яких проживали 134 чоловіки і 128 жінок на чолі з вїйтом Романом Мартиновичем (1739), у 1766 р. 59 хат [652,арк.55зв.].

Сотня у 1737 р. за загальною кількістю козаків на 12 місці (62), за кількістю виборних козаків на 8 місці в полку (35). У 1747 р. в сотні 165 козаків і 11 козацьких підсусідків. У сотні лише сільське населення, яке проживало у 15 селах і 10 хуторах, що свідчить про нерозвинення хутірської інфраструктури. Головними центрами козацтва були сс. Ладинка (32 двор — 19,4%), Слабин (31 — 18,8%), Шостовиця (28 — 17%). 10 — 14 козацьких дворів у сс. Смолин, Максим, дд. Друцьке і Казороги, до 10 дворів у с. Кіянці, дд. Гнилуші, Зайця, Золотинці. Реєстр 1739 р. зафіксував лише 4 вдів (2,0%).

Козаки Слабинської сотні за ревізією 1743 р. [529,арк.77]

Села сотні	Кількість козаків	Відсоток
Слабин	63	24,7
Ладинка	55	21,6

Максими	26	10,2
Смолин	22	8,6
Гнилуші	20	7,8
Друцьке	18	7,1
Шостовиця	17	6,7
Козороги	11	4,3
Кіянки	9	3,5
Золотинка	8	3,1
Зайці	6	2,4
Всього:	255	

Протягом 1713 – 1747 рр. відбувається зменшення дворів посполитих з 282 до 199 посполитих і одночасна поява 101 підсусідка. У монастирському володінні 111 посполитських і 14 підсусідських дворів у с. Кіянці, сл. Андріївці, д. Зайці і Янівка: 68 Чернігівського кафедрального і 43 Чернігівського Троїцького монастирів, що складало 55,8% усіх посполитих сотні. Лизогуби, крім монастирських володінь і сс. Смолина і Максим (володіння Домонтовичів), мали володіння у всіх населених пунктах сотні. На уряд полковника 6 посполитих у с. Смолині і 23 підсусідки у сс. Ладинці, Максимах і д. Гнилуші.

65 (32,7%) посполитих і 26 підсусідків належали бунчуковому товаришу В. Лизогубу у сс. Слабин, Жеведь, Ладинка, Андріївка, Шостовиця, дд. Козорогах, Золотинці, Друцькому, Гнилушах. Другими за об'ємами приватної власності у сотні були Домонтовичі: три бунчукові товариші мали 15 посполитських дворів і 3 підсусідських. Представник гетьманської родини Дорошенків слабинський священик І. Дорошенко мав 14 посполитих. Представник відомої в Гетьманщині полковничої родини Кіяшок, місцевий сотник С. Левандовський мав 8 посполитих у с. Максим, а також підсусідків у с. Слабин 15, с. Шостовиці 9, с. Ладинці, д. Золотинці і д. Козорогах по 2.

ЛЮБЕЦЬКА СОТНЯ

Козаки сотні об'єднувалися в 5 куренів: міський, Красковський — північніше, Козлянський — південніше, Зубаський, Антоновичський — на південний схід.

10 липня 1570 р. бояри і міщани Любеча отримали вольності від оплати мит [1975,с.239]. Тим же міщанам 25 червня 1578 р. були надані підтвердження привілеїв, наданих Жигимонтом [1975,с.293]. 5 грудня 1582 р. їм підтвержена земля Костюківщина, з якої мали сплачувати податок до Скарбу [1975,с.311]. 12 листопада 1583 р. каштелян київський, староста любецький князь Михайло Вишневецький отримав привілей на м. Любеч [1975,с.379]. 11 лютого 1585 р. привілей на староство Любецьке отримав староста черкаський і канівський, князь Олександр Вишневецький [1975,с.379]. 21 квітня 1618 р. бояри і міщани отримали підтвердження на старі вольності [1975,с.590], два окремі привілеї від 2 березня 1619 р. для міщан і для бояр [1975,с.591]. У 1629 р. міщани сплачували подимне з 60 димів, 14 убогих димів (40 димів «убогих»), у місті проживали 2 священики, коваль, слюсар, 2 шевці, 2 кушніри [1721,с.398]. Підстароста любецький і лоевський Андрій Злочевський тримав с. Деражин (10 димів), с. Сонич (10 димів), с. Грегович (11 димів), с. Губич (10 димів), Познаховичі (6 димів), Ізбинич (4 дими), Каменське (2 дими), Поповичі (6 димів), Бельдник (10 димів), Мохов (10 димів), Глуща (4 дими) (1629) [1721,с.398]. 30 січня 1635 р. старості брацлавському А. Каліновському був наданий привілей на Любецьке староство [1975,с.685]. 3 березня 1635 р. староста брацлавський, любецький і вінницький А. Каліновський отримав два королівських привілеї з дозволом на отримання землі Піроцької з островом Турчич з дубровою, власність Піроцьких, Литвиновщини, 1/4 частини в землі сільчанській, острова Красна Гряда, ріллі Серховей, а також землі Волосківську, Бурковську, острів Осетик, острів Листвинський, власність Пушкарів. 30 січня 1635 р. у Варшаві відбулося «перенесення права старости брацлавського і вінницького Адама Каліновського дружині Христині Струс на Любеч з селами. У той час до міста належали 19 сіл: Губичі, Більдяги, (Pretdachy?), Грабів, Лопатня, Новоселки, Бивалки, Сіоспу, Дерез (усе), Глушиці, Круки, Жуки, Крековичі, Пирка, Совичі, Меджихівці, половина Мележина, Грушно, Жилиці, Озоровичі, Вяле, Слободка. 3 червня 1643 р. квит Максима Бржозовського Мартину Каліновському за віддачу 24000 золотих на літо Бржозовському староств Любецького і Лоївського [1469,арк.396зв.]. 11 липня 1643 р. М. Каліновський уступив право доживотне держання Любеча і сіл своєму сину Самуелю. 15 лютого 1645 р. записаний контракт до гродських книг київських Станіслава N (Замойського?) з жидом орендарем київським на вибір

добр Хабного, Моровська, Остроглядович, Хойняків, Любеча, Лоєва, Брагіна [1469,арк.373зв.]. У 1645 р. позов Воронича на вїта любецького про недопущення вибору з того міста податків [1469,арк.22зв.]. У 1646 р. маніфестація від Домарацького на Киселя, що той «пустив» йому добра свої у Любецькому ключі Чернігівського воеводства з присілками і не хоче дотримуватися контракту [1469,арк.220зв.]. У 1646 р. Лоїв був центом староства [1469,арк.403], до міста належали присілки: Лоїв Старий, Ізбиня Стара, Ізбиня Нова з Іс-айківцями, Мохів, Попівці, Познопали, Кам'янське, Колпиниця, Абакуми. У 1646 р. відома протестація Андрія Ореховського на жидів — державців м. Лоїва і Любеча про побиття в Лоєві [1469,арк.408]. У 1724 р. було 140 міщан [1803,с.499]. Міщан очолювали **вїти** любецькі: Болотович Олександр (1570.10.08. [1975,с.229] — ?), Зінько Петрович (1581.3.02. [1975,с.301] — ?), Дуброва Олексій [1688,арк.301], Філон Ігнатович [1688,арк.301], Омелянович Лука (1656, 1658, 1660 [1633,арк.6]), Дуброва Ничипір (? — 1666 — ?), Демиденко Мирон (? — 1671.06. — 08. — ?), Євтушенко Мартин (? — 1671 — ?), Кодакович (Козачок) Степан (? — 1672.03. — 1681 — ?), Яків Лукич (? — 1681.08. — 1684.1.02. [1528,арк.198] — ?), Ігнатович Семен, Дуброва Андрій (? — 1688 [1528,арк.88] — 1689 — ?), Стасик Максим (? — 1689 — ?), Ложаченко Максим (1691 [1528,арк.100]), Іванович Григорій [1528,арк.107], Митюченко [1543,арк.1] Аврам Ничипорович (1697), Кондратович Максим (1698), Кондратовський Василь (1698 [1540,арк.1]), Кондратович Максим (1700.11. [1528,арк.115]), шляхтич [1542,арк.1] Митюченко Аврам Ничипорович (1701), Дробничий Яцько (1702 [1528,арк.116], нак.), Дуброва Максим Андрійович (1702 [1528,арк.120] — 1703.05. [1528,арк.122] — ?), Маковчик Тимофій (? — 1710.06. — ?), Дуброва Пархом Романович (? — 1716 — 1719 — ?), Гончар Захар (1719), Колесник Петро (1721), Маковчик Федір (? — 1723 [1590,арк.1] — 1742), Довгун Юрій (1742 — ?).

У грудні 1656 р. в Любечі вїтом був Лука Олексійович, серед значних Гнат Кіяниця і Михайло Михайлович, який цього ж року був наказним сотником [1467,арк.423]. Серед міщан знаходимо представників шляхетських родин Бержновичів (Борис, 1656), Кужелевичів (Гришка, 1656) [1760,с.227], Манків (Каленик, 1658), Шпаків (Богдан Петрович, 1660, 1669, 1680), Костомах (Максим, 1671), Хорошунів (Мина, Давид), Ніжинців (Процик [1528,арк.191]), Навара (Радко Федорович, 1708 [1528,арк.213]). У 1666 р. залишився лише 21 міщанський двір. Гетьман І. Брюховецький надав любечанам універсал, за яким «...вольное каждому везде, где хто похочет, помешкане через універсал наш мети позволяем, а особливо о поселении на руинах места Любецького мешчанам любецким и хто одно колвек позволити ити до Любеча на мешкане на десять лет слободи заживати...», Д. Ігнатович наказував місцевому сотнику «не превлащать любецких мешчан под регламент», щоб не зашкодити чернігівському вїту, якому гетьман дозволив володіти любецькими міщанами [1916,с.37]. Зростанню Любеча сприяв перехід на гетьманський двір і кухню.

У 1651 р. Любеч задується як значний козацький центр [1767,с.14]. «У Любечі переписано сотню любецьких міщан, котрі постійно на сторожі» [1767,с.15].

6 травня 1666 р. написав заповіт один із старих любецьких козаків Григорій Балченко. Серед свідків був пречистенський священник Василь Кирилович, Гапон Нечаєнко, Андрій Каленко, Кіндрат Молочко, Борис Гуриненко [1577,арк.2]. У військовому відношенні Любеч так і не відновив свого попереднього значення. У 1721 р. тут було лише 6 козаків [2008,с.61-62], на початку 80-х рр. — 4 двори (5 хат) козаків-підпомічників [1524,арк.72зв.]. У Любечі були пушкарі, так, реєстр 1739 р. зафіксував двох сотенних пушкарів Мойсея Кириленка і Омеляна Слюсаря [522,арк.5].

Любецька волость належала на гетьманський Батуринський замок. Після вступу Мазепи вона була вилучена з гетьманських володінь. У 1708 р. Петро I, надавши полковнику П. Полуботку Любецьку волость, намагався створити в Гетьманщині два владних центри. Економічні важелі надавалися чернігівському полковнику, а політичні залишалися за гетьманом. Полуботок отримав лише у Любечі колишні двори, які рахувалися «на булаву»: 60 дворів городників, 11 калачників, 31 шевців, 8 бондарів, 2 тесль, 9 гончарів, 5 різників, 16 решітників, 12 рибалок, 4 слюсарів, 4 ковалів, 2 кравців, 9 ткачів [1761,с.261-264]. У 1713 р. у містечку Любеч мешкали 50 посполитих, серед яких 26 міщан [803,арк.40], у 1721 р. тут зафіксовано 217 дворів: з них 4 — міщані 197 — посполитих [2008,с.61-62], у 1723 р. — 211, а 1729 р. — 234 посполитих [790,арк.2]. Андрій Павлович Полуботок тримав 204 двори (1729 [447,арк.516-516зв.]), у 1753 р. — 217 [447,арк..652зв.-654зв.]. Сотник Василь Устимович купив 4 двори в місті, від якого перейшло до зятя Івана Мокрієвича (1729 [1731,с.55]), два з яких підтвердженні гетьманським універсалом ще від 31 травня 1717 р. У 1760 р. у Любечі проживали 1124 приватновласницькі та 82 монастирські посполиті. За даними РО знаходилось у володінні вдови Полуботка Анастасії Леонтович, яка мала тут 215 хат підданих і 2 вдов посполитих (1766 [652,арк.60зв.]). Інших власників піддані: Любецького Антонієвого монастиря 14 хат, сотника любецького Василя Силича 18, підполковника Василя Забережного 7, по 4 мали бунчуковий товариш Яків Лизогуб, священники любецькі Василь Чигиринець з Самійлом Гавриловичем, священник Андрій Сібірський, по одній хаті підданих мали значковий товариш Іова Сохацький, священник Федір Горбик, померлого священника Козьми Горбика син Василь, возний сотні Слабинської Василь Костянтинівич, козачка Євдокія Пушкар, сотник білоуський Григорій Звонкевич, нащадки померлого значкового товариша Михайла Зіневича, (1766 [652,арк.61зв.]). Від спадкоємців Полуботка містечко перейшло до останнього чернігівського полковника П. Милорадовича [1929,с.3]. На початку 80-х рр. XVIII ст. тут знаходились 262 двори (278 хат), зокрема, 16 дворів (16 хат) дворян, різночинців та представників духовенства, 236 дворів (259 хат) посполитих та 10 дворів (14 хат) підсусідків [1524,арк.72зв.]. **Шинки.** 4 у 1721 р. [2008,с.61-62], 14 шинкових дворів у 1747 р.: бунчукових товаришів Полуботків (1732), 3 Семена Полуботка (1747); 2 бунчукового товариша Івана Лизогуба (1747), 2 осавула сотенного Іови Сокоцького (1747), сотника любецького Івана Савича (1732), бунчукового товариша Володимира Полонецького (1732), любецького міщанина, а потім козака Трофима Бубельника (? — 1732 — 1747 — ?), міщанин любецький

Петро Безпалій (? – ран. 1732) після смерті залишив вдові Анастасії Федорівні (1687 – 1747 – ?) хутір і шинок в Любечі (? – 1732 – 1747 – ?). Потім вона стала підданою полуботківською, міщанина можливого любецького Степана Сокоцького (1732), потім козака Сидора Сокоцького (1747); військового товариша Миколи Соколовського (1747), військового товариша Тихона Костянтинівича (1747), священника Андрія Сібірського (1747), Любецького монастиря (1747). **Хутори:** 1) монастиря любецького, 2) міщанки любецької Анастасії Безпалчії, 3) священника любецького Гаврила Йосиповича (1732).

У 1636 р. на Роджественську церкву Марцін Каліновський надав 10 дворів у Любечі, яким вона володіла (у 1713 р. їх було 9: в Каменковщині 1, Скитках 1, Розсудові 2, на урочищі Клонів 1, на священницькій землі 1 в Любечі [1731,с.53,54]). У Любечі знаходились церква Воскресенська (збудована у 1694 р. [1807,с.314]).

Роджественська (Пречистенська) церква: *священники:* Василь Кирилович (1666 [1577,арк.2]), Яків Григорович (ран. 1675 [1760,с.237]), Котович Ярофій Іванович [1548,арк.1] (? – 1672 – 1700.05. [1528,арк.206] – ?), Котович Гаврило Ярофійович (? – 1697, безпарафіальний – 1706 [1513,арк.56] – 1732 – ?), Котович Іван Ярофійович [1556,арк.1] (? – 1732 – 1739 – ?, вікарій), Котович Самійло Гаврилович (? – 1732 – 1766 [652,арк.61зв.] – ?), Котович Андрій Самойлович (? – 1766 – ?), Котович Косма Самойлович (? – 1777 – ?), *дяки:* Котович Самійло Гаврилович (1718), Іван Дем'янович (1742 [1698,арк.21зв.]), *паламар:* Косма Кондратенко (1718). **Покровська** церква (збудована нова 1779 р.): *священники:* Остапенко Тихін, Остапенко Іван Якович [1545,арк.2] (? – 1706 [1513,арк.56] – 1732 – ?), Яків Власович (? – 1718 – 1739 – ?), Чертановський і Старичанський Івани в 1747 р., хтось з них Іван Андрійович (? – 1739 – ?, другий священник), *дяки:* Артем Омелянович (1718), Григорій Іванович (1742 [1698,арк.21зв.]), *паламар:* Кезя Філон Панкратович (? – 1709 [1528,арк.150] – 1718). **Троїцька** церква (заново зведена 1704 р.): *священники:* Іван (1672 [1602,арк.1]), Федосенко Іван Войтехович (Євтихійович) (? – 1704 [1862,с.221] – 1716 [1954,с.266] – ?), Горбик Петро (ран. 1747), Рудницький Федір (ран. 1747), його вдова Феодора, Маковчик Іван Тимофійович (? – 1709 – 1747 – ?), Волкович Андрій Федорович (? – 1739 – 1747 – ?), Маковський Іван (1764 [1576,арк.1]), *дяки:* Мостовий Яків Семенович (1718), Михайло Дмитрович (1742 [1698,арк.21зв.]), *паламар:* Федір Іванович (1718). **П'ятницька** церква: *священники:* Ревячич Флоріан Борисович (1647 [1929,с.111,112]), Прокіп, Григорій Прокопович (? – 1660 – 1709 – ?), Горбик Артем (1713), Горбик Косма Артемович (? – 1732 – ран. 1766 [652,арк.61зв.]), Горбик Яків Артемович, Красковський Григорій Єлисейович (? – 1747 – ран. 1761 [1569,арк.1]), Горбик Федір (? – 1747 – ?), *дяк:* Горбик Косма Артемович (1718), *паламар:* Микита Микитович (1718). **Параскеївська** церква: *священники:* Горбик Артем Юхимович (? – 1704 [1569,арк.1] – ран. 1727 [1556,арк.1]), *дяк:* Максим Трохимович (1742 [1698,арк.21зв.]).

СОТНИКИ: Рубанка (? – 1651 – ?), Герасим (1656.08., нак.), Унучко-Посудевський Сава Кононович (? – 1656.12. [1817,с.621] – 1657.22.10. [1817,с.621] – ?),

Водовозенко Петро (1656.18.12. [1009,арк.1] – ?, нак.), Михайлович Михайло (1656, нак.), Кгуштин Гнат (? – 1658.06. [1817,с.621] – ?), Кґрищенко Хилько (1658.27.07., повн. [1528,арк.30], 1659.07. [1817,с.621], нак.), Ращенко Хома (? – 1659 [1817,с.621] – ?), Кгуштин Гнат (? – 1660.03. [1482,арк.12] – ?), Посудевський Сава Кононович (? – 1660 – ?), Васильович Гаврило (? – 1661.04. – ?), Мокрієвич Іван (? – 1668 – ?), Посудевський Сава Кононович (? – 1669 – ?), Колос Іван (? – 1671.30.01. [1682,арк.1] – ?), Войцехович Стефан (? – 1671.06. [1552,арк.1] – 08. – ?), Іванович Григорій (? – ?), Решутько-Пригара Іван Матвійович (? – 1673 – 1681.19.06. – ?), Устимович Василь (1681 [1220,арк.1] – 1687.11. [1553,арк.1]), Орловський Прокіп Никодимович (1687, нак.), Олександрович Юрій (1687 – 1688.11.04. [1528,арк.88] – ?), Дуброва Мина Михайлович (1688.11.04. [1528,арк.88], нак.), Мокрієвич Іван (1688 – ?), Ворошило Павло Петрович (? – 1688 [1528,арк.86] – 1689), Бурдук Григорій (1688.18.06. [1760,с.247]), Юркевич Тиміш [1554,арк.1] (1689, нак.), Устимович Василь (? – 1689.05. [1528,арк.200] – 1690), Мокрієвич Онкій Карпович (1690 – 1693 – ?), Дуброва Мина Михайлович (? – 1691 – ?, нак.), Устимович Василь (1693, нак.), Юркевич Тиміш (? – 1695 – 1697 – ?), Пиріг Йосип (? – 1697 – ?), Шепеленко Фрол (? – 1697 – ?), Полонецький Василь (1698), Ворошило Павло Петрович (? – 1698.4.01. [1528,арк.89] – ?), Устимович Василь (? – 1698.05. – ?), Худолій Кирило Гапонович (1695, нак.), Ворошило Павло Петрович (? – 1699.02. – ?), Устимович Василь (? – 1699.24.09. – ?), Ворошило Павло Петрович (? – 1700.29.11. [1528,арк.115] – ?), Васильович Семен (1699, нак.), Юркевич Тиміш (1701, 1702.31.08. [1528,арк.120], нак.), Полонецький Василь (1701.06. – 1702.01. [1528,арк.116,120] – ?), Васильович Семен (1703, нак.), Устимович Василь (1704), Силіч Василь (? – 1706 – ?), Полонецький Василь (? – 1707 [1528,арк.218] – 1708.20.04. [1566,арк.1] – ?), Савич Іван (? – 1709.9.05. [1528,арк.131] – 1725), Полонецький Василь (1726 – 1727), Савич Іван (1727 – 1733), Савич Костянтин Іванович (1733 – 1735, нак.), Савич Іван Іванович (1735.28.03. – 1746), Костянтинів Тихін (1734, 1735, 1737, 1739 [518,арк.17], 1740, 1742, нак.), Посудевський Сава (1740, 1747, 1750.03., нак.), Савич Василь Іванович (1747.1.06. – 1759), Заредький N (1759 – 1760), Савич Василь Іванович (1760 – 1763), Посудевський Іван Федорович (1763 – 1773), Ренчинський Семен Якович (1773 – ?), Коридький Матвій (1779 – 1782), Сапега Василь Іванович (1782).

ОТАМАНИ: Герасим (? – 1656.08. – ?), Ялоцький Петро (? – 1671.06. [1552,арк.1] – 08. [1551,арк.1] – ?), Федорович Лазар (? – 1673.06. – 1675.11.06. [1601,арк.1] – ?), Дуброва Мина Михайлович (? – 1677.04. [1558,арк.1] – ?), Федорович Лазар (? – 1681.04. – 1684.12. [1528,арк.199] – ?), Івашковський (1685), Дуброва Мина Михайлович (? – 1685.22.11. – ?), Федорович Лазар (? – 1687.11. [1553,арк.1] – ?), Бурдюк Гришко (1687 – 1688.06. – ?), Васильович Семен (1689), Орловський Ничипір (1689.05. [1528,арк.200] – 1690.24.10. – ?), Юркевич Тиміш (? – 1691.28.09. – ?), Худолій Кирило Гапонович (? – 1695.05. – 11. – ?), Терещенко Петро (? – 1697.11.10. [1528,арк.101] – 1698), Васильович Семен (? – 1698.4.01. [1528,арк.89] – ?), Юркевич Тиміш (1698), Пиріг Йосип (1699), Шепеленко Фрол (1699),

Юркевич Тиміш (1699), Васильович Семен (? – 1699.05. – 12. – ?), Юркевич Тиміш (? – 1700.29.11. [1528,арк.120] – ?), Терещенко Петро (? – 1701.08. [1555,арк.1] – ?), Юркевич Тиміш (? – 1702.01. [1528,арк.120] – 1703.15.05. [1528,арк.122] – ?), Терещенко Петро (? – 1704.21.07. [1528,арк.207] – ?), Васильович Семен (? – 1703 – 1705.07. [1557,арк.1] – ?), Мілкович Кирило (1707 [1528,арк.208]), Теременко Павло (1708), Шумейко Григорій (? – 1710.28.06. [1528,арк.215] – 1726.26.01. [1761,с.275] – ?), Мостовий Михайло Семенович (1726.25.01. [1761,с.270], нак.), Пушка Петро Іванович (1729 – 1743, 1745.22.03. [1510,арк.195], 1746, 1747 [1510,арк.197], 1750 [532,арк.72]), Голубовський Ничипір (1743), Федорович (1743), Красковський Федор (? – 1746 – ?), Красковський Павло (сер. XVIII ст.), Савич (? – 1765 – ?), Красиловець Лука Тихонович (1766.25.04. – 1780), Каменецький-Скачковський Данило Васильович (1780 [1416,арк.21] – 1782 [1325,арк.270]).

ПИСАРІ: Дробний Богдан Корнійович (1656.12., 1676), Худолій Кирило Гапонович (? – 1683.06. – 1688.06. – ?), Здурський Іван (? – 1699 – ?), Красковський Іван (міський ? – 1700 [1528,арк.115] – 1702 [1528,арк.120] – ?), 1725 р. – «писаря сотенного не определено», Здурський Іван (? – 1739 [522,арк.11зв.] – 1746), Щербина Семен (1746.03. – 1747.2.02. [1510,арк.197] – ?), Володковський Григорій (? – 1750 [532,арк.72] – ?), Лук'яновський Корній (? – 1752 [1769,с.124] – ?), Чернявський Григорій (? – 1755 – 1760 [849,арк.107]), Красиловець Лука Тихонович (1760 – 1766), Каменецький-Скачковський Данило Васильович (1766.21.04. – 1780 [1416,арк.21]), Красковський Іван (1780 [1416,арк.24] – ?).

КАНЦЕЛЯРИСТИ СОТЕННІ: Плевич Іван Максимович (? – 1739 [522,арк.16] – 1747 – ?), Григорович Григорій (? – 1739 [522,арк.16] – 1740 – ?), Зеленський Степан (? – 1752 [1769,с.124] – ?).

ОСАВУЛИ: Ярмоленко Мартин (? – 1718 – ?), Юскович-Красковський Яким Герасимович (? – 1726 [1761,с.277] – ?), Яким Іванович (? – 1732 – ?), Юскович-Красковський Григорій (? – 1738 [536,арк.7] – ?), Максименко Григорій (? – 1739 [522,арк.11зв.] – ?), Мартиненко Юхим Степанович (? – 1740 – ?), Мартиненко Йова Степанович (? – 1745.22.03. [1510,арк.195] – 1749), Залський Денис (1750 [532,арк.72]), Порохня Тимофій (1750 [532,арк.72]), Юскович-Красковський Павло (? – 1762), Красковський Павло Григорович (1762 – 1772), Манко Іван (1771 [915,арк.186]), Яченко Герасим (1775 [1516,арк.28] – 1779 [1516,арк.28] – ?).

ХОРУНЖІ: Величковський-Тарасович Микола (? – 1697 [1528,арк.104] – ?), Величковський-Тарасович Василь (? – 1718 – ?), Губар Карпо Опанасович (? – 1725 – ?), Губар Яків (? – 1725.12. – ?), Губар Данило (? – 1738 [536,арк.1]), Кулаковський Іван (? – 1732 – 1739 [522,арк.11]), Юскович-Красковський Федір Іванович (1739 – 1759.11.12), Тупиця Іван, Єнченко Герасим (1770 [1516,арк.28] – 1775 [1516,арк.28]), Савич Семен Іванович (1775 – 1779 [1517,арк.29] – ?), Красиловець Лука Тихонович (1781).

ГОРОДНИЧІ: Бурдук Дем'ян (? – 1725 – 1739 [522,арк.14] – ?), Бурдук Михайло (? – 1747 – ?), Бубенник Трохим (? – 1740 – 1750 [532,арк.72] – ?).

КОМІСАРИ СОТЕННИ: Кезь Григорій (1747), Опанасенко Петро (1747).

Сотенну артилерію обслуговували пушкарі Матвій Кирилено і Омелян Слюсар (1740), Омелян Бібковський і Мокій Слюсар (1747).

Шляхтич Гнат **Кгуштин** [1218,арк.1] у грудні 1657 р. купив дім у Любечі у Яна Софоновича за 16 коп [1218,арк.1]. Сотник любецький (? – 1658.06. [1817,с.621] – ?), (? – 1660 [1482,арк.12] – ?). У 1661/1662 рр. він проїжджав через курську митницю з товаром [751,арк.1].

Син сотника опішнянського Гадяцького полку і онук (за материнською лінією) бунчукового товариша Івана Ломиковського Матвій Іванович **Корицький** службу розпочав з 1765 р. у ГВС у чині полкового канцеляриста, у 1777 р. отримав чин військового товариша, сотник любецький (1779 – 1780 [1416,арк.10] – ?). У поході був ще військовим товаришем. Сотник (1789). Мав 6 підданих чоловічої статі у м. Городищі Лубенського полку. У 1789 р. ще був неодруженим. Ротмістр, «исправник» Городницького повіту (1791).

В останній чвертві XVII ст. щонайменше чотири рази уряд отамана городового тримав Лазар **Федорович**, який крім того згадувався і як отаман курінний у 1676 р. і товариш полку Чернігівського у 1682 р. [1697,арк.235]. У 1673 р. продав любецькому козаку Міні Михайловичу Дуброві плець дворовий між володіннями Федора Філоновича, від якого і придбав його, а також сіножать при тому ж плеці, куплену від Залського [1601,арк.1]. З козацького середовища отаманом наказним городовим у 1725 р. став Михайло Семенович **Мостовий**. Його рідний брат Яків Семенович (1669 – 1740 – ?) згадувався як козак «ніщетний» любецький (? – 1732 – 1740 – ?), виборний (1740). Мав двір з однією хатою в Любечі. Отаманами любецькими часто ставали представники міщанського середовища. Так, отаманом у 1671 р. був Петро **Ялоцький**, одночасно з ним міщанином чернігівським (1666) згаданий Василь Семенович Ялоцький. Петро **Терещенко** був отаманом городовим любецьким у 1697 – 1698 рр., 1701.08., товаришем сотні Любенької у 1702 р. [1528,арк.120]), знову отаманом – у 1704 р. Дмитро і Артем Терещенки фікуються серед любецького міщанства у 1718 р. З міщанського середовища походив і рід **Шумейків**, представник якого Пархом у 1657 р. згадувався як міщанин любецький [1218,арк.1]. Григорій же Шумейко розпочав службу з 1694 р., пройшовши гарт у паланківському поході, у 1695 р. у кезикерменському, 1697 р. – таванському, у 1702 р. – під Орешек, брав участь у походах 1706, 1715, 1716, 1724 рр. [124,арк.162]. Кілька років був отаманом городовим (1718 – 1724).

Дробні (Дробничі)

I

Корній.

II

Богдан Корнійович – шляхтич [1760,с.242], писар любецький (? – 1656.12. – 1676 [1760,с.237] – ?). Міщанин любецький (1678 [1760,с.242]).

II

Яків – наказний вїйт любецький (1702 [1528,арк.120]), відомий у 1709 р. як свідок у Любечі [1567,арк.1], у 1716 р. як значний міщанин любецький [1550,арк.1].

Андрій – райця чернігівський (1710 [1846,с.33]).

III

– Н Яківна. Ч.: (1721) Іван NN, мешканець чернігівський [1513, арк.107зв.]. У ґрунті коротковському продав частину з селищем Думинським Молявці [1513, арк.107зв.].

Висоцькі

Євтихій Васильович – писар королівський Канцелярії справ руських (1574), 1 травня 1574 р. отримав навечно новоосаджене с. Хижинець в повіті Брацлавському [1975, с.253].

Яким – королівський секретар. 29 березня 1589 р. отримав королівський привілей на три служби: 1) Миси між боярами Голенищівськими, 2) з Сільчанського ґрунту, 3) з Неданчицького ґрунту і на озеро Святе в Голенищівській землі під Мисами, землю Розсудовщину у Любецькому старостві [1975, с. 425]. 5 березня 1595 р. Розсудовські підтвердили за собою три служби з Розсудовщини і озеро Святе [1975, с.450], 18 червня 1595 р. декрет між ним і Розсудовським за Розсудовщину [1975, с.447].

Онисим – товариш сотні Любецької (1701 [1555, арк.1]), козак міського куреня Любецької сотні (? – 1704 – 1726 [1761, с.275] – ?).

Григорій – козак міського куреня Любецької сотні нововписаний в ревізію 1725 р. (1725 [1761, с.276] – ?).

Роман – козак міського куреня Любецької сотні (? – 1732 – ?).

Водовозенки (Водовози-Лопатні)

I

Петро – наказний сотник любецький (1656.18.12. [1467, арк.424]).

II

Семен.

III

Левон Семенович – козак-підпомічник (1747). Д.: Параска Мартинівна Н (бл. 1697, Церковище – ?).

Опанас Лопатен – козак д. Шибиринівки (1732).

Іван Лопатен – козак д. Шибиринівки (1732).

IV

Мартин Леонович (бл. 1737 – ?) – козак-підпомічник.

Данило Леонович (бл. 1748 – ?) – козак-підпомічник. Д.: Домнікія Андриївна Н (бл. 1751 – ?).

Ярмултовські і Ворошила

Ярмулти гербу Доленга.

I

Павло Ярмултовський (? – 1618 – 1669 – ран. 1670.2.03.) – шляхтич. Сотник новобихівський (? – 1656 – ?), комендант бихівський. 4 травня 1657 р. Б. Хмельницький надав йому універсал за «зичливісти его в поданню намъ в фортеלבъ Биховской», який підтвердив володіння «селом его власнимъ» Вербичами, та «влок шест и млинокъ» у с. Горбово, «все тое в тракте Любецком в полку Черниговском лежачіе» [1800, с.225]. У 1664 р. село Постовбиця Роїської сотні король, відібране у нього і його дружини Марини як у ребелітантів, віддав жов-

ніру Яну Ярмултовському. Полковник компанійський (? – 1669 – ?). 2 березня 1670 р. гетьман Д. Ігнатович згадував «славной памяти небожчика Павла Ярмолтовского» та «власні его грунта отческіе» [1731,с.310-311]. Д.: (1664) Марина (Мар'яна) NN (Павлівна Кельчевська ?) (? – 1648 – 1688 – ?). Старожили на час проведення Генерального слідства про маєтності у 1729-1730 рр. ще пам'ятали, що П. Ярмултовський після «лядської війни» одружився з шляхтянкою, спадкоємицею Вербич, а згодом отримав універсал Б. Хмельницького (1657) [1995,с.14]. У 1670 р. гетьман Д. Ігнатович надав Марині Ярмултовській універсал, який затверджував за нею право на володіння маєтностями. 27 жовтня 1687 р. вона отримала універсал чернігівського полковника Я. Лізогуба на володіння д. Вербичами [1995,с.17], 11 вересня 1688 р. разом з онуком Павлом Ворошилою, сином зятя Петра Ворошили – універсал гетьмана Івана Мазепи [1731,с.311-312].

Ян Ярмултовський – жовнір (1664).

II

– N Павлівна Ярмултовська (? – 1667 – ран. 1688.11.09. [1731,с.311-312]). Ч.: (1667) Петро N Ворошило (? – 1638 – 1671 – ран. 1688.11.09. [1731,с.311-312]) – с. Куликівка [1731,с.311-312] у Седнівській волості після Паців (Тризн) перейшла Ворошилі. Ротмістр надвірної корогви гетьмана Ігнатовича (? – 1669 [1804,с.460] – 1671.01. [1948,с.11] – ?). Володів д. Вербичі [1647,арк.1]. Можливо з роду Петра Ворошильського (? – 1590 – 1607 – ?), любецького шляхтича (1607).

III

Павло Петрович Ворошило (? – 1667 – 1705 – ран. 1709.1.01. [1731,с.312-313]) – 2 серпня 1697 р. отримав універсал «въ подтверждение его владетьныхъ правъ» на с. Вербичі [1995,с.17]. Значний козак, якому Борковський зі своєї юрисдикції надав с. Велика Вісь. Сотник любецький (? – 1689 – ?), (1698), (1699), (1700). Військовий товариш. Володів д. Вербичі Д.: N Василівна Дунина – Борковська (? – ран. 1709), донька генерального обозного.

IV

– Марія Павлівна (? – 1696 – 1714 – ?) – власниця частини д. Вербичі. 1 січня 1709 р. І. Скоропадський надав підтвержуючий універсал осиротілим дітям покійного Павла Ворошили [1731,с.312-313]. Ч.: (після 1709 – 1714 – ?) Яків Юрійович Бакуринський (? – бл. 1749), сотник роїський.

– Анастасія Павлівна (? – 1697 – 1767 [755,арк.618] – ?). Ч.: (після 1709 – 1713 – 1755 – ?) Яків Ілліч Чирва, значковий товариш.

– Гафія Павлівна (1704 – 1755 – ?) Ч.: Севастян Пашковський, значковий товариш.

Костянтиновичі

I

Давид Костянтинович – міщанин любецький, згадується серед керівників повстання у Любечі. Його добра як русина і «Ruthenorum rebellem, incolam Lublinensem» правом кадука через чесника чернігівського Адама Буркацького були передані Миколі Фрикачу, що підтверджено королівськими привілеями 27 березня 1651 р. і 18 серпня 1654 р.

II

Родіон

Тихоній (1688 – 1756 – ?) – службу розпочав з 1713 р., сотник наказний любецький (1734, 1735, 1737, 1739, 1740, 1742), значковий товариш Чернігівського полку (? – 1742 – 1743), абшитований військовий товариш (1743 – 1756 – ?). Мав житловий двір і шинок у Любечі (1747). У 1740 р. в одному дворі з ним жила племінниця – бездітна вдова Феодора Сидорівна N (1678 – ?). Д.: (1709) Марія Іванівна Савич [1939,с.466] (1693 – ?), донька сотника любецького.

III

Микола Родіонович (1709 – 1788 – ?) – службу розпочав з січня 1738 р., значковий товариш і городничий чернігівський (1750 – 1768.21.03. [604,арк.1]). Через старість абшитований військовий товариш (1768 [604,арк.1] – 1788 – ?). Гвалтовно вибив з двору і захопив майно у Івана Добровського [970,арк.1]. Мав дерев'яний дім у Чернігові (1781 [1775,с.2]), у Чернігівському повіті 31 хату підданих (1782 [1606,арк.31]), 200 підданих у Чернігові, 4 селах (у т. ч. Неданчихах Любецької сотні [1775,с.47]) і 2 «деревнях» (1788). Тримав Тищенків хутір (1781) з винокурним заводом, приїжджим двором і 10 підданих [1775,с.55]. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.132].

Купріян – полковий канцелярист Чернігівської ПК (1732 [1748,с.7]).

Григорій Тихонович (1727 – ?).

Василь Тихонович (1735 – ?) – службу розпочав з 1761 р. значковим товаришем, возний сотенний слабинський (1764 – 1773 – ?), возний у відставці (1788). Від шляхти полку підписав наказ до Комісії по складанню нового Уложення [1787,с.246]. У 1773 р. з ним судився полковник Милорадович за захоплення ґрунтів [44,арк.1]. Мав 22 підданих в 1 хуторі. Д.: Параска Іванівна Маркович, донька військового товариша.

Іван Тихонович (1738 – ?).

– Уляна Тихонівна (1726 – ?).

IV

Григорій Миколайович (1745 – ?) – навчався в Чернігівському колегіумі (1758).

Іван Миколайович (1747 – ?) – навчався в Чернігівському колегіумі (1758).

Пилип Миколайович (1757 – 1790 – ?) – прапорщик у відставці (? – 1782 – 1790 – ?). Мав у Чернігівському повіті 11 хат підданих (1782 [1606,арк.31]), 167 підданих у 1 селі, 1 «деревне» і 1 хуторі (1788). Д.: Софія Федорівна Мокрієвич, донька військового канцеляриста.

Василь Миколайович (1755 – ?).

Михайло Миколайович (1769 – ?).

– Уляна Миколаївна. Ч.: Степан Андрійович Прежевський (1752 – ?), секунд-майор (1787), надвірний радник (1790). За ним 56 підданих спадкових і в придане дружини [1623,ч.III,арк.4].

Вечурські (Вечерські)

I

N — шляхтич [1490,арк.56]. Д.: N Мануйлівна Данич [1490,арк.56], донька козака Роїської сотні.

II

Клим — боярин любецький, потомок Кіндрата Данича.

Матіяш — боярин любецький, потомок Кіндрата Данича.

Федір N — шляхтич (1690 [1490,арк.56]).

III

Сава

Ярмола (? — 1732 — ран. 1742) — старовинний козак д. Убежич (1726 [1761,с.278]), ґрунтовий (1732). Був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана (1732 [288,арк.53]).

IV

Олексій Савич (1700 — ?) — козак д. Убежич, племінник Ярмоли, з яким служили з одного двору. У 1747 р. служив з одного двору з двоюрідним братом Андрієм.

Андрій Ярмолайович — козак ґрунтовий д. Убежич (? — 1718 — 1732 — ?).

Сава Ярмолайович — козак куреня міського д. Убежич Любецької сотні (1732 [1748,с.32]). Присягнув цариці у 1742 р. [1698,арк.92].

Діонісій Ярмолайович (1717 — 1787 — ?) — козак д. Убежич. Присягнув цариці (1742 [1698,арк.92]). Д.: NNN (? — ран. 1787). Мали синів Микиту (1769 — ?), Прохора (1774 — ?), Тихона (1779 — ?).

Дем'ян Ярмолайович — присягнув цариці (1742 [1698,арк.92]). Козак д. Убежич.

V

Максим — козак виборний Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]).

Лаврін (1761 — ?). Д.: Єфросинія NN. Мали сина Гната (1783 — ?) і доньку Олену (1778 — ?).

Опанас (1722 — ?). Д.: Уляна NN. Мали синів Михайла (1776 — ?), Мойсея (1782 — ?), Кіндрата (1784 — ?), Івана (1786 — ?), доньок Євфимію, Ксенію (1783 — ?).

Гаврило (1732 — ?). Д.: NNN (? — ран. 1787). Мали синів Ярмолу (1772 — ?), Дениса (1778 — ?), Григорія (1782 — ?), доньку Євдокію (1783 — ?).

Ничипір (1761 — ?). Д.: Тетяна NN.

Максим (1771 — ?).

Федір (1759 — ?).

Косма (1759 — ?). Д.: Феодосія NN. Їх сини Мина (1780 — ?) і Петро (1784 — ?).

Федір (1722 — ?) — мав 3 підданих (1787). Д.: Гафія NN. Мали синів Марка (1757 — ?) і Дем'яна (1783 — ?).

Бубенники

I

Максим — шляхтич, мешканець любецький (1680).

II

Семен — міщанин любецький (1709 [1528,арк.131]). Володів батьківським двором. Купив ґрунт у Тереха Мороза, дві комори у Михайла Коломійця і Максима Пінчука. 20 липня 1723 р. написав заповіт, яким передав майно молодшому сину Федору [1590,арк.1].

III

Трохим Семенович (1683 — ?) — городничий любецький (? — 1750 [532,арк.72] — ?). Д.: Меланія Дем'янівна N (1713 — ?). Мали доньок Тетяну (1737 — ?) і Катерину (1738 — ?).

Федір Семенович — за заповітом батька отримав двір з садом, гумном, солововнею поміж ґрунтів Отроховича і Дробнича.

Ярмола — козак міського куреня Любецької сотні (? — 1723 — 1732 [1748,с.31] — ?). Мав ґрунти в урочищі Криві (Іради ?) [1590,арк.1].

Омелян — козак міського куреня Любецької сотні (? — 1732 — ?).

Прокіп — козак міського куреня (? — 1732 [1748,с.31] — 1740 — ?). Мав двір у Любечі (1740).

Григорій — козак-підпомічник міського куреня (1739 [522,арк.9зв.]).

Матвій — козак-підпомічник міського куреня (1739 [522,арк.9зв.]).

Бурдуки

I

Федір — зацний міщанин любецький (1671 [1760,с.239]).

Гришко — зацний любецький (1684 [1760,с.245]), наказний сотник любецький (1688 [1760,с.247]).

II

Дем'ян Григорович (1668 — ?) — городничий любецький (? — 1725 — 1739 — ?). Д.: Уляна Григорівна N (1678 — 1740 — ?).

III

Михайло Дем'янович (1702 — 1740 — ?) — козак виборний малоґрунтовий міського куреня (? — 1739 [522,арк.10] — 1740 — ?). Мав двір з однією хатою в Любечі. Д.: Євдокія Кирилівна N (1704 — ?).

Андрій Дем'янович (1718 — 1747 — ?) — розсильщик Любецької сотні (1747). Д.: Наталія Дмитрівна N (1721 — ?).

— Єфимія Дем'янівна (1720 — ?).

IV

Петро Михайлович (1727 — ?) — козак-підпомічник м. Любеч (1782). Д.: Ганна Давидівна N (1729 — ?). Мали сина Максима (1772 — ?), доньок Євдокію (1767 — ?), Варвару (1774 — ?).

Григорій Михайлович (1728/1731 — ?) — козак-підпомічник м. Любеч (1782). Д.: Олена Аврамівна N (1739 — ?). Мали синів Ісає (1762 — ?), Якова (1766 — ?), Івана (1769 — ?), доньок Мотрю (1768 — ?), Уляну (1774 — ?).

— Гафія Михайлівна (1736 — ?).

Родіон Андрійович (1739 — ?) — козак-підпомічник м. Любеч (1782). Д.: Тетяна Павлівна N (1745 — ?). Мали синів Павла (1770 — ?), Симона (1780 — ?), доньок Тетяну (1764 — ?), Дарію (1772 — ?).

Василь Андрійович (1745 – ?) – козак-підпомічник м. Любеч (1782). Д.: Софія Іванівна N (1749 – ?). Мали доньок Гликерію (1779 – ?), Феодосію (1781 – ?).

Ждановичі

Жданович Федір – отаман Седнівської сотні (1676).

I

Іван – шляхтичі гербу Помян [1920,с.52]. 13 лютого 1716 р. шляхтянка Катерина Опоковна Ждановичева з сином своїм Іваном Ждановичем і зятем – шляхтичем Михайлом Романовичем продали грунт Полуботку.

II

Яків Іванович (? – ран. 1727) – за сімейною легендою вийшов з Литви. Службу розпочав з 1694 р., староста любецький (1695). Значковий товариш. Був у поході, коли готували плити в Сорокошицях для Київського монастиря і жили у Києві до Покрови (1712) [283,арк.33]. Сотник городницький (1717 – 1726). Загинув у гілянському поході. За універсалом Скоропадського володів Камкою у Седнівській сотні [1526,арк.104]. У 1712 р. купив грунт у Дем'яна Милкевича [1593,арк.1]. Д.: N Василівна Дуніна-Борковського, донька генерального обозного, в першому шлюбі за Федором Павловичем Домонтовичем, сотником седнівським.

III

Григорій Якович (? – 1713 – 1748) – службу розпочав з 1728 р., значковий товариш (? – 1735 – 1748). Був у польському поході (1735). Присягнув цариці Єлизаветі Петрівні (1742 [1698,арк.45зв.]). Мав у Городні двір житловий і шинок, 3 підсусідків (1739), 2 посполитих (1743), 1 двір підсусідків (1747), шинок у Седневі, у д. Камка 5 дворів посполитих та житловий двір.

Максим Якович (1714 – 1740) – значковий товариш (? – 1735 – 1740 – ?) Чернігівського полку. Був у польському поході (1735). Мав у д. Камка 1 двір майстрового посполитого та власний житловий двір, в цьому ж селі двір житловий Василя Ждановича (не вказане звання) (1740). Ждановичі у 1739 р. мали 21 підсусідка у 18 дворах у д. Камка, а у 1740 р. – 16 дворів. Д.: NNN (? – 1705 – 1747 – ?), у 1743 р. мала у д. Камка 5 посполитих, двір житловий, двір і шинок у Камці.

Василь Якович (1713/1719 – 1790 – ран. 1798) – службу розпочав 1736 р., значковий товариш Чернігівського полку (1736 – 1760, без універсалу). Присягнув цариці Єлизаветі Петрівні (1742 [1698,арк.46]). У 1750 р. очолив команду з 32 козаків у польську прикордонну комісію [836,арк.1]. Володіння мав у Седнівській сотні (1738), у д. Камка 4 двори підданих та житловий (1741), 5 дворів посполитих (1747), 6 дворів (1769) [241,арк.16]. Значковий товариш (1760 – 1768). Абшитований полковим хорунжим (з 1768.31.01. [602,арк.1]). Абшитований бунчуковий товариш (? – 1788 – 1790 [1619,арк.16] – ?). Д.: Тетяна Карпівна Маркович (? – 1798 – ?), донька чернігівського бурмістра.

IV

Василь Григорович (бл. 1734 – 1796) – службу розпочав з 1759 р. у ГВК, канцелярист МК. Військовий товариш (з 1765.20.12.), бунчуковий товариш (1774.14.01. – 1787 [1616,арк.42]), прем'єр-майор у відставку (з 1787).

Мав 156 підданих у 1 місті, 1 сільці, 1 хуторі [1616,арк.42]. Д.: Марина Григорівна Кленус, донька полкового осавула.

Василь Максимович (бл. 1720 – ?) – колезький канцелярист МК (1765), військовий товариш (з 1765.22.12), бунчуковий товариш (з 1774.14.01.), абшитований бунчуковий товариш [1616,арк.42].

Яків Максимович (бл. 1738 – 1787 – ?) – службу розпочав з 1759 р. у ГВК, канцелярист МК (1765). Служив у ГВС. Абшитований військовий товариш (1765.20.12. – 1790 [1619,арк.16] – ?). Д.: Параска Семенівна Стоїнська, донька полкового писаря.

Володимир Максимович (бл. 1740 – ?) – службу розпочав з 1759 р. у ГВК, канцелярист МК (1765), військовий товариш (з 1765.20.12.). Бунчуковий товариш (з 1782.7.12.). Абшитований бунчуковий товариш (? – 1787 [1616,арк.42] – 1790 – ?). Д.: Ганна Павлівна Сахновська, донька бунчукового товариша.

Іван Васильович (? – 1787 – ?) – службу розпочав з 1759 р. в ГВК, військовий канцелярист (з 1762) у МК, Канцелярії Малоросійського Скарбу. Військовий товариш (з 1780), писар полковий (з 1781). Проживав у Воронежі, де мав 6 підданих [1526,арк.104]. Д.: Ганна Григорівна Трусевич, донька полкового осавула. Мали синів Василя, Герасима, Петра.

Матвій Васильович (1743 – ?) – службу розпочав військовим канцеляристом (з 1766), військовий товариш (з 1779.16.06.), абшитований бунчуковим товаришем (з 1784.1.02.). Д.: Ганна Антонівна Силіч.

–Марфа Василівна. Ч.:Георгій Васильович Лисенко, полковий писар [1753,с.176].

Зубрицькі

У Білорусії відомий шляхетський рід Зубрицьких.

Криштоф – жовнір з 1609 р., чернігівський військовий (1635 – ?). Поборця Чернігівського воєводства (1635 [1903,с.127]). Після московського походу 1621 р. разом з братами тримав привілей на селище Яковлевичі. Після смерті Мартина Зубрицького у березні 1629 р. отримав привілей на другу частину селища Яковлевичі. Мав 20 волок під м. Кобищем в урочищі Савинки. 20 лютого 1633 р. йому і дружині було підтвержене володіння с. Липська над р. Смолянкою [1975,с.675]. Д.: Катерина Жуцька.

Ян (Іван) – жовнір, учасник московського походу 1621 р. Шляхтич, рудник любецький, записав поминання роду у Межигірському монастирі: Іван, Тиміш.

Мартин (? – бл. 1629) – жовнір, учасник московського походу 1621 р. Дворянський брат Криштофа. Д.: Барбара Ляковська, в другому шлюбі (1635) за Яном Гроховським.

I

Іван – козак Вибельської сотні (1702). Був у вересні 1702 р. у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі. Значковий товариш. У 1728 р. розглядалась його справа про небажання козака Андрія Гудовича отримати від нього гроші і повернути йому універсали і «кріпості», які батько Івана передав Гудовичу у забезпечення займу в 100 рублів і 12 осьмачок ржаного борошна [1453,арк.2].

Андрій – значковий товариш (? – 1709 – ?), у 1709 р. отримав універсал на с. Семки Мглинської сотні. Мглинський городовий отаман (1726 [166,арк.2]). У 1726 р. продав с. Семки Меншикову [1729,с.46].

II

Іван — син значкового товариша, значковий товариш (1735 — 1758 — ?), бунчуковий товариш.

Федір — син значкового товариша, значковий товариш (1738 — 1758 — ?) [479, арк. 2].

III

Дмитро — намісник Стародубської протопопії (? — 1763 — 1767 — ?). Мав млин у с. Кропивна. У 1767 р. військовий товариш Вишнецький захопив у нього жито [597, арк. 1]. Протопоп стародубський (1781).

Дмитро Іванович — військовий товариш (1787). Д.: N Данилівна Зеневич.

— Софія Іванівна. Ч.: Андрій Карнович.

— Ганна Іванівна. Ч.: Лука Голяк.

IV

Дмитро Дмитрович (1747 — ?) — навчався у КМА (з 1757.7.09.), священик (1787). Д.: Пелагея N Войцехович, донька полкового писаря.

Микола Дмитрович (1747 — ?) — навчався у КМА (з 1758.7.09.).

Олексій — службу розпочав з 1760 р., секунд-майор (з 1781.1.01.), служив в Лубенському карабінерному полку.

2 представники роду Зубрицьких — мешканці с. Ладанка внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945, с. 590].

Полонські (Полоницькі)

I

Остап — писар полковий канівський (? — 1663 — ?). Д.: Маргарита Микитівна Углицька, донька священика, потім протопопа богуславського і синицького. Ім'я її матері — Марія.

Клим.

II

Василь Остапович (? — 1654 — бл. 1727) — гербований шляхтич [1555, арк. 1]. Після переходу на Лівобережжя з канівчанами уже у 1679 р. у документах зафіксований як знатний товариш Чернігівського полку. Гонець гетьманський до Москви (1693), військовий товариш [1432, арк. 1], товариш Чернігівського полку (1695). За гетьмана І. Мазепи став сотником любецьким (1701.05. — 1708.04.), у вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдіхою на урочищі Лопі. Значний військовий товариш (? — 1709 — ?). 10 січня 1707 р. продав Павлу Полуботку греблю вище Носових млинів на річці Снові, під с. Новими Боровичами [1936, с. 172]. Бунчуковий товариш (? — 1718 — 1727). Активно заселяв вільні землі. 30 серпня 1709 р. отримав гетьманський універсал, який дозволяв йому на р. Бречі, нище його слобідки Володимирки, засипати греблю і поставити млини [1936, с. 172]. 11 грудня 1709 р. гетьман надав йому універсал на маєстності в Любецькій сотні: сс. Шумани і Кези, замість с. Боровичів і слободки Бобровиці, відданих Павлу Полуботку, отримав від останнього с. Домишлин з хутором Брецьким і 2 млинами, що і було стверджено гетьманським універсалом 14 липня 1710 р [1936, с. 173].

13 вересня 1710 р. отримав гетьманський універсал з дозволом «осадить людей заграничних» в хуторі його на грунтах Домошленських. У 1714 р. оселив при Хавдіївському млині слободку Іванівку, у 1716 р. поселив слободу Михайлівку Тютюниківську [1936, с. 173]. Піддані с. Домошлинн Менської сотні відмовлялися виконувати на нього повинності і записувалися в козацтво [154, арк. 1]. У 1725 р. Сенатом відпущений в Україну [550, арк. 2]. 18 травня 1727 р. мешканці с. Домошлин Василь Кугученко та Іван Верещака звинуватили його в захопленні їх майна, худоби, ґрунтів і несправедливого ув'язненні [193, арк. 1]. 20 травня 1727 р. новописані козаки с. Домошлин звинуватили його у поверненні їх у підданство та побитті ним козака Василя Оначенка і менського сотника Івана Сахновського [181, арк. 1]. 27 вересня 1727 р. доносив на колишню полковницю чернігівську Ганну Полуботківну про захоплення нею ґрунтів в урочищах Дубровище і Гутище [178, арк. 1]. У 1728 р. розслідував службові зловживання у Менській і Синявській сотнях [178, арк. 25]. Вів майнові суперечки у 1713 – 1727 рр. [178, арк. 26]. Мав дідівський млин на р. Сулиці в с. Жданах під Лохвицею [1858, с. 50]. Помер у низовому сулацькому поході [1936, с. 173]. Поминальник його роду: Меланія, Василь, Ганна, Петро, Тетяна [1471, арк. 212]. Д.: Анастасія Рафаїлівна Давидович, донька седнівського сотника.

Григорій Климович Полонський – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1718 – ?). Неписьменний.

III

Іван Васильович – студент школи поетики Чернігівського колегіуму (1718).

Василь Васильович (бл. 1721/1716 – ?) – навчався в класі фари Чернігівського колегіуму (1732 [1748, с. 126]), потім у КМА (? – 1736 – ?). Служив з 1740 р. військовим канцеляристом при ГВС. 17 березня 1742 р. призначений військовим товаришем [1683, арк. 2] «1741 году з войсковихъ канцеляристъ за отчески службы и его при Генералной Канцелярии в доолжности канцелярской отправленніе службы» [1895, с. 136] і служив у цьому чині за нарядами судової канцелярії (1742 – 1761 – ?). Присягнув Єлизаветі Петрівні (1742 [1698, арк. 44]). У 1743 – 1744 рр. домишленський мешканець Степан Кугученко скаржився на нього з проханням виключення з-під його володіння і запису до козацького стану [811, арк. 1]. Мав у с. Домашлині 47 посполитих, у д. Тютюниковій 7, у Домашлині житловий двір (1743), житловий двір і шинок, 17 дворів посполитих, у сл. Тютюниківці 4 двори посполитих, у д. Брячі 6 дворів посполитих (1747). Сотник любецький.

Михайло Васильович (? – 1757) – військовий канцелярист ГВК (? – 1741), військовий товариш (1741 – 1747). Присягнув Єлизаветі Петрівні (1742 [1698, арк. 44]). Бунчуковий товариш (з 1747.31.03.). Його купчі і універсали привласнив швагро А. Сібірський [301, арк. 1]. Мав у с. Домашлині 21 посполитого, та у с. Брячі 14. Житловий двір та шинок у с. Домашлині, у с. Домашлині 27 дворів посполитих, у д. Брячі 8, житловий двір і шинок, у с. Стольному, у с. Блистові 10 дворів посполитих, 7 дворів підсусідків та 2 двори служителів, 2 двори в пошуках козацтва, у сл. Брячі 10 дворів посполитих, 5 дворів підсусідків, 1 двір служителів (1750). Убитий війтом і посполитими с. Габриловки Киселівської сотні [553, арк. 1].

Володимир Васильович (? – ран. 1768) – бунчуковий товариш (? – 1732 – 1760 – ?). У 1751 р. до компуту записаний, а з якого звання і року патенту не пред'явив. Мав підданих ґрунтовних 6, малоґрунтовних 46, убогих 36 у с. Домашлині, 4 підсусідків у с. Козел Любецької сотні (1732), у с. Домашлині 34 (1739), 14 (1740), 23 (1741), 20 (1743) двори посполитих, у д. Тютюникова 6 дворів, у д. Брячі 4 двори посполитих, у д. Шумани 2, д. Кизях 6, при урочищі Козарках 1 двір, у Волинці 1 двір підсусідський, у Довгій Греблі 2 двори (1739), у д. Хавдіївка 4 (1740), 10 (1743), 9 дворів посполитих (1747), володіння: д. Шуманах 2, д. Хазах 4, д. Козарках 3, д. Жданах 2, м. Любечу 3 – всього 14, двір приїжджий у д. Кизях (1741), по приїждждому двору у Любечі та д. Кизях, у д. Шуманах 2 посполитих, у д. Кизях 3, в хут. Козляках 1 посполитий, у с. Домашлині житловий двір (1743), у Волинці 1 двір підсусідків, с. Домошлін житловий двір і шинок, 19 дворів посполитих (1747), 12 дворів посполитих, тих що шукають козацтва 4 двори (1750).

– Уяна [223,арк.2] Василівна. Ч.: (? – 1730 – 1753 – ?) Андрій Григорович Сібірський, священик домишлинський.

– N Васиівна – 4 вересня 1729 р. чоловік звинуватив її рідного брата Володимира Полоницького у перелюбстві з нею [214,арк.1]. Ч.: Федір Мартинович Демидовський (? – 1708 – 1743 – ран. 1747), значковий товариш Чернігівського полку.

IV

Григорій Михайлович (1742 – 1795 – ?) – прийняв присягу у 1756 р., значковий товариш (? – 1784), військовий товариш (з 1785.1.01.). Д.: Євдокія Андріївна Ковтун, донька військового товариша.

Федір Михайлович (1743/1751 – 1810 – ?) – значковий товариш Чернігівського полку, військовий товариш (1810). Прихожанин Троїцької церкви с. Домошлін. Д.: 1) Ірина Омелянівна Демидовська, донька військового товариша. 2) (1804) Марина/ Марія (1810) NN (1768 – ?).

Яків Михайлович (1748 – 1787 – ?) – значковий товариш Чернігівського полку (з 1778). Д.: Марія Романівна Журба, донька сотника.

Петро – значковий товариш, його донька Параска заміжня за військовим товаришем Кирилом Граховським.

Решутьки-Пригари

I

Матвій.

Василь Помогайбенко – військовий канцелярист (1672 [1709,с.953]).

II

Іван Матвійович – шляхтич [1510,арк.10], наказний полковник чернігівський (1670.01.), сотник любецький (? – 1673 – 1681), товариш полку Чернігівського (? – 1681 – 1682 [1697,арк.235] – ?).

Тимофій (Тишко) Матвійович (Помогайбенко) – товариш полку Чернігівського (? – 1676 [1696,арк.238] – 1682 [1697,арк.235] – ?).

III

Косма Решутка – мешканець любецький (1690).

Семен — військовий товариш. У 1715 р. його побив хорунжий седнівський Іван Давидович [91,арк.2]. Значковий товариш Чернігівського полку (? — 1718 — 1732 — ?).

IV

Іван Помогайбо (1738, д. Рижики — ран. 1782) — син козака, козацький підсудок (1782) у с. Роїще. Д.: (1758) Ганна Федорівна N (1743 — ?). Мали синів Микиту (1758 — ?), Василя (1767 — ?), доньку Анастасію (1779 — ?).

Йосип (1742 — ?) — священик (1788), мав 9 підданих в одному селі.

— Марія Семенівна. Ч.: Герасим Іванович Полетика (1722 — ?), протопоп седнівський (1752), протоіерей с. Борович (1784 — 1786).

3 представники роду Помогайбо — мешканці с. Рижики внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945,с.616].

Ренчицькі [1932,с.466]

I

Яким (? — 1754.10.03. [1503,арк.299] — ран. 1757) — військовий канцелярист [1623,ч.ІІІ,арк.24] ГВК (1752). Мав пушу під Любечем [1515,арк.78], пуці в різних урочищах у довжину 20, ширину — 10 верст від Чернігова у 6, а від Дніпра — 4 верстах (1752 [1769,с.123]). Д.: Анастасія NN. Вірогідно, з роду значкового товариша Михайла Зеневича, бо її синів позивали Зеневичі за неправомірне володіння спадковими маєтками [746,арк.1]. У 1765 р. сперечалася з військовим товаришем Івою Сокоцьким за розкидану ним греблю поблизу хут. Смолягівського [6,арк.1]. Мала 8 підданих в 1 місті і 1 селі (1788), спадкових у д. Смолягах, с. Зубках — 14, у м. Чернігові за нею і сином Федором 6 підданих.

Яків (? — ран. 1767) — військовий товариш. Д.: Софія NN (? — 1767 [23,арк.1] — ?).

II

Федір Якимович (1755 — ?) — священик (? — 1779 [746,арк.1] — 1787 — ?). Д.: Устина Василівна Малахова (1762 — ?), донька військового товариша.

Йосип Якимович (1765 — ?) — корнет (? — 1779 [746,арк.1] — 1790 — ?).

Іван Якимович (1782 — ?).

Семен [1932,с.466] Якович (? — ран. 1790) — сотник (1779 [746,арк.1]).

Дуброва-Деборовські

I

Ничипір — шляхтич гербу Домброва [1920,с.49], вїт любецький (? — 1666 — ?). «торговой человек».

II

Іван Ничипорович — міщанин любецький (1666).

Григорій Ничипорович — міщанин любецький (1666).

Сила Федорович (? — ран. 1719) — бурмістр чернігівський (1699, 1706 [1513,арк.61], 1707). Д.: Ганна Ничипорівна Калениченко, донька полкового обозного чернігівського [1939,с.464].

Мина Михайлович — шляхтич. Козак любецький (1675). Отаман курінний (1676). У червні 1675 р. купив у любецького городского отамана Лазаря

Федоровича присадибну ділянку — плец дворовий і сіножать, куплений раніше у Залеського [1601,арк.1]. Отаман городовий любецький, наказний сотник (1688, 1691 [1565,арк.1]). Значний товариш любецький (1689 [1564,арк.1зв.]).

Олексій — вїт любецький.

Андрій — вїт любецький (1689).

III

Максим Андрійович — вїт любецький (1702 — 1703 — ?).

Пархом Романович (? — 1689 — 1733 — ?) — шляхтич [1528,арк.111], міщанин (1709 [1528,арк.131]), вїт любецький (? — 1716 — 1719 — ?). Жителька любецька Тетяна Петриха Ялоцька продала йому три пледи [1528,арк.110].

Марко — міщанин любецький (1709 [1528,арк.131], 1710, 1716).

Максим Силич — мешканець чернігівський (? — 1720 — 1722 — ?). 1 січня 1720 р. продав ґрунт у Любечі Полуботку. 9 жовтня 1722 р. Силенко Дуброва скаржився на свою мачуху про захоплення спадкового майна [109,арк.2].

Пархом — отаман куреня куликівського Городницької сотні (1732 [1748,с.49]), козак с. Тупичів Городницької сотні (1739).

IV

Андрій Парфенович (1713 — ?) — козак с. Тупичів (1782).

Карпо — козак с. Куликівки (1782). Д.: Гафія Семенівна (1712 — ?).

V

Лаврін Андрійович (1745 — 1782 — ?) — козак с. Тупичів (1782). Д.: Анастасія Григорівна N (1747 — 1782 — ?). Мали доньок Віру, Феодосію.

Юхим Андрійович (1754 — 1782 — ?) — козак с. Тупичів (1782). Д.: Євдокія Гнатівна N (1754 — 1782 — ?). Мали доньку Степаниду.

Василь Андрійович (1769 — 1782 — ?).

— Марія Андріївна (1767 — 1782 — ?).

Сава Карпович (1732 — 1782 — ?) — козак виборний. Д.: Гафія Семенівна N (1739 — 1782 — ?).

— N Карпівна (? — 1780 — ран. 1782). Ч.: Мойсей Степанович Мушинський. Мали синів Пилипа, Семена та Степана.

Корчак-Котовичі (Стецькі)

I

Стас Суринович (1547 і 1548 рр.) і Стецький отримали у 1546 р. замок чорнобильський, кожний з яких тримав його через два літа [2017,с.338].

Олехно Тишкевич.

II

Степан (Стецько) Олехнович — землянин любецький, підстароста любецький. 16 травня 1579 р. отримав підтвердження на 5 служб в с. Яриловичах в Любецькому старостві [2011,с.251].

III

Микола Степанович Олехнович (? — бл. 1624) — тувін київський. У 1619 р. зиск від нього на Розсудовського про 150 золотих [1469,арк.238зв.]. На початку XVII ст. разом з дружиною процесували Габрієля і Ганну з Суринів Завадських [2029,с.16]. У 1617 р. мали судову справу з Томілою з Суринів Малишко за с.

Соколовичі. У 1619 р. Микола апелював до Лукаша Сапеги і його дружини Софії Філонівни Кміти про розподіл добр с. Соколович [1469,арк.309] та про напад у Чорнобилі [1469,арк.316]. У тому ж році відписав Герману Трипольському у заставу дві частини в с. Чикаловичі [1469,арк.302зв.]. У 1624 р. наслав своїх соколовицьких, гуницьких, чиколовицьких і зарудицьких підданих на маєтність Юрія Мощенецького Раковшизну. У 1643 р. відбувся розподіл с. Соколович між Стецьким і Сапегами [1469,арк.216]. Тримав добра Млієвич і Полохач [1469,арк.206]. Д.: (1619) Олена Гордіївна Сурин, вдова Михайла Івановича Шишки-Ставецького. У 1619 р. подарувала своєму чоловіку сс. Богданівшизну і Монастирище під Києвом на р. Ірпіні з усіма ґрунтами, Соколовичі, Зарновичі, Робовшизну, Торки [1469,арк.235зв.]. Батьківське с. Ільїнці Житомирського повіту тримала разом з чоловіком. У 1617 р. «желаніє» від Миколи Стецького на Лукаша Сапегу, що по вчиненню кордону містечка Ільїнці, а потім Сапега наслав людей своїх Рудників на добра линицькі і ліси між річками на урочищі Ялой і Розізди, і там ліси попустошивши ліницькі [1469,арк.26].

Федір (Олехнович ?) (? – ран. 1636 [1469,арк.68], м. Любеч) – землянин любецький. По Миколі Стецькому тримав в опіці с. Довладов 3 дими і 2 городники (1629 [1721,с.381]), с. Біла Сорока димів 2, городників 1, 1 священник (1629 [1721,с.381]).

Павло Олехнович – у 1644 р. Павло Стецький відписав Самійлу Сокоору свою частину у с. Яриловичах з обмеженням по р. Сож [1469,арк.197зв.].

IV

Самуель Миколайович – баніція на Петра Сурина від ловчого брацлавського Федора Ободенського про наслання через Сурина і Самуеля Стецького на р. Стаवेशні та іншої річки і урочища до ґрунту покалецького і полохаєвського належачих і вилові в тих річках і урочищах 12 видр і 40 бобрів і відвезення до свого двору в с. Полохачі. У 1643 р. позивав Сурина про захоплення рудні над р. Стаवेशнею в ґрунті Судеревном до добр Млієвич і Полохач, які тримав ще його батько [1469,арк.206]. У 1646 р. брацлавський ловчий Федір Ободенський позивав його – державця с. Ровковшизни чи Матвієвезд про спустошення става на р. Стоवेशні на ґрунті покалецькому і про вилов риби, про вирубання лісів покалецьких і віддачу всього цього до с. Полохачі – маєтність Петра Сурина [1469,арк.94]. У 1646 р. Олександр Глуховський позивав Сурина про захист с. Полохачівки від імпетиції ? і про признання запису на вічне володіння с. Полохачівки і віддани привілеїв на ті добра [1469,арк.101], в с. Малнищичі до Самійла Стецького про витоптання сінокоосу і збіжжя [1469,арк.101]. У 1644 р. в с. Болотниці від Самійла Стецького до Катерини Мощеницької і повторного її чоловіка Миколи Мошинського про неправильне заволодіння ґрунтом, який лежить поблизу р. Болотної [1469,арк.173] Вепрів село 3 дими, 2 нищі халупи КПЛ (1629 [1721,с.392]). 31 березня 1645 р. митрополит київський скаржився на Самуеля Стецького про наслання на власне монастирське печерське село і побиття людей [1469,арк.364].

Олександр Миколайович – у 1636 р. Олександр, Ян, Самійло Стецькі – нащадки тувіна київського Миколи Стецького – апелювали до Петра, Івана і Миколи Суринів про наслання ще за життя матері своєї Марії з по-

ловини рудні на р. Стovesні в ґрунті спольному до маєтності своєї с. Робо-товщизни і до добр позваних с. Полохачова і про недопущення до тієї рудні [1469,арк.71]. У 1643 р. впис вічистий від нього Яну Себастьяновичу $\frac{1}{3}$ Богдоновщизни чи Монастирищ над р. Ірпінь і Бобриця у Київському воєводстві за 500 злотих [1469,арк.197зв.]. У 1646 р. записав брату Яну свій двір у Києві [1469,арк.107].

Ян Миколайович — 4 травня 1638 р. засуджений на інфіму від Антонія Невмержицького [1975,с.749]. У 1643 р. запис від нього Самуєлю Стецькому с. Зарнович з ґрунтами [1469,арк.201]. У 1644 р. запис йому від Анастасії Стецької частини с. Соколович на вічно [1469,арк.197зв.]. У 1645 р. він апелював на Франциску Олізарову про збіглих підданих з добр с. Іллінець до дор с. Крисятичі [1469,арк.21]. Державця на Житомирщині: м. Янівка (12 димів [1671,арк.1]), с. Іллінци Старі (25 димів [1671,арк.1]), с. Радинка (4 дими [1671,арк.1]), управляли слуга Іван Невмирицький і отаман Гришко Козел. Його рід поминався в Межигорському монастирі [1688,арк.42]. Чашник київський (1665.7.12. — 1676 — ?). Похований в Межигорському монастирі.

— Сусанна Федорович Стецька — у 1636 р. викликала Павла Стецького на процес по реалізації ним і змерлим його братом Миколою тестаменту батька [1469,арк.68]. У 1643 р. записала чоловіку свою частину з ґрунтами у с. Яриловичах по обидва боки р. Сож [1469,арк.200]. Ч.: (? — 1636 — 1642 — ?) Самійло Романович Сокор. Білки — селище Київського повіту — київський земський судя Йосип Немирич подарував архімандриту київському Мелетію Хребтовичу на КПЛ, що було стверджене королівським привілеєм 9 квітня 1579 р. [1975,с.291]. У 1618—1640 рр. містечко і замок, який згорів. Орендоване Самійлом Сокором. У 1633 р. зиск від нього на Яна Балвера, що той передав гетьману коронному Станіславу Конєцпольському м. Мліїв з усіма належностями і замком, а також містечко Бубнів за 40 тисяч злотих, що належали Сокоору [1469,арк.43]. У 1636 р. зиск від Сокура до Балакиря, що він був доживтним посесором добр Мліїв, Бубнова і других хуторів, належачах дідичу Сокоору, а сам Конєцпольському ті добра передав, а Бубнів — Жолкевському [1469,арк.62]. У 1636 р. староста переяславський Лукаш Жолкевський на Самуєля Сокура про заволодіння добрами $\frac{1}{3}$ частини м. Бубнів сс. Сушками і Прохоровим від старости канівського осаджених і у володіння Яна Балакиря надане [1469,арк.63]. У 1643 р. записав дружині 5000 злотих на добрах Старих Ярило вичах і Гребманах, на сл. Ярилівській, сл. На р. Немирні чи Немильні поблизу Городища в своїх добрах дідизних [1469,арк.200]. У 1644 р. впис Павла Стецького Самійлу Сокоору на свою частину в с. Яриловичі з обмеженням по р. Сож [1469,арк.197зв.]. У 1644 р. позов від Сокура на Бранську про 1000 злотих і підданих в с. Воняйки [1469,арк.194зв.].

Іван Стецький (? — 1620 — 1658 — ?) — землянин любецький [1883,с.72], шляхтич гербу Корчак, священник [1859,с.50]. 16 червня 1658 р. отримав універсал гетьмана Виговського на с. Смолягів [1804,с.77-78]. 16 червня 1658 р. Іван Виговський надав універсал на володіння с. Милківщина у Чернігівському полку [1810,с.118]. 18 липня 1658 р. продав батьківський Стецький ґрунт шляхтичу Манку Каленику .

V

Семен Іванович — священик чернігівський благовіщенський (? — 1669 [1859,с.30] — ?).

Ярофій Іванович (? — 1652 — 1700 — ?) — священик любецький пречистенський (? — 1672 — 1700 — ?).

VI

Іван Семенович — священик благовіщенський чернігівський (? — 1669 [1859,с.30] — ?).

— N Семенівна. Ч.: (1669) Максиміліан Гашовський [1859,с.30].

Гаврило Ярофійович (? — 1677 — 1732 — ?) — священник любецький пречистенський (1732). Мав маєтність у Любечі і хут. Чисті Лужі (1732).

Іван Ярофійович (1676 — ?) — священик рождественський любецький (1739). Удівець і бездітний (1739).

VII

Самійло Гаврилович (1699 — 1764 — ран. 1788) — священик любецький рождественський (? — 1739 — 1764 — ?). Д.: Ганна Прокопівна N (1704 — ?). Крім синів мали доньок Любов (1727 — ?), Ксеню (1729 — ?), Ганну (1738 — ?).

VI

Іван Самойлович (1725 — ?) — попович (1742 [1698,арк.27]).

Лука Самойлович (1731 — ?) — попович (1742 [1698,арк.27]).

Матвій Самойлович (1734 — ?).

Андрій Самойлович (? — 1741 — 1766 — ?) — священик (1766).

Косма Самойлович (бл. 1746 — 1790 — ?) — священик (? — 1777 — 1790 — ?), мав 21 спадкового підданого в 1 містечку і 1 хуторі (1788). Д.: Ганна NN, донька священика. Мали синів Матвія і Саву, доньку Параску.

VII

Іван Андрійович (1756 — ?) — священик (? — 1788 — 1790 — ?). Мав 12 підданих в одному селі. Д.: Ганна NN, донька священика. Мали (1788) доньку Дарію.

Іван — священик (1790). Д.: Анастасія Олександрівна Привлоцька, донька дворянина. Мали доньок Меланію, Уляну, Марфу, Софію.

Федір Андрійович — підканцелярист (1790).

Лев Андрійович — колезький реєстратор.

Ігнатовичі

I

Філон — вїйт любецький. Д.: Февронія NN.

II

Андрій Ігнатович — міщанин любецький (1666).

Андрій Ігнатович — міщанин любецький (1666), брат Андрія.

Богдан Ігнатович — міщанин любецький (1666).

Семен Ігнатович — вїйт любецький.

Отрох (Трохим) — райця Чернігівського магістрату (1664). У 1664 р. Іван Кукар продав йому ґрунти в Голнищовщині [1219,арк.1]. Намісник вїйта чернігівського [1706,с.1] (1671), у 1673 р. — вїйт чернігівський. Д.: Уляна NN.

III

Михайло (? – 1682.20.04. [1563,арк.1] – 1701.1.01. – ?) – шляхтич [1531,арк.1], волошанин тракту Любецького лопатинський (1678 [1760,с.241]), «отчич» лопатинський (1689 [1760,с.243]). У 1682 р. лоєвський міщанин Василь Площ надав у заклад йому острів Мацеев під Буровичами за Дніпром [1760,с.244]. Його «кривний» місцевий житель Ничипір Карпович (1701 [1528,арк.16]).

Сава – шляхтич, козак с. Кротина (1698).

Пронкевичі

I

Прокіп.

II

Григорій Прокопович – священик п'ятницький любецький (? – 1660 [1633,арк.8-8зв.] – 1710 – ?). Купив: у 1660 р. у місцевого міщанина Якіма Просмичника дім з садом і городом [1633,арк.13-13зв.], а у любецького «обивателя» Омеляна Тарасевича і його дружини Феодосії «огород» [1760,с.232], у 1661 р. за 10 коп у молодшої доньки Просмикової плец з городом і садовою [1633,арк.9-9зв.], у 1674 р. у Яна Бакуринського разом з дружиною Піроцькою плец з городом у Любечі, 28 травня 1676 р. у Ланка Мартиновича плец з городом у Любечі, у 1682 р. землю у чернігівського мешканця Семена Сокоцького, а також двір в Чернігові [1026,арк.1;1027,арк.2], у 1699 р. ґрунт у Олени Гаврилової [1597,арк.1], частку ґрунту у Євгенії Максимові з донькою Марією [1598,арк.1], бортне дерево у Івана Калениченка [1599,арк.1], у 1710 р. у любецького міщанина Андрія Жлоби город у Любечі [752,арк.202]. У 1687 р. Микита Скугор «з сябрами» подав скаргу на нього «о захватє земель за Нагорною брамою любецькою ку улиці Гончарьской» [1760,с.248]. У 1702 р. продав Чернігівському Троїцько-Іллінському монастирю Петрушівщину. Д.: 1) Н Петрівна Ялоцька, донька отамана городского любецького. 2) (1677) Ірина Отрохович Яхимович.

III

– Тетяна Григорівна (1669 – 1741 – ?). 12 липня 1727 р. разом з сином Косьмою тестаментом відписали дідівський сад Любецькому монастирю. Ч.: Артем Юхимович Горбик (? – 1669 – 1719 – ран. 1727), священик.

– Марина Григорівна – у 1748 р. любецький сотник Іван Савич подарував їй як родичці Петрушинський ґрунт [752,арк.595-595зв.]. Ч.: NN Красковський.

– Н Григорівна. Ч.: Іван Н Савич, сотник любецький. Мали сина Івана.

Горбики-Горбовські

I

Юхим.

Іван Горбач – зем'янин (1688 [1639,арк.1]).

II

Артем Юхимович (? – 1669 – 1719 – ран. 1727) – священик п'ятницький любецький (ран. 1727 [1556,арк.1]). Д.: Тетяна Григорівна Пронкевич (1669 – 1741 – ?).

III

Косма Артемович (1695 – ран. 1766 [652,арк.61зв.]) – священик параскеївський (? – 1727 – 1742 [1698,арк.26зв.] – ?), п'ятницький (? – ран. 1766

[652,арк.61зв.) любецький. Д.: Анастасія Матвіївна N (1702 – 1740 – ?). Мали синів Василя (1731 – ?) – попович (1742 [1698,арк.26зв.]), доньок Марію (1725 – ?), Гафію (1728 – ?), Катерину (1734 – ?), Євдокію (1737 – ?).

Петро Артемович (1701 – ?) – другий священник параскеївський любецький (1739). Д.: Мотря Миронівна N (1710 – ?). Мали сина Григорія (1737 – ?).

Яків Артемович – священник покровський любецький (? – 1727 – 1746 – ?).

Яків Артемович (1693 – ?) – дячок параскеївський любецький (1740). Д.: Параска Климівна N (1697 – ?). Мали синів Петра (1725 – ?) – псаломщик (1740), Овсія (1728 – ?), Івана (1732 – ?).

Федір Артемович (1720 – ран. 1788) – священник любецький (? – 1766 – 1779 [1408,арк.1] – ?). Разом з племінником Василем Кузьмовичем тримали 4 хати підданих у хут. Зміях (1766 [652,арк.63зв.]). Д.: 1) NNN. 2) Євдокія NN (1748 – ?). Мали синів Гаврила (1748 – ?). Д.: Марія NN, донька священника. Мали дітей: Григорія (1780 – ?), Івана (1782 – ?), Петра (1783 – ?), Василя (1785 – ?), Ганну (1777 – ?), Євдокію (1784 – ?); Олексія (1760 – ?), Івана (1770 – ?), Йосипа (1774 – ?), Василя (1777 – ?), Григорія (1779 – ?), доньок Ганну (1771 – ?), Єлизавету (1773 – ?).

IV

N (? – 1781 – ран. 1788). Д.: Ганна NN (1739 – 1788 – ?). Мали синів Йосипа (1772 – ?), Василя (1782 – ?), доньок Меланію (1768– ?), Параску (1781 – ?).

Іван Петрович (1732 – ?).

2 представників роду Горбач – мешканців с. Звеничів внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945,с.490].

Маковчики (Маковські)

I

Федір.

II

Тимофій – шляхтич [1528,арк.100], міщанин [1528,арк.107,109] (1698) і житель любецький (1700 [1528,арк.112]), вїт любецький (? – 1710 – ?). У 1700 р. згаданий як Брагинець [1528,арк.115].

Яцько Федорович (1662 – 1740 – ?) – мешканець любецький [1528,арк.107], бобиль (1740). Д.: Марія Аврамівна N (1682 – ?).

III

Іван Тимофійович Маковчик (1686 – ?) – священник троїцький любецький (? – 1709 – 1740 – ?). Д.: Олена Федорівна N.

Федір – вїт любецький (? – 1728 [1528,арк.159] – 1742 [1528,арк.174зв.]).

Трохим Тимофійович – шляхтич, мешканець любецький (1716 – 1733 [1528,арк.112]).

Григорій – мешканець любецький (? – 1728 [1528,арк.159] – ?).

IV

Ілля Іванович (1717 – ?).

Леонтій Іванович (1718 – ?).

- Федір Іванович (1726 – ?).
 – Федора Іванівна (1722 – ?).
 – Ганна Іванівна (1723 – ?).
 – Наталія Іванівна (1728 – ?).

V

Іван Маковський – священик троїцький любецький (1764 [1576,арк.1]).

Волковичі

I

Федір.

II

Андрій Федорович (1707 – ?) – священик любецький троїцький (? – 1739 – ?). Д.: Євдокія Романівна N (1715 – ?).

III

Семен Андрійович (1736 – ?).

Іван Андрійович (1739 – ?).

Остапенки

I

Влас.

II

Яків Власович (? – ран. 1709 [1528,арк.150]) – священик покровський любецький. Д.: Ксенія NN (? – 1709 – ?).

Яків Власович (1679 – 1739 – ?) – священик покровський любецький (? – 1718 – 1739 – ?). Д.: Ірина Яківна N (1687 – 1739 – ?).

III

Іван Якович [1545,арк.2] – священик покровський любецький (? – 1706 [1513,арк.56] – 1732 – ?).

– Гафія Яківна. Ч.: (1709) Федір Михайленко [1528,арк.150].

– Марфа Яківна (1718 – ?). Ч.: Іван Андрійович N (? – 1739 – ?), другий священик покровський любецький.

Орловські

I

Ничипір (? – 1657 – 1690 – ?) – покозачений шляхтич (1675), мав герб [1528,арк.22], міщанин любецький (? – 1677 – 1691 [1743,с.1018] – ?).

Прокіп Никодимович – наказний сотник любецький (1688), отаман городовий любецький (? – 1690 – ?).

Федір – навчався в КМА (1727 [1950,с.ХХІІІ]).

Іван Андрійович (1702 – ?) – навчався в КМА (1727 [1950,с.ХХVІ]), полковий канцелярист (? – 1739 – 1742 [1698,арк.53зв.] – ?), абшитований значковий товариш Чернігівського полку (1770 [615,арк.1] – ?). Д.: (1719) Параска Ярмолаївна N (1703 – ?).

II

Іван Іванович 1-й (1719 – ?) – священик михайлівський с. Баби (1758). Мав сина Івана (1744 – ?), який навчався в Чернігівському колегіумі (1758).

Іван Іванович 2-й (1727 – ?).

III

Кіндрат Степанович — священик (1772). Користувався гербом [1687, арк. 130]. Хома — значковий товариш (1773 [630, арк. 1] — ?).

Микита — значковий товариш (1773 [631, арк. 1] — ?).

Опанас (1751 — ?) — колезький канцелярист (1787), колезький регістратор (1790). Мав 4 дідданих. Д.: Марфа Н Пісковська, донька священика.

Велички, село на р. Копачівці. Родова маєтність родини любецьких шляхтичів та козаків Величковських (Тарасевичів-Величковських). 15 березня 1635 р. як слобода після Івана Величка надана жовніру Станіславу Фредрі. Належало до міського куреня. 10 червня 1663 р. шляхтичі Пархом Рисич і його дружина Пелагея Яківна Нестерович продали її батьківський ґрунт у Любецькому тракті в ґрунтах Величківських у частині Нестеровській і Овсївській з полями, борами, бортними деревами, гаями, з річками і озерами, ставками, млинами, бобровими гонами і сіножатями Самійлу Посудевському і рідним братам Василю і Петру Товстолісам за 500 золотих [1334, арк. 1]. Василь Товстоліс у 1666 р. докупив землі у с. Величках у землян любецьких Федька та Ісака Козловських [1636, арк. 1]. Козак Прокіп Бивалкевич володів частиною Величківщини [752, арк. 900] (1696). У 1696 р. Величковські названі «старинними людьми» і одними із власників Величківщини. Серед «сябрів» (співвласників) цього ґрунту знаходимо Миколу і Васька Тарасевичів, які у 1696 р. продали свої маєтності Я. Лизогубу [752, арк. 899-901зв.]. Деякий час Величківщиною володів І. Мазепа, який у 1707 р. продав її С. Лизогубу. Частину села тримала родина Полуботків. Микола Тарасович у 1721 р. заставив тут ліс Чернігівському П'ятницькому монастирю [1282, арк. 1]. Житель любецький Василь Тарасович—Величковський в 1726 р. разом з братом Романом продав машелівські і величківські землі Чернігівському архієрейському двору [1065, арк. 1]. **Преображенська** церква: *священики*: Захар Максимович (1718).

Мокрі Велички, деревня (1766 [652, арк. 70зв.], 1781) на р. Лисиці. Родина Лизогубів придбала цю маєтність наприкінці XVII ст у Процька Івановича Величка (Величковського). За даними РО — володіння Ірини Лизогуб [1915, с. 50], але тут знаходились і володіння любецького сотника Івана Посудевського [1915, с. 50]. Дем'ян Посудевський у 1694 р. і 22 квітня 1699 р. [753, арк. 665] отримав універсали І. Мазепа на д. Величковщину. У 1700 р. новим універсалом гетьман затвердив за ним «власние ґрунта, дедизные и отчистые». У 1713 р. присілок у володінні Лизогуба і Дем'яна Унучка-Посудевський, в якому 4 двори. У 1715 р. І. Скоропадський знов закріпив за Посудевським маєток [753, арк. 653-653зв.]. 3, а у 1729 р. Федір Посудевський отримав підтвердження на 6 дворів універсалом Апостола [1731, с. 52]. Яків Лизогуб скупив 4 двори (1729) [1731, с. 59]. У 1732 р. реєстр зафіксував 21 підданого бунчукового товарища Семена Лизогуба і 11 значкового товарища Федора Посудевського (1732). У 1766 р. у володінні вдови Марії Посудевської 16 хат, бунчукового товарища Василя Лизогуба 15 хат [652, арк. 71зв.]. У 1781 р. володіли генерал-майор Рігельман (30 підданих) і бунчуковий товариш Іван Посудевський (42 підданих) [1775, с. 56]. **Шинки** два бунчу-

кового товариша Василя Лизогуба (1747). Млин Дем'ян Посудевський отримав дозвіл полковника Я. Лизогуба на будівництво греблі «в лузе Величковском в урочище Сошняки» на р. Ворзні. у 1694 р. отримав універсал І. млин на р. Ворзні.

Сухі Велички присілок (1713), деревня (1729, 1766 [652,арк.70зв.]), **Тарасевичеві Велички**, деревня (1781). 8 козаків з 4 дворів (1732), 2 виборних козаки, 4 козаки-підпомічники, 1 підсусідок (1781 [1775,с.57]). Юхим Лизогуб та його син, бунчуковий товариш Семен Лизогуб скуповували ґрунти. Лизогуби мали тут 6 дворів (1713). Семену Лизогубу надана підтвердження жалуваною грамотою 1719 р., в 1729 р. 26 двірів [1731,с.51]. У 1732 р. 3 піддані Якова і 4 Івана Лизогубів, 3 ЧКМ. У 1766 р. у володінні бунчукового товариша Іллі Лизогуба 6 хат, бунчукового товариша Якова Лизогуба 15 хат, ЧКМ 2, отамана любецького Василя Савича 1, отамана курінного Герасима Шумана 1 [652,арк.71зв.]. У 1781 р. тут посполитих полковника Іллі Лизогуба 8 дворів, кафедрального монастиря 8, отамана сотенного Красиловця 6 підсусідків [1775,с.57]. Любецький священик Іван Ярофійович уступив Клоновський острів Чернігівському кафедральному монастирю. В приході церкви с. Борисоглібівки.

Величковські-Савичі

Мали спільних з Величковським-Тарасевичами предків, яким були надані Гумищена [2027,с.123], Сельгірська [2027,с.90], Сільчанська землі Сигизмундом-Августом 13 березня 1571 р. [2027,с.196].

I

Сава.

II

Іван.

Лукаш Савич-Величковський — шляхтич (? — 1622 — 1645 — ?) с. Савинки. У 1645 р. він з Павлом Величковським скаржилися на спалення їх хутору [1469,арк.369].

III

Григорій Іванович Савич-Величковський (? — 1622 — 1683 — ?) —землянин любецький (1642) (1644 [1503,арк.34зв.]), мешкав у с. Савинки, любецький шляхтич (1660) [1760,с.232]. Воевода М. Калиновський здійснив гвалтовний наїзд на його маєтність. 1642 р. разом з іншими любецькими землянами подав скаргу на вальний сейм. 1643 р. позбавлений шляхетства, яке було повернене 1646 р. Люблінським трибуналом. Козак Івангородської сотні (1649). «Знатною військовою козачью службу служил за Самойловича», сотник борзнянський, значний військовий товариш [1526,арк.33], протопіп борзнянський (? — 1683), пішов до монастиря [1937,с.32].

IV

Василь Григорович (? — 1668 — 1730 — ?) — протопіп борзнянський (? — 1693 — 1730 — ?). Універсали на володіння гетьманів Мазепа (1698), Скоропадського (1710, 1717), Апостола (1730 [240,арк.2]). Згідно першого із них 24 лютого 1698 р. його гребля, млин і вилов риби в озері бралися під гетьманську оборону [1802,с.307-308]. Д.: Марія [180,арк.1] Петрівна Дорошенко (? — 1672 — 1736 — ?), донька гетьмана і Єфросинії Павлівни Яненко-Хмельницької, вдова стольника Івана Михайловича Головіна.

V

Федір Васильович (? – 1710 – 1756 – ?) – священник успінський борзнянський, протопіп борзнянський (? – 1736 – 1744). У 1739 р. отримав дозвіл на будівництво млина на біля с. Єдута Борзнянської сотні [315, арк. 2-3]. «У 1744 г. за корыстолобие лишился он доверия митрополита, уволен от звания правителя духовных дел и подчинен протопопу борзенскому Ивану Дубянскому, брату духовника императрицы» [1862, с. 423]. Брат по матері Якова Лизогуба.

Іван Васильович (? – 1689 – 1744 – ран. 1762.09.) – службу розпочав з 1708 р. у ГВК, хорунжий полковий ніжинський (1711 – 1731), у 1718 р. отримав гетьманський універсал на с. Ільнці Вертіївської сотні. У 1730 р. їздив до Москви [1504, арк. 351]. У 1730 р. захопив майно у жительки коропської Марії Саливониhi за борг взятий її другим чоловіком Семеном Компанцем в низовому поході [239, арк. 5]. Обозний полковий ніжинський (1731 – 1738), на ранг обозничества села Березань і Топчівку [317, арк. 7]. У 1737 р. захопив млин, який належав борзнянській ратуші [298, арк. 4]. 22 листопада 1738 р. уже як абшитований обозний полковий. У 1740 р. він і його зять Скерлет звільнені від постойв [326, арк. 1]. У 1744 р. мав у володінні 25 селянських дворів і 4 млинних кола. Д.: 1) Єфимія Панасівна Заруцька, донька протопіпа новгород-сіверського. Була розгульною і п'яницею. 2) Ганна Іллівна Новицька, донька комонного полковника. Є інформація 18 травня 1729 р. від священника с. Тишки Снітинської сотні Лубенського полку Супруна Іванова про заборону вінчання при житті першої дружини [224, арк. 1]. 3) Олена Н Костенецька [499, арк. 1] (? – 1740 – 1762 – ?).

Омелян Васильович (? – 1706 – 1738) – службу розпочав з 1726 р. у ГВК, з 1727 р. військовий канцелярист, спочатку значковий, потім військовий товариш у Шаповалівській сотні (з 1732 [84, арк. 39, 43]), сотник шаповалівський (1732.31.05. – 1738.8.07. [1419, с. 38]). Загинув у кримському поході у битві під Гайман-долиною [1970, с. 181].

VI

Степан Федорович (? – 1756 – ?).

Григорій Федорович (? – 1766 – 1787 – ?) – без чину проживав у повіті Коропівському у с. Стрільниках [1753, с. 32] (1787). Д.: Тетяна NN, донька козака-шляхтича.

Василь Федорович (бл. 1730 – 1766 – ?) – навчався у КМА (1744.12.09. [1683, арк. 203] – ?). Служив у дипломатичному представництві Росії в Пруссії причетником при священнику Василю Щербацькому [1824, с. 107].

Іван Федорович (? – 1766 – ?).

– Єфросинія Федорівна (? – 1787 – ?). Ч.: (1768) Іван Васильович Козловський-Кришталовський (бл. 1735 – ?), священник с. Риково Новгород-Сіверського повіту [1526, арк. 477].

– Н Федорівна. Ч.: (1755) Михайло Н Бутовський, син священника.

– Степанида Іванівна. Ч.: (? – 1740 – 1767 – ?) Георгій Ананійович Скерлет, ад'ютант Сербського гусарського полку, потім прем'єр-майор (1767).

– Олена Іванівна (? – 1766 – ран. 1769?) – В придане отримала в м. Борзни, на хут. Ядугівському, в сс. Кунашівці і Красилівці 128 душ підданих [1753, с. 10].

У 1762 р. вимушена була сплатити Скерлету борг свого батька [499,арк.2]. Ч.: Григорій Іванович Костенецький, військовий товариш [766,арк.930].

Величковські-Демидовичі

I

Карпо.

II

Демид Карпович — у 1571 р. від короля Сигизмунда-Августа отримав Сільчанську землю, Вилітець земля, Семенів Борок, 20 лютого 1581 р. підтверджені привілеєм короля Стефана Баторія [1720,с.228]. Їх власниками Карповичі згадуються і у 1616 р. [2027,с.87]. Їх «сябрами» у володінні всіма цими землями як «отчищеною» був Дмитро Лиховидович, а у 1636 р. Федір Лиховидович з братами [2027,с.204].

II

Михайло Демидович [1638,арк.1]. Д.: Ганна NN (? — ран. 1685 [1638,арк.1])

Демидовичі — зем'яни любецькі. 14 червня 1616 р. отримали привілей на ґрунти Сільчанські, Вилітець і Семенів Борок, Гаврилівщина, до обробки дубрави Сірховської і Бичковщизну, селище Галків, пенязевські, голенищівські, обиймицькі, погарицькі, олексіївські ґрунти [1975,с.585].

III

Ілля Демидович-Величковський — зем'янин любецький (? — 1642 — 1646 — ?).

Андрій Демидович-Величковський — зем'янин любецький. Воєвода М. Калиновський здійснив гвалтовний наїзд на його маєтність та маєтності Іллі, Григорія, Михайла, Юрія, Кирика, Пантелеймона Демидовичів-Величковських. У 1642 р. разом з ними та іншими любецькими зем'янами подав скаргу на вальний сейм, але у 1643 р. всі вони позбавлені любецьким старостою шляхетства, яке було повернене лише у 1646 р. Люблінським трибуналом. Полковий суддя полку Дзиковського (? — 1652.03. — ?).

Василь Демидович — покозачений шляхтич любецький (1670 [1939,с.192]).

Григорій Демидович-Величковський — зем'янин любецький (? — 1642 — 1646 — ?).

Максим Демидович Величко — зем'янин (1644 [1503,арк.34зв.]).

Михайло Демидович-Величковський — зем'янин любецький (? — 1642 — 1646 — ?).

Павло Демидович-Величковський — зем'янин любецький (? — 1642 — 1646 — ?). 11 травня 1645 р. у с. Козлах свідок разом з панами Григорієм Тарасевичем, Тишком Вертієнком, Габриелем Жлобою моляревським, Стефаном Войтковським при продажі половини ґрунту Івана Лугинського братам Федору і Ярмаку Григоровичам [1604,арк.1]. Крім того підписався Ян Кочержинський.

Юрій Демидович-Величковський — зем'янин любецький (? — 1642 — 1646 — ?).

IV

Кирик Михайлович Демидович-Величковський — зем'янин любецький (? — 1642 — 1646 — ?).

Пантелеймон Михайлович Демидович-Величковський — зем'янин любецький (? — 1636 — 1646 — ?). За люстрацією 1636 р. разом з братами і Лихови-

довичами тримали Сільчанську землю і Семенів Борок за привілеєм 31 серпня 1634 р., підтверджуючим попередні надання [2027,с.204].

– Н Михайлівна [1638,арк.1]. Ч.: Омелян Тупиця, шляхтич, мешканець с. Антонович, їх сину Давиду баба Ганна уступила навечно хутір у с. Величках [1638,арк.1].

– Пуля Михайлівна Демидова-Величковська [1638,арк.1] У 1685 р. тримала разом з Артемом Кириловичем і Василем Пантелеймоновичем Демидовими хутір в с. Величках [1638,арк.1]. Ч.: Юрій Злоба, мав володіння у с. Антоновичі [1638,арк.1].

V

Артем Кирилович – шляхтич, мешканець с. Антоновичі (1685 [1638,арк.1]). Продав Василю Бовда до д. Неданчичі Демидів кут. Мав племінників Яроша, Ярмолу, Самійла.

Василь Пантелеймонович – шляхтич, мешканець с. Антоновичі (1685 [1638,арк.1]).

Тарасевич-Величковські (Корвін -Тарасевичі)

I

Тарас.

II

Іван Тарасевич – у 1548 р. був священиком П'ятиницької церкви Любеча [752,арк.215зв.].

Назар Тарасевич – 13 березня 1571 р. отримав привілей Сигизмунда II Августа на Сільчанську землю [2027,с.196], а 20 лютого 1581 р. – підтвердження короля Стефана Баторія [1720,с.228],

Парфен Величкович – земянин любецький (1552 [1876,с.232]).

III

Андрій – земянин любецький. Сельгирська земля володіли Савичі і Тарасовичі за королівськими привілея їх предкам і підтвердження короля Сигизмунда Августа (1616 [2027,с.90]).

Кіндрат – земянин любецький.

Герасим – земянин любецький.

Мехед – земянин любецький.

Семен – земянин любецький.

IV

Іван Андрійович – 8 березня 1621 р. отримав Заміський острів у Домисленській волості. Володів разом з Петром Крухельським, який продав свою частину Ясликовському [1904,с.433]. 1621 р. пусте селище Шарапове Домислинська волость. 1636 р. володів цим городищем Адам Казановський, 1638 р. у нього у с. Шарапівці чи Величківці 11 димів [1904,с.436]. Тримав сл. Велички над р. Мена та Конопка, яка після нього 15 березня 1635 р. королівським привілеєм була надана жовніру Станіславу Фредре. Зем'янин (1644 [1503,арк.34зв.]). 1647 р. скаргу на старосту подали Лукаш Зарецький та Мануйло Тарасевич [1918,с.453]. 1 березня 1666 р. продав 1/3 частину маєтку с. Величок рідним

братам, любецьким землянам Федьку та Ісаку Козловським. Бурмістр чернігівський (? – 1684 [1675,арк.1] – ?).

Сидір Андрійович – воєвода Мартин Калиновський здійснив гвалтовний наїзд на маєтність його, Юрія Кіндратовича, Сави Герасимовича з братом, Клима Мехедовича, Лавріна Семеновича, Тимофія, Луки, Овдія, Отрошка Величковських. 1642 р. разом з ними та іншими любецькими землянами подав скаргу на вальний сейм. 1643 р. позбавлені любецьким старостою шляхетства, яке було повернене 1646 р. Люблінським трибуналом.

Юрій Кіндратович – землянин любецький

Сава Герасимович Величковський – землянин любецький.

Н Герасимович Величковський – землянин любецький.

Клим Мехедович Величковський – землянин любецький.

Лаврін Семенович Величковський – землянин любецький.

Тимофій Величковський – землянин любецький.

Лука Величковський – землянин любецький. Лукаш Тарасович отримав підтвердження 30 серпня 1634 р. від Владислава IV на Сільчанську землю [2027,с.196]. У 1645 р. Павло Величковський здійснив маніфестацію на нього про спалення хутора [1469,арк.369зв].

Овдій Величковський – землянин любецький.

Отрошко Величковський – землянин любецький.

V

– NN – племінниця Івана Тарасевича. Ч.: (1684) Вороний, шляхтич. Мав синів Івана і Володимира, яким 10 жовтня 1684 р. написав тестамент [1675,арк.2]. Його брат Омелян Вороний.

Іван (? – 1701.09.) – любецький шляхтич. Навчався в КМА. Редактор і коректор у друкарні Лазаря Барановича в Чернігові [1979,с.93]. Священик успінський полтавський (1687 – 1696 [1506,арк.150] – ?), протопоп. Автор творів «Зегар з полузегарком» і «Млеко от овцы, пастыру належное». У синодику Києво-Софійського монастиря поминався рід священика Івана Величковського: Яків, Опанас, Федір, Марія, Ганна, Євдокія, Анастасія, ієромонахи Лаврентій, Паїсій, Климентій, Леонтій, Килина, ієродиякон Віктор, черниці Євпраксія, Олімпіада, Соломонида, Симеон [1782,с.90]. Основоположник полтавської гілки роду. Д.: Марія Лукашівна Старицька, донька протопопа полтавського [1502,арк.541]. 7 вересня 1701 р. отримала гетьманський універсал на військову частину з млина чоловіка. 1709 р. в другому шлюбі, переїхала до чоловіка до Хоролу.

Процик Іванович – землянин любецький.

Василь – житель величковський (1715). курінний отаман міського куреня Любецької сотні (1732 [1748,с.31]).

Яків/Якуб – житель величковський, 25 вересня 1715 р. разом з Миколою і Василем продав землю Полуботку. Брати-зем'яни, продали ґрунти у с. Величках (1725 [1062,арк.3]).

VI

Іван Іванович (? – 1727) – священик покровський полтавський [1570,арк.159], протопоп полтавський. 22 жовтня 1716 р. отримав гетьманський

універсал на військову частину млина в Нових Санжарах. У 1721 – 1723 рр. вів суперечку з Катериною Старицькою та її синами за с. Горбанівку [538,арк.3]. В архіві збереглися лист до Олексія Петрини 10 листопада 1708 р. [1685,арк.1], переписка сотника решетилівського з ним (3 листи) у 1717 – 1718 рр. [1686,арк.1-6]. Мав якісь родинні зв'язки з Чуйкевичами, бо у с. Пушкарівці він тримав 14 підданих, а Олександр Чуйкевич – 13. Д.: (1714) Уляна (Ірина) Григорівна Магденко, донька купця полтавського. Прийняла постриг у Полтавському Покровському монастирі.

Іван Іванович (? – 1735) – протопоп полтавський (1730 – 1735).

Василь – дозорця веприцький (1725 [1741,с.90]).

Яків – навчався у КМА, протопоп полтавський [2004,с.105], член кодифікаційної комісії (з 1728), викладав аналогію в КМА (1736 – 1737 [1825,с.98]).

Павло Іванович (1705 – ?) – виборний козак д. Сухі Велички (? – 1740 – 1747 – ?). З братом Іваном служили з одного двору.

Іван Іванович (1716 – ?) – виборний козак д. Сухі Велички (? – 1740 – 1747 – ?).

Микола – розпочав службу з 1687 р., приймав участь в походах 1687, 1689, 1694, 1695, 1697, 1701, 1704, 1705, 1706, 1708, 1709, 1711, 1713, 1714, 1722, 1724 рр., хорунжий сотенний любецький (? – 1697 – ?), житель величковський (1715). Курінний міський отаман любецький (1724 [124,арк.162зв.]). Його племінники козаки (1724) Павло Романович і Григорій Тарасевич.

Купрій Васильович – козак-підпомічник д. Сухі Велички (1747). З братом Остапом служили з одного двору.

Остап Васильович – козак-підпомічник д. Сухі Велички (? – 1740 – 1747 – ?).

Роман Васильович (1699 – 1740 – ?) – козак д. Сухі Велички. 1732 р. разом з братами Григорієм та Іваном служили з одного двору, але трьох окремих хат. Д.: Зіновія Ярофіївна N (1701 – ?).

Григорій Васильович – козак міського куреня Любецької сотні (1732 [1748,с.31]).

Іван Васильович – козак міського куреня Любецької сотні (1732).

Василь Якович (? – 1732 – ран. 1739) – у 1718 р. житель любецький, у 1726 р. разом з братом Романом продав машелівські і величківські землі чернігівському архієрейському двору [1065,арк.1]. козак д. Сухі Велички. 1732 р. разом з братом Павлом служили з одного двору, але двох окремих хат. Д.: Горпина Григорівна N (1709 – 1739 – ?).

Павло Якович (1699 – 1739 – ?) – козак д. Сухі Велички (? – 1732 – 1740. – ?). Мав двір з однією хатою. Д.: Гафія Гаврилівна N (1704 – ?).

VII

Петро Іванович (чернече ім'я Платон, в схимі – Паїсій Святий) (1722.2.12., Полтава – 1794.15.11.) – навчався у КМА (1734 – 1755 [1703,с.112] – ?), прийняв постриг У 1741 р., священник (з 1758), архимандрит (1790). В червні 1988 р його канонізовано [1965,арк.107-109].

Назар Іванович (1747 – ?). Д.: Параска Іванівна N (1752 – ?), донька козака.

Тарас Іванович (1757 – ?) – козак – під помічник. Д.: Марта Родіонівна N, донька козака.

Степан Миколайович – козак д. Старі Велички (1742 [1698,арк.96]), у нього племінники племінники Остап і Купрій д. Старі Велички [1698,арк.96].

Іван Миколайович (1701 – 1739 – ?) – козак д. Сухі Велички міського куреня Любецької сотні (? – 1732 [1748,с.31] – 1742 [1698,арк.96] – ?). Д.: Наталія Максимівна N (1714 – ?).

Семен Миколайович (1712 – 1750 [532,арк.74] – ?) – козак виборний д. Сухі Велички (1740), де мав двір з однією хатою. Д.: Гафія Петрівна N (1712 – ?).

N Миколайович (? – ран. 1739) – козак д. Сухі Велички. Д.: Гафія Кирилівна N (1709 – ?), бездітна (1739).

Павло Миколайович (1709 – 1739 – ?) – козак д. Сухі Велички (1742 [1698,арк.96]). Отаман с. Мокрі Велички (1750 [532,арк.74]). Жив у 2 хатах з рідними братами Семеном і Павлом. Мав ліс в довжину 3, ширину – 2 версти (1752 [1769,с.123]). Д.: Уляна Яківна N (1710 – ?).

Павло Романович – козак любецький (? – 1724 – ?).

Остап Романович – козак с. Мокрі Велички (1750 [532,арк.74]).

Ілля Романович (1727 – ?) – козак д. Сухі Велички (1742 – 1750 [532,арк.74]). Д.: Секлета Матвіївна N (1737 – ?), донька козака. Діти Іван, Григорій, Павло, Онисим, Леонтій, Василь, Феодосія.

Максим Романович (1737 – ?). Д.: Ганна NN, донька козака.

Борис Романович (1747 – ?). Д.: Фотинія Трохимівна N (1742 – ?), донька козака.

Терентій Романович (1747 – ?). Д.: Анастасія N, донька козака.

Ничипір Романович (1757 – ?) – козак д. Сухі Велички. Д.: Параска Опанівна N (1767 – ?), донька козака.

– Євдокія Романівна (1721 – ?).

– Любов Романівна (1728 – ?).

– Ірина Романівна (1731 – ?).

– Параска Романівна (1735 – ?).

Євстрат Григорович (1754 – ?) – козак – підпомічник. Д.: Гафія NN, донька козака.

Сила Григорович (1757 – ?). Д.: Домна Петрівна

Ничипір Павлович (1722 – ?) – козак – підпомічник д. Тарасевичеві Велички. Д.: Катерина Павлівна N, донька козака.

Іван Павлович (1749 – ?) – козак – підпомічник. мав 4 підданих в одному селі (1788). Д.: Уліта Денисівна N (1759 – ?), донька козака.

– Гафія Павлівна (1723 – ?).

Максим Іванович (1736 – ?).

2. Олексій Корвін-Тарасевич (1742 – ?). Д.: Феодосія NN Діти Павло (1775 – ?), Степан (1785 – ?), Софія (1780 – ?).

3. Сидір Корвін-Тарасевич (1761 – ?). Д.: Ганна NN, донька козака. Доньки Ірина (1783 – ?), Софія (1786 – ?).

Бовда

I

Григорій — зем'янин (1644 [1503,арк.34зв.]).

II

Севастьян — на уряді любецькому (1691).

Василь — купив у Артема Демидовича до д. Неданчичі Демидів кут.

Гаврило (? — 1677 — 1735 — ?) — службу розпочав з 1687 р. козаком д. Старий Зліїв, учасник походів 1687, 1689, 1694 рр. Малограунтовий (1732).

Кирило (? — 1732 — ран. 1740) — козак «весма убогий» з 1723 р. д. Старий Зліїв. Д.: Марія Дмитрівна N (1687 — 1740 — ?).

Григорій — козак «весма убогий» (1732).

Тит — козак «весма убогий» (1732).

Роман (? — ран. 1739) — козак д. Сухі Велички.

III

Іван — козак і житель величківський (1713 [1503,арк.33зв.]).

Ярош Васильович — козак Любецької сотні (1718 [1503,арк.32]), землянин величківський. 25 вересня 1715 р. разом з братами продав землю Полуботку.

Ярмола Васильович (? — ран. 1739) — землянин величківський, козак Любецької сотні (? — 1713 [1503,арк.33зв.] — 1718 — ?). Д.: Ірина Григорівна N (1689 — 1739 — ?).

Самійло Васильович — козак Любецької сотні (1718), землянин величківський.

N (? — ран. 1740) — козак д. Мокрі Велички. Д.: Євдокія Гаврилівна N (1702 — ?). У неї племінниця, вдова Катерина Павлівна (1697 — ?) з синами Павлом (1727 — ?) і Яковом (1730 — ?).

Артем Кирилович (1710 — ?) — козак д. Старий Зліїв (1740). Д.: Мотря Петрівна N (1717 — ?).

Роман Романович (1699 — 1739 — ?) — козак д. Сухі Велички (1739). Д.: Мотря Іоаниківна N (1704 — ?).

Парфен — козак Зубаського куреня (1732 [1748,с.33]).

Сава — козак Зубаського куреня (1732 [1748,с.33]).

Іван — козак Зубаського куреня (1732 [1748,с.33]).

Григорій — козак Зубаського куреня (1732 [1748,с.33]). Козак-підпомічник малограунтовий д. Старий Зліїв (? — 1739 [522,арк.28] — ?).

IV

Петро Іванович (1699 — ?) — «Нищетние и весма убогие» посполитий д. Сухі Велички (? — 1732 — 1739 — ?). Підданий бунчукового товариша Івана Лизогуба. Д.: Євдокія Якимівна N (1705 — ?).

Самійло Іванович (1704 — ?) — «Нищетние и весма убогие» посполитий д. Сухі Велички (? — 1732 — 1739 — ?). Підданий генерального обозного Якова Лизогуба. Д.: Параска Григорівна N (1704 — ?). Мали доньку Параску (1736 — ?).

Андрій — малограунтовий посполитий д. Сухі Велички (? — 1732 — ?). Підданий бунчукового товариша Івана Лизогуба.

Ничипір Титович (1717, д. Сухі Велички — ?) — козак. Д.: Марія Іванівна N (1720 — ?)

Мина Титович (1724, д. Сухі Велички – ?) – козак.

Олексій Титович (1728, д. Сухі Велички – ?).

Семен N (1728, д. Сухі Велички – ?) – козак.

Феодосій N (1731, д. Сухі Велички – ?) – козак.

Ілля Артемович (1739, д. Старий Зліїв – ?) – козак.

Йосип Романович (1731, д. Сухі Велички – ?) – козак.

Федір Романович (1736, д. Сухі Велички – ?) – козак.

– Меланія Романівна (1729, д. Сухі Велички – ?).

– Феодосія Романівна (1732, д. Сухі Велички – ?).

Андрій Петрович (1733, д. Сухі Велички – ?) – посполитий.

– Тетяна Петрівна (1725, д. Сухі Велички – ?).

– Параска Петрівна (1725, д. Сухі Велички – ?).

N Ярмолайович (? – ран. 1739) – посполитий д. Сухі Велички. Д.: Ганна Федорівна N (1709 – 1739 – ?).

Андрій Ярмолайович (1709 – ?) – посполитий д. Сухі Велички (1739). Д.: Марія Марківна N (1712 – ?).

Дем'ян Ярмолайович (1711 – ?) – посполитий д. Сухі Велички (1739). Д.: Параска Олефірівна N (1714 – ?).

V

– Христина N (1729, д. Сухі Велички – ?).

– Марія N (1734, д. Сухі Велички – ?).

Семен Андрійович (1723, д. Сухі Велички – ?) – посполитий.

Іван Андрійович (1733, д. Сухі Велички – ?) – посполитий.

Гафія Андріївна (1725, д. Сухі Велички – ?).

У 1747 р. козацькими підсусідками у д. Губарі були Мина Титов, Артем Кирилович, Павло Пархомович, Семен Григорович Бовда. 2 представники роду Бовда – мешканці с. Звеничів внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945,с.490]. Бовда Гаврило Васильович (1888, с. Шибиринівка – ?) – проживав у Брагинському районі Гомельської області. Заарештований у 1930 р., засуджений до вищої міри покарання. Покінчив життя самогубством. З цього ж села Бовда Митрофан Михайлович (1905 – ?) був червоноармійцем і у 1944 р. за вироком військового трибуналу Львівського гарнізону засуджений до 10 років ув'язнення, яке відбував в Кемеровській області. Ще одна уродженка с. Шибиринівки Бовда Надія Семенівна (1924 – ?) була ученицею в Чернігові і у 1945 р., постановою особливої наради НКВС СРСР позбавлена волі на 4 роки, Бовда Марія Олексіївна (1725, с. Малий Зліїв – ?) – у 1944 р. на 3 роки. У 1737 р. за антирадянську діяльність, розповсюдження слухів про війну був засуджений до вищої міри покарання Бовда Сергій Семенович (1907, с. Мокрі Велички – ?).

Брехуні (нині с. Олександрівка-Дуга). Маєток роду Брехунів. Налажало до міського куруня Любецької сотні. Брехунівськими ґрунтами володіли величковські козаки Бовди, Сердюки та Міщенки, разом з мешканцем і козаком с. Юр'івки Овсієм Сарапарою. У 1715 р. вони продали Брехунівщину П. Полуботку [1706,с.47]. 4 малоґрунтові козаки з 2 дворів (1732).

Брехуни

Сила. Д.: (1660) NNN, донька Оксинії Корніїхи Потапики Кизихи [1633,арк.7].

I

Клим Брехуненко — шляхтич [1731,с.669], мешканець любецький, товариш сотні Любецької. 7 серпня 1693 р. продав спадковий тещин ґрунт у с. Левоньках Івану Молявці за 120 золотих. Д.: Ганна Яцьківна N.

II

Федір Климович (згадка 1693 р.)

III

Микита Брехуненко — козак куреня міського (? — 1732 [1748,с.31] — ?). З братом Іваном служили з одного двору, але різних хат.

Степан Федорович (? — ран. 1782) — козак с. Брехуни (? — 1742 — 1747 — ?). Д.: Ксенія Йосипівна N (1722 — ?) — мати Івана та Кузьми.

Петро Федорович — козак с. Брехуни (1742 [1698,арк.96]).

Іван Федорович Брехуненко (? — ран. 1747) — козак д. Брехуни (1710 — 1724 [124,арк.194] — ?), куреня міського (1732 [1748,с.31]), козак с. Брехуни (1742 [1698,арк.96]). Був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана (1732 [288,арк.53]). Д.: Марія NN, вдова (1747), мада двір в Любечі.

Петро Федорович — козак с. Брехуни (1742 [1698,арк.96]), рідний брат Івана.

Григорій Федорович — козак д. Брехуни Любецької сотні (1710 — 1747 — ?). З Савою Брехуном служили з одного двору, але різних хат (1732).

Сава Федорович — козак куреня міського (1732 [1748,с.31]), малоґрунтовий виборний козак с. Брехуни (? — 1739 — 1767 — ?). Був у польському поході в команді Лизогуба (1732 [288,арк.52] — 1735 [288,арк.55]). Разом з Ничипором Брехуном мав в чорній пущі в різних урочищах в довжину і ширину — 1/2 версти (1752 [1769,с.122]). Рідний брат Івана. Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.150].

Левко Федорович — козак с. Брехуни (? — 1742 — 1747 — ?).

Василь Федорович (? — ран. 1782) — брат Сави. Д.: Євдокія Яківна N (1717 — 1782 — ?).

Іван Федорович — козак с. Брехуни (? — 1742 — 1747 — ?).

Ничипір (Ницько) Федорович — малоґрунтовий виборний козак Любецької сотні, з Савою мали пущу (? — 1739 — 1752 [1515,арк.65] — ?). Брат Івана, з яким служили з одного двору.

IV

Опанас Іванович (1722 — ?). Д.: Олена Андріївна N (1727 — ?). Мали синів Герасима (1752 — ?) — козака виборного Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]), одруженого з Пелагеєю Савівною N (1756 — ?), Якова (1762 — ?), одружений з Марфою Марківною N (1764 — ?), Пилипа (1764 — ?), Григорія (1767 — ?).

Василь Петрович (1732 — 1782 — ?) — козак виборний Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]). Д.: Ганна Яківна N (1737 — 1782 — ?).

Роман Савич (1732 — 1782 — ?). Д.: Ірина Захарівна N (1737 — ?).

Ярмола Савич (1742 – 1782 – ?) – козак виборний (1773 [1415,арк.49]).
Д.: Єфросинія Данилівна N (1747 – ?).

Петро Степанович (1729 – ?) – козак виборний (1782 [1425,арк.924]).
Д.: Параска Титівна N (1740 – ?).

Косма Степанович (1757 – ?) – козак виборний (1782 [1425,арк.924]).
Д.: Євдокія Тимофіївна N (1762 – ?).

Іван Степанович (1759 – ?) – козак виборний (1782 [1425,арк.924]).
Д.: Євдокія Йосипівна N (1762 – ?).

Кирило (? – ран. 1782) – козак виборний Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]). Д.: Гафія Андріївна N (1752 – 1782 – ?). Мала сина та доньку Євдокію.

Шумани, деревня (1732, 1766 [652,арк.69зв.]). Заснували Шумани. Василь Полоницький отримав надання від гетьмана Мазепи, а 11 грудня 1709 р. підтверджуючий універсал [1939,с.173]. Тримав 3 (1713), його вдова – 6 (1729) [1731,с.56], 5 (1732, 1739) дворів підданих. Перейшло єдиній доньці, яка вийшла заміж священика Андрія Сібірського. У його володінні 4 хати (1766 [652,арк.69зв.]). У 1716 і 1719 рр. бунчуковий товариш Мойсей Дмитрович купив у козаків ґрунти і поселив посполитих. У 1732 р. у його володінні тут 5 підданих, його спадкоємець бунчуковий товариш Дмитро Затиркевич мав лише одну хату (1766 [652,арк.69зв.]).

Шумани

I

Григорій.

II

Сидір Грищенко (? – ран. 1732) – козак д. Шумани (1701 – 1724 [124,арк.197] – ?). Д.: NNN. У 1732 р. внесена до козацького реєстру як вдова малоґрунтова.

Купрій – козак д. Шумани Любецької сотні (1701 – 1724 [124,арк.197] – ?).

Н. Д.: Пелагея Андріївна Скугар, у 1715 р. у с. Скугари разом з зятями Яцком та Василем Івановичами Ждановичами продала Д. Посудевському частку Скугаревщини.

– Н. Ч.: Остап Зубець, мешканець д. Шумани. 15 січня 1712 р. продав половину ґрунту свого шуманівського Мойсею Нестеренку за 40 талерів, який 3 травня 1716 р. тут же купив ще ґрунт у поповичів роїських Данила і Овсія на борги їх батька [1938,с.153].

Іван – міщанин чернігівський (1718 [1783,с.81]). Д.: Єфимія NN (1709 – ?). Мала доньок Феодосію, Секлету, Пелагею.

III

Микита Сидорович – козак малоґрунтовий (? – 1718 [1698,арк.96] – ?), підпомічник д. Шумани.

Пєрасим Купріянович (1699 – 1747 – ?) – малоґрунтовий козак д. Шуман (? – 1718 – 1740 – ?), виборний (1747). Був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана (1732 [288,арк.53]). Мав двір з однією хатою.

Д.: Параска Павлівна N (1699 – ?).

Федір Купріянович — козак малоґрунтовий д. Шумани (? — 1718 [1698,арк.96] — 1742 [1698,арк.96] — ?), підпомічник (1747). Був у польсько-му поході в команді прилуцького полковника Галагана (1732 [288,арк.53]). Мав двір з однією хатою.

Ісак Купріянович (1719 — ?) — козак д. Скитки (? — 1739 — 1740 — ?), підпомічник д. Шумани, служив з одного двору з братом Федором (1747).

IV

Охрім Герасимович — козак д. Скитки Любецької сотні.

Євмен Герасимович (1719 — ?) — козак д. Скитки Любецької сотні.

Микита Герасимович (1729 — ?) — козак д. Шумани (? — 1742 [1698,арк.96] — ?).

Тихоній Герасимович (1731 — ?) — козак д. Скитки Любецької сотні.

— Катерина Герасимівна (1734 — ?).

Іван — козак малоґрунтовий д. Шумани (? — 1735 [288,арк.57] — 1739 [522,арк.47] — ?). Мав двір з однією хатою.

IV

Павло — козак виборний Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]).

Петро — козак виборний Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]).

Тулеївський хутір, урочище Тулеї (1732), деревня (1747). У 1732 — 1747 рр. фіксується лише один козацький рід Тулеїв.

Тулеї

I

Андрій — козак. В поході проти шведів «в жилищахъ шведскихъ над рікою Шелдіхою на урочищі Лопі» (1702).

II

Іван Андрійович — козак «весьма убогий» (1732 — 1740), виборний (1747), мешканець ур. Тулеї. Мав там двір з хатою (1747).

Скитки, присілок замковий (1713), деревня (1718, 1766). Належало до міського куреня. Священик Гаврило Котович тримав 6 дворів підданих (1713). Належало на гетьманський двір за царською грамотою 1708 р. Павло Полуботок мав 3 (1713), 6 (1724 [1803,с.500]), 4 двори (1726 [1761,с.267]). Андрій Павлович Полуботок тримав 7 дворів (1729 [1731,с.49]). У його опіці перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. У 1732 р. 3 підданих Полуботків, 1 — любецького священика Гаврила Ярофійовича. 16 дворів посполитих (1739). За даними РО знаходилось у володінні вдови Полуботка Анастасії Леонтович, яка мала тут 11 хат підданих (1766 (1766 [652,арк.75зв.])). 2 двори козаків малоґрунтових і 1 підсусідський (1732), 2 двори козачі (1739). Шинок бунчукового товариша Семена Полуботка (1747). У приході церкви с. Борисоглібівки.

Шиманські

Тихін (1722 — ?). Д.: Тетяна NN, донька козака.

Степан (1727 — ?). Д.: Феодосія NN, донька козака.

Онисим (1730 — ?). Д.: Марія NN, донька козака.

Василь (1748 — ?) — мав 7 підданих у 1 селі. Д.: Єфросинія NN, донька козака.

Григорій (1748 — ?). Д.: Марія NN, донька козака.

Тимофій (1755 – ?). Д.: Гафія NN, донька козака.

Іван – мешканець д. Скитки. Внесений до родовідної книги дворян Чернігівського намісництва по Городницькому повіту [1621,арк.34зв.].

Довжик, село (1739, 1766 [652,арк.77зв.], 1781) по обидва боки р. Довжик. Згадується 1571 р. [2026,с.24]. У люстрації Любецького староства 1615 – 1616 рр., посесорами Довжик зазначені шляхтичі Мишуковичі. Від них частина перейшла Посудевським [753,арк.70]. 1 козацький двір з двома хатами (1732), 2 козаки (1739), 1 виборний козак (1781 [1775,с.58]). Універсал І. Мазепи 1681 р. та жалувана грамота 1689 р. закріпили за Л. Полуботком [1939,с.182]. Перейшло його сину Павлу. У його володінні люди перейшли з с. Козли, 9 городників (1713), 30 дворів (1724 [1803,с.495]). У 1729 р. селом (48 дворів) володіли Андрій і Яків Павловичі Полуботки [1731,с.49]. У 1732 р. за Полуботками 49 підданих. В опіці Андрія перебував племінник Семен Якович, до якого село і перейшло, уже у 1746 р. він володів ґрунтами та млином [753,арк.728]. У 1739 р. 3 двори священника і церковників, 29 посполитих. За даними РО знаходилось у володінні вдови Полуботка Анастасія, яка мала тут 48 хат підданих (1766 [652,арк.71зв.]). Донька Полуботка Феодосія стала дружиною бунчукового товариша Михайла Стороженка, вони мали в селі привіджий дім, 176 посполитих (1781 [1775,с.58]). **Шинок** Полуботків (1724 [1803,с.495]), два Семена Полуботка (1747). **Млини**: два на р. Довжик П. Полуботка (1723 [1803,с.495]), на р. Білоус в колесо борошнiane і ступне Полуботків (1724 [1803,с.495]). **Рождественська** церква [1915,с.54]: *священники*: Леонтій Данилович (1694), Сваричевський Іван (? – 1718 – ?), Случевський Карпо Микитович (? – 1739 – ран. 1742 [1698,арк.23]), Случевський Опанас (? – 1747 – ?), дяки: Семен Іванович (1739), Назаревський Андрій Федорович (1739), дячки: Яків Федорович (1718), паламарі: Іван Гарасименко (1718), Іван Антонович (1739).

Мишуки

I

Н – Бровенщизна земля з селищами Дяглич і Насерич, Сухий ліс по течії р. Говгол, Біловісь селище по р. Свячні і р. Довжик надані Мишуковичу королем Сигизмундом-Августом [2027,с.92]. Мишуковичі тримали ці надані і у 1622 р. [2027,с.126].

II

Кіндрат Мишукович – зем'янин любецький, тримав з братами Бровенщизна, з селищами Дяглич, Насерич, Біловісь, Сухий ліс (1636 [2027,с.126]).

Левон Мишукович – зем'янин любецький.

Нечай Мишукович – зем'янин любецький. Воевода М. Калиновський здійснив гвалтовний наїзд на його маєтність. У 1642 р. разом з іншими любецькими зем'янами подав скаргу на вальний сейм. У 1643 р. позбавлений любецьким староствою шляхетства, яке було повернене у 1646 р. Люблінським трибуналом.

Гнат Мишукович – зем'янин любецький. Перед війною с. Рогощею з Мишуковським ґрунтом і частиною Бровенщизни заволодів польський магнат Оранський. Чернігівський підвоевода В. Кгорецький забрав у любецьких шлях-

тичів Пузиків Пузиковщину. Взамін віддав їм частину Бровенщизни у Мишуковському ґрунті. Мишуки втратили свої маєтності [1917,с.1-2,26].

III

Іван — покозачений шляхтич. Болдаківські захопили Мишуковщину під час війни [1917,с.3-4]. 23 липня 1660 р. отримав універсал «зо всеєю тамошнею шляхтою».

Мабуть, нащадками цього роду були земляни любецькі Кіндрат Єркович, Тит Гришкович Жупиченко, Пархом Федорович, Іван Павлович, Пархом Карпович, які 27 листопада 1689 р. продали частину ґрунту Сухого за 200 золотих Л. Полуботку.

Юшкевичі-Заровські

Рід внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва [1623,ч.VI,арк.15зв.].

I

Марко — земянин любецький, отримав королівський привілей на підтвердження старостинського листа на острів Заровський [2027,с.89].

II

Йосип Маркович (? — 1621 — 1642 — ?) — земянин любецький (1641) гербу Холева. 15 березня 1633 р. разом з братом отримав підтверджуючий привілей на острів Заровський, лучок Черняковський за озером Глушим, діброва до третьої частину ґрунту Заровського придана [2027,с.204]. Воевода М. Калиновський здійснив гвалтовний наїзд на його маєтність. У 1642 р. разом з іншими любецькими земянами подав скаргу до вального сейму. 1643 р. позбавлений любецьким старостою шляхетства, яке було повернене 1646 р. Люблінським трибуналом.

Олекса Маркович (? — 1636 — ?) — земянин любецький. Як «отчищну» тримав з братом Йосипом Заровський острів (1616 [2027,с.89] — 1622 [2027,с.123]), а також половину землі Черняковський Лучок отриману правом купним (1616 [2027,с.89] — 1622 [2027,с.123]).

III

Данило.

Кирило (? — ран. 1739) — козак довжиківський (1718). Д.: Єфросинія Григорівна N (1669 — 1739 — ?).

IV

Кирило Данилович — підсусідок у с. Красковське (1747), мав двір.

Андрій Кирилович (1690 — ?) — козак-підпомічник с. Довжик (? — 1742 [1698,арк.96] — 1750 — ?). Мав двір з двома хатами, підмусідка (1747). Д.: Ксенія Хомівна N (1693 — 1739 — ?).

Дем'ян Кирилович (1704 — ?) — посполитий А. Полуботка, житель с. Довжик (1739). Д.: Мотря Андріївна N (1707 — ?).

Микита.

Мартин.

Семен (1682 — ?) — козак виборний с. Красковське (1740).

Григорій.

Іван — значковий товариш Чернігівського полку (1743). Володів приїжджим двором у с. Сибереж.

Корній — козак довжиківський (1732). Служили з одного двору з козаком Василем Василенком, але з різних хат.

V

Леонтій Кирилович (1719 — ?) — посполитий А. Полуботка, житель с. Довжик (1739). Д.: Харитина Григорівна N (1722 — ?), мали сина Івана (1735 — ?).

Василь Микитович (? — ран. 1740) — козак довжиківський (1718).

Косма Микитович (1691 — 1739 — ?) — козак довжиківський.

Григорій Мартинович (бл. 1708 — ?) — козак довжиківський (1739). Д.: Ганна Корнійвна N (1711 — ?).

Євтух Семенович (1717 — 1790 [1623,ч.VI,арк.47] — ?) — козак виборний с. Красковське (1740).

Мартин Семенович (1720 — ?) — козак виборний с. Красковське (1740),

Ісак Іванович — козак виборний с. Красковське (1747).

N (? — ран. 1782). Д.: Марина Григорівна (1712 — ?). Мали синів Гурія (1765/1767 — ?), одруженого (1787) з донькою козака Дарією NN, Конона (1767/1771 — ?).

VI

Данило Андрійович (1724 — ран. 1782) — козак с. Довжик. Д.: Параска Сидорівна Гаркуша (1733 — ?), донька козака. Мали сина Семена (1752/1757 — ?), одруженого з донькою козака Христиною Сидорівною N (1757 — ?).

Григорій Андрійович (1728 — ?) — козак с. Довжик.

Хома Андрійович (1734 — ?) — козак с. Довжик.

Василь Васильович (1713 — ?) — козак с. Довжик. Д.: Анастасія Семенівна N (1716 — ?).

Іван Васильович (1732/1737 — ?) — козак с. Довжик. Д.: Євдокія Симонівна N (1737 — ?). Мали сина Родіона (1769/1771 — ?), доньок Наталію (1763/1768 — ?) — вдова (1782), Пелагею (1766/1771 — ?).

Ілля Григорович (1726 — ?) — козак с. Довжик. Д.: Пелагея Климівна N (1722 — ?). Мали синів Власа (1752 — ?), одруженого з Анастасією Семенівною N (1756 — ?), Олексія (1756 — ?), доньок Феодосію та Васу.

Омелян Григорович (1722/1728 — 1789 [1623,ч.VI,арк.15] — ?) — козак с. Довжик. Д.: Ксенія Семенівна N (1732 — ?), донька козака. Мали синів Данила (1756 — ?), одруженого з Марією Григорівною (1759 — ?), Федора (1762 — ?), Петра (1767 — ?), доньку Євдокію (1771 — ?).

Михайло Григорович (1737 — ?) — козак с. Довжик.

— Горпина Григорівна (1731 — ?).

Влас (1751 — 1789 — ?) — козак с. Довжик. Д.: Анастасія NN, донька козака. Мали доньок Параску (1779 — ?) і Наталію (1782 — ?).8

Іван (? — 1789 — ?) — козак с. Довжик. Д.: Євдокія NN, донька козака.

Олексій (1759 — ?) — козак с. Довжик. У 1789 р. неодружений.

2 представники роду Заровських — мешканці с. Довжик внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945,с.562].

Юшкевичі-Павленки — єдиний козацький рід д. Кувечич.

I

Степан (? — ран. 1739) — козак д. Кувечич. Д.: Єфимія Федорівна N (1669 — 1739 — ?).

II

Петро Степанович (1699 — ?) — козак «весма убогий» д. Кувечич (? — 1732 — 1740 — ?). Д.: Варвара Павлівна N (1704 — ?).

Дем'ян Степанович (1701 — ?) — козак «весма убогий» д. Кувечич (? — 1732 — 1739 — ?). Д.: Уляна Данилівна N (1708 — ?).

Сава Степанович (1712 — ?) — козак д. Кувечич (1739). Д.: Феодосія Іванівна N (1716 — ?).

Павленко Іван — козак д. Кувечич (1742 [1698,арк.96]).

III

Ілля Петрович (1721 — ?) — козак д. Кувечич.

Павло Петрович (1731 — ?) — козак д. Кувечич.

— Євдокія Петрівна (1737 — ?)

Юхим Дем'янович (1731 — ?) — козак д. Кувечич.

Іван Дем'янович (1737 — ?) — козак д. Кувечич.

Трохим (1717 — 1789 [1623,ч.VI,арк.47] — ?). Д.: NNN(? — ран. 1789).

Микола. Д.: Ксенія NN, донька козака.

Юшкевичі-Хроли

Ярема (1736 — ?) Д.: Єфимія NN, донька козака.

Юшкевичі-Хоруженки

I

Самійло Хоруженко — козак с. Красковське (1718).

Федір.

II

Матвій Хоруженко — значковий товариш Чернігівського полку. Був у польському поході (1735).

Омелян Федорович — козак-підпомічник с. Красковське (1747), мав двір.

III

Прокіп NN (1747 — 1789 — ?). Д.: Марія NN, донька козака.

Онисим (? — 1789 — ?). Д.: Анастасія NN, донька посполитого.

Юшкевичі-Козаріни

I

Йосип — козак с. Красковського (1718).

II

Іван Козарін — у 1736 р. був свідком при написанні тестаменту Фотинії Селивихи у с. Красковському [1513,арк.188зв.].

Мойсей — підсудок у с. Красковське (1747), мав двір.

III

Іван (1742 — 1789 — ?). Д.: Євгенія NN, донька козака.

Андрій (? — 1789 — ?). Д.: Єфимія NN, донька посполитого.

Юшкевичі-Гордєєви

Михайло Давидович — козак-підпомічник с. Красковське (1747), мав двір. Микита (1717 — 1789 — ?). Д.: Феодосія NN, донька козака.

Білоцерківка, деревня (1724, 1766 [652, арк. 71зв.]) належала до с. Довжик, заснованого на куплених ґрунтах Л. Полуботко [1939, с. 182], на що отримав царські грамоти у 1681 і 1689 рр. Як спадок перейшло до сина Павла Полуботка. За ним тут 25 дворів [1803, с. 495]. У 1729 р. селом (26 дворів) володіли Андрій і Яків Павловичі Полуботки [1731, с. 49], мали 28 підданих з 24 дворів (1732). У опіці Андрія перебував племінник, син Якова Семен, до якого село і перейшло. За даними РО знаходилось у володінні його вдови А. Леонтович, яка мала тут 39 хат підданих [652, арк. 83зв.].

Кувечичі, деревня (1724, 1766 [652, арк. 81зв.]) на р. Свишні. Родовий маєток любецьких землян Кувечичі (Кувечинських), які були нобілітовані Сигізмундом II Августом і отримали Кувечицький «ґрунт». Половину Кувечицької землі, надану предкам, тримали Василевикові, Кушнірчові, Милкевичові, Морашкову (Мурашки) [2027, с. 88]. Наприкінці XVI ст. с. Кувечичі у володінні Бивалкевичів [1928, с. 309]. 16 червня 1618 р. у Варшаві затверджений декрет між Зброжком і Олександром Стройловським на пустоші Кувечизну, Трохонувщизну, Олефіровщизну, Сукачовщизну в селі Кувечицькому і острів Красковщизна і Кривич, при замку любецькому дуброва сира, для ґрунту принагідна на 30 бочок, озеро Заостров'є в с. Осоричах, друге озеро Святе, нивку під замком Любецьким в Бересті [1975, с. 605]. У 1622 р. Кувечицька земля тримав О. Стройловський [2027, с. 124], а у 1634 р. її від Владислава IV набули Іван і Олізар Левоничі Вовки [2040, с. 20]. У 1636 р. Богдан, Гаврило і Петро Милковичі Бивалкевичі тримали згідно привілею від 1 серпня 1595 р. їх батьку як підтвердження привілею 13 березня 1571 р. [2027, с. 196]. До міського куреня у 1732 р. належали 2 козаки, які служили з одного двору, але двох різних хат. У 1739 р. тут один двір козацький Павленків. За наданнями володіли Богдановичі. Павло Полуботко купив у Катерини, вдови Богдановича. Затверджені П. Полуботку гетьманським універсалом від 20 листопада 1708 р. [1803, с. 376] і царською грамотою від 22 грудня 1708 р. [1803, с. 379]. Тримав його син Андрій 27 (1723 [1803, с. 497]), 22 (1729), 42 (1732), 33 двори (1739). За даними РО володіння бунчукового товариша Івана Миклашевського, який отримав 44 хати як посаг від тестя Андрія Павловича Полуботка [1915, с. 47]. **Шинюк** бунчукового товариша І. Миклашевського (1747). **Млин** вїята чернігівського Івана Скіндера (1649).

Болотовичі-Кувечинські

Антін Болото — дворянин московський, перейшов у Річ Посполиту за Казимира IV [2033, с. 303]. Кувечинські отримали від Гашгольда Криве урочище. Трухонувщизна, Олефіровщизна, Сукачевщизна, урочища. Труханівщина неподалік Кувечичів (д. Табаївка). Болотовичам також належав маєток Заострівський у с. Осоричах на Правобережжі [1841, с. 283].

І

Олександр — вїйт любецький (1570.10.07. [1975, с. 229] — ?).

Данило (1577) [2033, с. 303].

— Ганна [2033, с. 303]. Ч.: (1577) Федір Євлашевський [2033, с. 303].

II

Мануїло Олександрович — боярин замку Любецького, вїт любецький (1561 [1720,с.15,193,194,195], 1580). У 1561 р. отримав частину Мікренського „острова» та частину з доходів господарського скарбу („на десять бочок ото всіх платов и подачок господарских вольных»). У 1580 р. на вальному коронному сеймі у Варшаві був затверджений на уряді, причому за ним знову закріплювався ця рангова маєтність [1841,с.283].

Лукаш Болотович-Кувечинський —1571 р. отримав підтвердження на Криве урочище. Трухоновщина, Олефіровщина, Сукачевщина, урочища. Труханівщина неподалік Кувечичів (д. Табаївка). «Єнерал» землі Київської. 1 серпня 1595 р. отримав королівську «данину» на землю Олефірівську і ґрунт Кривичі [1975,с.473]. Незабаром О. Страйловський придбав («правом купним») у нього частину Кувечичької землі, до якої входила Трухановщина, Оліфіровщина, Сукачовщина та урочище Кривичі.

III

Семен Кувечинський — отаман сиберецький (1699 [1647,арк.1]).

IV

Іван Кувечинський — значковий товариш (1774). Д.: Тетяна Павлівна Се-
лецька, донька значкового товариша.

Давид Кувечинський — служив у лейб-гвардії Кінному полку.

У 1845 — 1852 рр. Петро Якович, Ян Михайлович, Ян і Андрій Васильовичі записані до дворянських книг Мінської губернії [2033,с.283].

Зубаха, деревня (1729, 1766). Родове володіння Зубах. Центр куреня: 2 двори козаків і 1 безворний підсусідок у 1732 р., 2 козаки Зубахи і два підсусідки у 1740 р. 1 посполитський двір (1713). Юхим Лизогуб та його син, бунчуковий товариш Семен Лизогуб скуповували ґрунти. Останньому підтверджена жалуваною грамотою у 1719 р., у 1729 р. тут у нього 5 дворів [1731,с.51]. У 1732 р. Іван Лизогуб тримав 4 підданих, 1 підданий сиберецького священника. У 1766 р. бунчуковий товариш Яків Лизогуб мав 6 хат, дружини військового канцеляриста Якіма Ренчицького Анастасія 2 хати підданих [652,арк.63зв.,64зв.]. У приході Перескеївської церкви м. Любеча.

Зубахи

I

Пархом [1528,арк.113зв.]

Гурій — сябер у володіннях міщан-шляхтичів Максима і Прокопа Ніжинців (1672 [1528,арк.193]). Товариш Любенької сотні (1699 [1528,арк.96]). У червні 1699 р. продав частину поля з дубравою і сіножаттю жителю сенюківському Сергію Кудлачу.

II

Андрій — козак д. Зубахи (1687 [124,арк.198] — 1724 — ?). Отаман курінний (1696 [1528,арк.104]). Учасник походів у 1687, 1689, 1694, 1695, 1697, 1701, 1702, 1704, 1705, 1708, 1709, 1711, 1713, 1721, 1722, 1723 рр.

Іван Пархомович [1528,арк.113зв.] — козак д. Зубахи (1689 [124,арк.198] — 1724 — ?). Учасник походів у 1689, 1694, 1695, 1701, 1702, 1704, 1705, 1706, 1708, 1709, 1711, 1713, 1722, 1723 рр.

III

Федір Андрійович (? – ран. 1739) – козак Любецької сотні, був у польському поході у команді Лизогуба (1732 [288, арк. 52зв.] – 1734). Д.: Марія Сергіївна N (1697 – 1739 – ?)

Павло Андрійович (1699 – ?) – отаман курінний зубаський (1739 [529, арк. 449]), козак ґрунтовий с. Зубахи (1732, 1742 [1698, арк. 93зв.]), виборний (1740). Д.: Євдокія Яківна N (1712 – ?). Мали доньок Христину (1726 – ?), Єфросинію (1732 – ?), Євфимію (1728 – ?).

Олексій – посполитий малоґрунтовий д. Зубахи, підданий Івана Лизогуба (1732).

III

Сава Федорович (1714 – ?) – козак виборний с. Зубахи (? – 1740 – 1759 – ?). У 1759 р. у нього примусово скуповував ґрунти [498, арк. 1] любецький сотник, з яким за це мав суперечку, внаслідок якої виключений з списків Любецької і вписаний до Білоуської сотні [864, арк. 3]. Д.: (1739) Меланія Ярмолаївна N (1716 – ?).

Семен Федорович (1729 – ?).

Артем Федорович – козак «ніщетний» с. Зубахи (? – 1740 – 1742 [1698, арк. 93зв.] – ?).

Іван Федорович – козак с. Зубахи (1742 [1698, арк. 93зв.]).

IV

Нестор – хорунжий сотенний (1782 [1425, арк. 1150зв.]), мешканець березненський.

Косма Зубаха – мешканець с. Малий Зліїв внесений до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945, с. 277].

Губарі, деревня (1732) Зубаського купіня. 4 козаки в 2 дворах (1732), 4 козаки з 4 дворів (1740). В приході зліївської Воскресенської церкви (1740).

Губарі

Кирило – мав нерухомість у Любечі (1672 [1602, арк. 1]).

I

Ничипір (? – 1670 – 1699 – ?) – отаман курінний голубицький (1691 [1490, арк. 70зв.]), разом з братом у 1699 р. скаржилися на семаківських мешканців [1510, арк. 46].

Тимофій – брат Ничипора (1699 [1510, арк. 46]).

II

Опанас.

III

Яків Опанасович – козак ґрунтовий д. Губарі. Службу розпочав 1689 р., хорунжий сотенний любецький і курінний отаман (? – 1725.12. – ?), отаман Зубаського куреня (1732 [1748, с. 33]). 1734 р. в команді сотника роїського Якова Бакуринського на форпості в Любечі [288, арк. 54].

Федір Опанасович (? – ран. 1732) – службу розпочав 1689 р., по черзі з братом Яковом ходили в походи [124, арк. 162]. Д.: Тетяна Андріївна N (1687 – 1740 – ?).

Карпо Опанасович (1677 – 1742 – ?) – присягав царевичу Петру Петровичу в 1718 р., хорунжий сотенний любецький (? – 1725 – ?), козак Зубаського

куреня (1732 [1748,с.33]). Малограунтовий виборний козак д. Губарі (? – 1739 [529,арк.449] – 1747 – ?). Д.: Єфросинія Герасимівна N (1697 – ?).

Василь – козак с. Голубич Роїської сотні (1716 – 1724 – ?), був у походах 1716 р. у Смілі, 1722 р. на каналній роботі, 1723 р. на Коломаку.

Семен.

IV

Іван Якович (? – ран. 1740). Д.: Килина Яківна N (1707 – ?).

Данило Якович (1707 – ?) – присягав царевичу Петру Петровичу у 1718 р. Козак Зубаського куреня (1732 [1748,с.33]). Хорунжий сотенний любецький (? – 1738 [536,арк.7]), козак-підпомічник малограунтовий д. Губарі (? – 1739 – 1742 [1698,арк.93зв.] – ?). Мав двір (1740). Д.: Мотря Карпівна N (1712 – ?).

Левко – присягав царевичу Петру Петровичу у 1718 р., козак д. Губарі (1742 [1698,арк.93зв.]).

Гаврило Федорович (1710 – ?) – козак малограунтовий д. Губарі (? – 1740 – ?), мав двір. Д.: Ганна Степанівна N (1717 – ?).

Захар Федорович (1712 – ?) – присягав царевичу Петру Петровичу у 1718 р., козак с. Губарі (1742 [1698,арк.93зв.]).

Леонтій Федорович (1726 – ?) – козак-підпомічник д. Губарі (1747).

Василь Федорович (1728 – ?). Д.: Марія Богданівна N (1707/1715 – ?), вдова (1782), проживала в д. Губарі [1425,арк.778].

Іосип (1723/1727, с. Голубичі – 1767 – ?) – козак-підпомічник (1767), мав двір з 2 хатами в с. Голубичі. Мав зятів Пекура і Мирона Маслаківця (1727, с. Голубичі – ?) з сином Іваном (1763 – ?).

Тихін Карпович (1707 – ?) – присягав царевичу Петру Петровичу в 1718 р. виборний козак малограунтовий д. Губарі (? – 1740 – 1788 – ?), мав двір (1740). 1759 р. у нього примусово скуповував ґрунти любецький сотник, з яким за це мав суперечку, внаслідок якої виключений зі списків Любецької і вписаний до Білоуської сотні [864,арк.3]. У д. Губарі мав 11 підданих (1788). Мав синів Андрія, Івана, Тимофія.

– Уляна Карпівна (1730 – ?).

Петро Семенович (1712 – 1787 – ?) – абшитований значковий товариш (1787), житель с. Бужанки. Д.: NNN (? – ран. 1787).

Гнат Семенович.

Василь Семенович (1730 – 1787 – ?).

V

Матвій Іванович (1712/1733 – ?) – виборний козак д. Губарі (1782 [1425,арк.779]). Д.: Марія Луківна N (1722 – ?), мали сина Леонтія.

Яків Іванович (1735 – ?)

– Єфимія Іванівна (1729 – ?)

Іван Данилович (1752 – ?) – виборний козак д. Губарі (1782 [1425,арк.779]). Д.: (1777) Євдокія Назаріна N (1754 – ?), мали доньок Ганну та Устину.

– Ірина Данилівна (1735 – ?)

Яків Захарович (1742 – ?) – козак-підпомічник д. Губарі (? – 1782 [1425,арк.778] – ?). Д.: (1766) Олена Яківна N (1747 – ?), мали синів Якима, Романа, Павла.

Іван Захарович (1747 – ?). Д.: Анастасія Гаврилівна N (1750 – ?).

Василь Іванович (1732 – ?) – козак-підпомічник д. Губарі (? – 1782 [1425,арк.778] – ?). Мав синів Федора, Семена, Карпа.

Михайло Йосипович (1751, с. Голубичі – ?).

Тимофій Йосипович (1754, с. Голубичі – ?).

Семен Петрович (1742 – ?). Д.: Параска NN, донька священика.

Григорій Петрович (1754 – ?). Д.: Марина NN, донька козака.

Іван Петрович (1760 – ?). Д.: Уляна NN, донька шляхтича.

– Катерина Гнатівна (1772 – ?).

Клим Васильович (1769 – ?).

Іван – козак виборний Любецької сотні на місце Ярмоли Брехуна (1773 [1415,арк.49]).

Андрій – козак виборний Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]).

Губар Денис Степанович – мешканець с. Губарі внесений до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945,с.489].

Манки, деревня (1726, 1782). Маєтність любецьких землян Манків. Входила до Зубаського куреня: 4 козаки з 2 дворів (1732), 4 козаки з 4 дворів (1740). Налезало на гетьманський двір, присілок замковий. За царською грамотою 1708 р. 7 дворів ґрунтових перейшли полковнику Павлу Полуботку Пізніше три-мала його сини Андрій і Яків [1731,с.49]. Андрій Полуботок мав 7 дворів (1729). В його опіці перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. У 1732 р. за Полуботками 7 підданих. За даними РО знаходилось у володінні вдови Полуботка, яка мала тут 10 хат підданих, а козак Григорій Манко – 1 [652,арк.64зв.]. **Шинки** два бунчукового товариша Семена Полуботка (1747). У приході Покровської церкви м. Любеча (1739). Поблизу хутір козака Сидора Мартиненка (1747).

Манки

I

Каленик – землянин і міщанин любецький. Ян Стецький 1658 р. підтвердив продаж ґрунту Манку батьком [1760,с.228].

Кирило – міщанин любецький (1671 [1760,с.235]).

II

Корній Каленикович – заповів куплені у Стецького землі сину Матвію, донці і онукам у ґрунті Манковському [1528,арк.113зв.].

Прокіп – мешканець манківський, 20 листопада 1687 р. купив у Романа Шостаценка і його дружини Ганни Володьковни її ґрунт, яким володіли ще її дід і батько Володьковщизна за 10 коп (поля, зарослі, сіножаті, дерева бортні і небортні, озера, криниці [1600,арк.1]. Клим Шостаченко був намісником любецьким від чернігівського полковника (1656 [1760,с.228]). Засвідчив покупку священиком кротинський Михайло Бушинський.

III

Матвій Корнійович [1528,арк.113зв.].

– N Корнійовна [1528,арк.113зв.]

Федір Прокопенко – козак д. Манки (1718).

IV

Кирик Федорович (? – ран. 1739) – козак д. Манки (1726 [1761,с.275]).
Д.: Гафія Андріївна N (1697 – 1739 – ?).

Григорій (Гришко) Федорович (1701 – ?) – козак малогрунтовий (1732 [1748,с.33] – 1766 – ?), виборний (1740) д. Манки. 1741 р. подав чолобитну на старосту бунчукового товариша Івана Лизогуба Григорія Сацка за захоплення сіножаті [701,арк.1].

Степан Федорович (1709 – ?) – козак д. Манки (1740).

Іван Федорович (1708 – ?) – козак малогрунтовий Зубаського куреня (1726 – 1732 – ?). Отаман сільський (1747). Мав ліси в різних урочищах з сабрами поблизу д. Манки в довжину 2, ширину – 1 версту (1752 [1769,с.123]).
Д.: Ганна Остапівна N (1714 – ?).

Омелян Федорович – козак д. Манки куреня Зубаського (1742 [1698,арк.93зв.]).

Микита – козак виборний д. Манки (1740).

Іван – козак виборний д. Манки (1740), брат Микити.

V

Устим Кирилович (1712 – ?) – осавульчик сільський (1747), козак д. Манки (1782).

Іван Кирилович (1721 – ?).

Омелян Кирилович (1727 – ?) – козак д. Манки (1742 [1698,арк.93зв.] – 1752 [1515,арк.65]), племінник Гришка.

Мина Іванович (1732 – ?). Мав доньку Анастасію (1767 – ?)

Григорій Іванович (1737 – ?).

Артем Іванович (1737 – ?). Д.: Пелагея Яківна N (1739 – ?). Мали сина Григорія (1757 – ?), Івана (1769 – ?), Степана (1781 – ?), Параску (1778 – ?).

Семен Григорович (1737 – ?).

Іван Григорович (1742 – ?) – сотенний осавул любецький (1771 [915,арк.186]). Д.: Марія Іванівна N (1745 – ?). Мали дітей Максима (1776 – ?), Івана (1778 – ?), Параску (1774 – ?), Єфросинію (1781 – ?).

Михайло Григорович (1747 – ?). Д.: Євдокія Іванівна N (1750 – ?). Мали сина Федора (1778 – ?).

Іван Устимович (1746 – ?). Д.: Олена Трохимівна N (1748 – ?). Мали сина Стефана (1778 – ?) та доньок Меланію (1769 – ?), Марію (1774 – ?), Ксенію (1774 – ?).

Кирило Устимович (1752 – ?). Д.: Параска Григорівна (1755 – ?), мали доньку Марію (1779 – ?).

Микита Устимович (1759 – ?). Д.: Горпина Гаврилівна (1762 – ?).

VI

Матвій Омелянович (1742 – ?). Д.: Ганна Іванівна N (1747 – ?). Мали синів Мида (1764 – ?), Андрія (1768 – ?), доньку Марію (1774 – ?).

Пантелеймон – козак. У 1773 р. скаржився на Івана Манка за захоплення спадкового маєтку [50,арк.1].

Мартиненки

I

Мартин — можливо, Мартин Євтушенко — міщанин (1666), вїт любецький (? — 1671 — ?). Якшо ця здогадка вірна, то був старший син Павло.

II

Герман Мартинович (? — ран. 1740).

Степан Мартинович (1670 — 1740 — ?) — міщанин можний любецький (? — 1732 — ?), козак любецький (? — 1740 — 1753 — ?). Мав шинок в Любечі (1732). Мав двір, до якого належали грунт на 10 четвертей, сіножать на 100 возів, 4 коней, 10 волів (1740).

Йосип Мартинович (1675 — 1740 — ?). Д.: Анастасія Павлівна N (1700 — ?).

III

Мартин Германович (? — ран. 1750) — значковий товариш Чернігівського полку. Мав двір у Чернігові.

Сидір Германович (1680 — ?) — козак любецький (? — 1740 — 1753 — ?). Мав двір, до якого належали грунт на 5 четвертей, сіножать на 20 возів, 2 коня, 2 воли (1740). Тримав хутір (1747). У 1753 р. ГВК розглядала суперечку його і брата за ґрунти з спадкоємцями С. Полуботка [455,арк.1]. Рідний брат Мартина [832,арк.1].

Роман Германович (1720 — ?) — козак любецький (? — 1740 — ?). Служили з одного двору з братом Сидором.

III

Юхим Степанович (1715 — ?) — служив з 1738 р., козак, осавул сотенний любецький (1740). значковий товариш Чернігівського полку. У 1742 р. склав присягу цариці Єлизаветі Петрівні [1698,арк.45]. Володів спадковим двором житловим у Чернігові (1750). Д.: Феодосія Антоївна N (1720 — ?).

Іова Степанович (1717 — ?) — козак Любецької сотні (1738 — 1746). Сотенний осавул любецький (1746 — 1749), значковий товариш Чернігівського полку (з 1749.24.01.). У 1749 р. подав прохання про надання чину значкового товариша рідному брату Юхиму і двоюрідним братам Роману і Євстратію, так як всі вони служили з одного нерозділеного ґрунту з 1738 р. [832,арк.55]. Дозорця полковий чернігівський індуктивного збору (1751). У 1747 р. мав суперечку за ґрунти та козацтво свого роду з бунчуковим товаришем Семеном Яковичем Полуботком [365,арк.1]. У 1765 р. побив і вимагав 2 рублі у козака Івана Красковського. У 1779 р. вів тяжбу проти бунчукового товариша Семена Полуботка, який заволодів батьківськими ґрунтами [628,арк.1]. Д.: Ганна Семенівна N (1720 — ?).

Омелян Йосипович (1720 — ?).

— Секлета Іванівна (1729 — ?).

— Ганна Іванівна (1734 — ?).

Євстрат Сидорович (1721 — ?) — служив козаком з 1738 р., значковий товариш (1749.6.11. — 1782 — ?), мешкав у с. Кротин.

Роман Сидорович (1731 — ?) — служив козаком, значковий товариш Чернігівського полку (з 1749.6.11.).

IV

Мойсей Іовович — син значкового товариша (1768). У 1768 р. напав у с. Смолягові на дім канцеляриста Антона Сокоцького [1374,арк.1].

Степан Євстратійович (1752 — 1782 — ?). Д.: Мотря Трохимівна N (1754 — ?), їх донька Уляна (1780 — ?)

Дмитро Євстратійович (1757 — 1782 — ?). Д.: Наталія Степанівна N (1762 — ?).

Іван Євстратійович (1767 — 1782 — ?).

Петро — бурмістр чернігівський (1760 — 1763).

Машел, замковий хутір (1713), деревня (1732) належала до Зубаського куреня. Тут 2 двори підданих (1718), 1 двір козацький (1732). У 1713 р. проживали посполиті замкові Симон і Тимох Машели, у 1732 р. — єдиний «весьма убогий» козак Василь **Машел**.

Лопатня, село до Любецького замку (1616 [2027,s.85], 1622 [2027,s.122]), деревня (1726, 1766 [652,арк.62зв.]) на р. Обідниці. Існувало у 1616 р., М. Каліновський передав дружині. Значні володіння у селі мали любецькі міщани Ігнатенки (Ігнатовичі). 1 двір козака ґрунтового Зубаського куреня (1732), 2 двори козаків Савченків (1740). Належала на гетьманський двір, потім Павлу Полуботку, який мав 11 [1803,с.500]/10 дворів [1761,с.266]. Його син Андрій тримав 15 дворів (1729), 11 підданих (1732). У його опіці перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. За даними РО знаходилось у володінні його вдови Анастасії Леонтової, яка мала тут 22 хат підданих [652,арк.62зв.], у 1755 р. є згадки про 1 двір посполитий нащадків померлого сотника любецького Савича [531,арк.178], 2 хатами у 1766 р. володів значковий товариш Іван Савич [652,арк.95зв.]. **Шинок** бунчукового товариша Семена Полуботка (1747). Належала до приходу кротинської церкви.

Сичі (Сичковичі, Сиченки)

I

Остап — любецький землянин. 20 лютого 1581 р. отримав підтвердження короля на землю Голенищівську, надану Сигизмундом-Августом [1720,с.228].

II

Григорій — шляхтич, мешканець лопатненський (1698 [1528,арк.12], 1707, 1708 [1534,арк.1]). На початку XVIII ст. мав батьківські ґрунти [1528,арк.24]. Підданий тяглий замковий присілку Лопатня (1713).

Степан — ґрунтовий мутичівський посполитий (1713).

III

Артем — житель лопатненський (? — 1718 [1528,арк.25] — 1733 — ?), малоґрунтовий підданий П. Полуботка (? — 1726 — 1732 — ?). 2 жовтня 1718 р. продав «отчизну» своєму брату Мирону за 10 золотих [1528,арк.25].

Мирон — шляхтич [1528,арк.27,28], житель лопатинський (? — 1718 — 1731 — ?), підданий П. Полуботка (1726).

Н Григорович (? — ран. 1739) — у 1723 р. згадувалися брати Мирона [1535,арк.1]. Д.: Ганна Іванівна N (1668 — 1739 — ?).

Петро Григорович — житель лопатинський (? — 1732 [1537,арк.1] — 1746 — ?).

Василь Григорович (1688 – ?) – підданий тяглий замковий присілку Лопатин (1713). Житель лопатинський (? – 1732 – 1740 [1528,арк.38] – ?). мало-грунтовий підданий П. Полуботка (? – 1732 – ?). Д.: Євдокія Семенівна N (1698 – 1739 – ?).

Семен Григорович (1698 – ?) – житель лопатинський (? – 1740 [1528,арк.38] – ?). Д.: Євдокія Ларіонівна N (1701 – ?).

Василь – посполитий. Підданий бунчукового товариша Івана Мокрієвича (1732). Мешканець д. Мутичів.

IV

Матвій Артемович – житель лопатинський (1732 [1537,арк.1]).

Степан Васильович (1712 – ?) – житель лопатинський (? – 1739 – 1753 – ?). Д.: Килина Яківна N(1717 – ?).

Іван Васильович (1719 – ?) – житель лопатинський (? – 1739 – ?).

– Мотря Василівна (1723 – ?).

– Секлета Василівна (1731 – ?).

Андрій Семенович (1728 – ?) – житель лопатинський (? – 1746 [1528,арк.40] – ?).

Остап – житель лопатинський (? – 1746 [1528,арк.40] – ?).

Семен Семенович (1730 – ?) – житель лопатинський (? – 1740 – 1756 – ?).

Григорій Семенович (1732 – ?).

Дем'ян Семенович (1735 – ?).

Зліїв Малий, деревня (1766). Сотник любецький Василь Силич мав 3 хати підданих (1766 [528,арк.65зв.]). Існували **Зліїв Великий, Другий, Третій**.

Зліїв, село (1732). Зліївська земля (острів) надана Оноху Рисичові королем Сигизмундом-Августом, тримали його сини Рисичовичі (? – 1616 [2027,s.91] – 1622 [2027,s.124] – ?). Пархому і Юхиму Богдановичам, Юхиму Федоровичу, Андрію Сірковичу Рисичі Зліївська земля підтверджена 11 березня 1635 р. [2027,s.199]. Належало до Зубаського куреня: 4 козаки (1732). Любецький священник Григорій Пронкевич скуповував ґрунти, а у 1698 р. отримав гетьманський універсал на ці надбання і 1703 р., помираючи, передав Зліїв зятю Івану Савичу. Той 20 лютого 1704 р. отримав гетьманський універсал на тестівські зліївські ґрунти і місце для млина [1731,с.496], мав ґрунтових 11 (1713), 16 дворів (1729) [1731,с.60]. Маєтність підтверджена універсалом Скоропадського у 1716 р. Належало на гетьманський двір. Згідно царської грамоти у 1708 р. 2 двори полковника Павла Полуботка [1803,с.500], які тримали його сини Андрій і Яків [1761,с.269]. В його опіці Андрія перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. 3 двори поселені на куплених ґрунтах Чернігівським Троїцьким монастирем (1713, 1729) [1731,с.60]. У 1732 р. три власники: Полуботки (2 підданих), Савич (16 підданих) і Троїцький монастир (4 підданих). За даними РО знаходилось у володінні його вдови Полуботка Анастасії, яка мала тут 5 хат і ЧТМ 5 хат, 32 хати посполитих значкового товариша Івана Савича [652,арк.95зв.]. **Шинок** сотника любецького Івана Савича. **Воскресінська** церква (новий храм побудований у 1724 р. любецьким сотником Іваном Савичем): *священники*: Андрієвич Андрій [1748,с.38] Леонтійович (1718), Павло

Андрійович (1718), Качановський Григорій Єлисейович (? – 1732 – 1740 – ?), дячки: Копичевський Іван Мартинович (? – 1718 – 1740 – ?), Захар Романович (1742 [1698, арк. 21зв.]), *паламарі*: Мартин Андрійович (1718), Дайнека Яким Каленикович (? – 1732 – 1740 – ?).

Копичевські (Копич)

I

Юхим – посполитий замковий (1713) зліївський.

Павло – посполитий замковий (1713) зліївський.

Олексій.

Мартин.

II

Петро Павлович (1670/1682 – ?) – козак ґрунтовий (1732), виборний (1740 – 1747) с. Зліїва. Мав двір з хатою, до якого належали ґрунт на 10 четвертей, сіножат на 10 возів, 2 коня, 2 воли (1740), кінь, віл (1747). Д.: Феодотія Кіндратівна N (1690 – ?).

Дем'ян Олексійович (? – ран. 1740) – козак ґрунтовий с. Зліїв (1732). Д.: Уляна Андріївна N (1708 – ?). Мали синів Якова (1728 – ?) і Андрія (1730 – ?).

Лука Олексійович Копич (1696/1708 – 1782 – ?) – козак с. Зліїва (? – 1740 – 1782 – ?). Мав двір з хатою, коня, вола (1747), з якого служили з братаничем Яковом.. Д.: (1740) Ірина Климівна N (1712 – ?).

Іван Мартинович (1707 – ?) – дячок зліївський (? – 1718 – 1740 – ?). Д.: Федота Ярмолаївна N (1715 – ?).

III

Павло Петрович (1711 – ?) Д.: NNN (? – ран. 1740).

Фотинія Петрівна (1709 – ?) Ч.: NNN (? – ран. 1740).

Параска Петрівна (1725 – ?).

Гафія Петрівна (1732 – ?).

Іван Лукич (? – ран. 1782) Д.: Пелагея Михайлівна N (1737 – 1782 – ?). Мали синів Юхима – канцелярист Городнянського повітового суду (1782); Якова (1762 – ?), Тимофія (1768 – ?), Опанаса (1770 – ?), Семена (1772 – ?), доньок Євдокію (1766 – ?), Настасію (1768 – ?).

N Лукич (? – ран. 1782) Д.: Настасія Тихонівна N (1747 – ?). Мали сана Василя (1765 – ?), доньк Єфросинію (1769 – ?), Степаниду (1779 – ?).

Євдокія Луківна (1738 – ?).

Гафія Іванівна (1733 – ?).

Марія Іванівна (1739 – ?).

Чисті Лужі, хутір (1713, 1781) священика Гаврила Котовича, який у 1713 р. тут мав 3 двори. Перейшов до його сина, священика Самійла (1781). Належав до приходу зліївської Вознесенської церкви (1740).

Рисичі (Рисі)

I

Онох (? – ран. 1616 [2027, s.91]) – Зліївська земля надана йому королем Сигизмундом-Августом.

II

Богдан Онохович — любецький боярин. Тримав з братами «отчизну» Зліївську землю (? — 1616 [2027,s.91] — 1622 [2027,s.124] — ?).

Федір Онохович — любецький боярин.

Сірко Онохович — любецький боярин.

III

Пархом Богданович — любецький боярин, тримав Зліївську землю підтвердження по Оноху 11 березня 1635 р. [2027,s.199]. Шляхтич. Д.: Пелагея Яківна Нестерович. 10 червня 1663 р. разом з чоловіком продали її батьківський грунт в Любецькому тракті в грунтах Величківських в частині Нестеревській і Овсіївській з полями, борами, бортними деревами, гаями, з річками і озерами, ставками, млинами, бобровими гонами і сіножатами Самійлу Посудевському і рідним братам Василю і Петру Товстолісам за 500 золотих [1334,арк.1].

Юхим Богданович — любецький боярин (1635), тримав Зліївську землю як «отчизну» [2027,s.199].

Юхим Федорович — любецький боярин (1635), тримав Зліївську землю [2027,s.199].

Андрій Сіркович — любецький боярин (1635), тримав Зліївську землю [2027,s.199].

Серед козаків д. Товстоліси відомі Михайло Федорович Рись (1702 — ?), одружений з Євдокією Андріївною № (1722 — ?). Мали синів Михайла (1757 — ?), Філона (1766 — ?), доньку Ганну (1771 — ?). Син Михайло був одружений з Федорою Іванівною N (1757 — ?).

Качановські

I

Єлисей.

II

Григорій Єлисейович (1693 — ?) — священник зліївський (? — 1732 — 1740 — ?). Д.: Анастасія Іванівна N (1694 — ?).

III

Іван Григорович (1719 — ?).

Павло Григорович (1729 — ?).

Зліїв Старий, деревня (? — 1732 — 1740 — ?). 6 козацькі двори у 1732 р. Налезала до приходу зліївської Воскресенської церкви (1740).

Бобровники

I

N — мав маєтність «в Севери», яку отримав від князя Вишневецького.

II

Андрій N — мав маєтність «в Севери».

III

Леонтій Андрійович (1667 — 1743 — ?) — службу розпочав з 1686 р. Був у поході під Золотоношу, походах у 1689, 1694, 1697, 1699, 1700, 1704, 1705, 1706, 1708, 1709, 1711, 1713, 1722 рр. Отаман куріння міського (1718). Єдиний козак д. Старого Злієва (1732). Згідно заповіту від 28 вересня 1743 р. свої грунти,

поля, дуброви і сіножаті, двір з садом заповів онуку Василю, мешканцю д. Старого Злієва. У с. Рудці в Георгіївській церкві мав поховати зять. Д.: Ірина Іванівна N (1677 – 1740 – ?).

IV

Іван – писар двору понорницького (1742 [1698,арк.52]).

N Леонтійович (? – ран. 1740). Д.: Домна Григорівна N (1697 – 1747 – ?). У 1747 р. в реєстрі як під помічниця козака болонського Іллі Тищенка.

– Ганна Леонтіївна. Ч.: Василь Звонкевич, значковий товариш. У 1743 р. від тестя згідно заповіту отримав маєтність «в Севери».

Василь N (1727 – ?) – козак виборний Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]). Д.: (1760) Пелагея Іванівна Бутенко.

– Уляна N (1729 – ?).

– Федора N (1733 – ?).

Галков, деревня (1732) Зубаського куреня: три козаки і вдова козака у 1732 р.

Воробйове, деревня (1666 – 1766 [652,арк.68зв.]), присілок замковий (1713). Належала до Зубаського куреня: 11 козаків (1732). У 1666 р. ґрунтових поспойтських дворів 3, бобильських – 3. Піддані чернецькі 6 (1713). За царською грамотою 1708 р. 9 дворів полковника Павла Полуботка, які пізніше тримали його сини Андрій і Яків [1731,с.49]. Під опікою Андрія Павловича Полуботка перебував племінник Семен Якович, до якого деревня і перейшла. У 1732 р. Полуботки тримали 9, ЧТМ 5, сотник Савич 1 підданого. У 1755 р. 2 двори померлого сотника любецького Савича [531,арк.178], у 1764 р. 2 двори посполитих значкового Івана Савича [912,арк.81]. За даними РО знаходилося у володінні вдови Полуботка Анастасія, яка мала тут 10 хат підданих (1766 [652,арк.68зв.]), ЧТМ 7, сотник любецький Василь Савич 1 [652,арк.68зв.], 2 хати значкового товариша Івана Савича [652,арк.95зв.]. **Шинок** бунчукового товариша Семена Полуботка (1747). Належала до приходу зліївської Вознесенської церкви (1740).

Бахани, «при болоте Мите», деревня (1724 [139,арк.199], 1726). Свої маєтності тут мала родини любецьких козаків-шляхтичів Бивалкевичів. 9 січня 1621 р. за військові заслуги С. Соколовському леним правом надані 20 волок на Бахону (Bachoru), Городищу (Horodysczu), Губище (Humbiezu). Належали на гетьманський двір, перейшли до Павла Полуботка, який мав там 2 двори [1803,с.500], після якого залишився 1 двір у утриманні його синів Андрія і Якова [1731,с.49]. Юхим Лизогуб та його син, бунчуковий товариш Семен Лизогуб скуповували ґрунти. Останньому жалуваною грамотою 1719 р. надання підтверджені, у 1729 р. тут у нього 2 двори [1731,с.51]. У д. Бохани 1 козацький двір з 2 хатами, 2 двори підданих Полуботків і 1 бунчукового товариша Івана Лизогуба (1732). Згідно РО у селі знаходилися 2 козацькі двори.

Хава, деревня. Протягом 1708 – 1724 рр. був 1 двір [1803,с.500], який купив ЧТМ (1729 [1731,с.63]) і володів надалі (1732), а другим двором володіли Полуботки (1732).

Більдюги, назване селом Любецького замку (1616 [2027,с.85], 1622 [2027,с.122]) з острівками гавленським, нераджицьким, радульським, бобись-

ким, зарецьким. 17 березня 1598 р. любецький боярин Зенько Семенович отримав універсал «до живота» на грунт Єськовщина при с. Білдюгах з островами [1975,с.487], підтверджені 20 березня 1623 р. за ним і його синами [1975,с.633].

Бивалкевичі (Бивалькевичі)

I

Антін — шляхтич гербу Доленга.

II

Милко Антонович (? — 1515 [1884,с.76] — 1581 — ран. 1595) — любецький шляхтич. 20 лютого 1581 р. отримав підтвердження короля С. Баторія на володіння Кувечицькою землею (д. Кувечичі), островом Білдянкою і грунти в островах на Смолягові і Сірхові, надані Сигизмундом-Августом 1571 р. [1720,с.228]. Його синам Милковим надане право тримати вічно Білдянський острів, Кувечицьку, Сірхову, Смолкову землі (1616 [2027,с.86]).

Казимир Антонович — любецький землянин.

III

Григор Милкович — тримав Бивалки, село до Любецького замку згадується в 1616 р. [2027,с.85]. 12 березня 1619 р. отримав підтвердження на грунт Кувечицький і борок над Пакулем і острів Білдянку, грунти на Смолягові і на Сірхові з дубравами в Любецькому старостві [1975,с.593]. 3 березня 1635 р. острів Красна Гряда у Сірковщині переданий вінницькому старостві [1975,с.687].

Лаврін Милкович — 1 серпня 1595 р. нащадки Милка отримали привілей з правом на його землі Кувечинські і борок над Пакулею, до того ж острів Білдянку і грунти на Смолягові і на Сірхові з дубравами і з лісами [1975,с.473]. Продав частину Кувечицької землі і нею згідно привілею 12 квітня 1634 р. володіли Жданович, Іван Мелешкович і Тиміш Левонович [2027,с.207].

Богдан Милкович — землянин. 1636 р. тримав «отчизну» [2027,с.196].

Гаврило Милкович — землянин. 1636 р. тримав «отчизну» [2027,с.196].

Петро Милкович — землянин. 1636 р. тримав «отчизну» [2027,с.196].

III

Прокіп (? — 1676 — 1696 — ?) — козак, власник частини Величківщини (1696 [752,арк.900]).

IV

Ілля (1696 — 1788). Д.: Наталія NN (? — 1789 [1623,ч.VI,арк.4зв.] — ?). Мали синів Матвія, Івана, доньок Олену і Єлисавету. Можливо, це Ілля Трохимович Тищенко (1708 — ?) — козак д. Бохани (1740 — 1747), з ним з одного двору служили Омелян і Антон Тищенки (1740). Відомий також його брат у 1740 р. Кіндрат (1713 — ?).

Трохим (бл. 1713 — 1788 — ?) Бивалкевичі — козаки, нащадки Казимира Бивалкевича, наприкінці XVIII ст. жили на «наданом тому их предку привілеягиа острове называемом Бидлянским».

Роман (бл. 1743 — ?)

Семен. Мав сина Козьму (1750 — 1792 — ?) — козака, мешкав у с. Бохани.

Харитон Данилович Бивалькевич — мешканець с. Зубахи внесений до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні»

[1945,с.493]. Бивалкевич Василь Кузьмич (1917–1939) — народився у с. Бохани Чернігівської області. Червоноармієць стрілецького кулеметного батальону 7-ї моторизованої броньбригади. Загинув в бою на р. Халхін-Гол [1849,с.94].

Бохани-Бельдюги

I

Косма — купив половину острова Змії у Олефіра Білодіда [1528,арк.77].

II

Сидір Кузьмич — отримав 1/8 острова Змії [1528,арк.77].

Федір Кузьмич — отримав 1/8 острова Змії [1528,арк.77], яку продав Сичу.

Матвій Кузьмич — отримав 1/8 острова Змії [1528,арк.77], яку продав

Сичу.

Трохим Кузьмич — отримав 1/8 острова Змії [1528,арк.77]. Помер бездітним. Його падчериця Гаркавна продала 1 частину Коморовському і 2 частини Григоровичу.

III

Іван Сидорович — отримав 1/40 частину острова Змії [1528,арк.77]. Підданий малограунтовий Полуботків (1732). Мешканець д. Бохани.

Лесько Сидорович — отримав 1/40 частину острова Змії [1528,арк.77].

Фесько Сидорович — отримав 1/40 частину острова Змії [1528,арк.77].

Гнат Сидорович — свої ґрунти продав Савичу.

Марія Сидорович — отримала 1/40 частину острова Змії [1528,арк.77], яку продала Савичу.

IV

Яків Іванович — разом з братами Петром і Семеном 1/60 частину острова продали Силічу, а 1/60 користувалися самі.

Петро Іванович «Нищіє и весма убогіє» посполитий сл. Бреч (1732).

Семен Іванович.

Іван Леськович — продав спадок козаку кислівському Іващенку.

Павло Федорович — помер без спадкоємців.

Іван Федорович — свою частину продав Гломозді, а від того перейшла частина і до Рашевського.

V

Іван Петрович — продав спадок Силічу.

Йосип Іванович — сам користувався спадковими ґрунтами.

Петро Іванович — сам користувався спадковими ґрунтами.

Хава (Хавенки)

Онисим — «обиватель кротинский» і «мешканець боханковський». 1 липня 1684 р. продав половину Семашківщини між Боханками і Хавами [1528,арк.93], який у 1702 р. Левон Овсійович з сином Прокопом продали шляхтичу Івану Філоненку [1528,арк.122].

Красковське (Восахівка), село (1726, 1766 [652,арк.66зв.], 1781) на р. Кривиці, поруч бере початок р. Білоус. Родова маєтність любецької шляхетсько-козацької родини Юшкевичів-Красковських. За Сигізмунда II Августа у 1619 р. Данило та Пархом Юшкевичі разом з Юрієм Богушем підтверджують своє

право на володіння Голенищовською землею з Красногрядським «островом», які були надані їм старостами Любецького замку. В універсалі Владислава IV йдеться про підтвердження прав на володіння придбаним за гроші Красковським «островом», яким обопільно володіли Юшкевичі та Богуші [752, арк. 745 зв.]. З цієї маєтності Юшкевичі-Красковські та Богуші були «обязаны исполнять службу военную... как и предки исполняли, на равне с прочими жителями, без всяких других повинностей» [1929, с. 106-109]. У 1631 р. Юшкевичі згадуються вже як Юшкевичі-Красковські. Григорій Юшкевич у 1633 р. разом з братами отримав привілей на землю у «отрубе» любецького острова названу Красна горка і Красковський [1510, арк. 10]. Центр куреня. 27 козаків і 8 підсусідків у 29 дворах (1732). 1656 р. сотник Сава Посудевський купив у любецької міщанки Секлети Йосипівни Красковській Красковський «грунт» [1705, с. 103-104]. У «Мазепиній книзі» 1726 р. знаходимо у с. Красковське козаків Омеляна Красковського з сином, які «з єдиного ґрунту служать» [1790, с. 49]. Сотник осняківський (1676), роїський (1678) Іван Миколайович Рашевський (?–1678) володів с. Красковське. Дем'ян Кіндратович Посудевський тестаментом залишив своїй доньці Ірині Красковській ґрунт [752, арк. 720, 745 зв.]. Налезало на гетьманський двір. Павло Полуботок мав 5 дворів [1761, с. 268]. У 1766 р. у володінні бунчукових товаришів Рашевських Йосипа 9 хат, Іван 8 хат, хорунжого сотенного Федора Красковського 7, померлого значкового товариша Хоми Яценка 5, козака Сави Лутченка 1, (1766 [652, арк. 66 зв.-67 зв.]). У 1781 р. тут двір вдови бунчукового товариша Івана Рашевського, возного Івана Красковського, виборних козаків 11, підпомічників 13, посполитих бунчукового товариша Йосипа Рашевського 18, вдови Пелагеї Рашевської 13, військового товариша Соколовського 55, підсудка Силича 9, 34 підсусідки інших власників [1775, с. 60]. **Млини:** суддя полковий черніговський Марко Артемович 29 травня 1667 р. надав лист на млинове займище козаку красковському Саві Биківцю [1690, арк. 41], цей красковський млин М'ясоїди продали 20 липня 1694 р. Григорію Яжборовському, в подальшому — Гафія Бобиркевич (1709.21.04), Яжборовський (1711.5.02), священник красковський Михайло Ярошевич (1772.1.09.) уступали свої частини Пустино-Рихлівському монастирю. Нище села на р. Білоу була гребля і млин значкового товариша Красковського (1754) [1774, с. 18]. Отамани курінні: Григорій Стефанович (? — 1726 — 1732 — ?), Силенок Онисим (1747). **Шинки:** військового товариша Миколи Соколовського (1747), вдови Ірини Рашевської (1747), вдови значкового товариша (1732) Івана Яценка Євдокії Григорівни Рашевської (1747). **Василівська церква** [1915, с. 49]: *священники:* Олександр (1730 [1513, арк. 158 зв.]), Ленковський Лука (? — 1736 [1513, арк. 188 зв.]) — ран. 1747), його вдова Анастасія, Кирило Іванович (? — 1747 — ?), Ярошевич Михайло (? — 1772 — ?), **дяк:** Олексій, (1730 [1513, арк. 158 зв.]).

Красковський хутір при млині козака Івана Красковського, 3 хати підданих (1766 [528, арк. 67 зв.]). Бунчуковий товариш Михайло Борковський мав 4 хати і 1 хата у його матері, вдови бунчукового товариша Андрія Катерини Яківни (1766 [528, арк. 72 зв.]).

Мурашки

Частину Кувечицькою землі тримали Морашкові (Мурашки), яка була надана королем Сигизмундом-Августом їх предкам (1616 [2027,s.88]). В XVI ст. їх родичами були Василевикові, Кушнірчові, Милкевичові.

I

— Любов (? — бл. 1652) — отримала привілеї Сигизмунда III 1623 р. та Владислава IV 1632 р. «на уступление ей отчистого грунту в доме Семаковском». Тестаментом 20 лютого 1652 р. розподілила маєтність між своїми чотирма синами [1928,с.319]. Ч.: (1632) Хома Семак, шляхтич любецький. Його тестамент на «кгрунта по жене его позосталие Мурашковские» [1928,с.319].

II

Ничипір Мурашченко — козак Максимівської (Городиської) сотні Чигиринського полку (1649).

Денис — любецький шляхтич [1918,с.485], сотник Могилівського полку (? — 1655 — 1656 — ?) [1968,с.43-50;1986], полковник черкаський (1662 — 1663). У 1659 р. нобілітований. Тримався пропольської орієнтації. 25 червня 1668 р. Георгій Кас'янов звертався до нього з листом, пропонуючи перехід під царську владу.

III

Андрій Діонісійович — любецький шляхтич [1918,с.485], у 1659 р. нобілітований. Козацький полковник, який тримав Гомель. Протягом 1663 — 1667 рр. здійснював набіги на Стародубський полк. Компанійський полковник (1669.02. — 1674) регіменту Д. Ігнатовича та І. Самойловича. У часи гетьманування Д. Ігнатовича володів с. Підлипним, яке було ранговим маєтком. У травні 1669 р. полк дислокувався у Мозирі.

IV

Охрім — старинний козак с. Красковське (? — 1718 — 1726 [1761,с.277] — ?).

Іван — старинний козак с. Красковське (1726 [1761,с.277]).

Микита — тяглий ґрунтовий посполитий слободи Рашевського в Любецькій сотні (1713).

V

Федір — козак малоґрунтовий с. Красковське (? — 1732 — 1740 — ?).

Дем'ян — козак Красковського куреня (1732).

Лазар — убогий козак с. Ріпки Роїської сотні (1732).

Василь — мешканець м. Сосниці. 1739 р. ГВК заборонив сосницькій сотенній старшині примушувати його виконувати приватні роботи [352,арк.1].

VI

Яків — разом з Ничипором, Хомою, Діонісієм мали 21 спадкового підданого. Разом з братами внесений до II частини родовідної книги дворян Березненського повіту Чернігівського намісництва [1619,арк.83зв.]. Д.: Феодосія NN, донька козака.

Ничипір. Д.: Олена NN, донька козака.

Хома. Д.: Єфросинія NN, донька козака.

Діонісій. Д.: Параска NN, донька козака.

Гольники

I

Пархом — 20 лютого 1581 р. отримав підтвердження на половину служби з с. Познахович на самому московському порубіжжі [1975,с.302]. Гольники отримали підтвердження на це 6 червня 1616 р. [1975,с.586]. Високінська, Позняховичі землі, Густиківський острів тримали Гольники, Зайові (Зайці ?), Юшковці (1622 [2027,с.127]). 1/4 ґрунту Позняховщина з землею Усціховською тримали Лукаш, Василь, Тимох, Прокіп за підтвердження Владислава IV від 15 березня 1633 р., яким підтвердженій привілей Сигизмунда III [2027,с.199]. У козацькому середовищі був Фрол Гольник (1670 — ?), який з синами Остапом (1710 — ?) і Артемом (1713 — ?) належав до виборних козаків с. Красковське у 1740 р.

Брегинці

I

Микола.

Андрій. Д.: NN Пузика, зем'янка любецька [1639,арк.1].

II

Іван — любецький міщанин. У 1707 р. купив плец у Дем'яна Остапченка [1223,арк.2].

Дмитро Миколайович — нововписаний Рубцем козак ґрунтовий д. Пушкарі Красківського куреня Любецької сотні (1725 [1761,с.277] — 1732 [1748,с.32] — ?).

Павло Андрійович (1661/1689 — 1739 — ?) — козак Красківського куреня (1718), малоґрунтовий д. Пузик (? — 1732 — 1740 — ?). Д.: Марія Іванівна N (1692 — ?).

Процик — козак Красківського куреня Любецької сотні (1718).

Трохим — козак Красківського куреня (1732 [1748,с.32]).

Дмитро — козак Красківського куреня (1732 [1748,с.32]).

Федір — козак Красківського куреня (1732 [1748,с.32]).

Йосип — козак малоґрунтовий д. Пузик Красківського куреня (1732).

III

Петро Павлович (1700 — ?) — виборний козак д. Пузик (? — 1740 — 1747 — ?).

Мав двір у д. Пузиках з двома хатами, підсусідка (1747). Д.: Домна Сидорівна N (1709 — ?). Мали доньок Дарію (1724 — ?) і Анастасію (1733 — ?).

Тимофій Пилипенко — нововписаний Рубцем козак ґрунтовий д. Пушкарі (1725 [1761,с.277] — 1732 — ?).

IV

Артем — козак д. Пузики, де мав 1 хату підданих (1766).

Ілля — козак (1780). У 1780 р. разом з козаками Михайлом Гринем і Яковом Пилиповичем відстоювали ґрунти перед підсудком Савичем [749,арк.1].

Юскевичі-Красковські

Красковський Павло — боярин городецький Пінського повіту (1528 [1777,с.152]). У Віленському воєводстві відомі були власники с. Красковське шляхтичі гербу «Наленч» [2039,с.46], у XIX ст. у Гродненській губернії — Красковські гербу «Сліповрон» [2039,с.33].

I

Остап Юськович — 13 березня 1571 р. отримав привілей на Голенищівську землю [2027,с.197].

II

Н Остапович — любецький землянин. Джерела свідчать, що його сини Данило і Пархом мали осібні володіння в Красковщині від його ж синів Григорія, Данила та Івана, що може сприйматися як свідчення про наявність різних матерів і одного батька.

III

Данило Н — любецький землянин. 4 березня 1619 р. любецькі шляхтичі Данило і Пархом Юшкевичі підтвердили своє право на володіння Голенищовською землею з островом Красна гряди [2027, s.198]. В універсалі Владислава IV підтверджувалось володіння придбанім за гроші Красковським островом, яким обопільно володіли Юшкевичі та Богушіі, та «особо» — Королецьким ґрунтом [752, арк.745зв.]. Власник частини Голенищівської земля (1636 [2027, s.197]).

Іван Н — любецький землянин, власник частини Голенищівської землі (? — 1622 [2027, s.123] — 1636 [2027, s.197] — ?).

Марко Н — любецький землянин, власник частини Голенищівської землі (1616 [2027, s.87] — 1636 [2027, s.197]).

Григорій Н — власник частини Голенищівської земля (1636 [2027, s.197]).

Ярош Н — власник частини Голенищівської земля (1636 [2027, s.197]).

Григорій — любецький шляхтич. у 1633 р. разом з братами отримав привілей на землю у «отрубе» любецького острова названу Красна горка і Красковський [1004, арк.1], власник частини Голенищівської земля (1636) [2027, s.197].

Гаврило Н — власник частини Голенищівської земля (1636 [2027, s.197]).

Пархом Н — любецький шляхтич. 15 березня 1630 р. Владислав IV надав любецьким зем'янам шляхетним Данилу і Пархому Юшкевичам-Красковським права на володіння третинною Роїценського «ґрунту», та підтвердив права на «дечичний» Голенищовський «ґрунт». У привілеї 1631 р. наголошувалось що родина отримала свою нобілітацію за часів Сигизмунда II Августа. Підтверджувались володіння островом «Красная Гряда» на Голенищовському «ґрунті», окремо гарантувалось володіння Красковським островом, «покупним правом от некоторых лиц в вечное владение приобретенный», та на «порубь Кустарники Каролицкіє» [1929, с.106-109]. З 1631 р. Юськевичі згадуються вже як Юськевичі-Красковські, по назві своєї маєтності — Красковського «ґрунту». 1633 р. Данило і Пархом Юскевичі-Красковські отримали привілей Владислава IV «на добра в тракте любецком лежачие», як то острів Обрубний (Красная Града), яким Юскевичі-Красковські володіли разом з Богушами, та острів Красковський, яким володіли Данило і Пархом Юскевичі-Красковські разом з братами Григорієм, Данилом та Іваном Юскевичами-Красковськими і з якого несли «службу земскую военную» [752, арк.716-716зв.]. Власник частини Голенищівської земля (1636 [2027, s.197]).

II

Артем Григорович — любецький землянин та козак. 31 березня 1656 [1800, с.184] р. від гетьмана отримав підтвердження на маєтності, 23 липня 1660 р. Ю. Хмельницький взяв його під опіку, в першому і другому універсалах він стоїть на другому місці серед шляхтичів любецьких [1804, с.165].

Федір — любецький землянин та козак, 21 березня 1670 р. отримав універсал гетьмана Ігнатовича на маєтності [1804,с.529], урядовець Любецького замку (? — 1687 [1760,с.247] — ?). Отримав універсал чернігівського полковника Юхима Лизогуба на млин на р. Щадровці. Тримав Красківські ґрунти з сьабрами Савою Посудевським і Федором Богушем (1675 [1510,арк.10]).

Олександр.

III

Василь Артемович.

Яків (Ярофій) Артемович.

Іван Федорович (? — ран. 1708). Д.: NNN з дітьми і Олексієм користувалися землею Федора Красковського в Осняках [1760,с.254].

Олексій Федорович (? — 1670 — 1724 — ран. 1728) — козак любецький. 1708 р. сперечався за батьківські осниківські ґрунти з шваграми Павлом Теремецьким і Василем Богушем [1760,с.254]. Д.: під 1728 р. відома «жителька і козачка» любецька Марія Іванівна Красковська, удова Олексія Красковського [754,арк.358-358зв.].

Павло Федорович — військовий товариш, бунчуковий товариш (1736 [752,арк.271]).

Іван Федорович — козак (1742 [1698,арк.91]).

— Феодосія Федорівна. Ч.: (1708) Павло N Теремецький [1760,с.254-255], козак-шляхтич.

— Анастасія Федорівна. Ч.: (1708) NN Богуш [1760,с.254-255], козак-шляхтич.

Мартин Олександрович Юшкевич-Красковський — у 1671 р. доводив свої права на володіння „містечком» Козел „зо вшистими тоє добр» [1704,с.57-60,352-353].

Юрій Олександрович (? — 1646 — бл. 1711) — шляхтич. Військовий товариш (? — 1676 — 1682 — ?), у делегації від гетьмана Самойловича до царя (1676)[1717,с.490]. У 1692 р. купив землю за р. Балинко і Степанівську землю у киянського священника Якова Пронкевича. Хорунжий полковий чернігівський (? — 1695), значковий товариш (1699). У 1699 р. купив ниву у козлянського мешканця Григорія Вовченка. У 1699 р. отримав фундуш від полковника Ю. Лизогуба на млин на р. Козли. У 1711 р. написав заповіт, передаючи своє майно Чернігівському кафедральному монастирю [1054,арк.1]. Письменний.

IV

Омелян — 1699 р. купив ниву у Мартина Зарецького [1596,арк.1], 1706 р. купив ґрунт у Гришка Павленка [1594,арк.1], 1728 р. купив ґрунт у Євдокії Гаркавки [1588,арк.1], козак у с. Красковське (1726) з сином, «з одного ґрунту служать». Д.: Степанида NN.

Марко — козак (1706 [752,арк.199]).

Данило — козак (1706 [752,арк.199]).

Герасим Васильович — козак с. Красковське (1718).

Іван Васильович (? — 1706 [1513,арк.56]) — козак с. Красковське (1696 [752,арк.283зв.-284]), козак (1706 [754,арк.492зв.,836-836зв.]). 1710 р. козак

любецької сотні Іван Красковський уступив своєму братові Гаврилу землі, отримані від рідного дядька Яцка (Ярофія) Красковського [1752, арк. 280-281зв.].

Федір.

Тихін (Тишко) Ярошенко — отаман курінний красковський (1718). старинний козак с. Красковське (1726 [1761, с. 277]).

Максим Ярошенко — отаман курінний красковський (1718).

Михайло Ярошевич — священик красковський (1772.1.09.) уступив свої частини Пустино—Рихлівському монастирю.

Іван Олексійович (? — ран. 1728 р. [1706, с. 59]) — житель і козак любецький. Писар. Любецьким писарем у першій чверті XVIII ст. [1790, с. 49]. Д.: Марина NN. 3 липня 1728 р. продала землю у д. Мисах Полуботкам. Син в службі з 1705 р. [124, арк. 193зв.]. 1732 р. вписана до козацького реєстру як вдова писаря.

Семен Олексійович (? — ран. 1782) — козак виборний с. Красковське (1747). Мав окремий двір з хатою. Д.: Тетяна Максимівна N (1728 — 1782 — ?). Мали сина Івана (1745 — ?), одруженого з Іриною Клімівною N (1748 — ?), Василя (1760 — ?).

Йосип Олексійович — козак виборний малогрунтовий (1739 [1829, с. 242]), підсудок в д. Осники (1747).

Федір Олексійович (1722 — 1782 — ?) — козак с. Красковське (1782). Д.: Параска Дем'янівна N (1732 — ?).

Олексій Олексійович (1733 — 1782 — ?) — у 1733 р. син померлого любецького козака Олексія Красковського. Козак с. Красковське (1782). Д.: Євдокія Микитівна N (1745 — ?). Мали синів Івана (1763 — ?), Федора (1777 — ?).

Микола Олексійович (1737 — ?) — козак с. Красковське. Д.: Васа Євстафіївна N (1745 — ?). Мали синів Андрія (1761 — ?), одруженого з Анастасією Іванівною N (1762 — ?), Романа (1771 — ?), Овсія (1776 — ?), Івана (1780 — ?), доньок Євдокію (1763 — ?) і Мотрю (1769 — ?).

Гаврило Олексійович (1738 — ?) — козак с. Красковське. Д.: Пелагея Герасимівна N (1747 — ?).

Іван Павлович — двоюрідний брат Олексія Олексійовича.

Хома — малогрунтовий козак у д. Осники (1741).

V

Леон Омелянович — старинний козак с. Красковське (1726 [1761, с. 277]).

Андрій Омелянович (? — ран. 1747) — отаман курінний красковський (? — 1732 — ?), значковий товариш Чернігівського полку (? — 1737 — 1742 — ?). Згідно заповіту тещі 1729 р. отримав частину ґрунту Убежицького [1513, арк. 188зв.]. Від баби Григорієвої Бокожовни і батька отримав у спадок в Кротівщині в острові Щедрові двір з будинком, на р. Щедровці млин в 1 коло, побудував рудні, де 7 хат, окремо 7 хат в д. Коробках, які 1737 р. за 570 рублів продав А. Дуніну-Борковському. Мав двір у Чернігові, приїжджий двір у с. Красковському, двір житловий в хуторі при урочищі Кличовці. Абшитований значковий товариш. Д.: (1729) Феодосія Федорівна Кулаковська. Вдова, у 1747 р. володіла житловим двором на хуторі Кличовці.

Василь Омелянович — маєтності військового товариша Василя Красковського у с. Вишлях (1753 [447, арк. 516зв., 518зв.]).

Карпо — козак Любецької сотні (1705).

Петро Герасимович — козак с. Красковського (1718).

Василь Герасименко — козак с. Красковського (? — 1718 — 1726 — ?).

Іван Герасимович — 14 березня 1735 р. купив у рідних братів, козаків Матвія, Степана, Семена, Гаврила і Йосипа Кононенків руду [1568,арк.1].

Гаврило Герасимович

Яким Герасимович — осавул сотенний любецький (? — 1726 [1761,с.277] — ?), мешканець с. Красковське.

Єлисей.

Сила — козак Красковського куреня (? — 1718 — 1736 — ?). Був у польському поході в команді Лизогуба (1732 [288,арк.52]). Д.: Тетяна (можливо, Селивина Стасенко, донька козака холявинського). У 1736 р. її мати Фотинія Селивиха склала заповіт, яким її з чоловіком та дітьми передала половину двору у с. Холявин з садом і городом, половину гумна, один винокурений казан, 4 воли, 6 коней, 3 дойні корови і 1 ялову, 2 теляти, 10 свиней, 5 овець, ґрунт Мушинський за купівлею її батька з бортними і небортними деревами, сіножатями [1513,арк.188зв.].

Данило Федорович (1736 — ?) — козак с. Красковське. Д.: NNN (? — ран. 1782).

Микита — посполитий холявинський (1718 [1783,с.199]).

Андрій — мешканець холявинський (1753).

Павло Федорович (1752 — 1782 — ?) — козак с. Красковське. Д.: Мотря Григорівна N (1754 — ?).

Яків Федорович (1762 — ?) — козак с. Красковське. Д.: Горпина Данилівна N (1764 — ?).

— Єфросинія Федорівна (1764, с. Красковське — ?).

Іван Тишкович — козак ґрунтовий с. Красковське (? — 1729 — 1732 — ?).

Григорій Максимович — козак ґрунтовий с. Красковське (1732).

VI

Яким Іванович (? — 1753 [921,арк.1]) — значковий товариш (? — 1737 — 1743 — ?). Мав житловий двір і хутір у с. Красковському (1739), у д. Мисах 1 двір посполитих (? — 1739 — 1740 — ?), у Любечі 1 двір (? — 1738 — 1740 — ?), у д. Красковській 2 підсудіки, двір житловий та двір шинковий у Любечі (1743), шинок у д. Кислях (1747). Нерозділені володіння Якіма, Андрія, Гришка, Герасима і Федора у 1741 р.: д. Миси 5 дворів, у с. Красковці 3, м. Любечу 1, д. Довгунах 1 — всього — 10.

Федір Іванович (1687 — 1769 — ?) — сотенний комісар 2 роки, любецький сотенний хорунжий [524,арк.102] (1739 — 1759), абшитований сотенний хорунжий. У с. Красковськом 4 двори і д. Мисах 2 двори. Мешканець д. Миси. Д.: Ірина Дем'янівна Посудевська [1929,с.65] (? — бл. 1750), її третій чоловік [752,арк.721-722,745зв.].

Андрій Іванович — значковий товариш Чернігівського полку (? — 1735 — 1742 [1698,арк.45зв.] — ?) Був в польському поході (1735).

Григорій Іванович (1707 [536,арк.3] — ?) — осавул сотенний любецький (? — 1738 [536,арк.3] — ?), значковий товариш (1741 — 1742 [1698,арк.91]).

Герасим Іванович — значковий товариш (1741). Козак виборний с. Красковського (? — 1742 — 1747 — ?). Мав двір з 2 хатами, підсусідка (1747).

Григорій Єлисейович (? — ран. 1749 [1569,арк.1]) — священник п'ятиницький любецький [1569,арк.1]. Д.: Анастасія Іванівна N (? — між 18.07. і 11.09.1753) [752,арк.273-273зв.]. 22 березня 1745 р. з братом Василем і синами Іваном та Павлом продали значному товаришу Любецької сотні Василю Савичу за 100 золотих ниву з дубавою поблизу хутора Голубовщина на урочищі Падулці поміж нивами Василя Савича, а з одного боку бунчукового товариша Борковського [1503,арк.195]. 10 жовтня 1745 р. з братом Василем і сином Іваном поле власне Пікулівщина на шляху з Любеча до д. Манков, з другого боку від ґрунту Прудковського по дорогу Черничену, з третьої — від ґрунту Коробівського знатному Любецької сотні товаришу Василю Савичу [1503,арк.193]. 1749 р. вдова любецького священника Анастасія Красковська разом з сином Іваном продали мешканцю д. Коробки Григорію Ветош «заросли» [1579,арк.1]. 18 липня 1753 р. написала тестамент на користь синів Івана і Павла [1888,с.377-378].

Онисим Силич (1717 — ?) — козак с. Красковське (1782). Д.: Ганна Семівна N (1738 — ?). Мали синів Петра (1758 — ?), одруженого з Тетяною Миронівною N (1760 — ?), Петра 2-го (1761 — ?), одруженого з Ганною Іванівною (1762 — ?), Данила (1766 — ?), Василя (1772 — ?), Пантелеймона (1775 — ?), доньку Марфу (1768 — ?).

Іван Данилович (1760 — ?) — козак с. Красковське. Д.: Марія Власівна N (1762 — ?).

Самійло Данилович (1763 — ?) — козак с. Красковське.

Микола Данилович (1767 — ?) — козак с. Красковське.

— Васа Данилівна (1765 — ?).

Антип — значковий товариш Чернігівського полку (? — 1737 [534,арк.1] — ?).

Яків Микитович (1709/1710 — ?) — козак холявинський (? — 1739 — 1740 — ?), малоґрунтовий виборний (1738). Мав 2 козаків-підпомічників (1740). Д.: Євдокія Михайлівна N (1714 — ?).

Дорох Микитович (1689 — ?) — козак малоґрунтовий холявинський (? — 1732 — 1750 — ?), 1 хата (1738), Подсусідки вєсьма убогие, ґрунтов никаких и угодий в себе неимущие, з заработков и другой работизны кормячиесь, имущие скот, 1 двір, 1 хата, 1 кінь (1750). Д.: Катерина Іванівна N (1700 — ?).

Кирило Андрійович (1753, с. Холявин — ?) — служитель полкової артилерії (1783).

Йосип — козак с. Веняків, у нього син Роман Йосипович (1742 [1698,арк.94зв.]).

VII

Іван Петрович — значковий товариш Чернігівського полку (1734.5.11. [792,арк.5зв.] — ?).

Михайло Петрович (1710 — 1766 — ?) — значковий товариш (з 1739), військовий товариш (з 11 липня 1760), бунчуковий товариш (з 1765 [598,арк.4зв.]). Д.: Горпина NN, донька козака.

– Марія Петрівна. Ч.: Василь Бокевич-Щуковський (бл. 1738 – ?), любецький козак.

– Ірина Петрівна.

Косма Євтухович – козак виборний с. Красковське, мав двір з двома хатами (? – 1747 – 1748 – ?). Д.: NN Посудевська, донька полкового осавула. Євдокія Іванівна (1782), вдова

Опанас – заможний козак у с. Галабурди (1741).

Роман Якимович [921,арк.1] – значковий товариш (1753), володів двором у Любечі [447,арк.516зв.,518зв.]. 1753 р. разом з братом Петром здійснили наїзд на дім козака Герасима Красовського і побили його і дружину [921,арк.1].

Петро Якимович [921,арк.1] (? – ран. 1781) – з 1734 р. на місце батька призначений значковим товаришем Чернігівського полку (1740 – 1779 – ?). Мав володіння у с. Красковському та Мисах (1753 [447,арк.516зв.,518зв.]). Д.: Ірина Миколаївна N (1722 – 1782 – ?).

Іван Якимович – мав 2 хати підданих (1782).

Андрій Григорович (? – ран. 1760) – значковий товариш з 1716 р., 1734 р. домігся указу Чернігівської полкової канцелярії Тихонію Костянтинівичу не чинити перешкоди у володінні млином і прибудовами до нього на р. Шедровці [1585,арк.1], учасник кримського походу 1738 р., у битві при Гайман «глухотою поражен». Абшитований 12 березня 1739 р. [241,арк.24]. Мав хутір у с. Красковському та на урочищі Клагові (?) Любецької сотні. Володіння у д. Миси, Красковське, Довгуни та самому Любечі [527,арк.61,66зв.,67]. Д.: Феодосія NN [1503,арк.308].

Іван Григорович (? – 1742 – 1760 [1503,арк.302] – ?) – син священика, двоюрідний брат Андрія, письменний [1503,арк.193зв.]. 1747 р. продав сіножать городову отаману Петру Пушці [1503,арк.197] у 1756 р. брати Павло та Іван Красковські судяться з сотеним канцеляристом Семеном Щербиною. У Любецької сотні знаходимо козака Івана Красковського (1756 [883,арк.36зв.,56зв.,64]). Під час проведення Генерального опису Лівобережної України 1765 – 1769 рр. у с. Красковське знаходимо козака Івана Красковського (бл. 1732 – ?) 35 років, з дружиною та трьома дітьми. У д. Убежичах (1785) мешкав військовий товариш Іван Юшкевич – Красковські. Любецький сотенний канцелярист (1767). Возний (1789). Д.: Параска N Рашевська, донька бунчукового товариша.

Павло Григорович – значковий товариш (? – 1737 [534,арк.1] – 1754), 1747 р. Любецьке сотенне правління утримував [1503,арк.197зв.]. У 1741 р. мав маєток у с. Скорінець (5 дворів посполитих), де і мешкав. 1754 р. разом з Дмитром заволоділи предківським козачим ґрунтом козачки Білоусівської сотні Параски Дорошенко [922,арк.1]. На нього скаржився козак Любецької сотні Пилип Ващенко за захоплений ґрунт [947,арк.1]. 1774 р. вів суперечку за хутір Семендівський з племінником Гаврилом Андрійовичем [1519,арк.1]. Володів у сотні Любецькій приїжджим двором у д. Толочках. Заповіт 1753 р. [752,арк.200,201,277].

Леонтій Якович (1737 – ?).

Яків Якович (1738 – ?).

Йосип Дорохович (1721, с. Холявин — ?).

— Килина Дорохівна (1718, с. Холявин — ?).

Яким Кирилович (1778, с. Холявин — ?).

Іван Кирилович (1780, с. Холявин — ?).

Андрій.

Ілля N (? — ран. 1782) — козак с. Красковське. Д.: Параска Гаврилівна N (1722 — ?).

Григорій Іванович (1723 — ?) — козак с. Красковське. Д.: Ксенія Захарівна N (1737 — ?).

VIII

Артем Романович (1750 — ?) — козак с. Красковське (1782). Д.: Катерина Федорівна N (1752 — ?).

Ілля Романович — козак виборний с. Красковське на місце скалічного двоюрідного брата Михайла (1755 — 1782 — ?). Д.: Феодора Іванівна (1757 — ?).

Іван Романович.

Михайло Романович — козак виборний с. Красковського мав з Іваном 2 нерозділених хати підданих.

Іван Петрович (1752 — ?) — козак с. Красковського (1782), мав з Михайлом 4 нерозділених хати підданих. Д.: Тетяна Гаврилівна N (1753 — ?).

Михайло Петрович (1755 — ?) — козак с. Красковського (1782). Д.: Марія Іванівна N (1758 — ?).

Гаврило Андрійович (1729/1732/1734 — 1791 — ?) — службу розпочав 1749 р. полковим канцеляристом. Значковий товариш Чернігівського полку (з 1757). На нього скаржився син священницький Павло Красковський за заволодіння хут. Семендеївським [1510,арк.397зв.] і угіддями [1001,арк.1]. Абшитований військовий товариш (1768.17.03. [241,арк.23] — 1791 — ?). 1769 р. отримав уступку від свого дядька Павла Григоровича на 2 підсусідських двори у д. Коробках [1520,арк.1]. 1773 — 1774 р. з ним судився полковник Милорадович за захоплення ґрунтів [45,арк.1;48,арк.1]. 1773 р. з ним і козаком Онисимом Красковським судилися козаки Федір і Павло Красковські за маєток [51,арк.1]. 1785 р. уступив ниву в Любецькій сотні Дуніну-Борковському [1573,арк.1]. Мешкав у д. Убежичах (1785), мав 155 підданих в 1 слободі, 3 деревнях і 1 хуторі [1623,ч.VI,арк.47]. Письменний [1510,арк.402]. Д.: Марфа NN, донька значкового товариша.

Василь Андрійович — осавул сотенний білоуський (1768 — 1770), значковий товариш (1770 — 1773), сотник білоусівський (1773 — 1779 — ?). Бунчуковий товариш (1789 [1623,ч.VI,арк.20]). Мав 11 піддани у сл. Черніній та 5 душ в полковій сотні у д. Скорянці. Д.: Ірина Павлівна Мокрієвич, донька бунчукового товариша. Мали сина Івана, доньок Єлизавету, Євдокію, Софію, Гафію.

Григорій Андрійович — колезький канцелярист (1789).

Петро Кузьмович (1717 — ?) — козак с. Красковське. Д.: NNN (? — ран. 1782).

Петро — значковий (1782), військовий товариш (1782). Мав 12 хат підданих.

Василь — військовий товариш (? — 1782 — 1789 — ?) У с. Убежичах (1785) мешкав. Разом з Петром мав нерозділених 149 спадкових підданих. Д.: Марія

Іванівна Молявка, донька військового товариша. Мали синів Василя, Данила, Івана, доньку Ганну.

Павло (1742 – 1792 – ?) – служив з 1762 р. сотенний осавул любецький (1762 – 1772), значковий товариш (1772 – 1782) був у поході в турецьку війну, абшитований військовий товариш (1782 – 1792 – ?), мав 9 підданих у 1 селі. Д.: Горпина NN, донька козака.

Григорій Ілліч (1756 – ?) – козак с. Красковське (1782). Д.: Євдокія Оме-лянівна N (1758 – ?).

Михайло Ілліч (1764 – ?).

Семен Григорович – козак с. Красковське. Д.: Марія Марківна N (1758 – ?).

Степан Григорович (1761 – ?) – козак с. Красковське. Д.: Домна Яківна N (1762 – ?).

Сила Григорович (1764 – ?) – виборний козак с. Красковське.

ІХ

Іван Іванович.

Данило Іванович.

– Євдокія Іванівна.

Іван Гаврилович.

Андрій Гаврилович.

Микола Гаврилович.

Федір Павлович – мав синів Семена та Романа.

Іван Павлович – мав доньок Ганну та Ірину.

– Олена Павлівна.

Михайло Петрович – козак (1792). Мав 19 спадкових і отриманих в при-дане (1789). Д.: Марія NN, донька козака. Мали синів Степана, Йосипа.

Іван Петрович – козак (1792). Д.: Тетяна NN, донька значкового товариша. Їх діти: Федір, Яків, Ганна.

Петро Петрович.

Федір Павлович (1767 – ?).

Іван Павлович (1779 – ?).

Федір (1751 – ?) – любецький сотенний хорунжий [752,арк.707зв.-708,745зв.,746], абшитований сотенний хорунжий (? – 1787 – 1789 – ?). Д.: Гафія NN, донька козака.

Василь Васильович (1757 – ?) – козак виборний Любецької сотні на міс-це скалічного дядька Данила Красковського (1773 [1415,арк.49]), абшитований сотенний осавул (? – 1782 – 1792 – ?), мав 7 підданих у 1 селі і 1 деревні. Д.: Тетяна NN, донька значкового товариша. Їх діти: Василь, Данило, Ганна.

N Васильович – військовий товариш (1782). Разом з братом Василем мав 80 нерозділених підданих в Чернігівському і Городницькому повітах [1325,арк.215].

Іван – сотенний хорунжий (1789). Д.: Домна NN, донька козака. Мали сина Федора – сотенний хорунжий (1790), одружений з донькою козака Гафі-єю, доньку Марину.

Іван – писар сотенний (1789). Д.: Євдокія NN, донька сотенного хорунжо-го. Мали доньок Ганну та Ірину.

X

Омелян — у 1777 р. купив ґрунт в Любецькій сотні у Кирила Кривошеєнка [1575,арк.1]. У Любецькому синодику знаходимо прізвища значкового товариша Омеляна Красковського, який «отправляя на своем иждевении в разных походах, с коих иные жизнь свою кончили, воинскую службу» (1792).

Гаврило — колезький канцелярист (1789).

Отримали дворянство [1882,с.38]. 5 представників роду Красковських — мешканців с. Красківське внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945,с.493].

Ріпчичі — Мильчичі

13 березня 1571 р. бояри любецькі Лаврін і Григорій Ріпчичі разом «з братією своєю» та іншими зем'янами Даничами отримали привілей на Піроцківщину і «дуброву власного тертежа напротив Кривиц» [1720,с.227].

20 лютого 1581 р. Богдан і Ляшко Ріпчичі отримали підтвердження короля Стефана Баторія надань Сигизмунда-Августа [1720,с.228].

У 1686 р. відомі представники цієї родини Василь і Самійло (1686 [1528,арк.200]). У 1732 р. в Красковському курені козакували Михайло і Роман. У 1787 р. до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва внесені Михайло (1727 — ?), Овсій (1739 — ?) з дружиною Пелагеєю NN, донькою козака, Семен (1742 — ?) з дружиною Катериною NN, донькою козака, Конон (1743 — ?) з дружиною Оленою NN, донькою козака, Тит (1750 — ?) з дружиною Мотрею NN, донькою козака, Яків (1754 — ?) з дружиною Анастасією NN, донькою козака, Антін (1757 — ?) з дружиною Ганною NN, донькою козака, Петро (1757 — ?) з дружиною Параскою NN, донькою козака, Яків (1757 — ?) з дружиною Євдокією NN, донькою козака, Максим (1759 — ?) з дружиною Мотрею NN, донькою козака, Степан (1759 — ?) з дружиною Євдокією NN, донькою козака, Кіндрат (1760 — ?) з дружиною Ганною NN, донькою козака, Іван (1761 — ?) з дружиною Уляною NN, донькою козака.

Кротин, село (1726, 1729, 1766 [652,арк.62зв.]) на болоті Копичові. Належало до Зубаського куреня. 14 козаків і 1 підсусідок з 12 дворів (1732). Посполитство належало на гетьманський двір. Павло Полуботок мав 3 [1803,с.500] /7 дворів [1761,с.267]. Андрій Павлович Полуботок тримав 6 дворів (1729). В його опіці перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. У 1732 р. по 6 підданих тримали Полуботки і сотник Іван Савич, 1 підсусідка мав священник. За даними РО знаходилось у володінні його вдови Анастасія Степанівна Леонтович, яка мала тут 5 хат підданих [652,арк.62зв.]. У 1755 р. 15 дворів посполитих померлого сотника любецького Савича [531,арк.178], 1764 — 17 дворів і 17 хат посполитих значкового товариша Івана Савича [912,арк.81]. **Шинки** бунчукового товарища Семена Полуботка (1747), вдови сотника любецького Савича (1747). Церква **Св. Остапа** [1915,с.57]: *священники*: Федір Данилович (? — 1673.03. [1637,арк.1] — 1679 [1528,арк.194]), Пилипович Андрій Степанович — син священника юрійовського седнівського (1692); Бушинський Михайло (1687 [1600,арк.1]), Грушевський Антін Захарович (1698 [1528,арк.11]),

Бушинський Стефан (1698 [1530,арк.2]), Широкаканський Йосип (? – 1703 [1528,арк.19] – 1723 [1535,арк.1] – ?), Широкаканський Григорій Іванович [1698,арк.27] (? – 1739 – 1748 [1538,арк.2] – ?), Широкаканський Андрій Іванович (? – 1739 – 1747 – ?), Широкаканський Василь Іванович [1698,арк.27] (? – 1753 – 1756 [1539,арк.2] – ?), *дяки*: Широкаканський Іван Йосипенко (1718), Федір Пилипович (? – 1739 – 1742 [1698,арк.21зв.] – ?), Ковалевич Костянтин (1727 [1528,арк.29]), Стефан Гаврилович (1733 [1528,арк.34]), Неподобненко (? – 1764 [1368,арк.1]), *паламари*: Федір Юрченко (? (1718), Павло (1727 [1528,арк.28]), Михайло Яремович (1739).

Юшкевичі-Ониськови-Обитоцькі

I

Сидір – свояк Олефіра Білодіда, від якого до нього перейшла половина острова Змії [1528,арк.77]. Д.: Марія NN. Вдова (1732).

II

Ярмола Іванович Сидорович (1656 – 1747 – ?) – мешканець гольниківський, а уродженець кротівський (1707 [1528,арк.22]). До нього перейшла 1/4 острова Змії [1528,арк.77]. 11 грудня 1707 р. продав частину батьківських ґрунтів Григорію Сичу, частину Рашевському. Козак ґрунтовий (? – 1732 – ?), малоґрунтовий (? – 1736 [1513,арк.188зв.] – 1739 – ?), виборний с. Красковське (? – 1740 – 1747 – ?). Мав тут двір з двома хагами.

Яків Іванович Сидоренко – козак «ніщетний» с. Кротин (1740).

Марко Сидоренко – нововписаний Рубцем козак с. Кротин з 1725 р. [1761,с.276]. Козак малоґрунтовий кротинський (1732).

Гнат Сидоренко – козак малоґрунтовий кротинський (1732).

Косма Сидоренко (1666 – 1740 – ?) – нововписаний Рубцем козак с. Кротин з 1725 р. [1761,с.276], козак ґрунтовий Любецької сотні, був у польському поході (1732 [288,арк.52] – 1735 [288,арк.55]). Козак виборний малоґрунтовий с. Кротин (? – 1739 – 1740 – ?), 1738 р. продав свою частку землі в Заковбасівському острові бунчуковому товаришу Андрію Дуніну-Борковському [1586,арк.1]. Д.: (1693) NNN (? – ран. 1739).

III

Артем Кузьмич – продав 1/12 острова Змії Савичу [1528,арк.77].

Іван Кузьмич Сидоренко (? – ран. 1739) – нововписаний Рубцем козак с. Кротин з 1725 р. [1761,с.276]. Продав 1/12 острова Змії пушкарю Супруну [1528,арк.77]. Д.: Гафія Корніївна N (1714 – ?).

Сава Кузьмич (1707 – 1740 – ?) – козак с. Кротин (1740). Продав 1/12 острова Змії Савичу [1528,арк.77]. Д.: Ганна Федорівна N (1712 – ?).

– Євдокія Кузьмівна (1693 – 1739 – ?). Ч. Федір NN (? – ран. 1739). Їх діти: Ісак (1711 – ?), Ганна (1734 – ?).

Федір Ярмолайович – козак куреня Красковського (1732 [1748,с.32]), був у польському поході в команді Лизогуба (1733 [288,арк.52]). Володів 1/12 острова Змії [1528,арк.77].

Онисим Ярмолайович Юшкович-Обитоцький – козак, прийнятий за указом до реєсту сотні Любецької с. Кисле (1726). Володів 1/12 острова Змії [1528,арк.77].

Андрій Ярмолайович — козак виборний с. Красковське (? — 1740 — 1747 — ?). брат Федора, служили з одного двору (1732 [288,арк.52]). 1746 р. продав ґрунт Марку Толишенку [1273,арк.1]. Володів 1/12 острова Змій [1528,арк.77].

Яків (? — ран. 1782) — козак с. Красковське. Д.: Анастасія Федорівна N (1732 — 1782 — ?).

Максим.

IV

Іван Іванович (1728 — ?) — козак кротинський.

— Євгенія Іванівна (1729, с. Кротин — ?).

— Уляна Іванівна (1731, с. Кротин — ?).

— Феодора Іванівна (1732, с. Кротин — ?).

— Євдокія Федорівна — володіла 1/12 острова Змій, половину з якого продала козаку Зубку, а іншою володіла сама [1528,арк.77]. Ч.: NN Ворчило, підданий Лизогуба.

Семен Онисимович (1719 — 1782 — ?) — козак с. Красковське. Володів 1/12 острова Змій, частину з якої продав сотенному осавулу Коробці, а іншою володів сам [1528,арк.77]. Д.: Анастасія Юхимівна N (1728 — 1782 — ?).

Кіндрат Андрійович (1732/1735 — ?) — козак с. Красковське. Володів 1/12 острова Змій з двома братами в трьох частинах [1528,арк.77]. Д.: Тетяна Іллівна N (1739 — ?), донька козака.

Іван Андрійович (1732/1737 — ?) — козак виборний с. Красковське. 1773 р. був на форпості. Обитоцький Данило 1773 р. став виборним козаком на місце свого дядька Івана [1415,арк.49]. Д.: Наталія Власівна N (1742 — ?), донька козака.

Іван Якович (1749 — 1789 [1623,ч.VI,арк.46зв.] — ?) — козак с. Красковське. Д.: 1) (1782) Анастасія Іванівна N (1756 — ?). 2) (1788) Єфросинія NN, донька козака.

— Марина Яківна (1765 — ?).

— Євдокія Яківна (1768 — ?).

Кирило Максимович (1747 — ?) — козак с. Красковське. Д.: 1) NNN (? — 1781), мали сина Михайла (1779 — ?) і доньку Тетяну (1781 — ?). 2) (1788) Олена NN, донька козака.

Василь Максимович (1754/1757 — 1789 — ?) — козак с. Красковське. Д.: Уляна Остапівна N (1757 — ?), донька козака.

Степан Максимович (1757/1759 — 1789 — ?) — козак с. Красковське. Д.: Олена Петрівна N (1761 — ?), донька козака.

Іван Максимович (1760 — 1789 — ?) — козак с. Красковське. Д.: (1789) Ганна NN, донька козака.

V

Андрій Семенович (1742/1746 — ?) — козак с. Красковське. Д.: Ірина Іванівна N (1750 — ?), донька козака.

Яків Семенович (1747/1752 — ?) — козак с. Красковське. Д.: Пелагея Захарівна N (1756 — ?), донька козака.

Іван Семенович (1747/1750 — ?) — козак с. Красковське. Д.: Євдокія NN (1749 — ?), донька козака.

Петро Семенович (1763/1766 – ?) – козак с. Красковське.

– Гафія Семенівна (1765 – ?).

– Пелагея Іванівна (1766 – ?).

– Васа Іванівна (1770 – ?).

– Наталія Іванівна (1772 – ?).

Данило Кіндратович (1754 – ?) – виборний козак с. Красковське (1782).

Д.: Марія Костянтинівна N (1757 – ?).

Василь Кіндратович (1772, с. Красковське – ?).

Андрій Кіндратович (1774, с. Красковське – ?).

Дем'ян Кіндратович (1776, с. Красковське – ?).

– Гафія Кіндратівна (1766, с. Красковське – ?).

2 представники роду Обитоцьких – мешканців с. Красківське внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945,с.493].

Широканські

I

Йосип – священик с. Кротин (? – 1703 [1533,арк.2] – 1723 [1535,арк.1] – ?).

II

Іван Йосипович (1680 – 1739 – ?) – дяк (1718), попович (1727 [1536,арк.1]).

Д.: Анастасія Андріївна N (1680 – ?).

III

Василь Іванович (1709 – ?) – священик кротинський (? – 1753 – 1756 [1539,арк.2] – ?). Д.: Гафія Кіндратівна N (1717 – ?).

Григорій Іванович (1710 – ?) – священик кротинський (? – 1739 – 1748 – ?). Д.: Наталія Степанівна N (1713 – ?).

Андрій Іванович (1712 – ?) – священик кротинський (1739). Д.: Тетяна Іванівна N (1721 – ?).

Самійло Іванович.

Семен Іванович.

IV

Андрій Васильович (1734 – ?).

Олександр Васильович (1737 – ?).

Андрій Григорович (1732 – ?) – попович (1742 [1698,арк.27]).

Іван Григорович (1735 – ?) – попович (1742 [1698,арк.27]).

Йосип Григорович (1738 – ?).

Пушкарі, село замкове (1713), деревня (1729) виникла на грунтах Лиственського острова. 1586 р. родова маєтність любецьких шляхтичів Пушкарів-Решинських, якою володіли за наданням Сигізмунда II Августа [754,арк.814-814зв.]. 16 липня 1605 р. Пушкарі отримали привілей на доживотне на острів Лиственський [1975,с.530]. У 1615 р. любецькі бояри Омелян і Петро Решинські-Пушкарі та Федор Пузик отримали привілей Сигізмунда III «на грунт або острів Лиственський» з підтвердженням надання [754,арк.814-814зв.]. За люстрацією 1616 р. Лиственським островом володіли Пушкаренки. Останні скаржились на інших посесорів цього ґрунту – Раш-

ка Коваля, Івана Якубовича та Федька Копицю, які намагалися заволодіти Лиственським «грунтом». У 1633 р. уже Владислав IV надав підтвердження Решинським-Пушкарям на володіння маєтностями. За люстрацією 1636 р. посесорами Лиственського «грунту» були ті ж Петро і Омелян Решинські-Пушкарі та Федор Пузик. 1645 р. вони втратили це володіння, коли перестали виконувати військову службу. Новими посесорами «грунту» стали їхні родичі Іван, Гаврило, Лука та Федір Решинські-Пушкарі [1917,с.16]. Належало до Красковського куреня. Отамани сільські: Григорій Стефанович (? – 1726 [1761,с.277] – 1732 – ?). 12 козаків і 8 підсусідків (1732), 7 козаків (1740). Посполитство належало до гетьманського двору. Павло Полуботок мав 6 дворів [1761,с.268]. людей ґрунтових 10 (1713). за царською грамотою 1708 р. 8 дворів полковника Павла Полуботка, які тримали його сини Андрій і Яків [1731,с.49]. У них 1732 р. 7 підданих. У 1740 р. козак Іван Пушкаренко продав свою частину ґрунтів любецькому сотнику Василю Савичу [752,арк.660зв.]. Василь Силич 1760 р. тут мав 7 дворів підданих [1939,с.629]. В. Силич 23 хати, козак Мойсей Гран 1 хата (1766 [652,арк.66зв.]).

Пушкаренки (Пушкарі-Решинські)

Рід користувався гербом Огончик [1920,с.150].

I

Ясько – любецький землянин, рід якого володів островом Лиственским і селищем Дулеби від перших старост любецьких.

II

Омелян Яськович – 16 липня 1605 р. до живота на острів Лиственський до замку Любецького [1975,с.530]. У цьому ж документі згадуються їх рідні та двоюрідні брати Іван, Гаврило, Лука, Матвій та Федір Решинські. 1615 р. любецькі бояри та земляни Омелян і Петро Ясковичі Решинські-Пушкарі, разом з Федіром Пузиком, отримали привілей Сигизмунда III на острів Лиственський і селищем Дулеби. За люстрацією 1636 р. посесорами Лиственського ґрунту були Петро і Омелян Решинські-Пушкарі з синами та Федір Пузик [2027,с.95,204].

Петро Яськович – після 1633 р. Федір Пузик разом з Петром Пушкарем-Решинським купили у Омеляна Решинського ще одну частку Лиственського острова. 3 березня 1635 р. староста брацлавський, любецький і вінницький Адам Каліновський отримав королівський привілей з дозволом на отримання Литвинівщини, четвертої частини в землі сільчанській, острова Красна Гряда, пашні Серховей, а також землі Волосківську, Бурковську, острів Осетик, острів Листвинський, власність Пушкарів. У 1645 р. любецькі бояри Омелян та Петро Решинські отримали від Владислава IV привілей, за яким вони разом з Пузиками втрачали права на володіння Лиственським островом, але могли передати ці права своїм рідним та дворюгідним братам Івану, Гаврилу, Луку та Федору (Решинським та Пушкарям) [1759,с.13-14]. 3 березня 1635 р. староста вінницький, любецький і лоевський Адам Каліновський отримав підтвердження на передачу у володіння Любецького староства землі Пересацької, Литвинівщини, четвертої частини в землі Сільчанській, острова Красна Гряда, пашні сірховей

триманих неправно, а також землі Волоснівської, Бурковської, острова Осетич, острів Лиственський власності Пушкарів [1975,с.804].

Юрій — любецький землянин (1642). Разом з іншими скаржився на М. Калиновського: «з приводу того, що згаданий Калиновський, воєвода Чернігівський забувши страх божий... бажая в свое подданство повернути, неждано слуг своїх насилати, також згаданих лиць, декілька сот людей з хоругвами на слав, які по наказу на маєтності акторів в поточному році, з хоругвами, барабанами, сурмами, вогнепальною зброєю, наскочивши на одних в домах... інших зо страху втікаючих з дружинами, з дітками, панянками невиними, — брали, гнали, позорно гвалтували, стріляли ім вслід, вязали, насмерть вбивали, кіньми насмерть топтали, майно... забрали, самих в ув'язнення саджали, тортурам, різним жорстокостям підвергали...».

Кирик — любецький землянин (1642).

Ницько — машканець с. Велички. 1699 р. продав землю козаку, мешканцю юрієвському Петру Шишкевичу [1040,арк.1].

Іван — мешканець березняцький (1667 [1503,арк.24]).

III

Прокіп.

Іван (? — ран. 1725) — козак міського куреня Любецької сотні (? — 1718 — ?).

Д.: Марія NN (? — 1725 — ?).

Гаврило.

Лука.

Матвій.

Федір.

IV

Герасим Прокопович (Процченко) (1689 — 1740 — ?) — старинний козак д. Пушкарі (1726 [1761,с.277]), ґрунтовий (1732), виборний (1740). Д.: NNN (? — ран. 1739). Мали онуків Якова (1724 — ?) і Романа (1726 — ?).

Гнат Прокопович — старинний козак д. Пушкарі (? — 1726 [1761,с.277] — 1732 — ?).

Микита Прокопович (1699 — 1739 — ?) — старинний козак д. Пушкарі (1726 [1761,с.277]) ґрунтовий (1732), з Герасимом і Гнатом виконували службу «з одного ґрунту» по черзі [1790,с.46,48]. Д.: Єфимія Карпівна N (1705 — ?).

Петро Іванович (1704 — ?) — службу розпочав з 1718 р. любецьким козаком, неписьменний. У 1721 р. був на форпостах біля Дніпра [124,арк.193], у походах 1732, 1735, 1740, 1741, 1743, 1745, 1746, 1748 рр., займав уряд любецького городового отамана [533,арк.170]. У 1767 р. був любецьким сотеним атаманом [752,арк.208-208зв.]. Тримав хутір Пушкін. Д.: Марія Кіндратівна N (1712 — ?).

Михайло Іванович (1720 — 1740 — ?) — козак безґрунтовий «крайне убогие» любецький (? — 1732 — 1735 [288,арк.57зв.] — ?). Д.: NNN (? — ран. 1740)

Степан — у Любечі як «старинний» козак безґрунтовий «крайне убогие» (? — 1726 [1761,с.275] — 1735 [288,арк.57зв.] — ?).

Яким Іванович — осавул сотенний любецький (1732).

Григорій (? – 1737/1738) – козак с. Пушкарів (1726). Значковий товариш [752,арк.660зв.]. Д.: Євдокія Киприянівна N (1702 – 1764 – ?). У 1739 р. проживала у д. Пушкарях. Володіння її у 1740 р.: в Любечі 3 двори підсусідків, у д. Високині 3 двори, у д. Пушкарях 1 двір. 1753 р. мешкала у с. Петрушин [447,арк.519], а пізніше в Любечі. Її тестамент 8 січня 1764 р. підписали любецькі священники, троїцький Іван Маковський, рождественський Самійло Гаврилович і мешканець любецький Олексій Кузьминський [1576,арк.1]. Все своє майно заповіла дітям і дружині сина Івана, доньці Євдокії з зятем Гаврилом, а сина Івана спадку позбавила [1576,арк.1].

IV

Петро Гнатович – козак виборний д. Пушкарі (1747). Мав двір, з якого служив з братами, кожний з окремої хати.

Антін Гнатович – козак виборний д. Пушкарі (1747).

Микита Гнатович – козак виборний д. Пушкарі (1747).

Яків Гнатович – козак виборний д. Пушкарі (1747).

Григорій Петрович (1732, Любеч – ?).

– Меланія Петрівна (1731, Любеч – ?).

– Єфросинія Михайлівна (1737, Любеч – ?).

Нестор Микитович (1719, д. Пушкарі – ?) – козак. Д.: Тетяна Онисимівна N (1720 – ?).

Іван Григорович (1726 – ?) – 1747 р. родав частину Пушкарівського «грунту» і млин «с тремя камнями» любецькому сотнику Василю Силічу [752,арк.658-659,660]. У 1748 р. значковий товариш Чернігівського полку [756,арк.604-605]. У 1764 р. мати не заповіла йому нічого, бо своєю поведінкою підірвав її здоров'я і багато втратив худоби [1576,арк.1зв.]. Д.: Марія NN.

– Євдокія Григорівна (1730 – ?) – 1764 р. згідно заповіту матері отримала жилий двір у Любечі інше майно по половині з дітьми брата Івану [1576,арк.1зв.]. Ч.: Гаврило NN.

– Ганна Григорівна (1738 – ?).

Артем Федорович Решинський-Пушкар (1707/1711 – ?) – козак с. Пузик (1787). Мав 9 підданих у с. Пузик. Д.: Феодосія Василівна N (1712 – 1787 – ?), донька козака.

Мойсей Захарович (1712 – 1792 – ?) – козак с. Пушкарів (1787).

Петро.

Іван (1715 – ?).

Яків (1717 – ?). Д.: Марія NN, донька козака.

Кіндрат (1720 – ?) – козак (1787). Д.: Марина NN, донька козака.

Косма Федорович Решинський-Пушкарьов (1721 – ?) – козак с. Пузик (1787). Д.: Пелагея Іванівна N (1726 – 1787 – ?), донька козака.

Федір (1722 – ?) – козак (1787), одружений з козачкою Пелагеєю.

Федір (1730 – ?) – козак (1787), одружений з посполитою Феодорою.

Давид (1732 – ?) – козак (1787).

Олексій (1737 – ?) – козак (1787), одружений з посполитою Ксенією.

Мирон (1737 – ?) – козак (1787), одружений з посполитою Вірою.

Роман (1754 – ?) – у 1785 р. підпоручик у відставці Роман Пушкаревський продав в Любечі Іллі Мокрієвичу двір з городом і садом [1574,арк.2]. Мав 10 підданих в 1 деревне [1617,арк.229]. Д.: Марія Іванівна Мокрієвич, донька військового товариша.

Яків – отаман сотенний (1790). Разом з Іллею і Федором внесений до родовідної книги дворян Чернігівського намісництва по Городнянському повіті [1621,арк.27].

Ілля – отаман сотенний (1790).

Федір – хорунжий сотенний (1790).

VI

Тихін Артемович (1759 – ?). Д.: Домникія Олексіївна N (1759 – ?).

Олександр Артемович (1768 – ?).

Григорій Артемович (1770 – ?).

Антип Артемович (1773 – ?).

– Уляна Артемівна (1775 – ?).

Костянтин Петрович (1742 – ?) – Мав племінника Йосипа Леонтіївича (1761 р.н.). Д.: Гафія Семенівна N (1756 – ?).

Володимир Кузьмович (1752 – ?). Д.: Марія Яківна N (1756 – ?).

Симон Кузьмович (1762 – ?).

– Пелагея Кузьмівна (1763 – ?).

– Ірина Кузьмівна (1765 – ?).

4 представники родини Решинських – мешканці с. Малий Листвен внесений до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945,с.277].

Гран

I

Отрох.

Гнат.

II

Захар – козак малограунтовий д. Пушкарі (1732).

Роман Отрохович – козак малограунтовий (1732), козак-підпомічник (1747).

Мойсей Гнатович – виборний козак д. Пушкарі. Мав двір з трьома хатами (1747). Мав 1 хату підданих (1766 [652,арк.66зв.]).

Високінь, деревня при р. Високінці (1666, 1766)]. Високінську землю тримали Гольники, Зайові (Зайці ?), Юсковці (1622 [2027,с.127]). У 1666 р. тут три двори, ґрунтами володів Філон Савенок з братами. Належало до куреня Красковського, проживав 1 убогий козак (1732, 1747), у 1739 р. тут 2 двори козацькі. Належало на гетьманський двір. За царською грамотою 1708 р. 4 двори (1713) належали полковнику П. Полуботку, потім він мав 10 [1803,с.500]/7 [1761,с.268] підданих. Син Андрій тримав 3 двори (1729 [1731,с.49]), які перпейшли до племінника Семена Яковича. Юхим Лизогуб та його син, зять Скоропадського, бунчуковий товариш Семен Лизогуб скуповували ґрунти. Останньому жалуваною грамотою у 1719 р. підтверджені, у 1729 р. тут 13 дворів [1731,с.51]. У 1732 р. за Полуботками 3 підданих, Івана Лизогуба 14. Власність мали любецькі священники Артем Горбик

3 підданих та інший священник Горбик — 2 (1713), у 1732 р. священник Горбик мав 5 підданих. 8 жовтня 1707 р. гетьманський універсал на ґрунти під д. Високінь сотнику вибельському Василю Томарі, який отримав підтвердження 21 лютого 1709 р. Його вдова Пелагея Болдаковська 1724 р. отримала універсал. Її єдина онука Катерина Григорівна дружина Комаровського. Любецька сотенна канцелярія розглядала позов до неї від військового канцеляриста Репчицького Якима за володіння с. Високінь, 20 грудня 1751 р. [131,арк.1]. За даними РО знаходилося у володінні Полуботка вдови Анастасія Степанівна Леонтович 5 хат підданих, козачка Євдокія Пушкар тримала 1 хату підданих (1766 [652,арк.68зв.]). **Шинюк** бунчукового товариша Івана Лизогуба (1747).

Кислих, деревня (1726, 1766 [652,арк.65зв.]) — родовий маєток любецьких шляхтичів Кислих (Кисловичів), які були нобілітовані за О. Гаштольда [2028,s.639]. У 1649 р. любецькі зем'яни Масловичі і Даничі отримали на д. Кисле привілей Владислава IV. Належала до Красковського куреня: 20 козаків, 2 вдови і 5 підсусідків у 24 дворах (1732), 10 козаків (1740). Отамани куріні: Кулаковський Федір (1688 [1528,арк.88]). Наступним властником став любецький козак-шляхтич Олексій Щуковський, від якого маєтність перейшла до сотника Івана Савича. Останній передав її бунчуковому товаришу Олександру Мокрієвичу. Данило Стишевський, одружений з Марія NN мав тут володіння, в другому шлюбі вона друга дружина чернігівського полкового осавула, потім обоного (? — 1701 — ?) Філона Хомича Рашко, який скуповував ґрунти у д. Кислих. Належала до гетьманського любецького двору, село замкове людей ґрунтових 11, городників 4, стрільців чотири (1713). П. Полуботок туит мав 7 дворів підданих (1724) [1803,с.500]. у 1725 р. вибула до Любецької сотні через те, що мешканці вписалися в козаки [1761,с.269]. Генеральний обозний Яків Лизогуб у 1738 р. вів переговори щодо купівлі д. Кислі зі значковими товаришами Єлисеєм Філоновичем Рашкою і Ничипіром Шашевським (які між собою були родичами [308,арк.2]). Павло Михайлович Мокрієвич (1715 — 1778 — ран. 1782) мав у 3 посполитих, приїжджі двір д. Кислих (1743). Власники: бунчуковий товариш Олександр Мокрієвич 9 хат, протопоп чернігівський Григорій Максимович 1, ЧТМ 3 (1766 [652,арк.65зв.]). **Шинки**: вдови сотника любецького Савича (1747), ЧТМ (1747), значкового товариша Красковського (1747).

Кисле, слобідка (1729) — полковий обозний Філон Ращенко купив ґрунти і поселив на них слобідку, отримав лист полковника Якова Лизогуба в 1696 р., а 1698 р. універсал Мазепи з дозволом поселити 4 підданих. Перейшла до сина, а потім онука, значкового товариша Єлисея Ращенко, який мав 4 двори (1730).

Кислі (Кисловичі)

Кисловичі з Масловичам за ревізіями 1616 [2027,s.88] — 1622 [2027,s.123] рр. тримали землі Гарабурдовщизну і Щучковщизну, надані їх предкам О. Гаштольдом, конфімовані королем Сигизмундом-Августом. Зем'янин Сава Кислович у 1636 р. дав присягу про володіння Тупиць, у яких погоріли привілеї [2027,s.92]. У 1641 р. воевода М. Калиновський здійснив гвалтовний наїзд на маєтність Максима Кисловича. У 1642 р. той разом з іншими любецькими землянами подав скаргу на вальний сейм.

У наступному 1643 р. позбавлений шляхетства, яке було повернене у 1646 р. Люблінським трибуналом. Серед перших козаків полкової сотні у 1649 р. згадувався Іван Кисленко. Надалі у реєстрі 1747 р. фіксується Степан Васильович, козак виборний д. Кислі (1747), де мав двір з хатою. Вірогідно, до цього роду варто віднести і беззенську гілку Кислих, з яких Олексій і Григорій були козаками сотницького Березненського куреня (1732), а Іван Кислий — козак березненський (1774), користувався шляхетським гербом (1774 [1510,арк.418зв.]).

Бушинські

I

Михайло — священик кротинський (1687 [1600,арк.1]).

Стефан — священик кротинський (1698 [1530,арк.2]).

II

Гаврило (1668 — 1747 — ?) — 1734 р. у команді сотника роїського Якова Бауриного на форпості в Любечі [288,арк.54]. Старинний малограунтовий козак д. Кислих (? — 1726 — 1740 — ?). Служив з одного ґрунту з Якимом Цуковським (1726 [1761,с.278]). Підсусідок (1747). Д.: Марія Іванівна N (1678 — 1740 — ?).

III

Самійло Гаврилович (1711 — ?). Д.: Параска Іванівна N (1713 — ?).

Федір Гаврилович (1725 — ?).

— Анастасія Гаврилівна (1724 — ?).

Масловичі-Цуковські-Кулаковські

Масловичі були нобілітовані Гаштольдом у 1471 — 1480 рр., який надав їм Цуковщизну [2026,с.35].

I

Гаврило Маслович — любецький міщанин (1567 [1720,с.165-166]). Предківську Цуковщизну у 1571 р. було підтверджено [2027,с.205].

Зінько Маслович — міщанин і купець любецький. 3 березня 1619 р. у Варшаві отримав привілей з підтвердженням права на Турищів острів [1975,с.591]. 3 березня 1635 р. цей острів король віддав вінницькому старості [1975,с.687]. Д.: Анастасія NN.

II

Іван Маслович-Цуковський — любецький землянин. У 1641 р. воєвода Мартин Калиновський здійснив гвалтовний наїзд на його маєтність. 1642 р. разом з Максимом, Богданом і Овсієм Цуковськими та іншими любецькими землянами подав скаргу на вальний сейм. 1643 р. разом з іншими Цуковськими позбавлений любецьким старостою шляхетства, яке було повернене 1646 р. Люблінським трибуналом. 22 травня 1645 р. у Київській гродській книзі вписано привілей короля Владислава IV на добра Цуковщизну Тимофію Кговаровському, на що той отримав королівський привілей [1469,арк.365зв.,369].

Богдан Маслович-Цуковський — любецький землянин (1644). У 1641 р. серед шляхтичів, що постраждали від розбійного нападу М. Калиновського.

Герасим — любецький землянин (? — 1636 — 1644 — ?). Спільно з Савою, Пантелеймоном, Максимом Масловичами і Кисловичами тримали Галабурдов-

щизну і Сукачевщизну [2027,s.205], яка раніше належала Олександрю Стрйловському [2027,s.127,93].

Максим Маслович-Щуковський — любецький землянин (? — 1636 — 1644 — ?). У 1641 р. серед шляхтичів, що постраждали від розбійного нападу М.Калиновського.

Ничипір Маслович-Щуковський — любецький землянин (1644).

Овсій Маслович-Щуковський — любецький землянин (? — 1642 — 1644 — ?). У 1641 р. серед шляхтичів, що постраждали від розбійного нападу М. Калиновського.

Пантелеймон Маслович-Щуковський — любецький землянин (? — 1636 — 1644 — ?).

Петро Маслович-Щуковський — шляхтич гербу «Косцеша», священник.

Сава Маслович-Щуковський — любецький землянин (? — 1636 — 1644 — ?).

Сергій Маслович-Щуковський — любецький землянин (1644).

Степан Маслович-Щуковський — любецький землянин (1644).

Тимох (Карольча) Маслович — любецький землянин (? — 1636 — 1649 — ?), 22 листопада 1649 р. отримав привілей Владислава IV на землю Щуковщизну [1490,арк.92зв.-93].

Омелян (Карольча) Маслович — любецький землянин (? — 1636 — 1649 — ?). 22 листопада 1649 р. отримав привілей Владислава IV на землю Щуковщизну [1490,арк.92зв.-93].

Меланія Маслович-Щуковська — любецька землянка (1644).

— Зінаїда Маслович-Щуковська. Ч.: (1644) Мануйло Данич, землянин любецький. У 1642 р. Масловичі з Даничами отримали привілей Владислава IV на Щуковську землю [1759,с.11-12].

II

Гаврило — любецький землянин (1659).

Олексій Петрович — товариш полку Чернігівського, сотні Любецької. 19 березня 1696 р. продав землі обозному полковому Філону Ращенку.

Опанас Омелянович — любецький землянин (1659) [1561,арк.1].

Мерхло — любецький землянин (1659).

Іван Андрійович — любецький землянин (1684 [1760,с.244-245]). 1684 р. землянин любецький Клим Кіндратович Кирейченко продав йому ґрунт, який купив ще його батько у Пантелеймона Галабурди [1760,с.234-235].

Микита — любецький землянин (1684 [1760,с.244-245]).

Луцько — любецький землянин (1684 [1760,с.244-245]).

— Н. Ч.: NN Прищепа, козак [1731,с.18].

III

Федір (? — ран. 1730) — отаман курінний, мешканець д. Кисле [1541,арк.1] (1688 [1528,арк.88]). Володів ґрунтами Убежицькими. Д.: Степанида NN. Тестамент 30 грудня 1729 р., яким майно відписала доньці Феодосії [1513,арк.188зв.].

Н. Д.: (можливо, Н Пироцька).

Степан Щуковський — козак Красковського куреня Любецької сотні (1718).

Михайло — 1719 р. разом зі своїма родичами Даничами, продав любецькому сотнику Івану Савичу частину Щуковщизни [752,арк.573].

Супрун Маслович — Щуковський — гармаш (? — 1695 — 1716 — ?).

Микита — козак с. Сибереж Роїської сотні. «не бывал в походах. При Полу-
бутку на палубах хожовал и бил с ним раз на морі да на каналі».

Григорій Маслович — Щуковський (? — 1706 — 1751 — ?).

III

Роман (? — ран. 1747) — козак д. Кисле Красковського куреня (1718). Д.:
Домна NN. У 1747 р. вдова, записана в підсудідки д. Кисле, де мала двір.

Василь — козак ґрунтовий д. Кисле Красковського куреня (? — 1718 —
1732 — ?). Служили з Степаном з одного двору, різних хат.

Іван Кулаковського зять — старинний козак д. Кисле (1726 [1761,с.278]).

Григорій Щуковський — згадка 1729 р. [1513,арк.188зв.].

Яким Щуковський — козак малоґрунтовий д. Кисле (1732).

— Феодосія Федорівна — згідно заповіту матері отримала частину ґрунту
Убежицького [1513,арк.188зв.]. Ч.: (1729) Андрій Омелянович Красковський.

IV

Супрун (1717 — ?) — козак д. Кисле (? — 1737 — 1754 — ?). 1752 р. разом
з іншими мешканцями села сперечалися за ґрунти з Чернігівським Троїцьким
Іллїнським монастирем [442,арк.1].

Ничипір — козак куреня міського (1732 [1748,с.32]).

Степан Васильович (1688 — 1740 — ?) — козак ґрунтовий виборний д. Кислі
(? — 1732 [1748,с.32] — 1740 — ?). Д.: Уляна NN (1691 — ?).

Іван Іванович (1698 — ?) — сотенний хорунжий любецький (? — 1732
[1748,с.31] — ?), (? — 1739 — ?). Козак виборний д. Кислі (? — 1740 — 1747 — ?),
де мав двір з хатою. Д.: N Романівна N (? — ран. 1740).

V

Андрій Степанович (1713 — ?) — козак д. Кислі. Д.: Уляна Яківна N (1718 — ?).

Олексій Степанович (1718 — ?) — козак д. Кислі. Д.: Євдокія NN (1722 — ?).

— Мотря Степанівна (1723 — ?).

Іван Іванович (1726 — ?) — козак д. Кислі.

Кирило Іванович (1728 — ?) — козак д. Кислі.

— Ганна Іванівна (1729 — ?).

Федір — колишній хорунжий сотенний (1766). Мав 2 хати підданих у д.
Миси (1766 [652,арк.74зв.]).

VI

Онисим — козак д. Кисле. Його син Макар — козак, у 1792 р. подав до
Новгород-Сіверської комісії документи на дворянство, яке і отримав. Д.: Па-
раска NN.

Федір — його сини — козаки Григорій, Павло, Степан у 1792 р. подали до
Новгород-Сіверської комісії документи на дворянство, яке і отримали.

Василь — його сини — козаки Нестор та Кіндрат у 1792 р. подав до
Новгород-Сіверської комісії документи на дворянство, яке і отримали.

Прохір Супрунович Маслович-Щуковський — козак, його родина у д. Кис-
ле нараховувала 18 чоловік. 1792 р. подав до Новгород-Сіверської комісії до-
кументи на дворянство, яке і отримав.

Пузики, деревня (1729, 1781) — родовий маєток любецького шляхетсько-козацького роду Пузиків. У 1615 р. любецькі зем'яни Федор Пузик та Омелян і Петро Решинські-Пушкарі отримали підтвердження Сигізмунда III на володіння «грунтом або островом Лиственском» [754,арк.814-814зв.]. Ввійшо до Красковського куреня. 1732 р. 4 козацькі і 1 підсудський двір, 1781 р. тут 1 козак виборний і 2 козаки-підпомічники [1775,с.59]. За ревізією 1795 р. с. Пузики мешкав Степан Федорович Решинський-Пушкар'юв, занесений разом зі своєю родиною (6 чол.) до козацького окладу, та козак Косма Федорович Решинський-Пушкар'юв, разом зі 12 своїма родичами. За царською грамотою 1708 р. 1 двір полковника Павла Полуботка (2 в 1713 р.), які тримали його сини Андрій і Яків [1731,с.49]. Андрій Павлович Полуботок тримав 1 двір підданих (1729). Яків Лизогуб скупив 5 дворів (1729) [1731,с.59], тримав 4 двори (1732). Перейшли сину Григорій, який помер раніше 1760 р. За його вдовою в 1760 р. значилися 5 хат. За даними РО в деревні за його нащадками було 7 хат, козак Артем Брегинець 1 хату (1766 [652,арк.67зв.]). Донька Григорія Лизогуба стала дружиною князя Кекуатова, в їх сім'ю перейшло і володіння у д. Пузиках (12 підданих 1781 р. [1775,с.59]).

Пузики

Поріднені з Пушкарями-Решинськими.

I

Федір — зем'янин любецький (? — 1615 — 1645 — ?) гербу Покора [1920,с.143]. 1615 р. разом з Омеляном і Петром Решинськими-Пушкарями, отримав підтвердження Сигізмунда III на володіння «грунтом або островом Лиственским», який надав ще Сигізмундом II Августом [754,арк.814-814зв.]. Шляхтич. 15 березня 1633 р. Владислав IV підтвердив за ним та родиною Пушкаренків Лиственський ґрунт. На час проведення королівської люстрації 1636 р., Федір Пузик продовжував володіти частиною Лиственської землі [2027,с.204], і, навіть, докупив ще одну частину ґрунту у Омеляна Пушкаря-Решинського. Незабаром Пузики продали свої землі Станіславу Кохановському [1917,с.16]. Королівський привілей від 30 жовтня 1645 р. йому разом з Омеляном і Петром Решинськими. Цей привілей надавав можливість йому передати своє втрачене право на володіння Лиственським «грунтом» рідним та двоюрідним братам — Івану, Гаврилу, Луці, Матвію і Федору (Пузикам та Решинським). Обумовлювалось, що нові господарі «яко предки их, нам и Речи Посполитой при замку нашем Любецком службу одним конем отдавать» повинні [1759,с.13-14]. Напередодні 1648 р. Пузики втратили своє родове володіння — Пузиковщину, яку відібрав чернігівський підвоєвода Варвинець Кгорецький. Натомість він віддав Пузикам частку урочища Бровенщизни у Мишуковському острові.

II

Кіндрат — показався і після війни перейшов «на свои першие ґрунта» [1917,с.2]. Військовий товариш (1671), продав свій дім у Чернігові міщанину Павлу Клевцевичу [1017,арк.1]. Кіндрат, Іван та Григорій Пузики продали свої володіння у с. Олсоховці «с людьми и угодьями» сотеному хорунжому Леонтію Климовичу.

Павло — разом з Кіндратом Пузикою, Іваном Горбачем, Андрієм Невидиченком, Броданичем, Андрієм Брегинцем — зятем Пузиків у травні 1688 р. продали ґрунт в урочищі між Хохлами і Білоусом Пилипу Спичинському [1639,арк.1].

Іван.

Григорій.

— Н. Ч.: (1688) Андрій Брегинець.

III

Федір — під 1705 р. відомий як козак — мешканець с. Сибереж, продав свою частку землі у Шибиринівському ґрунті С. Лизогубу [754,арк.490-490зв.].

Лесько Іванович — 1717 р. Іван Пузик разом з дружиною та синами Леском і Грицьком, продав ґрунт у с. Велички Я. Лізогубу [752,арк.903-903зв.].

Григорій Іванович.

Кіндрат. Д.: під 1747 р. зустрічаємо Кіндратиху Пузику, яка володіла частиною Пушкарівщини [752,арк.658-659зв.].

IV

Тимофій (1749 — ?) — проживав у Чернігові (1792) з сином Максимом та двома доньками. Д.: Гафія NN, донька козака.

Убежичі, деревня (1732, 1782). Ґрунти Белдюзькі тримали брати шляхтичі [1760,с.242] Белдоги-Мухи Тимко та Іван, потім спали на їх синів Михайла Тимковича і Пархома та Семена Івановичів Белдоги-Мушенки, які мешкали в д. Убежичі [1760,с.236]. Михайло Муха згадується у 1678 р. [1528,арк.192]. Мабуть, його сестра була першою дружиною Щуковського, бо той претендував на землі Михайла як швагра [1760,с.242]. Козаки належали до Красковського куреня: 4 козаки і 2 підсудки в 5 дворах (1732), проживало виборних козаків 34 чоловіки і 33 жінки (1782 [1425,арк.550зв.]). Належало на гетьманський двір. Павло Полуботок мав 1 двір ґрунтовий Федора Мухи [1761,с.269]. Його син Андрій також тримав цей двір (1729). Перейшов у володіння до племінника Семана Яковича. За даними РО деревня знаходилась у володінні його вдови Анастасії, яка мала тут 3 хати підданих [652,арк.66зв.]. ЧТМ мав тут 8 (1732), 4 двори (1747), 57 хат (1766) [652,арк.66зв.]. **Шинок** монастирський (1747). Належали до приходу Святодухівської церкви с. Петруші (1740).

Белдоги-Мухи

Михайло Тимофійович Муха — шляхтич (1672). Тримав ґрунти поблизу с. Ріпок [1528,арк.192].

Федір — ґрунтовий посполитий. Підданий Полуботків д. Убежичі (? — 1726 — 1732 — ?).

Іван Муха — козак с. Янівки полкової сотні. У 1766 р. економ ЧТМ захопив у нього коней [1343,арк.1].

Бокевичі-Щуковські

Родина була нобілітована за часів любецького державця О. Гаштольда, який надав їм Щуковщизну [1862,с.233].

I

Данило Бокевич-Щуковський — любецький землянин. У 1642 р. разом з Масловичами отримав привілей Владислава IV на Щуковщизну. Мешканець д. Убежичі.

Іван Бокевич-Щуковський — любецький землянин. Рідний брат Данила. Мешканець д. Убежичі.

II

Опанас Овсійович — любецький землянин (1659) [1760,с.229].

Мелех — любецький землянин (1659) [1760,с.229].

Гаврило — любецький землянин (1659) [1760,с.229].

N.

III

Михайло N Щуковський.

Василь N Щуковський.

IV

Григорій Михайлович — козак д. Убежичі.

Степан.

V

Яків Григорович.

Михайло Григорович.

Мартин Степанович Щуковський — «обиватель Убежицкий» (1710 [752,арк.1075-1076]).

Андрій Степанович Щуковський (1692 — 1792 — ?) — козак д. Кисле. Д.: Наталія NN (1697 — 1792 — ?).

Супрун (бл. 1717 [536,арк.4] — ?) — козак Любецької сотні (1738 [536,арк.4]).

VI

Данило Якович Бокевич-Щуковський.

Марко Якович.

Василій Якович (бл. 1738 — 1788 — ?) — козак Любецької сотні (д. Убежичі) [1617,арк.19]. 1764 р. вже згаданий козак Василій та Михайло Бокевичі-Щуковські володіють у д. Убежичі 6 підданими. Мав 26 душ. Д.: Марія Петрівна Красковська, донька значкового товариша, мали доньок: Ганну (1773 — ?), Ганну (1778 — ?), Євдокію (1781 — ?), Олену (1782 — ?).

Яким — козак старинний куреня міського д. Кисле (? — 1726 — 1739 [529,арк.449] — ?). Служив з одного ґрунту з Гаврилом Бушинським.

Костюк Щуковський [752,арк.572зв.] — козак д. Кисле, родоначальник Костюченків.

Іван — козак д. Кисле.

Марко — козак д. Кисле.

Кіндрат — козак д. Кисле, разом з Марком та Іваном називав своїм предком «кисловського гармаша» Супруна Щуковського.

Присторонь, деревня (1720, 1766). У 1595 і 1651 р. від любецького старости Войтеха Хотимирського і гетьмана Януша Радзивілла любецькій П'ятницькій церкві, підтвержені універсалами козацьких гетьманів. Маєтність священника

любєцького Артема, де ґрунтових 11 (1713), а у його сина Кузьми Артемовича 8 дворів (1729 [1731,с.62]), 10 підданих у 9 дворах (1732). Чернігівський кафедральний монастир мав 19 хат (1766 [652,арк.65зв.]). 2 козаки служили з 1 двору (1732), 2 козаки Милиці з 2 дворів (1740).

Семендії, присілок любєцький (1713), деревня (1726, 1766 (1766 [652,арк.71зв.]), хутір (1740) в приході Пересекієвської церкви м. Любеча. Вдова Красковська мала 2 двори, замковий 1 (1713). Належало на гетьманський двір. Згідно царської грамоти 1708 р. 2 двори полковника Павла Полуботка, потім — 3 [1803,с.500], 6 дворів [1761,с.265]. Його син Андрій тримав 2 двори (1729 [1731,с.49]). В його опіці перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. За даними РО знаходилось у володінні його вдови Анастасія, яка мала тут 7 хати підданих спільно з її гетківськими володіннями (1766 (1766 [652,арк.71зв.])). Вдова писаря Красковська тримала 3 підсусідків (1732). 7 хат у значкового товариша Гаврила Красковського (1766 [652,арк.71зв.])). Павло Григорович Красковський у 1774 р. вів суперечку за хутір Семендіївський з племінником Гаврилом Андрійовичем [1519,арк.1].

Семендеї

I

Влас — підданий Павла Полуботка, ґрунтовий (1726).

Іван — тяглий посполитий присілка замкового Семендеї, підданий замковий (1713). Підданий Павла Полуботка, городник (1726).

II

Яків Іванович (1679 — ?) — підсусідок вдови сотенного писаря Марини Красковської (1732), «весьма убогий» підданий бунчукових товаришів Полуботків (1732). Бобиль хут. Семендеї (1740). Д.: Зіновія Матвіївна N.

Андрій — тяглий посполитий присілка замкового Семендеї, підданий Красковської (1713). Д.: Параска NN, жителька хут. Семендеї. У 1738 р. продала дідівські і батьківські ґрунти А. Дуніну-Борковському.

III

Андрос Якович (1706, хут. Семендеї — ?). Д.: Меланія NN (1716 — ?).

Павло Якович (1711, хут. Семендеї — ?). Д.: Домна NN (1718 — ?).

Яків Андрійович.

— Феодосія Яківна. Ч.: (1738) Василь NN.

IV

Сидір Андросович (1734, хут. Семендеї — ?).

— Мотря Андросівна (1736, хут. Семендеї — ?).

Довгуни, деревня (1726, 1766 [652,арк.72зв.])). Родовий маєток землян Доаґунів. 1 козак (1740). Належало на гетьманський двір, перейшло Полуботкам, з яких Павло [1761,с.265] і Андрій Павловичі тримали 2 двори [1731,с.49]. В опіці останнього перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. За даними РО знаходилось у володінні його вдови А. Леонтович, яка мала тут 2 хати підданих (1766 [652,арк.72зв.])). В д. Довгуни 1 підсусідок отамана Красковського, при його млині 6 підсусідків (1732). У володінні значкового товариша Гаврила Красковського було 2 хати підданих (1766 [652,арк.72зв.])).

Довгуни.

I

Василь — підданий Павла Полуботка (1726).

Василь.

Петро.

II

Федір — підданий бунчукових товаришів Полуботків у д. Довгуни (1732).

Іван Петрович (1689 — ?) — підданий А. Полуботка у с. Довжик (1739). Д.:

Феодосія Дмитрівна Н (1690 — ?).

Юрій — вїт любецький (1742 — ?).

III

Гаврило Іванович (1709, с. Довжик — ?). Д.: Дарія Семенівна Н (1713 — ?)

Микита Іванович (1719, с. Довжик — ?).

IV

Карпо Гаврилович (1728, с. Довжик — ?).

— Пелагея Гаврилівна (1733, с. Довжик — ?).

Коробки, деревня (1724, 1766 [652,арк.11зв.], 1769 [1520,арк.1]) при р. Балгач у приході Перескєївської церкви м. Любеча. Родова маєтність любецьких шляхтичів Коробок. Належало до Красковського куреня. 2 підсудки вдови сотенного писаря Марини Красковської, 5 отамана Красковського (1732). У 1697 р. зем'янин «тракту любецького» Степан Коробок отримав від любецького сотника Тимофія Юревича охоронний лист на Коробковські ґрунти. Серед інших власників слід згадати любецьких шляхтичів Зарецьких та любецького священика Григорія Прокоповича. Син Андрія Дуніна-Борковського Михайло мав 6 хат (1760 [1935,с.488]). Належало на гетьманський двір, присілок замковий. Івана Красковського мав 4 підданих (1713). За царською грамотою 1708 р. 3 двіри полковника Полуботка [1803,с.500], які пізніше тримали його сини [1731,с.49]. Андрій Павлович Полуботок тримав 3 двори (1729), 2 підданих (1732). 1732 р. тут одного підданого мав Іван Лизогуб. У опіці Андрія Полуботка перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. За даними РО знаходилось у володінні його вдови А. Леонтович, яка мала тут 3 хати підданих (1766 [652,арк.11зв.]). Бунчуковий товариш Яків Лизогуб мав 3 хати підданих, канцелярист сотенний Павло Красковський — 2 (1766 [652,арк.11зв.]). Останній уступив племіннику Гаврилі Красковському два підсудських дворики у 1769 р. [1520,арк.1].

Коробок

I

Кіндрат.

II

Максим Кіндратович — зацний любецький (1684 [1760,с.245]). Посполитий ґрунтовий замковий присілка Коробок (1713). Ґрунт у с. Коробках, який мав спільно з Івановою Красковською заповів сину Івану з дружиною, а 1/3 доньці Катерині Максимівні з зятем Лукою [1556,арк.1]. Свідком виступав Мартин Степанович Коробка.

Степан Кіндратович — у 1697 р. земянин „тракту Любецького». Отримав від любецького сотника Тимофія Юрійовича охоронний лист на Коробківські ґрунти, на які претендував любецький міщанин Гудзик [1972, с.33].

Йосип Кіндратович.

III

Іван Максимович (1684).

— Катерина Максимівна (1684). Ч.: (1713) Лука NN, посполитий ґрунтовий замковий присілка Коробок.

Мартин Степанович.

IV

Петро Іванович (1697 — ?) — бобиль любецький (1740). Д.: Пелагея Андріївна N (1707 — ?).

Феодосій Іванович (1697 — ?) — бобиль любецький (1740). Д.: Єфимія Олексіївна N (1707 — ?).

Григорій Іванович (1707 — ?) — бобиль любецький (1740). Д.: Феодора Ярофіївна N (1710 — ?).

V

Герасим Петрович (1720 — ?) — мешканець любецький.

— Устина Петрівна (1732 — ?).

— Гафія Петрівна (1733 — ?).

Тимофій Феодосійович (1723 — ?) — мешканець любецький.

Василь Феодосійович (1735 — ?) — мешканець любецький.

— Феодора Феодосіївна (1724 — ?).

— Уляна Феодосіївна (1733 — ?).

Іван Григорович (1723 — ?) — мешканець любецький.

Гнат Григорович (1726 — ?) — мешканець любецький.

Роман Григорович (1734 — ?) — мешканець любецький.

— Марія Григорівна (1723 — ?).

— Євдокія Григорівна (1730 — ?).

— Ганна Григорівна (1736 — ?).

Зарецькі-Зеньковичі (Зеневичі)

I

Зенько Семенович Нахиба — боярин любецький. 26 липня 1568 р. отримав привілей на Юшківську землю та маєтності в передмістях Любеча [1881, с.25]. 17 березня 1597 р. отримав «до живота» ґрунт Юсковщизну при д. Білдягах з островами гавленським, нераджицьким, радульським і бобиським [1975, с.487].

II

Семен Зенькович — боярин любецький. 20 березня 1622 р. отримав разом з синами привілей з підтвердженням боярських прав на ґрунт Юсковщизну при д. Білдягах з островами гавленським, недаржицьким, радульським і бобицьким з островом Зарецьким [1975, с.633]. Д.: NN Зенькова-Зарецька.

III

Лаврін Семенович — земянин любецький. У 1636 р. тримав з братами ґрунт Юсковщизну при с. Білдягах з островами, а також третю частину острова

Клікова з грунтами і бортями, які були підтвердженні королівським привілеєм 12 квітня 1635 р. [2027,с.206].

Карпо Семенович – землянин любецький (1636).

Орефа Семенович (? – 1570 – 1643 – ?) – землянин любецький гербу Зенович (? – 1636 – 1641 – ?). 4 квітня 1635 р. отримав підтвердження на маєтності. Воевода Мартин Калиновський здійснив гвалтовний наїзд на маєтність його та Іллє. У 1642 р. разом з Іллею та іншими любецькими землянами подав скаргу на вальний сейм. У 1643 р. разом з Іллею любецький староста позбавив шляхетства, яке було повернене Люблінським трибуналом у 1646 р. Згідно привілею 26 липня 1558 р. тримав батьківський ґрунт, дубраву і плец для будівництва дому в Любечі [2027,с.207]. Козак Чернігівського полку [1918,с.115,453]. Д.: (1590) Регіна Луківна Болотович-Кувечицька. Озеро Заострів'є в с. Озаричах від її батька, що в 1590 р. підтвердження підстаростою Сурином і старостою Вишневецьким [2027,с.207].

Ілля Семенович – землянин любецький (1636).

IV

Микола – шляхтич. У 1646 р. позивав Івана Черенчинського про наслання на ґрунт Слобідка [1469,арк.399], а також орендарів любецьких про наслання на озера Терно і Грилеве [1469,арк.399].

Іван Орефович – козак Чернігівського полку [1918,с.115,453].

Андрій Орефович – зем'янин (1644 [1503,арк.34зв.]). Козак Чернігівського полку [1918,с.115,453].

V

Григорій (? – ран. 1701). Д.: Пелагея NN, мешканка коробівська. 23 квітня 1701 написал заповіт, який зберігся в оригіналі [1595,арк.1] (який підписав і поставив печатку сотник любецький Василь Полоницький). Відписала батьківське поле і сіножать хорунжому Омеляну Красковському, щоб її поховав. Засвідчили це житель манківський Лазар Свиденко, Федір Червяк, Мартин Зарецький, писарем був Іван Красковський.

Данило – козак Любецької сотні (1726 [1761,с.270]).

Мартин – мешканець коробівський. У липні 1699 р. продав ниву Омеляну Красковському [1596,арк.1]. 1701 р. свідок при написанні тестаменту Пелагеї Зарецької. замковий ґрунтовий посполитий (1713), мешканець с. Коробок, продав ґрунт полковнику Полуботку.

Іван – козак 3-го Олександрівського куреня (? – 1718 – 1735[288,арк.129] – ?).

Самійло – козак куреня Лукашенкового Киселівської сотні (1732 [1748,с.90]).

Микита – козак киселівський, в супроводі турецького посла від Києва до Хотина (1776 [1415,арк.12]).

Семен – козак куреня Змітнівського Сосницької сотні (1732 [1748,с.98]).

Олексій – козак куреня Змітнівського Сосницької сотні (1732 [1748,с.98]).

Омелян (1692 [1617,арк.98] – ?) – козак (1788).

VI

1. Сидір – козак олександрівський, разом з Григорієм і Степаном тримав хутір за 6 верст від Олександрівки в урочищі Луїковому (1779)

Григорій — козак олександрівський, крім попереднього тримав з Степаном хутір за 2 версти від Олександрівки над р. Меною (1779).

Степан.

Степан N (1747 — 1789 [1623,ч.VI,арк.7] — ?) — священник (? — 1781 — 1788 [1615,арк.40] — ?). Д.: Параска NN, донька старшинська. 1781 р. скаржилася на сотника любецького Матвія Корицького та отамана Данила Каменецького за арешт її чоловіка [1412,арк.1].

Тимофій (1737 — ?). Д.: Степанида NN, донька козака.

Михайло Омелянович (1717/1719 — ран. 1767) — значковий товариш Чернігівського полку (? — 1735 — 1752 — ?). Був у польському поході (1735). 1744 р. подав чолобитну до ГВС на свою тещу Олену Максимович (з Отроховичів) і швагра Григорія Климовича про різні шкоди і наїзд на його ґрунти [709,арк.1]. Мав на р. Розсудівці млин [1515,арк.65], посполитих у д. Смолягівці 4 двори (1740), там же двір житловий (1741), при д. Смолягівці над р. Борзною в двох місцях пущі чорної в довжину 3, ширину — $\frac{1}{2}$ версти, а смолової $\frac{1}{4}$ ширини (1752 [1769,с.122]). Мешканець любецький (1739). Д.: (з 1733) Параска Антонівна Максимович (1720 — 1752 — ран. 1754), донька бунчукового товариша. За нею Смолегівський ґрунт [1936,с.306]. Мали синів Михайла (1737 — ?) і Олександра (1737 — ?), доньок Марину, заміжно (1779) за поручиком Ленковим, Ганну, заміжно (1779) за підпоручиком Сорокіним, Марію, заміжно (1779) за Мироновим, Гафію заміжно (1779) за Левандовським, внесених до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616,арк.98].

3. Омелян Омелянович (1752/1762 — ?). Д.: Мотря NN, донька козака.

7. Давид (1752 — ?). Д.: Ганна NN, донька козака.

Зарецька Тетяна — мешканка с. Грибова Рудня внесена до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945,с.489].

Антоновичі, деревня (1729, 1781) на р. Вершині. Родовий маєток родини любецьких шляхтичів Антоновичів. Ще за Сингізмунда II Августа їм була надана «земля Погариська». У листі 1571 р., який був наданий любецькій шляхті замість втрачених привілеїв, згадувався Федько Антонович «который держит землю Погарискую и Алексеевскую» [1720,с.228]. У 1643 р. зафіксовано зиск від Заріцького на Данича про наслання на хутір Антоновський під Антоновичами [1469,арк.278]. У 1646 р. відома маніфестація від дідичів добр Антоновичі Жлоб на Стефана Речинського про наслання на ґрунти погорицькі урочища Заболки і покосу сіна на 2000 возів та спалення того ж урочища й 20 скірт сіна через підданих с. Рудників [1469,арк.95зв.]. 1646 р. Стеха Заріцька скаржилася на свою матір Килину Жлобу про утримання належного їй частини батьківського спадку в д. Антоновичах. З козаків тут мешкав лише один рід Тупиць: отаман (1732), 1 виборний козак (1781 [1775,с.51]). Іван Молявка купив двір і отримав на це підтвердження універсалом гетьмана Мазепи 1702 р. Цим двором володів його син, значковий товариш Олександр (1729) [1731,с.53]. Іван Молявка антоновичські ґрунти заповітом передав синам Семену і Леонтію [1513,арк.107зв.]. У 1703 р. Ю. Лизогуб придбав половину володінь шибиринівських козаків Стефана і Павла Жлобів-Кудренків в Антоновицькому ґрунті, скуповувати ґрунти

продовжував його син, бунчуковий товариш Семен Лизогуб. Останньому гетьманським універсалом від 30 серпня 1709 р. і жалуваною грамотою від 26 квітня 1719 р. підтверджене володіння Антоновицькими грунтами. 1729 р. він тут мав 44 двори [1731,с.51], у 1732 р. — 26. Після його смерті в 1734 р. володіння залишилася за вдовою Іриною Іванівною Скоропадською. За даними РО за нею в деревне, хуторах Гизловському і Чизманському 31 хата (1766 [652,арк.75зв.]). Після смерті останньої власниками були її онук Матвій Самойлович Сулима (через доньку Марфу) та онука Ганна Василівна Лизогуб. Матвій Сулима передав свою частину доньці Ганні у придане, де вона мала 285 підданих (1786 [1939,с.812]). Донька бунчукового товариша Василя Лизогуба вийшла заміж за підкоморія Григорія Закревського, який трима там 65 підданих [1775,с.51]. **Шинок** бунчукового товариша Петра Лизогуба (1747).

Тупиці

Тупиці отримали Макововську землю від короля Сигизмунда-Августа [2027,с.92], але привілеї його і Сигизмунда III на час пожежі в Любецькому замку погоріли [2027,с.205]. Заснували с. Тупичів. Рід користувався гербом Любеч [1920,с.189].

I

Тарас.

II

Тимофій Тарасович — землянин любецький. Разом з братами Іваном і Федором тримав Макововську землю за люстрацією 1636 р. [2027,с.92]. Разом з Іваном, Федором, Сергієм і Яковом 30 серпня 1641 р. отримав привілеї Владислава IV, який засвідчував шляхетські «вольності» цього роду.

Іван Тарасович — землянин любецький. Воевода Мартин Калиновський здійснив гвалтовний наїзд на маєтність його, Тимофія і Федора Тарасовичів, Сергія і Яцька. 1642 р. разом з ними подав скаргу на вальний сейм. У 1643 р. разом з ними позбавлений любецьким старостою шляхетства, яке було повернене 1646 р. Люблінським трибуналом.

Федір Тарасович — землянин любецький.

Сергій — землянин любецький.

Яцько — землянин любецький.

II

Омелян Тупиця. Д.: N Михайлівна Демидович-Величковська [1638,арк.1].

III

Давид Омелянович (? — 1630 — 1685 — ?) — покозачений шляхтич (1685), мешканець с. Антоновичі [1287,арк.1]. Баба Ганна Михайлова Величковська уступила йому навечно хутір в с. Величках [1638,арк.1]. Купив у Пелагеї Жлоби за 26 талерів грунт у с. Величках.

Василь — 1699 р. купив ниву у Ісака Денисенка [1039,арк.1].

IV

Логвин Давидович (1649/1666 — 1740 — ?) — покозачений шляхтич (1694 [1706,с.17]). Службу розпочав у 1694 р. козаком с. Антоновичі. Учасник походів 1694, 1697, 1701, 1702, 1706, 1708, 1709, 1711, 1713, 1722 рр. Письменний

[124,арк.168зв.]. Отаман курінний Поридького (Антоновицького) куреня (1732). У 1732 р. купив ниву у рудчинського жителя Василя Коробки [1287,арк.1]. У 1734 р. в команді сотника роїського Я. Бакуринського на форпості в Любечі [288,арк.54]. Проживав у с. Борисоглібівці (1740). Свідок купчої у 1694 р. від Семака до Л. Полуботка. Д.: Ганна Кузьміна N (1650 – 1740 – ?).

V

Федір – козак городского куреня Седнівської сотні (1732 [1748,с.51]).

Василь Логвинович (1699 – ?) – виборний ґрунтовий козак с. Антоновичі (1740 – 1744), брат Гната [1698,арк.94зв.]. Д.: Мотря Андріївна N (1701 – ?)

Гнат Логвинович (1707 – ?) – козак с. Антоновичі (? – 1732 – 1742 [1698,арк.94зв.] – ?). Д.: Євдокія Кіндратівна N (1712 – ?).

Тимох – (1744), «посполитий» та немаючий худоби козак Городнянської сотні [526,арк.52].

Йосип – значковий товариш Чернігівського полку (1738 [536,арк.2] – ?).

VI

Іван Федорович – козак седнівський (1747).

Іван Васильович (1724 – 1792 – ?) – абшитований сотенний хорунжий (? – 1782 – 1787 – ?). Мав 6 підданих у с. Антоновичі. Д.: Єфросинія Григорівна N, донька міщанина [1616,арк.116]. Мали синів Василя (1752 – ?), який був козаком виборним Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]) на місце покаліченого Леонтія Климовича, одруженого з Єфросинією Самойлівною N (1756 – ?), Григорія (1755 – ?), одруженого з Мариною Єфремівною (1758 – ?), Івана (1770 – ?).

Опанас Васильович (1722/1733 – 1792 – ?) – абшитований сотенний хорунжий (? – 1782 – 1787 – ?). Мав 9 підданих у с. Антоновичі. Д.: Марія Андріївна Климович (1732 – 1782 – ?), донька значкового товариша. Мали дітей Андрія (1757 – ?), Йосипа (1776 – ?), Софію (1765 – ?), Устину (1769 – ?).

– Тетяна Василівна (1727 – ?).

– Марина Василівна (1730 – ?).

– Ганна Василівна (1739 – ?).

Данило Гнатович (1727 – ?) – козак с. Антонівки (1742). Мав сина Івана (1747 – ран. 1787), одруженого з Ганною Василівною N (1752 – ?), Олексія (? – 1782), одруженого з Марфою Василівною (1757 – ?), Федора (1763 – ?), одруженого з донькою козака Уляною Оникіївною N (1764 – ?), Якова (1770 – ?).

Хома Гнатович (1738 – ?). Мав сина Якова (1759 – ?), одруженого з донькою козака Домною Іванівною N (1762 – ?).

16 представників роду Тупиця – мешканці с. Антонович внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945,с.555-556].

Осники, Осник, Осняки, село Любецького староства Київський повіт – Потей Станіславович Сурин 1 серпня 1595 р. отримав привілей на сільце Малезин і дуброви Потешовка і Осники в Любецькій волості [1975,с.473]. 4 березня 1619 р. землям любецьким було підтверджено права на острів обрубний Красна Гряда до Голенищевщини наданий (кордони від Осняків розпочинаючи шляхом чернігівським до Гірмонок в р. Козел, вниз цією річкою у р. Верипет,

вверх р. Верепет в селище Жоравине, від селища в Жеведь, звідти у вал ольшаницький, валом в Купелу, звідти в Хмельничок, потім в Клоків, Ведельця, з Веделець шляхом чернігівським в Осняки) [1975,с.592]. У 1633 р. любецькі зем'яни Омелян і Яцько Богуші отримали ще одне підтвердження Владислава IV на «обрубний» острів Красну Гряду [1929,с.107-109]. Підкоморій київський, староста овруцький Стефан Немирич з 1 диму (1629 [1721,с.359]). 3 березня 1635 р. цей острів у Сірковщині переданий вінницькому старості [1975,с.687]. Осняки тримав Микола Розсудовський, потім його вдова Ядвіга Сулімирська, у якої воно було відібране і 19 жовтня 1639 р. доживотним правом надане Станіславу Яблоновському, мечнику нурському. Любецький шляхтич Микола Бакуринський (? – 1587 – 1649 – ран. 1656 – ?) тримав Осняки «по купле» [1933,с.11-12]. У 1646 р. він вів боротьбу за Осняки Геронімом Кітроховський. Перехід на бік повсталих закріпив Осняки за Бакуринськими, коли гетьман Б. Хмельницький затвердив їх за сином Миколи Юрієм (26.06.1656) [1800,с.195]. У 1666 р. в «пустці». Входило до частини Красковського «грунту», придбанного любецькими шляхтичами Юскевичами-Красковськими за Владислава IV [1914,с.20-21], продовжуючи володіти, але уже як козаки [752,арк.717]. У 1706 р. Іван Красковський заповів половину Осняківщини своєму брату Олексію [754,арк.492з.,836-836зв.]. У 1708 р. Павло Теремецький та Василь Богуші судилися з рідним братом своїх дружин Олексієм Красковським за Осняківщину, якою володів останній [1760,с.254-255]. У 1730 р. родина Юскевичів-Красковських ще володіла частиною с. Осняки, але уже частина ґрунтів належала Любецькому монастирю. У 1755 р. пасинок любецького священника Григорія Єлисеєва Іван Красковський уступив свою частину Осняківщини рідному брату Павлу Красковському. Незабаром, вони разом продали це володіння Ф. Посудевському [752,арк.1254-1255]. Показалися Богуші і мешкали в Осняках. отримали універсал гетьмана Д. Ігнатовича 1670 р. 18 червня 1735 р. Чернігівський полковий суд прийняв декрет про заборонили їм чинити перешкоди у володінні осняківськими ґрунтами ігумені Ісихії і ценцям.

Дем'ян Кіндратович Посудевський (? – 1660 – 1721 – ?) 1694 р. значковий товариш Чернігівського полку, отримав універсал І. Мазепи на с. Осняки і підтвердження 22 квітня 1699 [753,арк.665], 1700, 1708 рр. як дідишни. Це мало особливе значення, бо у Річі Посполитій представники роду Посудевських Олександр та Іван 11 травня і 5 листопада 1691 р. від Головної Комісії у Варшаві отримали рішення стосовно їх задніпровських володінь (маетки Рашків, Осняки та інші), які «тимчасово» залишилися у володінні Московської держави і визначила заплатити 2000 золотих. Дем'ян Посудевський тримав тут 5 ґрунтових дворів і 2 городників (1713), 1 городник належав до Любецького замку (1713). У 1715 р. І. Скоропадський знов закріпив за ним вказані маєтності [753,арк.653-653зв.]. Відомий тестамент Дем'яна Посудевського, складений ним у с. Пліюхів у «одра болезненного». За ним він залишає своїй доньці Ірині Осняківщину [752,арк.720,745зв.]. Вдова Ірина Дем'янівна Посудевська 20 січня 1728 р. домоглася від гетьмана взяття в оборону і протекцію з дітьми і затвердження за ними деревні. Федір Романович Посудевський отримав підтвердження на

12 дворів універсалом Апостола у 1729 р. з вказівкою, що це володіння Посудевські отримали від польських королів та гетьманів [1731,с.52]. У 1732 р. тут його 10 підданих, 9 бунчукового товариша Павла Скоропадського. За даними РО Любецький Антонівський монастир мав 4 хати, вдова Марфа Посудевська 8, сотник полковий Петро Посудевський, козак мисівський Іван Теремецький 1 (1766 [652,арк.76зв.]). Козаки входили до Порицького куреня (1732), потім Зубаського куреня (1739): 20 козаків і підсусідків у 15 дворах (1732). Отамани сільські: Корнаух Петро (1739 [529,арк.449]), Шолох Гнат Тимофійович (1747). **Церква:** *священники:* Роман Остапович (1730 [1221,арк.1]).

Богуші

I

Богуш Жоглін (? – 1551 – 1571 – ?) – любецький шляхтич, згадується у привілеї Сигізмунда II Августа 13 березня 1571 р. [2027,с.196] і підтвердженні 20 лютого 1581 р. на володіння Гаврилівщиною, дубровами Серехівською, Бичковщиною та селищем Голків (Галків) [1720,с.228]. Богуші користувались гербом Пулкозиц [1920,с.13].

II

Юрко Богушевич – 16 липня 1605 р. Богушевичі отримали привілей на доживотне на острів Осетицький [1975,с.530]. Галков селище на правобережжі Дніпра [2027,с.87], землі Бичковщину, Записчан, Сертечин тримали Жокличі (1616 [2027,с.87]). У 1619 р. разом з братами отримав підтверджувальний привілей на Красну Гряду та куплений Красковський острів [1914,с.52]. Проживав у с. Осняках.

Микола Богушевич (1619).

Клим Богушевич (1619).

Дем'ян Богушевич (1619).

Михайло Богушевич (? – 1599 – 1619 – ?) – згадується у привілеї Сигізмунда III, за яким отримали «остров обрубный Красную Гряду до отчизни их Голенитовское наданное». Крім цього закріплювалось право на острів Красковський та Королецьку землю, які були здобуті «правом купним от певних особ».

Митко Богушевич – 1633 р. разом з Яковом та Іваном купив у Давида і Василя Кононовичів – Посудевських частину землі Обиймицької [1939,с.193].

Сава Богушевичі – привілей Владислава IV, наданий 14 березня 1635 р. на частину Обиймицької землі та с. Плехов [2027,с.198]. Шляхтич (1646).

Іван Богушевич – шляхтич (? – 1633 – 1646 – ?). Неписьменний. Д.: (1639) Євдокія Філонівна Яненко. 9.11.1649 р. Іван Богуш і його дружина Явдоха Філонівна Яненко продали «по свойству» її Данилу і Філону Янкам дідищу Осняківщину, вітчизну Богушовщизну [1629,арк.1].

Омелян Богушевич (? – 1611 – 1636 – ?) – проживав у д. Мисах. 15 березня 1630 р. Сигізмунд III надав шляхетним Данилу і Пархому Юркевичам-Красковським та Омелянну і Яску Богушам привілей, де, зокрема, зазначалась права на володіння третиною Роїщенського ґрунту [1884,с.84]. У 1633 р. отримав королівський привілей на землі в отрубі Любецького острови, названі Красною Горкою і Красковський [1914,с.52]. Згадуються у привілеї Владислава IV,

наголошувалось, що «они обязаны исполнять службу военную нам и Речи Посполитой, как и предки исполняли, на равне с прочими жителями, без всяких других повинносте» [1929,с.107-109]. У 1633 р. любецькі земляни Омелян і Яцько Богуші Отримують ще одне підтвердження Владислава IV на «обрубний» острів Красну Гряду. Проживав в острові Голянищові в д. Миси, де надалі жили його нащадки [1914,с.51].

Мойсей — брат Омеляна [1914,с.51].

III

Яцько Юрійович Богуш (? — 1611 — 1631 — ?) — проживав в Осняках. Згадуються у привілеї Владислава IV, наголошувалось, що «они обязаны исполнять службу военную нам и Речи Посполитой, как и предки исполняли, на равне с прочими жителями, без всяких других повинносте» [1929,с.107-109]. У 1633 р. любецькі земляни Омелян і Яцько Богуші отримали ще одне підтвердження Владислава IV на землі в отрубі Любецького острови, названі Красною Горкою і Красковський [1914,с.52].

Хома — привілей Владислава IV, наданий 14 березня 1635 р. на частину Обиймецької землі та с. Плехов [2027,с.198].

Петро Омелянович (? — 1646) — проживав у д. Миси [1914,с.51].

Василь Мойсейович.

IV

Ничипір — шляхтич (1646). Козак, отримав універсал гетьмана Д. Ігнатювича 1670 р.

Павло — шляхтич (1646).

Стефан Богуш (Малановський ?) — у 1646 р. позов у д. Осняках від нього і брата Данила до інших Богушів про вбивство брата Флоріана [1469,арк.404].

Матвій.

Данило (1646 [1469,арк.404]) — 1646 р. разом з братом Стефаном був введений у володіння селищем Хоробрицею в Любецькому ключі, яке їм уступили Сава, Іван, Павло, Ничипір та інші Богуші. Цього ж року позивали орендатора м. Любеча єврея Лейзора, вїята та міщан про невідачу селян д. Осняки, яких звинувачували у вбивстві їх брата Петра. Позивали селян осняківських і проживавших там Івана Богуша і Красковських за вбивство.

Федір — любецький землянин. Тримав Красковські ґрунти з сьбрами Савою Посудевським і Федором Красковським (1675 [1510,арк.10]).

— Євдокія Петрівна. Ч.: Михайло Пирчак, козак. Володів батьківськими спадковими маєтками дружини [1914,с.51]. Мали сина Саву, а той сина Криська.

— Февронія Петрівна (? — 1646 — 1699 — ?). Ч.: Яків Сердюк (? — 1646 — 1698 — ?), проживав у приймах і володів маєтком дружини [1914,с.51].

V

Мартин.

Купріян Ничипорович (? — 1656 — 1705 — ?) — у 1681 р. судився з Грицьком Чеботаренком [1760,с.243] про спадок ґрунту Яцьківського [1760,с.244]. 1688 р. виступав свідком при продажу ґрунту [1221,арк.2]. Козак д. Осняки (1705 [1557,арк.1]). Д.: Марія N Ревуниха (? — ран. 1680).

Павло (? – 1658 – 1701 – ?) – козак д. Миси [532,арк.74].

Іван – 1688 р. виступав свідком при продажу ґрунту [1221,арк.2].

Данило Матвійович (1659 – 1740 – ?) – службу розпочав 1702 р., козак малоґрунтовий д. Миси, учасник походів 1702, 1704, 1705, 1708, 1709, 1711, 1713, 1714, 1721, 1722, 1723 рр. [124,арк.171зв.]. Бобиль д. Миси (1740). 1732 р. служив з одного двору, але різних хат з вдовою Гафією Богушихою. Д.: Євдокія Михайлівна N (1687 – ?).

Іван Матвійович (? – 1682 – 1724 – ?) – службу розпочав 1702 р., козак д. Миси [124,арк.171зв.].

VI

Герасим – козак д. Миси.

Гаврило Купріянович – козак малоґрунтовий д. Осняки (1732).

Федір Купріянович – козак малоґрунтовий д. Осняки (1732).

Іван Мартинович (1688 – 1740 – ?) – бобиль с. Борки (1740). Д.: Ганна Фірсовна N (1693 – ?).

Василь Богуш [1760,с.254-255] – мешканець любецький (1708). Д.: (1708) Анастасія Федорівна Юсковська-Красковська, за нею батьківські осняківські ґрунти.

Омелько Павлович (1679 – 1740 – ?) – козак сотні Любецької, д. Миси (1717). 9 серпня 1717 р. уступив Любецькому монастирю ниву Степанівську поблизу того монастиря [1861,с.214], був у польському поході в команді Лизогуба (1732 [288,арк.52зв.]). Д.: NNN (? – ран. 1740).

Степан Павлович (1702 – 1740 – ?) – козак. Д.: Євдокія NN (1720 – ?).

Кирило – козак с. Орловки Вибельської сотні (1718).

Мартин Степанович (1677 – 1739 – ?) – козак д. Миси. Д.: Марія NN (1680 – ?).

Федір Данилович (1722, д. Миси – ?) – козак.

Прокіп Данилович (1725, д. Миси – ?) – козак.

– Меланія Данилівна (1727, д. Миси – ?).

– Ганна Данилівна (1729, д. Миси – ?).

VII

Степан Герасимович (1688 – 1740 – ?) – козак д. Миси Любенької сотні.

Михайло Герасимович (1709 – 1739 – ?) – козак д. Миси Любенької сотні. Д.: Євдокія NN (1710 – ?).

Мойсей Іванович (1723 – ?) – мешканець д. Борки.

Іван (1718 – ?) – козак с. Борки (1788). Внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту. Д.: Марія NN, донька козака. Мали сина Федора (1766 – ?), доньок Параску (1770 – ?), Анастасію (1775 – ?), Феодосію (1777 – ?).

Влас (1720 – ?) – внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту (1788). Д.: NNN (? – ран. 1788). Мали синів Григорія (1748 – ?), Федора (1758 – ?), Якова (1765 – ?).

Корній (1728 – ?) – внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту (1788). Д.: Ксенія NN, донька козака. Мали доньок Тетяну (1771 – ?), Килину (1774 – ?), Ксенію (1779 – ?).

Логвин (1733 – ?) – внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту (1788). Д.: Варвара NN, донька козака. Мали синів Герасима (1768 – ?), Івана (1778 – ?), доньок Гафію (1771 – ?), Феодосію (1784 – ?).

Клим Омелянович – козак д. Миси.

Олексій Омелянович (1719 – ?) – козак д. Миси. Д.: Пелагея NN (1721 – ?).

Пилип Омелянович (1721 – ?) – козак д. Миси. Д.: Ксенія NN (1720 – ?).
Мали сина Іллю (1738, д. Миси – ?), доньку Гафію (1736, д. Миси – ?).

– Гафія Степанівна (1732, д. Миси – ?).

– Марія Степанівна (1733, д. Миси – ?).

Яким Мартинович (1732 – ?) – козак д. Миси (1782). Д.: NNN (? – ран. 1782).

Василь Мартинович (1732 – ?) – козак д. Миси.

– Євдокія Мартинівна (1731, д. Миси – ?).

– Гафія Степанівна (1732, д. Миси – ?).

– Марія Степанівна (1733, д. Миси – ?).

Федір Данилович (1721 – ?) – козак д. Миси.

Прокіп Данилович (1724 – ?) – козак д. Миси.

– Меланія Данилівна (1726 – ?).

– Ганна Данилівна (1728 – ?).

Клим – козак д. Осняки (1730).

Мойсей Яцькович – козак д. Осняки.

Омелян Яцькович – козак д. Осняки.

Дем'ян – козак д. Осняки (1730).

Михайло – козак д. Осняки (1730) «козаки любецькіе», разом зі значковий товаришем Федором Посудевським, заносять до магдебурзьких книг Чернігівської ратуші привілеї Сигізмунда III 1619 р., Владислава IV 1633 р., та Б. Хмельницького 1656 р.

VIII

Олексій Степанович (1711 – 1740 – ?) – козак д. Миси (? – 1740 – ?).

Пилип Степанович (1716 – 1740 – ?) – козак д. Миси (? – 1740 – ?).

Степан (1710 – ?) – козак д. Миси (? – 1740 – ?). Брат Сидора і двоюрідний брат Олексія і Пилипа.

Сидір (1715 – 1767 – ?) – козак д. Миси (? – 1740 – 1767 – ?). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772, с.150].

Семен Сидорович (1707 – ?) – козак с. Антоновичі (1782 [1425, арк.202зв.]). Д.: Марфа Костянтинівна N (1722 – 1782 – ?).

Павло.

Овсій – козак д. Миси Любецької сотні [532, арк.74].

Степан Климович – мав сина Василя.

Герасим Климович – мав синів Павла та Петра.

Назар – козак, разом з Тимофієм подав скаргу на полкового сотника Федора Посудевського за заволодіння їх Мишковськими ґрунтами [984, арк.1].

Тимофій – козак.

Петро Омелянович — мав сина Василя.

Юхим Омелянович — козак осняківський (1735 [1861,с.210]).

Хома Омелянович — 18 червня 1735 р. Чернігівський полковий суд прийняв декрет про заборону йому, Петру і Юхиму чинити перешкоди у володінні осняківськими грунтами ігумені Ісихії і ченцям. Козак осняківський (1735 [1861,с.210]).

Микита Михайлович (1717/1718 /1737, д. Миси — ?) — козак д. Миси (1788). Д.: 1) (1740) Гафія NN (1720 — ран. 1788); 2) (1788) Уляна NN, донька посполитого.

Сава Михайлович (1738/1728, д. Миси — ?) — козак д. Миси (1782). Внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту (1788). Д.: Уляна NN, донька посполитого.

Демид Сидорович (1737 — ?) — козак д. Миси (1782). Д.: Анастасія Іванівна N.

Федір Сидорович (1747 — ?) — козак д. Миси (1782). Д.: Анастасія Герасимівна N (1757 — ?)

IX

Сава (? — ран. 1782) — козак с. Антоновичі (1782 [1425,арк.202зв.]).

Омелян Павлович (1679 — 1740 — ?) — козак д. Миси. Д.: NNN (? — ран. 1740)

Степан Павлович — козак д. Миси (1750 [532,арк.74]).

Степан Павлович (1702 — 1740 — ран. 1750) — козак д. Миси (1750 [532,арк.74]). Д.: Євдокія NN (1720 — 1750 — ?)

Яків Овсійович — козак д. Миси (1750 [532,арк.74]).

Максим (1743 — ?) — внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту (1788). Д.: Єфросинія NN, донька посполитого. Мали синів Хому (1770 — ?), Нестора (1772 — ?), Івана (1784 — ?).

Мирон (1743 — ?) — внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту (1788). Д.: Устина NN, донька посполитого. Мали доньок Горпину (1772 — ?) та Катерину (1781 — ?).

Лаврін (1746 — ?) — внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту (1788). Д.: Марія NN, донька посполитого. Мали синів Василя (1780 — ?), Миколу (1786 — ?), Уляну (1782 — ?), Меланію (1784 — ?).

Федір (1748 — ?) — внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту Чернігівського намісництва (1788). Д.: Уляна NN, донька козака.

Іван (1748 — ?) — внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту Чернігівського намісництва (1788). Д.: Горпина NN, донька посполитого.

Кирило (1753 — ?) — внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту (1788). Д.: Мали NN, донька козака. Мали доньку Уляну (1778 — ?).

Опанас (1758 — ?) — внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту (1788). Д.: Євдокія NN, донька посполитого. Мали синів Михайла (1779 — ?), Федора (1786 — ?).

Яким (1762 — ?) — внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту (1788). Д.: Февронія NN, донька посполитого. Мали сина Івана (1785 — ?).

Степан (1763 — ?) — внесений до родовідної книги дворян (1788). Д.: NNN (? — ран. 1788).

Іван (1763 – ?) – внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту (1788). Д.: Меланія NN, донька козака. Мали сина Карпа (1787 – ?).

Лука (1763 – ?) – внесений до родовідної книги дворян Городницького повіту Чернігівського намісництва (1788). Д.: Марія NN, донька козака.

Василь (1764 – ?) – внесений до родовідної книги дворян (1788). Д.: Єфросинія NN, донька козака.

Матвій (1765 – ?) – внесений до родовідної книги дворян (1788).

Дмитро (1768 – ?) внесений до родовідної книги дворян (1788).

У 1851 р. їм відмовлено в дворянстві [1882,с.38]. 4 представники роду Богуш – мешканці с. Антонович, Степан Опанасович Богуш – мешканець с. Мохначі внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945,с.554-555,495].

Яненки (Янченки)

I

Філон.

II

Філон Філонович.

Данило Філонович.

Ясько Філонович.

– Євдокія Філоівна – 9 листопада 1639 р. разом з чоловіком продали її братам Данилу і Філону Яненкам дідищу Осняківщину, вітчизну Богушовщищу [1629,арк.1]. Ч.: Іван Юрійович Богуш.

III

Петро Данилович – житель осняківський (1688). Отримав ґрунти від Яська Філоновича Янченка, які продав Сазону Боздниченку 1688 р. [1221,арк.2]. Д.: (1688) Марія NN.

Янки-Янченки

Рід внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва.

Герасим – сотенний осаул. У 1778 р. описав рухоме і нерухоме майно племінниці Івана Биковський (1706 – 1798) Іоїла, архимандрита Чернігівського Троїцького (1766 – 1775), потім Староярославського (1776 – 1787) монастирів. Ганни – дружина Дорошкевича [904,арк.1].

Іван (1736 – ?) – мав 2 підданих в одному хуторі (? – 1788 – 1790 – ?). Д.: Ганна NN, донька козака.

Іосип (1744 – ?) – мав 7 підданих в одному хуторі (? – 1788 – 1790 – ?). Д.: Христина NN, донька козака.

Степан (1751 – ?) – козак (? – 1788 – 1790 – ?). Д.: Уляна NN, донька козака.

Роман (1756 – ?) – козак (? – 1788 – 1790 – ?). Д.: Гафія NN, донька козака.

Петро (1756 – ?) – вахмістр (1788)

Яків (1757 – ?) – козак (? – 1788 – 1790 – ?). Д.: Мотря NN, донька козака. За нею придане – 9 підданих в одному селі.

Яків (1766 – ?) – козак (? – 1788 – 1790 – ?)

Неданчичі, деревня (1729, 1732), село (1766 [652,арк.75зв.]) «в 54 верстах от Чернигова и в 20 от Любеча». Неданчицька земля надана Грисичові королем Сигизмундом-Августом їх батькові (1616 [2027,s.91]), Грищичові (1622 [2027,s.124]). Сімон, Мелешко, Лукаш, Пронко Грищичові тримали 1616 і 1636 рр. [2027,s.200]. Миси, Неданчиці, Голенища – 1619 р. зиск від Стецького тивуна на Розсудовського про 150 злотих [1469,арк.238зв.]. села Олександра, Федора Розсудовських і пані Миколаєвої Розсудовської – 6 димів, 8 городників, 2 млинових кола (1629 [1721,с.405]). Родова маєтність любецьких шляхтичів та козаків Неданчичів (Неданчичів-Кривопишів), які були nobilitовані Сигизмундом II Августом (1548 – 1572 [2028,s.639]). З другої половини XVII ст. відомі як козаки. Належало до Антоновичського куреня. 9 козаків і 4 підсусідки в 11 дворах (1732). На уряд полковників чернігівський, а за гетьманування Мазепи перейшло до ЧКМ, за яким там рахувалося ґрунтових 7 (1713), 6 дворів (1729 [1731,с.57]). До Любецького замку належало 8 дворів (1713). Леонтій Артемович Полуботок надав можливість поселенцям розширити д. Неданчич [1939,с.182]. належала до с. Довжик, заснованого на куплених ґрунтах Леонтій Полуботко, на що отримав царські грамоти 1681 і 1689 рр. Спадково перейшло до його сина Павла Полуботка. У 1729 р. селом (15 дворів) володіли Андрій і Яків Павловичі Полуботки [1731,с.49]. Перейшло його сину Павлу. Його син Андрій Павлович тримав 5 дворів (1729). В його опіці перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. За Полуботками 9 підданих (1732). За даними РО знаходилось у володінні його вдови Анастасія Степанівна Леонтович, яка мала тут 11 хат підданих (1766 [652,арк.75зв.]). У 1732 р. зафіксований власник Чернігівський кафедральний монастир, за яким та рахувалося 6 підданих і 4 на Неданчицькій рудні, а у 1766 р. в селі при гуті – 34 хати (1766 [652,арк.75зв.]), у 1781 – приїжджий двір монастирський, склозавод, 17 посполитих (1781 [1775,с.43]). Козаки Іван і Павло Тарасенки тримали 10 хат підданих (1766 [652,арк.75зв.]). **Шинків** три Чернігівської кафедри (1747). **Млин** в одне колесо борошняне (1666). **Рождественська** церква: *священик*: Данило Васильович (1747).

Ведмедівська, Леськівська рудня. У 1664 р. генеральний підскарбій Роман Ракушка доховлив шляхтичам Максиму Матвійовичу та Семену Ведмедю заснувати рудню. «на реке на Верзне о трех колах: кола молотовое, другое пенковое, третья дыморное» у 1666 р. тримали Семен Ведмідь з синами Андрієм і Олексієм, Петро Дриня з синами Тимофієм та Іваном. У 1672 р. шляхтич Матвій Гломбик-Сухий купив половину рудні у Андрія Ведмеда [1018,арк.1], У 1676 р. він продав її шляхтичу Івану Григоровичу [1023,арк.1]. У 1718 р. серед 13 посполитих, які склали присягу був Яцько Сухненко, він же у реєстрі 1732 р. Рудник шляхтич Андрій (1722 [1982,с.14]) (Семенович Ведмідь ?). Рудня Леськівська належала Полуботкам (1732) з 10 робітниками, серед яких Степан Сухий. У 1739 р. на рудні працювали Прокий Іванович Шкура (1717 – ?) з дядьком Леонтієм Івановичем (1668 – ?) і 7 слугами.

Неданчицька рудня на р. Ворзні в с. Неданчичах. Тримав Григорій Лейба, у якого купив Григорій Яхимович. Син Іван Григорович Яхимович передав руд-

ню Чернігівському Єлецькому монастирю, у 1701 р. намісник якого організував реставрацію рудні [1043,арк.1]. 26 березня 1701 р. гетьманський універсал на рудню Чернігівській кафедрі. У 1718 р. на рудні б посполитих склали присягу. У 1732 р. на чолі з Василем Ведмедем працювали ще три працівники. **Шинок** КПЛ (1747).

Ревяки

I

Михайло Ревячича (Ревяка) — у 1559 р. продав Василю Кривопиші Пенезевський ґрунт.

Богдан Ревяка — слуга замку Канівського (1564 [1720,с.140]).

II

Іван Ревячич — протопоп любецький (1571 [1627,арк.1]).

III

Борис.

IV

Флоріан Борисович — священник любецької П'ятницької церкви. Серед матностей, які любецький та лоевський староста М. Калиновський затвердив за ним у 1647 р. був і Грабовський «остров» [1929,с.111,112].

V

Ничипір Ревяченко — козак чернігівський (1649).

— Марія N Ревуниха (? — ран. 1680). Ч.: Купріян Ничипорович Богуш (? — 1656 — 1705 — ?), козак д. Осняки.

Кривопиші

I

Семен.

II

Василь Семенович — у 1571 р. «боярин государский» був звинувачений у незаконному володінні Пенезевським «ґрунтом». «Отказ чинячи поведал», що цю половину землі він придбав ще 1559 р. у Михайла Ревячича (Ревяки). На вимогу старости були пред'явлені купчі записи. 13 березня 1571 р. отримав привілей [2027,с.197]. 20 лютого 1581 р. Василь Семенович Неданчицький отримав підтвердження короля Стефана Баторія, надану Сигизмундом-Августом [1720,с.228].

II

Леон Васильович — тримав Пінязевцтзну на час люстрації 1636 р. [2027,с.197]. Пінязевщизна земля тримали Семеновичі (1616 [2027,с.87]).

Юхим N.

III

Олексій — козак чернігівський (1649). У 1667 р. разом з Савою Унучкою і Степаном Шашевським отримали від київського воеводи, боярина П. Шереметьєва листа, який надавав право вільно володіти землями у любецькій околиці [753,арк.662-662зв.]. 21 березня 1670 р. отримав охоронний універсал гетьмана Д. Ігнатовича [1943,с.62].

Григорій Юхимович — продав Чернігівській кафедрі гуту в Неданчихах.

IV

Опанас — у 1687 р. продав ґрунт у д. Неданчихах шляхтичу Максиму Філоновичу [1029,арк.1;1030,арк.2].

Овсій (? — 1675 — 1696 — ?) — козак д. Неданчичі (1696), власник Величківського ґрунту [752,арк.900зв.].

Гнат (? — 1681 — 1724 — ?) — козак виборний малоґрунтовий д. Неданчичі (з 1701), власник Величківського ґрунту [752,арк.900зв.].

Семен (? — 1681 — 1724 — ?) — козак д. Неданчичі [1503,арк.33зв.] (з 1701).

Семен (? — 1690 — 1735 — ?) — козак д. Козли (з 1705), разом з братом був у походах 1705, 1708, 1709, 1711, 1713, 1714, 1722, 1723 рр. [124,арк.167зв.], 1735 р. в команді полковника Ситіні [288,арк.56].

Максим (? — 1690 — 1724 — ?) — брат Семена, козак д. Козли (з 1705).

Михайло — брат Семена, служили з одного ґрунту (1735 [288,арк.56]).

III

Гнат (1700 — 1744 — ?) — козак Вибельської сотні (? — 1738 [536,арк.14] — 1739 [521,арк.87] — ?).

Олексій (? — 1723 — 1744 — ?) — виборний козак д. Неданчичі.

Мойсей Гнатович (1699 — 1747 — ?) — ґрунтовий козак (1732), виборний малоґрунтовий (? — 1740 — 1747 — ?) д. Неданчич. Був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана (1732 [288,арк.53]). Д.: Ганна Григорівна N (1704 — ?).

Антін Гнатович (1709 — ран. 1782) — козак виборний д. Неданчичі (? — 1732 — 1750 [532,арк.74] — ?). У 1751 р. здійснив обмін ґрунтом в урочищі Кормине у д. Оснях за Чернігівським кафедральним монастирем [1074,арк.1]. Д.: Ганна Іванівна N (1713 — 1782 — ?)

Гнат Гнатович — козак ґрунтовий (1732), козак-підпомічник малоґрунтовий д. Неданчичі (1739 [1829,с.242]). Служив з Мойсеєм з одного двору, але різних хат (1732).

Іван Гнатович (? — ран. 1739) — козак д. Неданчичі, брат Мойсея, служили з одного двору. Д.: Гафія Степанівна N (1709 — 1739 — ?).

Григорій. Д.: Ганна Іванівна N (1712 — 1782 — ?).

IV

Юхим Мойсейович — козак д. Неданчичі Антоновичського куреня (1750 [532,арк.76]).

Микита Мойсейович (1733/1722 — 1792 — ?) — козак Любецької сотні (1770). Д.: Гафія Іванівна N (1732 — 1789 — ?), донька дворянина. Мали синів Семена (1762 — ?), Григорія (1777 — ?), доньку Тетяну (1764 — ?).

Роман Мойсейович (1730 — ?).

Йосип Мойсейович (1733 — ?) — козак Любецької сотні (1770 [1378,арк.1]).

Спільно з братом Микитою Кривопишею судилися за Чернігівським кафедральним монастирем за вибиття з володіння озером і сіножаттю [1378,арк.1].

— Уяна Мойсеївна (1727 — ?).

Григорій Антонович (1743/1752 — 1789 — ?). Д.: Ганна Павлівна N (1757 — ?), донька козака. Мали сина Омеляна (1774 — ?), доньку Горпину (1779 — ?).

Трохим Іванович (1730 – ?).

Василь Іванович (1735 – ?).

– Євдокія Іванівна (1733 – ?).

Ларіон Неданчич-Кривопиша [1623,ч.VI,арк.30зв.] (1738 – 1792 – ?). Д.: Феодосія NN, донька шляхтича.

Родіон Григорович (1737/1739 – 1782 – ?) – виборний козак д. Неданчичі (? – 1773 [1415,арк.49] – 1782 – ?). Д.: Феодосія Іванівна N (1742 – ?). Мали синів Стефана (1762 – ?), Микиту (1767 – ?), Кирила (1772 – ?), Романа (1779 – ?) та доньок Мотрю (1768 – ?), Дарію (1774 – ?) [1425,арк.252зв.].

У «Книгу скорботи України» внесені 10 представників роду – жителів с. Неданчичі, які загинули в селі від бомбардувань, були розстріляні карателями у травні 1943 р, страчені у Чернігівській в'язниці в липні 1943 р. [1877,с.74].

Набоки

I

Мойсей.

II

Карпо Мойсейович (1659/1673 – 1752 – ?) – виборний малограунтовий козак д. Неданчичі (? – 1732 [1748,с.35] – 1739 [1829,с.242] – ?). Разом з місцевими жителями Степаном Дедовцем і Ларком Купріяненком тримав пушу (1752 [1515,арк.65]). Д.: NNN (? – ран. 1739).

II

Прокіп Карпович (1699 – 1740 – ?) – козак д. Неданчичі (? – 1740 – 1742 [1698,арк.94зв.] – 1750 [532,арк.76] – ?). Д.: Дарія Кіндратівна N (1701 – ?).

Олексій Карпович (1704 – 1747 – ?) – козак малограунтовий виборний д. Неданчичі (? – 1732 [1748,с.35] – 1742 [1698,арк.94зв.] – ?), підпомічник (1747). Д.: Гафія Василівна N (1711 – ?).

Матвій Карпович (1712 – 1740 – ?) – козак д. Неданчичі (? – 1740 – ?). Д.: Меланія Матвіївна (1719 – ?).

III

Ларіон Прокопович (1720 – ?) – козак.

Семен Прокопович (1723 – 1742 [1698,арк.94зв.] – ?) – козак.

Федір Прокопович (1731 – 1782 – ?) – козак. Д.: Гафія Лесківна N (1737 – 1782 – ?). Мали синів Григорія (1757 – ?), Андрія (1770 – ?), Василя (1774 – ?), Семена (1780 – ?), доньку Уляну (1764 – ?) [1425,арк.253].

– Наталія Прокопівна (1729 – ?).

Дмитро Олексійович (1734 – ?).

У «Книгу скорботи України» внесена Єлизавета Хомівна Набок (1871 – 1743), яка загинула в жовтні 1943 р. в с. Неданчичі на час бомбардування [1877,с.91].

Абакуменки

Можливо, засновники присілка лівського Абакум.

I

N (? – ран. 1740) – козак «ніщетний» с. Неданчичі, мав двір. Д.: Параска NN.

II

Іван — козак виборний (1740) с. Неданчич. Брат Мартина.

Мартин (1715 — ?) — козак малогрунтовий виборний (1740), мав двір у с. Неданчичі.

III

Степан Іванович — козак виборний (1747), мав двір у с. Неданчичі.

Козли Великі, присілок замковий (1713), деревня (1740, 1766). 5 козацьких дворів (1740). Посполитих замкових 2 (1713). 1 двір купив полковник Павла Полуботко, потім тримали його сини Андрій і Яків [1731,с.50]. Андрій Полуботок мав 2 двори підданих (1729). У 1766 р. тут вдови Анастасії Полуботок 2 хати підданих, бунчукового товариша Іллі Лизогуба 3, військового товариша Семена Пустоти 3 [652,арк.72зв.].

Шиби́ринівка, село (1713, 1766 [652,арк.75зв.]) на р. Рудці. Осаджено на пустих ґрунтах сотником Савою Унучкою і володіли ним любецькі сотники, доки у них не забрав полковник Яків Лизогуб [1731,с.51]. У 1695 р. він отримав універсал гетьмана Івана Мазепи на село. У своєму тестаменті Я. Лизогуб називав ці землі «отчизними» і «дідизними» [1731,с.51]. Потім володів його син Юхим Лизогуб (докупив у 1703 р. у козаків Жлоб-Кудренків частину Шиби́ринського ґрунту) та онук, Семен Лизогуб. За останнім в 1713 р. ґрунтових 17, городників 4, в 1729 р. 46 дворів [1731,с.51], 38 підданих (1732). У 1705 р. Семен купив у козака сиберецького Федора Пузики частку у Шиби́ринському ґрунті, з 1714 до 1727 рр. — володіння Вербицьких, з 1717 р. — козака Яцька Жлоби-Кудренка. Крім Лизогубів у 1732 р. у володінні значкового товариша Посудевського 3 двори, по одному — Чернігівського кафедрального собору і значкового товариша Олександра Молявки. Іван Молявка у Шиби́ринівці купив два двори і отримав на це підтвердження універсалом гетьмана Мазепи 1702 р., які у 1706 р. згідно його заповіту перейшли синам Семену і Олександру [1513,арк.60]. Семен Молявка у 1718 р. за 200 золотих докупив ґрунт у місцевого мешканця Ісака Денисенка [1513,арк.107]. Надалі цими дворами володів Олександр Молявка (1729 [1731,с.53]). Після смерті у 1734 р. Семена Лизогуба володіння залишилися за вдовою Іриною Іванівною Скоропадською 28 хат (1766 [652,арк.75зв.]). Чернігівський кафедральний монастир збільшив свої володіння до 4 хат (1766 [652,арк.75зв.]). Сотник полковий Федір Посудевський тримав 5 хат, його вдова Марфа 3 (1766 [652,арк.75зв.]). **Шинки** ЧКМ (1747), бунчукового товариша Костянтина Лизогуба (1747). **Святодухівська** церква, побудована Семеном Молявкою [1513,арк.107]: *священники*: Молявка Семен Іванович (? — 1718 — 1721 [1915,с.54]), Колоджевич Карпо Васильович (1721 [1513,арк.107]), Адамович Яків Маркович (? — 1739 — 1755 — ?), Пуцята Трохим (? — 1747 — ?) (в синодику згадувався ієреї Тимофій), Максимович Іван Іванович, Прокопович Михайло Іванович (1739, дячок, 1742, дяк [1698,арк.21зв.]), *паламар*: Волховський Андрій Никитович (1739). **Троїцька** церква: *священник*: Жлоба Іван (? — 1734 [693,арк.1] — 1749 — ?), дяк: Данило Задираченко (1718), *паламар*: Максим Силенко (1718).

Шиби́ринівська гута «двора архи́рейського» (1738 — 1740 [1940,с.110]).

Жлоби (Жлоби-Погорільські)

I

N — землянин, отримав королівський привілей на антонівські землі з Гирманським ґрунтом.

II

Ждан Жлоба-Погорільський — землянин любецький. 1644 р. позивав Мартина Калиновського за наїзд [1469,арк.376].

Мойсей Туркович Жлоба-Погорільський — землянин любецький (1644 [1503,арк.34зв.]).

Марко Григорович Жлоба-Погорільський — землянин любецький.

Юрій Григорович Жлоба-Погорільський — землянин любецький. воевода Мартин Калиновський здійснив гвалтовний наїзд на його і Марка, Мойсея і Ждана маєтність. 1642 р. разом з іншими любецькими землянами вони подали скаргу на вальний сейм. 1643 р. любецьким старостою їх позбавлено шляхетства, яке було повернене 1646 р. Люблінським трибуналом.

III

Василь Кудренко — козак полкової сотні (1649).

Сава [1009,арк.1] N. Д.: Гафія. У червні 1658 р. своїм заповітом передала землю любецькому священику пречистенському Ярофію [1009,арк.1].

NN. Д.: Ганна NN. У 1690 р. продала землі у с. Антоновичах Івану Малявці [1032,арк.1], який, мабуть, був її зятем. Перша дружина Молявки невідомого імені померла до 1694 р., а їх син названий братом Федора Жлоби.

— Пелагея Юрїївна — 1685 р. продала свій ґрунт у с. Величках мешканцю антонівському Давиду Омеляновичу Тупиці. 1700 р. продала в ґрунті антонівському у частинах жлобинській і юрїївській ¼ полковнику чернігівському Юхиму Лизогубу. Ч.: (1700) Михайло Клименко.

Потап — священик д. Вербичі.

Артем Жлоба (? — 1671 — 1708 — ?) — шляхтич (1690), мешканець с. Довжика. Товариш старинний полковий (1691), 7 серпня 1691 р. чернігівський полковник Яків Лизогуб затвердив за ним «три частки ґрунту у с. Шибириновці» (дві в розподіл з Унучою-Посудевським отримані) і 9 підданих там же (1691) [1033,арк.1]. У 1703 р. захопив ґрунт у Івана Молявки [1044,арк.1], а у 1708 р. продав землю у с. Антоновичах Леську Молявці [1048,арк.1].

IV

Андрій — мешканець шибиринівський (1691 [1760,с.250]), мав суперечку з Юськом за батьківський город, який вживав останній, який купив їх дід Юрій. Мешканець любецький (1709), де мав город дідівський [1567,арк.1]. Разом з братами Іваном, Федором і Михайлом Жлобами та Іваном Молявкою надали землі під с. Жукотками місцевій Микольській церкві [1036,арк.1].

Іван Жлоба — козак ґрунтовий д. Шибиринівки (1732 [1748,с.35]), був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана (1732 [288,арк.53]). 1726 р. продав землю у с. Антоновичах єпископу Іродіону Жураковському [1064,арк.2]. Священник с. Шибиринівки (? — 1734 [693,арк.1] — 1749). 1734 р. подав чолобитну з Трохимом Жлобою про заволодіння їх ґрунтами бунчуковим товаришем Семеном Лизогубом [693,арк.1].

Федір Жлоба (? – 1691 – 1712 – ?) – правнук отримувача привілею. Козак с. Антоновичі XVII ст. з братами своїми (1715). У «розыскном акте» 1715 р. «о спорной земле прозванием Гирманке» (Гирманщина біля с. Шибиринівка) «обывателями» с. Антоновичі та с. Шибиринівка названі Федір Жлоба – брат шибиринівського священника Семена Молявки, та Степана Кудрін (Кудренко), які «едностаїне признали, что еше за власти лядскої, надани прадеду Жлобе на антоновскую землю права королевские, в которой в ограничению и Гирманский грунт заключается из того своего грунту, козацкую службу всегда отбували» [1915,с.59].

Михайло.

Трохим Андрійович – козак Порецького куреня (? – 1732 [1748,с.35] – 1734 [693,арк.1] – ?).

Григорій Андрійович (? – ран. 1739) – отаман шибиринівський (1718 [1783,с.186]), житель і козак шибиринівський. Д.: Катерина Григорівна N (1656 – 1739 – ?).

Іван Андрійович – козак Порецького куреня (? – 1732 – ?).

Степан Потапович Жлоба-Кудренко (? – 1683 – 1715 – ?) – козак с. Шибиринівки. 1703 р. разом з братом Павлом придали Юхиму Лизогубу половину володінь в Антоновицькому, Шибиринівському, Жукотському та Гирманському грунтах «за семсот золотих готових грошей личбы і монеты доброй».

Павло Потапович Жлоба-Кудренко – козак с. Шибиринівки.

Яцько Потапович Жлоба-Кудренко – козак с. Шибиринівки.

Артем Артемович Жлоба-Вербицький (? – 1690 – 1727 – ?) – житель і козак шибиринівський, продав 13 березня 1710 р. грунти величковські полковнику П. Полуботку. Бунчуковий товариш (1727 [1066,арк.1]).

V

Тарас Погорільський – підсусідок козацький (1740) д. Неданчич, де мав двір.

Іван Андрійович Жлоба-Погорільський (1688 – ?) – козак с. Шибиринівки (1739). Д.: Євдокія Леонтівна N (1693 – ?).

Карпо Іванович Жлоба (1708 – ?) – козак малогрунтовий (? – 1735 [288,арк.57] – ?), грунтовий (? – 1740 – 1742 [1698,арк.94зв.] – ?), підпомічник (1747) с. Шибиринівки. Мав власний двір. Д.: Олена Георгіївна N (1714 – ?).

Яків Іванович (1718 – ?) – козак (? – 1739 – ?), підпомічник (1747) с. Шибиринівки. Мав власний двір.

Іларіон Іванович (1721 – ?) – козак с. Шибиринівки (? – 1739 – ?).

Самійло Іванович (1722 – 1782 – ?) – козак (? – 1739 – 1742 – ?), козак-підпомічник (1747) с. Шибиринівки. Мав двір з трьома хатами (1747). Д.: Гафія Федорівна N (1732 – 1782 – ?). Мали сина Дем'яна (1747 – ?), одруженого з Катериною Прокіпівною N (1762 – ?), у яких доньки Васа, Марта, Єфимія, Ірина, а також доньку Тетяну (1767 – ?)

Григорій Іванович (1725 – ?) – козак с. Шибиринівки (? – 1739 – 1747 – ?). Служив з одного двору з Самійлом.

Семен Іванович (1733 – ?) – козак с. Шибиринівки. Д.: Параска Ілвівна N (1742 – ?).

Андрій Федорович (1713 – ?) – козак с. Шиби́ринівки (1739). Д.: Меланія Семенівна N (1717 – ?).

Корнило Трохимович (? – ран. 1739) – козак мало́грунтовий с. Шиби́ринівки Порецького куреня (1732 [1748,с.35]). Служили з Григорієм з одного двору, але різних хат. Д.: Марія Михайлівна N (1700 – ?).

Григорій Трохимович (1718 – ?) – козак мало́грунтовий д. Шиби́ринівки Порецького куреня (1732 [1748,с.35]). козак шиби́ринівський (1739). Д.: (1739) Марія Гаврилівна N (1718 – ?).

Сава Трохимович (Отроценко) (1720 – ?) – козак виборний ґрунтовий шиби́ринівський (1740). Мав двір на два господаря (1740). Д.: (1739) Пелагея Кіндратівна N (1719 – ?)

– Мотря Трохимівна (1723 – ?).

– Євгенія Трохимівна (1725 – ?).

Іван Григорович Жлоба-Погорільський (1712 – 1789 [1623,ч.VI,арк.8] – ?) – козак шиби́ринівський. Д.: Марія Корнійвна [1425,арк.198] N (1722 – 1789 – ?)

Йосип Григорович (1732 – 1789 – ?) Д.: Марія Севаст'янівна N (1742 – 1788). Мали синів Данила, Герасима, доньку Катерину.

Ілля Григорович (? – 1789 – ?). Д.: Марія NN, донька посполитого.

Іван Григорович (1726, с. Шиби́ринівка – ?). Мав синів Остапа (1752/1757 – ?), козака, який з дружиною (1775) Гафією Григорівною N (1754 – ?) мали сина Максима та Потапа (1757 – ?), козака, одруженого з Євдокією Федорівною N (1762 – ?).

Микита Григорович.

N (? – ран. 1782) – козак шиби́ринівський. Д.: Гафія Савівна N (1692 – 1782 – ?), вдова, сліпа.

VI

Роман Іванович Жлоба-Погорільський (1722 – ?) – козак с. Шиби́ринівки.

– Гафія Іванівна Жлоба-Погорільська (1735 – ?)

– Олена Іванівна Жлоба-Погорільська (1738 – ?)

Іван Карпович (1742 – ?) – козак шиби́ринівський (1782). Д.: Пелагея Яківна N (1752 – ?). Мали синів Степана, Карпа, доньок Параску, Меланію і Євдокію.

– Уяна Карпівна (1731 – ?)

Ілля Григорович (1743 – ?) – козак шиби́ринівський (1782).

Д.: Марія Андріївна N (1749 – ?).

Василь Григорович (1752 – ?) – козак шиби́ринівський (1782). Д.: Тетяна Яківна N (1752 – ?).

Прокіп Григорович (1755 – ?) – козак шиби́ринівський (1782).

Олексій Григорович (1764 – ?) – козак шиби́ринівський (1782).

Мирон Григорович (1769 – ?) – козак шиби́ринівський (1782).

– Устина Григорівна (1763 – ?).

Ілля Семенович (1753 – ?) – козак шиби́ринівський (1782 [1425,арк.544]). Д.: Ганна Григорівна N (1760 – ?).

Григорій Корнилович (Корнієнко) (1721 – ?) – козак ґрунтовий шиби́ринівський (1740). Мав власний двір. Д.: Варвара Хомівна N (1727 – ?).

Сава Корнилович (1727 – ?) – козак шиби́ринівський.

Василь Дем'янович (1712 – ?), удівець (1782).

Н. Д.: Євдокія Гнатівна N (1712 – ?), удова. Мала онуку Параску Мики-твіну – 14 років (1782), яка жила з нею. Син Тимофій (? – 1781 [1425, арк.199]), козак шибиринівський був одружений з Єфросинією Іванівною N (1752 – ?) і мали синів Степана, Василя, Івана.

Матвій – священник шибиринівський (1792). Його син Павло у 1795 р. навчався у Київській духовній академії.

N (? – ран. 1782) – козак шибиринівський. Д.: Катерина Максимівна N (1729 – ?), вдова (1782). Мали синів Євдокима (1760 – ?), Власа (1778 – ?), доньку Марину (1764 – ?).

Родіон (? – ран. 1782) – козак шибиринівський. Мав мина Григорія (1752 – 1782 – ?), одруженого з Феодосією Григорівною N (1762 – ?), з якою мали сина Андрія, доньку Ганну.

Гнат (? – ран. 1782) – козак шибиринівський. Мав сина Кіндрата (1762 – ?).

Федір (? – ран. 1782) – козак шибиринівський. Мав синів Григорій (1760 – ?), одруженого з Марією Герасимівною N (1762 – ?) і Омеляна (1763 – ?).

Григорій (? – ран. 1782) – козак шибиринівський. Д.: Пелагея Антонівна N (1717 – ?), вдова (1782).

Вербицькі (походить від с. Вербичі)

Карпо Вербицький – козак Сосницької сотні (1649).

Артем Артемович Жлоба-Вербицький (? – 1690 – 1727 – ?) – житель і козак шибиринівський, продав 13 березня 1710 р. ґрунти величковські полковнику П. Полуботку. Бунчуковий товариш (1727 [1066, арк.1]).

Ясько – товариш полку Чернігівського, написав тестамент 1 березня 1681 р.

Василь – шляхтич, знатний товариш полковий (1702). В поході у вересні 1702 р. над р. Шелдихою на урочищі Лопі.

Іван – козак куреня Грабовського (1732), значковий товариш (1732 [533, арк.1]).

Яків – значковий товариш Чернігівського полку (1732).

Остап (1710 – ?) – козак виборний Вибельської сотні. У 1737 р. пішов у степ на заробітки [809, арк.7зв.]. Мав двір, до якого належало ґрунт на 3 четвертей, сіножать на 8 возів, ліс, 1 коня, 1 воли (1740).

Сава (1708 – ?) – козак Седнівської сотні (1738).

Адамовичі

I

Марко (? – 1729.9.02., с. Кошелівка). Д.: Меланія NN (? – 1755.28.02.).

II

Яків Маркович (1715 – ?) – священник святодухівський шибиринівський (? – 1739 – 1755 – ?). Д.: Фотинія Олександрівна N (1717 – ?).

II

Іван Якович (1738 – ?).

Пльохів, корчі (1633), деревня (1666, 1766 [652, арк.81зв.]), село (1781). Обіймецька земля відома з привілея Сигізмунда II Августа 1571 р. наданому любецькому зем'янину Скугару Логвиновичу [1749, с.27], потім нею володіли

Логвиновичі [2027, s.87]. Частиною володіли любецькі шляхтичі Іван Кононович Посудевський (? – 1580 – ?), Богдан Кононович, потім Василь (Васко) Іванович Кононович (? – 1633 – ?). 4 березня 1622 р. сини Івана Кононовича шляхетні Василь та Андрій Кононовичі (Посудевські) продали «за 32 копії» свої маєтності у с. Плехов любецькому боярину Данилу Петрушенкову [1939, с.190]. Іван і Тимох Антоновичі Злоби володіли корчами Пльохів (1636 [2027, s.197]). На час проведення люстрації 1636 р. серед посесорів половини Обиймецької землі та с. Пльохів названі Марко та Філон Кононовичі «з братами», які разом з іншою шляхтою пред'явили ревізорам привілей Владислава IV, наданий 14 березня 1635 р. на коронному сеймі у Варшаві [2027, s.198]. У 1636 р. частиною Обиймецької землі та с. Пльохів володіли Юхим, Юрко, Василь Івановичі, Андрій Потапович «з братом», Юшко Онисимович, Іван Кухвінович, Марко та Філон Кононовичі «з братами», Яско, Сава, Іван та Хома Богушевичі, Данило Петруш, Ничипор Глинський «з братами своїми» Разом з іншою шляхтою вони пред'явили ревізорам привілей Владислава IV, наданий 14 березня 1635 р. на коронному сеймі у Варшаві [2027, s.198]. На час проведення люстрації 1636 р. посесорами другої половини Обиймецької землі та с. Плехов були названі Федір та Омелян Логвиновичі (Скугори) [2027, s.198]. 1645 р. Злоби записали селище Пльохів Андрію Злобі [1469, арк.367зв.]. Самійло Унучка – зем'янин с. Пльохова (1644 [1503, арк.34зв.]). Два посполитські двори (1666). Курінний центр. 5 козаків в 4 дворах (1732), 2 козаки на 2 дворах (1740). Курінні отамани: Посудевський Корній Пархомович (? – 1701 – ?), Посудевський Косма Пархомович (1713 – 1724 [124, арк.163зв.] – ?). Пархом Посудевський 18 липня 1684 р. був свідком при купівлі Кіндратом Михайловичем Борковським у Герасима і Степана Климовичів ґрунтів у с. Пльохові [1939, с.220]. Дем'ян Кіндратович Посудевський 1694 р. отримав універсал І. Мазепи на с. Пльохів. 22 квітня 1699, 1700, 1708 р. отримав підтверджуючі універсали. У 1715 р. І. Скоропадський знов закріпив за ним у Пльохові [753, арк.653-653зв.] 6 ґрунтових дворів і 6 городників (1713). Гетьмана Апостола підтвердив 11 дворів Федору Посудевському 1729 р. [1731, с.52]. До замку Любецького належали пльоховських 9 ґрунтових підданих, які перейшли у володіння полковників. 1695 р. чернігівський полковник Яків Лизогуб отримав універсал І. Мазепи, який затверджував його права на с. Пльохов. У своєму тестаменті Я. Лизогуб називав свої землі «отчизними» і «дідизними»: «Отчина Пльоховская Лавреновская Якову внуку маему, оному записую». 18 листопада 1708 р. універсал Скоропадського з підтвердженням купленого ґрунту Обиймовського в Пльохові за значним військовим товаришем Яковом Лизогубом [1732, с.72]. 1730 р. Яків Лизогуб володів частиною с. Пльохів, землі там Лизогуби придбали у Посудевських [1731, с.59-60]. Яків Лизогуб мав 11 (1713), 38 дворів (1729) [1731, с.59], 33 підданих (1732), значковий товариш Федір Посудевський – 12 підданих (1732). 1758 р. полковий сотник Ф. Посудевський судився за пльохівські ґрунти з генеральним обозним Лизогубом [702, арк.1]. У володінні бунчукового товариша Іллі Лизогуба 28 хат, вдови Марфи Посудевської 23 хати (1766 [652, арк.81зв.]), полковника чернігівського 4 посполитих, Іллі Лизогуба

62, бунчукового товариша Івана Посудевського 74 (1781 [1775,с.51]). **Шинки:** обозного Якова Лизогуба (1732), значкового товариша Федора Посудевського (1732). **Покровська церква** [1775,с.19]: *священники:* Іван Журавський (1732), Пігулевський Яків Германович (1740), *дяки:* Іван Мозковченко (1718), Андрій Омелянович (1742 [1698,арк.21зв.]), *дячки:* Федір Миколайович (1740), *паламарі:* Опанас Савенко (1718), Микита Михайлович (1740).

Пархоменки – Посудевські, Посудевські – Кононовичі, Кононовичі, Унучки – Посудевські, Унучки [1939,с.190-199].

Виходячи з поминального ряду роду Сави Унучки в Любецькому монастирі основоположниками роду були Флор і Олена, за ними йшли: Потап, Наталія, Карпо, Стефан, Василь, Михайло, Мотря, Анастасія, Анастасія, Харитон, Євдокія, Гафія, Георгій, Олена, Мойсей, Євдокія, Павло, Євдокія, Яків, Єфросинія, Марія, Прохір, Устина, Пелагея, Ганна [17489,с.54].

I

Конон Посудевський – жив в другій половині XVI ст. Шляхтич гербу «Сущинські» [1920,с.141]. Обитовська земля надана Кононовичам королем Сигизмундом-Августом їх батькові [2027,с.91].

II

Іван Кононович (? – 1580 – ?) – любецький землянин, власник частини с. Пльхова.

Богдан Кононович – любецький землянин, власник частини с. Пльхова.

Костянтин Кононович (? – 1613 – ран. 1633.06.) – любецький землянин, власник ґрунтів Обиймецьких.

Марко Кононович – любецький землянин, 1636 р. володів частиною Обиймецької землі та с. Пльохів [2027,с.198].

Філон Кононович – любецький землянин, 1636 р. володів частиною Обиймецької землі та с. Пльохів [2027,с.198].

III

Юшко Іванович – любецький землянин, у 1636 р. володів частиною Обиймецької землі та с. Пльохів [2027,с.198].

Юрій Іванович – любецький землянин, у 1636 р. володів частиною Обиймецької землі та с. Пльохів за привілеєм Владислава IV, наданий 14 березня 1635 р. [2027,с.198].

Василь (Васко) Іванович Кононович (? – 1602 – 1633 – ?) – любецький землянин (? – 1622 – 1633 – ?), власник с. Пльхова.

Андрій Іванович Кононович (? – 1602 – 1633 – ?) – любецький землянин (? – 1622 – 1633 – ?).

Давид Костянтинович (? – 1613 – 1633 – ?) – землянин (1633). Разом з Василем 18 червня 1633 р. продали за 2 тисячі золотих «отчизну свою, по небожчику отцу Константину Кононовичу-Посудевському позостаюю, землю Обиймецькую, в воеводстве Киевском лежачую» (її третину), землям Васку, Андрію та Саві Кононовичам-Посудевським та Митку, Яцку, Івану Богушам, Данилу Петрушу та Ничипору Глинському [1939,с.193].

Василь Костянтинович (? – 1613 – 1633 – ?) – землянин (1633).

Сава Кононович-Посудевський (або Кононович-Посудевський-Унучко) (? – 1613 – 1670 – ран. 1684 [1503,арк.1]) – відомий як землянин у 1633 р. Показався. З 1653 р. служив у Війську Запорозькому. 8 травня 1653 р. отримав королівський привілей на Борки, Красковщину, Познаховщину і Суховерщину в Любецькому повіту [1705,с.95-96]. 31 березня 1656 р. він отримав універсал Б. Хмельницького [1800,с.184]. За деякими даними існував і більш ранній гетьманський привілей 1650 р., де згадувалися Посудевські [753,арк.668]. Уряд любецького сотника займав з перервами з 1656 по 1669 рр. [1939,с.190]. 22 жовтня 1657 р. отримав універсал гетьмана І. Виговського з підтвердженням на маєтності – Бурки, Красковщину, Познаховщину та Суховерщину [1804,с.61-62]. 23 липня 1660 р. разом з Артемом Красковським та Іваном Мішуком «зо всеєю тамошнею шляхтою» отримав універсал Ю. Хмельницького, в якому особливо був виділений Сава Унучко – «в млине его власном на р. Свише не здавать трудности и нечинил перешкоди, так же к тому же и млин старий на Ворзне стоячий» [753,арк.660-660зв.]. 5 серпня 1663 р. разом з Олексієм Кривопишем та іншою любецькою шляхтою був взятий у «протекцію» гетьманом І. Брюховецьким. Можливо, що у 1663 р. він деякий час не займав сотничий уряд, так, у серпні цього ж року він згадується як простий козак. У травні 1667 р. був чернігівським полковим обозним. У цьому ж році київський воевода В. Шереметьєв підтвердив за ним земельні володіння у любецькій околиці. У 1669 р. на виборів гетьмана Д. Ігнатовича був присутній як сотник Чернігівського полку [1862,с.223]. 21 березня 1670 р. гетьман Ігнатович затвердив за ним та іншою любецькою шляхтою «их вечистые добра». За ним знову затверджені два млини на р. Свішні та Ворзні. Тримав Красковські ґрунти з сьбрами Федором Красковським і Федором Богушем (1675 [1510,арк.10]). Д.: Настя Стефаніха Павлова (? – 1684 [1503,арк.1] – ?).

IV

Нестор Кононович – зем'янин власник с. Пльхова. У жовтні 1660 р. супроводжував М.Суличича з-під Ставищ, посланого з листом від Юрія Хмельницького до Москви. Заарештований в Москві, де і утримувався до 1667 р. Військового писар (? – 1668 – ?) у П.Дорошенка.

– Н Кононович – рідна сестра Нестора. Ч.: Григорій Дорошевич Дорошенко, наказний гетьман.

Пархом Посудевський (? – 1623 – 1684 – ?) – шляхтич, власник с. Пльхова, у 1643 р. «з другими шляхтичами замку любецького» отримав атестат «что они есть люди шляхетные, и учтивость и благопристойность хранящие, а суть жизнь свою чесно и добropорядочно». 18 липня 1684 р. був свідком при купівлі Кіндратом Михайловичем Борковським у Герасима і Степана Климівичів ґрунтів у с. Пльхові [1939,с.220].

Войтех Унучка (? – ран. 1697) – житель с. Пльхова.

Самійло Унучка – зем'янин, власник с. Пльхова (1644 [1503,арк.34зв.]). 10 червня 1663 р. разом з рідними братами Василем і Петром Товстолісами купив у Пархома Рисича і його дружини Пелагеї Яцьківни Нестерович частину ґрунтів Величковських за 500 золотих.

Кіндрат Савич (? – 1640 – ран. 1675) – козак і мешканець чернігівський (1667 [1503,арк.24]), осадив слобідку на Мишуківському ґрунті [1750,с.95]. За сімейним переказом, загинув на час війни і татарського набігу. Д.: NNN, можливо з роду Мишуків.

– Н Савівна Ч.: Безбоженко. Їх син, товариш полку Чернігівського Масько Безбоженко продав 1/8 Мишуківського ґрунту Л. Полуботку [1750,с.94].

– Ксенія Савівна (? – бл. 1704) – 26 січня 1704 р. написала заповіт, в якому материнські прохорівські ґрунти залишила донькам [1290,арк.1]. Ч.: Гаврило Миклашевський, писар полковий полтавський (1665.04.). Мали сина Андрія, доньок Уяну, Марину [1290,арк.1].

V

Хома Пархомович – у 1660 р. виступав свідком при продажу частини Бро-венцизни у Мишуківському острові Марком Мишуком шляхтичу-руднику Да-нилу Якубовичу [1510,арк.6].

Корній Пархомович (? – 1658 – 1713 – ран. 1740) – житель пльохівський (? – 1688 – 1713 [1503,арк.33зв.] – ?), отаман курінний пльохівський (? – 1701 – ?), військовий товариш (? – 1710 – ?).

Косма Пархомович (1671 – 1740 – ?) – службу розпочав у 1701 р., учасник походи у 1704, 1706, 1713 рр., отаман курінний Пльохівський (1713 – 1724 – ?) [124,арк.163зв.]. У 1723 р. в астраханському поході. Козак ґрунтовий Любецької сотні, був у польському поході в команді Лизогуба (1732 [288,арк.52зв.]). Д.: NNN (? – ран. 1740).

Євдоким Пархоменко – козак с. Пльхова (1718 [1783,с.187]).

Сила Войтехович Унучко-Стрілець (1662 – 1740 – ?) – військовий това-риш (1710), козак д. Осняків (1718 [1783,с.188]), житель с. Пльхова (1740), де мав власний двір. Д.: NNN (? – ран. 1740).

Костянтин Войтехович – козак д. Скугар (1718 [1783,с.188]).

Олександр – 5 листопада 1691 р. Головна комісія у Варшаві за тимчасово втрачені за Дніпром його маєтки Рашков, Осняки та інші визначила заплатити 2000 золотих.

Іван та Олександр Посудевські – 11 травня 1691 р. у Варшаві отримали рі-шення Головної Комісії відносно їх задніпровських володінь, які «тимчасово» залишилися у володінні Московської держави. Було присуджено заплатити на їх користь 2 тисячі золотих. 5 листопада 1691 р. Головна комісія у Варшаві за тимчасово втрачені за Дніпром їх маєтки Рашков, Осняки та інші визначила за-платити 2000 золотих.

Дем'ян Кіндратович (? – 1660 – 1696 «старий человек» – 1721 – ?) – то-вариш полку Чернігівського. 20 лютого 1676 р. отримав дозвіл чернігівського полковника Я. Лизогуба на будівництво греблі «в лузе Величковском в урочище Сошняки» на р. Ворзні [753,арк.664-664зв.]. 14 травня 1685 р. продав 1/8 Мишуківського ґрунту Л. Полуботку [1750,с.92] за батьківською слободою і мли-ном на Свішні. Знатний полку Чернігівського товариш (1691). 28 квітня 1691 р. отримав підтверджувальний універсал І. Мазепи на с. Пльохів, Осняки, Бурки, Красковщину, Величковщину, Познаховщину, Суховірщину, рудню на р. Веретечі

та на два млини на р. Пакуль і Ворзні як отчизну і дідизну [1802,с.220]. Житель сосницький (1694 [1706,с.17]). 22 квітня 1699 р. І. Мазепа надав йому як «знатному полку Черниговского товаришу» універсал на вже згадані у 1691 р. маєтності [753,арк.665]. 23 липня 1700 р. новий універсал гетьмана затвердив за ним «власние грунта, дедизные и отчистые», за «верные здавна в войску запорожском пращи его» [1802,с.356]. 1708 р. згадується як значний товариш полковий [1566,арк.1], значний військовий товариш. Тоді ж він отримав ще один універсал І. Мазепи. 1715 р. І. Скоропадський знов закріпив за ним вказані маєтності [753,арк.653-653зв.]. Відомий тестамент товариша полку Чернігівського Дем'яна Посудевського, складений ним у «одра болезненного». За ним він заповів своїй доньці Ірині, дружині Івана Желяховського: слободу Вертіювку [752,арк.720,745] з грунтами Галниківським, Коропча з лісами, дубравами і сіножатями, грунт до Познаполах, сіножать та озеро, дерева бортні і до бортні здатні. При чому останні Дем'ян тримав разом з сьбрами. Передав своїй доньці і обміняні ним грунти у д. Високині від неданчинського мешканця Карпа Набоченка. До того він додав грунт Осняківський, а також сад Красинівський, який знаходився між садом Дворцовенковим у Любечі, який Посудевський купив [1731,с.501]. У своєму заповіті згадувала онука дяка Матвія [752,арк.720,745]. Цей тестамент не датований, але відомо, що 1721 р. він ще був живий. Цінною є вказівка про те, що він уточнював свій попередній тестамент [1731,с.501], бо інакше не зрозуміло куди ж переходить його батьківське і дідівське с. Пльохів, де він і написав тестамент, а також інші дідівські маєтки — Осняки, Дурни, Красковщина, Велечковщина, Познаховщина, Суховерщизна та рудня на р. Верестечі, на які він отримав гетьманські універсали 28 квітня 1691 р., 23 липня 1700 р. [1802,с.220,356]. Значочий товариш Чернігівського полку (? — 1718 — ?). Неписьменний.

— Н Кіндратівна. Ч.: (1685) Лаврін Н Ходоровський, священник городницький.

— Н Кіндратівна. Ч.: (1685) Михайло NN, священник макишинський.

VI

Данило — курінний отаман петрушинський (1727), (1732 [533,арк.13зв.]).

Павло Корнійович Пархоменко (1703 — 1751 — ?) — козак виборний с. Пльохів (? — 1732 — 1750 [532,арк.76] — ?). Служили з одного двору з Кузьмою Пархоменком, але з різних хат. Д.: Наталія Федорівна N (1704 — ?).

Онисим Корнійович (1714 — ?) — козак ґрунтовий виборний с. Пльохів (? — 1718 [1783,с.187] — 1747 — ?). Мав двір на три господарі (1740). Д.: Марина Огіївна N (1718 — ?).

Герасим Кузьмич Пархоменко (1720 — 1751 — ?) — козак с. Пльохів (1740 — 1755). У 1754 р. Любецький Антонієвський монастир судився у ГВК з козаками Пльохівськими Пархоменками і мисівськими Герасименками за захоплені ними грунти у д. Скугарах [930,арк.2]. У 1755 р. судилися з цим монастирем за частину Скугарівщини [753,арк.874-876зв.]. Д.: (1740) Варвара Василівна N (1720 — ?).

Яків Силич Стрілець (1703 — ?) — козак с. Пльохів (1740). Д.: Мотря Андріївна N (1712 — ?).

Іван Силич Стрілець (1712 — ?) — козак с. Пльохів (1740). Д.: Тетяна Михайлівна N (1722 — ?).

Йосип Силич Стрілець (1713 – ?) – козак с. Пльохів (1740). Д.: Тетяна Мефодіївна N (1718 – ?).

Микола Силич Стрілець (1717 – ?) – козак с. Пльохів (1740). Д.: Мотря Севастьянівна N (1723 – ?).

Олександр – значковий товариш Чернігівського полку.

Казимир Олександрович – 15 березня 1715 р. Олександр хрестив свого сина Казимира. шляхтич, проживав в Таращанському повіті Київської губернії.

Роман Дем'янович Унучко-Посудевський (? – 1715 – ран. 1740) – шляхтич, знатний товариш полковий (1702). В поході у вересні 1702 р. над р. Шелдихою на урочищі Лопі. 1715 р. отримав універсал на маєтності. Д.: (з 1703) Марія Федорівна Лопата, донька бурмістра чернігівського.

– Ірина Дем'янівна (? – бл. 1750) – мала приїжджий двір у Чернігові (1747). Ч.: 1) Григорій Іванович Рашевський (? – ран. 1727), значковий товариш. 2) Іван Желеховський, значковий товариш Чернігівського полку (? – 1718 – ?). 3) Федір Красковський [1731,с.61-62, 173].

УІІ

Йосип Данилович Пархоменко (1683/1685 – 1743 – ?) – виборний мало-грунтовий козак петрушинський, 2 хати 2 сім'ї (1739). Мав грунт на 20 четвертей, сіножать на 20 возів, 4 коня, 4 воли (1740). Д.: Марина Максимівна N (1688 – ?).

Мойсей Данилович Пархоменко (1687/1690 – ?) – курінний отаман петрушинський (1736, 1737). На 1 подвірі 4 хати, в яких проживали 2 сім'ї (1738). Козак-підпомічник Йосипа Пархоменка (1740). Д.: Фотинія Сильвестрівна N (1700 – ?).

Андрій Павлович (1733, с. Пльохів – ?) – 1789 р. удівець, мав 4 синів та доньку Євдокію [1623,ч.VI,арк.31].

Петро Павлович (1735, с. Пльохів – ?) – козак виборний Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]). Д.: Олена NN, донька козак.

– Марина Павлівна (1723, с. Пльохів – ?).

– Євдокія Павлівна (1729, с. Пльохів – ?).

– Олена Павлівна (1739, с. Пльохів – ?).

Григорій Онисимович (1738, с. Пльохів – ?).

Степан Герасимович (1739, с. Пльохів – ?).

Федір Романович – можливо, його стосується інформація, що у 1710 р. запорізький козак Федір Пархоменко продав грунт Нестору Пекуру, осавулу сотенному білоусівському. Чернігівський полковий комісар (1728), значковий товариш (? – 1728 – 1733). У 1730 р. мешканці д. Осняки та козаки любецькі Микола, Клим, Дем'ян і Михайло Богуші разом з значковим товаришем Федором Посудевським занесли до магдебурських книг Чернігівської ратуші привілеї Сигізмунда III 1619 р., Владислава IV 1633 р., та Б. Хмельницького 1656 р. Полковий сотник (1733.30.01. [350,арк.32зв.] – 1760). Був у польському поході (1734 [283,арк.31]). 18 березня 1755 р. відписав свої гранти осняківські Любецькому монастирю [1861,с.219]. У 1729 р.отримав універсал Апостола на дізизні грунти в Борках [753,арк.654]. Володів хутором у Синявській сотні [529,арк.449]. Мав підданних у д. Мокрих Величках 4 малогрунтових і 7 убогих, у с. Веняках 5 мало-

грунтових і 5 убогих та у д. Борках 3 малоґрунтових та 17 убогих, у с. Пльохіві 4 малоґрунтових та 6 убогих, у с. Шибитинівці 2 малоґрунтових та 1 убогий, 1 підданого у Любечі (1732). Володів д. Миси біля озера Домашнього над Дніпром разом з вдовою Семена Полуботка (за Румяцевською ревізією). Бунчуковий товариш. Мав приїзжий двір у с. Янівці полкової сотні (1738). Письменний, користувався гербом (1745 [1510,арк.189]). Д.: 1) NNN. 2) (1740) Марфа Іванівна Княжницька (1710 – 1772 [34,арк.1] – ?). 1745 р. подала зиск на полкового суддю Тимофія Сенюту за недопущення її до володіння 1/2 с. Низківки [708,арк.1]. Під час проведення Генеральної ревізії Лівобережної України любецький сотник Іван Посудевський та його мати, удова, пред'явили ревізором привілеї Б. Хмельницького 1650 р., Яна Казимира 1653 р. та ін. [753,арк.668-669,708,784,854].

Василь Якович Стрілець (1729 – ?) – козак с. Пльохів.

Анастасія Яківна Стрілець (1732 – ?).

VIII

Євтух Йосипович (1715, с. Петрушин – ?) – козаки нищетные, скот имущие (1747) Козак виборний (1750) подпомощники крайне нищетные з скотом (1755). Д.: Ксенія NN (1716 – ?).

Іван Йосипович (1721, с. Петрушин – ?) – служив з братом з одного двору (1750). Д.: Февронія NN (1721 – ?).

Григорій Йосипович (1732, с. Петрушин – ?).

– Н Йосипівна. Ч.: (1750) Юхим NN.

Григорій Мойсейович (1718, с. Петрушин – ?) – козак петрушинський (? – 1737 – 1755 – ?). Д.: Ксенія NN (1718 – ?).

Трохим Мойсейович (1724, с. Петрушин – ?).

Остап Мойсейович (1731, с. Петрушин – ?).

Каленик Мойсейович (1729, с. Петрушин – ?).

Іван Мойсейович.

Ярош Мойсейович – козак виборний (1750).

Федір Мойсейович – козак виборний (1755).

Іван Казимирович (1760 – ?) – шляхтич, проживав в Таращанському повіті Київської губернії.

Томаш-Казимир Казимирович (1768 – ?) – шляхтич, роживав в Таращанському повіті Київської губернії.

Кирило Федорович (1728 – ?).

Іван Федорович (1739 – ?) – службу розпочав у ГВК з 1757 р., сотник любецький (1764 – 1779). У 1756 р. Сава Жлоба продав йому свою частину Антоновицької землі [754,арк.492-508]. Бунчуковий товариш (1779 – 1790 – ?). Згідно Румяцевської ревізії разом з матір'ю тримав: 16 дворів в Пльохові, млин на р. Пакуль, два млини на р. Вертечі, млин на р. Дягові при с. Волосківцях, винокурні в Пльохові і с. Щиглі Седнівської сотні, чотири шинки в Пльохові, Осняках, Вздвиж, Щиглі. Складовод на острові Тарасевському, хутір при с. Пльохові і у д. Мисах 5 дворів і 1 бездвірна хата. 1790 р. за ним 1190 підданих (600 чоловічої і 590 жіночої статі) в Чернігівському повіті в Пльохові, Осняках, Скугарях, Біровне, Величках, Мисах, Неданчихах, при рудні і хуторі Манитиковському, в повіті Сосницькому в ур.

Щимлі та хуторі Волосківському (1789). Д.: Олена Опанасівна Костенецька, донька бунчукового товариша [1623,ч.VI,арк.33].

- Уляна Федорівна (1733 – ?).
- Феодосія Федорівна (1735 – ?).

ІХ

Леонтій Євтихійович (1738, с. Петрушин – ?).

Петро Федорович (1727 – 1783.6.10.) – навчався у Чернігівському колегіумі [1997,с.156]. Службу розпочав 1747 р. військовим канцеляристом ГВК. За служби прадіда, діда, батька і свої призначений сотником полковим Чернігівського полку на місце батька (1757.16.09. – 1769). Абшитований осавулом полковим (1769.7.08. – 1783). Мав володіння у Любецькій сотні: д. Бурки (13 хат), д. Мокрі Велички (11 хат), д. Мякшунівка (3 хати), при гуті Мякшунівській (4 хати), у Седнівській сотні в д. Великому Щиглі (13 хат) (1760). Мешкав у с. Осняхках (1781 [1775,с.39]).

Микита – козак Любецької сотні (? – 1762 – ?).

Мартин Кононенко – у 1693 р. купив частину ґрунтів у Івана Григоровича Голобояринова у Матвіївському острові [1528,арк.7].

Стефан Кононенко – козак малоґрунтовий кротинський (1732). З Кирилом і Матвієм проживали в трьох хатах на одному дворі.

Матвій Кононенко – козак малоґрунтовий кротинський (? – 1732 – 1738 – ?). У 1738 р. разом з Іваном і Кирилом продали свою частину Заковбасівського острову А. Дуніну-Борковському.

Кирило Кононенко – козак малоґрунтовий кротинський (1738).

Іван Кононенко – козак малоґрунтовий кротинський (? – 1732 – 1738 – ?).

З Семеном проживали в двох хатах на одному дворі.

Семен Кононенко – козак малоґрунтовий кротинський (? – 1732 – 1738 – ?).

Яків Іваненко – козак кротинський. У 1738 р. разом з Петром і Семеном продали свою частину Заковбасівського острову А. Дуніну-Борковському.

Петро Іваненко – козак кротинський (1738).

Семен Іваненко – козак кротинський (? – 1738 – ?).

Шимон Іванович – шляхтич, проживав у Таращанському повіті Київської губернії.

Тодор Томашевич – шляхтич, проживав у с. Красилівці Таращанському повіті Київської губернії [1967,с.92].

Іван Іванович.

Ілля Іванович.

Андрій Іванович.

Петро Іванович – значковий товариш Чернігівського полку (1757 – 1769). 1763 р. тримав тимчасово уряд любецького сотника.

– Параска Іванівна.

Пархоменки-Посудевські

І

Павло – козак д. Старий Зліїв (1742 [1698,арк.94]).

Онисим – козак с. Пльохів (1742 [1698,арк.94зв.]).

II

Ярофій — козак виборний Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]). Д.: Олена NN, донька козака.

Косма. Д.: Тетяна NN, донька козака.

Василь.

9 представників роду Пархоменко — мешканці с. Пльохів внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945,с.613].

Пігулевські

I

Герман (? — ран. 1740). Д.: Ганна Мартинівна N (1682 — 1740 — ?).

II

Яків Германович (1706 — ?) — священник покровський пльохівський (1740). Д.: Тетяна Прокопівна N (1718 — ?).

Іван Германович (1712 — ?) — бобиль пльохівський (1740). Д.: Феодосія Остапівна N (1718 — ?), її мати Марія Антонівна (1681 — 1740 — ?).

III

— Варвара Яківна (1738, с. Пльохів — ?).

Микола Іванович (1736, с. Пльохів — ?).

Дмитро Іванович (1740, с. Пльохів — ?).

Борки, деревня (1729, 1766 [652,арк.81зв.]). І. Кондратьєв, посилаючись на О. Яблоновського, вважає, що «існує щонайменше з кінця XV ст.» [1884,с.51]. Запустила і напередодні 1638 р. її знову осаджував А. Кисіль. 8 травня 1653 р. королівський привілей отримав Сава Кононович Унучка-Посудевський, його племінник Дем'ян Кіндратович 28 квітня 1699 р. отримав універсал на Борки як отчизну і дідищу, що засвідчує, що Конон Посудевський володів цією маєтністю раніше 1653 р. 1708 р. отримав ще один універсал І. Мазепи. Слобода Подсудевського 4 ґрунтові, городників 12 (1713). У 1715 р. син Роман отримав універсал на маєток [753,арк.653-653зв.]. Федір Романович Посудевський від гетьмана Апостола отримав підтвердження на 19 дворів універсалом від 13 березня 1729 р. [753,арк.653-653зв.]. Мав тут 20 підданих (1720). Після написання ним заповіту 24 липня 1759 р. і смерті володіла його вдова Марфа Іванівна Княжицька, у якої там було 23 хати посполитих (1766 [652,арк.81зв.]). Тут же володіння сина від першого шлюбу Івана Федоровича Посудевського (13 хат у 1760 р.). **Шинок** сотника Федора Посудевського (1747). Належала до приходу пльохівської Покровської церкви (1740). **Троїцька** церква: *священники*: Петровський Трохим (? — 1755 [1683,арк.535зв.] — ?), його син Петро (1741 — ?) навчався в КМА (1755.23.09. — ?).

Миси, деревня (1666, 1766) при озері Домашньому над р. Дніпром. Виникло (1582) на старих шляхетських володіннях — Голенищівському та Розсудівському «грунтах». У Миси, Неданчиці, Голенища у 1619 р. зиск від тувіна Стецького на Розсудовського про 150 злотих [1469,арк.238зв.]. Ці населені пункти у власності Олександра, Федора Розсудовських і вдови Миколи Розсудовського — 6 димів, 8 городників, 2 млинових кола (1629 [1721,с.405]). У 1666 р. тут 5 дворів ґрунтових селян і 3 бобилі. Присілок замковий, ґрунтових 7 дворів (1713). Козаки

належали до Антоновичського куреня. 1696 р. місцевий житель Хома Хоменко купив сіножать у любецького жителя Омеляна Тихоновича [1281,арк.1]. Мав тут володіння Павло Леонтійович Полуботок [1939,с.184], у якого в Мисах, Неданчичах, Козлах, Радківці і Далесківці разом 18 дворів (1723 [1803,с.495]). Його син Андрій Павлович тримав 1 дворів (1729). У його опіці перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. У 1732 р. за Полуботками 7 підданих, генеральним обозним Я. Лизогубом 3, значковим товаришем Ф. Посудевським 2. Були володіння бунчукового товариша Федора Посудевського [1915,с.58-59]. У 1754 р. Любецький Антонієвський монастир судився у ГВК з козаками пльохівськими Пархоменками і мисівськими Герасименками за захоплені ними ґрунти у д. Скугарах [930,арк.2]. У 1766 р. вдова Марфа Посудевська тримала 10 хат, бунчуковий товариш Іван Лизогуб 8, колишній хорунжий сотенний Федір Кулаковський 2, козаки 3 хати (1766 [652,арк.74зв.]). За даними РО знаходилось у володінні вдови Полуботка 11 хат підданих [652,арк.74зв.]. 9 козакі, 4 підсусідки, які мешкали в 10 дворах (1732). **Шинок** бунчукового товариша Семена Полуботка (1747). В приході Рождественської церкви м. Любеч (1739).

Сердюки

I

Яків (? – 1673 – 1698 – ?) – мабуть, був сердюком. Одружився з Богущ, проживав у приймах і володів її маєтком [1914,с.51]. Д.: Февронія Богущ [1914,с.51] (? – 1673 – 1699 – ?).

II

Самійло Якович (1694, д. Миси – ?) – козак малоґрунтовий д. Миси (? – 1732 – 1740 – ?). Д.: Марія NN (1695 – ?).

Мартин Якович (1699 – ?) – козак малоґрунтовий д. Миси (? – 1732 – 1740 – ?). Д.: Марія NN (1706 – ?).

Петро – козак малоґрунтовий д. Миси (? – 1732 – ?).

III

Григорій Самойлович (1712 – ?) – козак виборний малоґрунтовий д. Миси (1740). Д.: Євдокія Василівна N (1720 – ?).

– Тетяна Самійлівна (1720 – ?).

Герасим Мартинович (1728 – ?) – козак д. Миси (1740).

Яким Мартинович (1733 – ?) – козак д. Миси (1740).

Теремецькі

I

Борис – землянин любецький. На Ждановщизну [2027,с.126] і Голеніщівську землю [2027,с.92] отримав привілей Сигизмунда-Августа. Його рід поминався у Межигорському монастирі. Д.: Євдокія [1688,арк.292].

II

Ілля – землянин любецький.

Рафал – землянин любецький.

Ян – землянин любецький. Разом з Степаном і Рафалом у 1636 р. тримали Голеніщівську землю за привілеями Сигизмунда-Августа і 15 березня 1633 р. Владислава IV [2027,с.200].

Степан (? – 1615 – 1736 – ран. 1689) – землянин любецький. Володів частиною Голенищівського ґрунту. Д.: Гафія Савівна Жаба (? – ран. 1789).

III

Мехеда Ілліч (ретроспективна згадка 1660 р. [1633,арк.7]).

Устина Степанівна – 28 липня 1689 р. разом з чоловіком продали Л. Полуботку частину Голенищівського ґрунту (поблизу д. Миси) за 115 золотих, які тримала згідно заповіту матері. Ч.: Федот Гаврилов, сержант солдатського полку чернігівського гарнізону.

Н – шляхтич.

IV

Яків.

Демид Н (? – 1666 – 1724 – ран. 1732) – шляхтич, козак д. Миси. Вони з братом Павлом бували в походах почергово з 1687 р. [124,арк.172]. У реєстрі 1724 р. у д. Миси з одного двору служив з братом. Д.: Любов Давидівна Н (1679 – 1740 – ?). Вдова 1740 р.

Павло Н (? – 1666 – 1732 – ?) – козак ґрунтовий Порецького куреня д. Миси (? – 1708 [1566,арк.1] – 1732 [1748,с.35] – ?), шляхтич. Д.: (1708) Феодосія Федорівна Красковська [1760,с.254-255], за нею батьківські ґрунти осянківські.

V

Гаврило Якович – козак-підпомічник, мав двір з двома хатами у Любечі, де і прожива (1747). Мав підсусідка.

Іван Павлович – козак-підпомічник, мав двір з чотирьма хатами у Любечі, де і прожива (1747).

Яків Демидович (1715 – 1740 – ?) – козак ґрунтовий Порецького куреня д. Миси (? – 1732 – ?). Служив з дядьком Павлом Теремецьким з одного двору. Д.: Параска Корнилівна Н (1719 – ?). Мали доньку Анастасію (1738 – ?).

Йосип Демидович (1719 – ?) – козак ґрунтовий д. Миси (? – 1732 – 1750 [532,арк.74] – ?), виборний (1740). Був у польському поході в команді Лизогуба (1732 [288,арк.52зв.]), служив з одного двору, але різних хат з братом Іваном Павловичем (1747). Д.: Феодосія NN (1720 – ?). Мали доньку Христину (1739 – ?).

Олексій Демидович (1721 – ?) – козак д. Миси (? – 1742 [1698,арк.94зв.] – ?). Д.: Уляна NN (1721 – ?)

Іван Павлович (1699 – ?) – козак д. Миси (? – 1732 – 1750 [532,арк.74] – ?). Д.: Ганна Феодосіївна Н (1706 – ?).

VI

Степан Іванович (1717 – ?). Д.: Уляна NN (1717 – ?).

Прокіп Іванович (1731 – ?).

Михайло Іванович (1734 – ?).

– Євдокія Іванівна (1725 – ?). Ч.: Яків NN (1722 – ?).

– Ксенія Іванівна (1731 – ?).

VII

Роман – козак виборний Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]).

Тимофій – козак виборний Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]).

— Анастасія — донька військового товариша. Ч.: Степан Матвійович Косинський (1748 — ?), священник с. Івот Крелевецького повіту.

Скугарі, присілок (1713), деревня (1729, 1781) — родовий маєток любецьких бояр Скугарів. 13 січня 1591 р. землянин київський (1571 [1811,с.70]) гербу Трубки [1811,с.70] Войтех Карвовський з сином Августином продали свої маєтки (с. Кухарі з селищами над р. Тетеревом і Ірженище, с. Скугари, с. Ясениця з городищем Мотиженим, друге городище над р. Здвиженем, с. Загалці, селище на Рудку над р. Россю, селище Касовку і двір в Києві) в Київському повіті князю Владиславу Збарзькому [1975,с.426].

У привілеї Сигізмунда II Августа 1571 р. згадується Скугар Логвінович, який утримував Обиймецьку землю, «з котрих земель вишеписаных каждый з них к своей службе нашей военной коня ставит» [1720,с.228]. Привілей 1622 р. Сигізмунда III [2027,с.87,123]. Обиймецьким ґрунтом володів і шляхтич Костянтин Кононович. Люстрація 1615-1616 рр. згадує Кононовичів серед володарів Обиймецької землі. На маєтність вони пред'явили люстраторам привілеї Сигізмунда II Августа та Сигізмунда III. З цієї землі вони виставляли на службу 1 вершника [2027,с.91]. У 1622 р. К. Кононович не пред'явив ревізорам документів за причиною їхньої втрати [2027,с.125]. Сини Костянтина Кононовича — зем'яни Любецького замку Давид і Василь, 18 червня 1633 р. продали „отчизну свою, по небычку отцу Константину Кононовичу-Посудевському позостаую, землю Обиймецькую, в воеводстве Киевском лежачую», зем'янам Васку, Андрію та Саві Кононовичам-Посудевським та Метькові, Яцкові і Івану Богушам, Данилу Петрушу та Ничипору Глинському „за 2 тисячи золотих» [1939,с.193]. На час проведення люстрації 1636 р. серед посесорів половини Обиймецької землі та с. Плехово названий Ничипор Глинський «з братами своїми». Разом з іншою шляхтою вони пред'явили королівським ревізорам привілей Владислава IV, наданий 14 березня 1635 р. на коронному сеймі у Варшаві. Привілей закріплював за шляхтичами обов'язок виїзду з цієї землі на військову службу [2027,с.198]. Зберегли свої землі у селі й Федір та Омелян Логвіновичі [2027,с.198]. Ревізія 1636 р. називає власниками Обиймовщини також шляхтичів Кувечичів, Кучвиновичів, Богушів та Петрушів. Половиною Обиймецької землі та с. Плехово володіли Юшко, Юрко, Василь Івановичі, Андрій Потапович «з братом», Юшко Онисимович, Іван Кучвінович, Марко та Філон Кононовичі «з братами», Яско, Сава, Іван та Хома Богушевичі, Данило Петруш, Ничипор Глинський «з братами своїми» [2027,с.198]. Універсал гетьмана Д. Ігнатовича 21 березня 1670 р. згадував Івана Скугора [1943,с.62]. 1693 р. Ганна Андріївна Скугар-Скварська продала Д. Посудевському значну частину Скугаревщини [753,арк.865,866]. За універсалами І. Мазепи та І. Скоропадського володів маєтками у с. Скугарі й Видубицький монастир [1731,с.58-59]. У 1703 р. Микита та Опанас Скугари продали Скугаревщину Полуботкам. 2 березня 1704 р. гетьманський універсал на Скугари Любецькому монастирю. На уряд полковників, Полуботок 1708 р. віддав Любецькому монастирю [1929,с.52], за яким 12 (1713), 8 дворів (1729 [1731,с.58]). Дем'яна Унучки-Посудевського 4 двори (1713). тримав Федір Посудевський і отримав підтвердження на 8 дворів універсалом Апо-

тола 1729 р. [1731,с.52]. 1754 р. Любецький Антонієвський монастир судився у ГВК з козаками Пльохівськими Пархоменками і мисівськими Герасименками за захоплені ними ґрунти у д. Скугарах [930,арк.2]. У 1730 р. частиною володіли Юскевичі-Красковські [1731,с.52]. 5 підданих Якова Лизогуба (1732), 6 (1766 [652,арк.76зв.]), 9 посполитих (1781 [1775,с.51]) Іллі Лизогуба, 4 підданих (1732) – бунчукового товариша Посудевського, вдови Марфи Посудевської 10 хат (1766 [652,арк.76зв.]), 32 підданих (1781 [1775,с.51]) – бунчукового товариша Посудевського, 4 (1732), 12 хат (1766 [652,арк.76зв.]), 13 (1781 [1775,с.51]) Любецького Антонієвського монастиря. 1 козак і 1 підсусідок (1732). Тут мав приїжджий двір козак Омелян Герасимович Богуш (1747). **Шинки:** сотника Федора Посудевського (1747), Любецького монастиря (1747). Належала до приходу пльохівської Покровської церкви (1740).

Логвиновичі (Скугарі)

Скугар Логвинович – любецький зем'янин (1571), 20 лютого 1581 р. Скугар Логвинович отримав підтвердження короля Стефана Баторія, надану Сигизмундом-Августом 14 березня 1571 р. [1720,с.228]. Рід дав назву д. Скугарі, яка пізніше потрапила у володіння Любецького монастиря [1861,с.218].

I

Обиймицька земля тримали Логвиновичі (1616 [2027,s.87]). Посесори бояри Логвиновичі (1622 [2027,s.123]). Федір і Омелян Логвиновичі (1636 [2027,s.198]).

На час проведення люстрації 1636 р. серед посесорів половини Обиймицької землі та с. Пльехово названий Ничипор Глинський «з братами своїми». Разом з іншою шляхтою вони пред'явили королівським ревізорам привілей Владислава IV, наданий 14 березня 1635 р. на коронному сеймі у Варшаві. Привілей закріплював за шляхтичами обов'язок виїзду з цієї землі на військову службу [2027,s.198].

Іван – у привілеї гетьмана Д. Ігнатовича від 21 березня 1670 р. згадується як любецький шляхтич [1943,с.62].

II

Микита Іванович – любецький зем'янин (1689), брат Петра, Тимоха і Матюші [1564,арк.1]. 9 червня 1717 р. продав ниву з гаєм жителю козленському, підданому дому архирейського Стефану Булаховському під Пльоховим. У 1703 р. Микита з «братом своїм меньшим» Опанасом продають Скугаревщину Полуботкам. Співвласниками цього володіння був любецький городовий атаман Семен Васильович та інші «сябри» на прізвище Скугор. 1714 р. продав ниву у д. Скугарка Степану Рубанику з братами [1591,арк.1]. Д.: Тетяна Панкратівна N (1673 – 1740 – ?).

Опанас Іванович – мешканець скугарський. 20 серпня 1714 р. продав ниву з ліском на урочищі Скугар Зіньку і його брату Степану Рубаненкам, Семену Драганенку з братом Гридьком, мешканцям губицьким [1592,арк.1]. Свідками були скугарський вїт Іван Тимошенко, Іван Ігнатенко і сторонній Овсій Герасименко. Козак Любецької сотні (1718).

Петро Іванович – любецький зем'янин (1689 [1564,арк.1]). 1712 р. Петро Скугор з синами Йосипом та Кирилом «маючи часть в своїх сябров», яка

знаходилась поруч з подвір'ям Д. Посудевського, продають її останньому за 10 талеров.

Тимох Іванович — любецький землянин (1689 [1564,арк.1]).

Матюша Іванович — любецький землянин (1689 [1564,арк.1]).

— Ганна Андріївна Скугар-Скварська — 22 липня 1693 р. продала Дем'яну Кіндратовичу Посудевському значну частину Скугаревського «грунту» за 60 кіп [753,арк.865,866]. У 1792 — 1793 рр. своє дворянство доводили козаки Скугори-Скварські, які мешкали у с. Новий Білоус. Своїми предками вони називали польських і литовських шляхтичів [1929,с.106]. Ч.: 1) NN Скварський. Скварські Леонтій, Остап і Степан були козаками с. Чорногич Волинської сотні (1732 [1748,с.103]). 2) Степан Павлович Чумак, рудник карпівський [1940,с.147].

— Пелагея Андріївна Скугарівна-Шуманова — у 1715 р. у д. Скугари, яка разом з зятьями Яцком та Василем Івановичами Ждановичами продала Д. Посудевському частину Скугаревщини. Ч.: Шуман.

III

Карпо Микитович — козак д. Пльохів (1718 [1783,с.187]).

Іван Микитович — козак д. Скугар (1709 — 1732 — ?), неписьменний [124,арк.167зв.]. Був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана (1732 [288,арк.53]).

Степан Микитович (? — ран. 1740) — козак д. Скугар.

Григорій Микитович (1704 — ?) — козак малогрунтового д. Скугар (1709 — 1744 — ?). Служили з братом з одного двору. У 1724 р. Григорій та Іван Скугари продають свої землі Павлу Кононенку «з братією» за 20 талеров. Неписьменний. Д.: Феодосія Степанівна N (1708 — ?).

— Тетяна Микитівна (1705 — ?). Ч.: Петро Ярмолович N (1700 — ?). Мали доньку Христину (1727 — ?).

Йосип Петрович.

Кирило Петрович.

IV

Яків Степанович — козак с. Скугарі. Д.: Марія Іванівна N (1712, с. Пльохів — 1782 — ?). Мали синів Каленика (1742 — ?) — козак виборний с. Скугарі Любецької сотні на місце покаліченого Тимофія Жлоби (1773 [1415,арк.49]), одружений з Євдокією Іванівною N (1744 — ?); Миколу, Іова, доньок Уляну, Марію.

Андрій Скугарський — 1746 р. мешканець с. Голубичі «з сьбрами» продав частину своєї землі бунчуковому товаришу С. Полуботку [527,арк.61].

Мартин Скугар-Скварський (бл. 1751 — 1811 [1852,с.51]) — сотенний хорунжий (1790 [1623,ч. IV,арк.28зв.]). Д.: Віра NN, донька козака. Мали сина Гаврила, Йосипа, доньок Параску, Євдокію, Олександру.

Козли (Булахов), село (1729, 1766). (з 1935 р. — Михайло-Коцюбинськ), Родова маєтність любецьких шляхтичів та козаків Козлів (Козлевичів, Козлевичів-Федьків). Співвласниками Козлевичів були любецькі земляни Губичі. У першій половині XVII ст. землями біля м. Козел володів і орден домініканців, адже у 1667 р. „село пустое Козел, с мельницую» було затверджено за черні-

гівською кафедрою [1859,с.84]. В росписі Лазара Барановича нього надежало єпископії чернігівській [1863,с.127]. Центр куреня. 10 козаків у 8 дворах (1732), 51 козацький двір (1740). 70 козацьких дворів і 4 підсусідків (1732). У 1732 р. священник Оникій Баранович мав 3 підсусідків, бунчуковий товариш Володимир Полоницький 4, Полуботки 1 підсусідка. У 1735 р. місцеві козаки Григорій Федоренко і Андрій Йосипенко продали ґрунти Василю Полонезькому. Отамани: Биковець Павло Романович (1747). У 1671 р. Мартин Олександрович Юшкевич-Красковський доводив свої права на володіння „містечком» Козел „зо вшистими тоє добр» [1704,с.57-60,352-353]. За царською грамотою 1708 р. 1 двір полковника Павла Полуботка, який надалі тримали його сини Андрій і Яків (1729 [1731,с.49]). 16 травня 1718 р. Полуботок купив землю у жительки с. Козли, козачки Євдокії Пилипихи Кривопальчихи, її сина Михайла Івановича, зятя Максима Ісаченка, брата чоловіка Семена Ісаченка, Йосипа Федоровича Кривопальця з братами Степаном і Федором. У 1713 р. тут 9 ґрунтових дворів 76, у 1729 р. — 93 двори разом з деревнею Руднею, які укладачі Генерального слідства про маєтки не знайшли [1731,с.58]. У 1732 р. за Полуботками 2 підданих, 79 підданих Чернігівський Троїцько-Іллінський монастир. За даними РО селом продовжував володіти монастир [1915,с.55]. За ним рахувалося 104 хати підданих, священник козловський Яків Козловський мав 1, козак Слабинської сотні Іляя Теплій — 1 (1766 [652,арк.81зв.]). У 1772 р. козаки Яків Дудка з синами Омеляном і Василем, отаманом Онисимом Пясецьким з товариством скаржилися на Чернігівський кафедральний монастир за захоплення млина, дворів і ґрунтів [32,арк.1]. **Шинків** два Чернігівської кафедри (1747). **Млини:** поблизу з'являється р. Козел першим населеним пунктом на ній хутір Маджухівка і при ньому хутір з млином в два борошняних і одне валужне коло (? — 1742 [1754,с.135] — 1754 — ?) Миколи Тризни (1694 — 1776), нище нього ще один хутір з млином того ж власника, потім хутір з млином бунчукового товариша Василя Лизогуба [1774,с.25]. Млин у с. Козлах мав Степан Козловський, який його син Парфен у 1704 р. подарував архирейському дому [1859,с.85]. Юрій Олександрович Юшкевич-Красковський у 1699 р. отримав фундуш на млин на р. Козли, але, мабуть, так і не побудував, бо у testamentі 1711 р., передаючи свої статки кафедральному монастирю, зазначав; «плец с двором с хатую из отгородою, и из осеттю [?], и зовсеми будками, греблице пустое на речце Козле так же до гребли прилегли да мой власный; и крунта пахотние, урочище менуемое в удолине Кухлювское [?], теж на тракте Пакульском греблице и на [...] из доброю, и на Слабинском шляхе о трех изменах лежачие и з сеножатми прадею и купчими мною набытие собранные» [1997а,с.66]. **Покровська церква:** священник: Баранович Оникій Тимофійович (1718 — 1739 — ран. 1742 [1698,арк.26зв.]), Ходоровський Іван (? — 1747 — ?), Петропавлівський (1755), дяки: Мелешенко Петро (1711), Семен Михайлович (1739), Васильківський Андрій (1742 [1698,арк.21зв.]), паламар: Омелян Іванович (1739). **Дмитрівська церква:** священники: Козловський Степан Супрунович (? — 1718 — ран. 1739). Федір Іванович (1739, вікарій), Козловський Яків Степанович (? — 1742 — 1779 [59,арк.1] — ?), дяк: Пясецький Василь Іванович (1739 — 1742 [1698,арк.21зв.]).

Булаші-Даничі (Булахи, Булашенки)

I

Григорій.

Андрій Булаш — козак с. Козли (1718).

II

Кіндрат Григорович (? — ран. 1740) — козак даницький. Був у походах 1700 р. у Удові, 1706 р. у Польщі под Замостям, 1707 р. під Печерськом, 1709 р. під Полтавою, 1710 р. у Ірклієві, 1713 р. у Києві, 1716 р. у Смілі, 1719 р. в Царицині, 1721 р. на каналі, 1723 р. у Тереку. Д.: Дарія Іванівна N (1690 — 1740 — ?).

Лаврін Григорович (1680/1693 — 1743 — ?) — козак виборний (1732 — 1743). «на одном дворє порознь хатами живут, из отческого ґрунту поочередно служат» (1732), малоґрунтовий підсусідок (1738), мав 3 хати на одному подвір'ї с. Данич. Мав 4 коні і 4 воли (1743). Д.: Євдокія Василівна N (1702 — ?).

Іван Григорович Булаш-Данич (? — ран. 1740) — козак с. Данич. Д.: Дарія Іванівна N (1690 — ?).

Григорій — підсусідок (? — 1738 — 1739 — ?).

Степан Андрійович — козак Козлянського куреня (1732 [1748, с.35]), виборний (1747).

Іван — козак с. Козли [1425, арк.237зв.].

III

Ісак Кіндратович (1700 — 1747 — ?) — козак ґрунтовий даницький (? — 1732 — 1735), виборний (1735 — 1747 — ?). З дядьком Лавріном «на одномъ дворє порознь хатами живуть, а з отческого ґрунту почережно служат» (1732). Мав 3 хати на одному подвір'ї. Козак виборний (1739 — 1747). Мав 4 коня і 4 вола (1743). 1747 р. мав на одному подвір'ї 4 хати, в трьох з яких мешкали підсусідки.

Андрій Кіндратович (1710/1712 — 1740 — ран. 1755) — козак виборний (? — 1737 — 1740 — ?). Учасник походу 1737 р. [809, арк.3]. Д.: NNN, 1755 р. — вдова. Жила на одному дворі з шваґром Семеном (1755).

Андрій Кіндратович (1710 — ?) — козак ґрунтовий даницький (1740).

Семен Кіндратович Булаш-Данич (1723 — 1782 — ?) — виборний козак даницький (? — 1755 — 1782 — ?). Власник двору з трьома хатами (1738). Д.: Гафія Яківна N (1728 — 1782 — ?).

— Уляна Кіндратівна (1724 — ?).

— Євдокія Кіндратівна (1727 — ?).

Іван Лаврінович Булаш-Данич (1710/1712 — 1747 — ?) — козак виборний (1740, 1747). 1747 р. мав на одному подвір'ї 4 хати, в трьох з яких мешкали підсусідки. Мав сина Семена (1732 — ?).

Ісак Лаврінович Булаш-Данич (1727 — ?) — виборний козак.

Андрій Лаврінович Булаш-Данич — козак виборний (1750 — 1755). В 2 хате братанич его Семен (1755). Абшитований осавул Роїської сотні (1782). Мав сина Івана (1765 — ?) і доньку Гафію (1770 — ?).

Кіндрат Лаврінович Булаш-Данич (? — 1772 — ран. 1782). Д.: (1770) Ганна Микитівна N (1741 — 1782 — ?). Мали синів Григорія (1770 — ?), Тихона (1772 — ?).

Семен — козак Козлянського куреня (1732 [1748,с.35]).

Федір Булах — козак Любецької сотні, був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана (1732 [288,арк.53]).

Мартин Булах — козак Любецької сотні, був у польському поході в команді прилуцького полковника Галагана (1732 [288,арк.53]).

Герасим Степанович (1724 — ?) — козак с. Козли (1782 [1425,арк.237зв.]). Д.: NNN (? — ран. 1782). Мали сина Якова (1754 — ?).

Харитон Степанович (1732 — ?) — козак с. Козли (1782 [1425,арк.237зв.]). Д.: Ганна Сазонівна N (1736 — 1782 — ?). Мали синів Артема (1754 — ?), Гаврила (1762 — ?), доньку Анастасію (1764 — ?).

Іван Степанович (1737 — ?) — козак с. Козли (1782 [1425,арк.237зв.]). Д.: Єфросинія Іванівна (1742 — ?), мали синів Тимофія (1757 — ?), Юхима (1768 — ?), доньку Пелагею (1779 — ?).

Онопрій Степанович (? — 1777 — ран. 1782) — козак с. Козли [1425,арк.237зв.]. Д.: Уляна Якимівна N (1744 — 1782 — ?), мали сина Данила (1766 — ?), доньку Віру (1778 — ?).

Петро Іванович (1742 — ?) — козак с. Козли (1782 [1425,арк.237зв.]). Д.: (1762) NNN (? — 1776 — ран. 1782). Мали синів Прохора (1762 — ?), Петра (1776 — ?), доньку Марію (1767 — ?).

III

Олексій Ісакович Булаш-Данич (1729 — 1782 — ?) — виборний козак (1782). Жив на одному дворі з дядьком Семеном (1755). Мав сина Петра (1768 — ?). Д.: Васса Михайлівна N (1737 — 1782 — ?), вдова Бориса, від якого мала сина Ничипора.

Гаврило Семенович (1758 — ?).

Семен Іванович (1732 — ?) — виборний козак д. Данич (1782). Д.: Гафія Михайлівна N (1736 — ?). Мали синів Панкрата (1755 — ?), Михайла (1768 — ?), Федора (1774 — ?), Мануйла (1772 — ?), доньок Марію (1766 — ?), Марину (1772 — ?).

— Уляна Іванівна Булаш-Данич (1726 — ?).

— Євдокія Іванівна Булаш-Данич (1727 — ?).

Йосип Андрійович Булаш-Данич (1738 — 1782 — ?) — виборний козак. Д.: Феодосія Григорівна N (1739 — ?). Мали синів Кузьму (1756 — ?) і Леонтія (1762 — ?).

2 представники роду Булаш — мешканці с. Данич внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945,с.489].

Теплії

I

Семен.

II

Пилип Семенович (1657 — 1739 — ?) — козак с. Козли (1739). Мав 2 підсудків (1739).

III

N Пилипович (? — ран. 1739). Д.: Гафія Григорівна N (1711 — ?). 1739 р. — вдова.

IV

Ілля N (1736 – ?) – козак Слабинської сотні, мав 1 хату підсусідків у с. Козли (1766 [652, арк. 81 зв.]).

Жлоби (Козлянська гілка)

I

Дем'ян – козак Козлянського куреня Любецької сотні (1732 [1748, с. 35]).

Герасим (1709 [536, арк. 2] – ран. 1782) – козак-підпомічник с. Козли (1738 [536, арк. 2]). Д.: Устина Петрівна N (1732 – 1782 – ?).

Іван (? – ран. 1782) – козак-підпомічник с. Козли. Д.: Мотря Федорівна (1722 – 1782 – ?).

II

Панас Герасимович (? – ран. 1782) – козак – підпомічник с. Козли. Мав доньку Наталію (1762 – ?).

Григорій Герасимович (1747 – 1782 – ?) – козак – підпомічник с. Козли. Д.: Наталія Василівна N (1752 – ?). Мали синів Івана, Якова, доньку Євдокію.

Степан Іванович (1742 – ?) – козак – підпомічник с. Козли (1782). Д.: (1763) Ірина Михайлівна N (1746 – 1782 – ?). Мали синів Харитона, Усти-ма, Івана, доньок Параску, Ірину.

Роман Іванович (1754 – ?) – козак-підпомічник с. Козли (1782). Д.: Гафія Кузьмівна N (1757 – 1782 – ?).

Поклад

I

Яків.

II

Степан – козак с. Козли (1718).

Григорій (? – 1718 – ран. 1739). Д.: Євдокія Григорівна N (1673 – 1739 – ?).

Іван Якович (1659 – 1739 – ?) – отаман Козлянського куреня (? – 1718 – 1732 – ?). Д.: Устина Яківна N (1669 – 1739 – ?).

Огій Покладенко (? – ран. 1739) – козак с. Козли (1732). Д.: Марія Кли-мівна N (1684 – ?).

II

Влас Степанович – козак малоґрунтового виборний (1740), козак-підпомічник (1747) с. Козли.

Михайло Степанович – козак-підпомічник с. Козли (1747).

Павло Григорович (1699 – ?) – козак с. Козли (? – 1732 – 1740 – ?), мало-ґрунтового виборний (1740), підпомічник (1747). Д.: Марія Іванівна N (1706 – ?).

Семен Григорович (1704 – ?) – козак (1740). Д.: Ірина Артемівна N (1709 – ?).

Андрій Григорович (1717 – ?) – козак (1740). Д.: Олена Григорівна N (1720 – ?).

Федір Іванович – козак (1718), виборний (1747) с. Козли.

Іван Іванович (1699 – 1739 – ?) – козак малоґрунтового виборний с. Козли (1740). Д.: Тетяна Силівна N (1702 – ?).

Самійло Іванович (1714 – ?) – козак (1738). Д.: Марфа Мойсеївна N (1719 – ?).

Семен Іванович (1729 – ?) – козак.

Микита Іванович (1735 – ?) – козак.

– Марія Іванівна (1725 – ?).

Опанас – козацький підсусідок (1732).

Василь Огіївич (1709 – ?) – козак малограунтовий виборний с. Козли (1740). Д.: Гафія Данилівна N (1710 – ?).

Григорій Огіївич (1713 – ?) – козак. Д.: Тетяна Карпівна N (1715 – ?).

Опанас Огіївич (1717 – ?) – козак (1740). Д.: Олена Мойсеївна N (1714 – ?).

– Устина Огіївна (1726 – ?).

– Анастасія Огіївна (1730 – ?).

III

Єфрем Павлович (1726 – ?) – козак.

Михайло Семенович (1734 – ?) – козак.

Петро Васильович (1736 – ?) – козак.

– Єфросинія Васиївна (1739 – ?).

Герасим Григорович (1732 – ?) – козак.

Кирило Григорович (1737 – ?) – козак.

Барановичі

I

Тимофій.

II

Оникій Тимофійович (1683 – 1739 – ран. 1742 [1698,арк.26зв.]) – священник покровський козловський (1718 – 1739 – ран. 1742 [1698,арк.26зв.]).

III

Михайло Оникійович (1702 – ?) – дякон покровський козловський (1739).

Леонтій Оникійович (1707 – ?) – попович (1742 [1698,арк.26зв.]). Д.: Ганна Семенівна N (1708 – ?).

III

Іван Михайлович (1728 – ?).

– Пелагея Михайлівна (1724 – ?).

– Анастасія Михайлівна (1732 – ?).

Олександр Леонтійович (1734 – ?) – онук священника покровського козловського (1742 [1698,арк.26зв.]).

Козли-Козловичі (Козловичі-Федьки)

I

Степан Козлович (? – 1550 – 1571 – ?) – любецький шляхтич, любецький боярин (? – 1571 – ?). Мешкав у першій половині XVII ст., nobілітований за Сигізмунда II Августа [2028,s.639]. Тодіж отримав (Гаженицьку) Хазеницьку землю на р. Ворзні від короля Сигізмунда-Августа [2027,s.91], яку тримали Козли (1622 [2027,s.124]).

II

Степан.

Гришко.

Тарас – згідно з люстраціями 1616 – 1636 рр. родина Козлів «одним конем служить на замок».

Дорош.

III

Федір Степанович (? – 1615 – 1672) – боярин Любецького замку та зем'янин, шляхтич гербу «Огоньчик». Разом з братами володів Гажиницькою землею (1636 [2027,s.199]). У привілеї 1642 р. Владислава IV згадуються. Привілеї 1642 р. Владислава IV, наданий за службу „прапрадедам их» Федору Степановичу та Лук'яну Гришковичу Козлам-Козлевичам, двоюрідним братам Микиті Тарасовичу та Григорію Дороховичу на Газеницьку землю з „островами» Бухлеш і Завертеччя. Товстоліс Василь у 1666 р. докупив землі у с. Величках у зем'ян любецьких Федька та Ісака Козловських [1636,арк.1].

Ісак Степанович (? – 1645 – 1666 – ?) – любецький зем'янин. Іван Тарасевич 1 березня 1666 р. продав йому з братом 1/3 частину маєтку с. Величок.

Лука Гришкович.

Ілько Гришкович – любецький боярин (? – 1636 – 1642 – ?), разом з братами володів Гажиницькою землею (1636 [2027,s.199]). У привілеї 1642 р. Владислава IV «сами собою от всех братов своих Козлов». У 1642 р. привілеї Владислава IV на Газеницьку землю підтвердив їм надання Сигізмунда. Козловичі виконували «службу конною».

Ясько Гришкович.

Микита Тарасович – любецький боярин (1642).

Іван Тарасевич – любецький боярин, разом з братами володів Гажиницькою землею (1636 [2027,s.199]). 1 березня 1666 р. продав двоюрідним братам 1/3 частину маєтку с. Величок.

Григорій Дорохович – любецький боярин (? – 1636 – 1642 – ?), разом з братами володів Гажиницькою землею (1636 [2027,s.199]).

1643 р. на сеймику Київського воєводства серед інших своє шляхетство доводив і любецький зем'янин Гордій Козлевич [2012,с.247].

Степан – мав млин у с. Козлах [1859,с.85].

IV

Охрім Козленко – козак чернігівський (1649).

Іван Федорович (Федькович) – козак (1669). У 1669 р. козак Іван Федькович Козлович (його нащадки називають себе вже Козловичами-Федьками) та Яско Гришкович судилися з військовим товаришем Леонтієм Полуботком. Справа точилася навколо третини Розсудевської землі та ставка Річище. 29 квітня 1669 р. суд ухвалив спільне використання цими маєтностями любецьким шляхтичем Іваном Козловичем та військовим товаришем Леонтієм Полуботком.

Євтух Гордієнко Козел – мешканець Любецького тракту (1677 [1633,арк.11-11зв.]). Д.: Явдоха Яцьківна Рибальченко. У 1677 р. разом з чоловіком продала батьківський ґрунт у с. Салкові [1760,с.240].

Федір Стефанович (Федько) (? – ран. 1723) – шляхтич, наказний сотник менський Чернігівського полку (1693).

Парфен Степанович – священник с. Смолин (? – 1704 – 1718 – ?). У 1704 р. подарував архієрейському дому батьківський млин у с. Козлах [1859,с.85].

V

Степан Іванович Козлович-Федькович – козак (1733).

VI

Іван Степанович (? – 1767 – ?) – виборний козак.

Павло Степанович (? – 1768 – ?) – виборний козак.

VII

Яків Іванович (1717 [1615,арк.47] – 1789 [1623,ч.VI,арк.18зв.] – ?) – виборний козак (1773). Д.: Параска NN, донька козака.

Петро Іванович – «вмер виборним козаком».

Онисим Павлович – виборний козак (1769).

VIII

Роман Яковлевич Федченко – виборний козак.

Опанас Якович.

– Секлета Яківна.

Лаврін Онисимович (1747 – 1789 – ?) – виборний козак (1781). Д.: Параска NN, донька козака.

Микита Онисимович – унтер-офіцер.

Давид Онисимович.

Самійло Онисимович – не одружений (1789).

Яків – козак виборний Любецької сотні на місце дядька Якова Федька (1773 [1415,арк.49]).

У 1792 р. на хут. Козли та с. Козли 47 Козлевичів [1882,с.38]. Долю родини в ХІХ ст. простежив І. Кондратьєв [1884,с.62].

Козловські

I

Степан Супрунович (? – ран. 1739) – священник дмитрівський козловський (1718).

Григорій – військовий товариш (1742 [1698,арк.44]).

II

Яків Степанович (1715 – ?) – священник дмитрівський козловський (? – 1742 [1698,арк.26зв.] – 1780 [1409,арк.1] – ?). 1771 р. судився з ігуменом Любецького монастиря через захоплення ґрунтів [30,арк.1]. 1775 р. гвалтовно напав на дім козака Яреми Стефановича і захопив винокурений котел з трубами [1388,арк.1]. 1776 р. скаржився до Чернігівського городського суду на протопопу Григорія Максимовича через «уворование» «крепостей» [1389,арк.1]. Судився у 1777 р. з прикажчиком КПЛ Василем Доброгорським через захоплення на добровільній дорозі його двох підвод з дрانتям [1397,арк.1], у 1778 р. з протопопом Григорієм Максимовичем як «лжесвидетелем и кривоприсяжцем» [1402,арк.1], у 1780 р. з Петром і Степаном Милорадовичами за недопущення до спадкового двору в с. Жукотках [1409,арк.1], так як у його дядька священника жукоцького Григорія піддані бригадира П. Милопадовича Петро Сальпа і Яким Бурий вкрали сундук з грошми і документами на володіння [1410,арк.1].

Д.: Марія Романівна N (1724 – ?). Мали доньку Тетяну (1739 – ?).

Іван Степанович (1723 – ?) – попович (1742 [1698,арк.26зв.]).

Василь Степанович – попович (1742 [1698,арк.26зв.]).

– Ганна Степанівна (1721 – ?). Ч.: Йосип Величковський.

Строкачі

I

Роман.

II

Кирило Романович (1659 – 1739 – ?) – служив з 1688 р. козаком ґрунтовим с. Козли, був у походах 1694, 1695, 1697 рр. та інших [124,арк.176]. Отаман курінний Козлянського куреня (? – 1718 – 1732 [1748,с.34] – ?). Був у польсько-мошанській поході в команді Лизогуба (1732 [288,арк.52зв.]).

II

Пархом – козак «ніщетний» виборний с. Козли (1740).

– Пелагея Кирилівна (1684 – ?). Ч.: Дем'ян Іванович Хлова (1688 – ?), козак с. Козлов.

Володіння Києво-Печерської Лаври (далі – КПЛ)

КПЛ надані ґрунти князем чернігівським Святославом Давидовичем [1879,с.594] (Миколою Святошею) в ХІІ ст. [1731,с.59], на яких виникла Пакульська волость. **Пакуль**, село. Село – центр волості КПЛ [1915,с.54], нова оселя (відновлена), в якій 3 дими, 3 нищі халупки (1629 [1721,с.390]). У Пакульському ключі мали володіння любецькі козацько-шляхетські роди Татаренків-Міхнових та Унучок-Посудевських. Тягли ґрунтови 33, городників 27 (1713), 1729 р. – 56 дворів [1731,с.59], у 1732 р. за КПЛ 59 підданих і 3 млинари, 52 двори (1747), 62 хаги (1766). У 1766 р. священники Василь і Матвій Грабовські мали 2 і 1 підсудка відповідно (1766 [652,арк.61зв.]). **Шинок** КПЛ (1747). 29 березня 1710 р. намісником КПЛ Модестом і городничих пакульським Діонісієм Кубачевським побудована, мабуть нова, **Троїцька** церква [1859,с.91]: *священники*: Тимофій (ран. 1704), Володимир (? – 1704 [1741,с.183] – ?), *Зконопниця-Грабовський* Ілля (? – 1725 – 1746 – ?), *Зконопниця-Грабовський* Михайло Ілліч (? – 1735 – 1741 – ран. 1747), *Остроух* Іван, його вдова Олена (1767 [1906,с.61]), *Зконопниця-Грабовський* Василь Ілліч (? – 1737 – 1766 [652,арк.61зв.] – ?), *Зконопниця-Грабовський* Матвій Ілліч (? – 1753 – 1798), *Зконопниця-Грабовський* Лев Васильович (1767 – 1804), *паламари*: Григорович (1732).

Папірний завод у володінні КПЛ 5 дворів (1747), 9 хат (1766 [652,арк.80зв.]), виробляв папір «бебуля». Хутір КПЛ 16 посполитих монастирських (1781 [1775,с.44]). Папірня водна, де 1 двір (1747).

Пакульська гута (1730), дві гуті належала КПЛ (1751): Нова Хотинівська з 13 дворами посполитих і Стара Пакульська з 6 (1747). **Стара Хотинівська гута** (1767), деревня Васильєва гута КПЛ, скляний завод з виробництвом звичайного скла і кришталя. Тут 42 посполитих монастирських (1781 [1775,с.42]). **Стара Монастирська гута** – власність КПЛ. Працювали гутник Сава Леонтійович з 8 підданими (1732). **Нова Угринська гута** у володінні КПЛ, де працював гутник Федір Гутник з 8 підданими (1732). У 1766 р. тут 6 хат [652,арк.80зв.], у 1781 р. хутір Угринська гута, скляний завод і 14 посполитих монастирських [1775,с.42]. **Нова Вітовська (Вітова) гута**, **Левкова гута** належала КПЛ, де 5 хат (1766 [652,арк.80зв.]), скляний завод і 4 посполитих монастирських (1781 [1775,с.41]). Працювали уродженці

з хотилівської і карпилівської гут [1940, с. 46]. Стара і Нова Гути поблизу сс. Навоз і Жидинич КПЛ. В Старій 3 двори (1751) і 2 підсусідки в Новій (1751).

Пакульські рудні Любецька, р. Пакулька 1 – з 60-х рр. XVII ст., 2 – з 20-х рр. XVIII ст. (обидві – до 1754 р.) Києво-Печерської Лаври. У 1747 р. названа колишня Пакульська рудня, де залишався 1 посполитський двір.

Корховець (Корхівка), село (1732, 1766), у володінні КПЛ 61 підданий (1732), 44 двори (1747), 77 хата (1766 [652, арк. 79 зв.]). **Шинки**: КПЛ (1747), бунчукового товариша Скоропадського (1747), сотника полкового Федора Посудевського (1747). **Церква**: *священники*: Драбович (ран. 1747), Чернявський Роман (1747), Чернявський Іван (1747).

Мньов, село вище устя Пакульки (1766 [652, арк. 80 зв.]). Володіння КПЛ XVI – XVIII ст. [1722, с. 386], належало до неділі монастиря Печерського. Корчма Києво-Печерського монастиря. У володінні КПЛ 35 підданих (1732), 40 дворів (1747), 48 хат (1766 [652, арк. 80 зв.]), священника Якова Миловича 1 хата підданих. У 1781 р. тут 109 монастирських посполитих, винокурений завод [1775, с. 43]. **Церква** [1775, с. 43]: *священники*: Бутович Яків (1732), Самборський Дмитро (1747), Милович Яків (1766), *паламар*: Мойсей Корноушенко (1732).

Навоз (сучасне Дніпровське) деревня (1729), село (1732, 1766 [652, арк. 80 зв.]). Відроджене у XVII ст. в складі Пакулівської волості КПЛ, у володінні якої тяглих ґрунтових 34, городників 12 (1713), р. 43 двори (1729) [1731, с. 59], 31 підданий (1732), 38 дворів (1747), 48 хат (1766 [652, арк. 80 зв.]). **Шинок** КПЛ. **Миколаївська церква**: *священник* Трохим (1747), Кіндрат Іванович (1747), за яким 1 підсусідок.

Ведельці, деревня. У другій половині XVII ст. значковий товариш Іван Молька придбав землі у с. Ведельці у любецьких міщан і бояр [752, арк. 1300, 1319]. У володінні КПЛ ґрунтових 27, городників 14 (1713). 63 (1729 [1731, с. 59]), 57 дворів (1747), 71 хата (1766 [652, арк. 80 зв.]), 159 підданих монастирських (1781 [1775, с. 39]). **Шинок** КПЛ (1747). **Ковпита**, деревня (1766). Ґрунтових 26, городників 19 (1713). 1729 р. – 22 двори [1731, с. 59]. 1732 р. – 43 підданих, 38 дворів (1747), 71 хата (1766 [652, арк. 79 зв.]), 142 підданих монастирських (1781 [1775, с. 41]). **Сивки**, деревня (1729, 1766). У володінні КПЛ ґрунтових 17, городників 22 (1713), 22 (1729) [1731, с. 59], 18 (1732), 14 дворів (1747), 25 хат (1766 [1766 [652, арк. 79 зв.])). **Малійки**, деревня (1732), село (1766 [652, арк. 80 зв.]). У володінні КПЛ 14 (1732), 12 дворів (1747), 18 хат (1766 [652, арк. 80 зв.]).

Жидиничі, слобода (1732), деревня (1766, 1781). У володінні КПЛ 13 підданих (1732), 4 двори (1747), 9 хат (1766 [652, арк. 79 зв.]), 20 підданих (1781 [1775, с. 41]).

У 1781 р. фіксуються нові хутори КПЛ **Куцівка** з 2, **Пилня** з 4 і **Пустинки** з 2 посполитими [1775, с. 43, 44]. **Грабовщина**, хутір На думку дослідника А. Курданова [1775, с. 40], хутір Грабовщина виник у середині XVIII ст. як володіння пакульських священників Грабовських. Намісник КПЛ Василь Грабовський мав хутір при р. Пакуль, на якому була гребля з мльном і 2 підсусідки [1775, с. 40].

Зконопниця-Грабовські

I

Філіціан — «в давних годах зашедши с Польши и поселясь сотни Любецкой полку Черниговского в селе Пакуль, служил Всероссийскому престолу в военное время в заграничных, а в мирное во внутренних командированиях».

II

N Філіціанович.

III

Ілля — священник Троїцької церкви с. Пакуль (? — 1742 [1683,арк.157] — 1746 — ?).

IV

Василь — священник Троїцької церкви с. Пакуль (? — 1755 [1906,с.61] — ?). Мав млин на р. Пакуль в одне коло за 5 верст від села (? — 1755 — 1767 — ?). Мав двір з 3 хатами, винокурню, хутір за селом (1767 [1906,с.55]). У 1769 р. намісником Києво-Печерської лаври у с. Пакуль. Мав хутір при р. Пакуль (1781) з млином і 2 підсусідками.

Матвій Ілліч (1725 — ?) — навчався в КМА (1741.7.10. [1683,арк.253зв.] — 1744 — ?), священник Троїцької церкви с. Пакуль (? — 1767 [1906,с.55] — 1773 — ?). Полями і сіножатями тимчасово володів від КПЛ. Мав винокурню. У 1773 р. скаржився на місцевого управителя ієромонаха Іларія, який немовби оббирав лавських підданих.

Андрій Ілліч (1724 — ?) — навчався в КМА (1742 [1683,арк.157] — ?).

Лев Васильович (? — 1742 — 1762 [1905,с.429] — ?) — священник Троїцької церкви с. Пакуль (? — 1784 [1905,с.433] — ?).

Федір Васильович.

Стефан Васильович.

V

Василь Львович (1759 — ?) — канцелярист у відставці (1788). Д.: Ганна Красиловець, донька військового товариша.

Павло Львович (1763 — 1840) — колезький протоколіст (1788), мав з Василем 15 нерозділених підданих у с. Пакуль.

Окремими об'єктами, на яких були «строєння» і піддани, вважалися млини. У розпорядженні КПЛ були такі млини. **Михнівка**, млин Михнівський з 3 дворами (1747), 2 хатами (1766 [652,арк.80зв.]), хутір КПЛ з 4 посполитими (1781 [1775,с.40]). **Пилиповичів (Локотків)** млин, у 1687 р. ГВС розглядав скаргу шляхтича Олександра Биковського на млинаря Демка Локотковського про збитки. Локотківський млин в ур. на р. Пакульці у володінні КПЛ 3 двори (1747), 7 хат (1766) [652,арк.80зв.], хутір при р. Пакуль, гребля з млином і 8 посполитих (1781) [1775,с.40]. **Борисівка**. Млини Борисівський і Пулпудський (у володінні КПЛ 2 і 3 хати (1766 [652,арк.80зв.]), хутір КПЛ, 7 посполитих (1781) [1775,с.41]). **Мостківський** млин, в ур. Пустинка (у володінні КПЛ 2 хати (1766 [652,арк.80зв.]), млин на р. Косовиці. **Чикавка** млин на ур. Чиковці 2 (1766 [652,арк.80зв.]). Хутір КПЛ, 6 посполитих (1781 [1775,с.40]).

Володіння ЧКМ

У сотні мав посполитих у сс. Козли, Неданчичі, д. Левонки, Неданчицькій рудні, лише підсусідків у с. Глібоборисівка, дд. Снітки, Сухі Велички, Розсудів, гуті Мисерській, гуті Неданчицькій. У 1747 р. за монастирем 85 посполитих і 22 підсусідки. Головною маєтністю було с. Козли, в якому 70 посполитих (1747). **Глібоборисівка чи Борисоглібівка**, село (1766 [652,арк.83зв.], 1781). У володінні ЧКМ 3 підсусідські двори (1747), 6 хат (1766 [652,арк.83зв.]), двір кафедри (? – 1739 – 1786), винокурня, 14 посполитих монастирських (1781 [1775,с.52]). Поблизу села хутір того ж монастиря, де пасічний завод і 4 підданих [1775,с.52]. **Шинок** монастирський (1747). **Микольська** церква [1775,с.52]: **священники**: Тимковський Георгій Тимофійович (1739), Хорошкевич Іван Васильович (? – 1739 – 1742 [1698,арк.27] – ?), Погаєвський Федір (? – 1747 – ?), Тимковський Григорій Тимофійович (? – 1747 – ?), дяк: Тимковський Трохим Тимофійович (1739 – 1742 [1698,арк.21зв.]), *паламар*: Лазар Данилович (1739).

Тимковські

I

Тимофій.

II

Георгій Тимофійович (1703 – ?) – священник микольський борисоглібівський (1739). Д.: Марія Тимофіївна N (1716 – ?).

Трохим Тимофійович (1711 – ?) – дяк [1698,арк.21зв.] микольський борисоглібівський (1739 – 1742). Д.: Марія Парфентіївна N (1717 – ?).

III

Іван Георгійович (1738 – ?).

– Уляна Георгіївна (1735 – ?).

– Ганна Трохимівна (1738 – ?).

Хорошкевичі

I

Василь.

II

Іван Васильович (1695 – ?) – другий священник микольський борисоглібівський (? – 1739 – 1742 [1698,арк.27] – ?). Д.: Уляна Титівна N (1702 – ?).

II

Василь Іванович (1728 – ?) – попович (1742 [1698,арк.27]).

Семен Іванович (1735 – ?).

Яків Іванович (1739 – ?).

– Євдокія Іванівна (1737 – ?).

Левонки, деревня (1766 [652,арк.77зв.]) на р. Вешняній Летков. 8 червня 1638 р. «мещане Яско, Кирил, Тимох, Иван Олесци Левоничове подтверждение на грунт свой Микренский» [1915,с.53] отримали королівський привілей Владислава IV. Обозний полковий Олександр Яхимович купив 29 березня 1671 р. у вдови Григорія Левоновича Уляни д. Левонки. Товариш Чернігівського полку Гнат Яхимович докупив у 1680 р. в шляхтича Яська Салионовича маєтність в д. Левонки. Згідно РО володіння військового товариша Івана Молявки, придбане

у 1680 р. у любецьких міщан Левонівчів. Право власності козаків Левонівчів на Левонківський ґрунт (с. Левонки) затвердив чернігівський полковник Яків Лизогуб, а у 1693 р. — Юхим Лизогуб [752,арк.1299-1299зв.]. 20 червня 1702 р. гетьман І. Мазепа надав значковому товаришу Олександру Молявці частину д. Левонки [1731,с.53,127]. Сотника городницького Федора Молявки 16 підданих і 2 ЧКМ (1732). 6 підданих ґрунтових тримав Антін Молявка, після смерті якого вони перейшли до його брата Семена Молявки, який, помираючи, віддав на монастир кафедри архієпископської Чернігівської [1513,арк.107зв.]. Чернігівський кафедральний монастир 3 хати, військовий товариш Іван Молявка 20 хат (1766 [652,арк.77зв.]), його вдова Марфа мала 44 підданих, а Чернігівський кафедральний монастир — 6 підданих (1781 [1775,с.48]).

Будашевські-Левоненки

I

Кирило — брат Прохора і Гапона, мешканець новосельський. У січні 1711 р. продали ґрунти у Любецькій сотні П. Полуботку [1706,с.31], який володів землями біля с. Новосілки, поруч з їх маєтностями [1706,с.32-33].

Прохір.

Гапон.

N (? — ран. 1726) — старинний козак Любецької сотні. Д.: Марія Левониха, вдова (1726), проживала у д. Галки.

II

Семен — малоґрунтовий підданий д. Левонки сотника Ф. Молявки (1732).

Роман — малоґрунтовий підданий д. Левонки сотника Федора Молявки (1732).

Максим — козак с. Красковське (1742).

III

Корнило (1737 — 1791 — ?) — абшитований осавул сотенний (1788). Д.: Єфимія Левонівч, донька отамана сотенного.

IV

Андрій Корнилович (1759 — ?) — абшитований сотенний хорунжий (1787), (1788 — 1794 [1980,с.91]). Корнет (1712). Проживав у с. Петрушин. Д.: Параска Миколаївна (Корзка ?) (1760 — ?), донька значкового товариша.

Будаш Герман Григорович (1893 г., Чернігівська губернія — 1938), українець, неписьменний, селянин. Проживав у с. Тургенево Шмаківського району Приморської (Усурійської) області. Заарештований 12 березня 1938 р. і звинувачений у релігійній діяльності. За рішенням трійки при НКВС 15 червня 1938 р. розстріляний. Реабілітований у 1957 г. постановою Президії Приморського краєвого суду.

Кононівка, деревня (1766 [652,арк.80зв.]). У деревні і хуторі Каленниковому у володінні ЧКМ 4 хати (1766 [652,арк.80зв.]).

Клонів, деревня (1766 [652,арк.71зв.]). Володів Чернігівський кафедральний монастир 2 хатами (1766 [652,арк.71зв.]). **Шинок** бунчукового товариша Семена Полуботка (1747).

Розсудів, деревня (1729, 1766) знаходиться у верхній течії р. Ворзни. В. Розсудевський придбав у Василя Піуна частину «ґрунту» біля с. Неданчичі.

26 червня 1570 р. він отримав підтвердження права на землю названу Розсудовською при Любецькому замку на службу, озеро Святе, і на три служби людей осілих [1975,с.239]. У 1571 р. фіксується облата привілею Сигизмунда-Августа Василю Розсудовському на Розсудовщину з ґрунтами в повіті Любецького [1469,арк.253зв.]. За люстрацією 1615 – 1616 рр. відомо, що на Розсудевщині існувало «три служби», кожна з яких мала перед замком свої обов'язки [2026,с.24,34]. У другій половині XVII ст. Розсудовщиною володів Олександр Розсудевський. За наданням гетьмана Брюховецького писар полковий чернігівський Полуботко (1668) володів шляхетською Розсудовською маєтністю. Гетьман Брюховецький надав йому Розсудовську маєтність з селами, зведеною Полуботком греблею і руднею на р. Ворзні. Полуботко отримав підтвердження на рудні Ведведівську і Радківську у Розсудовщині. У 1679 і 1681 рр. ця маєтність була підтверджена гетьманом І. Самойловичем Л. Полуботку, царем 1681 і 1689 рр. Леонтій Артемович Полуботок надав можливість поселенцям розширити д. Розсудів [1939,с.182], яка належала до с. Довжик, заснованого на куплених ним ґрунтах. Спадково перейшло до його сина Павла Полуботка. 1729 р. селом (13 дворів) володіли Андрій і Яків Павловичі Полуботки [1731,с.49], 9 дворів (1732). Під опікою Андрія Павловича перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. За даними РО знаходилось у володінні його вдови Анастасія Степанівна Леонтович, яка мала тут 13 хат підданих (1766 [652,арк.83зв.]). 2 двори тримав священник Гаврило Ярофійович (1732), Чернігівський кафедральний монастир – 2 хати (1766 [652,арк.75зв.]). Шинки два бунчукового товариша Семена Полуботка (1747), ЧКМ (1747). Належало до приходу радківської церкви.

Розсудівська рудня на р. Ворзна. У 1672 р. полковий сотник Леонтій Полуботок отримав дозвіл полковника у своїй маєтності Розсудовщині на р. Ворзні побудувати рудню [1999,с.211]. У 1718 р. на чолі з Федором Шкуренком 4 посполитих склали присягу. П. Полуботок (1723 [1803,с.495]), бунчукові товариші Полуботки мали 14 підданих (1732), вдови Анастасії Полуботок 17 хат підданих (1766 [652,арк.82зв.]), рудня Шкурина, хутір (1781) винокурений завод, млин, цегельний завод і 21 підданий бригадира Милорадовича (1781 [1775,с.55]).

Розсудовські

Були нобілітовані за часів Сигизмунда II Августа [2028,с.639]. У XVII ст. відомі в Брестсько-Литовському воеводстві [2038,с.259].

I

Захар – шляхтич гербу Рох III [2038,с.265].

Клим.

II

Вавринець Захарович (1578).

Василь Климович – любецький шляхтич, намісник київським [1975,с.858]. В середині XVI ст. він придбав у Василя Піуна частину «ґрунту» біля д. Неданчичі. 26 червня 1570 р. підтвердження Василю Климовичу Розсудовською з Києва на землю Розсудовську і озера Святе і на 3 служби людей осілих при Любецькому замку [1975,с.238]. 5 липня 1570 р. отримав королівський привілей на селище Новоселицю, заставне від землянина київського Семена Гринковича

між Києвом і Білою Церквою на р. Ірпінь [1975,с.239]. Проживав у Києві, 26 червня 1570 р. отримав підтвердження на землю Розсудовську і озеро Святе і на три служби людей осілих в любецькому замку. 18 червня 1593 р. декрет між Росудовськими і Висоцьким про добра розсудовські до замку Любецького належачі [1975,с.447]. 5 травня 1595 р. отримали підтвердження на три служби і озеро Святе в Росудовщині [1975,с.450].

Богдан — отримав у заставу від Миколи Івашенцевича-Макаревича містечко Новоселицю у Київському воеводстві над р. Ірпенем від Києва в 2 милях. У 1579 р. продав Богущу Гулкевичу Глібовському за 100 коп навечно з грунтами [1469,арк.263,270зв.].

III

Микола (? — 1598 — 1622 — ран. 1629) — 29 березня 1615 р. жовнір Древошевський уступив 1/2 с. Малижина і с. Осняки, спустошеними «москвою», у Любецькому старостві йому з дружиною [1975,с.569]. Д.: (1615) Ядвіга Сулимирська (? — 1600 — 1644 — ?). У 1636 р. тримала Малежин і Осники [2027,с.208], у 1643 р. у с. Горбове позивала Сіножацького і ловчого Станіслава Яблоновського про наїзд на маєток с. Горбове [1469,арк.181].

IV

— Теофіла Розсудовська — за першим чоловіком успадкувала ленну маєтність с. Козляничі Чернігівського повіту [1904,с.85]. Ч.: Ян Сіножацький (? — 1638) 8 травня 1630 р. отримав привілей на пустош Вербцизну в тракці Новгородському після смерті судді новгородського Мартина Божковського Заселив пусте селище Копачів при впадінні р. Смолянки до Десни. Його брат Криштоф відзначився колонізацією Роменщини, отримавши привілей ленним правом 12 листопада 1620 р. [1975,с.618]. Кшиштоф Сіножацький продав пустош Вербу над однойменною річкою за 2 000 злотих Пісочинському [1902,с.187]. Але це було незаконно, так як власником був його брат Ян, який відмовився передавати маєток. В листопаді 1638 р. разом з дружиною позивався Пісочинським до Новгородського гродського суду, через їх неявку суд присудив конфіскацію маєтностей. За подимним 1638 р. тут було чотири дими. 2) (1644) Мартин Київський.

Олександр — шляхтич, відомий на чолі козацького загону під Черніговом на час Смоленської війни у 1633 р. [2000,с.9]. Командир козацької частини (козацький полковник), який у 1633 р разом з полковником Вовком планував облогу Новгород-Сіверського [1904,с.122,125,129]. 18 березня 1643 р. стався арешт між Росудовським і ловчим нурським Яблоновським за села Мележин і Осняки [1975,с.693]. У другій половині XVII ст. Росудовською землею володів козак Олександр Росудовський [1731,с.49].

Федір — разом з Олександром Розсудовським і вдовою Миколи Розсудовського тримав сс. Миси, Неданчиці, Голенища, де за ними у 1629 р. 6 димів, 8 городників, 2 млинових кола (1629 [1721,с.405]).

Юрій — у 1633 р. зиск від нього про виплату Івану Сіножацьким 3000 злотих [1469,арк.34зв.].

Григорій — у 1646 р. отримав запис вічистий від нього Івану Луховському з добр Седлиська з д. Сущовки у воеводстві Київському в ключі Любецькому

кордонами з одного боку Коробичі, а з другого Пятичекі Осняки [1469, арк. 129 зв.]. 26 січня 1646 р. посесія вічиста від нього Яну Жосовському добр Седлиська і Сушовки [1469, арк. 133 зв.].

У

Лукаш — ротмістр королівський (1660 [2038, с. 259]).

Воєдило-Шкура

I

Іван.

II

Федір Іванович — мешканець Розсудівської рудні (1718 [1783, с. 189]).

Іван Іванович (? — 1729 — ран. 1739). Д.: Тетяна Леонтіївна N (1678 — ?), вдова (1739).

Гаврило (? — 1729 — ?).

Леонтій Іванович (1668 — ?) — проживав у с. Лесківці, на дворі племінника Прокопа Шкура (1740).

II

Мартин Федорович Шкура (1695 — 1739 — ?) — рудник розсудівський (? — 1732 — 1739 — ?). Його швагро — священник радківський Андрій Якович Паславський. Д.: Тетяна Григорівна N (1703 — ?), донька священника радківського.

Мартин Іванович (1714 — 1739 — ?) — у 1739 р. проживав на одному дворі з двоюрідним братом Мартином.

Прокіп Іванович (1717 — ?) — мешканець д. Леськівки (1739), священник покровський радківський (1744 [1982, с. 10] — 1752 [1982, с. 10]), з ним проживав (1739) дядько Леонтій Іванович N (1668 — ?). Д.: Гафія Карпівна N (1721 — ?).

Семен Іванович (1729 — ?) — осиротів. Служив при любецькому ігумену Юсифу Булатовичу. Уставщик в радківській церкві. Священик с. Малий Листвин.

III

Михайло Мартинович (1718 — ?). Д.: Зіновія Іванівна N (1722 — ?).

Григорій Мартинович (1726 — ?)

Ганна Мартинівна (1731 — ?)

Іван Прокопович (1741.6.04. — ?) — священник покровський радківський (1769 — 1788 — ?). Мав 43 підданих у 3 селах. Д.: Тетяна Леонідова, донька мешканця чернігівського. Мали сина Василя (1772 — ?), доньку Марію (1778 — ?).

5 представників роду Воєдило — мешканці с. Бихальцохівка, 1 — с. Великі Осняки, 1 — с. Гучин внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945, с. 487, 489].

Лугова рудня чи Димарка на р. Димарка (1676) ЧКМ. **Димарська чи архирейська гута** на «сельчанському Величківському ґрунті» того ж монастиря (? — 1723 — 1786). Гутник Іван Федорович і 9 дворів (1739). Дворів 8 (1781).

Володіння Чернігівського Іллінського Троїцького монастиря.

У сотні ченці мали поселитих у 3 деревнях (Петруші, Убежичі, Грабів), крім того лише підсусідків у с. Зліїв, дд. Кисле, Молочки, Вороб'ї. Всього 15 поселитих і 15 підсусідків (1747). Це на багато менше, ніж зафіксувало Генеральне слідство про маєтки.

Петруші, деревня (1729), село (1766) «с храмом св. Духа, на половині до-роги между Любечем и Репками, в 50 вер. от Городни и в 45 от Чернигова» [1862,с.233]. Родова маєтність любецьких шляхтичів Петрушенків (Петрушинських, Петрушів), які володіли за Сигізмунда II Августа Катержинською землею, де згодом виникло село Петруші [2026,с.34]. У 1702 р. Петрушівщина була продана любецьким священиком Григорієм Пронкевичем ЧТМ. У 1703 р. любецькі зем'яни Моїсей і Данило Петрушичі продали частину деревні тому ж монастирю. У 1713 р. тут 9 ґрунтових дворів, у 1729 р. — 31 [1731,с.58]. У 1733 р. місцевий священик Михайло купив у мешканця с. Кротин та свого зятя, Юрія Горковича частину Петрушинщини. У 1748 р. Петрушівський ґрунт був у власності Марини Красковської, доньки любецького священика Григорія Пронкевича [752,арк.595-595зв.,596-597,599-599зв.,604-605]. ЧТМ мав двір з слугами (1740), 23 двори (1732), 7 посполитських і 6 підсусідських дворів (1747), 54 посполитські хати (1766 [652,арк.65зв.]). **Шинюк** ЧТМ (1747). **Святодухівська церква**: *священики*: Леонтович Михайло Іванович (? — 1729 [791,арк.1] — 1771 [1379,арк.1] — ?), *дьяк*: Петро Остапович (1740), *паламар*: Ксенофонт (1740).

Петрушенки (Петрушинські)

I

N — Кочержинська земля предкам надана королем Сигізмундом-Августом [2027,с.90]. Мабуть, він був засновником с. Петруші.

II

Юрій — любецький землянин. 7 вересня 1634 р. разом з братами отримав привілей з підтвердженням предківських ґрунтів Кочержинської землі [2027,с.202]. За люстрацією 1636 р. згідно привілею 1634 р. тримав з братами Кочержинську землю [2027,с.202].

Данило Петрушенко (Петруш) — любецький землянин. 4 березня 1622 р. Василь і Андрій Посудевські продали йому за 32 копи половину свого маєтку Обиймичей в ґрунті Пльохівському [1939,с.464-466]. У 1633 р. купив у Давида і Василя Кононовичів— Посудевських частину землі обиймицької [1939,с.193]. За люстрацією 1636 р. згідно привілею 1634 р. тримав з братами Кочержинську землю [2027,с.202].

Наум — любецький землянин. За люстрацією 1636 р. згідно привілею 1634 р. тримав з братами Кирилом, Радком, Марком Кочержинську землю [2027,с.202].

Кирило — любецький землянин (1636).

Радко — любецький землянин (1636).

Марко — любецький землянин (1636). Шляхтичі Петруші були серед скаржників на любецького старосту М. Калиновського 1643 р. [1884,с.78-79].

III

Андрій Петрушенко — козак чернігівський (1649).

Герасим.

Степан.

Адам.

Василь.

IV

– Ганна Андріївна.

Пилип Герасименко – козак петрушинський [1803,с.380].

Федір Степанович – козак петрушинський [1803,с.380].

Михайло Адамович – козак петрушинський [1803,с.380].

Артем Васковий – козак петрушинський. Продав разом з Пилипом, Федором і Михайлом грунт Ільїнщину під с. Петрушами П. Полуботку, затверджений останню гетьманським універсалом від 18 травня 1716 р. [1803,с.380] Підтримує думку С. Горобця, що близькість походження назв с. Петруші і с. Петрушин вказує, що родина Петрушенків (Петрушинських) були їх засновниками.

Леонтовичі

I

Іван.

II

Михайло Іванович (1698 – ?) – священник святодухівський петрушинський (? – 1733 – 1744 [1683,арк.183] – ?). Д.: Наталія Іванівна N (1702 – ?).

III

Влас Михайлович (1723 – ?).

Опанас Михайлович (1727 – ?).

Кирило Михайлович (1728 – ?) – навчався у КМА (1742 – 1744 [1683,арк.183] – ?).

Григорій Михайлович (1732 – ?).

– Меланія Михайлівна (1729 – ?).

– Марія Михайлівна (1731 – ?).

Грабів, у люстрації Любецького староства 1616 р. зазначено: «Въ Любецкой волости непосредственно замку принадлежатъ села: ... Грабовъ между болотомъ Замглаемъ и Опаристымъ (10 дымовъ)» [2011,с.251]. У 1622 р. тут 6 підданих [2027,с.122]. Любецький та лоевський староста М. Калиновський передав дружині, а затвердив у 1647 р. за Флоріном Борисовичем Рев'ячичем, священником П'ятицької церкви Любеча. Відомий і Грабівський «остров» [1929,с.111,112]. На куплених грунтах поселена ченцями Троїцького монастиря. У 1713 р. тут 17 gruntових дворів, у 1729 р. – 16 двір [1731,с.58], у 1732 р. 10, у 1747 р. 4 посполитські і 2 підсусідські двори. На ранг чернігівського полковника тут 3 підданих у 2 дворах (1732). За даними РО залишалася у володінні ЧТМ [1915,с.48], де у нього 19 хат підданих [652,арк.66зв.]. **Шинок** монастирський (1747).

Молочки, деревня (1718, 1766). Належало на гетьманський двір. Павло Полуботок мав 1 двір [1761,с.269]. Андрій Павлович Полуботок тримав 1 двір (1729) [1731,с.49]. У 1732 р. Полуботки, ЧТМ, сотник Савич тримали по одному підданому. Бунчуковий товариш Йосип Рашевський мав 2 хати підданих (1766 [528,арк.68зв.]), ЧТМ тримав 1 хату (1766 [528,арк.68зв.]), яку купив ще до 1729 р. [1731,с.63]. Представник роду засновників **Молочок** Кіндрат був свідком під час написання заповіту у Любечі (1666). Родове ім'я зберігалася і Кіндрат Молочко виступав малоgruntовим підданим ЧТМ д. Молочки у 1732 р.,

а Микита Григорович Молочко, будучи монастирським підсусідком, у 1747 р. проживав у деревні, маючи коня і вола.

Гутище, хутір (1767, 1781) у володінні Чернігівського Троїцького монастиря [1940, с. 52]. У 1767 р. 9 дворів. Винокурений завод і 8 підданих підкоморія Григорія Закревського (1781 [1775, с. 53]).

Володіння Любецького монастиря

Ченці мали 21 посполитого у Любечі, дд. Кукарі, Снітки, Скугарі (1747).

Кукарі, деревня (1666, 1766) «під самим Любечем». Родовий маєток любецьких зем'ян та міщан Кукар. 1664 р. Іван Кукар продав ґрунти в Голенишовщині райці Чернігівського магістрату Отроху Ігнатовичу [1219, арк. 1]. У 1666 р. два двори селянські ґрунтові і 2 бобилів. «Да к той же деревни Кукорем вотчина. Владеют той деревни Кукарей крестьянин Калинникъ Никитин с товарищи без медвеной дани» (1666). У Межигірському монастирі поминався рід з Кукарів Діонісія Вербицького з дружиною Тетяною і зятем Степаном [1688, арк. 314]. У 1732 р. 1 підсусідок Степана Лопати, потім його вдови, 2 підсусідки значкового товариша Прокопа Ісаєвича, 1 підданий Полуботків. Посполиті належали на уряд полковників, Мазепа відібрав на булаву, у 1704 р. подарував Любецькому монастирю, ченці якого мали городників 9 (1713). Згідно з царською грамотою у 1708 р. 2 двори полковника Павла Полуботка, які пізніше тримали його сини Андрій і Яків [1731, с. 49]. За даними РО частиною села володів Петро Милорадович [1929, с. 52]. Любецький Антонівський монастир мав 7 підданих (1732), 10 хат (1766 [652, арк. 73зв.]). Прокіп Затиркевич мав ґрунти в д. Кукарах (1750), які захопив у Любецького монастиря. Тут проживав значковий товариш Чернігівського полку (? – 1741 – 1743 – ?) Андрій Злотнецький. **Шинок** Любецького монастиря.

Чорне духовенство також мало володіння у сотні. На них претендували світські можновладці. У 1723 р. любецький священик Гаврило Ярофійович вимушений був скласти чолобитну до царя про захоплення його ґрунтів бунчуковим товаришем Семеном Лизогобом. У 1732 р. у нього захопив Клімівський острів бунчуковий товариш Семен Лизогуб. Протопом Максимович мав по 1 підсусідку у с. Кротині і д. Кислі. У Любечі по 2 підсусідки мали місцеві священики Ф. Горбик і С. Гаврилович. Єдиним священиком, хто мав посполитого, був кротинський Г. Широкавський, який крім того, у с. Кротині мав підсусідка. С. Гаврилович також мав 2 підсусідків у С. Високін, а Ф. Горбик 3 у д. Присілок. Четвертим священиком, який мав 2 підсусідків у Любечі був чернігівський А. Сібірський. Зять Полоницьких перейняв від них у д. Кезі 5, а у д. Шумани 2 підсусідків. Священик любецький Г. Єлисеєв мав 2 підсусідків у д. Коробки, по 2 підсусідки мали священики козлинський Я. Стефанович у своєму селі, священик сибирезький Василь у д. Зубахи, по 1 – радківський П. Шкура і назовський Кіндрат у своїх селах.

Володіння Посудевських. 53 посполитих і 47 підсусідків (1747). Посполиті розподілялися наступним чином: дд. Снітки 16, Пльохів 10, Бурки 17. Посудевські посполиті складали 6% цієї соціальної категорії у сотні. Підсусідків Посудевські мали в містечку, селі, 3 деревнях, хуторі, рудні і гуті, з них найбіль-

ша кількість у д. Мокрі Велички 10, Гута Нова 9, Рудня Угловська 8. Посудевські підсусідки складали 12% цієї соціальної категорії у сотні. Крім того, вдова Рашевського Ірина Дем'янівна Посудевська (? – 1695 – ран. 1750), у 1741 р. у д. Вертіївці мала двір житловий і 11 дворів підданих, м. Любеч 1, д. Кролчі 2 – всього 14, у 1747 р. 7 посполитих у д. Посохівці, 3 в Любечі.

Вертіївка, деревня (1729). Поселена Дем'яном Посудевським на куплених у 1656 р. ґрунтах. Духівницею передав доньці Ірині, яка вийшла заміж за Григорія Рашевського, другим шлюбом за Желяховського. У 1729 р. за нею в деревне рахувалося 15 дворів підданих [1731,с.62]. У 1732 р. бунчуковий товариш Йосип Рашевський мав 15 підданих.

Вертецька рудня Федора Посудевського (1732) з 4 підданими, вдови Марфи Посудевської 8 хат (1766 [652,арк.82зв.]).

М'якшунівка, деревня (1739). **М'якшунівка**, хутір (1767, 1781) Винокурений завод, приїжджий двір і 10 підданих бунчукового товариша Івана Посудевського (1781 [1775,с.53]). Петро Федорович Посудевський мав володіння д. М'якшунівці (3 хати), при гуті М'якшунівській (4 хати) (1781 [1775,с.39]). Налезало до приходу церкви с. Борисоглібовки. **М'якшунівська гута** заснована на р. Вертечі Федором Романовичем Посудевським в 1751 – 1760 рр. 4 хати (1760), його вдова скляний завод з Тарасевичським островом Марфа Іванівна [1940,с.77] (при хуторі і гуті вдови Марфи Посудевської 10 (1766 [652,арк.82зв.])).

М'якшуни

I

Семен.

II

Остап Семенович (1675 – 1739 – ?) – посполитий с. М'якшунівки, при сл. Новий Млин значкового товариша Федора Посудевського (1732). Д.: Єфимія Григорівна N (1699 – ?).

Григорій Семенович (1697 – 1739 – ?) – посполитий с. М'якшунівки, при сл. Новий Млин значкового товариша Федора Посудевського (1732). Д.: Маріана Савівна N (1709 – ?).

III

Павло Остапович (1719 – ?) – посполитий с. М'якшунівки. Д.: Гафія Григорівна N (1720 – ?).

Михайло Григорович (1731 – ?) – посполитий с. М'якшунівки.

– Марія Григорівна (1735 – ?).

Залізна гута, **гута Посудевського**, хутір, **Желізницька гута** при болоті Железниця у володінні сотника полкового Федора Посудевського (1751), його сина Івана (1767 [1940,с.60]), сина Петра (1781).

Дубина (Гирмонка), хутір (1781). 1 двір бунчукового товариша Івана Посудевського (1781 [1775,с.580]) і ще один хутір бунчукового товариша Івана Посудевського, де у нього винокурня і 22 підданих (1781 [1775,с.54]).

Володіння Лизогубів: 162 посполитих, 71 підсусідок, 22 служителі (1747). Посполиті розподілялися наступним чином: с. Довжик 27, дд. Гунківка 25, Унуч-

ки 19, Павлівка 17, с. Пльохів 16, д. Антоновичі 10, с. Високін 9, дд. Семаки і Петрички по 7, с. Пересажа і д. Табаївка по 6, д. Миси 5, містечко Любеч і д. Скугари по 3, д. Козли 2. Лизогубівські посполиті складали 18% цієї соціальної категорії у сотні. Підсусідків Лизогуби мали в 2 селах, 9 деревнях, слободі, рудні і 3 гутах, з них найбільша кількість у Старій Гуті (12), с. Шибиринівці (9), д. Павлівці (9). Лизогубівські підсусідки складали 19% цієї соціальної категорії у сотні. Лизогуби зазіхали на монастирські ґрунти в сс. Шибиринівці і Антоновичах.

Вертецька рудня (Унучкова, Посудевська, Стара Вертецька), (Грабова, Грабовка, Грабовська) на р. Вертеч. Збудував С. Лизогуб у 1707 р., здавалась в оренду Грабам (з 1730 р. — Грабовка). Бунчукового товариша Семена Лизогуба. Рудник можний Дем'ян Граб з 4 підданими (1732). Вдова Ірина Лизогуб мала 6 хат (1766 [652,арк.82зв.]).

Грабовка (Грабівська) рудня здавалась в оренду Грабам (з 1730 р. — Грабовка). Налезала Лизогубу (4 двори, 1739). Після його смерті в 1734 р. володіння залишилися за вдовою Іриною Іванівною Скоропадською 2 (1760), 3 хати (1766 [652,арк.82зв.]). Рудником був Яків Мартинович (1739).

Вертецька гута, Старе гутище, д. (1767), Лизогубова стара гута (1740 [1940,с.45,67]), (хутір Іванківський завод [1940,с.63]) на р. Вертеч поблизу с. Борисоглібівки, за версією В. Модзалевського, поселена Юхимом чи Семеном Лизогубами. Існувала у 1712 р. [1940,с.87] Останній тимав тут 9 дворів (1730), 18 підданих (1732). Гутники Лука Федорович (1732), Дем'ян Васильович (1739), Савка (1740). 3 двори з 3 хатами мав Петро Семенович Лизогуб (1751 [1940,с.67]), 1760 р. мала 9 дворів і належала вдові бунчукового товариша Ірині Лизогуб, доньці гетьмана Скоропадського, а 1767 р. 4 двори у неї і 4 двори у КПЛ. Ганна Василівна Лизогуб вийшла заміж за Григорія Закревського. Він (Старовертецька гута) тут тримав 4 двори і 4 хати.

Нова гута, Лизогубова нова гута поблизу с. Борисоглібівки. Існувала 1732 — 1740 рр. [1940,с.67]. У 1732 р. 4 підданих, 1739 р. — 4 двори. Гутники Сава Семенів (? — 1732 — 1738 — ?), Дем'ян Іванович (1739), Собачка (1753 [1940,с.67]).

Папірня Лизогуба з єдиним двором папірника Корнила Олексійовича (1739), бунчукового товариша Петра Лизогуба. Хутір Папірня (1781) паперовий завод з млином бригадира Милорадовича (1781 [1775,с.55]).

Вертеча, хутір. У 1732 р. бунчуковий товариш Семен Лизогуб напав на хуторян, побив монастирського старосту, захопив 118 возів сіна, привласнив хутір. Ірадїон Жураковський направив до ГВС повірених ієромонаха Тихона і ченця Зосима [683,арк.3]. **Вертейки**, деревня. У 1766 р. бунчуковий товариш Яків Лизогуб мав 4 хати підданих (1766 [652,арк.63зв.]).

Вертики (Вертейки)

I

Мануїло — любецький землянин (? — 1636 — ?). 14 березня 1634 р. отримав з братами привілей на землю Кувечинську і четверту частину від Грицька Милковича, надану попередніми королями [2027,с.202]. У 1636 р. дав присягу про володіння Тупиць, у яких погоріли привілеї [2027,с.92].

Тишко — любецький землянин (? — 1636 — 1645 — ?), згадується у с. Кисломому (1645 [1604,арк.1]).

Федір — любецький землянин (? — 1636 — ?).

Терех — любецький землянин (? — 1636 — ?).

II

Опанас (? — ран. 1692).

Іван (? — ран. 1692) — тримав у с. Вертейках ґрунти батьківські, сіножать, борти дерева і дерева для бортництва придатні.

N

Семен.

III

— Гафія Опанасівна (? — ран. 1692) — отримала спадок від дядька Івана. Ч.: Юхим Кирилович Костомаха. 23 березня 1692 р. продав дядьківський спадок дружини Л. Полуботку за 40 золотих.

Захар Семенович — житель д. Довжик (1693).

Юхим N Д.: NN Семак.

Іван — свідок купчої у 1694 р. від Семака до Л. Полуботка.

IV

Прокіп Юхимович — мешкав у с. Семаках. Виховувався бабою Мариною Семак, згідно заповіту якої у 1692 р. отримав усі її маєтності [1928,с.319]. 31 січня 1693 р. продав ці ґрунти Л. Полуботку.

V

N Д.: Ганна NN, у 1732 р. вдова, піддана значкового товариша Бакуринського у с. Ріпках.

Іван — підданий значкового товариша Бакуринського у с. Ріпках (1732).

Петрики (Петрички), деревня (1724, 1766). за царською грамотою 1708 р. 1 двір полковника Павла Полуботка [1761,с.264], які тримали його сини Андрій і Яків [1731,с.49]. В опіці Андрія перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. В 1740 р. тут 3 двори. За даними РО знаходилось у володінні його вдови Анастасії Степанівни Леонтович, яка мала тут 2 хати підданих (1766 [652,арк.64зв.]). Юхим Лизогуб та його син, бунчуковий товариш Семен Лизогуб скуповували ґрунти. Останньому жалуваною грамотою 1719 р. підтверджена, в 1729 р. тут у нього 12 дворів [1731,с.51]. Іван Семенович Лизогуб 14 дворів і 1 підсусідок Полуботка (1732). Бунчуковий товариш Яків Лизогуб тримав 15 хат (1766 [652,арк.64зв.]). У приході Покровської церкви м. Любеча (1739).

Семаки, деревня (1729, 1766 [652,арк.64зв.]) на р. Муравлі, в приході Перескєйської церкви м. Любеча. Любецькі бояри Семаковичі від О. Гаштольда отримали Моравельську землю де згодом виникла д. Семаки [2028,с.639]. Федір і дружина Марія Щуровські отримали в заклад д. Семаків від мстиславського воєводи Остафія Тишкевича (1613). У 1693 — 1695 рр. частину Семаковщини від Семаків придбав Л. Полуботок [1706,с.11-12,15-17]. Чернігівський полковник Я. Лизогуб 1695 р. отримав універсал гетьмана Івана Мазепи на д. Семаки. У своєму тестаменті Я. Лизогуб називав ці землі «отчизними» і «дідизними» [1731,с.51]. Юхим Лизогуб та його син, бунчуковий товариш Семен

Лизогуб володіли нею. Останньому універсалом Скоропадського від 30 серпня 1709 р. на Семаки як дідищу і отчизну [1731,с.265], жалуваною грамотою у 1719 р. підтверджена, у 1713 р. тут у нього 9, у 1724 р. – 10 [1803,с.500], у 1729 р. – 11 дворів [1731,с.51]. Іван Семенович Лизогуб тримав 17 дворів підданих (1732), прийжджий двір (? – 1732 – 1740 – ?) з прикажчиком Андрієм Васильовичем Малиновським. У 1743 – 1746 рр. місцевий козак Сава Рогозинський скаржився до ГВС на бунчукового товариша Івана Лизогуба за захоплення його ґрунту [706,арк.2;721,арк.1]. За Румянцевським описом селом володів бунчуковий товариш Я. І. Лизогуб, де у нього 20 хат підданих. **Шинок** бунчукового товариша Івана Лизогуба (1747).

Семаки (Семаки – Злобинські)

Моравельську землю, де виникло д. Семаки (Ріпкинський район, Мохначівська сільська рада). Моравельською землею володіли Семаки, предкам надана Гаштольдом, підтверджена королем і служба при старості [2027,с.90]. Згодом Семаковичі стали носити прізвище Злобицьких чи Злобицьких-Семаковичів [2026,с.34].

I

Антін – основоположник роду.

II

Федько Антонович – 20 лютого 1581 р. Федько Антонович отримав підтвердження короля Стефана Баторія, надану Сигизмундом-Августом [1720,с.228].

III

Іван Антонович – Погариську і Олексіївську землі тримали Антоновичі (1616 [2027,с.87]). З братом володів Погариською землею (1636 [2027,с.197]).

Тимох Антонович – з братом володів Погариською землею (1636 [2027,с.197]). 15 березня 1623 р. за боярами погариськими були заховані їх права на землю погариську і олексіївську і на острів Пльховський, до тої ж землі належачий [1975,с.633].

Хома Семакович Злоба (? – 1636 – ?) – любецький землянин, який 10 березня 1623 р. отримав на служби боярські маєтність у с. Кувечичі в острові Жичинському в Любецькому старостві [1975,с.633]. 2 березня 1635 р. королівський привілей йому і братам на землю Моравейську з селищем Сухим, з сіножатями і островом Захлаєвським, стверджуючи надання попередніх королів [2027,с.124]. Його тестамент на «кґрунта по жене его позосталие Мурашковские, смежные к кґрунтам Вертийковским, также и на кґрунта Мудраля» [1928,с.319]. Д.: (1632) Любов Мурашка (? – бл. 1652 [1928,с.319]). 20 серпня 1634 р. отримала королівський привілей з підтвердженням уступки Моравельської землі і Скиданська Івану і Мартину Мелешковичам та Назару Томіловичу Пашкам з братією, які названі на час люстрації у 1636 р. Злобами [2027,с.200]. Мали чотирьох синів.

Ян Семакович Злоба – любецький землянин (? – 1636 – ?).

Семен Семакович Злоба – любецький землянин (? – 1636 – ?).

IV

Юрій – мав володіння у с. Антоновичі [1638,арк.1]. Д.: Пуля Михайлівна Демидова-Величковська [1638,арк.1] 1685 р. тримала разом з Артемом Кири-

ловичем і Василем Пантелеймоновичем Демидовими-Величковськими хутір в с. Величках [1638,арк.1].

Онисько.

Кіндрат Юрченко Семак (? – 1676 – ?) – покозачений шляхтич (1676 [1503,арк.24]).

Кіндрат Семак – шляхтич (1676 [1503,арк.24]). Д.: Марина N N (? – 1693.22.01.). У 1692 р. написала тестамент, за яким усі свої маєтності залишала своєму онуку і вихованцю Прокопу Юхимовичу [1928,с.319].

Федір Семенович Семак (? – 1676 – ран. 1695) – покозачений шляхтич (1667 [1503,арк.24]). Д.: Олена Гнатівна N (? – 1696 – ?). 25 травня 1695 р. продала одну частину семаківського ґрунту П. Полуботку [1743,с.1033]. Проживала у с. Довжик.

Лаврін Злоба – шляхтич с. Антоновичі [1638,арк.1]. З купчого листа 1676 р. відомо, що бояри Антоновичі володіли «плицом» у передмісті Любеча [1760,с.239].

Григорій Семенович Семак – любецький землянин. Йому з Федором Семаком належала сл. Буровицю, де поставили буди з Леоном Остаповичем, а з Марком Кимберовичем – над р. Гирянкою два лавинних майдани [1603,арк.2].

V

Василь Онищенко – шляхтич (1694) [1706,с.17], мешканець с. Довжик. 13 квітня 1694 р. продав частину батьківських і дідівських семаківських ґрунтів за 20 талерів П. Полуботку.

– N Кіндратівна (? – ран. 1692) Ч.: Юхим Вертейка (? – ран. 1692).

Ярмола Федорович Семак – житель д. Довжик (1695).

– N Федорівна. Ч.: (1695) Михайло Семенович.

Лесь Лаврінович Злоба – шляхтич с. Антоновичі (1685 [1638,арк.1]).

Юсько Злоба – мешканець антоновичський (1691 [1760,с.250]).

VI

Пархом – житель с. Семаківки (1687 [1600,арк.1]). 30 січня 1725 р. залишив тестамент, під яким підписалися священник с. Полуботок Іван Андрійович, Григорій Петров, мешканці сядрицькі Андрій Антипенко і Федір Харченко [1589,арк.1]. Майно розподілив між двома зятями – Григорієм Веремієнком і Процьком Сенютою та доньками.

– N Василівна. Ч.: Тиміш Волохов, житель козлянський.

– N Василівна. Ч.: Леон Ігнащенко, житель козлянський.

VII

Григорій Семак – козак-підсусідок седнівський (1732).

Іван Гришкович – козак с. Пльохів Любенської сотні (1750 [532,арк.76]).

– N Пархомівна. Ч.: (1725) Процько Сенюта [1589,арк.1], мешканець с. Високинь, підданий малоґрунтовой священника любецького Горбика (1732).

– Анастасія Пархомівна (1681 – 1740 – ?) – мешканка сядрицька (1740). Мала синів Василя (1719 – ?), Якова (1721 – ?), доньку Параску (1711 – ?). Ч.: (? – 1711 – 1740 – ?) Григорій Іванович Веремієнко (1666 – 1740 – ?), козак сядрицький [1589,арк.1]. 1739 р. продав двір у с. Семаки А. Дуніну-Борковському.

— Євдокія Пархомівна (1725).

— Олена Пархомівна (1725).

Герасим Злоба — козак Любецької сотні (1738).

Озерська гута, Озерна, Собача, Виселок, хутір. 3 двори тримав бунчуковий товариш Василь Семенович Лизогуб (1751 [1940,с.85]). Передав доньці Марфі, заміжній за генерал-майором Олександром Івановичем Рігельманом, за яким тут 4 двори, 8 підданих (1781 [1775,с.54]).

Гунківка (Гунківська) рудня (1718). Яків Лизогуб купив 8 дворів (1729 [1731,с.59]). Працювали рудник Іван Живий і з ним 8 робітників, а окремо проживали 9 підданих (1732). Бунчуковий товариш Ілля Лизогуб мав 34 хати (1766 [652,арк.75зв.]). Іван Іванович **Живий** (1695 — ?) — рудник на Гунківській рудні (? — 1732 — 1739 — ?). Д.: Феодора Зіновіївна N (1705 — ?), мали сина Максима (1720 — ?), доньок Гафію (1725 — ?), Наталію (1728 — ?), Марію (1734 — ?), Євдокію (1736 — ?).

Углівка, деревня (1729), сл. Углівська. Юхим Лизогуб та його син, бунчуковий товариш Семен Лизогуб скуповували ґрунти. Останньому підтверджена жалуваною грамотою у 1719 р., у 1729 р. тут у його володінні 7 дворів [1731,с.51].

Рудня Углівська на р. Муравля бунчукового товариша Семена Лизогуба, на якого працювали рудник Гаврило Шкура з 6 робітниками, серед яких Михайло Шкура (1732). 7 хатами володів бунчуковий товариш Антін Лизогуб (1766 [652,арк.73зв.]).

Гирмонівський (Гирмонка), хутір (1767, 1781). 1 двір з 1 хатою бунчуково-го товариша Петра Лизогуба (1781 [1775,с.50]).

Поруч з Лизогубом простори Любеччини активно освоювали місцевий сотник В. Устимович.

Устимовичі

I

Василь — сотник любецький (1681 [1220,арк.1] — 1687.11. [1553,арк.1]), осавул полковий чернігівський (1687 — 1690.24.10. [1640,арк.1] — ?), значковий товариш (? — 1695.9.05. [1643,арк.1] — ?), сотник вибельський (? — 1698.30.05. — 1701 [1222,арк.2] — ?). Шляхтянка Кривська-Александрович у 1687 р. скаржилася йому як любецькому сотнику на пасинка полкового сотника Маценка про покіс трави на урочищі Германка. У 1681 р. купив у любецького міщанина Тимофія Телениченка сад [1220,арк.1]. 30 травня 1698 р. продав ґрунт під Любечем місцевому монастирю. 28 квітня 1699 р. гетьман Мазепа надав універсал на уступку ним двох млинів під Любечем і одного на р. Гончариці Любецькому монастирю [1801,с.233]. 24 вересня 1699 р. уступив плец поблизу Любеча біля р. Гончарища [1861,с.212]. Полковник Лизогуб після полкового обозного Байдака надав Устимовичу с. Велику Вісь [1731,с.17]. Мешкав у с. Посухівці [1513,арк.93]. Мав у с. Плехтївці три двори підданих, які перейшли до його доньки і зятя Івана Мокрієвича. 16 листопада 1707 р. написав тестамент. 31 травня 1717 р. його маєтності підтвержені за зятем: дві слобідки Буду і Онисівці з млином-вешняком і валушною в Любецькій сотні, Посохівку і Стецьке Будище, озеро Святе, ґрунт куплений Фаївський, слобідка Мутичів в острові Густївському, млини з військовими част-

ками на р. Виру поблизу Старого Мостище, куплений Пашковський ґрунт (до ґрунту Фаївського прилеглий), млинок-вешняк у Посохівці, два двори у Чернігові (за Стрижнем і поблизу Благовіщенської церкви), два двори в Любечі, двір у с. Велика Вісь [1936,с.575]. Д.: 1) NNN. 2) Раїна Буджанка. Дітей не мала.

II

— Анастасія Василівна (? — 1687 — 1724 — ?), від першого шлюбу — у неї, як у вдови полковник відібрив с. Велику Вісь, яке спочатку було у його володінні, а потім він надав значному козаку Івану Янушкевичу. 23 січня 1724 р. через хворобу написала заповіт [1888,с.382-383]. Ч.: 1) Семен NN, мала сина Андрія, малолітній (1724). 2) (1717) Іван Самойлович Мокрієвич.

— Ірина Василівна (? , Посохівка — 1719 [1513,арк.93] — ?).

— Марія Василівна (? , Посохівка — 1719 [1513,арк.93] — ?).

Надбання Устимовича склали частку володінь його родичів Мокрієвичів, Соколовських, а пізніше Задорожніх. **Володіння Мокрієвичів** в сотні: мали 2 посполитих у д. Кисле і 1 в містечку Любеч, по 1 підсусідку в с. Кротин і хут. Березницькому (1747). Володіння **Соколовського** в сотні посполиті в с. Посохівці 14, д. Тупичів 11, м. Любеч 8, підсусідки у с. Онисів 2, д. Буда 1 (1747).

Соколовські

I

Микола (бл. 1700 — 1767 — ?) — син козака, службу розпочав з 6 листопада 1730 р. військовим канцеляристом ГВК (1731.23.05.), в перекладі польських і латинських листів. Приймав участь в хотинському при Рум'янцеві і пруському походах. Військовий товариш (з 1741 [787,арк.8]). «1741 года з войсковихъ канцеляристь за службу отправленню чрезъ десять летъ при Генеральной войсковой Канцелярії в должности канцелярской» [1895,с.136]. Мав суперечку за с. Велика Вісь з колишнім полковим писарем Іваном Янушкевичем (1742 [352,арк.3]). Володіння: с. Посохівці 23, д. Мутичів (?) 20, д. Буді 3, д. Онисівці 8, м. Любечу 9 — всього 63, у Любечі двір шинковий, мав двір у с. Посохівці Любецької сотні (1741), шинковий двір у Любечі, двір приїжджий та шинковий у с. Посоховці, у сотні Роїській у с. Велика Вісь 2 підсусідками, у д. Пльохівці — 3 посполитих; у сотні Любецькій: у с. Посохівці 6 посполитих та 11 підсусідків (17), у д. Тупичеві 3 посполитих і 13 підсусідків (16), у д. Онисівцях 2 посполитих та 4 підсусідки (6), у д. Буді 2 посполитих, в м. Любечі 5 підсусідків (1743), приїжджий двір і шинок у Любечі [364,арк.3], приїжджий двір і шинок у с. Красковському, по шинку у дд. Тупичеві і Онисівці, у Роїській сотні у д. Пльохівці 1 двір посполитих, 3 підсусідків, у сотні Роїській у с. Велика Вісь 1 двір посполитих, 1 підсусідків (1747), шинок у м. Любеч, житловий двір і шинок у с. Посохівці, ще шинок в якійсь деревні, шинок у с. Велика Вісь (1750). Мав у с. Листвен греблю і млин [1774,с.18]. У 1750 р. він з бунчуковим товаришем Іваном Лизогубом скаржилися полковнику Івану Божичу на архімандрита ЧТМ Іраклія Комаровського і його підданих за спалення Суслівки, проте Секретна комісія відмовилася проводити слідство [409,арк.2]. У 1752 р. скаржився на того архімандрита за похід «самоправно с многолюдством» на його д. Пльохівку і розорення її [981,арк.1]. Заволодів ґрунтами служителя двору гетьмана Яреми

Кипріянова [983,арк.1]. У 1752 р. отримав гетьмський універсал на маєтності, якими раніше володів полковий осавул Василь Устимович [850,арк.3].

III

— Ірина Миколаївна. Ч.: Тихін Пустекалов (1752 — ?), колезький протоколіст (1788). Мав 81 підданого у 1 місті, містечку, селі і 2 деревнях [1616,арк.228].

Василь — капітан (1790). Внесений до IV частини родовідної книги дворян Городнянського повіту Чернігівського намісництва. Мав 222 підданих. Д.: Ганна Булавка, донька бунчукового товариша.

Данило — корнет (1790). Мав 230 підданих.

Костянтин — колезький канцелярист (1790). Мав 230 підданих. Д.: Гафія Рашковська.

Буда, деревня (1729, 1766), на «сирому корені» в Густийківському острові поселив любецький сотник В. Устимович. Отримав підтвердження царською грамотою 1695 р. У 1707 р. перейшла зятю Івану Мокрієвичу [1731,с.63], де у нього піддані 3 тягі і 1 городник (1713). Володіння бунчукового товариша Мокрієвича, де 2 малогрунтових підданих (1732). Бунчуковий товариш Іван Забережний мав 2 хати підданих (1766) [652,арк.73зв.].

Мутичів, деревня (1729, 1766 [652,арк.67зв.]). 6 березня 1645 р. Андрій Суховерський зробив запис у Київських гродських книгах Самуєлю Посоховському на «добра» Любецького старства Гусейківщину, з селищем Козарки, Мутичевим, Дорогинки з кордонами [1469,арк.363], а уже 21 березня 1645 р. отримав королівський привілей К. Колчицькому на два селища Гусейківщину і Дорогинку [1904,с.288]. Запустило. На «сирому корені» в острові Гусейківському знову поселив любецький сотник Василь Устимович. Отримав підтвердження царською грамотою 1695 р. Перейшла зятю, бунчуковому товаришу Івану Мокрієвичу, де той мав підданих ґрунтових 21, городників 2 (1713). Мокрієвич отримав універсал Скоропадського 1717 р. 1729 р. тут у нього 17 дворів [1731,с.63], у 1732 р. 15 підданих. Підполковник Василь Забережний тримав 33 хати (1766 [652,арк.67зв.]).
Шинок військового товариша Миколи Соколовського (1747).

Колчицькі

Криштоф (? — бл. 1665) — православний шляхтич з Руського воеводства. Поручик корогви Ганібала у Цедорській битві, двічі поранений. Поручик корогви Федора Воронича під Хотиним, корогви Адама Киселя в Смоленській війні. Скарбник чернігівський (1647 — бл. 1665). Посол на сейм 1658 р. У його володінні пустош Орлибрід, с. Яслівці, уступлені Фірлею Броневського 1641 р., пустош Гусейківщина, Мутичів, Дорогинка, с. Кольчинівка. Входив до Луцького братства [1904,с.417]. Д.: Потенція з Говлочина.

Олександр — шляхтич Чернігівського повіту 6 травня 1665 р. на спомин душі брата Христофора Кольчицького надав чернігівському Єлецькому монастирю с. Буянку у Роїській сотні [1863,с.16,129].

Федір — гербований шляхтич [1218,арк.1], у грудні 1657 р. виступав як свідок при здійсненні купчої в Любечі [1218,арк.1]. Священик воскресенський чернігівський (1665) [1859,с.53].

Петро — міщанин любецький можний (1732).

Забережні

I

N – виборний козак. Д.: Тетяна Дем'янівна Демешко (1707 – ран. 1767), доньки козака с. Алтинівки Київського полку, тітки гетьмана Розумовського. 3 листопада 1752 р. отримала гетьманський універсал на с. Посохівку. У другому шлюбі за бунчуковим товаришем Якимом Троцьким.

II

Павло (1731 – 1763 – ?) – служив бунчуковим товаришем з 1761 р., звільнений від служби у 1761 р. абшитованим бунчуковим товаришем. Жив у Чернігівському полку.

Василь – підполковник (? – 1762 [70,арк.6] – 1766 [652,арк.67зв.] – ?). суддя полковий київський Іван Стопановський-Ничаговський (? – 1738) захопив ґрунти у с. Митки у родичів Василя Забережного

Іван – службу розпочав з 1730 р. Бунчуковий товариш (1749 – 1772 – ?). Мешкав у м. Носівці. Д.: (1768) NNN, вдова бунчукового товариша Прокопа Шаули. Син народився 1768 р.

– Марфа. Ч.: Яків Олексійович Круп'янський, бунчуковий товариш.

Онисівці, деревня (1766), слобода (1729) на пустих ґрунтах поселив сотник Василь Устимович, за листами полковників Борковського 15 січня 1683 р., Григорій Самойловича 9 серпня 1686 р., Якова Лизогуба 26 січня 1689 р., підтверджені універсалами 1690 р., царською грамотою 1695 р. Від нього 1707 р. перейшло до зятя Івана Мокрієвича, підтверджене універсалами Скоропадського у 1717 р. У володінні останнього 7 двори підданих (1729 [1731,с.55]), 7 підданих (1732). Після смерті Мокрієвича мало перейти до сина його дружини від першого шлюбу Андрія Семеновича Н. Бунчуковий товариш Іван Забережний 28 хат (1766 [652,арк.73зв.]). **Шинок** військового товариша Миколи Соколовського (1747). У приході Троїцької церкви м. Любеча (1739). **Церква: священики:** Миткевич Гаврило (? – 1785 [1324,арк.97] – 1788 [1616,арк.97] – ?).

Онисівці

I

Михайло.

II

Мойсей – малоґрунтовий посполитий д. Онисівці, підданий бунчукового товариша Івана Мокрієвича (1732).

Захар Михайлович (1667 – 1740 – ?) – малоґрунтовий посполитий д. Онисівці, підданий бунчукового товариша Івана Мокрієвича (1732). Д.: Дочка Яролаївна N (1687 – ?).

N Михайлович (? – ран. 1740) – селянин д. Онисівці (1740). Д.: Наталія Тарасівна N (1713 – ?).

Марко Михайлович (1707 – ?) – селянин д. Онисівці (1740). Д.: Євдокія Леонтіївна N (1715 – ?).

III

Іван Захарович (1697 – ?). Д.: Марія Парфентіївна N (1707 – ?). Мали синів Марка (1728 – ?), Івана (1731 – ?).

Федір Захарович (1712 – ?). Д.: Меланія Андріївна N (1716 – ?). Мали сина Василя (1734 – ?).

Григорій Захарович (1725 – ?).

Ілля N (1732 – ?) – селянин д. Онисівці (1740).

Федір N (1735 – ?) – селянин д. Онисівці (1740).

Филимон Маркович – селянин д. Онисівці (1740).

– Феодосія Марківна (1727 – ?).

– Єфросинія Марківна (1729 – ?).

– Анастасія Марківна (1730 – ?).

Посохівка, село (1718, 1766). За листами полковників Борковського, Григорія Самойловича, Якова Лизогуба на пустих ґрунтах поселив сотник Василь Устимович. Підтвердженні універсалом 1690 р., царською грамотою 1695 р. Від нього 1707 р. перейшло до зятя Івана Мокрієвича, підтверджене універсалом Скоропадського у 1717 р. У володінні останнього тяглих ґрунтових 13, городників 5 (1713), 24 двори підданих (1729 [1731,с.55]), 25 підданих (1732). 1739 р. 3 двори священника і церковників, 27 козацьких і 49 посполитських дворів. Тут проживав сотник полкової сотні Федір Посудевський (1747). У 1747 р. власниками посполитих були військовий товариш М. Соколовський (14 дворів), вдова Ірина Рашевська (7 дворів), а підсудків мали значковий товариш Я. Красовський (3) і бунчуковий товариш С. Полуботок (1). Підполковник Павло Забережний мав 33 хати (1766 [652,арк.65зв.]). **Шники**: сотника Федора Посудевського (1747), бунчукового товариша Іллі Лизогуба (1747). **Василівська** церква [1862,с.276]: *священники*: Александрович Іван (1718), Ленковський Лука [17489,с.38] Дем'янович (? – 1739 – 1742 – ?), Криворотий Іван (? – 1747 – ?), **дяки**: Василь Онуфрієвич (1718), Кіндрат Андрійович (1739), Іван Семенович (1742 [1698,арк.21зв.]), *паламарі*: Цуковський Андрій (1718), Семен Васильович (1739).

У **володінні Полуботків** 134 посполитих, 127 підсусідків, 26 служителів (1747). Посполиті розподілялися наступним чином: Любеч 74, д. Білоцерківка 16, дд. Радківка і Губичі по 11, д. Пузини 8, сл. Радуль 5, д. Миси 4, д. Гетки 3, Нова Гута 2. Полуботківські посполиті склали 15% цієї соціальної категорії у сотні. Підсусідків Полуботки мали в містечку, 4 селах, 22 деревнях, слободі, рудні і гуті, з них найбільша кількість у д. Лісківці (18), містечку Любечі (15) і рудні Розсудівській (12). Полуботківські підсусідки склали 33% цієї соціальної категорії у сотні.

Нововертецька рудня Полуботки тримали 6 підданих (1732), (вдови Анастасії Полуботок 14 (1766 [652,арк.82зв.])).

Гайдуки, деревня. Андрій Павлович Полуботок тримав 5 дворів (1729).

Галки, замковий присілок (1713), деревня (1726, 1766 [652,арк.71зв.]). Згадується ще під 1571 р. Серед володарів знаходимо любецьких шляхтичів Захличів, які отримали цю землю від Сігізмунда III [2026,с.24,34]. 9 козаків (1740). Належало до Любецького замку, на гетьманський двір. 1713 р. тут 7 дворів підданих. Павло Полуботок мав 4 двори [1761,с.267], Андрій Павлович Полуботок – 3 двори (1729) [1731,с.49]. Під його опікою перебував племінник Семен Якович, до якого село і перейшло. Полуботки тримали 4 підданих, Івана Лизо-

губа 3 (1732). За даними РО знаходилось у володінні вдови Полуботка Анастасія Степанівна Леонтович, яка мала тут 3 хати (1766 [652,арк.71зв.]). Володіння бунчукового товариша Якова Лизогуба 3 хати (1766 [652,арк.71зв.]). У приході Троїцької церкви м. Любеча (1739).

Гетки, хутір (1713), деревня (1726, 1766 [652,арк.71зв.]). Заснували хутір Гетко. За царською грамотою 1708 р. двори перейшли до полковника П. Полуботка. Пізніше тримали його сини Андрій і Яків [1731,с.49]. У 1713 р. тут 5 дворів замкових підданих, пізніше 4 [1761,с.264]. Андрій Павлович Полуботок тримав 4 дворів (1729). В його опіці перебував племінник Семен Якович, до якого село і перейшло. Полуботки тримали 6 дворів (1732). За даними РО знаходилось у володінні його вдови А. Леонтович, яка мала тут 7 хат спільно з її семендіївськими володіннями (1766 [652,арк.71зв.]).

Гетко

I

Федір – посполитий замковий хут. Гетки (1713).

Опанас Агафонович (1657 – 1740 – ?) – посполитий замковий хут. Гетки (1713), селянин д. Гетки (? – 1732 – 1740 – ?). Підданий Полуботків (1732). Д.: Мотря Іванівна N (1687 – ?).

Карпо Агафонович (1687 – 1740 – ?) – малоґрунтовий селянин д. Гетки (? – 1732 – 1740 – ?). Підданий Полуботків (1732). Д.: Параска Яківна N (1707 – ?).

II

Лука Федорович (1687 – ?) – козак д. Галки (1740). Д.: NNN (? – ран. 1740).

Микита Опанасович (1710 – ?) – селянин д. Гетки (1740). Д.: Катерина Єлиферіївна N (1716 – ?).

– Катерина Опанасівна (1707 – ?) – вдова (1740). Її діти Ярофій (1723 – ?), Кіндрат (1727 – ?), Терентій (1732 – ?), Ірина (1725 – ?), Феодора (1730 – ?).

Яків Карпович (1717 – ?) – селянин д. Гетки (1740). Д.: Марія Григорівна N (1718 – ?).

Семен Карпович (1727 – ?) – селянин д. Гетки (1740).

Андрій Карпович (1728 – ?) – селянин д. Гетки (1740).

– Ганна Карпівна (1724 – ?).

III

Павло Лукич (1722, д. Галки – ?). Д.: Марія Омелянівна N (1721, д. Галки – ?)

– Тетяна Луківна (1726, д. Галки – ?).

– Гафія Луківна (1727, д. Галки – ?).

– Параска Луківна (1731, д. Галки – ?).

Яків Якович (1735 – ?) – селянин д. Гетки (1740).

– Віра Яківна (1736 – ?).

Голобурди, деревня (1732, 1766 [652,арк.72зв.]). Землю Гарабурдовщизна тримали Масловичі і Кисловичі, надана О. Гаштольдом, конфімована королем Сигизмундом-Августом їх предкам [2027,с.88]. За люстрацією 1636 р. Гала-

бурдовщизну і Сукачевщизну тримали Герасим, Сава, Пантелеймон, Максим Масловичі і Кисловичі [2027,s.205]. Перейшло Полуботку в 1708 р. Андрій Павлович Полуботко мав 4 двори (1729), 4 підданих (1732), вдова Анастасія Полуботок 5 хат (1766 [652,арк.72зв.]).

Голобурди

Війт с. Климовецького, боярин князя К. Вишневецького Михайло Голобурда мав суперечку з Богушнм Даничем за бортне дерево [1490,арк.20]. Раніше 1684 р. Пантелеймон Голобурда продав любецькому землянину Кіндрату Кирейченко ґрунт ([1760,с.234-235]). Надалі Голобурди мешкали як у д. Голобурди, так і в хуторі Черв'яки. Так, Федір Голобурда спочатку був разом з Іваном Голобурдою посполитим замковим хут. Черв'яки (1713), а потім разом з Ісаком Голобурдою підданим бунчукових товаришів Полуботків у д. Голобурди (1732). У 1747 р. підсусідком у С. Лизогуба був місцевий житель Михайло Данилович Голобурда.

Губичі, село до Любецького замку (1616, 1622), деревня з половиною озера Барзни (1666, 1729). 9 січня 1621 р. королівський привілей 20 волок ґрунту Бахору, Городищу і Губичі за заслуги С. Соколовському правом ленним з обов'язком побудувати дім в замку чернігівському. 1666 р. в деревне 3 двори ґрунтових селян і 2 бобилів. Тут мешкав шляхтич Бараненко [1528,арк.204]. Л. Полуботок скупив ґрунти і отримав царську грамоту на деревню. Перейшло як спадок Павлу Полуботку, який мав тут тяглих ґрунтових 9, городників 6 (1713). Вдова шляхтича, мешканця чернігівського, значного військового товариша Івана Утви Євдокія 23 травня 1720 р. продала ґрунти в д. Губичах полковнику П. Полуботку. Останній мав тут 26 дворів [1803,с.495]. Його сини Андрій і Яков також тримали тут 15 дворів підданих [1731,с.63]. В опіці Андрія Полуботка перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. 1732 р. за Полуботками 16 підданих. За даними РО знаходилось у володінні вдови останнього А. Леонтович, яка мала тут 24 хати підданих (1766 [652,арк.73зв.]). **Шинок** П. Полуботка (1723 [1803,с.495]), бунчукового товариша Семена Полуботка (1747).

Губицька рудня (Вертецька) р. Вертеч з 1691 р. у власності Л. Полуботка, потім П. Полуботка (1723 [1803,с.495]).

Духовна, слобода (1766). Вдова Анастасія Полуботок мала 6 хати підсусідків (1766 [652,арк.72зв.]).

Корольча, деревня (1766 [652,арк.69зв.]) на р. Ворзні. Родова маєтність любецьких шляхтичів Корольків, які були нобілітовані О. Гаштольдом і отримали Цуковську землю, де виникла д. Карольча (Карольчиці) [2026,s.35]. Свої володіння вони втратили ще до 1619 р., коли Григорій і Данило Юскевичі купили Королецький ґрунт [1914,с.20]. Л. Полуботок надав можливість поселити [1939,с.182] хутір **Корольча слобода**, в якому його син П. Полуботок спільно з сл. Розсудівкою мав 15 підданих (1723 [1803,с.495]). Його син Андрій Павлович тримав 7 дворів (1729). Полуботки тут мали 6 підданих (1732). В його опіці перебував племінник Семен Якович, до якого деревня і перейшла. За даними РО знаходилось у володінні його вдови Анастасії, яка мала тут 10 хат підданих (1766 [652,арк.69зв.]). Сини Григорія Юсип та Іван Рашевські по 2 хати

(1760 [1939,с.258]), хутір (1773 [1939,с.259]). Корольчицький хутір згідно РО належав бунчуковому товаришу Йосипу Рашевському [1915,с.57], бунчуковий товариш Іван Рашевський мав 2 хати (1766 [652,арк.69зв.]). **Шинки** два бунчукового товариша Семена Полуботка (1747).

Королько-Масловічі

Масловічі отримали Цуковщину і Гарабурдовщину від О. Гаштольда ще в кінці XV ст. [2027,с.90], підтвердженні Сигизмундом-Августом [2027,с.206].

I

Ждан Королько Маслович — Цуковська земля предкам надана Гаштольдом і підтверджена королем.

II

N Жданович (? — ран. 1636) — землянин любецький.

Данило Жданович — землянин любецький. Тримав Цуковщизну разом з братом Яцьком [2027,с.206].

Яцько Жданович — землянин любецький.

III

Самійло N — землянин любецький.

Мануїло N — землянин любецький.

Тимофій N — землянин любецький.

Омелян N — землянин любецький.

IV

Олексій (1727 [1615,арк.49] — 1789 [1623,ч.VI,арк.19зв.] — ?). Д.: Ганна NN, донька козака. Мав сина Микиту, доньок Тетяну, Параску.

Мохначі, деревня (1726, 1766) Зубаського куреня [529,арк.449]. На куплених полковником П. Полуботком ґрунтах поселена «нещодавно» (згадка 1730 р.). Мав у 1724 р. 3 [1803,с.500], у 1726 р. 1 двір [1761,с.265]. Андрій Павлович Полуботок тримав 11 дворів (1729) [1731,с.63]. Деревня перейшла племіннику Семену, а згідно даних РО знаходилося у володінні його вдови Анастасії, яка мала тут 13 хати підданих (1766 [652,арк.64зв.]).

Мохнатинська, слобода (1718). 8 березня 1621 р. королівський привілей леним правом пусе селище Мохнацьке в стані Кологородському з пледом на замок чернігівський з обов'язком побудувати дім в замку отримав за військовій заслуги Григорій Петровський. Належала до с. Довжик, заснованого на куплених ґрунтах Л. Полуботком, на що отримав царські грамоти у 1681 і 1689 рр. 23 жовтня 1689 р. чернігівський полковник надав частину слободи Мохнатинської значному військовому товаришу, шляхтичу Івану Утві [1948,с.58]. Леонтій Полуботок надав можливість поселенцям розширити д. Мохнацькій [1939,с.182]. Павло Леонтійович Полуботок мав тут 25 дворів [1803,с.495], його син Андрій Павлович тримав 25 дворів (1729) [1731,с.49]. 29 підданих у 26 дворах належали Полуботкам (1732), вдови Анастасії Полуботок 22 (1766 [652,арк.82зв.]). Від бунчукового товариша Семена Полуботка спало доньці Софії, яка виїшла заміж за Милорадовича, за яким у 1781 р. зафіксовано тут 51 підданий [1775,с.48]. **Шинки**: Павла Полуботка (1723) [1803,с.495], два бунчукового товариша Семена Полуботка (1747). У приході Параскеївської церкви м. Любеча.

Мохначі

I

Кіндрат.

II

Леон Кіндратович (? – 1639 – 1732 – ран. 1739) – 14 травня 1714 р. про-
дав грунт Мохначівський під Любечем П. Полуботку, затверджений останньому
гетьманським універсалом від 18 травня 1716 р. [1803,с.380]. «Нишетние и вес-
ма убогие» посполитий, підданий Полуботків (1732).

Онкій – малограунтовий посполитий. Підданий бунчукового товарища Іва-
на Мокрєвича (1732). Мешканець д. Мутичів.

II

– Феодосія Леонтіївна (1659 – 1740 – ?). Ч.: NNN (? – ран. 1739). Мали
синів Михайла (1706 – ?) і Микиту (1708 – ?).

Новоселки, село до Любецького замку (1616 [2027,s.85]), деревня (1726,
1766 [652,арк.62зв.]). У 1635 р. Каліновський передав дружині. Коптевські грун-
ти у Новоселках між сс. Воробйовим і Старим Зліївом тримали Копті. Належало
на гетьманський двір. Павло Полуботок мав 6 [1803,с.500]/9 [1761,с.266] дворів.
Андрій Павлович Полуботок тримав 12 дворів (1729) [1731,с.49]. В його опіці пе-
ребував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. У 1732 р. за Полубот-
ками 9 підданих, 3 підсусідки любецького сотника. За даними РО знаходилось
у володінні його вдови Анастасія Степанівна Леонтович, яка мала тут 17 хат під-
даних (1766 [652,арк.62зв.]). протопоп чернігівський Григорій Максимович 2,
сотник слабинський Левандовський 1, військовий канцелярист Григорій Лизогуб
1, полковий хорунжий Григорович 5, бунчуковий товариш Василь Комаровський
4 (1766 [652,арк.62зв.]), 7 хат посполитих значкового товарища Івана Савича
[652,арк.95зв.]. **Шинок** бунчукового товарища Семена Полуботка (1747).

Фаї

I. Кондратьєв вважає рід тюрського походження [1881,с.31].

I

Василь Максимович – Фаї фіксуються у люстраціях 1616, 1622, 1636 рр. як
любецькі бояри [1864,с.133]. Власник урочищ Торки, Новоселки і отрубу Фаїв-
ського. Снятинська чи Самойлівська земля Фаїв, надання Струса, підтверджене
королем і служба при любецькому старості [2027,s.90]. Ціє до Хмельниччини,
польський король, підтверджуючи «добра фаївські», називав «шляхетним» та
«боярином нашим».

II

Кирило – землянин любецький (1667), 6 грудня 1667 р. написав тестамент
[1513,арк.14], яким заповів свої маєтності синам Мануїлу та Василю та онуку Саві.
Він був написаний у Чернігові в будинку шляхтича Олефіра Радченка, серед свід-
ків був Григорій Тупиця. Власник урочищ Торки, Новоселки і отрубу Фаївського.

III

Мануїло Кирилович.

Василь Кирилович – шляхтич, власник урочищ Торки, Новоселки і отрубу
Фаївського.

III

Марко Васильович (? – ран. 1680) – у 1663 р. за ним підтвердив гетьман Брюховецький батьківські маєтки Торки, Новоселки, отруб Фаївський. Д.: Устина NN, в другому шлюбі за Андрієм Андрійовичем Зеневичем. Її племінником був Іван Іванович Биковський, Данило Зіневич – племінник покійного чоловіка.

IV

Іван Маркович – значний товариш Стародубського полку (1690). Власник Стахорщини. Д.: Тетяна NN (? – ран. 1696), сестра козака-шляхтича новгород-сіверського Івана Жади.

Копоть

I

Копоть – тримав Копотевські ґрунти.

II

Кіндрат Копоть – на уряді любецькому (1691), посполитий замковий (1713) зліївський.

Тетяна N Копоть Ч.: (1691) Мартин Кононович.

III

Петро Костенко – онук Копотя. Володів 1/3 дідизни, яку 1691 р. за 40 золотих грошей литовської лічби продав дядькові Мартину Кононовичу.

Гаврило – посполитий замковий (1713) зліївський (1718).

Іван – посполитий зліївський (1718).

IV

Дмитро – козак зліївський «весма убогий» (1732).

Феодосій Гаврилович (1707 – ?) – козак с. Зліїва (1740), осавульчик (1747). Д.: Анастасія Космина N (1712 – ?). Мали доньок Євдокію (1732 – ?), Гафію (1734 – ?), Наталію (1738 – ?).

Осорійки, деревня (1726, 1766). 1577 р. князь Михайло Вишневецький скаржився на Березецького, який з підданими Любецького замку з с. Осаревича напав на ґрунт старости Галиц і наробиив шкоди [1469, арк.6]. Село до Любецького замку (1616 [2027, s.85]) присілок піддани 2 замкові (1713). за царською грамотою 1708 р. Павло Полуботок мав 2 підданих [1761, с.264]. Андрій Павлович Полуботок тримав 2 дворів (1729 [1731, с.49]). В його опіці перебував племінник Семен Якович, до якого село і перейшло. 1732 р. по 2 піддани за Полуботками та Іваном Лизогубом. За даними РО знаходилось у володінні його вдови Анастасія Степанівна Леонтович, яка мала тут 4 хати підданих (1766 [652, арк.73зв.]).

Павлівка, деревня (1701, 1766). 27 лютого 1621 р. Томаш Жуковський отримав дозвіл на уступку права ленного володіння пустого селища Павлівсько-го брату Яцьку Жуковському. 8 березня 1622 р. отримав привілей на селище пусте павлівське. Належала до с. Довжик, заснованого на куплених ґрунтах Леонтій Полуботко, на що отримав царські грамоти 1681 і 1689 рр. Його дядько, місцевий житель Федір Веремійович Полуботок (? – 1639 – 1701 – ?) мав селище з солодовнею над р. Гончарищем в Любечі, які у 1701 р. продав священику

любецькому п'ятицькому Артему [1939,с.180]. Деревня спадково перейшла до Павла Полуботка, який тут опікувався 28 дворами [1803,с.495]. У 1729 р. селом (62 дворів) володіли Андрій і Яків Павловичі Полуботки [1731,с.49]. У 1732 р. за Полуботками 33 підданих. В його опіці Андрія Павловича перебував племінник Семен Якович, вдова якого Анастасія Степанівна Леонтович тримала тут 48 хат підданих (1766 [652,арк.71зв.]). **Шинок** Полуботків (1724 [1803,с.495]), бунчукового товариша Семена Полуботка (1747). **Млин:** Полуботків (1724 [1803,с.495]).

Пересаївка (Пересаж), присілок (1713), деревня (? – 1729 – 1766 – ?). село Любецького повіту 1586 р. 22.06. даровизна Стефана, Івана і Логвина Лозок своєму брату Василю Лозці [1469,арк.279]. 3 березня 1635 р. земля пересаївська у Литвиновщині передана вінницькому старості [1975,с.687]. Чернігівський полковник Я. Лизогуб 1695 р. отримав універсал гетьмана Івана Мазепи на д. Пересаж. У своєму тестаменті Я. Лизогуб називав ці землі «отчизними» і «дідизними» [1915,с.58]. Юхим Лизогуб та його син, бунчуковий товариш Семен Лизогуб володіли нею. 30 серпня 1709 р. він на Пересаж як дідищу і отчизну отримав універсал Скоропадського [1731,с.265], підтверджений жалуваною грамотою 1719 р. У 1713 р. і 1729 р. тут у нього 9 дворів [1731,с.51]. Іван Семенович Лизогуб мав 12 дворів (1732), за вдовою Анастасією Полуботок 15 хат підданих (1766 [652,арк.65зв.]). У приході Покровської церкви м. Любеча (1739).

Пищики, хутір (1713, 1739), деревня (1726, 1766 [652,арк.73зв.]). Родова маєтність любецьких землян Пищиків. Належало на гетьманський двір. за царською грамотою 1708 р. 2 двіри полковника Павла Полуботка, які тримали його сини Андрій і Яків [1731,с.49]. У 1713 р. мешкали посполиті Лука та Іван Пищики. У 1714 р. вони як земляни любецькі підтвердили факт продажу Пищиківського «грунту» чернігівському полковнику П. Полуботку [1706,с.42-43]. Павло Полуботок мав 2 двори [1761,с.265], 1 двір П. Полуботка [1803,с.500], 2 двори тримав Андрій Павлович Полуботок (1729), потім племінник Семен Якович, його вдова Анастасія Степанівна Леонтович (1766 [652,арк.73зв.]). За даними РО село знаходилось у володінні чернігівського полковника П. Милорадовича [1915,с.48]. Належали до приходу Параскеївської церкви м. Любеча.

Пищики

I

Степан – землянин любецький.

II

Лука Степанович (1652 – 1747 – ?) – землянин любецький. Разом з братом Іваном продав ґрунт Пищиківський П. Полуботку, затверджений останньому гетьманським універсалом від 18 травня 1716 р. [1803,с.380]. Посполитий (1713). Посполитий д. Пищики, підсусідок бунчукових товаришів Полуботків (1732), С. Полуботка (1747). Д.: Наталія Микитівна N (1679 – 1740 – ?). У 1747 р. на його дворі проживав онук Максим Юхимович).

Іван Степанович – землянин любецький. Посполитий хут. Пищики (? – 1713 – 1732 – ?), підданий бунчукових товаришів Полуботків (1732).

III

Павло Опанасович (1692 – 1782 – ?) – козак с. Брусилів Білоуської сотні (1782). Мав синів Якова (1744 – ?), Федора (1744 – ?), Родіона (1762 – ?), доньку Ганну (1767 – ?).

Семен Лукич (1711 – ?) – посполитий хут. Пищики. Д.: Анастасія Тарасівна N (1716 – ?). Мав сина Данила (1735 – ?).

Антоній Лукич (1722 – ?) – посполитий хут. Пищики.

Радківка, село (1729, 1766 [652,арк.75зв.]) на р. Ворзні. У 1730 р. Яков та Андрій Полуботки заявили ревізорам, що с. Радківку була засновано любецькими шляхтичами Розсудевськими [1731,с.49]. До Полуботка ніхто не володів. За царською грамотою 1708 р. 14 дворів полковника Павла Полуботка, які тримали його сини Андрій і Яків [1731,с.49]. В його опіці Андрія Павловича Полуботка перебував племінник Семен Якович, до якого селі і перейшло. За Полуботками 3 підданих (1732). За даними РО знаходилось у володінні його вдови Анастасії, яка мала тут 16 хат (1766 [652,арк.75зв.]). **Шинок** бунчукового товариша Семена Полуботка (1747). **Покровська** церква: *священники*: Григорій (ран. 1722 [1982,с.9]), Федір Лукашевич (? – 1722 [1982,с.5] – 1727 [1982,с.5] – ?), його вдова Феодосія [1528,арк.231], Паславський Яків Іванович (? – 1736 [1982,с.5]), вдова Ірина (1731 – 1751), Паславський Андрій [1982,с.5] Якович (? – 1739 – ?), Воєдило-Шкура Прокіп Іванович (1744 [1982,с.10] – 1752 [1982,с.10]), Воєдило Іван Прокіпович (? – 1788 – ?), Діонісій Іванович (вікарій), *дячки*: Михайло Дмитрович (1718), Дмитро (1737), Прохор Михайлович (? – 1738 – 1739 – ?), Іван (1745), Іван Дідович, *паламари*: Захар Остапович (1718), Василь (1732 – 1739), Олексій Тарасович (1739), Корнило (1744 – 1767), Сидір (1743). **Микольська** церква: *священники*: Білоусович Федір (1765), у нього син Іван (1752 – ?) у КМА (1762.9.10. – ?).

Рудня Радківська на р. Ворзні (? – 1689 – 1766 – ?). Рудник Радко Гапонович 15 листопада 1690 р. продав рудню за 100 коп Леонтію Полуботку. П. Полуботка у 1723 р. мав тут 9 посполитих, серед яких Василь Ведмеденко [1803,с.495]. У 1732 на Полуботків працювали рудник Андрій Олексійович з ще 10 підданими. Вдова Анастасія Полуботок мала 21 хату підданих (1766 [652,арк.75зв.]), з 1772 р. володів Милорадович.

Сеники (Сенюки), деревня (1726, 1766). Налезало на гетьманський двір. за царською грамотою 1708 р. двори перейшли полковнику Павлу Полуботку, які пізніше тримали його сини Андрій і Яків [1731,с.49]. Павло Полуботок мав тяглих 13 (1713), 3 двори ґрунтові і 11 городників [1761,с.267]. Андрій Павлович Полуботок тримав 15 дворів (1729). В його опіці перебував племінник Семен Якович, до якого деревня і перейшла. За Полуботками в 1732 р. 17 підданих. За даними РО знаходилось у володінні вдови Семена Полуботка Анастасії, яка мала тут 30 хат підданих (1766 (1766 [652,арк.64зв.])). Шинки бунчукових товаришів Івана Лизогуба (1747), Семена Полуботка (1747).

Філоненки (Сеники [1528,арк.208])

I

Іван – шляхтич, житель сенюківський [1528,арк.144]. За 8 золотих купив у жителів бохонських частину діброви [1528,арк.127], у 1704 р. разом з Гаврилом

Шаповаленком купив у бохонської жительки Петрихи $\frac{1}{4}$ її ґрунтів за 20 талерів [1528,арк.144]. Серед жителів деревні шляхтич згадувався Іван Вдовенко (1709 [1528,арк.130]), можливо, це він.

II

Іова Іванович (1667 – бл. 1759) – житель сенюківський (? – 1732 – 1759). Ґрунтовий посполитий. Підданий Полуботків (1732). Д.: Феодосія Дмитрівна N (1677 – ?). Мали синів Олексія, Романа, Омеляна, Артема, Тереха, Амвросія, Дем'яна – жителів сенюківських (1759), доньку Ганну.

Дем'ян – житель сенюківський (? – 1732 – ?). Ґрунтовий посполитий. Підданий Полуботків (1732).

Гаврило Іванович (1677 – 1739 – ?) – житель сенюківський (? – 1732 – 1739 – ?). Малоґрунтовий посполитий. Підданий Полуботків (1732). Проживав з Михайлом і Ярошем на одному дворі. Д.: Марія Іванівна N (1687 – ?). Мали синів Максима, Іллю, Овсія, Федора, доньку Ірину.

Михало Іванович (1683 – 1739 – ?) – житель сенюківський (? – 1732 – 1739 – ?). Малоґрунтовий посполитий. Підданий Полуботків (1732). Д.: Євдокія Леонтіївна N (1689 – ?). Мали сина Василя, доньок Єфросинію і Євдокію.

Ярош Іванович (1698 – 1739 – ?) – житель сенюківський [1528,арк.145] (? – 1732 – ?). Малорунтовий посполитий. Підданий Полуботків (1732). Д.: Мотря Юхимівна N (1703 – ?). У них сини Спиридон, Макар, донька Килина.

Кудлачі

I

Сергій.

II

Василь Сергійович (1669 – 1739 – ?) – шляхтич [1528,арк.134]. Житель сенюківський [1528,арк.124]. Козак ґрунтовий (1732). Д.: Харитина Степанівна N (1687 – 1739 – ?).

II

Федір – житель сенюківський (1734 [1528,арк.163]).

Іван Васильович (1707 – ?) – козак сенюківський (1739). Д.: Гафія Леонтіївна N (1708 – 1739 – ?).

Григорій Васильович (1712 – ?) – козак сенюківський (1759 [1528,арк.181зв.]). Д.: Феодора Трохимівна N (1714 – ?).

IV

– Горпина Іванівна (1729 – ?).

Іван Григорович (1730 – ?) – козак сенюківський.

– Пелагея Григорівна (1733 – ?).

Старе Гутище. Друга дружина Полуботка Ганна Романівна Лазаревич, донька ніжинського полкового судді, в 1727 р. захопила ґрунти в урочищах Дубровище і Гутище [178,арк.10].

Сваричівка, слобода (1730), деревня (1766). Вдова Анастасія Полуботок мала 8 хат (1766 [652,арк.72зв.]).

Сваричевські

Іван – священик с. Довжик (? – 1718 – ?).

Гаврило – посполитий с. Розсудів (1718).

Герасим — «Нищетние и весма убогие» посполитий. Підданий Полуботків (1732).

Степан — «Нищетние и весма убогие» посполитий. Підданий Полуботків (1732).

Табайвка, деревня (1729, 1766 [652, арк. 71 зв.], 1781) на р. Білоус напроти с. Рогош [1774, с. 18]. Тримав отаман городовий чернігівський Іван Ножовник, потім перейшло Леонтію Полуботку, який надав можливість поселенцям розширити д. Табайвка [1939, с. 182]. Надалі тримали Павло Полуботко. У 1711 р. удова Катерина Циганкова-Селецька (за другим чоловіком — Богданович), першим чоловіком якої був значковий товариш Чернігівського полку Семен Селецький (Селицький), разом із синами Серафимом та Леонтієм, продала Павлу Полуботку Кувечицький ґрунт. У продажному листі зауважувалось, що цю землю вона отримала «от предков своих з дому пана Страйловского». До проданої частки Кувечицького ґрунту входили Карпилівщина, Сукачівщина, Олефіровщина, Трухановщина та Красковщина. У 1716 р. Катерина Жданович, донька Катерини Циганкової-Селецької, підтвердила цей продаж [1706, с. 34-35, 48-49]. Сини Павла Полуботка Андрій і Яків. У 1729 р. тут мали 7 дворів підданих [1731, с. 63]. Під опіку Андрія перебував племінник Семен Якович, до якого село і перейшло. У 1732 р. за Полуботками 8 підданих та за полуботківським старостою Кохановським 2. За даними РО знаходилось у володінні його вдови Полуботка Анастасією, яка мала тут 11 хат підданих (1766 [652, арк. 71 зв.]). У подальшому за дружиною отримав бунчуковий товариш Михайло Стороженко, який там мав 38 посполитих (1781 [1775, с. 59]). Крім того в деревне проживали 8 підсусідків військового товариша Костянтиновича (1781 [1775, с. 59]). **Шинок** бунчукового товариша Семена Полуботка (1747).

Унучки, деревня (1724, 1766 [652, арк. 77 зв.], 1781) на р. Свишні. Родова маєтність родини любецьких шляхтичів та козаків Посудевських-Унучек. Леонтій Полуботко придбав у них частину д. Унучки [753, арк. 41, 70], на що отримав царські грамоти у 1681 і 1689 рр. Спадково перейшло до його сина Павла, за яким тут 9 підданих (1713). У 1729 р. деревней (28 дворів) володіли Андрій і Яків Павловичі Полуботки [1731, с. 49]. Андрій залишився опікуном племінника Семена Яковича, до якого згодом і перейшла деревня. За даними РО знаходилось у володінні вдови Полуботка Анастасії, яка мала тут 27 хат підданих (1766 [652, арк. 77 зв.]). Донька Семена Полуботка в придане принесла цю маєтність у сім'ю Стороженків, ставши дружиною бунчукового товариша Михайла. У їх володінні 69 посполитих (1781 [1775, с. 58]). Шинок Полуботків (1724 [1803, с. 495]). Млин Полуботків (1724 [1803, с. 495]). Вище деревні гребля з млином і хатою вдови сотника Марії Бакуринської, а нище — гребля вдови сотника Григорія Звонкевиче Ганни з лісом і 1 підсусідською хатою (1781 [1775, с. 58]).

Рудня Внучкова (1739). 8 дворів (1739). Рудник Тимофій Григорович (1739).

Черв'яки, хутір (1713) Належав на Любецький замок, потім гетьманський двір. За царською грамотою 1708 р. двори належали полковнику Павлу Полуботку. 1713 р. тут було 3 двори, потім 2 [1803, с. 500], були збудовані третій і четвертий [1761, с. 265], які перейшли до його синів Андрія і Якова (1729) [1731, с. 49].

Черв'яки

Черв'яковська Лучка земля половина правом купним Марковичі (1616 [2027,s.89]), половина потомки Черв'яка Ярмак та Іван (1616 [2027,s.89]).

I

N — земянин любецький.

II

Клим N (? — ран. 1714) — земянин любецький. Значковий товариш. Дід Андрія і Якова, володів сл. Ольсох. Д.: Олена Пилипівна Спичинська (1694 — 1739 — ?). Проживала з сином Яковом в с. М. Листвин, який був виділений їй з батьківських і материнських статків, та маєтків діда і баби по матері .

NN (? — ран. 1714) — земянин любецький.

III

Герасим Климович.

Степан Климович — 18 липня 1684 р. у нього і Герасима купив ґрунти у с. Пльохові Кіндрат Михайлович Борковський [1939,с.220].

Федір Климович — земянин любецький. житель манківський (23 квітня 1701 [1595,арк.1]). 1 липня 1714 р. разом з Дем'яном і їх братами любецькими землянами Василем і Леоном Червяками ґрунт Червяківський під Любечем П. Полуботку, затверджений останньому гетьманським універсалом від 18 травня 1716 р. [1803,с.380].

Дем'ян Климович — земянин любецький. Посполитий замковий ґрунтовий, мешкав на хут. Червяки (1713). Підданий в д. Голобурди бунчукових товаришів Полуботків (1732).

Василь Климович — земянин любецький. 1 липня 1714 р. разом з Леоном продали землю Полуботку.

Левон Климович — земянин любецький. Їх братами були любецькі земляни Федір і Дем'ян Климовичі.

Степан (1697 — ?) — мешканець чернігівський (1739). Д.: Фекла Ісаківна N (1699 — ?). Мали сина Романа (1732 — ?) і доньку Марію (1728 — ?).

— Катерина (чи Костянтинівна, чи вдова Костянтина) (1699 — ?) — сестра Степана, з яким і проживала в Чернігові. 1739 р. вдова. Мала сина Мартина (1729 — ?).

Григорій Іванович Черв'як — підсудок бунчукового товариша С. Полуботка, проживав у бездвірній хаті у д. Голомозди (1747).

Далі рід продовжували **Климовичі** [1933,с.239]

I

Василь — шляхтич гербу Юноша [1920,с.72]. Розсудівська земля надана йому правом вічним і його потомкам [2027,s.89].

II

Йосип — значковий товариш Чернігівського полку (1743). Разом з Андрієм Климовичем мав маєтність у с. Ріпках (1743), мали у Рутки 2 шинки, 11 посполитих та 9 підсудків.

Андрій (1710 — ран. 1747) — двоюрідний брат Якову, значковий товариш (1743). Разом з Йосипом у с. Рутки Роїської сотні мали два шинки (1743

[529,арк.103]). Д.: (1739) Зіновія Мойсеївна N (1716 – 1747 – ?), мала житловий двір у с. М. Листвен (1747).

Яків N (1703 – 1767 – ?) – двоюрідний брат Андрія Климовича [1939,с.630]. Значковий товариш Чернігівського полку (? – 1739 – 1750 – ?). Мав житлові двіри у с. М. Листвені (1739), д. Пузики Любецької сотні (? – 1741 [527,арк.64] – 1743 [529,арк.185] – ?), с. Суличівка Білоуської сотні (1747 [524,арк.42]), приїжджий двір у Чернігові (1739), де жив підсусідок (1743), (1747 [524,арк.13зв.]), (1750 [532,арк.11]). У 1766 р. захопив спадкові землі у с. Суличівці та інше майно у вдови брата Андрія [786,арк.1]. Д.: (1739) Тетяна Савівна N (1711 – ?).

Григорій (? – ран. 1752). Д.: Олена Антонівна Максимович, донька бунчукового товариша [1936,с.306]. Мала двір в Любечі.

II

Григорій – полковий канцелярист (? – 1740 – 1757 – ?). 1757 р. військовий канцелярист Павло Мокрієвич скаржився на нього за д. Олсох. Мав житловий двір у с. Листвен Білоуської сотні (1740).

Іван Васильович – отаман сотенний менський (1754 [851,арк.1] – ?), сотник (1781). Тримав хутір (1781). Абшитований сотник (1787), мав 96 підданих у Мені. Д.: Ганна NN, донька козака.

– Євдокія Андріївна (1736, с. М. Листвен – ?) – незаміжня (1757).

– Марія (Маріямна) Андріївна (1738, с. М. Листвен – ?) – незаміжня (1757). Ч.: (1770) Опанас Тупиця (1731 – ?), абшитований сотенний хорунжий.

Леонтій Якович (1733 – ?) – козак виборний Любецької сотні (1773 [1415,арк.49]). У 1757 р. разом з двоюрідними сестрами продав прадідівську слобідку Ольсох сотнику любецькому Василю Силічу [1939,с.629]. Абшитований сотенний хорунжий (1788). Власник 15 підданих (1788 [1616,арк.59]). Д.: Степанида NN, донька козака. Мали синів Корнилія (бл. 1771 – ?), Петра (бл. 1777 – ?), Івана (бл. 1780 – ?), доньок Ганну (бл. 1775 – ?), Марію (бл. 1782 – ?), Марфу (бл. 1785 – ?).

Василь Якович (1734, с. М. Листвен – ?).

– Горпина Яківна (1724, с. М. Листвен – ?).

– Гафія Яківна (1728, с. М. Листвен – ?).

Ярема – службу розпочав полковим канцеляристом з 1755 р., сотенний писар сосницький (1764.18.02. – 1773 – ?).

Пантелеймон – значковий товариш Чернігівського полку (1780) з сотенної старшини, служив з 1769 р. сотенним хорунжим, 1774 р. значковий товариш, був у поході У 1776 р., мав малолітню доньку. Д.: NN Лисенко, донька сотника киселівського.

Лісківська рудня (1718). Бунчукові товариші Полуботки мали 10 підданих (1732), вдови Анастасії Полуботок 22 (1766 [652,арк.82зв.]). Хутір Лісківка з винокуреним заводом, млином і 27 підданими – власність бригадира Милорадовича (1781 [1775,с.55]). Шинок тримав бунчуковий товариш Семен Полуботок (1747).

Радуль, слобода. 16 лютого 1621 р. за військові заслуги король надав ленним правом д. Радуль з плецем в Чернігівському замку з обов'язком побудувати там дім

ротмістрові Тобіашу Рущкому. Павло Леонтійович Полуботок тримав слободу з 4 дворів [1803,с.500], його син Андрій мав 22 двори (1729). У його опіці перебував племінник Семен Якович, до якого село і перейшло. У 1732 р. за Полуботками 6 підданих. Інші мешканці «Расколщики описние на Ея императорское величество, промысломъ бавячиєся, а именно перепродаванемъ рыбы, оліи и протчого имъ подобногю» — 10 дворів (1732). За даними РО знаходилось у володінні вдови Полуботка Анастасії Степанівни Леонтович, яка мала тут 11 хати підданих (1766 [652,арк.62зв.]), за розкольниками 55 дворів [652,арк.83зв.]. У 1771 р. абшитований військовий товариш Гаврило Красковський скаржився, що його і супроводжувавших козаків пограбувати радальські розкольники.

Станецька, деревня (1666), слобода (1766). У 1666 р. 1 двір ґрунтового селянина і 1 бобіля. У 1766 р. вдова Анастасія Полуботок мала 3 хати підданих [652,арк.74зв.].

Криничне, хутір (1781), Криничанська гута поблизу с. Радківки Любецької волості. Володіла Софія Полуботок Милорадовичівна (1772), 1 двір з 4 хатами (1772). В. Модзалевський зробив припущення, що існувала 1767 р. і належала Семену Полуботку [1940,с.65]. винокурений завод і 13 підданих бригадира Милорадовича (1781 [1775,с.56]), 2 хати і винокурений завод Михайла Стороженка (1781 [1775,с.56]).

Сидорівка, хутір вдови Анастасії Полуботок 2 хати підданих (1766 [652,арк.75зв.]).

Володіня Полоницьких, а потім Сібірського. Священик чернігівський Андрій Сібірський мав 5 підсудків у д. Кези, по 2 у Любечі і д. Шумани (1747).

Кези, хутір (1713), деревня (1729, 1766 [652,арк.69зв.]). Володіли полковники чернігівські, потім бунчуковий товариш Василь Полоницький через покупку з наданням Мазепою і підтвердженням 11 грудня 1709 р. Скоропадським [1939,с.173], мав 4 двори (1729 [1731,с.56]). У 1730 р. у володінні вдови Полоницького Анастасія з дітьми 6 дворів. У 1732 — 1739 рр. тут 4 двори. 1754 р. місцевий житель Олексій Лопатка подав зиск на бунчукового товариша Федора Полоницького за захоплення його ґрунтів [703,арк.1]. Священик чернігівський Андрій Сібірський тримав 17 хат підданих (1766 [652,арк.69зв.]). Належала до приходу церкви с. Борисоглібівки.

Кезя

I

Потап (? — ран. 1660) — шляхтич [1760,с.232]. Д.: Оксинія Корніївна Н, мешканка тракту Любецького. 12 квітня 1660 р. написала тестамент, яким батьківські землі, куплені у Мехеда Ілліча Терешедького, передала зятю Силі [1760,с.231].

II

Тишко Потапович — шляхтич (1660 [1760,с.232]).

Кіндрат Потапович — міщанин любецький (1660 [1760,с.231]).

Тимоха Потапович [1633,арк.7].

Ісак Потапович [1633,арк.7].

— Н Потапівна. Ч.: (1660) Сила Брехун [1760,с.231].

III

Філон — паламар покровський любецький (1709 [1528,арк.150]).

IV

Григорій — комісар сотенний любецький (1747).

Григорій Філонович — козак-підпомічник (1747).

V

Іван (1744 — ?) — абшитований сотенний хорунжий (1788). Підданих не мав. Д.: Ганна NN, донька козака. Мали синів Михайла (1772 — ?), Василя (1775 — ?), Павла (1780 — ?), Стефана (1782 — ?), Петра (1786 — ?), доньок Гликерію (1768 — ?), Ганну (1785 — ?).

Максим (1749 — ?) — абшитований військовий товариш (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.117]. Д.: Олена NN, донька священника. Мали сина Степана (1786 — ?), доньку Євдокію (1783 — ?).

Матвій (1763 — ?) — корнет у відставці (1788).

Кіндрат (1767 — ?). Д.: Пелагея NN, донька козака.

У XX ст. рід Кезь простежується в Любечі і с. Ріпках. У «Книгу скорботи України» внесені 5 представників роду, які загинули на час окупації [1877,с.74].

Ждани, деревня (1766). Священик Андрій Сібірський мав 3 хати підданих (1766 [528,арк.69зв.]).

Козарки. 6 березня 1645 р. Андрій Суховерський зробив запис у Київських гродських книгах Самуелю Посохоському на «добра» Любецького староства Гусейковщина, селищем Козарки, Мутичевим, Дорогинки з кордонами [1469,арк.363]. При урочищі Козарках 1 двір у 1739 р., а у 1741 р. — 3 мав бунчуковий товариш Володимир Васильович Полоницький. Хутором Козарки володіли козаки Білоуської сотні Романа (1 двір у 1747) і Ничипора Романовича Росовських (3 хати в 1766 р.) [652,арк.69зв.].

Москалі (Гаврилівка), деревня (1732), хутір (1781). Полковий обозний чернігівський і любецький шляхтич Олександр Ковтунович мав маєтність в с. Москалі [1884,с.74]. Колишній суддя полковий Пантелеймон Радич отримав царську грамоту від 3 березня 1690 р. на хут. Москалі з підтвердженням універсала Мазепи [1330,арк.1]. Перейшла синам Івану і Стефану. У 1713 р. тут Радичам складали повинність ґрунтових 10, городників 5. У 1717 р. гетьман Скоропадський підтвердив володіння. Після смерті брата Івана Степан володів деревнею сам, де у нього 13 дворів (1730 [1731,с.56]), 4 піддані (1732). 1 двір на 2 хати вдови військового товариша Івана Молявки Марфи (1781 [1775,с.49]). Належало до приходу довжицької церкви.

Смолягівка, присілок любецький (1713), деревня (1729). Урочище Смолягівку (поля, ліси, сіножаті і дубрави) з кількома людьми купив вїт чернігівський Семен Отрохович. Поселив деревню на куплених ґрунтах, на що мав універсали Виговського 1658 р., Мазепи 1693 р., якому воно було підтверджене і царською грамотою. Перейшла в придане за донькою вїгта Оленою (? — 1752) до зятя, значного військового товариша Антона Максимовича (? — 1728, д. Смолягівка). 12 січня 1693 р. отримав гетьманський універсал на неї, а 10 січня 1716 р.

підтвердження, але уже з млином [1936,с.301]. 1713 р. у володінні Максимовича 11 дворів посполитих. У 1716 р. він отримав підтверджуючий гетьманський універсал. У 1729 р. тут у його вдови з дітьми Григорієм, Іваном, Самійлом, Параскою і Оленою 7 дворів у д. Смоляговці і млин на р. Смоляговці в одне коло [1731,с.54]. У 1732 р. за вдовою 6 підданих. У 1733 р. склала заповіт, хоча померла значно пізніше. З доньками були одружені Михайло Зеневич і Григорій Климович. Антін Сокоцький мав підсусідків [1517,арк.13-14]. У 1769 р. він скаржився на рудника вдови Полуботка Саву Гороновича за захоплення земель при д. Смолягівці [1374,арк.1]. За Сокоцьким 30 підданих [1775,с.79]. За вдовою військового канцеляриста Якіма Ренчицького Анастасією рахувалося 8 хат (1766 [652,арк.73зв.]). У приході Покровської церкви м. Любеча (1739).

Рудня Любецька рудника Самійла Даниловича (1666) з млином і 3 дворами.

Рашківка, слобода (1766). значкового товариша, а потім полкового осавула Єлисея Раценка з підсусідків (1732 – 1747). Сотник любецький Василь Силич мав 3 хати підданих (1766 [528,арк.66зв.]).

Томарівка, слобода (1732), деревня (1766) – поселив військовий канцелярист ГВК Андрій Васильович Болдаковський, яка через його рідну сестру Пелагею перейшла у володіння її чоловіка, сотника вибельського Василя Томари. Овдовівши, Пелагея Томара 1724 р. отримала підтверджуючий універсал на Томарівку, де у неї було 7 (1730), 11 (1732) дворів посполитих. Деревня перейшла у власність її онуки Катерини Григорівни, яка 1749 р. померла. 10 томарівських дворів стали власністю її чоловіка-вдівця, полкового хорунжого Василя Комаровського [1915,с.21,23], який у 1766 р. тут тримав 22 хати підданих [652,арк.42зв.].

Крім вище перерахованих населених пунктів у сотні згадувалися хутір значкового товариша Кохановського Якіма (1781), хут. **Голубівка**. хут. **Зміївський** священника любецького Федора Горбика з племінником Василем, де 4 хати підданих у 1766 р. [652,арк.62зв.], хут. **Красковський**, хут. **Остапівка**, хут. **Папірня** з винокурнею і 2 підданих генерал-майора Рігельмана (1781 [1775,с.54]), хут. **Поповщина**, хут. **Рожківка**, хут. **Старий Млинок** з 2 млинами бунчукового товариша Михайла Стороженка (1781 [1775,с.56]).

За ревізією 1747 р. на теренах сотні як окремі населені пункти існували 1 містечко, 18 сіл, 62 деревні, 4 слободи, 3 хутори, 9 гут, 5 рудні, 2 папірні, 2 млини.

Сотня у 1737 р. за загальною кількістю козаків на 16 місці (29), за кількістю виборних на 13 місці у полку (27). У 1747 р. 142 козаки і 100 козацьких підсусідків в сотні були розосередженні в містечку Любеч, 9 селами сотні (з с. Сибереж Роїської сотні був приписаний козак Іван Васильович Шупляк), 26 деревнями, хутором. За кількістю козаків лише 3 курінні центри мали чисельність 10 і вище: с. Козли 31 козака, с. Красковське 20, с. Пушкарі 10. Навіть у Любечі знаходилося 6 козацьких і 23 підсусідських двори. Характерезувалася не високою кількістю вдів (згідно реєстру 1739 р. їх 13, що складало 7,0%). Сотня була з розвинutoю хутірською інфраструктурою, в ній зосереджено 60 хуторів (майже п'ята частина усіх хуторів полку). Історія більшості з деревень сотні – це історія роду осадника, представники, якого потім і проживали у заснованому ними населеному пункті, давши йому своє родове ім'я.

Протягом 1713–1752 рр. кількість залежних посполитих дещо збільшилася: з 1031 до 1104 дворів. У 1747 р. розпорядженні КПЛ було 16 населених пунктів сотні, з них 4 села, 5 деревень, 2 млини, 2 папірні, 2 гуті, 1 рудня, до яких належало 333 двори підданих, тобто 37% усіх посполитих сотні. За Чернігівськими кафедральним 85, Троїцьким монастирем 15 посполитих, Любецьким – 21. Всього монастирі у сотні тримали 454 посполитські двори, що складало 50% їх загальної чисельності.

Згідно ревізії 1747 р. 20 представників 13 родин тримади 427 дворів посполитих.

№		К-ть представників роду	К-сть населених пунктів, де є посполиті	К-ть дворів
1	Лизогуби	6	15	162
2	Полуботки	2	8	131
3	Посудевські	2	4	53
4	Соколовські	1	3	33
5	Миклашевські	1	1	16
6	Савичі	1	1	14
7	Костянтиновичі	1	2	8
8	Мокрієвичі	1	2	3
9	Скоропадські	1	1	2
10	Красовські	1	2	2
11	Бакуринські	1	1	1
12	Пушкарі	1	1	1
13	Широканські	1	1	1
		20	42	427

РОЇСЬКА (ОСНЯКІВСЬКА, СИБЕРЕЗЬКА) СОТНЯ

Сотня витягнута від с. Холявин на півдні до с. Ріпок на півночі, а далеко на північ лежали монастирські володіння на р. Дніпро і його притоках р. Немильні, у межиріччі Аткильні і Биківки. На р. Стрижень в гору за течією знаходилися сс. Холявин, Роїще, д. Слобода Роїська і Осняки. Від Осняків західніше Сибереж — перший сотенний центр, на північний схід — Велика Вісь.

СОТНИКИ: Рашенко Хома (? — 1659.02. [1817,с.621] — 1660.03. [1482,арк.14] — ?), Свяцький Філон Гапонович (? — 1669 — 1672), Рашевський Іван (1672 — 1678), Грембецький Микола Григорович (? — 1679.16.07. — 1680.11.03. — ?), Шихуцький Степан (? — 1680.03. — ?), Грембецький Микола Григорович (? — 1687 — 1692), Гломозда, Стефанович Петро (? — 1699[1510,арк.46].04. — 1715.01. — ?), Бакуринський Яків Юрійович (1716.13.09. — 1738), Касянович Андрій (1718., нак.), Шихуцький Микола Степанович (1727.10., 1733.10. — 12., нак.), Шихуцький Яків Миколайович (1736.11. — 1738.11., нак.), Бакуринський Леонтій Якович (1738.13.04. — 1760.04), Бакуринський Степан Тимофійович (1741, 1747, нак.), Бакуринський Яків Юрійович (1742), Деваєв Артем Федосов (1732, 1733.26.09., 1736 [292,арк.5], 1737 [1605,арк.10], 1738, 1739 [522,арк.59], нак.), Хома Мокійович (1739 [518,арк.7], нак.), Круп'янський Яків Олексійович (1760 — 1771), Нехаєвський Іван (1771 — 1783).

Носачевичі

I

Микола — шляхтич. 13 грудня 1633 р. у Смоленську отримав привілей з наданнями на пустоші Велика і Мала Вісь 30 волок.

II

Лука — покозачений шляхтич. У 1651 р. Б. Хмельницький затвердив за ним частину Роїської слободи, за що той надалі зобов'язувався «у войску нашом так же повинність належну отдавати» [1929,с.107-109]. 20 травня 1659 р. отримав універсал гетьмана І. Виговського на слобідку Роїську разом з К. Мокрієвичем [1804,с.95], яку 26 серпня 1659 р. продав останньому [1731,с.340-342].

III

Гаврило Лукич [1705,с.108-109] — Лукаш і його сини Гаврило і Ярош — шляхтичі Чернігівського повіті (1659) — власники ґрунтів «на котором и слобода Ройская сидела» [1936,с.571].

Ярош Лукич [1705,с.108-109].

Свяцькі

I

Гапон — козак чернігівський (1649), володів млином на р. Свині в с. Звеничеві.

II

Філон Гапонович — показачений шляхтич, сотник сиберезький (? — 1669 — 1672 — ?). отаман курінний сиберезький Роїської сотні (1676), товариш полку Чернігівського (1680). 20 березня 1688 р. полковник Василь Борковський дозволив значному товаришу Роїської сотні Філону Свядькому спорудити греблю з млином на р. Сухий Вир [1801,с.625]. 1 липня 1679 р. за 60 коп продав батьківський млин сотнику Ю. Лобку. 11 березня 1680 р., «маючи в селе Звиничови, в млине Звиничовском в другой клетце часть мелницкую в гребле, в камене, в скрынях ... пану Евфиму Грыгорьевичу Лобку, сотнику полку Черниговского Вибелскому, за трыста золотих полских продал» [755,арк.499-503зв.]. Мешканець сиберезький (1699 [1647,арк.1]).

III

Омелян (бл. 1666 — 1743 — ?) — козак ґрунтовий (1732) с. Сибереж (1689 — 1743 — ?). Службу розпочав у 1689 р. під Перекопом. Приймав участь в походах: 1692 р. в Білгородщину, 1695 р. під Казикермен, 1696 р. під Азов, 1700 р. під Рогуль, 1701 р. під Орешек, 1705 р. під Любар, 1706 р. в Замостє, 1707 р. в Київ на печерські роботи, 1721 і 1722 рр. на каналні роботи, 1723 р. на Терек [139,арк.140]. Козак «нищетный», мав 1 двір, 1 коня, 1 вола (1743). Д.: (1740) Ганна Семенівна N.

IV

Семен Омелянович (1708/1710 — 1756 — ?) — був у другому польському поході в команді прилуцького полковника Ґалагана (з1733.09. [288,арк.45]). Козак-підпомічник (1740) сиберезький виборний «нищетный», худобу маючий (1747), мав двір з 1 хатою, підсусідок «весьма убогий, скота неимуший, з зажну и другой работизны кормячийся» (1751), «крайне нищетные без скота» (1756). Д.: (? — 1730 — 1740 — ?) Марія Василівна N (1705 — ?).

V

Степан Семенович (1730 — 1740 — ?).

— Гафія Семенівна (1732 — 1740 — ?).

Андрій — козак Березненської сотні (1766 [2,арк.1]).

Косма — козак Березненської сотні (1766 [2,арк.1]).

Яків (1743 — 1789 [1623,ч.VI,арк.108] — ?) — абшитований отаман надвornoї компанійської корогви (1788). Д.: Мотря N Щупак, донька протопопського сина. Михайло Щупак відомий як остерський протопоп, який 14 грудня 1719 р. подав супліку про надання йому у тимчасове володіння декількох тяглих селянських дворів у с. Красилівці Остерської сотні Київського полку [103,арк.2]. Мали синів Максима, Петра, доньок Анастасію, Анастасію, Дюмну.

У 1876 р. в Благовіщенській церкві м. Березни священиком був Олександр Свяцький, паламар с. Олбина Степан Свяцький.

Рашевські [1942,с.62-71]

I

Микола.

II

Андрій — козак сотні Ярути Корсунського полку (1649).

Іван Миколайович (? – 1678) – Покозачений шляхтич гербу «Вонж» [1920,с.149]. Активно підтримував дії полковника Івана Нечая в Білорусії, коли потрапив у полон. Утримувався у смоленській в'язниці (1662). Сотник осняківський (1676), сотник роїський (1678). Загинув під Чигирином. Володів сс. Сибереж, Білоус, Осняки, Красковське [1815,с.27]. Д.: NNN, у 2-му шлюбі за Федором Зеленським, осавулом полковим чернігівським.

III

Іван – шляхтич, знатний товариш полковий (1702). У вересні 1702 р. у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі.

Григорій Іванович (? – 1679 – 1715 – ран. 1725) – значковий товариш Чернігівського полку (1715). Д.: 1) Н Юхимівна Лобко, донька сотника вибельського. 2) (1711) Ірина Дем'янівна Посудевська (? – 1695 – ран. 1750), у 2-му шлюбі за Іваном Желяхівським, а в 3-му за Федором Красковським. 20 січня 1728 р. гетьман прийняв її в оборону і протекцію і затвердив за нею д. Осняки, яке 1727 р. у неї відняв чернігівський полковник. Проживала в сл. Вертіївці [1467,арк.423].

III

Дем'ян Григорович (від 1-го шлюбу) (? – ран. 1741) – у його «сказці» 1725 р. сказано, що став значковим товаришем Чернігівського полку замість батька [1510,арк.124зв.]. Приймав участь у низовому поході 1725 – 1728 рр. Бунчуковий товариш. 16 липня 1726 р., перебуваючи у низовому поході, склав тестамент [1888,с.377]. Ймовірно, що на час написання документу, він був ще неодружений [1942,с.62-71], бо в своїй духовниці він писав: «не маючи нікого иного ближшого от себе єдиноутробной сестре моеї Меланиї Рашевсковне Григориевой Корницькой все свои имения вручаю, какое на мене по суду спало от братьев моих Иосифа и Ивана второбрачной жены отца моего» [1888,с.377]. Відписав свої сестрі сіножаті та поля до Пустовського двору, млинок осняківський на р. Стрижні, 2 пледи (на Заріччі та Морозовщину), двір міський біля церкви Воздвиження, хутір міський з 2 хатами, худобу та підданих [1888,с.377]. Писаний цей тестамент «при панах товаристве» значковому Чернігівського полку Петру Мокрієвичу, Івану Кривковичу, Петру Терпицькому, Федору Гренбецькому, Григорію Базилевичу, Даниїлі Прокоповичу, Григорію Кривковичу, Якову Богдановичу, Степану Радичу [1888,с.377].

Іосип Григорович (бл. 1710 – ран. 1784) (від 2-го шлюбу [1513,арк.149]) – військовий товариш (? – 1728), бунчуковий товариш (1728.24.10. – 1750 – ?), учасник сулацького, польського, кримського, очаківського походів. У полковій рахунковій комісії (1751, 1763). Мешкав у дідівському лобківському дворі у с. Звеничіві [755,арк.461-490], який матері був стверджений гетьманським універсалом від 20 січня 1728 р. До цього двору належали два млини: у два кола спільний з своїм братом і Мокрієвичами при с. Звеничів на р. Свині, у с. Євтухів Білоус в два кола і третє ступне. Мав приїжджий двір у Чернігові, шинок при млині біля с. Гучин (1750), греблю і млин з кількома хатами на р. Білоус нижче д. Ямищ, млин-вешняк при д. Осняки на р. Стрижні [1774,с.18,29], вітраки в Осняках і Роїській слобідці, 2 винокурні, 3 шинки (Осняки, Роїська слобідка, у Чернігові на Лоїській вулиці). Мав плотину з двома амбарами у с. Звеничів (1781). Три-

мав Королчанський хутір в Любецькій сотні. Д.: Анастасія Іванівна Мокрієвич (1714 — 1741 — ?), донька бунчукового товариша.

Іван Григорович (бл. 1704/1713 — ран. 1790) (від 2-го шлюбу [1513, арк. 149]) — службу розпочав у 1731 р. військовим канцеляристом, протягом 1727 — 1734 рр. мав суперечки з родиною генерального обозного Якова Лизогуба за д. Осняки [183, арк. 1-24]. Бунчуковий товариш (1740 — 1767). У приймальні полковій про різні чолобитні (1763). 15 липня 1767 р. абшитований за старістю. Мав житловий двір і шинок у д. Осняки, шинок у д. Вербичі, приїжджий двір у с. Яваничеві, шинок у д. Вертіївці Любецької сотні (1750). Проживав у дворі у д. Осняках, до якого належали млин на р. Стрижні, вітряк. Мав винокурню у с. Красковских Любецької сотні, 3 шинки (д. Осняках, д. Вербичах, с. Красковских). Тримав хутір Королчанський у Любецькій сотні (1767 [755, арк. 461-490]). Мав у Чернігівському і Городицькому повітах 60 хат підданих (1782 [1606, арк. 28]). Д.: 1) Олена Павлівна Ракович (1727 — 1760). 2) (1761) Пелагея Андріївна N (1739 — ?). Мала підсудків у д. Осняки Роїської сотні (1781).

— Меланія Григорівна [1513, арк. 149] (від 1-го шлюбу). Ч.: (1726) Григорій Іванович Корницький [1513, арк. 149], значковий товариш (1740 [525, арк. 57зв.] — 1750 [532, арк. 69зв.]).

— Євдокія Григорівна (? — 1727 — 1760 — ?). Ч.: Іван Васильович Яценко (? — ран. 1753), значковий товариш [1510, арк. 129].

IV

Опанас Йосипович (1734 — ран. 1781) — мешкав у Чернігові (1739).

Яків Йосипович (1744 [1616, арк. 119] — 1801) — службу розпочав 4 березня 1760 р. полковим канцеляристом. Канцелярист МК (з 1764.12.09), чернігівський полковий писар (з 1771.9.07) з окладом 30 рублів [800, арк. 2]. Стряпчий Чернігівського Верхнього земського суду (з 1782.01). Мав у Чернігівському і Городницькому повітах 20 хат підданих (1782 [1606, арк. 30]). Разом з вдовою брата Павла Горпиною мав 601 підданих в 3 селах і 5 деревнях [1619, арк. 39]. Д.: (з 1773) Євдокія Григорівна Єнько (1757 — 1851).

Максим Йосипович (1757 — 1798 — ?) — мав 260 підданих у 2 селах і 2 деревнях.

Павло Йосипович (? — 1781 — ран. 1785) — служив з 1772 р. полковим канцеляристом, з 1774 р. значковий товариш Чернігівського полку, у походах не був, мав сина малолітнього (1780). Мав 26 душ підданих у сл. Ройській Ройської сотні. Д.: Горпина Михайлівна Якимович (1753 — ?), донька полкового хорунжого.

— Тетяна Йосипівна. Ч.: Іван Семенович Савич, священник петрушинський.

Іван Іванович (1744 — 1790 — ран. 1801) (від 1-го шлюбу) — в одному із документів названий онуком Єфросинії Затиркевич, але, мабуть, двоюрідним [1938, с. 151]. Службу розпочав у 1759 р. полковим канцеляристом. Військовий товариш (з 1767.15.06), бунчуковий товариш (з 1782.24.12). Мав 583 підданих у 2 селах, 3 деревнях, 1 слободі, 1 хуторі (1788 [1616, арк. 119]). Д.: Анастасія Опанасівна Левицька, донька ніжинського полкового осавула.

Степан Іванович (1747/1749 — 1792.23.11) (від 1-го шлюбу) — службу розпочав у полковій канцелярії (з 1761.22.12. [1325, арк. 45]), колезький канцелярист (з

1764.5.05.), абшитований полковий хорунжий (з 1783.6.08). Мав 10 хат підданих у Чернігівському повіті (1782 [1606,арк.31]), 112 підданих в 1 деревне і 1 хуторі (1788 [1616,арк.119]). Д.: Євдокія Якимівна Ренчицька, донька військового канцеляриста.

Петро Іванович (1762 – ?) (від 2-го шлюбу) – колезький канцелярист (1784).

Яким Іванович (1766 – ?) – кадет (1788). Разом з братом Петром володів 130 підданими.

– Марія Іванівна. Ч.: Олександр Михайлович Мокрієвич, бунчуковий товариш.

– Уляна Іванівна (1749 – ?). Ч.: Михайло Іванович Долинський, військовий товариш.

– Катерина Іванівна (1754 – ?).

– Парасака Іванівна (1756 – ?).

– Ганна Іванівна. Ч.: (з 1783.12.02. у с. Красковських Хуторах) Степан Васильович Лукашевич, військовий товариш.

Не ввійшла до розпису: Горпина Рашевська (1755 – 1788 – ?), вдова. Разом з Яковом володіла 601 підданих в 3 селах і 5 «деревнях» [1616,арк.119]. Максим (1759 – ?) – власник 260 душ (1788 [1616,арк.119]).

Грембецькі

I

Григорій.

II

Микола Григорович – шляхтич, «слуга» гетьмана Ігнатовича (1672), військовий товариш (? – 1676 [1696,арк.238] – 1678 [1430,арк.1] – ?), сотник сиберецький (1687.03.), сотник роїський (? – 1689.02. – 1692), осавул полковий чернігівський (1695 – 1699), обозний полковий (1699 – 1711), наказний полковник чернігівський (1699 [1248,арк.1], 1712 – 1713). Скуповував ґрунти при с. Білоус [1885,с.17]. У Введенській церкві КПЛ поминався його рід: Іван, Марія, Іван, Прокіп, Севастьян, Стахій, Ірина, Іван, Євдокія, Тетяна, Мартин, Софія, Андрій, Лука, Микола, Євдокія, немовля Уляна, Ганна, Пелагея, Федір, Феодора, Стефан, Михайло, Тимофій, Лука, ієрей Петро, Уляна [1752,с.110]. Д.: Гафія Станіславівна Кохановська, донька чернігівського полкового сотника.

III

Федір Миколайович (1694 – ран. 1751) – значковий товариш (1712 [1510,арк.129зв.] – 1743 – ?). Був у походах під Києвом (1712), Гадячем (1716), на каналних роботах (1721). В Гілянському поході зробив значні борги козаку с. Черкаська Семену Костянтиновому та сотнику Ждановичу, харківському полковнику Григорію Квіткі [221,арк.6]. У 1717 р. продав ліс Чернігівському Єлецькому монастирю [1259,арк.1]. У січні 1724 р. вдова гетьмана Івана Скоропадського Анастасія захопила у нього с. Ваганичи Городнянської сотні [138,арк.2], а 1730 р. ним заволоділа її донька – дружина колишнього ніжинського полковника Петра Толстого [235,арк.2], «ныне на службе в низовом походе, тому пятый год» (1730). Мав 6 підданих в с. Євтухів Білоус (1732). Неписьменний. Д.: (1723) Марія Степанівна Лопата (1697 – 1740 – ?).

– Марина Миколаївна. Її тестамент був записаний 24 лютого 1732 р. Ч.: (1710) Михайло Йосипович Красовський, полковий осавул чернігівський.

IV

Василь Федорович (1723/1725 [598, арк.11зв.], с. Євтухів Білоус – 1801 – ?) – службу розпочав з 1760 р. козаком полкової сотні [489, арк.1], значковий товариш (з 1763.16.06.). Абшитований військовим товаришем (з 1774.11.04.).

Мав у Чернігівському повіті 9 хат підданих (1782 [1606, арк.31]), 68 підданих у 1 місті і 1 селі (1788 [1616, арк.29]). Д.: Єфросинія Яновська, донька гродського писаря.

– Євдокія Федорівна (1724, с. Євтухів Білоус – ?).

Григорій.

V

Степан Васильович (1762 – ?) – капітан (1798 – 1801).

Федір Васильович (1769 – 1838 – ?). Д.: Ганна Михайлівна Н.

Василь Васильович (1774 – ?) – реєстратор (1798).

Микола Васильович (1778 – ?) – канцелярист (1798).

– Пелагея Василівна (1759 – 1798 – ?). Ч.: Іван Добрицький (1757 – ?), поручик у відставці (1788).

– Ірина Василівна (1767 – 1798 – ?).

Трохим Григорович – військовий товариш. Д.: Софія Білоножка [1623, ч. III, арк.6].

Стефановичі

I

Петро Стефанович (? – 1669 – 1715 – ран. 1724) – військовий товариш. 5 вересня 1693 р. отримав універсал чернігівського полковника Я. Лизогуба на володіння кількома підданими у с. Голубичах [1731, с.302]. Сотник роїський (? – 1699 [1510, арк.46].04. – 1715.01. – ?). Був у вересні 1702 р. у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі. 23 серпня 1699 р. отримав універсал полковника Ю. Лизогуба на кількох підданих у с. Голубичах [1731, с.337]. У січні 1710 р. був значковим товаришем і проживав у Ріпках, де влаштував млин, згаданий у 1742 р. [1754, с.102]. Д.: Феодосія Богданівна Репчич-Піроцька, донька значкового товариша.

II

Степан Петрович (? – 1670 – 1715 – ?) – 23 березня 1724 р. на нього і Григорія скаржився козак с. Маслаківки Максим Легенко про заволодіння грунтами його дядька Стефана Максимового. Козак с. Маслаків Дмитра Маслака «они де написавши без ведома его купчую на сеножать и лес и завладели». Проживав у с. Ріпках (1724).

Григорій Петрович (1689 – ?) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1718 – 1739 – ?). Неписьменний. Проживав у с. Ріпках (1724), у Чернігові (1739). Д.: Федора Антонівна Н (1704 – ?).

Федір Петрович – значковий товариш Чернігівського полку.

III

Іван Григорович (1725 – ?) – мешканець чернігівський (1739).

Нехаєвські

I

N — козак Городницької сотні.

II

NN — козак Городницької сотні.

Семен

III

Іван N (1727 — 1789 [1623,ч.VI,арк.85] — ?) — службу розпочав 15 квітня 1744 р., сотенний осавул (з 1761), значковий товариш (з 1770), сотник роїський (з 1771), прем'єр — майор у відставці (з 1783.28.02.), засідатель Городницького нижнього суду [1525,арк.9]. Мав 5 підданих в м. Городня. Був у турецькому поході і в різних відрядженнях. Під судом в Глухові (1780). Д.: Єфимія Остапівна Біла, донька значкового товариша Миргородського полку [1517,арк.6-7].

Йосип Семенович (1733 — ?) — козак м. Городні (1782 [1425,арк.544]). Д.: Марія Семенівна N (1744 — ?). Мали синів Павла (1763 — ?), Миколу (1767 — ?), Хому (1772 — ?), Олександра (1777 — ?), Максима (1779 — ?).

IV

Лев Іванович (1752 — 1787 — ?) — службу розпочав з 1766 р., осавул сотенний (1769 — 1774 [613,арк.1]), значковий товариш (1774 — 1779 — ?), служив на постах в Могилівській губернії (1779). Д.: NN Сербинович, донька значкового товариша.

Іван Іванович (1763 — 1787 — ?).

Семен — корнет (1789).

ОТАМАНИ: Коробка Лаврін (? — 1694.08. — ?), Вінський Хома (? — 1703.7.06. [1528,арк.20] — ?), Коробка Ничпир (? — 1718 — ?), Девоев Артем Федосов (? — 1732 [1748,с.36] — ?), (1739, нак.), Шупик Петро Семенович (? — 1743 [529,арк.102] — ?), Філіповський Юхим (? — 1743 — 1753.19.09. [1503,арк.15] — ?), Долинський Герасим Лукич (? — 1756.30.06. — ?), Рашко Василь Єлисейович (1761.15.02. [1939,с.276] — 1768), Фасовець Степан (1768 — 1774.17.05.), Шихуцький Іван Степанович (1774.17.05. — 1779 — ?), Шихуцький Самійло Іванович (1781 — ?).

Коробки

I

Лаврін (? — 1664 — 1694 — ?) — отаман городовий роїський (? — 1694 — ?).

Ii

Кіндрат (? — 1672 — 1724 — ?) — службу розпочав у 1692 р., козак с. Роїще. Був у двох кезикерменських походах (1693, 1695), польських (1706, 1707). Його син під керівництвом Полуботка був на каналних роботах на Ладозі, а згодом і у Петербурзі [1883,с.71].

III

Іван Максимович — козак малогрунтового роїського (1732),

Опанас (? — 1670 — 1724 — ?) — службу розпочав з 1690 р., козак с. Велика Вісь. Приймав участь в усіх походах від під Полтаву (1690) і на паланки (1692) до кам'янозатонського (1711) [139,арк.152].

Ничипір (? – 1675 – 1724 – ран. 1739) – службу розпочав з 1692 р. в Білогородщині під Паланкою, двічі був під Кезикерменом (1693, 1695), у польському поході 1706 і 1707 рр., 1707 р. на роботах у Києві [139,арк.148]. «На атаманстве был несколько год, и в протекции год 5 под Полуботком жил» [139,арк.148]. Д.: Наталія Дмитрівна N (1667 – 1739 – ?).

Павло – козак, «не был в походах, шопную службу служит» (1724 [139,арк.148]).

IV

Лаврін Опанасович (1707 – 1740 – ?) – козак с. Велика Вісь. Д.: (1740) Пелагея Іванівна N (1717 – 1740 – ?).

Клим Опанасович (1703 – 1740 – ?) – козак с. Велика Вісь. Д.: NNN (? – ран. 1740).

Василь Опанасович (1716 – 1740 – ?) – козак с. Велика Вісь.

Влас Ничипірович – козак малогрунтового роїський (? – 1732 – 1735 – ?). З братами Трохимом та Іваном «на одномъ дворе порознь хатами живут и з отческого грунту почередно служат».

Трохим Ничипірович (бл. 1707 – 1739 – ?) – козак малогрунтового роїський (? – 1721 – 1739 – ?). Приймав участь на каналних роботах і був з Полуботком в Петербурзі. Подав супліку гетьману на родину померлого козака Городницької сотні Харитона Довгала на повернення позичених в низовому поході грошей. Д.: Марія Григорівна N (1710 – ?). Мали сина Івана (1735 – ?), доньку Олену (1737 – ?), Ганну (1738 – ?).

Іван Ничипірович (1710/1714 – 1739 – ?) – козак малогрунтового роїський (1732), виборний козак. Був у польському поході в команді генерального обозно-го Я. Лизогуба (1733 [288,арк.42]). Д.: Ганна Мойсеївна N (1716 – ?).

Матвій – полковий зборщик (1733), суплікував перед гетьманом і отримав універсал про звільнення від податків і повинностей [273,арк.1].

V

Семен Лаврінович – козак Роїської сотні (? – 1734 – 1750 – ?). У польському поході в команді сотника Якова Бакуринського (1734 [288,арк.45]).

Корній Климович (1728 – 1740 – ?) – козак с. Велика Вісь Роїської сотні.

Яків Климович (1729 – 1740 – ?) – козак с. Велика Вісь Роїської сотні.

Остап Власович (1719/1722 – ?) – козак-підпомічник. Д.: Марія Андріївна N (1732 – ?)

Василь Власович (1729 – 1781 – ?) – козак-підпомічник. У 1779 р. разом з Степаном і Миколою Коробками вибили з 10 нив вдову двоюрідного брата Самійла [1406,арк.1]. Д.: Катерина Степанівна N (1737 – ?).

Степан Власович (1731 – 1781 – ?) – козак-підпомічник. Д.: Тетяна Григорівна (1737 – ?)

Самійло Іванович (1730 – ран. 1779 [1406,арк.1]) – козак (1750), осавул сотенний роїський (1755). Мав власний двір у Роїщі (1767) [756,арк.265]. Д.: Гафія NN – вдова (1779).

Косма Іванович (1735 – 1781 – ?) – козак-підпомічник [1923,с.128].

Остап (1719 – 1781 – ?) – козак Роїської сотні [1923,с.128].

Федосови

I

Артюх.

II

Федос Артющенко (? – 1650 – 1724 – ?) – був у походах: у 1688 р. під Самару, у 1689 р. під Перекоп, у 1692 р. у Білогородщині під Паланкою, у 1693 р. під Казикерменом, у 1696 р. під Азовом, у 1700 р. під Печерами, у 1701 р. на Іжорі під Орешком, у 1705 р. під Любаром [124,арк.149]. Д.: Євдокія NN (? – бл. 1748.21.01).

III

Іван Федосович (1680 – ?) – козак. Мав 4 волів, 4 коней (1740). Військо-вий товариш.

Артем Федосович (1677/1680 [492,арк.18] /1685 – 1768 – ?) – служив з 1705 р. рядовим козаком, був у походах: у 1706 р. в Польщі під Замостям, у 1707 рр. на роботах по укріпленню Печерської фортеці у Києві, у 1708 р. за р. Сож у Череківі, у 1709 р. у Гомелі, у 1710 р. в Ірклієві, у 1711 р. під Кам'яним Затонем, у 1713 р. у Києві, у 1716 р. у Смілі, у 1719 рр. в царичанському поході, у 1721 – 1722 рр. на каналних роботах [492,арк.18]. Отаман городовий роїський (? – 1732 [1748,с.36] – ?). Неодноразово обіймав посаду наказного сотника (1729, 1732, 1733, 1735, 1737, 1738 [300,арк.1], 1739 рр.). У квітні 1738 р. звинувачений козаками сотні у захопленні ґрунтів, здириствах та обтяженні загальнародними повинностями [300,арк.3]. Значковий товариш (1742 – 1759). У вересні 1748 р. разом з сином Яковом захопив рухоме і нерухоме майно козака Роїської сотні Михайла Туми [375,арк.3]. У 1759 р. подав прохання у полкову канцелярію про хворобу, служити не міг. Отримав абшит Абшитований значковий товариш (1759 – 1768 [1345,арк.1] – ?). Разом з братом Федором мав поля на 50 днів, сенокосу возів на 100, винокурню в 2 казани, волів 12, коней 15 (1740). У с. Роїще мав двір житловий, шинок і 2 підсусідських двори (1747). У с. Великій Вісі тримав підсусідський двір, який йому належав через куплю 24 травня 1746 р. від козаків Клима і Харитона Коробченків за 4 рублі. У його володінні 2 млини-вітряки, винокурню. Д.: 1) (1703) N Лаврінівна Борисенко, донька козака [756,арк.258зв.]. 2) Ганна Абакумівна N (1688 – ?).

Федір Федосович (1687/1700 – 1740 – ?) – виборний козак. Д.: Феодосія Пилипівна N (1707 – ?).

– N Федосівна. Ч.: Федір Лебідь, у них син Іван (1685 – ?), козак роїський.

IV

Григорій Іванович (1695/1710 – 1781 – ?) – виборний козак с. Роїще. Д.: 1) Анна Богданівна N (1702, Чорторійка Білоуської сотні – ?). 2) Ганна Ярмолавіна N (1733 – ?).

Макар Іванович (1715 – 1781 – ?) – виборний козак (1767), пізніше – козак-підпомічник (1782). Д.: Феодосія Євсєївна N (1727, д. Стасі – ?). Мали сина Федора (1747 – ?), Кіндрата (1756).

Григорій Іванович (1722 – ?). Д.: Гафія Петрівна N (1737, с. Холявин – ?). Мали сина Михайла (1776 – ?) і доньку Уляну (1772 – ?).

Іван Іванович (1724 – ?). Д.: Євдокія Іванівна N (1747, с. Поставбиця – ?). Мали синів Харка (1761 – ?), Василя (1769 – ?), доньок Євдокію (1755 – ?), Анастасію (1757 – ?).

Пархом Іванович

– Уляна Іванівна (1750 – ?). Ч.: Василь Єлисейович Рашко (1734 – ?), отаманом сотенним роїським (1761.15.02. [598,арк.15зв.] – 1784).

Зіновій Артюшенко (1699 – ?) – бобиль с. Велика Вісь (1740). Д.: Єфросинія Андріївна N (1707 – ?). Мали синів Дмитра (1729 – ?), Романа (1739 – ?), доньку Пелагею (1739 – ?).

Яків Артемович (1712/1715 – ран. 1768) – службу розпочав з 1734 р., був у польському поході, потім на Дніпрі, з 1741 р. при полковій канцелярії, значковий товариш (1754 [462,арк.9]). Полковий комісар. 1748 р. разом з батьком захопили майно козака Михайла Туми, а пізніше разом з осавулом 2-го компанійського полку Семеном Йосиповим побили і поранили його [375,арк.109]. Д.: (1739) Тетяна Лаврінівна N (1707 – ?)

Іван Артемович (1722 – 1761 – ?) – почав служити при полковій канцелярії у званні полкового канцеляриста (1744.8.05. – 1756.29.05. [598,арк.10зв.]). У 1748 р. був квартирмейстром чернігівським. Призначено значковим товаришем (з 1756.29.05. [598,арк.10зв.]). У 1768 р. протестував проти неправильного розподілу майна померлим братом його Яковом [880,арк.3]. Д.: Дарія Іванівна N (1718/1721 – 1787 – ?). Мала 41 підданого у с. Роїще.

Костянтин Артемович (1732 – ?). Д.: Степанида Остапівна N (1732 – ?).

– Тетяна Артемівна (1730, Роїще – ран. 1790.31.05.). Ч.: (1758) Степан Тимофійович Шихуцький (1710 – 1790 – ?), абшитований військовий товариш (з 1781.10.08.), його друга дружина.

Гаврило Федорович (1721/1722 – 1781 – ?) – виборний козак (1767), пізніше – козак-підпомічник (1782) [1923,с.131]. Д.: Марія Антонівна N (1717 – ?), родом із Ладинки.

Василь Федорович (1725/1726 – 1781 – ?) – виборний козак с. Роїще. Д.: Тетяна Микитівна N (1722, с. Церковище – ?). Мали синів Остапа (1756 – ?), Кіндрата (1759 – ?), доньок Єфросинію (1756 – ?), Мотрю (1763 – ?), Марину (1765 – ?).

– Марія Федорівна (1719 – ?).

– Єфимія Федорівна (1727 – ?).

– Пелагея Федорівна (1735 – ?).

V

Трохим Григорович (1741 – 1781 – ?) – виборний козак. Д.: Уляна Артемівна N (1741, с. Велика Вісь – ?).

Тарас Григорович (1745 – 1781 – ?) – виборний козак. Д.: Наталія Данилівна N (1750 – ?).

Мойсей Григорович (1755 – 1781 – ?). Д.: Феодосія Василівна N (1761 – ?).

Прокіп Григорович (1763 – 1781 – ?).

– Катерина Григорівна (1766 – ?).

Петро Якович (? – ран. 1787) – служив з 1769 р. у званні різночинському, з 1774 р. значковий товариш, був у поході на прикордонних форпостах. Д.: (1769)

NNN (? – 1781 – ран. 1789 [1623,ч.VI,арк.52зв.]), донька відкупщика, купця (1779 [1517,арк.13]). Мали синів Івана (1771 – ?), Василя (1775 – ?), доньок Ірину (1777 – ?), Параску (1781 – ?).

Гнат Якович (1753 – 1789 – ?) – з чиновницьких дітей, людей не має, бо не розділений з матір'ю, служив з квітня 1780 р. значковим товаришем Чернігівського полку [1416,арк.17], в походах не був. Абшитований значковий товариш (1788). Д.: 1) (1780) NNN, донька козака (1780). 2) (1788) Степанида NN, донька магістратського писаря.

Іван Якович (1763 – ?) – неодружений (1787)

– Анастасія Яківна (1767 – ?).

Марко Костянтинівич (1754 – ?) – абшитований полковий канцелярист (1788), двоюрідний брат Петра Яковича. Підданих не мав. Д.: (1788) Анастасія Кузьмівна N (1757 – ?), донька священика.

Симон Пархомович (1749 – 1781 – ?) – козак-підпомічник.

Данило Гаврилович (1747 – ?) – виборний козак (1767), пізніше – козак-підпомічник (1782). Д.: Віра Григорівна N (1757 – ?).

Іван Гаврилович (1756/1762 – ?) – козак-підпомічник. Д.: Єфросинія Мартинівна N (1770 – ?).

Пантелеймон Гаврилович (1759/1764 – ?) – козак-підпомічник.

Іван Гаврилович (1764 – ?).

Сидір Гаврилович (1767 – ?).

– Дарія Гаврилівна (1754 – ?).

Шупик

I

Тимофій.

II

Семен Тимофійович (? – 1710 – ран. 1739). Д.: Дарія Софонівна N (1689 – 1739 – ?).

Петро Тимофійович (1697 – ?) – козак куреня Роїського (1732), отаман сотенний роїський (? – 1743 [529,арк.102] – ?). Д.: Катерина Андріївна N.

III

Лука Семенович (1711 – ?). Д.: Мотря Опанасівна N (1715 – ?)

IV

Йосип Лукич (1737 – ?).

Антін Петрович (1735 – ?).

Іван – осавул сотенний роїський (? – 1738 [536,арк.60] – ?).

ПИСАРІ: Деренковський Михайло (? – 1725 – ?), Деваєв Яків Федосович (? – 1732 – ?), Ничипорович Іван (? – 1735 – 1738.16.05. – ?), Деваєв Яків Федосович (? – 1739 – 1741.8.07. – ?), Ничипорович Іван (? – 1742.16.05. – ?), Філіповський Степан (? – 1743 [529,арк.102] – ?), Ничипорович Іван (? – 1745.15.05. – 1746 – ?), Філіповський Юхим (? – 1746 – ?), Ничипорович Іван (? – 1747.14.05. – 1749), Нагорний Онисим Іванович (1749 – 1754.23.05. – ?), Доморка Михайло (? – 1755 – 1758.15.05. – ?), Доморка Іван Михайлович (1758 – ?), Маслаковець Мартин Панкратович (1760.27.10. – 1777 [1494,арк.1]),

Мокієвський-Зубок Іван Якович (1777 [1516,арк.25] – 1779 [1516,арк.25]), Маслаковець Федір (1779 – ?).

КАНЦЕЛЯРИСТИ (ПИСЦІ) СОТЕННІ: Іванович Онисим (1747), Пасевич Андрій (? – 1750 – ?), Пасевич Петро (? – 1758 [954,арк.1] – ?), Маслаковець Федір (? – 1765), Карпенко Василь (? – 1777 – ?).

Пасевичі

Шляхетський рід гербу Лис.

Іван – священник троїцький с. Ріпок (? – 1758 – 1767 – ?).

Андрій – писець сотенний роїський (1750 [532,арк.60зв.]).

Петро (? – ран. 1767) – канцелярист сотенний (? – 1758 – ?), священник с. Церковищ. 1758 р. значковий товариш Андрій Бакуринський напав на його дім і взяв його під охорону [951,арк.1]. Д.: Горпина NN. Скаржилася до полкового суду на Андрія Бакуринського за гвалтовний наїзд на їх двір [964,арк.1], в якому «світлиця с комнатою 1, людская хата 1, комор 2, конюшня 1» (1767 [755,арк.530-555]).

Нагорні

I

Іван – шинкар сотника роїського Бакуринського (1741).

II

Онисим Іванович – писар сотенний роїський (1749 – 1754.23.05. – ?). Мав двір жилий у с. Ріпках (? – 1747 – ?), приїжджий двір (1750 [532,арк.69]).

ОСАВУЛИ: Шовкун Юрій (? – 1724 – ?), Соколовський Михайло (? – 1723 – 1725 – ?), Мокієв Ілля (1732), Шупик Іван (? – 1738 [536,арк.5] – ?), Барабаш Федір (? – 1738.19.04. – 16.05. – ?), Красковський Яків (? – 1739 [522,арк.59] – 1741 – ?), Барабаш Федір (? – 1742.16.05. – 1750 – ?), Коробка Самійло (? – 1755 – ?), Шихуцький Яким Пархомович (? – 1759.01. – ?), Нехаєвський Іван (1761 – 1770), Терейковський-Терехно Іван (1765 – 1771 [1415,арк.16]), Терейковський-Терехно Степан Дмитрович (1768 – 1777 [646,арк.104]), Шихуцький Парфен Мойсейович (1781.26.05.).

ХОРУНЖІ: Артем Федосов (? – 1718 – ?), Шихуцький Тиміш Семенович (? – 1725), Шихуцький Степан Тимішович (1725 – 1732 [1748,с.36]), Шихуцький Семен Степанович (1732 – 1734.23.03. – ?), Шихуцький Степан Тимішович (? – 1734.13.06. – 1765), Маслаковець Федір (1765.9.06. – 1769), Нехаєвський Лев Іванович (1769 – 1774), Маслаковець Федір (? – 1770 [915,арк.4зв.] – 1777 – ?), Карпенко (Карпенський) Василь (? – 1780.1.02. – ?).

ГОРОДНИЧІ: Соколовський Михайло (? – 1732 – ?), Сердюк Кіндрат (1767).

Сибереж, село – 22 лютого 1633 р. село тримав староста чернігівський Адам Калиновський [1975,с.675]. Надане 14 березня 1645 р. Станіславу Піончинському, за донькою перейшло як придане Станіславу Кохановському. Донька останнього заміжня за Карпом Мокрієвичем, який і володів цим селом. Незадовго перед 1648 р. сибережським полем володів батько Самійла Мокрієвича, який передав його Самійлу і Дем'яну [1571,арк.69]. Деякий час сотенне правління перебувало у с. Сибереж, «Историко-статистическое

описаніе Черниговской епархии» зазначає час до 1700 р. [1859,с.144-145]. 1732 р. 46 козаків. Власники підсусідків у 1732 р.: полковника чернігівського 6, вдови судді Томари Марії Лисенко 7, значкового товариша Ніжинського полку Мокрієвича, значкового товариша Івана Мокрієвича 4, вдови Тризни Марії Яцинич 1, сиберецького священника Василя Кричевського 7 [916,арк.1,2зв.,3]. Отамани курінні: Капуста Сава Михайлович (1718), Щербак Федір (1720 [124,арк.140] – 1725 – ?), Тетеря Іван (1732), Вегера Андрій (1747), Лещенко Яків (1750). Посполитих тримали: вдова Дем'яна Мокрієвича в 1713 р. 18 грунтових і 5 городників, Івана Мокрієвича у 1729 р. 10, значковий товариш Петра Мокрієвича у 1732 р. 5, у 1766 р. бунчуковий товариш Павло Мокрієвич 27 хат [652,арк.92зв.], його вдова Ганна з нащадками (19 дворів 1781 р. [1775,с.35-36]), військовий товариш, потім писар земський Іван Мокрієвич (7 хат 1766 [652,арк.92зв.], 6 дворів 1781 р. [1775,с.35-36]), бунчуковий товариш Василь Мокрієвич (1 хата 1766 [652,арк.92зв.]), козаки (9 хат 1766 [652,арк.92зв.]), ЧТМ (2 хати 1766 [652,арк.92зв.], 2 двори 1781 р. [1775,с.35-36]), полковник чернігівський П. Милорадович (5 хат 1766 [652,арк.92зв.], 5 дворів 1781 р. [1775,с.35-36]). **Шинки:** священника Василя Кричевського (1732 [916,арк.19]), канцеляриста полкового Івана Васильовича Дорошенка (1740 [525,арк.61зв.]), військового товариша Миколи Мокрієвича (1747 [524,арк.93зв.]), ЧТМ (1750 [532,арк.68зв.]). **Млин** на р. Сибережі військового товариша Федора Мокрієвича (1754 [1774,с.22], 1781 [1775,с.35]). **Воскресеньська церква:** священник: Садовський Андрій (1720 [1859,с.142]). Микольська церква: священники: Кричевський Микола Кузьмич (1718). Кричевський Василь Кузьмич (? – 1729 – 1742 [1698,арк.18зв.] – ?), Кричевський Стефан Васильович (? – 1742 [1698,арк.18зв.] – 1758 [992,арк.1] – ?), Адамович Яків (? – 1747 – ?), дяки: Сидір Григорович (1718), Кричевський Андрій (1742 [1698,арк.21]). У 1781 р. одна церква.

Сапеги (Сопиги)

I

Павло – любецький шляхтич (1642).

II

Федір Павлович (1679 – ?) – козак малогрунтового с. Сибереж (1701 – 1735), виборний козак (1735 – 1751 – ?). Був у походах у 1701 р. на Іжорі під Орешком, у 1705 р. під Любаром, у 1706 р. в Польщі під Замостям, у 1707 р. у КПЛ на роботі, у 1708 р. за Сожем у Попових горах, у 1709 р. у Гомелі, у 1710 р. в Ірклєві, у 1711 р. під Кам'яним Затоном, у 1713 р. у Києві, у 1719 р. в Царичині, у 1721 та 1722 рр. на каналній роботі і у 1724 р. пішов у похід до Дербенту. Мав 1 двір, 2 хати, в яких мешкали 2 сім'ї (його і сина Павла), 1 коня, 1 вола (1743), 4 коня, 2 воли (1751).

Д.: Феодора Андріївна N (1680 – 1740 – ?).

III

Михайло Федорович (? – 1759 – ран. 1782) – козак с. Сибереж

Павло Федорович (1705/1707 – ран. 1782) – козак с. Сибереж, у польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288,арк.42]).

Д.: Марія Хомівна N (1693 – 1782 – ?). У 1782 р. жила з сином Михайлом. Хома Федорович (1710 – ?) – глухий (1767). Д.: 1) Ганна Семенівна N (бл. 1719 – ?). Мали доньку Мотрю (1740 – ?). 2) Ксенія Федорівна N, майже сліпа.

Семен Федорович (1712 – 1782 – ?) – козак виборний «нищетний», худобу маючий. Мав 1 двір, 1 хату, 3 коней, 1 вола (1747). У 1758 р. разом з іншими козаками сотні подав скаргу до ГВС за захоплення ґрунтів полковим хорунжим Кирилом, бунчуковими товаришами Павлом, Василем і Андрієм Мокрієвичами [951,арк.1]. Д.: Тетяна Марківна N (1717, с. Сибереж – ?).

Іван Федорович старший (1714, с. Сибереж – ?) – виборний козак с. Сибереж, мав двір з 5 хат, на якому проживав з сім'ями братів. Д.: Мотря Іванівна (?) Сергієнко (1722, с. Холявин – ?), донька козака малоґрунтового. Мали синів Михайла (1755 – 1793 – ?) – козак с. Сибереж. Мав 9 спадкових підданих. Д.: Ганна NN, донька козака; Степана (1761– 1793 – ?). – козак с. Сибереж. Д.: Ганна Яблонська, донька козака; доньку Олену (1754 – ?).

Іван Федорович молодший (1722 – ?) – козак с. Сибереж. 1764 р. подав зиск до Чернігівського гродського суду на бунчукового товариша Йосипа Рашевського про заволодіння його двома нивами [1350,арк.2]. Д.: Ірина Григорівна N (1727, с. Сенюки – ?).

– Тетяна Федорівна (1725 – ?).

IV

Федір (? – 1780 – ран. 1782) – гармаш (1770 [916,арк.5]), отаман полкової артилерії (1771), користувався родовою печаткою.

Ісак Михайлович (1760 – ?) – мешкав разом з дядьком Семеном (1782).

Михайло Павлович (1747 – 1782 – ?) – козак с. Сибереж.

Федор Хомич (1742 – ?) – писець сотні (1759), абшитований полковий хорунжий артилерійський (1787 – 1790). Мешкав у д. Осняках [1425,арк.135], де мав 19 спадкових підданих [1623,ч.IV,арк.27]. Користувався гербом (лев) [1687,арк.127]. Д.: Марфа N Товстоліс, донька козака.

– Марія Хомівна (1762 – ?).

– Марфа Хомівна (1766 – ?).

Іван Семенович (1756 – ?) – козак с. Сибереж.

Карпо Семенович (1759 – ран. 1788) – хорунжий сотенний роїський (1782). Д.: Хотинія NN (1748 – 1790 – ?). Їх син Павло мешкав у с. Сибережі [1425,арк.179].

Гречки

I

Онисим – козак Сиберезької сотні. Учасник чигиринської оборони 1678 р.

II

Степан.

Ницько (? – 1690 – 1724 – ?) – козак сиберезький. Був у походах 1708 р. за Сожем у Попових гор, 1709 р. у Гомелі, під шопою служив 4 роки.

III

Яким Степанович (1700 – ?) – гармаш (? – 1739 – 1740 – ?). Мешкав у с. Сибереж, мав 2 підсусідків (1739). Д.: Уляна Григорівна N (1702 – ?).

Прокіп Ничипорович (1700 – ?). Д.: Ганна Семенівна N (1702 – ?).

IV

Гнат Якимович (бл. 1719 – ?) – козак сиберецький Роїської сотні. Д.: Марія Василівна N (1717 – ?).

Дмитро Якимович (бл. 1721 – ?) – козак сиберецький Роїської сотні. Д.: NNN.

Ничипір Якимович (бл. 1725 – ?) – козак сиберецький Роїської сотні (1758 [992,арк.1]). Продав свій двір Оникию Коржу, у якого став підсусідком. Д.: Гафія NN (1725 – ?), мали синів Марка (1752/1757 – ?), Дмитра (1754/1759 – ?), Ничипора (1758/1761 – ?), Якова (1765 – ?), доньок Гафію (1748 – ?), Олену (1760 – ?).

Карпо Якимович (бл. 1729 – ?) – слуга полковника Божича (1751). Значковий товариш. 1762 р. просив за брата з яким служив з одного ґрунту в Роїській сотні Чернігівського полку [872,арк.3].

Хома Прокопович (1723 – ?) – козак, «крайне нищий, без скота», мав двір з 1 хатою в с. Сибереж (1755).

– Горпина Прокопівна (1729 – ?).

Кункевичі (Кунка)

I

Йосип (? – ран 1739) – козак Сиберецького куреня Роїської сотні (1732 [1748,с.38]). Д.: Феодора NN (1678 – ?), 1739 – вдова.

II

Олексій Йосипович (1708 – ?) – козак сиберецький (1739). Д.: Насасія Георгіївна N (1718 – ?).

III

Матвій – службу розпочав з 1770 р. в турецькому поході за сотенного командира, значковий товариш Чернігівського полку (1772 – 1782 [1325,арк.260] – ?) з чиновницьких дітей. Д.: 1) NNN. 2) (з 1779) NNN, донька козака.

Тетері

Рід внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва.

I

Григорій – отаман курінний Роїської сотні (1676).

Леонтій – козак с. Сибереж.

II

Андрій Леонтійович (бл. 1674 – ?) – козак малоґрунтовий с. Сибереж (1692 – 1724 – ?), учасник походів 1692, 1693, 1695, 1696, 1701, 1705, 1707, 1708, 1713, 1716, 1721, 1722 рр. [124,арк.142]. З Іваном «на одномъ дворі порознь хатами живуть і з отчеського кґрунту почережно служать» (1732). Д.: Пелагея Іванівна N (1685 – ?).

Іван Леонтійович (бл. 1680 – 1740 – ?) – козак малоґрунтовий, отаман курінний сиберецький (1732 [1748,с.37]), гармаш полковий (1740). Д.: Марія Семенівна N (1684 – ?).

II

Олексій Іванович (бл. 1706, с. Сибереж – 1767 – ран. 1782) – козак у польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288,арк.42]),

з дядьком Андрієм з одного двору служили. Гармаш полкової артилерії (1767), «по старости здоровьем слаб» (1767). Мав двір, на якому було 4 хати. Д.: Гафія Васи́лвна/Григорівна N (1717, д. Вербич – ?), «по старости здоровьем слаба» (1767).

Іван Іванович (1709 – 1740 – ?). Д.: Устина Ничипорівна N (1719 – ?).

Мойсей Іванович (1719 – 1782 – ?) – «по старости здоровьем слаб» (1767). Д.: Єфросинія Федорівна N (1711, с. Сибереж – 1767 – ?)

Леонтій Іванович (? – 1782 – ?) – козак с. Сибереж. Д.: Єфросинія Федорівна N (? – 1782 – ?).

Григорій Іванович (1721/1725 – ?) – козак с. Сибереж. Д.: Горпина Іллівна N (1731, с. Сибереж – ?).

Степан Іванович (1743 – ?) – козак с. Сибереж. Д.: Ганна Григорівна N (1745, с. Сибереж – ?), донька козака. Мали синів Федора (1771 – ?), Гаврила (1775 – ?), доньку Ганну (1764 – ?).

Павло (? – ран. 1789 [1623,ч.VI,арк.40зв.]) – сотенний осавул.

Федір (1749 – 1789 – ?) – абшитований хорунжий полкової артилерії (1782). Д.: Гафія Опанасівна N, донька гармаша [1623,ч.VI,арк.40зв.]. Мали синів Васи́ля (1768 – ?), Павла (1781 – ?).

Гнат Іванович (1748 – ?). Д.: Євдокія NN, донька козака. Мали синів Данила (1775 – ?), Івана (1779 – ?), Федора (1781 – ?).

– Наталія Іванівна (1749 – ?).

III

Омелян Олексійович (1732/1739 – ?) – «звання артилерійського люди», мешканець с. Сибереж [1425,арк.180]. Д.: Марія Васи́лвна N (1737 – ?), донька козака с. Хмельниці. Мали синів Івана (1761 – ?), Олексія (1775 – ?).

Яків Олексійович (1735 – ?) – «звання артилерійського люди», мешканець с. Сибереж. Д.: Ірина Іванівна Данилова (1740, с. Сибереж – ?), мали синів Степана (1764 – ?), Петра (1778 – ?), Кирила (1780 – ?).

Федор Олексійович (1746 – ?) – кульгавий (1767). Д.: Устина Васи́лвна N (1746, с. Сибереж – ?).

Антін Олексійович (1751 – ?) – «звання артилерійського люди», мешканець с. Сибереж. Д.: Єфросинія Іванівна N (1753 – ?), донька козака.

Михайло Олексійович (1754 – ?) – гармаш (1770 [916,арк.5зв.]), «звання артилерійського люди», мешканець с. Сибереж. Д.: Єфросинія Федорівна N (1755 – ?).

Григорій Олексійович (1758 – ?).

– Пелагея Олексіївна (1752 – ?).

Михайло Мойсейович (1751 – ран. 1782). Мав доньку Євдокію (1773 – ?), каліка (1782).

Петр Мойсейович (1754 – ?). Мав сина Семена (1781 – ?).

Ілля Мойсейович (1757 – ?). Мав сина Івана (1781 – ?).

– Ксенія Мойсеївна (1761 – ?).

– Марія Мойсеївна (1765 – ?).

Петро Леонтійович (1749/1753 – ?) – козак с. Сибереж. Д.: Дарія Андріївна N (1757 – ?), донька козака.

Ілля Леонтійович (1759/1756 – ?) – козак с. Сибереж. Д.: Ганна Василівна N (1757 – ?), донька козака.

Кирило Григорович (1750 – ?).

Петро Григорович (1759 – ?) – козак с. Сибереж. Д.: Меланія Романівна N, донька козака.

– Гафія Григорівна (1764 – ?).

– Уляна Григорівна (1765 – ?).

Лещенки

I

Леонтій (? – ран. 1739) – козак сиберезький. Д.: Горпина NN.

II

Дем'ян Леонтійович (1698 – ?) – козак сиберезький. Д.: Марія Вакулівна (1702 – ?).

Яцько Леонтійович (1700 – ?) – був у другому польському поході в команді прилуцького полковника Галагана (з 1733.09. [288,арк.45]). Отаман сиберезький (1750 [532,арк.61]). Д.: Гафія Миколівна N (1708 – ?).

– Марія Леонтіївна (1724 – ?).

III

Іван Дем'янович (1723 – ?) – козак сиберезький.

Самійло Якович (1728 – ?) – козак сиберезький.

Гнат Якович (1728 – ?) – козак сиберезький.

Іван Миколайович (1732 – ?) – козак сиберезький.

Коржі

I

Федір – показаний шляхтич гербу Стжеме [1920,с.77].

Процик (? – 1658 – 1699 – ?) – козак с. Сибереж (? – 1688 – 1699 [1647, арк.1] – ?), розробляв свої ниви ще перед Чигиринщиною, тобто перед 1688 р.

Тиміш (? – 1660 – 1732 – ?) – службу розпочав 1678 р. під Чигирином, кримському 1687 р., козак с. Сибереж [139,арк.140]. Козак Сиберезького куреня Роїської сотні (1732 [1748,с.37]).

Лаврін – козак, служив з одного двору з племінником Миколою (1733 [288,арк.42]).

Іосип – козак с. Сибереж (1724), ґрунтовий (1732) [1748,с.37]. Був у 1690 р. під Полтавою як Петрик виходив, 1692 р. у Білогородщині під Паланкою, а потім служив під шопою 6 років. Був у походах у 1701, 1705, 1706, 1707, 1711, 1713, 1719, 1721, 1723 рр.

Ісак – козак куреня Муравейкиного Березенської сотні (1732).

Омелян (? – 1748 – 1780 – ?) – з чиновницьких дітей, син значкового товариша [1957,с.138]. Козак Городницької сотні. Служив з 1758 р. у званні різночинському, значковий товариш (1764 – 1780 – ?), був в походах 1769, 1770, 1773 р. [1517,арк.11]. Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772,с.150]. Письменний. Мав у Чернігівському повіті 4 хаги підданих (1782 [1606,арк.31]), 7 підданих чоловічої статі у с. Сибереж Роїської сотні. Д.: (1764) NNN, козачка сядрицька Білоуської сотні [316,арк.29]. Мали трьох доньок: Тетяну, Євдокію, Марфу та сина Якова (1780).

Іван — козак олександрівський Киселівської сотні, тримав хутір за 2 версти від Олександрівки в урочищі Жеребця (1779).

Микола (? — ран. 1782) — козак у польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288,арк.42]), сотенний комісар роїський вівчарних заводів (1747), значковий товариш. 1758 р. разом з іншими козаками сотні подав скаргу до ГВС за захоплення ґрунтів полковим хорунжим Кирилом, бунчуковими товаришами Павлом, Василем і Андрієм Мокрієвичами [951,арк.1]. Його син Микола мешкав у с. Сибереж [1425,арк.179].

Капуста

I

Сава — отаман курінний сиберезький (1718), козак ґрунтовий (1732).

Марко — козак сиберезький (1732).

II

Никон Савич (1695 — 1740 — ?) — козак сиберезький. Д.: Анастасія Іванівна N (1699 — 1740 — ?).

Іван Савич (1706 — ?) — козак сиберезький. Д.: Глікерія Іванівна N (1709 — ?).

III

Петро Никонович (1727 — ?) — козак сиберезький.

Максим Никонович (1730 — ?) — козак сиберезький.

— Уляна Никонівна (1735 — ?).

— Ірина Никонівна (1739 — ?).

Іван Іванович (1731 — ?) — козак сиберезький.

— Тетяна Іванівна (1725 — ?).

— Євдокія Іванівна (1727 — ?).

Філіповські

I

Пилип — військовий товариш

Іван (? — 1707 — 1750 — ?) — бунчуковий товариш (? — 1727 [177,арк.1] — 1750 — ?), у 1750 р. патент не пред'явив. У липні 1727 р. звинуватив козаків с. Баничі у невіддачі боргу жита його зятеві — військовому канцеляристу Луці Волковському. У 1728 р. продав Сосницькому монастирю сіножать [1086,арк.1]. Жив у Ніжинському полку. Д.: (1728) Марфа NN [177,арк.1].

II

Юхим Пилипович — військовий канцелярист ГВК (? — 1742 — ?). У Роїській сотні був прийшлим через другий шлюб при живій першій дружині. Писар сотенний роїський (? — 1743 — 1746 — ?), абшитований військовий товариш (? — 1747 — 1750 — ?). Мав приїжджий двір у д. Гусинці (1747 [524,арк.93], 1750 [532,арк.69]), двір з хатою у с. Сибереж (1747). Д.: 1) NNN; 2) Євдокія Антонівна N, вдова Петра Пантелеймоновича Мокрієвича.

Степан Іванович — за ним 26 підданих в с. Кочергах і 16 в хут. Філіповському Глухівського повіту (1787). Д.: N Леонтівна Шликевич, донька полкового осавула.

Данило Іванович — носив прізвище Філіповський-Іващенко, діти мешкали у с. Курінь Коропського повіту.

III

Михайло Юхимович — військовий товариш (1787), мешканець погарський.
Антін — військовий канцелярист [1803,с.353].

Олексій — священник покровський сосницький (1768 [1939,с.53]). Д.: N Семенівна Петрункевич, донька священника покровського сосницького.

Іван (1751 — ?) — військовий товариш (1787). Внесений до II частини дворянської родовідної книги Чернігівського намісництва Ніжинського повіту.
Д.: Мотря Василівна Бодякова, донька значкового товариша.

Берега

I

Супрун.

II

Гаврило Супрунович (1675 — 1740 — ?) — козак сиберецький (1740).
Д.: Ксенія Демидівна N (1690 — ?).

Михайло Супрунович (1685 — 1740 — ?) — козак малогрунтовий Сиберецького куреня (1711 — 1743 — ?). був у походах 1711 р. під Кам'яним Затонем, 1713 р. у Києві, 1721 р. на каналі, 1723 р. в Терекі. Убогий, мав 1 коня і 1 вола.
Д.: Марія Олефірівна N (1703 — ?)

III

Василь — козак Роїської сотні, був у польському поході (1733).

Андрій Гаврилович (1710 — ?) — козак Сиберецького куреня (? — 1732 — 1735 — ?). У польському поході в команді сотника Якова Бакуринського (1734 [288,арк.45]). Отаман курінний сиберецький (1747 [524,арк.86]). На батьківському дворі разом з братом Михайлом мали окремі хати, обробляли батьківський ґрунт і служили з нього почергово. Виборний козак убогий, мав двір, 2 хати (в одній мешкав підсусідок), 3 коней, 2 волів (1750). Д.: Євдокія Семенівна N (1711 — ?). Мали сина Василя і доньку Євдокію.

Сергій Гаврилович (1719 — ?). Д.: Тетяна Хомівна N (1719 — ?).

Іван Михайлович (1723 — ?) — козак (1740).

Гордій Михайлович (1726 — ?) — виборний козак (1751), мав двір з хатою.

Іван Михайлович (1729 — ?).

Михайло Михайлович (1733 — ?).

Роїще. 15 береня 1630 р. Сигізмунд III надав Данилу і Пархому Юшкевичам-Красковським та Омеляну і Яску Богушам привілей на право володіння третиною Роїщенського ґрунту. У 1732 р. у Роїщі було зафіксовано 34 козаки і 6 підсусідків, у 60-х рр. XVIII ст. — 42 двори козаків [1915,с.61], у 1 1781 р. — 26 виборних козаків, 51 козак-підпомічник, [1524,арк.70]. Отамани курінні: Терехно Корній (1724 [124,арк.149]), Тума Михайло (1738 [918,арк.1]), Сердюченко Андрій (1741 [526,арк.61]), Філонок Іван (1747 [524,арк.88]), Заболотний Павло (1750 [532,арк.60зв.]), Долинський Герасим (1756 — 1759 [853,арк.181зв.]), Філоненко (1760 [999,арк.14]), Терехно Герасим Дмитрович (1762 [999,арк.71]). У 1666 р. тут 16 дворів посполитих. За гетьмана Ігнатовича тримав чернігівський воевода Андрій Толстой. У 1673 р. гетьман І. Самойлович надав село священнику чернігівському Павлу Домонтовичу [1731,с.15]. Після смерті Домонтовича

с. Роїще успадкував зять — полковий осавул Грибович [1923,с.30]. Полковник Дунін-Борковський відібрав і надав полковому осавулу, потім обозному Філону Рашку, який володів до смерті [1731,с.15]. Полковник же Полуботко відібрав у його вдови [1731,с.15] і передав полковому осавулу Михайлу Красовському в заміну маєтностей Старі Боровичі [1731,с.15]. У 1710 р. Красовський отримав на Роїще гетьманський універсал. У 1713 р. у Роїщі зафіксовано підданих Красовського тяглих 21, городників 7, тяглих вдови Рашка — 4 (1713): за 50 попередніх років податне населення збільшилося в двоє. Після смерті осавула володіння перейшли до сина, значкового товариша Павла Красовського. Там у нього було 10 (1729 [1731,с.15]), 12 (1732) дворів посполитих. Мабуть, після розподілу з братом скоротилося до 5 дворів (1739). 5 дворів і у 1747 р. (1 двір посполитих, 4 підсусідків) належали його молодшому брату, спочатку жителю материнської маєтності с. Євтухів Білоус, а потім роїському Якову Красовському, якими той володів і у 1755 р. [531,арк.172а.зв.-173зв.], та 6 у 1767 р. [1915,с.70], де 43 підданих (1764 [1938,с.568]), 8 хат (1766 [652,арк.90зв.]). Рашківських підданих спадкував Єлисей Рашко, який мав 7 дворів підданих у с. Роїще, поселених на Беркевських грунтах [1936,с.276], Андрій Рашко (5 дворів 1755 [531,арк.172а.зв.-173зв.]), отаман сотенний Василь Рашка (3 хати 1766 [652,арк.90зв.]). 1 вересня 1761 р. Андрій Рашко зробив запис на свій маєток с. Роїще дружині Марії Іванівні Мокрієвич [1936,с.276]. Юрій Васильович Затиркевич (? — 1659 — 1707 — ?) за універсалом гетьмана Ігнатовича мав дім і ґрунти Зеновщину під с. Роїщем. Перейшли його доньці Марії Юрїївні Затиркевич (бл. 1680 — 1767 — ран. 1780), яка 22 лютого 1724 р. у заповіті відписала ґрунти Зеновщина під с. Слобідка Роїська [1512,арк.125]. Її сини Яків і Роман Затиркевичі у 1743 р. мали у с. Роїщах 2 підсусідки без худоби, у сл. Роїській 1 шинок, 3 посполитих без худоби, Тимофій Мойсейович мав у д. Слободка Роїська двір житловий і 2 двори підсусідків, у с. Роїще 1 підсусідків (1747). Марія Затиркевич у 1755 р. мала 1 двір [531,арк.172а.зв.-173зв.]). Значковий товариш Артем Федосов у с. Роїще мав 2 підсусідських двори (1747), 4 двори (1755 [531,арк.172а.зв.-173зв.]), 4 хати 1766 [652,арк.90зв.]), там же двір житловий. Канцелярист полковий (1755), значковий товариш (1766) Іван Федосов тримав 2 двори у 1755 р. [531,арк.172а.зв.-173зв.], 4 хати у 1766 р. [652,арк.90зв.]). Серед інших власників бурмістри чернігівські Петро Железник (1 двір 1755 [531,арк.172а.зв.-173зв.]), Петро Мартиненко (1 хата 1766 [652,арк.90зв.]), син бунчукового товариша Івана Рашевського (2 хати 1766 [652,арк.91зв.]). У 1713 р. у с. Роїще мешкали 32, [803,арк.32], у 1723 р. 26 у 1729 р. — 33 посполитих [790,арк.3зв.]. У 1752 р. у селі Роїще мешкав 21, [447,арк.514]. 1753 р. — 25, [447,арк.633]. У 60-х рр. XVIII ст. у с. Роїще знаходилось 42 двори козаків [1915,с.61]. За даними О. Шафонського у с. Роїщі 37 посполитих [1807,с.217]. **Шинки:** 8 січня 1709 р. шинковий двір Філон Рашко відписав тестаментом своїй другій дружині Марії [1513,арк.66]. Надалі тримав осавулу полковий Єлисей Рашко (? — 1740 [525,арк.61] — 1750 [532,арк.68зв.] — ?). Були шинки значкового товариша Павла Красовського (1732 [916,арк.19]), Мойсея Дмитровича (1732 [916,арк.19]), значкового товариша Артема Федосова (1741 [526,арк.292], 1743 [529,арк.130]), бурмістра чернігівського Степана

Росовського (1747 [524,арк.93зв.]), бунчукового товариша Романа Затиркевича (1750 [532,арк.68зв.]). **Млини:** 11 лютого 1659 р. гетьман Виговський надав сотнику Хомі Рашку млин роїський і слободку при ньому. 23 січня 1660 р. той отримав універсал Ю. Хмельницького на військову частину з побудованого ним млина на р. Стрижні. Роїський на Стрижні «о двохъ колах борошняныхъ», його син Філон Хомич 23 червня 1671 р. отримав універсал гетьмана Ігнатовича з підтвердженнями надань Виговського його батьку — млин у селі Роїщі [1731,с.333]. 1 серпня 1686 р. отримав універсал чернігівського полковника Самойловича на Роїще. Млин-вешняк побудував Філон Рашко. 8 січня 1709 р. Філон заповів щоб «сын, который хочет нехай той берет млын померный, где есть у Роищах и где пополовине жене моей Марии с двоими детьми половина кола во всех грунтах, а сыну и внукам там же $\frac{1}{2}$ кола» [1513,арк.66]. Сину Єлисею перейшов у володіння млин-вешняк на р. Стрижні у с. Роїщі [1754,с.105] (1709 — 1754 р. «от бывшего весняного наводнения разорилась и впусе состоить» [1774,с.22]). Єлисей володів млином разом із значковим товаришем Ничипором Сташевським, з яким був родичем [308,арк.2]. Володів млином до 1745 р., коли помер у Ніжині [1936,с.276]. Пізніше володіння значкового товариша Петра Красовського (1781 — «плотина съ однимъ амбаромъ обь одномъ коле» [1775,с.33]).

Одна **Успінська** церква [1915,с.19] з одним священиком [1775,с.34]. **Михайлівська** (1739), «новая, деревянная» (1767 [756,арк.194]) церква: *священники:* Неговський Остап Семенович (? — 1739 — 1755 — ?), Микита Семенович (1742 [1698,арк.19], вікарій), Неговський Яків Остапович (? — 1767 — 1788 — ?), *дьяк:* Косма Дем'янович (1718), *дьячок:* Самборович Семен Петрович (? — 1739 — 1742 [1698,арк.21зв.] — ?), *паламарі:* Семен Супруненко (1718), Хома Леонтіївич (1739).

Тума

I
Павло.

II

Михайло Павлович (1694 — ?) — отаман курінний міського куреня (1738 [918,арк.77зв.]), подпомощники нищетные имущие скот (1738). Нищетные, имущие скот (1739), Нищетные, неимущие скота (1741). У 1748 р. його нерухомість захопили значковий товариш Артем Федосов з сином Яковом, а пізніше його побили й поранили полковий комісар Яків Федосов і осавул 2-го компанійського полку Семен Йосипович [375,арк.1]. У 1754 р. ГВК передала справу про захоплення його майна і худоби Федосовими до Чернігівського полкового суду [462,арк.1]. Д.: Єфімія Степанівна N (1698 — ?).

III

— Єфросинія Михайлівна (1723 — ?).

— Тетяна Михайлівна (1737 — ?).

Сердюченки

I

Семен — був у походах: у 1689 р. під Перекопом, у 1692 р. під Паланкою, у 1693 р. під Казикерменом, у 1696 р. під Азовом, у 1700 р. у Печерах, у 1701

р. на Іжорі под Орішком, у 1705 р. під Любаром, у 1706 та 1707 рр. в Польщі, у 1708 р. за р. Сожем у Череківі, у 1709 р. у Гомелі, у 1710 р. в Ірклієві, у 1711 р. під Кам'яним Затоном, у 1713 р. у Києві, у 1719 р. в Царичині, у 1721 р. на каналних роботах, у 1723 р. на Коломаку. Козак ґрунтовий (1732), виборний (1738).

Наум.

II

Андрій Семенович (1699 – ?) – виборний ґрунтовий козак (1739 – 1755), отаман курінний міського куреня (1741 [526,арк.61]). Мав 6 коней і 8 волів (1743). Д.: (1725) Устинія Н Федосова (1701 – ?).

Омелян Семенович (1707 – 1782 – ?) – козак в польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288,арк.42]). Виборний козак (1767), пізніше – козак-підпомічник (1782). «По старости здоровьем слаб». Д.: 1) (1732) Феодосія Григорівна Н (1711 – 1739 – ?) 2) Горпина Михайлівна Н (1717 – ?).

Григорій Семенович (1718 – ?) – виборний козак (1751 – 1767). Д.: Гафія Іванівна Н (? , Губарі – ?).

Марко Семенович – виборний козак (1751 – 1755).

Тихін Наумович – підпомічник «нищетные имущие скот» (1738), Нищетные, имущие скот (1739 – 1755), «Продался в 1740 году асауле полковому Рашку».

Василь – у другому польському поході в команді роїського сотника Бакуринського (з травня 1734 [288,арк.46зв.]

Супрун – брат двох Василів (1734).

Василь.

Харитон – у другому польському поході в команді роїського сотника Бакуринського (з травня 1734 [288,арк.47]).

Петро – у польському поході не був, а залишався для доручень в сотні (1735 [288,арк.49]).

III

Давид Андрійович (1751 – 1782 – ?) – козак-підпомічник (1783).

– Гафія Андріївна (1725 – ?).

– Дарія Андріївна (1730 – ?).

Михайло Омелянвч (1732 – ?) – виборний козак (1767), пізніше – козак-підпомічник (1782). Д.: Анастасія Іванівна Н (1742, д. Кашпурівка – ?).

– Євдокія Омелянівна (1737 – ?) – сліпа (1767).

Трохим Григорович (1742 – ?) – виборний козак. Д.: Лукерія Тимофіївна Н (1744, с. Холявин – ?).

Гнат Григорович (1744 – ?).

Роман Григорович (1747 – ?).

Федір Григорович (1758 – ?) – козак-підпомічник (1782).

– Євдокія Григорівна (1755 – ?).

Долинські

I

Михайло.

II

Лука Михайлович (1692 – 1739 – ?) – козак роїський. Д.: Єфросинія Павлівна Н (1697 – 1739 – ?).

III

Герасим Лукич (1719 – ?) – отаман курінний міського куреня (1756, 1758 [755, арк. 835], 1759 [853, арк. 181 зв.]). Д.: Уляна Филімонівна N (1720, с. Роїще – ?).

Корнило Лукич (1721 – ?) – виборний козак роїський (1767), козак-підпомічник (1782). Д.: Гафія Дем'янівна N (1722, Холявин – ?).

– Марина Луківна (1722 – ?).

– Марія Луківна (1728 – ?).

IV

Тимофій Герасимович (1747 – ?) – виборний козак.

Федір Герасимович (1750 – ?) – виборний козак.

Іван Герасимович (1757 – ?) – виборний козак.

– Килина Герасимівна (1749 – ?)

Яків Корнійович (1748/1752 – ?) – козак-підпомічник.

Федір Корнійович (1751/1757 – ?) – козак-підпомічник.

Кирило Корнійович (1759/1762 – ?) – козак-підпомічник.

– Анастасія Корнійівна (1747 – ?).

– Гафія Корнійівна (1750 – ?).

– Наталія Корнійівна (1753 – ?).

– Параска Корнійівна (1755 – ?).

– Дарія Корнійівна (1758 – ?).

Філонок

I

Максим (? – 1655 – 1676 – ?)ю

II

Филімон Максимович (? – 1677 – 1716 – ран. 1739). Д.: Пелагея Григорівна N (1677 – 1739 – ?), вдова (1739).

Юхим Максимович (1677/1680 – 1741 – ?) – козак ґрунтовий роїський (1732), малоґрунтовий виборний (? – 1738 – 1741 – ?), виборний «нищетные, имущие скот» (1740 – ?). Д.: Єфросинія Дем'янівна N (1690 – ?).

III

Ілля Юхимович (1707/1710/1711, с. Роїще – ?) – виборний козак (1740), отаман курінний міського куреня (1747 [524, арк. 88]), (1760 [999, арк. 14]). Служили (1750) з братом Іваном з одного двору. Нищетные з скотом (1755). Двір старий, хат 4. Д.: Дарія Калениківна N (1719, с. Роїще – ?).

Іван Филімонович (1710 – ?) – козак у польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288, арк. 42]), козак-підпомічник (1740), Малоґрунтовий виборний (1743), нищетний виборний козак (1750), нищетний з скотом (1755). Д.: Степанида Тарасівна N (1710 – ?).

Трохим Филімонович (1717 – ?). Д.: Тетяна Йосипівна N (1718 – ?).

III

Федір Ілліч (1732/1735 – 1782 – ?) – козак-підпомічник (1782). Д.: Тетяна Калениківна N (1757, Роїська Слобідка – ?). Мали сина Микиту (1766 – ?), Василя (1771 – ?), доньку Гафію (1759 – ?).

Йосип Ілліч (1742 – ?) – козак-підпомічник (1782). Д.: Марія Юхимівна N (1747, с. Хмельниця – ?). Мали сина Мокія (1777 – ?).

Микола Ілліч (1747 – ?) – козак-підпомічник (1782).
 – Варвара Іллівна (1757 – ?)ю
 Іван Трохимович (1737 – ?)ю

Заболотні

I
 Роман.

II

Сава Романович (1670 – ?) – був у походах 1710 р. у Ірклієєві, 1711 р. під Кам'яним Затоном, 1713 р. у Києві, 1716 р. у Смілій, 1719 р. в Царичині, 1720 р. під Печерським, 1722 р. на каналі, 1723 р. на Коломаку, 1724 р. в низовому. Козак с. Роїще (1740). Д.: Мотря Федорівна N (1673 – ?).

Павло Романович (1688 – ?) – малогрунтовий козак (1732 – 1743), отаман курінний міського куреня (1750 [532, арк. 60зв.]), виборний козак (1755). На подвір'ї 1 хата, 2 коні, 4 воли (1743). Пізніше на дворі три хати: в другій мешкав братанич Юхим, в третій – братанич Каленик (1755). Д.: Тетяна Тимофіївна N (1690, с. Роїще – ?). Сліпа (1767).

Григорій Романович (1698 – ?) – козак с. Роїще (1740). Д.: Уляна Григорівна N (1700 – ?).

Стефан Романович (1700 – ?) – козак-підпомічник с. Роїще (1740). Д.: Наталія Опанасівна N (1707, с. Роїще – ?). «По старости здоровьем слаба» (1767).

III

Юхим Савич (1719, с. Роїще – ?) – козак-підпомічник (1767). Д.: Євдокія Борисівна N (бл. 1725, д. Вербич – ?).

– Параска Савівна (1723, с. Роїще – ?).

– Пелагея Савівна (1729, с. Роїще – ?).

Іван Павлович (1723 – ?) – козак виборний (1767). Служив зі старого двору, де три хати. Каліка на ліву руку. Д.: Мотря Семенівна N (1742, с. Петрушин – ?).

Герасим Павлович (1726 – ?) – козак.

Іван Павлович (1731 – 1778 – ран. 1782). Д.: Гафія Петрівна N (1737, д. Рябці – ?).

– Ганна Павлівна (1719, с. Роїще – ?).

Іван Григорович (1725, с. Роїще – ?).

Каленик Григорович (1728 – ран. 1782) – козак. Д.: Ганна Дорофіївна Гридан (1730, с. Роїще – 1782 – ?), донька посполитого.

Мирон Степанович (1737, с. Роїще – ?). Д.: Гафія Павлівна N (1742, с. Холявин – ?).

Симон Степанович (1742, с. Роїще – ?). Д.: Соломонида Микитівна N (1747, с. Роїще – ?).

– Марія Степанівна (1730, с. Роїще – ?).

Василь (1727, с. Роїще – ран. 1782) – козак-підпомічник (1767). Служив з окремого двору, на якому одна хата. Д.: Мотря Андріївна N (1737, с. Роїще – 1782 – ?).

Терейковські-Терехно

I

Корній — отаман курінний міського куреня Роїської сотні (1724 [124, арк. 149]), був у походах: 1678 р. під Чигирином, 1687 р. на Коломаку, як гетмана Самойловича взято, 1689 р. під Перекопом, 1700 р. під Руголевым, 1709 р. у Гомелі, 1713 р. у Києві.

II

Дмитро Корнійович (Терехнович) (1687/1698 — ?) — був у 1716 р. у Смілій, 1719 р. в Даричині, 1721 р. на каналі, 1723 р. на Коломаку, 1734 р. у польському поході в команді сотника Якова Бакуринського [288, арк. 45]. Отаман курінний роїський (1732 [1748, с. 36]). Козак роїський (? — 1734 — 1739 [522, арк. 59] — ?). Д.: Анастасія Феодосіївна N (1700, Роїще — ?).

III

Герасим Дмитрович (1719 — 1781 — ?) — виборний козак с. Роїще [1425, арк. 113 зв.]. Отаман курінний міського куреня Роїської сотні (1762 [999, арк. 71]). Д.: 1) Марія Павлівна N (1722, Куликівка — ?). 2) Гафія Прокопівна N (1741 — ?).

Данило Дмитрович (1731 — 1781 — ?) — виборний козак (1767), пізніше — козак-підпомічник (1782). Д.: Катерина Сильвестрівна N (1747 — ?). Мали синів Тимофія (1760 — ?) Д.: Тетяна NN, донька посполитого; Матвія (1769 — ?), Кирила (1781 — ?).

Степан Дмитрович (1741 — ?) — службу розпочав з 1755 р. козаком виборним, з 1768 р. сотенний осавул, був у походах 1769, 1770, 1773 та 1774 рр. на турецьку війну. Значковий товариш Чернігівського полку (1777 — 1782 — ?), мав 1 підсусідка у с. Роїще. Д.: Зіновія Савівна N (1745 — ?), донька козака. Мали синів Василя (1771 — 1782 — ?) — значковий товариш (1781 [1923, с. 132]).

Андрія (1769 [1425, арк. 126 зв.] — ?) і Степана.

— Катерина Дмитрівна (1722, с. Роїще — ?).

— Тетяна Дмитрівна (1726, с. Роїще — ?).

Іван — службу розпочав з 1755 р. козаком, осавул сотенний (1765 — 1771 [1416, арк. 16]). Значковий товариш Чернігівського полку (1771 — 1780 — ?). Мав 1 підсусідка в с. Роїще (1780).

IV

Микола Герасимович (1751 — 1781 — ?) — виборний козак. Д.: Марія NN, донька посполитого.

Іван Герасимович (1755 — 1781 — ?) — виборний козак. Разом з Миколою мав 4 підданих у 1 селі. Д.: Марія Захарівна N, донька козака.

Ілля Герасимович (1759 — ?).

Василь Герасимович (1759 — 1781 — ?) — виборний козак. Д.: Євдокія Іванівна N (1764 — ?).

Олексій Герасимович (1774 — 1781 — ?).

— Марія Герасимівна (1752 — ?). Ч.: Влас Семенович Мокієвський-Зубок (бл. 1747 — ?).

2 представники роду Терейковських — мешканці с. Роїще внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945,с.619,620].

Неговські

I

Семен — шляхтич (1727).

II

Остап Семенович (1707 — 1755 — ?) — шляхтич, власник маєтку в Роїщі, яке уступив йому шляхтич Красовський у 1737 р. Священик роїський (? — 1739 — 1755 — ?). За ним рід внесений до родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1933,с.62]. Д.: (1736) Гафія Максимівна N (1716 — ?).

Григорій Семенович (1708 — 1761 — ?) — навчався в КМА, знав латину. Жив на ґрунтах козачих і служив, у 1746 р. призначений значковим товаришем (1746.16.12. — 1761 — ?). Згадував батька, польського шляхтича Семена Неговського, який у 1727 р. віддав його навчатися і до 1739 р. навчався [810,арк.95]. Мав у м. Синявка житловий двір. Д.: (з 1739) N Петрівна Венецька, донька наказного сотника синявського.

II

Симон Остапович (1736 — ?).

Григорій Остапович (1739 — ?).

Яків Остапович (1742 — ?) — священик роїський (? — 1767 — 1788 — ?). Мешкав у батьківському дворі. Мав 8 підданих у с. Роїще. Д.: NNN (? — 1753 — 1783 — ран. 1788).

N — козачка — подала зиск на значкового товариша Василя Бакуринського за захоплення на сінокосі трави.

Василь (? — ран. 1782). Д.: N Васиївна Лісова (? , с. Стольне — 1778 — ран. 1782), донька отамана сотенного. Народила сина Севастяна (1777 — ?) та доньку Меланію (1778 — ?).

III

Семен Якович — священик.

Григорій — колезький канцелярист (1790).

Ріпки, село (1747), містечко (1752, 1766). Відомий власник села у XVI ст. Гліб Данич. 6 грудня 1607 р. його син Микола Данич з братами Іваном, Жданом і Михайлом Піроцькими заставили за 4000 червонців спадкове с. Ріпки Миколі Бакуринському і не змогли викупити [1936,с.74]. 20 грудня 1609 р. під Смоленськом отримав королівський привілей на це село. Приєднався до повстання Б. Хмельницького і в лавах козацтва загинув до 26 червня 1656 р., коли Б. Хмельницький надав його сину Юрію Бакуринському універсал, ствержуючи батьківську покупку села. У 1636 р. володіли Микола, Ян, Герасим, Семен, Щерха, Яцько, Опанас, Ждан, Войцех, Мисько, Гришко, Косма Мацеєнки, Малко Піроцькі-Репчичі, Дашкович Василь, Даничові Мисько, Ілляш Заредький, Мануйло Данич [2027,с.208]. 1643 р. зиск від Піроцького до Яцькевича про добра Ріпки і Піроцизна [1469,арк.213зв.]. 9 козацьких дворів (1732). У 60-х рр. XVIII ст. а у с. Ріпки — 5 дворів козаків [1915,с.70].

У 1780 р. а у с. Ріпки — 6 козаків-підпомічників [912,арк. 80зв.]. У 1781 р. у Ріпках знаходились 1 (3 хати) виборних козаків, 6 (7 хат) козаків-підпомічників [1524,арк.74]. За сотникування (1716.09.—1738) Якова Юрійовича Бакуринського, його сина Леонтія (1738—1760.04.), Якова Круп'янського [870,арк.6] (1760—1771) сотенна канцелярія знаходилася у Ріпках. Посполиті ріпкінські були у володінні полкового товариша Юрія Бакуринського, в якого собі відняв полковник [1731,с.20]. В 1698 р. Мазепа відібрав у Я. Лизогуба рангові Ріпки і повернув Якову і Климу Юрійовичам Бакуринським [1731,с.20]. 4 підсусідки мав сотник Яків Бакуринський, 2 значковий товариш Бутенка Григорія Петровича, 3 священик Іван Стаховський, 3 староста ріпкінський Павло Наумов (1732 [916,арк.2зв.]). Цього року реєстр фіксує 37 дворів посполитих полковника, 41 сотника Бакуринського, 17 значкового товариша Бакуринського. У 1760 р. тут сотник Леонтій Якович мав 48 хат, значковий товариш Андрій Климович Бакуринські — 15 хат підданих [1935,с.88]. У 1766 р. в селі полковник чернігівський Милорадович мав 60 хат посполитих, вдова сотника Бакуринського 10, військовий товариш Бакуринський 34, значковий товариш Богданович 4 [652,арк.84зв.]. У березні 1728 р. капітан Київського гарнізону Михайло Володимиров побив місцевого віята Івана Нечитайла [204,арк.1]. У 1713 р. у с. Ріпки — 62 посполиті [803,арк.37зв.], Згідно з «Генеральним слідством про маєтності Чернігівського полку 1729 — 1730 рр.» — 128 дворів залежних посполитих [1731,с.30-31]. У 1752 р. — 70 залежних посполитих [447,арк.515зв.]. За даними 1781 р. 142 двори (242 хати) посполитих та підсусідків [1524,арк.74]. **Шинки:** сотника Якова Бакуринського (1705 — 1740 [525,арк.61] — ?), полковника чернігівського (1732 [916,арк.10зв.] — 1747 — ?), 1767 р. — два, вдови значкового товариша Ледовича Катерини Павлівни Устимович (1740), сотника Леонтія Яковича Бакуринського (1741 [526,арк.292зв.], 1747 — три [524,арк.92], 1750 — три [529,арк.103]), потім його вдови Марії (1767 — чотири) [755,арк.147зв.], значкового товариша Йосипа Климовича Бакуринського (1732 [916,арк.19зв.], 1740 — два [525,арк.61], 1747 — 1750 — три [532,арк.69зв.], 1767 — два [755,арк.52зв.]), значкового товариша Андрія Климовича Бакуринського (1741 [526,арк.292зв.], 1747 — три [524,арк.92зв.], 1750 — 1767 — два [532,арк.69зв.]), вдови значкового товариша Григорія Бутовича Євдокії (1740 [525,арк.61]). Полковника Милорадовича два (1767). **Млини:** «на переточку» в одне коло борошняне Юрія Бакуринського, Клима Бакуринського, від Клима перейшов до синів Йосипа (1742 [1754,с.113]) і Андрія (1754 [1774,с.22]), «на переточку» одне борошняне коло влаштував сотник Петро Стефанович [1754,с.113], передав його своєму швагрю значковому товаришу Филімону Богдановичу (1742 [1754,с.113], 1754 [1774,с.22]).

Троїцька [1862,с.226] церква побудована Юрієм Бакуринським раніше 1693 р. [1935,с.32]: **священники:** Федір (Федос [1528,арк.192]) (? — 1672 [1528,арк.192] — 1678 [1760,с.242] — ?), Стаховський Іван Григорович (? — 1718 — 1743 [529,арк.130зв.] — ?), Максимович Андрій Романович (? — 1740 — 1767 — ?), Максимович Олександр (1782 [1980,с.91]). **Микольська** церква: **священники:** Максимович Андрій Романович (1737 [1503,арк.261] — ?), Іван

Ничипорович (1737 – 1756 [531,арк.137-137зв.,151] – ?), Пасевич Іван (? – 1758 [17489,с.75] – 1767 – ?), Пасевич Петро [17489,с.75], дяк: Жоглинський Яків (1767).

Хранилів хутір. У 1766 р. мав 1 хату посполитську чернігівський полковник Милорадович [652,арк.84зв.]

Гиленський хутір. У 1766 р. 11 хат тримав значковий товариш Богданович [652,арк.84зв.].

Богдановичі-Репчичі-Піроцькі (Репчиці, Репчинські)

Піроцька земля надана предкам Піроцьких, Рипчичам, Даничів і підтверджена королем (1616 [2027,s.86]). Посесори бояри Репчичі, Даничі (1622 [2027,s.122]).

Данило Глібович Піроцький – землянин любецький, 20 лютого 1581 р. отримав підтвердження короля Стефана Баторія, надану Сигизмундом-Августом 1571 р. [1720,с.228] (на ґрунті Піроцькі, острів Скурищ, діброву поблизу Чарничина лісу).

I

Мацей – у 1634 р. Владислав IV надав любечанам привілей, серед яких були і Репчичі, який підтверджував привілей Сигизмунда III. [1759,с.7]. 3 березня 1635 р. староста вінницький, любецький і лоевський А. Каліновський отримав підтвердження на землі Піроцької з островом Татарич, власності Піроцьких передані до Любецького старства [1975,с.804].

II

Микола Мацейович – землянин, з Яном, Герасимом, Семеном, Сергієм, Яцьком, Опанасом, Жданом, Войцехом, Миськом, Гришком, Космою Мацеєнками, Малком Піроцькими-Репчичами тримали сс. Ріпки і Даничі (1636) [2027,s.208].

Іван Мацейович – землянин любецький (1636).

Герасим Мацейович – землянин любецький (1636).

Семен Мацейович – землянин любецький (1636).

Сергій (?) Мацейович – землянин любецький (1636).

Яків Мацейович – землянин любецький (1636).

Опанас Мацейович – землянин любецький (1636).

Ждан Мацейович – землянин любецький (1636).

Войцех Мацейович – землянин любецький (1636).

Мисько (Михайло) Репчич-Піроцький – у 1644 р. названий одним із «дичов» Щуковського «ґрунту» (с. Убежичі). У 1644 р. у Київській гродській книзі зробив записав, що у нього згорів дім [1469,арк.375зв.].

Гришко Мацейович – землянин любецький (1636).

Косма Мацейович – землянин любецький (1636). Товариш сотні Березинської. 27 липня 1669 р. отримав універсал чернігівського полковника Івана Лисенка з дозволом зайняти греблю на р. Березні і збудувати млин [1804,с.944].

Лаврін – у 1644 р. разом з Миколою і Жданом позивав Михайла Піроцького про незапис 1/3 ґрунту у д. Даничах і виорані там сіножаті, нанесенні шкоди у сл. Бедринці, а також до Яцьковича про «показання» прав на урочища і ґрун-

ти Боярки і уступку того урочища [1469,арк.180]. У 1644 р. маніфестація від Піроцького на Яцьковича, що він у с. Ріпки на р. Вирі греблю на поставлення млину і рудні запису не зробив і до підпису не просив, а запис вчинив без відома [1469,арк.180].

III

Лукаш Піроцький — мав маєтність у с. Голубичі. Мабуть, одна з його доньок була заміжня за значковим товаришем Степаном Сташевським.

IV

Богдан Лукашевич Репчич-Піроцький (? — 1655 — 1710 — ?) — значковий товариш (ран. 1711). Купив у Семена Шаршановича 1/3 частину у с. Ріпках і Голубичах [1995,с.15]. Передав свою частину с. Голубич зятю Стефановичу. Д.: N Юрїївна Бакуринська [1503,арк.260].

Федір Герасимович Піроцький (1686 [1528,арк.200]).

Василь — шляхтич гербу Остоя.

V

Филимон Богданович Репчич-Піроцький (1682 — 1767 — ?) — по батьку значковий товариш Чернігівського полку (1711 — 1762). Абшитований значковий товариш (з 1762.18.12. [1939,с.74]). У 1742 р. присягнув царіці Єлизаветі Петрівні [1698,арк.45зв.]. Мав предківський двір житловий у с. Ріпках (світлиця з кімнатою 1, людська 1, комор 3, сараїв 5), приїжджий двір у Чернігові (1747 — 1750), млин при хут. Глинянці на р. Виру в одне борошняне коло, на рівчаку (р. Ріпці) у с. Ріпках млин-вешняк [1774,с.27,30]. Винокурня на 2 котли. Підсусідських хат 9 (1767). Д.: 1) (? — 1723 — 1740 — ?) Ганна Семенівна N (1690 — 1740 — ?). 2) N Андріївна Стахович, сестра сотника Петра Стаховича [1754,с.113].

Яків Богданович — значковий товариш (? — 1726 — ?). Був у гилянському поході, коли заборгував харківському полковнику Григорію Квітці [221,арк.6].

Харитон Богданович — значковий товариш Чернігівського полку (1738), мав підсусідків у Роїській сотні.

— Феодосія Богданівна. Ч.: Петро Стефанович (? — 1670 — 1715 — ?), сотник роїський.

Іван Васильович — писар полковий ніжинський (? — 1693 — 1695.04. — ?), (? — 1696.04. — 1697.7.12. [1498,арк.190зв.] — ?), сотник 1-ї полкової сотні Ніжинського полку (? — 1700.02. — 1725 — ?). Д.: N Василівна Забіла, донька генерального хорунжого. Черниця (Агнія) Новомлинського монастиря (1737). Поминальник її роду; Петро, Параска, Василь, Марія.

N Піроцький — мешкав у Борзні. Д.: (з 1724) N Іванівна Мануйлович, донька сотника глухівського.

III

Василь Филимонович (1723, с. Ріпки — ?).

— Марія Филимонівна (1727, с. Ріпки — ?).

— Параска Филимонівна (1728, с. Ріпки — ?).

— Анастасія Филимонівна (1732, с. Ріпки — ?).

Іван Іванович (1698 — 1763 — ?) — служив з 1724 р., військовий канцелярист (? — 1727 [188,арк.3] — 1729), за сотника борзнянського (1728.12. [203,арк.1]),

бунчуковий товариш (1729.5.01. [1505,арк.7] – 1757), абшитований бунчуковий товариш (1754/1757 – 1763 – ?). 20 грудня 1728 р. отримав універсал гетьмана Апостола, який підтвердив батьківські володіння. Абшитований військовий товариш. Мешкав у сл. Семенівці. У 1736 р. мав у Борзні 20 безгрунтових підсусідків, с. Оленівці 7, с. Красилівці 28, д. Красному Ставі 2, у 1737 р. мав 17 підсусідків у Борзні, 6 – с. Оленівці, 29 у с. Красилівці, 2 у с. Красному Ставі, у 1738 р. мав у с. Семенівці Глухівської сотні 32 хати посполитих та 8 хат у с. Тулиголові, у с. Бачевському 23 двори посполитих, 9 хат підсусідків у Борзні та 9 у с. Верисоччя 3-ї полкової. У 1743 р. жив у Ніжинському полку, мав 105 дворів, 17 млинових кіл, позика у військовий скарб – 8 карбованців. У 1747 р. тримав двір і шинок у Борзні, приїжджі двори у с. Красилівка, сл. Матвіївці. У 1748 р. мав двір у Глухові та двір у с. Тулиголові. Мав двір у Нових Млинах, у 1745 р. в Лохвицькій сотні при хуторі посполитих дворів 5 тяглих, 2 піших убогих. У Глинській сотні він державця с. Гудим, де двір приїжджий, посполитих дворів 1 тяглий та 11 піших убогих. Мав у 1747 р. убогих і дуже убогих підданих в Глинській сотні у с. Гудимах 10 дворів в них 10 хат та 1 бездвірна хата й 1 ратушний служитель, шинковий двір та 2 двори найманих людей, в Лохвицькій сотні хутір на 3 двори, хутір з приїжджим двором, де жили наймані люди. Д.: (з 1724.13.09., Глухів) Марія Іванівна Мануйлович (? – ран. 1765), донька генерального осавула. У 1738 р. подала скаргу на писаря генерального суду Дем'яна Васильовича Каневський-Оболонський за захоплення ним лісу біля сл. Семенівки Глухівської сотні та самовільне користування млином.

– Параска Іванівна. Ч.: Федір Васильович Галенковський, осавул полковий прилуцький.

Филимон – священик с. Смяч Седнівської сотні (? – 1732 [1737,с.115] – ?).

Яким Репчицький – у 1749 р. військовий канцелярист судився з Лизогубами. Справа точилася навколо частини Семаківського «грунту», який Репчицький віддав Лизогубам у откуп «за уговоренную с ними Репчицькими тысячу рублей». За вироком суду Лизогуб був не повинен заважати Репчицькому знову заволодіти своїми маєтностями у с. Ямищах, Пересажі, Петриках, Озерках, Каменському, Зубахах, Високіні, Сухих Величках та Семаковському «грунті». У 1754 р. Анастасія Полуботок звинуватила його в тому, що він безпідставно користувався дворами у Любечі, які немовби були віддані йому С.Полуботком у відкуп. Але він представляв до Генеральної військової канцелярії копії грамот на ці володіння [483,арк.25,26зв.,28зв.,44зв.].

VI

Ілля Іванович – військовий канцелярист. У 1768 р. позбавлений Сенатом чину за порушення маніфесту Катерини II про вибори депутатів у Комісію про складання «Нового Уложення» [782,арк.1]. Надані предкам с. Вересоч м. 70, ж – 59, Степанівка м. 26, ж – 15, (Бозли ?) м – 17, ж 3. Мав синів Івана, Василя, доньку Ганну. Д.: Євдокія Василівна Кулаковська, донька судді полкового ніжинського. У другому шлюбі за Іллею Петровичем Авіловим, з яким мала синів Андрія і Якова. За другим чоловіком мала у с. Вересоч ч 3 ж 5 великоросійських селян.

Степан Іванович (бл. 1733 – ран. 1794) – службу розпочав 1749 р. військовим канцеляристом, військовий товариш (з 1765.20.12.), абшитований бунчуковий товариш (з 1774.20.03.).

Федір Іванович (1741 – ?) – служив з 1762 р. військовим канцеляристом. Військовий товариш (1765.21.12. – 1780 – ?), у походах не був. Абшитований військовий товариш (1788). Жив у Бачіївці, мав 90 підданих у Янпольській сотні Ніжинського полку. Д.: Євдокія Григорівна Підгаєцька-Приблуда, донька військового товариша.

Василь Филімонович (1723 – 1740 – ?) – мешкав у с. Ріпках. Можливо, його стосується інформація про те, що у травні 1749 р. вдова значкового товариша Чернігівського полку Василя Богдановича Єфимія подала чолобитну полковнику лубенському про стягнення 75 рублів боргу з мешканки роменської Марії Москаленко [388,арк.1].

– Марія Филімонівна (1727 – ?) – мешкала у с. Ріпках.

– Параска Филімонівна (1728 – ?) – мешкала у с. Ріпках.

– Анастасія Филімонівна (1732 – ?) – мешкала у с. Ріпках.

Данило Филімонович (1761 – ?) – отаман сотенний (1788). Мав 49 підданих у 1 селі. Д.: Анастасія Іванівна Шаршанович, донька значкового товариша (1755), потім судді полкового. Мали (1788) доньок Мотрю (1783 – ?) і Катерину (1785 – ?).

Корницькі

Відомий шляхетський рід Корницьких на Волині гербу Корнич, з яких Устин згаданий у 1529 р., а Федір з братами були державцями Корниці (1545 [2036,s.216]).

I

Іван

II

Григорій Іванович (1680 – ?) – значковий товариш Чернігівського полку (1717 [1510,арк.125зв.] – 1750 [532,арк.69зв.] – ?), комісар Роїської сотні (1718, 1719, 1720). У 1723 р. подав супліку на захоплення його ґрунтів сином полкового хорунжого Іваном Чечелем згідно якої відбувся указ МК на його користь [896,арк.2]. Був у гілянському поході, де заборгував харківському полковнику Григорію Квітці [221,арк.6]. Мав двір житловий у м. Ріпки (1740 [525,арк.57зв.] – 1750 [532,арк.69зв.]). Д.: (1726) Меланія Григорівна Рашевська [1513,арк.149] (1699/1702 – 1740 – ?).

III

Артем Григорович (1724 – ?).

Ірина (1726 – ?)/ Анастасія (1728 – ?) Григорівна.

Соколовські

I

Михайло (? – ран. 1738) – шляхтич [1753,с.172], житель домашлинський, захопив частину маєтностей, які уступив Брежинський військовому товаришу Заводовському [645,арк.2]. Козак ріпкінський Постовбицького куреня [1748,с.41]. Осавул сотенний роїський (? – 1724 – ?) [139,арк.132зв.]. Був

у походах 1705 р. під Любар, 1706 р. у Польщі, 1707 р. на роботах у Печерській фортеці, 1709 р. у Гомелі, 1711 р. під Кам'яним Затоном, 1713 р. у Києві над Либеддю, 1719 р. у Царицині, 1723 р. на Коломаці. Городничий роїський (1732). Д.: Ганна NN (? – 1738 – 1747 – ?). У 1738 р. мала хату в с. Ріпках і коня, а у 1739 р. там за нею залишалася лише 1 хата.

Василь — козак Роїської сотні (1735 [288,арк.47зв.]). У польському поході не був, а залишався для доручень в сотні (1735 [288,арк.48]).

Данило — священник чернігівський без парафії (1754 [1683,арк.525зв.]).

II

Іван Михайлович (1744 – 1787 – ?) — службу розпочав козаком 1755 р. [624,арк.29], у цьому ж році — значковий товариш, власник хутора (1781 [1773,с.321]). Мав 50 підданих у с. Домашлин (1773). Був у поході в турецьку війну. Військовий товариш (1787). Д.: (? – 1773 – 1787 – ?) Марія Олександрівна Полоницька (бл. 1744 – ?), донька бунчуковий товариш. У придане отримала 153 підданих [1526,арк.358]. Мали синів Василя і Григорія.

Володимир Михайлович (1763 – 1787 – ?) — військовий товариш (1787), мав 15 підданих у Седневі. Д.: NN Кириченко, донька значкового товариша.

— Ганна Михайлівна (1748 – ?) Ч.: (1766) Пантелеймон Петрович Сахновський, військовий товариш.

Данило Данилович (бл. 1739 – ?) — студент КМА (1754.22.09. – ?).

Масловські

I

Наум.

II

Павло Наумович (бл. 1680 – ?) — мав універсал гетьмана Апостола на чин військового товариша (1734 [285,арк.48]), але під бунчуком у Чернігівському полку не служив. Значковий товариш Чернігівського полку (? – 1735 – 1747 [524,арк.92.]). Був у польському поході (1735). У 1744 р. захопив у козачки і мешканки седнівської Тетяни Остроух її маєтність [707,арк.1], в тому ж році скаржився до ГВС на бунчукових товаришів Андрія і Якова Полуботків [715,арк.1]. Мав житловий двір у с. Ріпки, 3 двори посполитих, 17 підсусідків (1747), 1 двір посполитих підсусідків у Роїській сотні. Абшитований значковий товариш (1747 – 1751 – ?), двір приїжджий та шинок в Седневі, приїжджий двір у с. Чорнишах (1741). Підсусідок, мав худобу — дворов 1, хат 1 підсусідка, скота неімущіє — дворов 2, хат 2 у с. Ріпках (1751). Під селом Церковище, на переточку р. Мшенню **млин-вешняк** одне коло, яке купив у полкового хоружого Марка Чечеля [1754,с.100]. Д.: Ганна Федорівна Бакуринська (1690 – 1740 – ?). У 1739 р. з ними жила вихованка Параска (1726 – ?).

III

Прокіп (1722 – 1788 – ?) — абшитований військовий товариш Чернігівського полку (1788). Д.: Ганна NN, донька козака.

Холянин (Петрушинці) — хутір Чернігівської волості (1632 [1904,с.263]), село (1666, 1724). Разом з селом Онисів хутір і деревней Напорівкою 65 дворів за чернігівським воєводою (1666). Полковник Полуботок ґрунтових 33,

городників 29 (1713 [1513, арк. 58]), 1 двір (1724 [1803, с. 502]). 18 листопада 1708 р. універсал Скоропадського з підтвердженням греблі з млином на р. Стрижні в два борошняних кола з купленою землею за значним військовим товаришем Яковом Лизогубом [1732, с. 72]. Якова Лизогуба 8 ґрунтових (1713). На ранг полковника чернігівського — 38 (1729). Якова Лизогуба подусідки убогі 7, судді полкового Стефаневського(?) подусідок убогий 1, Половецьких подусідки крайне убогі 2, Полуботка подусідок убогий 1, дяка холявинського подусідок убогий — 1 (1729). Павло Полуботок купив 2 двори з 3 хатами. 1732 р. полковника чернігівського 60 дворів, 6 обозного Якова Лизогуба, 2 бунчукового товариша Семена Лизогуба, 2 бунчукових товаришів Полуботків. Власники посполитих у 1755 р.: полковник чернігівський Іван Божич (53 двори), померлий обозний генеральний Яків Лизогуб (6 дворів), померлого бунчукового Семена Полуботка вдова Анастасія (2 двори), вдова Каневська (1 двір), Дмитро Затиркевич (1 двір), бунчуковий Костантій Лизогуб (2 двори [531, арк. 173зв.-175]), у 1766 р. — полковник Петро Милорадович (81 хата), вдови Анастасії Полуботок (3 хати), значковий товариш Павло Тавстоліс (1 хата), військовий канцелярист Григорій Лизогуб (6 хат), бунчуковий товариш Костянтин Лизогуб (1 хата), бунчуковий товариш Дмитро Затиркевич, після смерті якого володіла вдова Марія (1 підсусідська бездвірна хата) (1766 [652, арк. 90зв.]). У 1765 р. Йосип Тригуб скаржився на бунчукового товариша Костянтина Лизогуба за захоплення землі [1336, арк. 1]. **Шинки:** полковника чернігівського (1732 [916, арк. 19зв.], 1750 [532, арк. 68]), обозного генерального Якова Лизогуба (1740 [525, арк. 61]), бунчукового Костянтина Лизогуба (1750 [532, арк. 68]). **Млини** на р. Стрижні: вешняк «о двох колах борошняних» бунчукового Дмитра Затиркевича (1742 [1754, с. 113], 1754 [1774, с. 22]), куплений батьком його; вешняк «о двох колах борошняних» обозного генерального Якова Лизогуба (1708 [1731, с. 533-535, 536-538] — гребля і млин, 1742 [1754, с. 113], 1754 [1774, с. 22]), влаштована предком його на власній землі. В 1781 р. згадується «плотина съ одним амбаром о двох колахъ» [1775, с. 32]. 52 козацькі двори і 10 підсусідських (1732). Козаків 35 дворів, 10 дворів артилерійських службовців (1781 [1775, с. 31]). **Отамани курінні:** Шмака Данило (1694 [1706, с. 16]), Сорочка Захар (1718), Дейнека Михайло (1724 [124, арк. 144] — 1732 [533, арк. 13]), Пуховий Петро (1747 [524, арк. 88] — 1750 [532, арк. 59зв.]), Зубок Гришко (1755 [531, арк. 143зв.]), Зубок Мойсей (1756 — 1759 [853, арк. 181зв.]), Зубок (1762 [871, арк. 1]), Богданенко Авакум (1764 [753, арк. 654] [755, арк. 342зв.]). **Троїцька церква:** *священники:* Григорій Єлисейович (1718), Петро (1732), Двор вдови священника Гафії Семенової (1740), Ленковський Гордій (? — 1740 — 1747 — ран. 1751), Янчевський Василь Іванович (1755 [531, арк. 143зв.-144зв., 152]), Ленковський Іван Гордійович (1767 [756, арк. 1-183]), Янчевський Василь Іванович (1785 — 1788 — ран. 1808), *дяки:* Григорій Тимофійович, Терешко Борисенко (1718), Дейнека Григорій (1740), *дячки:* Кругловський Карпо (1767), *паламарі:* Олефір Панченко (1718). У 1762 козакі села не хотіли мати за священика поповича Івана Ленковського через його «недоброобходительного жития» [871, арк. 1].

Деренковські

I

Марко.

II

Михайло Маркович (1696 – ?) – писар сотенний роїський (? – 1725 – ?), козак холявинський (1726). Значковий товариш (1739). Мав двір у с. Холявині (? – 1726 – 1740 [525,арк.57зв.] – ?). 1 травня 1727 р. продав Полуботкам землю у с. Жукотках. Д.: Тетяна Михайлівна Половецька (1696 – ?), донька значкового товариша.

II

Леонтій Михайлович (1717 – ?) – мешканець холявинський (1739). Д.: Дарія Яківна N (1719 – ?).

Іван Михайлович (1722 – ?) – мешканець холявинський (1739). У 1765 р. судився з Оленою Радич за неправомірне захоплення материнської і спадкової частини маєтку [13,арк.2]. Д.: Горпина Дмитрівна N (1720 – ?)

Степан Михайлович (1724 – ?) – мешканець холявинський (1739). Значковий товариш Чернігівського полку (? – 1740 [525,арк.57зв.] – 1753 [458,арк.1] – ?). У с. Голубичах мав двір житловий, 2 двори посполитих, 2 підсусідських.

Дейнеки

I

Михайло (? – ран. 1735) – козак ґрунтовий, отаман курінний холявинський (1724 [124,арк.144], 1732 [1748,с.37]), був у походах 1705 р. під Любаром, 1706 р. у Польщі під Замостям, 1707 р. під Биховом, 1708 р. за Сожем у Чарикові, 1710 р. у Ірклієві, 1711 р. під Кам'яним Затонам, 1713р. у Києві, 1722 р. на каналній роботі. Д.: Євдокія NN (1692 – ?), козачка Роїської сотні (1735 [288,арк.47зв.]). Вдова, могуття отбивать за наєм козачую службу, ґрунтова (1738). Підпомічник малоґрунтовий (1739). У 1739 р. проживала з зятем. Мала 1 двір з 2 хатами (1741).

– N – сестра Михайла. Ч.: Тимофій, «Тимух Дейнечин зять был в походах 1693 под Казикерменом и другим разом 1695 под Казикермен, 1696 под Озовом, 700 под Печерами у Удове, 707 у Печерском на работе, 713 у Киеве над Либедю, на канале 721 году, 724 в походе», малоґрунтовий козак (1732).

II

– Анастасія Михайлівна (1719 – ?). Ч.: (1739) Григорій Тимофійович (1711 – ?), дяк церкви с. Холявин. Взяв прізвище дружини. У 1772 р. на нього скаржився козак Роїської сотні Іван Зубок за вибиття з землі [40,арк.1]. Їх донька Гафія Григорівна заміжня за значковим товаришем Павлом Григоровичем Товстолісом. Опанас Тимофійович взяв також прізвище Дейнека і з козацького ґрунту козакував «Нищетные и весьма убогие» (1747). Капітон – колезький регістратор (1790). Неодружений (1790). Мав 15 спадкових підданих. Внесений до родовідної книги дворян Чернігівського намісництва по Городницькому повіту [1621,арк.7].

Шмака

I

Данило – отаман курінний холявинський (1694 [1706,с.16]).

II

Михайло.

III

Андрій Михайлович (1693/1715 – 1782 – ?) – козак виборний малограунтовий холявинський (1738). Мав двір з 1 хатою, 1 коня, 2 волів (1740), двір з 2 хатами, в яких жили 2 сім'ї, 3 коні, 2 воли (1741), з братом Олексієм на 1 дворі 2 хати, 4 коні, 2 воли (1747).

Олексій Михайлович (1710 – 1750 – ран. 1755) – малограунтовий козак-підпомічник (1738). Козак «нищетний, скот имущий», мав 1 двір з 1 хатою, 2 коня (1750).

Ісак – в польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288, арк. 43 зв.]).

IV

Федір Андрійович (бл. 1733 – 1782 – ?).

Григорій Андрійович (бл. 1747 – 1782 – ?).

Опанас Олексійович – жив у батьківській хаті на одному дворі з дядьком Андрієм. Мав сина Федора (1757 – ?).

Олефір Олексійович (бл. 1733 – 1782 – ?).

Пухові

I

Денис – козак малограунтовий холявинський (1732). Був у походах 1688 р. під Самарою, 1689 р. під Перекопом, 1692 р. у Білогородщині під Паланкою, 1695 р. під Казикерменом, 1696 р. під Азовом. Малограунтовий (1732). У польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288, арк. 44]).

Петро Федорович (1687 – 1739 – ?) – був у походах 1706 р. у Польщі под Замостям, 1709 р. у Гомелі, 1711 р. під Кам'яним Затоном, 1721 р. на каналі, 1733 р. в польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба [288, арк. 44]. Д.: Домна Семенівна N (1691 – ?)

Огій – був у 1695 р. під Казикерменом, у 1700 р. в Удові, у 1707 р. у Польщі за Віслою, у 1710 р. в Ірклєві, у 1713 р. у Києві над Либеддю.

Мартин – був у походах 1701 р. на Іжорі під Орішком, 1705 р. під Любаром, 1708 р. за Сожем у Черикові, 1709 р. у Гомелі, 1721 р. на каналі. Неписьменний.

II

Дем'ян – козак Роїської сотні у польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288, арк. 44]).

Григорій (1715 – ?) – козак холявинський (? – 1734 – 1737 – ?). У польському поході в команді сотника Якова Бакуринського (1734 [288, арк. 46]).

Прокіп – козак Холявинського куреня (1732 [1748, с. 39]). «Нищие и весьма убогие», «за убожеством жадной дальней службы отбыват не могут» (1732).

Петро Петрович (бл. 1710 – ран. 1782) – з предків козак. Козак Сиберецького куреня (1732 [1748, с. 39]). У польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288, арк. 44]). Малограунтовий підпомічник (1738). Мав 2 коней (1739). Отаман курінний холявинський (1747 [524, арк. 88], 1750 [532, арк. 59 зв.]). Двір старий, хат 2, поля на 8 днів, сенокосу немав, волів немав, коней 4 (1740). Д.: Євдокія NN (1712 – 1782 – ?). «По старости слаба» (1782).

– Євдокія Петрівна (1713 – ?). Ч.: Петро N Акуленко (1704 – ?), посполитий.

Федір – козак-підпомічник «Нищетные, неимущие скота» (1738).

3 представники роду Пухових – мешканці с. Товстоліс, 6 – с. Холявин внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945,с.639,641].

Мокієвські-Зубок

I

Гришко – посполитий с. Холявин (1718).

Дмитро – «Новоуписний Рубцем, был в походах 1678 под Чигирином» (1724).

Пархом (? – ран. 1739). Д.: Марія Іванівна N (1676 – 1739 – ?).

II

Гнат – козак Роїської сотні у польському поході в команді сотника Якова Бакуринського (1734 [288,арк.46]).

Григорій Пархомович (1698 – 1755 – ?) – козак ґрунтовий (1732), виборний. Отаман курінний холявинський (1755 [531,арк.143зв.]). З Романом «к отческому ґрунту прикупивши поля на одномъ дворе порознь» живуть (1732). Д.: 1) (1739) Тетяна Петрівна N (1703 – ?). 2) Домнікія Василівна N (бл. 1697, с. Звеничів – ?)

Роман Пархомович (? – 1735 – ран. 1739) – козак ґрунтовий Холявинського куреня (1732). Був у польському поході (1735 [288,арк.47]).

Д.: (1739) Гафія Андріївна N (1708 – ?)

III

Андрій N – братанич Григорія (1750).

Семен Романович (бл. 1712/1717/1724 – ?) – козак холявинський. Д.: Єфросинія Андріївна N (1722 – 1782 – ?).

Федір Романович (бл. 1722/1729 – ?) – козак холявинський. Д.: Ксенія Іванівна N (бл. 1717 – 1782 – ?).

Павло Романович (1730 – ?)

Мойсей Григорович (бл. 1717/1720 – ран. 1782) – виборний козак. Отаман курінний холявинський (1756, 1757, 1759 [853,арк.181зв.], 1762 [871,арк.1]). Д.: Ірина Ісаківна N (бл. 1722 – 1782 – ?).

Яків Григорович (1727 – ран. 1767). Д.: Ганна Тимофіївна N (бл. 1722 – 1782 – ?).

Влас Григорович (бл. 1727 – ран. 1782) – виборний козак. Д.: Гафія Гаврилівна N (бл. 1742/1744 – 1782 – ?).

Іван Григорович (бл. 1732 – ран. 1782) – виборний козак. Д.: Євдокія Іванівна N (бл. 1732 – 1782 – ?).

– Олена Григорівна (1729 – ?).

IV

Пилип Семенович (бл. 1744 – 1790 – ?). Д.: (? – 1770 – 1790 – ?) Параска Іванівна Сокоцька [1623,арк.22] (1752 – ?), донька осавула полкової артилерії. Мали синів Стефана і Йосипа.

Влас Семенович (бл. 1747 – 1790 – ?). Д.: (? – 1775 – 1790 – ?) Марія Герасимівна Терейковська-Терехно (1752 – ?). Мали сина Матвія.

– Гафія Семенівна (1762 – ?).

– Марія Семенівна (1767 – ?).

– Ганна Федорівна (1765 – ?).

– Секлета Федорівна (1767 – ?).

Павло Мойсейович (бл. 1758 – ?). Д.: Горпина Миколаївна N. У 1782 р. задані доньки Марія та Катерина.

Тит Мойсейович (бл. 1768 – ?).

Іван Якович (бл. 1750 – ?) – службу розпочав з 1763 р. виборним козаком.

Писар сотенний роїський (1777 – 1779 – ?). Д.: (1770) Уляна Григорівна N (бл. 1750, с. Товстоліс – ?). Мали сина Дмитра (1771 – ?).

Самійло Якович (бл. 1762 – ?). Д.: (? – 1782 – 1790 – ?) Гафія Григорівна N (1763 – ?), донька козака.

Ілля Якович (бл. 1763 – ?). Д.: (? – 1782 – 1790 – ?) Євдокія Миколаївна N (1764 – ?).

Герасим Власович (бл. 1762 – 1790 – ?). Д.: (? – 1779 – 1790 – ?) Єфросинія Іванівна Товстоліс [1623, арк. 22]. Мали сина Семена і доньку Єфросинію.

Василь Власович (бл. 1765 – ?). Д.: (1790) Марфа NN, донька козака.

Петро Власович (бл. 1770).

Микита Іванович (бл. 1758) – канцелярист полковий (1782), отаман сотенний (1790). Проживав на хут. Журавовка. Д.: (1790) Устина NN, донька священика.

Леонтій Іванович (бл. 1770 – ?).

Йосип Іванович (бл. 1776 – ?).

– Синкліта Іванівна (бл. 1761 – ?).

– Марина Іванівна (бл. 1766 – ?).

2 представники роду Зубок – мешканці с. Холявин внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945, с. 640].

Богданенки

I

Євстрат – козак д. Товстоліс.

Яків – козак д. Товстоліс.

II

Григорій Євстратієвич (1690 – ?) – козак д. Товстоліс (1739). Д.: Анастасія Федорівна N (1707 – ?).

Іван Євстратієвич (1707 – ?) – козак д. Товстоліс (1739). Служив з одного двору з братом Григорієм. Д.: Анастасія Вереміївна N (1714 – ?).

Олифір Євстратієвич (1689 – ?) – козак д. Товстоліс (1739). З ним на одному дворі проживала братова Домна Опанасівна (1696 – ?) з сином Йосипом (1719 – ?), його дружною Оленою Федорівною (1720 – ?). Д.: Тетяна Лаврінівна N (1699 – ?).

Павло Хомич (1702 – ран. 1782) – «крайне нищетний» посполитий (1729), бобиль с. Холявин (1739). Д.: Ганна Семенівна N (1713 – 1782 – ?).

Федір Якович (бл. 1712, д. Товстоліс — ?) — подпомощики крайне нищетные з скотом (1755). Д.: Синкліта Іванівна N (бл. 1722, с. Холявин — ?).

III

— Христина Григорівна (1733, д. Товстоліси — ?).

— Марія Іванівна (1733, д. Товстоліси — ?).

— Параска іванівна (1736, д. Товстоліси — ?).

— Домна Олифірівна (1727, д. Товстоліси — ?).

Авакум Федорович (бл. 1733 — ?) — виборний козак, отаман курінний холявинський (1764 [755,арк.342зв.] — 1782 [1425,арк.86-98]). Д.: Єфросинія Яківна N (бл. 1735, с. Роїще — ?).

Захар Федорович (бл. 1742 — ?) — виборний козак.

— Ганна Федорівна (бл. 1750 — ?).

Павло Федорович (бл. 1757 — ?).

Андрій Федорович (бл. 1765 — ?).

— Євдокія Федорівна (бл. 1764 — ?).

Мойсей Павлович (1723 — ?) — посполитий с. Холявин (1782). Д.: Єфросинія NN.

Опанас Павлович — посполитий с. Холявин (1782).

Іван Павлович — посполитий с. Холявин (1782).

— Тетяна Павливна (1724 — ?).

Сорока

I

Петро.

Захар — отаман курінний холявинський (1718). Був у походах: 1688 р. під Самарою, 1690 р. під Полтавою, 1692 р. у Білгородщині під Паланкою, 1700 р. у Удові за печерами, 1705 р. під Любаром, 1706 р. у Польщі під Замостям, 1707 р. у КПЛ на роботі, 1708 р. за Сожем у Попових горах, 1709 р. у Гомелі, 1713 р. у Києві, 1719 р. у Царицині. 1722 р. син його був на каналі. Ктитор (з 1724).

II

Степан Петрович (1690 — ?) — козак малоґрунтового холявинський (? — 1711 — 1732 — ?), був тільки у поході 1711 р. під Кам'яний Затон, а після нього шопну службу служив. «Нищетные, немущие скота подпомощики» (1738). Не мав худоби (1739). Д.: Феодосія Денисівна N (1700 — ?).

Павло Захарович (1702 — 1755 — ?) — малоґрунтовий козак с. Холявин (1732). У польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288,арк.43зв.]). Малоґрунтовий підпомічник (1738). «Нищетные, имущие скот: 1 коня, 1 вола» (1739), у 1740 р. мав 2 волів, а коней не мав. 1747 р. виборний козак, який мав лише 1 коня. Д.: Параска Максимівна N (1706 — ?).

III

Ярмола Степанович (1714 — ?) — козак холявинський (1750 — 1755). Д.: (1739) Феодосія Онисимівна N (1719 — ?).

Григорій Павлович (1728 — ?).

Федір Павлович (1736 — ?).

Іван Павлович (1739 — ?) — козак-підпомічник. Д.: Ганна Дем'янівна N (1763 — ?).

- Семен Павлович (1747 – ?) – козак-підпомічник.
 – Параска Павлівна (1732, с. Холявин – ?).
 – Ірина Павлівна (1734, с. Холявин – ?).

Кулага

I

N – власник Кулажиного млина в одне коло (1666).

II

Хома – козак малоґрунтового холявинський (1732). Був у походах: у 1687 р. на Коломаку, як гетьмана Саймойловича взято, 1688 р. під Самарою, 1689 р. під Перекопом, 1692 р. у Білгородщині під Паланкою, 1693 р. під Казикерменом, 1696 р. під Азовом, 1700 р. під Руголевым, 1707 р. у КПЛ на роботі, 1708 р. за Сожем проти шведів, 1709 р. у Гомелі, 1710 р. у Ірклієві, 1711 р. під Кам'яним Затоном, 1713 р. у Києві.

Іван Трохимович (1690 – 1739 – ?) – отаман сільський холявинський (1718). Д.: Параска Федорівна N (1702 – ?).

Герасим (? – ран. 1740) – убогий козак-підпомічник. Д.: NNN (? – 1743 – ?).
 Степан.

N – брат Івана. Д.: Стефанида Силівна N (1711 – ?).

III

Марко – у походах не був, під шопою служив 24 роки, а потім «при убожестві і тої служби нездолеє служити» (1724).

Василь Хомич – був у поході 1724 р.

Мартин Степанович (1707 – ?) – козак малоґрунтовий (1732), козак Роїської сотні (1735 [288,арк.49зв.]), козак-підпомічник (? – 1738 – 1751 – ?), підсудок козацький (1747). З Семеном «на одному дворі порознь хатами живуть і попережно служат» (1732). Дітей не мали (1739). Д.: Анастасія Василівна N (1717 – ?).

Семен – козак малоґрунтовий (1732). У походи не ходив, а служив шопну службу. Був на форпості (1724).

Кирило Іванович (1714 – ?) – козак-підпомічник (? – 1738 – 1743 – ?). У 1741 р. був убогим і не мав худоби. Д.: Уляна Іванівна N (1720 – ?).

Дем'ян N (1732 – ?)

– Катерина N (1729 – ?)

IV

Антін (1742 – ?) – козак-підпомічник (1767). Д.: (1763) Ганна Іванівна N (1747, с. Полуботок – ?). Мали сина Григорія.

Прокіп Кирилович (1752 – ?) – козак-підпомічник

Половецькі

I

Мартин – шляхтич, отаман городовий чернігівський (? – 1698.18.05. – 1699 [1510,арк.46] – ?), товариш полку Чернігівського (1703 [1528,арк.20]).

II

Михайло Мартинович (? – 1724 – ран. 1739) – шляхтич, знатний товариш полковий (1702). Значковий товариш Чернігівського полку (1701 [1510,арк.129зв.] – 1725 – ?). Учасник походів під Рогулев (1701), Орешок

(1702), у поході у вересні 1702 р. над р. Шелдихою на урочищі Лопі. Любар (1704). Д.: Тетяна Павлівна N (1688 – 1739 – ?), вдова (1739).

Федір Мартинович (1677 – 1739 – ?) – значковий товариш по батькові (1708 – 1751 – ?) Чернігівського полку. Ходив у походи в Польщу (1705, 1706), в Київ (1707), під Кам'яний Затон (1711), на Коломак (1723). Був в польському поході (1735). Мав двір у с. Холявині Роїської сотні. Д.: (1739) Анастасія Семєнівна N (1702 – ?).

III

Карпо Михайлович (1716 – ?) – значковий товариш (? – 1737 [534, арк.1] – 1747 – ?) Чернігівського полку. Склав присягу імператриці (1742 [1698, арк.45зв.]). Проживав у с. Холявині. Д.: Феодора Гаврилівна N (1720 – ?).

Федір Михайлович (1719 – ?)

Антін Михайлович (1721 – ?) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1742 [1698, арк.45зв.] – ?), абшитований значковий товариш, «за старостю и слабостю и за убожеством без войскової служби» [1957, с.138]. Жив у с. Холявин (1772).

Корнило Михайлович (1723 – ?).

Іван Михайлович (1725 – ?) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1742 [1698, арк.45зв.] – 1765), абшитований значковий товариш (1765.2.03. – ?). У с. Холявн 1 підсусідків (1747), жив у с. Холявині (1772 [1957, с.138]). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1616, арк.222].

Дем'ян.

Леонтій – значковий товариш (? – 1741 – ?) Чернігівського полку, мав двір у с. Холявині Роїської сотні.

Юхим Федорович (1719 – ран. 1782) – служба 1736 р., в перекопському (1736), значковий товариш Чернігівського полку (? – 1742 [1698, арк.45зв.] – ?), абшитований значковий товариш (з 1765.2.03), жив у с. Холявин (1772 [1957, с.138]). Д.: (1739) Єфимія Олексіївна N (1720 – ?).

– Гафія Федорівна (1722 – ?).

IV

Іван Дем'янович – звільнений з служби значковим товаришем, жив у с. Холявин (1772) у свого зятя возного Роїської сотні Івана Стодоленського [1957, с.138].

V

Василь Іванович (1748 – ?) – проживав на хут. Журавівка поблизу с. Холявина (1782). Д.: Єфросинія Федорівна N (1758 – ?). Мали синів Федора, Степана, Івана.

Самійло Іванович (1758 – ?) – проживав на хут. Журавівка (1782). Д.: Євдокія Федорівна N (1762 – ?). Мали сина Івана (1780 – ?).

Семен Іванович (1760 – ?) – проживав на хут. Журавівка (1782).

Дем'ян Іванович (1761 – ?) – проживав на хут. Журавівка (1782).

Трохим [1620, арк.96зв.].

Олефір – канцелярист Чернігівського гродського суду (1772 [39, арк.1]). Скаржився на доньку значкового товариша Карпа Половецького Євдокію за

несправедливе захоплення ґрунту через те, що вийшла заміж за простолюдина [39,арк.1].

3 представники роду Половецьких – мешканці с. Холявин внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 – 1933 років в Україні» [1945,с.641].

Стасі, деревня (1732) на р. Свині. У 1732 р. 7 козацьких дворів і 2 підсусідки (1732), 2 двори козацькі, 3 бобильські (1739), козаків виборних 3 двори, підпомічників 1 (1781 [1775,с.32]). У приході холявинської церкви.

Вісь Велика, село (1732). У 1625 р. надане лановій шляхті, але до 1633 р. залишалася пустошю [1904,с.267]. 22 лютого 1633 р. на уряд старости чернігівського отримав підкоморний подільський Марцин Калиновський [1975,с.676]. 13 грудня 1633 р. у Смоленську універсали з наданнями на пустош Велика і Мала Вісь отримали Микола Носачевич 30 волок, Криштоф Криницький 18, Валент Біргелевич 12, Андрій Римуценський 12, Степан Дунаєвський 18, Ян Козакевич 12, Самійло Калинський 24, Беняш Стецкевич 12. 20 червня 1737 р. воєводи і тарості чернігівському Марцину Калиновському підтверджено ленне право на половину Пузнаполе чи Велика Вісь. Тут мав володіння Микола Бакуринський, після нього у 1656 р. підтвердження отримав син Юрій. 30 червня 1668 р. привілей на 24 волоки на ур. Церковище на пустоші Велика і Мала Вісь отримав шляхтич Василь Панковський [1975,с.791]. Стрілецький голова чернігівського гарнізону за гетьманським універсалом тримав 7 дворів (1666). Полковник чернігівський Борковський з свого володіння с. Велика Вісь передав Павлу Ворошилі, а після його смерті полковому обозному Леську Яхимовичу [1731,с.16], значному козаку Заборовському [1731,с.17,23], після смерті Заборовського надав полковому обозному Байдаку [1731,с.17]. Наступний полковник Лизогуб після Байдака надав село полковому осавулу Василю Устимовичу [1731,с.17], потім Миколі Грембецькому, після якого перейшло полковому товаришу Юрію Затиркевичу [1731,с.23]. У 1713 р. у селі 7 тяглих ґрунтових і 3 городки (1713). Полуботок у вдови полкового писаря Семена Наумовича (доньки полкового осавула Василя Устимовича) відібрав с. Велику Вісь [1731,с.17], яке спочатку залишив у своєму володінні, а потім надав полковому писарю Івану Янушкевичу [1731,с.17], той отримав і підтвердження на с. Велика Вісь, млини і сіножаті в Роїській сотні [206,арк.62]. У 1732 р. тут у нього 5 підданих і 2 піддані Мокрієвича посохиського. У 1740 р. дружина Янушкевича намагався повернути собі право володіння ранговим с. Велика Вісь [329,арк.1]. ГВК протягом 1740 – 1747 рр. розглядала справу про суперечку за володіння селом між генеральним хорунжим Ханенком, колишнім писарем Іваном Янушкевичем, військовим товаришем Миколою Соколовським [324,арк.3]. У 1741 р. ГВК передала справу про суперечку військового товариша Миколи Соколовського за село з абшитованим писарем полковим Іваном Бутенком для повторного розгляду до ГВС [352,арк.2]. У 1775 р. військовий товариш Микола Соколовський відновив справу 1750 р. за володіння селом проти генерального хорунжого Миколи Ханенка і писаря Янушкевича [53,арк.1]. Власники посполитих у 1755 р.: абшитований писар полковий Іван Янушкевич (13 дворів), бунчуковий товариш Йосип Рашевський з дружиною N Іванівною Мокрієвич

(1 двір) [531,арк.170зв.-171]. Зять Янушкевича, військовий товариш Яків Михайлович Красовський тримав 13, бунчуковий товариш Йосип Рашевський — 1, значковий товариш Артем Федосов — 2, козаки Роїської сотні Сидір і Лука Ілленки — 1 хату (1764 [912,арк.79]). **Прийжджі двори:** абшитованого писаря полкового Івана Янушкевича (1741 [526,арк.292зв.] — 1755 [531,арк.151зв.]), значкового Петра Федосова (1755 [531,арк.151зв.]), військового товариша Якова Красовського (1767 — уступлений тестем Іваном Янушкевичем 11 травня 1760 р.) [755,арк.710]. 1732 р. 30 дворів козаків і 7 підсусідків **Шинки:** значкового Івана Янушкевича (? — 1732 [916,арк.20] — 1741 [526,арк.292зв.] — ?), військового канцеляриста Соколовського (1740 [525,арк.61], 1750 [532,арк.68зв.]), Івана Мокрієвича (1741 [526,арк.292зв.]). **Покровська** [755,арк.674] церква: *священники:* Левицький Іов Ничипорович (? — 1718 — 1743 [1862,с.252] — ?), Скийковський (Слепцовський [531,арк.142-142зв.,151зв.]) Венедикт (? — 1755 [531,арк.142-142зв.,151зв.] — 1767 — ?), *дяки:* Антип Михайлович (1718), Яків Карпович (1740), *паламарі:* Левицький Дмитро Ничипорович (1718), Йосип Тимофійович (1740).

Здор

I

Радко — отаман курінний великовіський (1678). Учасник чигиринської оборони 1678 р.

II

Павло.

III

Опанас Павлович (1737, с. Звеничі — ?) — козак-підсусідок «крайне нищетные без скота подсуседки» (1756) пушкаря полкової артилерії Йосипа Левицького (до 1767), козака сотні Роїської, мешканця д. Чепігівки Герасима Велигурського (після 1767 р.). Проживав у с. Велика Вісь. Виборний козак (1782). Д.: Гафія NN (1737 — ?) (можливо, Левицька).

IV

Іов Опанасович (1754 — ?). Мав сина Аврама (1779 — ?).

Іван Опанасович (1757 — ?).

Ілленки

I

Вакула.

II

Ілля Вакулович — козак Роїської сотні. Був у походах 1711 р. під Кам'яним Затоном, 1713 р. у Києві, 1716 р. у Смілі, 1720 р. під КПЛ «роскат сипали», 1721 р. на каналних роботах, 1723 р. на Коломак.

III

Ярмола Ілліч

IV

Лука Ярмолайович (1703 — ран. 1782) — виборний козак (? — 1733 — 1766 — ?). У польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288,арк.43]). Д.: (1740) Євдокія Іванівна N (1712, с. Осняки — 1782 — ?).

Сидір Ярмолайович (1707 – ?) – козак виборний (? – 1737 – 1766 – ?). Разом з братом Лукою мав 1 хату підданих в с. Велика Вісь (1766). Д.: Параска Павлівна N (1711, с. Осняки – ?).

V

Гаврило Сидорович (1732, с. Велика Вісь – ?) – виборний козак Гордницької сотні (1767). Від імені козаків сотні підписав наказ козацтва полку до Комісії по складанню нового Уложення [1772, с.150]. Пізніше – козак-підпомічник (1782). Д.: Мотря Олексіївна N (Глухенька ?) (1732, с. Осняки – ?). Мали сина Григорія (1768 – ?), доньку Синкліту (1760 – ?).

Іван Сидорович (1735, с. Велика Вісь – ?).

Лука Сидорович (1744, с. Велика Вісь – ?). Д.: Ганна Іллівна N (1747, с. Осняки – ?).

Тимофій Сидорович (1747/1749 – ?).

– Анастасія Сидорівна (1737, с. Велика Вісь – ?).

– Олена Луківна (1758, с. Велика Вісь – ?).

Мішури (Мішуренки)

I

Тит.

Самійло – козак, був у походах: 1678 р. під Чигирином, 1688 р. під Саморою, 1689 р. під Перекопом, 1692 р. під Паланкою, 1693 р. під Казикермоном, 1696 р. під Азовом, 1700 р. під Руголевым, 1701 р. на Іжорі під Орішком, 1705 р. під Любаром, 1706 р. у Польщі, 1707 р. у КПЛ на роботі, 1708 р. за Сожем у Черикові, 1709 р. у Гомелі, 1710 р. у Ірклєві, 1711 р. під Кам'яним Затоном, 1713 р. у Києві, 1719 р. в Царицині, 1724 р.

Гордій (? – ран. 1740) – мав двір у с. Велика Вісь. Д.: Євдоія Михайлівна N (? – 1740 – ?).

II

Антін Титович (1691 – 1755 – ?) – козак (1708 – 1735 [288, арк.47зв.]), малогрунтовий виборний (1735 – 1739), підпомічник Лавріна Коробченка (1740). Був у походах 1708 р. за Сожем під Кодином проти шведів, 1709 р. під Полтавою на баталії, 1711 р. під Кам'яним Затоном, 1713 р. у Києві, 1721 р. на каналі, Курінний отаман великовіський (1732 [1748, с.39]). У польському поході не був, а залишався для доручень в сотні (1735 [288, арк.49]). Д.: (1740) Євдокія Юхимівна N (1710 – ?).

N Самойлович (? – ран. 1747). Д.: Тетяна Федорівна (1699 – 1747 – ?).

Іван Самойлович (1687/1690 – 1743 – ?) – у походах не був, ктитор. Неписьменний. Малогрунтовий (1732 – 1739). Д.: (1740) Ганна Степанівна N (1712 – 1740 – ?).

Симон (1717 – ?) – козак великовіський ґрунтовий (1732 – 1737).

Косма Гордійович (1711 – 1782 – ?) – козак Великовіського куреня Роїської сотні (1732 [1748, с.40] – 1747). Не мав худоби (1739). Двор старий, хата 1. Козак – підпомічник, «по старости слаб» (1767). Д.: (1740) Марія Петрівна N (1718, д. Осняков – 1767 – ?), «по старости слаба» (1767). Мали сина Мойсея (1738 – ?).

Андрій — козак Великовіського куреня (1732 [1748,с.40]).

III

Мартин Іванович (1702/1717, с. Велика Вісь — ?) — козак Роїської сотні в польському поході в команді сотника Якова Бакуринського (1734 [288,арк.45зв.]), козак великовіський (? — 1737 — 1740 — ?). Д.: Гафія Семенівна N (1710 — ?). Мали сина Євдокима (1726 — ?).

— Євдокія Іванівна (1719, с. Велика Вісь — ?).

— Мотря Іванівна (1722, с. Велика Вісь — ?).

— Горпина Іванівна (1728, с. Велика Вісь — ?).

Демченки

I

Демко. Д.: Тетяна Федорівна N (1683 — 1740 — ?).

II

Клим Демченко (1696 — 1740 — ?) — козак великовіський. Після смерті батька був у походах: 1713 р. у Києві, 1716 р. у Смілі, 1719 р. в Царицині, 1722 р. на каналі, 1723 р. на Коломаку. Курінний отаман великовіський (1724 [124,арк.152зв.]), козак (1732 [1748,с.40]). Д.: Ганна Йосипівна N (1704 — ?).

Григорій N — згадується в ревізії 1732 р. в одному дворі з Климом. Вірогідно, рідний брат останнього.

Мина Демченко (1703 — 1740 — ?) — козак великовіський (1740). Д.: Синкліта Калениківна N (Босячок ?) (бл. 1715, д. Гусинка — ?).

III

Герасим Григорович (1724, с. Велика Вісь — 1764 — ?) — виборний козак. Мав вітряний мав в одне борошняне коло. Мав 6 підсусідків. Д.: Пелагея Олексіївна N (1724, с. Велика Вісь — ?). Мали сина Івана (1762/1764 — ?) і доньок Параску (1757 — ?), Тетяну (1765 — ?).

Іван Григорович (1729 — ?). Д.: Марія Григорівна N (1739, д. Вербич — ?), Мали доньку Ганну (1762 — ?).

Тимофій Климович (1725, с. Велика Вісь — ?).

— Горпина Климівна (1731, с. Велика Вісь — ?).

Йосип Миннович (1729, с. Велика Вісь — ?).

Оникій Минович (1734, с. Велика Вісь — ?) — козак-підпомічник. Д.: Єфросинія Григорівна N (1744, Звеничів — ?). Мали синів Артема (1768 — ?), Ярему (1776 — ?), Давида (1781 — ?), доньку Марію (1766 — ?).

— Ганна Минівна (1731, с. Велика Вісь — ?).

— Пелагея Минівна (1731, с. Велика Вісь — ?).

Левцицькі

I

Ничипір.

II

Іова Ничипорович (1692 — ран. 1747 [524,арк.89зв.-90,94]) — священник покровський великовіський (? — 1718 — 1743 [1862,с.252] — ?). Д.: 1) (1740) Ганна Козьмівна N (1697 — 1740 — ?), 2) Анастасія NN, вдова (1747 [524,арк.90,94]).

Дмитро Ничипоренко — паламар покровський великовіський (1718).

III

Андрій — студент класу «фари» Чернігівського колегіуму (1732),
Василь Іовович — попович (1742 [1698, арк. 26]), козак виборний великовісь-
кий (? — 1750 — 1755 — ?).

Іосип Іовович (1711 — ?) — попович (1742 [1698, арк. 26]).

Хома Іовович (1725 — ?) — попович (1742 [1698, арк. 26]).

Корній Іовович (1722/1728 — 1782 — ?) — попович (1742 [1698, арк. 26]),
козак великоміський (1782).

Микита Іовович (1731 — ?) — попович (1742 [1698, арк. 26]).

— Анастасія Іовівна (1721 — 1740 — ?)

— Горпина Іовівна (1723 — 1740 — ?)

— Феодосія Іовівна (1736 — 1740 — ?)

Святобливо-Коробок

I

Семен Коробок (1697, с. Чорторійки Білоуської сотні — 1767 — ран.
1782) — у другому польському поході в команді роїського сотника Бакуринсько-
го (з травня 1734 [288, арк. 46]). Гармаш (1767). Значковий товариш. Д.: Тетяна
Пилипівна Святобливо (1700, с. Роїще — ?). Її рідний брат Семен Пилипович
Святобливий (1708 — ?), козак роїський.

II

Микита Семенович (1733 — ?) — гармаш. Абшитований хорунжий полкової
артилерії (1788). Мав 7 підданих у 1 селі. Д.: 1) (1767) Анна Сергіївна Есман (?)
(1737, Рогоща — ?), донька дворового Томари. 2) (1788) Февронія Кондратова,
донька козака.

Артем Семенович (1741 — 1782 — ?) — син значкового товариша (1782). Д.:
Ганна Григорівна (1741 — ?).

Гаврило Семенович (1741 — ?). Д.: Євдокія Ларіонівна N (1747, Хмільни-
ця — ?).

Данило (1760 — ?) — колезький бухгалтер (1788). Внесений до II частини
родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617, арк. 249]. Д.: Параска
Павлівна Товстоліс, донька військового товариша.

На південний схід від Великої Вісі на р. Замглай знаходилося с. Петру-
шин — центр **Петрушинського куреня**, на північний схід с. Звеничів — центр
Звеничівського куреня.

Петрушин, Петрушине, село (1666) магістрату Чернігівського — У 1623 р.
магістрату надані ґрунти, де пізніше осадили село. Вперше згадується у гра-
моті про володіння М. Калиновського У 1661 р. є згадка про «славетного пана»,
козака і обивателя петрушинського Кирила Богдановича, який продав Силічу
половину острова Гатуша поблизу р. Свин і с. Стасюв [1939, с. 627]. Підтриму-
ємо точку зору С. Горобця, що це один з перших відомих представників роду
шляхтичів Велігорських, які тримали тут ґрунти. Курінний центр: 38 дворів
козаків і 6 підсусідків (1732), козаків 47 дворів, артилерійських службовців 5
(1781 [1775, с. 31]). Курінні отамани: Шихуцький Семен (1697 — 1707), Ши-
хуцький Микола (1708 — 1711), Шихуцький Тиміш (1718), Шихуцький Семен

Степанович (? – 1717 – 1724 – ?), Пархоменко Данило (1727), Шихуцький Микола (1729 – 1732), Жемер Федір (1730), Пархоменко Данило (1732), Левоненко Семен (1734), Пархоменко Мойсей (1736, 1737), Левоненко Семен (1741), Шихуцький Пархом (1742, 1744), Левоненко Терех (1744), Шихуцький Пархом (1745, 1746), Левоненко Терех (1740), Левоненко Семен (1749), Шихуцький Яким (1750, 1751, 1754, 1755, 1757, 1758 [1980,с.91]), Шихуцький Яків (між 1750 – 1762), Левоненко Семен (1763, 1764), Шихуцький Яким (1765), Биченок Ісак Корнійович (1774, 1777), Лобас Наум Михайлович (? – 1782). У 1666 р. 13 ґрунтових дворів, млинів не було. Петрушин були рангові на ранг полковника у володінні В. Борковського, Я. Лизогуба. Семен Степанович Шихуцький у 1697 р. купив маєтність у с. Петрушин. Чернігівський полковник мав 7 підсусідків (1732 [916,арк.2]). Власники посполитих: на магістрат чернігівський віддавали повинності 61 двір посполитих і 20 їх підсусідків (1732), 82 хати у 1766 р. [652,арк.89зв.], 9 дворів – у 1781 р. [1775,с.32-33]), полковника чернігівського П. Милорадовича (5 хат у 1766 р. [652,арк.89зв.], 6 дворів – у 1781 р. [1775,с.32-33]). У 1766 р. козачих посполитих 7 хат, хорунжого сотенного Степана Шихуцького 3 хати, священника петрушинського Івана Янчевського 1 хата, осавула полкові артилерії Якова Шихуцького 1 хата [652,арк.89зв.]. **Шинки:** полковника чернігівського (1736 [366,арк.23,100], 1740 [525,арк.62]), хорунжого сотенного Степана Шихуцького (1741 [526,арк.293]), хорунжого артилерійського Якова Шихуцького (1741 [526,арк.293]), магістрата чернігівського (1750 [532,арк.70]). **Церква Різдва Богородиці** (XVII ст. – 1767 р. [755,арк.927]) **священники** [1775,с.32]: Григорій, Сава Григорович (? – 1715 – 1739.01. – ?), Семен Савич (1733.16.12. – 1740), Іван Савич (1733.13.08. – 1739), Соломяник Василь Петрович (? – 1732 – 1742 [1698,арк.21], вікарій – 1747 – ран. 1751, вдова Уяна, сини Григорій, Йосип, Павло [1698,арк.21]), Янчевський Іван Васильович (1739.13.08. – 1777.02. – ?), Андрій Васильович (1742, вікарій [1698,арк.19], мав сина Степана [1698,арк.21]), Савич Іван Семенович (1753 [531,арк.137,144зв.-145,152] – 1788 – ?), Савич Георгій Іванович (1783 – 1808 – ?), **дяки:** Скакун Кирило (? – 1703.09. – 1711.02. – ?), Іван Ничипорович (? – 1712 – 1718 – ?), Савич Семен (? – 1729.01. – 1733), Педулевський Яків (1733), Мушинський Степан Федорович (? – 1734.03. [1698,арк.21] – 1757 – ?), **дячки:** Назарович Данило (1715.09. – 1724.06.), Матвійович Лука (1732.04.), Подорван Гнат Тихонович (? – 1735 – 1740.03. – ?), Михайло Тихонович (1744.06.), **паламарі:** Хома Пилипенко (1718), Павло Петрович (1740), Соломиненко Йосип (1767), Подорван Хома Гнатович (? – 1769 – 1796 – ?).

Лобаси

I

Устин.

II

Лука Устинович (1677 – 1740 – ?) – козак малоґрунтовий с. Петрушин. З братом Іваном «на одному дворі порознь хатами живучи з отчеського ґрунту почерезно служат» (1732). Д.: Віра Романівна N (1683 – ?).

Іван Устимович – козак малоґрунтовий с. Петрушин.

Данило — козак петрушинський (1724).

N. Д.: Марія Іванівна N (1697, с. Петрушин — ?).

II

Михайло Лукич (1705 — ?) — козак виборний. Д.: Гафія Луківна N (1708, с. Роїще — ?).

Симон Лукич (бл. 1714 — ран. 1740). Д.: Катерина NN (1714 — 1740 — ?).

Омелян Лукич (1724 — ?) — козак-підпомічник. Д.: (1747) Євдокія Пархомівна Шихуцька (1727, с. Петрушин — ?).

Артем Лукич (1727 — ?).

III

Григорій Михайлович (1731 — ?). Д.: Наталія Савівна Почепня (1732, с. Петрушин — ?), донька козака петрушинського.

Наум Михайлович (1742 — ?) — виборний козак (1767), отаман курінний петрушинський (? — 1782), козак-підпомічник (1782). Д.: Пелагея Петрівна N (1744, с. Кам'янське — ?).

Іосип Михайлович (1747/1751 — ?) — козак-підпомічник. Д.: Ганна Гордіївна N (1757 — ?).

— Тетяна Михайлівна (1734 — ?).

— Марина Михайлівна (1747 — ?).

Федір Омелянович (1747/1751 — ?) — виборний козак. Д.: Анастасія Тимофіївна N (1752 — ?).

Григорій Омелянович (1750/1755 — ?) — виборний козак. Д.: Параска Єлисеївна N (1755 — ?).

Тимофій Омелянович (1755/1757 — ?) — виборний козак. Д.: Феся Петрівна N (1757 — ?).

Мартин Омелянович (1759/1760 — ?) — виборний козак. Д.: Ганна Савівна N (1762 — ?).

— Домникія Омелянівна (1765 — ?).

Карпо N (1734, с. Петрушин — ?) — виборний козак. Д.: Ганна Герасимівна N (1732/1737 — ?), родом із Роїської Слободи.

Вакула N.

Жемер

I

Гурин.

II

Федір Гуринович (1672 — 1743 — ран. 1747) — курінний отаман петрушинський (1730), козак ґрунтовий петрушинський (1732), малоґрунтовий (1739). Був у походах 1701 р. на Іжорі під Орішком, у 1705 р. під Любарем, у 1707 р. на работах в КПЛ, у 1711 р. під Кам'яним Затоном, у 1713 р. у Києві над Либеддю, у 1719 р. в Царицині, у 1721 р. на каналних работах, у 1723 р. в Тереку. Неписьменний. Мав 1 хату (1738). Має поля на 8 днів, сеножать на 10 возів, 4 волів, 3 коней (1740). Д. Анастасія Іванівна N (1679 — 1740 — ?).

III

Іван Федорович (1698 — 1767 — ?) — виборний козак (1740), козак-підпомічник. Д.: Тетяна Федорівна N (1700 — ?).

Н (? – 1756 – ран. 1767). Д.: Гафія NN (1717, Чернігів – ?).

Семен Федорович (1714/1715/1717 – ?) – козак петрушинський. Мав двір з хатою, 2 коня і 1 вола (1747). Козак виборний (1740 – 1750), козак-підпомічник (1755 – 1767). Мав двір старий, в якому: хат 2, комор 2, сарай 1 (1767). Д.: (1740) Ганна Петрівна N (1715/1717, с. Петрушин – ?).

III

Юхим Іванович (1720 – 1760 – ран. 1767) – козак. Д.: Гафія Павлівна (можливо, Біда) (1721, м. Чернігів – 1767 – ?).

Іван Іванович (1728 – ?).

– Єфросинія Іванівна (1723 – ?).

– Анастасія Іванівна (1725 – ?).

Іван Семенович (1732 – ?). Д.: Мотря Кіндратівна N (1737, с. Петрушин – ?).

Яким Семенович (1747 – ?). Д.: Мотря Іванівна N (1747, с. Стасі – ?).

Савичі

I

Григорій – священник.

II

Сава Григорович (1671 – 1741) – священник рождественський с. Петруші (? – 1732 – 1741). Д.: Ксенія NN (? – ран. 1739).

Остап Григорович (1688 – ?). Д.: Марія Кіндратівна N (1698 – ?).

III

Іван Савич (? – 1739) – священник с. Петрушин (1733 – 1739).

Семен Савич (? – 1739). Д.: Ганна Артемівна N (1712 – 1742 – ?), в 1742 р. згадується як вдова-попаддя [1698, арк. 21].

Уляна Савівна (нар. 1711). Ч.: Іван Сімеонович Савич (1702 – 1748), священник Богоявленської церкв. Чернігова (1739). Помер «вчинумонашеском» у Любецькому монастирі. Мала єдину дочку Єфросинію (1736 – ?), яка померла малолітньою.

– Ірина Савівна (1716 – ?). Ч.: Іван Васильович Янчевський (1713, с. Гучин – 1796 – ?), священник петрушівський.

Овсій Остапович (1729 – ?).

IV

Іван Семенович (1732 – 1788 – ?) – священник петрушівський (? – 1753 – 1788 – ?). У 1764 р. на нього скаржився абшитований осавул полкової артилерії Яків Шихуцький про гвалтовний напад [1358, арк. 1]. Д.: Єфросинія Дмитрівна (1732 – ?), за іншими даними Тетяна Йосипівна Рашевська.

Мойсей Семенович (1739 – ?).

Георгій Іванович (1756/1757/1761 – ?) – священник петрушівський (? – 1783 – 1808 – ?). Д.: Євдокія Михайлівна (1760 – ?).

Янчевські

I

Олексій.

II

Василь Олексійович (1693 – ?) – священник с. Гучин (? – 1718 – 1757 [1076, арк. 1] – ?). Д.: Дарія Йосипівна N (1699 – ?).

Іван.

III

Іван Васильович (1713/1718 – 1777 – ?) – священик петрушинський (? – 1741 – 1777 – ?) і с. Халявина. Мав 1 двір підсусідків (1748), 1 двір посполитський (1756). Д.: (? – 1733 – 1767 – ?) Ірина Савівна N (1716/1719 – ?), донька священика петрушинського Сави Григоровича.

Косма Васильович (1729 – ?) – попович (1742 [1698,арк.26]).

– Анастасія Василівна (1727 – ?).

– Ганна Василівна (1728 – ?).

– Марія Василівна (1733 – ?).

Василь Іванович – священик успінський с. Рогощі (1742 [1698,арк.26]), с. Халявина (1755 [531,арк.143зв.,144зв.,152]).

IV

Василь Іванович (1750 – 1796) – священик холявинський (1787). Мав 5 підданих у с. Гучин. Д.: Марія Василівна N (1759 – 1812 – ?), донька священика.

Іван Іванович (1756 – ?).

– Ірина Іванівна (1740 – ?).

– Феодосія Іванівна (1742 – ?).

– Пелагея Іванівна (1748 – ?).

– Ганна Іванівна (1757 – ?).

V

– Марія – донька священика. Ч.: (1790) Федір Павлович Гелт-Галаган, внесений до родовідної книги дворян Чернігівського намісництва по Чернігівському повіту.

Мушинські

Шляхтичі гербу Котвич у ВКЛ [2037,s.339].

I

Федір.

II

Йосип (? – 1742 – ?) – вікарій Преображенської Чернігівської соборної церкви (? – ран. 1742 [1698,арк.18зв.]).

Степан Федорович (1712 – ?) – дяк петрушинської Роджественської церкви (? – 1734 – 1760 – ?). Д.: Ольга Тимофіївна N (1713 – ?).

III

Іван Степанович (1734 – 1788 – ?) – дячок (1764), дяк петрушинський (1771 – 1788). Користувався шляхетською печаткою. Д.: 1) Варвара Іванівна (1741 – ?), 2) Ганна (Євгенія) Григорівна N (1743, д. Товстоліси – ?), донька козака. Мали сина Василя (1763 – ран. 1851), дяк с. Петрушина у 1781-1840 рр. Д.: Уляна Йосипівна N (1773 – ?), доньок Євдокію (1762 – ?), Марію (1764 – ?), Ксенію (1768 – ?).

Мойсей Степанович (1756/1753 – ?) – дячок, псаломщик. Мав 9 спадкових підданих у с. Петрушин (1788). Користувався шляхетською печаткою-гербом. Д.: N Карпівна Дуброва (? – 1780 – 1782). Мали синів Пилипа (1779 – ?), Семена (1781 – ?), Степана (1782 – ?).

Марфа Степанівна (1741 – ?).

Ганна Степанівна (1746 – ?).

Катерина Степанівна (1750 – ?).

Подорвани

Представники козацьких родин поповнювали церковний причт, стаючи дяками, дячками, пономарями.

I

Гнат Тихонович (1718 – ран. 1767) – козак с. Локнистого Березненської сотні, дячок петрушинської церкви (1735 – 1740). Д.: Гафія Василівна Соломиненко (1712, с. Петрушин – ?), дочка священика.

II

Хома Гнатович (1742/1747 – ?) – паламар. Д.: Євгенія Григорівна (нар. 1741/1747, с. Петрушин, – 1812 – ?), вірогідно, донька місцевого псаломщика Григорія Васильовича N (1721 – ?).

Матвій Гнатович (1747 – ?) – у 1767 р. перебував у с. Юр'ївка «в дьячка». Д.: Тетяна Гнатівна N (1752/1754 – ?). За версією С. Горобця у другій половині 19 ст. рід виїхали до Чернігова.

Чепігівка (Стигунки), деревня (1766). Осавул полкової артилерії Яків Шихудький мав 1 підсусідську хату (1766 [652, арк.85зв.]).

Чепіга

I

Данило.

II

Захар Данилович (1674 – ?) – козак с. Велика Вісь «Сие за убожеством жадной служби далей отбывать не могутъ» (1732), д. Стигунки (1740). Д.: NNN (? – ран. 1740).

III

Петро Захарович (1711 – ?) – козак д. Стигунки (1740). Д.: Ірина Іванівна N (1716 – ?)

Опанас Захарович (1719 – ?) – козак д. Стигунки (1740).

Звеничів, село на р. Звеничів (1666, 1732). Курінний центр: козаків 20, підсусідків 9 (1732), 17 (1740), 27 дворів (1781 [1342, арк.2]). Отамани курінні: Дубляга Михайло (1694), Кужільний Борис (1724), Яриловець Дем'ян Леськович (1747 [524, арк.90зв.] – 1754 [726, арк.1]), Кужільний Андрій (1755), Кужільний Василь (1761). 18 травня 1733 р. місцевий козак Омелян Зінченко суплікував про взяття під протекцію [274, арк.1]. У 1766 р. священик Федір Кладкевич і місцеві козаки захопили 17, 5 коп жита у бунчукового товариша Йосипа Рашевського. У 1666 р. два двори ґрунтових і один бобильський. За Самойловича тримав полковник Борковський, який передав полковому обозному Олександрю Яхимовичу, а пізніше зять його Пантелеймон Радич. Від Радича взяв полковник чернігівський Григорій Самойлович. Після Самойловича с. Звеничів перейшло у володіння полковника Я. Лизогуба, який передав його значному козаку Довгалецькому, а по його смерті 29 листопада 1688 р. чернігівський полковник Я. Лизогуб надав с. Звеничів молодшому сину

полкового судді Карпа Мокрієвича, любецькому сотнику Івану [1731,с.16]. Але він помер рано і 14 травня 1700 р. його вдові з синами гетьман підтвердив це надання. Маєтність Мокрієвичевої складала 9 ґрунтових дворів (1713). Новий гетьман знову підтвердив їй з синами Іваном і Михайлом Мокрієвичам (універсал І. Скоропадського від 28 травня 1717 р. [1734,с.45]). Після смерті матері звеничівські 6 дворів між братами залишалися нерозділеними [1731,с.16]. Чернігівський полковник в селі мав 2 підсусідків, 1 Мокрієвич і 1 вдова Михайлова (1732 [916,арк.4]). Брати Мокрієвичі тримали 1732 р. 11 дворів посполитих. У 1740 р. в селі 20 посполитських дворів. З них син Івана Мокрієвича Івана в 1760 р. тут мав 3 двори [1936,с.577], власницею яких після його смерті залишилася вдова Ганна Іванівна Бобирь. Другий син Івана бунчуковий товариш Василь також тримав 3 двори (2 хати [652,арк.88зв.]). Сини Михайла Мокрієвича бунчуковий товариш Павла 3 двори (1760) 6 хат (1766 [652,арк.88зв.]), а Олександр — 4 (1760). У 1778 р. Павло Мокрієвич заповіт синам Василю та Івану, які з капралів лейб-гвардії Ізмайлівського полку, вийшли у відставку прапорщиками, до свого звеничівського маєтку. Донька Івана Івановича Мокрієвича вийшла заміж за бунчукового товариша Йосипа Рашевського, який уже мав двір у цьому селі, мабуть, як спадок від діда — сотника Лобка, а 10 травня 1767 р. Рашевський купив ще один двір у військового товариша Федора Міхно. Виховств за уступкою рідної сестри матері Ульяно Толстої (уроджена Скоропадська) батькові, від батька Семену Лизогубу, який тут мав приїжджий двір (1741 [526,арк.293] — 1750 [532,арк.68]), а двір підданого разом з с. Вихвостовим заставив дворідному племіннику Григорію Лизогубу. 1766 р. по одній хаті посполитих мали військовий товариш Іван Лизогуб, козаки Микола і Захар Ярилівці, військовий товариш Федір Міхно, бунчуковий товариш Йосип Рашевський [652,арк.88зв.]. Млини: на р. Звеничів гребля, там млин в два кола борошняні, ступне і валушне, який пустий і «отдан дьячку і строення, а лгот дано да вешней воды» (1666). на р. Свині шляхтича, козака чернігівського (1649) Гапона Свяцького, потім його сина, сиберецького сотника Філона Свяцького, який (вешняк «о двоѣх колах борошняныхъ» на р. Свині) продав сотнику вибельському Юхиму Лобку [1754,с.112], з донькою перейшов до його зятя Григорія Рашевського, онука бунчукового товариша Йосипа Рашевського (1742 [1754,с.112] — 1781 [1775,с.33]). **Млин** військового товариша Федора Міхно (1767 [755,арк.794]). **Шинок** Івана Івановича Мокрієвича (1740 [525,арк.61]). **Петропавлівська** церква [1775,с.33]: *священники*: Йосип Андрійович (1718), Михайло (1729), Кладкевич Кирило Ничипорович (? — 1729 — 1751 — ?), Кладкевич Федір Кирилович (? — 1766 [1342,арк.2] — 1767 — ?), *дяки*: Самійло Протасович (1718), Овсій Кіндратович (? — 1740 — 1742 [1698,арк.21] — ?), *паламарі*: Миколай Давжиленко (1718), Терентій Васильович (? — 1740 — 1742 [1698,арк.26зв.] — ?).

Дубляги (Дубяги)

Михайло — отаман курінний звеничівський (1694).

Іван — козак «убогий» звеничівський (1732).

Корній — козак-підсусідок нищетний (1738). Не мав худоби.

Яриловці

Прізвище може вказувати на вихідців із села Яриловичів.

I

Василь.

II

N

Лесько Васильович (1650/1669 – 1741 – ?) – козак ґрунтовий с. Звеничів (1690 – 1735), виборний (1735 – 1741 – ?). Був у походах 1690 р. на Петрика, 1695 р. під Казикермен, 1701 р. на Іжорі під Орішком, 1705 р. під Любаром, 1706 р. у Польщі під Замостем, 1707 р. у Польщі за Віслою, 1710 р. в Ірклієві, 1711 р. під Кам'яним Затоном, 1723 р. на Коломак. Мав 3 коней, 2 волів (1741).

III

Яцько N – був у поході 1713 р. у Києві над Либедею, 1716 р. у Смілі, у 1722 р. на каналі.

Демян Леськович (бл. 1699/1710 – 1755 – ?) – був у польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288,арк.43зв.]). Козак виборний (1739, 1755), отаман курінний звеничівський (? – 1747 [524,арк.90зв.] – 1754 [726,арк.1] – ?). Д.: Тетяна Дем'янівна N (1709 – ?).

Прокіп Леськович (бл. 1715/1717/1721 – 1755 – ?) – виборний козак (? – 1737 – 1755 – ?). Учасник походу 1737 р. [803,арк.3]. Проживав з братом Дем'яном на одному подвір'ї в окремих хатах (1755). Д.: Марія Григорівна N (1723 – ?).

Петро Леонтійович (1725 – ?).

– Мотря Леонтіївна (1729 – ?).

III

Микола Якович (бл. 1709 – ?) – козак виборний (1751). Мав подвір'я з 1 хатою, 1 коня, 1 вола (1751). Підпомічник дуже убогий, мав худобу (1755). Разом з братом Захаром тримали 1 хату поспотого в с. Звеничів [652,арк.88зв.]. Д.: Євдокія Олифірівна N (бл. 1717 – ?).

Захар Якович (бл. 1722 – ?) – виборний козак (1747). На 1 подвір'ї мав 1 хату, 1 коня. Д.: Софія Іванівна N (бл. 1727, с. Красковських – ?).

Петро Дем'янович (бл. 1717 – ?) – виборний козак. Д.: Параска Карпівна N (бл. 1722 – ?).

Корній Дем'янович (бл. 1733/1736 – ?) – виборний козак (1767), пізніше – козак-підпомічник (1782). Д.: 1) Пелагея Мойсеївна N (бл. 1737 – ?). 2) Степанида Степанівна N (бл. 1752 – ?).

– Марія Дем'янівна (1726 – ?).

– Євдокія Дем'янівна (1729 – ?).

– Домна Дем'янівна (1733 – ?).

– Ксенія Дем'янівна (1749 – ?).

Юхим Прокопович (1740/1742 – ?) – козак-підпомічник (1767), виборний козак (1782). Д.: Євдокія Іванівна N (бл. 1747 – ?).

Єлисей (Олексій) Прокопович (1745/1747 – ?) – козак-підпомічник (1767), пізніше – виборний козак (1782). Д.: Євгенія Кузьмівна N (1747 – ?).

Гордій Прокопович (1747/1752 – ?) – козак-підпомічник (1767), пізніше – виборний козак (1782). Д.: Марія Євдокимівна N (1757 – ?).
– Уляна Прокопівна (1754 – ?).

Загуменні

I

Федір (? – ран. 1738) – козак с. Звеничева (1688 – 1724 – ?). Був у походах 1688 р. під Самарою, 1689 р. під Перекопом, 1695 р. під Казикерменом, 1696 р. під Азовом, 1701 р. на Іжорі під Орішком, 1708 р. за р. Сожем в Бихові, 1707 р. на роботах у КПЛ, 1713 р. в Києві над Либеддю, 1720 р. «под Печерским роскат сипали», 1721 р. на каналних роботах, 1723 р. на Коломаку. Д.: Наталія Василівна/Григорівна N (1695/1703 – 1743 – ?). Записана до вдів малогрунтових, які «могутіе за наем отбувать козацюю службу» (1738).

Петро Михайлович (1688 – ?) – бобиль с. Звеничів (1740). Д.: Наталія Іванівна N (1699 – ?).

Тит Олефірович (1688 – ?) – бобиль с. Звеничів (1740). Д.: Марія Леонтіївна N (1698 – ?).

Йосип (? – ран. 1743) – козак Великовіського куреня (? – 1732 [1748,с.40] – 1735 [288,арк.47зв.] – ?). У польському поході не був, а залишався для доручень в сотні (1735 [288,арк.48]). Д.: Євдокія NN. Нищетние, скота неимушціе. На 1 подвір'ї мала 1 хату (1743).

II

Каленик Федорович (бл. 1730 – ?) – козак-підпомічник (1740).

Іван Федорович (1733 – ?) – козак-підпомічник. Д.: Ірина Мойсеївна N (бл. 1738 – ?).

Влас Федорович (1735 – ?).

– Євдокія Федорівна (1729 – ?).

Омельян Петрович (1729, с. Звеничів – ?).

– Мотря Петрівна (1724, с. Звеничів – ?).

– Катерина Петрівна (1730, с. Звеничів – ?).

– Віра Титівна (1726, с. Звеничів – ?).

– Лукерія Титівна (1728, с. Звеничів – ?).

Іван Йосипович – підсусідок козачий «весьма убогие, скота неимушціе, при огородах жиючіе, з зажну и другої работизны кормячіеся» (1751).

Корній (1737 – ?) – абшитований отаман сотенний (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617,арк.93]. Д.: Євдокія NN, донька козака.

Довгали (Довгі, Довгалевські)

I

Федір (? – ран. 1688) – показачений шляхтич, товариш полку Чернігівського (? – 1682 [1697,арк.235] – 1685 [1743,с.1030] – ?). Полковник Я. Лизогуб передав с. Звеничів у його володіння [1731,с.16].

II

Іван (? – 1682 – 1732 – ?) – козак ґрунтовий с. Звеничів (1700 – 1732 – ?). Був у походах у 1700 р. під Руголевым, у 1701 р. на Іжорі під Орішком, у 1706 р.

в Польщі під Замостем, у 1707 р. на работах в КПЛ, у 1711 р. під Кам'яним За-тоном, у 1713 р. у Києві над Либебдю, у 1716 р. у Смілі, у 1719 р. в Царицині, у 1721 р. на каналі, у 1723 р. в терекському.

Степан — козак городницький (1718).

Харитон (? — ран. 1732) — козак Городницької сотні. У 1732 р. після його смерті на його родину подав супліку гетьману козак Роїської сотні Трохим Ничипірович Коробка на повернення позичених в низовому поході грошей.

Н (? — 1739) — козак с. Звеничів. Д.: (1727) Катерина Семенівна N (1703 — 1743 — ?), вдова малограунтова (1740).

Корній (1697 — ран. 1739) — козак виборний с. Звеничів (1737). Д.: (1722) Гафія Корнійвна N (1702 — 1743 — ?). За нею 1 двір з 1 хатою і два коні та два воли (1739).

Іван (1707 — ?) — козак виборний с. Звеничів (1737). Козак-підпомічник малограунтовий (1738).

Н (? — ран. 1739). Д.: Хима NN — вдова (1739). За нею 1 двір з 1 хатою і два коні та два воли (1739).

III

Микита (1727, с. Звеничів — ?) — козак.

Кіндрат (1728, с. Звеничів — ?) — козак.

Аврам (1730, с. Звеничів — ?) — козак.

Тимофій Корнійович (1722, с. Звеничів — ?) — козак-підпомічник (1738).

Андрій Корнійович (1724/1728, с. Звеничів — ?) — козак-підпомічник (? — 1740 — 1782 — ?). Д.: (1763) Параска Микитівна N (1728, с. Маслаківці — ?). Мали синів Івана (бл. 1761 — ?), Саву (1763 — ?) і Максима (1767 — ?), доньок Пелагею (1757 — ?), Зіновію (1760 — ?).

Олексій Корнійович (1725 — ?) — козак-підпомічник с. Звеничів (? — 1740 — 1755 — ?).

Яків (1727 — 1788 — ?) — службу розпочав з 1739 р., значковий товариш Чернігівського полку (1760 — 1773 — ?), абшитований військовий товариш (1788), мав 4 підданих у 1 місті [1616,арк.80]. У 1766 р. судився з священником Устином Левицьким за захоплення ниви [15,арк.2]. В тому ж році разом з дружиною судився з абшитованим значковим товаришем Лукою Кривковичем [20,арк.1]. Підписав наказ шляхти Чернігівського полку до Комісії по підготовці Нового Уложення [1787,с.245]. Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва. Д.: (1766) Гафія [20,арк.1] NN. 2) Пелагея NN, донька козака.

IV

Терентій Якович — службу розпочав з 1760 р. полковим канцеляристом, значковий товариш Чернігівського полку (з 1771).

Ларіон Якович (бл. 1745 — ?) — служив з 1765 р. при полковій чернігівській канцелярії, значковий товариш (1770 — 1780 — ?), був у поході в турецьку війну. Д.: Н Іванівна Гурська, донька священника ваганицького [1517,арк.13]. Мали доньку.

Голубичі, село. Шляхтич Яцкевич [2025,с.423] населив слобідку Голубичі на р. Імшаній. Його тестамент 1661 р [1862,с.234]. Курінний центр.

18 козачих дворів і 4 підсусідки (1732). Отамани курінні: Губар Ничипір (1691 [1490,арк.70зв.]), Кузьмецько Омелян (1699 [1647,арк.1]), Прокopenко Самійло (1718), Кульгейко Йосип Петрович (? – 1750 [532,арк.65 зв.] – 1755 [531,арк.138] – ?), Шило Матвій (? – 1758 [755,арк.309] – 1764 [755,арк.342зв.] – ?). Почергово володіли полкові товариші Сташевський, його зять Михайло Лежинський, Василь Селецький, Іван Улянич Чечель [1731,с.22]. Іван Чечель 30 березня 1687 р. отримав універсал полковника Я. Лизогуба на послушення 18 посполитих на його куплених землях [1801,с.627]. У 1713 р. в селі 14 підданих ґрунтових і 2 городники хорунжого Марка Івановича Чечеля і 2 роїського сотника [803,арк.32]. У 1732 р. значковий товариш Чечель мав 19 дворів, значковий товариш Григорій Петренко 4, значковий товариш Столинець 3 (1732). Вдова Марка Чечеля, мешканка і міщанка березненська Анастасії Дешківна Піроцька [1939,с.75] мала тут 7 дворів посполитих (1739), у 1740 р. у с. Голубичах і д. Даничах – 8 дворів. Значковий товариш Григорій Петренко (5 підданих, 1729, 4 двори, 1732), значковий товариш Юхим Столинець (7 підданих 1729, 3 двори, 1732), значковий товариш Андрій Чечель (26 підданих, 1729, 19 дворів, 1732; 11 дворів, 1755 [531,арк.169]; 13 хат 1766 [652,арк.86зв.]), протопоп чернігівський Григорій Максимович (12 дворів, 1755 [531,арк.169], 8 хат 1766 [652,арк.86зв.]), значковий товариш Юхим Шаршанович (1728 р. місцевий козак Василь Кулієнко захопив його підданих [209,арк.2], 1 двір, 1755 [531,арк.170], 1 хата 1766 [652,арк.86зв.]), значковий, потім військового товариша Андрій Бакуринський (6 дворів, 1755 [531,арк.170], 9 хат 1766 [652,арк.86зв.]), сотник роїський Яків Круп'янський (1 хата 1766 [652,арк.86зв.]), значковий товариш Хома Мокієв (1 хата 1766 [652,арк.86зв.]), козаки Василь, Петро, Йосип Кульгейки (3 хати 1766 [652,арк.86зв.]). **Шинки:** протопоп чернігівського Григорія Максимовича (1750 – два [532,арк.69]), сотника Якова Круп'янського (1767 [755,арк.71зв.]). **Церква Покрови Богородиці:** *священники:* Андрій Андрійович (1718), Галецький Дмитро Іванович (? – 1732 – 1756 [531,арк.133-138зв.,151зв.] – ран. 1767), Гаврилович Іван (1767), *дяки:* Григорій Федорович (1718), Прокіп Михайлович (1739), Позняк Дмитро (1767), *паламарі:* Опанас Микитович (1718), Іван Юркевич (1739), Іван Ігнатович (1767).

Гламазди

I

– Масюта. Ч.: Якуб Шкода, боярин остерський. 1 березня 1597 р. отримав разом з дружиною привілей на землю Дорогинка [1975,с.482].

Іван – боярин остерський (1602 [1720,с.293], 1614 [1720,с.282]).

Логвин – боярин остерський (1614 [1720,с.282]).

II

Павло, Гордій, Остап, Влоко, Яско – власники с. Гломозди (1636).

Семен – шляхтич.

III

Степан, Василь, Іван – 26 грудня 1663 р. прийняли присягу королю [2027,с.212].

Іван — сотник роїський [1915,с.26] (90-ті роки XVII ст.).

IV

Сава — козак с. Голубич (1718).

V

Терешко (? — 1690 — 1729 — ран. 1740) — службу розпочав у 1706 р., козак с. Голубич. Неписьменний. Був у походах 1706 р. у Бихові, 1707 р. на работах в КПЛ, 1711 р. під Кам'яним Затоном, 1719 р. в Царицині, 1716 р. у Смілі, 1722 р. на каналі, 1723 р. в Тереку. 1729 р. шляхтич Дибовський захопив у нього 5 кув горілки, яку він супроводжував за дорученням петрушинського священика М. Левоненка до м. Хальчі [791,арк.2]. Д.: Євдокія Артемівна N (1669 — 1740 — ?).

Феско (Федір) Савич (1672 [519,арк.49зв.]/1679 — ?) — козак ґрунтовий с. Голубич (? — 1732 [1748,с.40] — 1743 [529,арк.108] — ?). З ним в одному дворі проживав сестриниць Василь (1699 — ?) з дружиною Любов'ю Олексіївною (1710 — ?). Д.: (1740) Феодора Пилипівна N (1690 — ?).

— Феська — жителька рихлівська. Разом з Марією у 1714 р. продала за 1000 золотих під Юріївкою млин Рижиковський [1861,с.213] ігумену любецькому Аверкію Лепесі. З жовтня 1716 р. продала ½ кола млина на р. Білоус на греблі у с. Юріївці знатному товаришу Чернігівського полку Мойсею Дмитровичу Затиркевичу за 5 фут золотих [1861,с.214]. Ч.: Терешко Жаба. Їх діти: Петро (1708 — ?) і Тихін (1710 — ?) мешкали у с. Сибереж (1739).

— Марія.

VI

Василь — козак с. Голубич (? — 1738 [536,арк.64] — 1750 [532,арк.65] — ?). Був у польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288,арк.43]).

— Єфимія Терешківна (1724 — ?).

Каленик Федорович (1719/1715 [519,арк.49зв.] — ?) — козак с. Голубич (? — 1740 — 1755 [531,арк.138] — ?).

Петро Федорович (1718 [519,арк.49зв.]/1725 — ?) — згадується в компуті 1740 р. Д.: Ксенія NN. Згадується як вдова в ревізіях 1750, 1755 рр.

Йосип Федорович (1729 — ?).

— Марія Федорівна (1724 — ?).

Іван (1724 — 1766 — ран. 1781) — службу розпочав з 1747 р. хорунжим сотенним білоуський (? — 1743 — ?), (? — 1755 [531,арк.19] — ?), сотник (з 1760.4.05. [598,арк.бзв.]) полковий Чернігівського полку. Д.: NNN, мала посполитих у с. Хмельниця Білоуської сотні (1781 [1775,с.81]).

Сидір.

VII

Василь Васильович (1732/1737 — ?) — козак-підпомічник.

Олексій Васильович (1750 — ?).

Олексій Каленикович (1749/1752 — ?) — козак-підпомічник. Д.: Марія Михайлівна N (1753 — ?).

Павло Каленикович (1752/1757 — ?) — козак-підпомічник. Д.: Горпина Василівна N (762 — ?).

– N Калениківна.

– Мотря Калениківна (1771 – ?).

Григорій Петрович (1732 – ?) – козак-підпомічник. Д.: Мотря Петрівна N (1742 – ?).

Іван Петрович (бл. 1737 – ?) – козак-підпомічник. Д.: Євгенія Карпівна N (бл. 1742 – ?).

Ілля Іванович (1769 – ?) – мав 6 підданих в 1 містечку (1788). Внесений до II частини родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1617, арк.55].

– Феодосія Іванівна. Ч.: Гнат Воеводський (бл. 1760 – ?), абшитований сотенний отаман (1788). Мали доньку Тетяну (1786 – ?).

– Анастасія Іванівна. Ч.: Олексій Бублик (бл. 1756 – ?), колезький протоколіст (1788).

Василь Сидорович (1727 – ?) – козак с. Хмельниці Білоуської сотні (1782). Д.: Мотря Микитівна N (1728 – ?).

До «Книги скорботи України» внесений бухгалтер Ананій Трохимович Гламазда (1922, с. Голубичі – ?), розстріляний на час окупації в с. Ріпках [1877, с.74].

Красножони-Шуманські

I

– N. Ч.: Остап Зубець, зять Шумановий, житель с. Шуманів. 15 січня 1712 р. продав ½ свого ґрунту Шумановського за 40 талерів Мойсею Дмитровичу Нестеренку. Другу ж частину цього ґрунту тримав священник роїський, а борг якого сини Данило і Овсій віддали 3 травня 1716 р. Мойсею [1938, с.153].

Михайло (? – 1690 – 1724 – ран. 1740) – козак д. Даничі, службу розпочав з 1706 р. [124, арк.133], учасник походів 1706, 1707, 1708, 1709, 1710, 1711, 1713, 1716, 1719, 1721, 1723 рр. Д.: (1715) Євдокія NN (? – 1741 – ?). Жителька д. Даничі.

Леонтій – рідний брат Гаврила.

Гаврило (? – ран. 1739) – козак с. Голубич. Був у походах 1700 р. під Роголем, 1706 р. у Польщі під Замостям. Неписьменний. «Нищие и весьма убогие» (1732). Д.: Ганна NN (1677 – 1739 – ?).

Іван – козак с. Голубич.

Василь – козак с. Голубич.

II

Косма Леонтійович (1699 – ?) – козак-підпомічник с. Голубич (? – 1738 – 1743 – ?). Мав 2 волів і 2 коней. На одному дворі мав 2 хати, в одній з яких проживав підсусідок (1739). Д.: Пелагея Тимофіївна N (1708 – ?).

Микита Леонтійович (1710 – 1782 – ?) – козак Роїської сотні у польському поході в команді сотника Якова Бақуринського (1734 [288, арк.46]). Козак-підпомічник с. Голубич (? – 1740 – 1755 – ?). Жили на батьківському подвір'ї в трьох хатах разом з братом і зятем. Д.: (1740) Віра Іллівна N (1715 – ?), 2) (1782) Єфросинія Гаврилівна N (бл. 1722 – 1782 – ?).

Павло Гаврилович (бл. 1711/1712 – 1767 – ?) – учасник дербентського походу 1724 р. Козак-підсусідок с. Голубич (? – 1737 – 1767 – ?). У 1767 р. – підсусідок виборного козака Василя Кульгейки. Д.: (1740) Феодосія Іванівна N (1720 – ?).

Максим Іванович (? – 1759 – ран. 1767) – козак Роїської сотні (1735 [288,арк.47зв.]), осавульчик с. Голубич (? – 1747 – 1750 – ?), козак (? – 1755 – ?). Д.: Ірина NN (1707, с. Ямище – ?).

Роман Васильович (1722 – 1790 [1623,ч.IV,арк.14] – ?) – виборний козак с. Голубич (1782). Д.: NNN (? – ран. 1782).

Устим Михайлович (1715 – ?) – у польському поході не був, а залишався для доручень в сотні (1735 [288,арк.48]). Козак ґрунтовий виборний (1738), малоґрунтовий (1739), козак-підпомічник д. даничі (1740, 1743, 1750). Д.: Феодосія Федорівна N (1721 – ?).

Захар Михайлович (1720 – ран. 1755) – козак ґрунтовий д. Даничі Поставбицького куреня Вибельської сотні (1732 [1748,с.41]). Козак-підпомічник д. Даничі (1740, 1747), молодший брат Устима. Д.: NNN (? – 1755 – ?).

III

Дмитро Леонович (1735 – ?).

Яків Микитович (1737/1749 – 1782 – ?) – козак с. Голубич. Козак-підпомічник. Сліпий на одне око (1767).

Хома Микитович (бл. 1747 – 1782 – ?) – козак с. Голубич. Козак-підпомічник. Д.: (1778) NNN.

Федір Микитович (1760 – ?) – козак с. Голубич.

– Феодосія Микитівна (1727 – 1767 – ?). Ч.: (1749) Роман Слюсар (1727, с. Ріпки – 1767 – ?).

Василь Романович (1752 – ?) – козак с. Голубич. Виборний козак. Д.: (1779) NNN.

Павло Романович (1757 – ?) – козак с. Голубич. Виборний козак. Корнет (1790).

Федір Романович (1760 – ?) – козак с. Голубич. Виборний козак.

Семен Романович (1752 – ?) – козак с. Голубич. Виборний козак.

Михайло Семенович (1767 – ?) – козак с. Голубич.

Йосип N (1747 – ?) – козак с. Голубич. Д.: Катерина NN (1757 – ?).

– Єфімія Устинівна (1738 – ?).

Північніше Великої Вісі лежали курінні центри Поставбиця і Голубичі.

Поставбиця, деревня (1732, 1766). Володів новгород-сіверський земський суддя Степан Рачинський, а у січні 1649 р. після смерті попереднього власника Павло Кельчевський отримав королівський привілей на володіння правом вічистим ланових «добр». Павло Ярмултовський з дружиною Мариною у 1664 р. королем були позбавлені права володіти Поставбицею як «ребелітанти» і передані жовніру Яну Ярмултовському (на думку П. Кулаковського, останній вивпросив собі привілей на час задніпровського походу Яна Казимира), але це не мали реального значення. Центр куреня. 7 козацьких дворів (1732). Отамани курінні: Олексієнко Мелешко (? – 1692 [755,арк.339] – 1699 [1648,арк.1] – ?), Мелешенко Мойсей (1718), Мокий Федір з Голубич (1724 [124,арк.134]), Кульгейко Петро (1732), Кульгейко Йосип (1747 [524,арк.84], 1754 [755,арк.632зв.]), Данич Тит (1782 [1425,арк.683]). 26 червня 1656 р. Богдан Хмельницький підтвердив володіння с. Поставбиці за шляхтичем Олефіром Радченком природже-

ним правом [1800,с.194]. 5 серпня 1663 р. [1804,с.300] гетьман Брюховецький, 20 серпня 1668 р. [1804,с.418] П. Дорошенко, а 8 квітня 1670 р. [1804,с.530-531] Ігнатович підтвердили за ним це володіння. У 1675 р. він був уже «небозциком» і Самойлович підтвердив с. Постовбища його сину Семену Олефіровичу. У 1689 р. село належало за універсалом Мазепи Яну Скаковському, а пізніше онуку Радченка військовому товаришу Василю Шаршановичу. Вдова Шершановича в цій маєтності мала 10 ґрунтових підданих (1713). Значковий товариш Шаршанович мав 10 козацьких дворів (1732). Надалі володіння Леонтія Бакуринського і його вдови Марії з синами згідно купчим від 22 жовтня 1733 р. і 23 серпня 1734 р. та універсалу Б. Хмельницького від 26 червня 1656 р. Посполиті належали сотнику Леонтію Бакуринському (1755 [531,арк.168]), його вдові (17 хат, 1766). **Млин** з одним колом борошняним абшитованного сотника Якова Бакуринського (1742 [1754,с.112]), влаштований власним коштом на ґрунтах, куплених у значкового Василя Шаршановича.

Мелешенки (Олексієнки)

Моровинська земля. Володіли Мелешковичі. Предкам надане королем Сигизмундом-Августом (1616 [2027,s.90]). Її Мелешковичі тримали і у 1622 р. [2027,s.124]).

I

Олексій — шляхтич.

II

Мелешко Олексійович — шляхтич. Отаман постовбицький (? — 1692 — 1699 — ?). У 1694 р. Федір Данич продав йому «отчизну» і «дідизну» у д. Данич [1490,арк.93зв.].

III

Мойсей Мелешенко — отаман сотницького куреня, який знаходився у Постовбиці (? — 1718 — ?).

Тимofій Мелешенко (бл. 1700 — ?) — «оставшись по отцеві в малих летах, не бивал в походах, кромі только 1723 году бил на Коломаку». Козак постовбицький (? — 1723 — 1755 — ?), «за крайним убожеством жадной служби отбывать не может» (1732).

Шаршановичі

I

Костянтин — мав володіння у д. Постовбиці, які розділив пополам між двома синами.

II

Н Костянтинович (? — ран. 1691).

Ярмола-Кіндрат Костянтинович (? — 1631 — бл. 1691) — військовий товариш. Мешкав у с. Голубичі, де мав двір. Заповіт склав через хворобу 23 березня 1691 р. [1490,арк.69зв.-70]. Д.: 1) Оксинія Н Данич (? — бл. 1693), потрапила в татарський полон, а потім повернулася. Її тестамент 1693 р. [1490,арк.71-72]. 2) NNN (? — 1637 — 1652 — ?).

III

Семен N — братанич Кіндрата (1691).

Юхим Кіндратович (від 1-го шлюбу) — від батька отримав третину ґрунту у д. Поставбиці (1691).

Роман Кіндратович (від 1-го шлюбу) — від батька отримав третину ґрунту у д. Поставбиці (1691).

Іван Кіндратович (від 2-го шлюбу) (? — 1652 — 1693 — ран. 1713) — від батька отримав третину ґрунту в Поставбиці, мав двір у с. Голубичі. Д.: NNN, 1713 р. мала 10 ґрунтових підданих у д. Поставбиці [803,арк.34-34зв.].

IV

Василь — його мати N Олефірівна Радченко, значковий товариш Чернігівського полку (? — 1718 — 1724 [1510,арк.123] — ?). Учасник походу на Коломак (1723). Письменний. У д. Поставбиці посполитих убогих 6, «крайне нищетные» 2 (1729 [537,арк.82]), «ґрунтовые — 3, малоґрунтовые — 3, нищие и весьма убогие — 4» (1732 [533,арк.17зв.-18]).

Юхим Іванович (1698 — 1761 — ?) — служив з 1713 р., виконував доручення, був у походах. Значковий товариш після смерті свого батька (1713 [1510,арк.104зв.] — 1757 [478,арк.1]). У 1757 р. за борг 20 рублів забрав у козака Тимофія Кохни поле, вступити у володіння яким заважав значковий товариш Хома Данич [987,арк.1]. 17 квітня 1757 р. звільнений від служби по хворобі. Абшитований значковий товариш (1757 — 1761 — ?). У січні 1728 р. козак с. Голубиче Василь Кулієнко захопив у нього підданих [209,арк.8]. Отримав універсал Д. Апостола на 5 підданих у с. Голубичі. Мав у Голубичах 3 двори та житловий (1741), 1 двір підсусідків (1747), мав двір приїжджий у Чернігові (1750). спадковий у с. Голубичі (1740 [525,арк.58], 1743 [529,арк.103], 1767 [755,арк.430зв.]). Д.: (1739) Тетяна Григорівна N (1702 — ?).

V

Степан Васильович — як син значкового товариша у 1742 р. присягнув царіці [1698,арк.47зв.].

Іван Юхимович (1724 — ?) — у 1742 р. прийняв присягу царіці [1698,арк.47]. Отаман сотенний киселівський (1760.20.10. — 1769.31.05.), сотник киселівський (1760.20.10. — 1769.31.05.). У 1769 р. звільнений з посади сотника через хворобу з чином полкового судді [609,арк.1]. У 1765 р. судився з значковим товаришем Хомою Мокієвим і його братом Семеном Мокієвим за неправомірність володіння шаршуновським маєтком [9,арк.2].

Василь Юхимович (1726 — ?).

VI

Яків Іванович (бл. 1766 [1939,с.468] — ?) — губернський протоколіст (1789). Мав 91 спадкового підданого [1623,ч.VI,арк.54]. Д.: (1798) Марія Іванівна Савич.

Кульгейко

I

Василь.

II

Петро Васильович (1669 — 1740 — ?) — козак ґрунтовий Голубицького куреня (1718), отаман курінний поставбицький (? — 1732 — ?). Виборний козак с. Голубич. Був у 1705 р. під Любаром, 1721 р. на каналній роботі. Мав 3 млини-

вітряки, один млин на річці в 3 кола, ґрунт на 13 четвертей, сіножать на 100 возів, винокурню, 4 коня, 4 воли (1740). Д.: NNN (? – ран. 1740).

II

Данило Петрович (бл. 1709 – ?) – козак с. Голубич. Д.: (1740) Ірина Григорівна N (бл. 1710 – ?).

Йосип Петрович (бл. 1707 – 1755 – ран. 1767) – виборний козак. Отаман курінний постовбицький (1747 [524,арк.84] – 1755 [531,арк.138] – ?). Д.: (1740) Феодора Семенівна N (1719 – 1767 – ?).

Кіндрат Петрович (бл. 1722) – виборний козак с. Голубич.

Семен Петрович (бл. 1723 – ?). Д.: Анастасія Мойсеївна N (бл. 1725, Петрушин – ?).

Андрій Петрович (1724 – 1767 – ?) – козак с. Голубич. Д.: NNN (? – ран. 1782).

Іван Петрович (бл. 1726 – ?) – виборний козак с. Голубич.

III

Василь Данилович (бл. 1730 – 1782 – ?) – виборний козак с. Голубичі. (1767), пізніше – козак-підпомічник (1782).

Петро Данилович (бл. 1733 – ?) – підканцелярист (1758 [957,арк.1]), виборний козак с. Голубичі (1767), пізніше – козак-підпомічник (1782). 1758 р. скаржився в полковий суд за утримання його під арештом писарем сотенним полковим Михайлом Доморкою [957,арк.1].

Павло Данилович (1735 – ?).

Іван Данилович (1738 – ?).

– Анастасія Данилівна (1729 – ?).

Іван Йосипович (1751/1752 – ?) – козак-підпомічник с. Голубичі.

Федір Семенович (1747 – ?) – козак-підпомічник с. Голубичі.

Мойсей Семенович (1742 – ?) – козак-підпомічник с. Голубичі.

Петро Семенович (1755 – ?) – козак-підпомічник с. Голубичі.

Петро Іванович (1750 – ?).

Андрій Іанович (1759 – ?).

Петро (? – 1776 – ран. 1787) – військовий товариш. Мав 6 підданих у с. Постовбиці. Д.: (1773) Ганна NN (1751 – ?), мали дітей Павла (1775 – ?), Марію (1773 – ?), Єфросинію (1777 – ?).

Володіння ЧТМ

Яриловичі, деревня (1732) на р. Немильні. Належали до Любецького замку. 16 травня 1579 р. Степан Олехнович отримав королівське підтвердження на 5 служб людьми осілими у волості і старостві Любецькому в с. Яриловичі на московському кордоні і на шляху татарському і на землі ті з дібравами, які він на сирому корені власним коштом освоїв [1975,с.298], що закріпило володіння Стецьких на Любеччині [2011,с.251]. 4 червня 1593 р. Флоріан Олешко отримав привілей на 5 служб у с. Яриловичі і обробку поля в діброві Пеще [1975,с.384]. Він мав суперечку за цей маєток з Стецькими, декрет по якій був прийнятий у Кракові 1 березня 1595 р. [1975,с.384], а 3 березня 1595 р. Стецькі отримали підтвердження двох листів на володіння: першого – на

дібраву Сирий Коринь з лісами і островом Жигаловським, на ґрунті і осаджен-
ня людей, другого — на осадження д. Яриловичі на 5 служб [1975,с.388]. У
1636 р. володів Павло Стецький з синами [2027,с.208]. Пізніше через купівлю
ґрунтів перейшло у володіння монастиря [1774,с.27], за яким тяглих ґрунтових
30, городників 15 (1713). У 1732 р. монастир мав 60 дворів підданих і на рудні
монастиря ще 2, у 1747 р. 9 посполитських і 6 підсусідських дворів. У 1779 р.
загін білорусів напав на цю монастирську маєтність [798,арк.1]. **Успінська**
церква [1862,с.240]. **Яриловицький Святоиколаївський скиток.**

Старі Яриловичі, деревня відновлена на куплених ґрунтах монастирем, в
якій у нього у 1732 р. 11, а у 1747 р. — 3 посполитські і 1 підсусідський двори.

Киселівка, деревня (1732, 1766) на куплених монастирем землях. Монастирські 7 (1729), 4 двори (1732), У 1747 р. тут 1 двір посполитський, 8 хат підданих у 1766 [652,арк.93зв.]. У 1732 р. серед можних монастирських підданих фіксується Іван Кисіль.

Горностаївка, деревня (1726, 1766). На куплених землях монастир відновив. У 1729 р. за ним 20, у 1732 р. 26 дворів, у 1747 р. — 7 посполитських і 3 підсусідські двори, у 1766 р. — 34 хат підданих [652,арк.93зв.].

Хутір, деревня (1729, 1766) на куплених землях монастиря. Монастирські 18 (1729), 24 (1732), 10 дворів посполитських (1747), 32 хати підданих (1766) [652,арк.93зв.].

Седилівка, деревня на р. Откільні (1729, 1766). ЧТМ 6 (1729), 10 (1732), 4 двори підданих посполитських і 2 підсусідки (1747), 16 хат підданих (1766) [652,арк.95зв.]. Хутір **Гута Откільницька** мала назву від річки і належала монастирю, де за ним у 1766 р. 41 хата підданих [652,арк.93зв.].

Пізнопали, Пазнопали, Познопали, деревня (1732, 1766). Належала до Лоївської волості Любецького, а потім Лоївського староства. 26 лютого 1633 р. 20 волок у д. Познопали на р. Вир доживотно отримав козак Адам Корсак. Згадується 30 січня 1635 р. при перенесенні права старости брацлавського і вінницького Адама Калінівського дружині Христині Струс на Любеч з селами. На час Генерального слідства про маєтки «спорные и сумнительные» між Троїцьким монастирем і бунчуковим товаришем с. Лизогубом. У 1732 р. 17 дворів монастиря, у 1747 р. у його володінні 3 посполитські і 3 підсусідські двори, 21 хата посполитська і 1 підсусідків у 1766 р. [652,арк.94зв.]. Крім того у 1747 р. у Чернігівського Єлецького 1 посполитський двір.

Топчіївка, деревня. ЧТМ мав 5 дворів підданих (1732). У ревізії 1747 р. не зазначена. **Строївка**, деревня (1732, 1766). ЧТМ 4 двори (1732), 14 хат підданих (1766 [652,арк.93зв.]). **Суслівка**, деревня (1729, 1732). На час Генерального слідства про маєтки «спорные и сумнительные» 11 посполитських між Троїцьким монастирем і бунчуковим товаришем с. Лизогубом. У 1732 р. 9 дворів фіксуються за монастирем. Серед підданих двір Оникія і Дем'яна Сусло, які належали до роду фундаторів цього населеного пункту. **Клубович**, деревня (1766). ЧТМ 26 хат підданих (1766 [652,арк.95зв.]).

Киселівозаймиська гута, хутір (1766) поблизу с. Ярилович, володів монастир (? — 1747 — 1786). у 1766 р. — 6 хат підданих [652,арк.93зв.], у 1786 р. —

8 дворів, 11 хат [1940,с.64]. Вовкопребродівка, млин з трьома хатами монастиря (1766 [652,арк.93зв.]). **Лизунова рудня (Костина рудня)** (1672 – XIX ст.) у 1740 р. фіксується Лизунів рудня і млин, які на відкуп тримав рудник Іван Лизун, і працювали монастирські підсусідки: коваль, 2 димарі, 2 курачі, мірошник. У 1766 р. тут 8 хат монастирських підданих [652,арк.94зв.]. **Рудня Яриловицька** (1672 – XIX ст.) – у 1740 р. на відкупі рудня і млин рудника Кості Семененка, з ними працювали монастирські підсусідки: 3 ковалі, 2 курачі, димар, мірошник. У 1766 р. на рудні 15 хат підданих (1766) [652,арк.92зв.]. **Стара Папірна**, деревня, завод (1766). ЧТМ 10 хат підданих (1766 [652,арк.92зв.]). **Нова Папірна**, деревня, завод (1766). ЧТМ з 4 хатами підданих (1766 [652,арк.92зв.]).

Рангові полковника. У с. Холявин 38 посполитських і 23 підсусідських дворів, с. Ріпки відповідно 14 і 16, 2 посполитські у д. Грабів, 6, 6 і 4 підсусідських відповідно у с. Петрушин, д. Маслаківці, с. Сибереж (1747). **Маслаківка**, деревня (1666, 1767) при р. Гусинці (увійшла до складу села Новоукраїнське Ріпкинського району). У 1666 р. в «пустці». 1 козацький двір (1732). Належала на ранг чернігівських полковників В. Борковського, Г. Самойловича, Я. Лизогуба, П. Полуботка [1731,с.19]. 1739 р. сотник Михайловський подавав на розгляд похідної ГВК документи про захоплення володіння підданими у селі чернігівським полковником Полуботком у 1723 р. [1421,арк.5]. У 1732 р. полковник мав 3, на ранг писаря 3, по одному підданому значкові товариші Григорій Петрович і Іван Плахута. 1740 р. Чернігівська полкова канцелярія розглядала справу про суперечку військового канцеляриста Романа Михайловського з полковником Ізмайловим і полковим писарем Григорієм Максимовичем за двори [335,арк.3]. Власники посполитих у 1755 р.: полковник Іван Божич (6 дворів), сотник роїський Леонтій Бакуринський (1 двір), значковий товариш Степан Мануїлович (1 двір [531,арк.166-166зв.]). У 1767 р. власниками посполитих виступали полковник Петро Милорадович (6 дворів [1915,с.64] з 12 хат (1766 [652,арк.85зв.]), писар сотенний Мартин Маслаковець 4 хати (1766 [652,арк.85зв.]). **Шинки:** полковника чернігівського (1741 [526,арк.292], 1747 – два [524,арк.94]). Належала до приходу церкви с. Буйанки.

Маслаковці

I

Юрій.

II

Василь (? – 1700 – 1721 – ?).

Дмитро – козацький підсусідок с. Маслаківці (? – 1724 – 1729 – ?).

Микита – свідок на любецькому уряді (1684 [1528,арк.198]).

Луцько Артемович (1667 – 1740 – ?) – свідок на любецькому уряді (1684 [1528,арк.198]). Козак с. Маслаковці, був у поході 1696 р. під Азовом, 1700 р. у Печерах, 1706 р. у Польщі під Замостям, 1708 р. за Сожем у Череківі, 1724 р. у дербентському поході. Козак малогрунтовий. З Панкратом на одному «дворі порознь хатами живуть і поочередно служит» (1732) Підпомічник малогрунтовий (1738), на одному дворі 1 хата (1739). Д.: Меланія Курдівна (1678 – ?).

Панкрат Артемович (1687/1690 [519,арк.49] – 1762 – ?) – козак с. Маслаковці, «не бил в жадних, только тепер в первый поход 724 р. у поході до Дербенту». Козак малогрунтовий (1732), ґрунтовий виборний (1738, 1743) на одному дворі 2 хати і 2 сім'ї з Луцьком (1739), на 1 дворі 1 хата, 2 коня і 2 вола (1743), на 1 дворі 2 хати, 2 коня і 2 вола (1747). 1762 р. захопив тестівські ґрунти, які були у володінні шваґра, посполитого Самійла Литвиненка [918,арк.2]. Д.: Ірина Кузьмівна N (1697 – ?).

Микита Артемович (бл. 1709/1715 [519,арк.49]) – виборний козак (1740) Козак убогий, мав худобу. На дворі мав 1 хату (1740). Д.: (1740) Пелагея Микитівна Халохун (1713 – ?).

Олексій Артемович – виборний козак, мав хату на спільному дворі з братом Панкратом (1750).

– N Артемівна. Ч.: (1724) Самійло Литвиненко, козак (1724), посполитий (1762).

III

Іван Васильович – виборний козак нищетний, скот имущие (1748). На 1 дворі 1 хата, 2 вола і 2 коня (1748).

Василь Васильович (1722 – ?) – козак виборний, малогрунтовий. На дворі мав 1 хату (1741). Козак-підпомічник (1767), пізніше – виборний козак (1782). Д.: 1) (1741) NNN. 2) (1767) Параска Іванівна (Силівна?) (1727/1732, с. Поставиця – ?).

Самійло Луцькович – підпомічник малогрунтовий (1738), виборний (1739), на одному дворі 1 хата (1739 – 1740). Д.: (1739) NNN.

Кіндрат (Луцькович?) – убогий, мав худобу (1741 – 1755). На одному дворі 2 хати з 2 господарями (1741 – 1755).

Василь Луцькович старший.

Василь Луцькович молодший (1727 – ?).

Мойсей Луцькович (1731 – ?).

Василь Панкратович (1697 – ?).

Микола Панкратович (бл. 1717 – ран. 1767). козак-підпомічник (1740) Д.: (1739) Уляна Давидівна N (1719, с. Бурівка – 1767 – ?), донька посполитого.

Іосип Панкратович (1722 [519,арк.49] – ?) – козак-підпомічник (1740 – 1782). Мав 20 підсусідків (1782). Д.: Анастасія Микитівна N (бл. 1727, с. Івашківка Городницької сотні – ?),

Мойсей Панкратович (1727 – ?).

Василь Панкратович (1729 – ?).

Мартин (Мартиніан) Панкратович (1738 – 1789 – ?) – службу розпочав 6 січня 1755 р. полковим канцеляристом, писар сотенний (з 1760.27.10. [316,арк.36] – 1766 – ?), значковий товариш (1779 [1517,арк.14-15]), абшитований військовий товариш (? – 1787 – 1789 – ?). У 1766 р. мав суперечку з полковним хорунжим Петром Григоровичем за захоплення земель [16,арк.1]. 1772 р. його побив військовий товариш Іван Бакуринський [896,арк.1]. 21 лютого 1764 р. у козаків Данила, Якова, Івана Ригульських купив підсусідський двір у с. Голубич [755,арк.396-432]. Мав 11 підданих у сс. Маслаковець, Гусятин, Голубичі

(1773), 107 підданих там же (1788 [1616,арк.659]), двір житловий у с. Маслаківці. Герб «Вершник на здибленому коні, озброєний шаблею» [1980,с.92]. Д.: Анастасія Іванівна Савич, донька сотника любецького. Мали синів Павла, Івана, Михайла.

– Євдокія Панкратівна (1726 – ?).

Мартин Микитович (1738 – ?).

– Євдокія Микитівна (1734 – ?).

– Параска Микитівна (1736 – ?).

IV

Максим Васильович (1747/1748 – ?) – виборний козак. Д.: Параска Тимофіївна N (1752 – ?).

Петро Васильович (1755/1757 – ?) – виборний козак. Д.: Феодосія Андріївна N (1762 – ?).

Тимофій Васильович (1760/1762 – ?) – виборний козак.

Іван Васильович (1762/1764 – ?) – виборний козак.

Петро Васильович (1764/1772 – ?).

– Тетяна Васиївна (1765 – ?).

– Марфа Васиївна (1772 – ?).

Федір Миколайович (?) – службу розпочав з 1758 р., сотенний канцелярист (? – 1765), хорунжий сотенний роїський (1765.9.06. – 1769), писар сотенний роїський (1779), абшитований писар сотенний (1789 [1623,ч.VI,арк.26]), мав двір житловий у с. Маслаківці, який «принадлежит з дядею его по купле дедом его Панкратом Маслаком. С ним живет нераздельно дядя родной Есип Маслак., К оному двору принадлежатостей: Ветреная мелница 1, Винокурня при дворе его о двох котлах, При дворе его пасека, в оной пчел улей 7. Скота у него: лошадей 4, биков рабочих 5, коров дойних 3, подтелков 3» (1767). Д.: Ганна Яківна Саноцька, донька значкового товариша, потім священника.

– Ганна Миколаївна (?) (1751 – 1767 – ?) – сестра Федора.

– Пелагея Миколаївна (?) (1755 – 1767 – ?) – сестра Федора.

– Євдокія Миколаївна (?) (1761 – 1767 – ?) – сестра Федора.

Андрій Йосипович (1755 – ?) – корнет (1789). Д.: Тетяна Луківна Кривкович, донька значкового товариша.

– Параска Йосипівна – кульгава.

– Хотинія Йосипівна (1759 – ?).

– Орина Йосипівна (1762 – ?).

Мирон (1727, с. Голубичі – ?) – козак. Д.: Н Йосипівна Губар, донька козака-підпомічника с. Голубичі. Син Іван (1763 – ?).

Добрянка, слобода виникла на ґрунтах ЧТМ. Ю. Волошин відносить це заселення до третього етапу колонізаційного руху старообрядців, датованого ним 1706 – 1710 рр. Описана на імператорський двір. У 1751 р. ГВК розглядала справу про організацію у сл. Добрянці секретного розшуку розкольніцьких священників з-за кордону [436,арк.10]. У грудні 1766 р. брали участь у написанні «Наказу от государевых раскольнических слобод Стародубского и Черниговского полков». У 1754 р. у Добрянці знаходились митниця, редут та карантинний

двір. Розкольники 20 дворів (1732), 27 дворів з 135 хатами (1747), 189 хат (1766 [652,арк.96зв.]).

Сл. Вербицька чернігівського райці Івана Санка, 4 хати підданих (1766 [652,арк.87зв.]).

Володіння Ярмултовських, Ворошил. Вербичі, деревня (1732, 1766). У 1653 р. відновлені права Павла Ярмултовського на д. Вербичі [1800,с.224]. Його зять Петро Ворошило у 1667 р. він отримав «випис» з Чернігівської «сьезжей избы» від стольника Кирила Хлопова на володіння д. Вербичами. У 1705 р. І. Мазепа підтвердив сину Петра Павлу д. Вербичі [1731,с.25], а 1 січня 1709 р. гетьман надав підтверджувальний універсал осиротілим дітям Павла Ворошили та їх опікунці, тітці Ганні Василівні Забілі, сестрі їх матері уродженій Борковській [1731,с.312-313]. Остання підбрала гідних наречених. Марія Павлівна Ворошило вийшла заміж за сотника роїського Якова Бакуринського (? – бл. 1749) і маєтність Вербичі з Слободкою, яку населяли 12 ґрунтових і 8 городників (1713), перейшла до роду Бакуринських. Їх син Леонтій тримав у д. Вербичах 8 дворів (1755 [531,арк.168зв.-169]), 9 хат (1760 [1936,с.33]), у його вдови 15 дворів (1767 [1915,с.68]). Друга донька Павла Ворошили Анастасія (? – 1709 – 1767 [755,арк.618] – ?) стала дружиною (1729) значкового товариша Якова Ілліча Чирви [1731,с.25], частина д. Вербичі перейшла у його володіння за дружиною, де за ним 4 двори (1755 [531,арк.168зв.-169]). Їх сини Петро і Павло Чирви (6 хат, 1766). 1 хатою в 1766 р. володів бунчуковий товариш Іван Рашевський. У 1732 р. у володінні значкового Я. Чирви 8, значкового С. Самойловича 10, канцеляриста Ю. Юзефовича 9, значкового С. Пашковського 7. 4 козацькі двори (1732). **Шинки**: сотника Леонтія Бакуринського (1750), значкового Хоми Мокиєва Данича (1750).

Пашковські

I
Хома.

II

Павло Хомич – походив з дрібної овруцької шляхти. Товариш Війська Запорозького, козацький посол на сейм від ради і гетьмана Тимоща Михайловича Орендаренка у січні 1631 р. Козак Коростишівської сотні Білоцерківського полку (1649)

Федір – їздив у 1654 р. як посланець Б.Хмельницького до царя.

III

Григорій Павлович (? – 1701) – військовий товариш (1683), гетьманський посланець до Москви (1683). Компанійський полковник (? – 1687.13.08. – 1701). У полку 437 бійців. У поході проти татар (1690). Тримав Ромашовків на Новгород-Сіверщині, на який з млином у 1689 р. отримав царську грамоту. У 1692 р. був гетьманським посланцем до Москви. У липні-серпні 1694 р. кївський полковник К. Мокієвський, переяславський І. Мирович, полковник С. Палій, компанійський полковник Г. Пашковський здійснили похід на Очаків. 3 серпня розгромили татарський загін. 3 жовтня компанійський полковник Г.Пашковський привіз до Москви 87 полонених. За даними О.Оглобина був полковником у

1689 – 1701 і у 1701 загинув під час «рогудевського походу» в битві під Ерестфером. Як вказано в Межигорському синодику загинув під Ригою. Синодик Пашковського в Києво-Микільській пустелі: Ісидор, Хома, Михайло, Ірина, Марія, нм. Федір і Павло. Як повідомляє Лизогубівський літопис, під Юрьєвим було «убито Пашковского, полковника компанійського, и погребено его в Псковских Печерах». Д.: Глікерія NN (? – 1709 – ран. 1723). 13 жовтня 1709 р. гетьман Скоропадський, враховуючи, що маєтність Ромашків «сиятельнейшему, его царского величества, ближнему стольнику министру и кавалеру, его милости пану Андрею Петровичу Измайлову, для управления дель монпршихъ при насъ зостаючому, на обиходъ его милости дворовий отъ его небожчиковской жени есть отдаленная», надав їй замість Ромашкова село Тростянку у Батуринській сотні. Черниця новомлинська. У 1726 р. мала у Батурині млин у два кола і ставидло.

III

Севастьян (? – 1710 – 1737 – ран. 1740) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1732 [533,арк.1] – 1737 [534,арк.1] – ?). Був у польському поході (1735).

Д.: Гафія Павлівна Ворошило (1704 – 1755 – ?). Вдова (1741 [526,арк.293], 1755 [531,арк.151зв.]), мала у д. Вербичах житловий двір [531,арк.138,151зв.], 6 посполитих (1740).

– Настасія Григорівна Ч.: Павло Ракович.

II

Григорій Севастьянович (1725 – ?).

Іван Севастьянович (1732 – ?).

Василь Севастьянович (1736 – ?).

– Ганна Севастьянівна (1727 – ?).

– Гапка Севастьянівна (1728 – ?).

Самойловичі

I

Семен (? – 1738) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1732 [533,арк.1] – 1738). Помер у поході.

II

Григорій – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1738 – 1747 – ?), мав у д. Вербичі 2 двори посполитських та житловий (1741). Мав нерозділених підданих з Єлисеєм Самойловичем у сл. Постовбиці [531,арк.137зв.]. Проживав у д. Вербичі (1740 [525,арк.58] – 1741 [526,арк.293]).

Єлисей.

Данило Семенович – у 1742 р. як син значкового товариша склав присягу цариці [1698,арк.47зв.].

III

Петро Григорович – значковий товариш Чернігівського полку по смерті батька (1747 – 1755 [531,арк.138,151зв.] – ?), мав двір житловий у д. Вербичах (1747 [524,арк.93] – 1755 [531,арк.161зв.]).

Косма – возний Менського повіту (1764), племінник Василя Івановича Лисенка, сотника киселівського [1936,с.132].

IV

Іван. Д.: Гафія Йосипівна Жлоба, мали дітей: Омеляна, Михайла, Микиту, Федора, Домникію (1790).

Яким. Д.: Феодосія NN, донька козака. Мали дітей: Прокопа, Івана, Петра, Федора, Ірину, Марію, Мотрю (1790).

Чирва

I

Ілля.

II

Яків Ілляч (1686 – 1755 [531,арк.151зв.] – ран. 1767) – 4 травня 1733 р. суплікував про прийняття його на службу до гетьманського двору [275,арк.3]. Значковий товариш (? – 1735 – 1736). Був у польському поході (1735). Абшитований значковий товариш (1736.10.09. [792,арк.6-6зв.] – 1755 – ?). У 1742 р. прийняв присягу цариці [1698,арк.45]. Д. Вербичі перейшла у володіння до нього від тестя Павла Ворошили [1731,с.25]. Мав підсусідків у д. Вербичах з Слободкою 13 ґрунтових і 8 городників (1713), у д. Вербичі 6 (1739), 7 (1740 [525,арк.58]), 10 дворів (1743), 5 посполитських, 4 підсусідських дворів (1747), двір житловий (1750). Д.: (1713) Анастасія Павлівна Ворошило-Ярмултовська (1697 – 1766 – ?).

II

Петро Якович (1721 – ?) – як син значкового товариша у 1742 р. приніс присягу цариці [1698,арк.47зв.]. Разом з Павлом мали 6 хат підданих у д. Вербичі (1764).

Іван Якович (1725 – ?) – як син значкового товариша у 1742 р. приніс присягу цариці [1698,арк.47зв.].

Павло Якович (1727 – ?) – як син значкового товариша у 1742 р. приніс присягу цариці [1698,арк.47зв.]. У 1762 р. його пограбували в Лубенській сотні [977,арк.1].

– Євдокія Яківна (1717 – ?).

– Тетяна Яківна (1720 – ?).

– Гафія Яківна (1729 – ?).

– Анастасія Яківна (1731 – ?).

Одна з доньок заміжня за Марком Матвійовичем Рашком, значковим товаришем (1740 [1511,арк.105] – 1760 – ?).

Володіння Затиркевичів. Задеріївка, деревня (1732, 1766). 14 дворів підданих Мойсея Дмитровича у 1732 р., вдова Марія Затиркевич мала 8 хат підданих (1766 [652,арк.94зв.]). **Свинопухи**, присілок (1713), деревня (1732, 1766), сучасне Вишневе (з 1961 р.) [1867,с.585] – осаджена Миколою Бакуринським, 6 липня 1656 р. підтверджувальний універсал Б. Хмельницького йому на батьківські володіння слободу. Крім Бакуринських, частиною посполитих на ранг володів полковник В. Борковський. 3 козаки «по указу ясневельможного определени бунчуковому товаришу пану Мойсею Дмитровичу в курБнчики» (1732). У 1739 р. два двори козацькі. За універсалом гетьман Ігнатович цю частку отримав Ю. Затиркевич (? – 1659 – 1707 – ?). Це надання підтвердив полковник Я. Лизогуб. Ма-

етність перейшла до його доньки Марії, а 1707 р. універсалом підтверджена зятю Мойсею Нестеренку (грунтових 11, городників 6 у 1713 р., 21 дворі у 1732 р.). Він помер раніше 1742 р. [1938, с.153] і вдова Марія Затиркевич тримала 8 дворів з 70 підданими [531, арк.165зв.]. Частково перейшло, мабуть, її онуку, військовому товаришу Прокопу Затиркевичу (10 дворів) (1755 [531, арк.165зв.-166]). Посполиті (13 дворів, 16 хат) належали сину Марії 1766 р., а наступного бунчуковому товаришу, хворому «на очі і ноги» [652, арк.85зв.] Дмитру Затиркевичу [1915, с.64], 22 хати тримав Андрій Бакуринський (1766 [652, арк.85зв.]). **Шинки:** Затиркевичів (1743 [529, арк.130]), бунчукового товариша Романа Мойсейовича Затиркевича (1750 [532, арк.69]). Належала до приходу церкви с. Буянки.

Ямище, деревня (1732). 9 козацьких дворів (1732). 3 підсудки вдови Марії Лисенко (1732). Вдова Григорія Томари (1732 [916, арк.3]), матір'ю якого була донька білоуського сотника Пелагея Василівна Болдаковська (1732 [916, арк.19]), 1 підсудок (1740). 5 підсудків бунчукового товариша Мойсея Дмитровича Затиркевича у 1732 р. [916, арк.3]). Бунчуковий товариш Дмитро Затиркевич судився з Павлом Мокрієвичем за ямиські ґрунти [927, арк.1]. Тут 3 посполитих Д. Затиркевича (1747), 1 підсудок вдови бурмістра К. Марковича (з Мокрієвичів) (1740 – 1747), 2 підсудки військовича товариша Павла Мокрієвича (1747). **Млин** вдови Томари (1740).

Каменске, деревня (1732, 1766). 1732 р. 4 підданих полковника, 6 Семена Лизогуба, 1 бунчукового товариша Мойсея Затиркевича. Вдова Марія Затиркевич 6 хат, бунчуковий товариш Яків Лизогуб 9 хат підданих (1766 [652, арк.94зв.]).

Каменські

I

Марко (? – ран. 1707) – шляхтич. 1693 р. купив у колишнього бурмістра Іван Григорович Голобояринна частину ґрунту в Матвіївському острові у Суховерчині в Любецькому тракті з сярбами Мишкоком Ігнатовичем, Мартином Кононовичем, Федьком Мишковичем [1760, с.250].

Яків – мешканець лоївський (1707 [1528, арк.31]).

Іван – мешканець лоївський (1707 [1528, арк.31]).

II

Йосип (1690 – ?) – проживав у Чернігові, але служив козаком Вибельської сотні, де у д. Баклановій Муравейці мав двір, до якого належало ґрунт на 15 четвертей, сіножать на 80 возів, 3 коня, 4 воли, 6 вуликів (1740).

– Н Марківна. Ч.: Павло NN. 2 листопада 1707 р. продав 1/3 Ясаківського ґрунту в Матвіївському острові Олексію Міщенку [1528, арк.31].

III

Мартин Йосипович (1715 – ?) – козак виборний Вибельської сотні. У 1737 р. пішов з сотні [809, арк.7зв.].

Олександр Йосипович (1721 – ?).

Пантелеймон.

IV

Федір Пантелеймонович – секунд-майор (1790). Мав 6 куплених підданих у Березненському повіті. Д.: Дарія NN, донька ліфляндського дворянина.

Мойсеївка, деревня (1732). Подданих бунчукового товариша Мойсея Дмитровича 1 двір (1732).

Володіння Мокрієвичів. Роїська слобода, деревня (1732). 14 козачих дворів і 4 їх підсудки (1732). У 1739 р. тут було 11 козацьких дворів, У 60-х рр. XVIII ст.— 5 дворів козаків, [1915,с.62]. 1781 р. 3 двори (5 хат) — козаків, 1 двір (1 хата) — артилеристів Чернігівської полкової артилерії. 10 грудня 1732 р. козак сл. Роїської Дем'ян Целуйка подав скаргу на племінницю Луцю Антипову за безпідставне звинувачення в захопленні спадкового ґрунту. Гетьмана наказав чернігівському полковнику Михайлу Богданову розслідувати справу [259,арк.3]. Карпо Мокрієвич отримав на цю маєтність царську грамоту від 3 лютого 1667 р., гетьманські універсали 27 березня 1669 р. і 28 серпня 1687 р., Самійло Карпович Мокрієвич 24 березня 1704 і 20 вересня 1709 р. отримав гетьманські універсали. У 1713 р. у слободі Роїській 21 двір [803,арк.32зв.]. Сини Самійла Пантелеймон з Іваном 30 травня 1717 р. отримали універсал на цю маєтність, в слободі мали згідно з Генеральним слідством про маєтки 18 дворів з 24, [1731,с.19-21]. У 1739 р. тут проживала вдова Василя Мокрієвича з 3 служителями, функціонував приїжджий двір вдови бунчукового товариша Затиркевича Марії з 7 служителями і 28 дворовими обох статтей. У 1732 р. 31 двір значкових товаришів Мокрієвичів, а у 1747 р. 16 посполитських дворів значкового товариша Микола Васильович Мокрієвича. У 1766 р. зять Івана Самойловича Мокрієвича, бунчуковий товариш Йосип Рашевський мав 16 хат, бунчуковий товариш Іван Рашевський 14, полковий хорунжий Григорович 9 хат [652,арк.91зв.]. У 1774 р. ГВС розглядав справу про розрахунок за слободу, млин і грошовий борг між Павлом, Олександром Мокрієвичами і Йосипом Рашевським [671,арк.1]. За даними 1781 р. 33 двори (43 хати) посполитських [1524,арк.70].

Плехтіївка, деревня (1732, 1766). Володів сотник любецький В. Устимович, перейшло зятю Івану Мокрієвичу, який у 1732 р. мав 8 підданих (1732). У 1758 р. сотник полковий Федір Посудевський мав суперечку за плехтіївські ґрунти з генеральним обозним Лизогубом [702,арк.2]. Бунчуковий товариш Павло Забережний 10 хат (1766 [652,арк.94зв.]).

Володіння Радичів, Тодоровських. Буянка, село (1732). Любецький міщанин-шляхтич Ян-Вігерд Яцькевич купив у Миська Піроцького ґрунту дві частини за 3 000 золотих між ґрунтами Репчичів і Даничів [1603,арк.1], на якому «на сухому корені» осадив с. Буянку. У 1643 р. банітував Данича про частину ґрунтів Піроцьких [1469,арк.210]. У 1643 р. зиск від Піроцьких до нього про захоплення ґрунтів названих Буянок і других до них належачих [1469,арк.211]. У 1646 р. запис вічистий від нього добр в ґрунті Піроцькому с. Буянки Кшиштофу Колчицькому за 6000 золотих [1469,арк.138]. У Кіндрата Данича купив дві частини ґрунту Голубичі і осадив слободу Голубичі [1603,арк.1]. У тій же Піроччині заселив греблю на р. Вир і млин власним коштом побудував. На ґрунтах куплених у братів Федора і Григорія Семаків сл. Буровици, де поставив буди з Леоном Остаповичем, а з Марком Кимберовичем — над р. Гирянкою два ловинних майдани [1603,арк.2]. Все це заповітом від 29 листопада 1667 р. відписав донькам Варварі і Степаніді, дружині Сташевського [1603,арк.2].

6 липня 1656 р. підтверджувальний універсал Б. Хмельницього Юрію Бакуринському на батьківські володіння. 6 березня 1667 р. шляхтич Чернігівського повіту Олександр Кольчицький склав тестамент, в якому підтвердив надання чернігівському Єлецькому монастирю [1863,с.16,129] на спомин душі брата К. Кольчицького с. Буянку з грунтами, землями, полями, городами, сіножатями, болотами, озерами, остовами, отчинами, деревами бортними та підданими у Роїській сотні [1885,с.32-33]. Сташевський «от шляхти полскої по наследству» володів с. Буянки, у його доньки Лежайської село викупив бунчуковий товариш Пантелеймон Радич [1731,с.24], яке перейшло до його сина Івана (? – ран. 1730). Радича тягли 9 ґрунтові 9, городники 9 (1713). Його спадкоємцями були вдова [537,арк.84]. Син Михайло мав 20 дворів (1732), 9 хат, 9 сімей (1738 [536,арк.62зв.]) і донька Катерина, яка вийшла заміж за значкового товариша Микиту Райпольського, якому перейшли у володіння спочатку 5 дворів і 5 хат [522,арк.53зв.], потім ці володіння коаливалися: дворів 12, хат 14 (1740 [525,арк.53,57зв.,62]), дворів 10, хат 10 (1741 [526,арк.67,292]). У 1766 р. збереглася власність на житловий двір з пасікою в 15 вуликів, на якому проживали його сини Іван і Андрій [755,арк.200-234]. Це одна донька Івана Радича Олена стала дружиною військового канцеляриста П. Тодоровського, до якого перейшло 12 дворів з 15 хатами (1748 [524,арк.83,92зв.]), в 1751 р. дворів збільшилося до 17, а хат до 19 [532,арк.66,68,70зв.]. Після смерті чоловіка Олена сама тримала 22 двори і 23 хати підданих (1755 [531,арк.139зв.,151зв.]). У 1767 р. власником посполитих був бунчуковий товариш Петро Григорович-Фурсанович (23 двори) [1915,с.63].

Купленими дворами володіли Даничі і Кулгейко. 2 липня 1721 р. Мокій Данич купив двір за 30 талерів у козака і мешканця ріпкінського Микити Михайленка, другий двір – його син Хома 4 листопада 1731 р. за 60 рублів у місцевого священника Максима Свислоцького [652,арк.85зв.]. Спочатку дворами володіли батько і син окремо (? – 1743 [529,арк.108зв.-109] – 1748 [524,арк.83, 92зв.] – ?), а пізніше 2 двори і 2 хати перейшли у власність лише Хоми (? – 1751 [532,арк.66,68,70зв.] – 1766 [652,арк.85зв.] – ?). 12 травня 1746 р. Кулгейко за 20 рублів купив хату у козака буяньського Юхима Зінченка, а 19 березня 1747 р. другу хату на цьому ж дворі у козаків Федора і Михайла Зінченків за 30 рублів [912,арк.21,76]. 1 двір з 1 хатою став підсудським у атамана постовбицького, мешканця голубицького Йосипа Кулгейки (1755 [531,арк.139зв.,151зв.]), а пізніше 2 хати (1766 [652,арк.85зв.]). **Шинки:** військового канцеляриста П. Тодоровського (1747 [524,арк.92зв.]), отамана постовбицького Йосипа Кулгейки (1750 [532,арк.69]). **Млин-вешняк** «єдномъ кол» (1726 [1731,с.24]), на рівчаку військового товариша Микити Райпольського, «который нын за неимуществомъ воды запустел и впуст состоитъ» (1742 [1754,с.111]). **Михайлівська** церква (фундатором вважається Пантелеймон Радич [1862,с.265-266]): *священники:* Григорій Григорович (1718), Свислоцький Максим, Василь (1732 [916,арк.20]), Іван (ран. 1740), вдова Марія, Пекулицький Яків Олександрович (? – 1739 – 1756 [531,арк.139зв.,151зв.] – ран. 1763), Василь Онискевич (1764, вікарій).

Радичі

I

Іван Семенович — мав млин в два кола у Козелькі (166).

N (? — ран. 1687) — «непоследние в войску отправовал услуги, на коих и голову свою положил» [1802,с.139].

II

Пантелеймон Іванович (? — 1655 — 1709 — ран. 1713 [1510,арк.132]) — військовий канцелярист ГВК (? — 1676.09. — ?). Посланець гетьмана Самойловича до Москви [1709,с.736]. Значний товариш полковий чернігівський (1682). Полковий суддя чернігівський (? — 1685 — ?), значний військовий товариш (1687 — 1709 — ?). Два борошняні кола на р. Снові, які раніше належали седнівському міщанину Михайлу Ричицькому, перейшли до нього. В липні 1701 р., виступаючи у похід, склав тестамент. Д.: 1) N Олександрівна Яхимович, донька полкового обозного чернігівського. Як придане принесла роду батьківський млин на р. Стрижні [1963,с.26]. Пізніше вказувалось стосовно млина на р. Стрижні, щоб Пантелеймону «нихто из сродников Многогрешного никакие перепоны чинить не дерзали» [1963,с.27]. 2) (1701) Наталія Василівна Россохацька. Її мати проживала в Києві [1936,с.221].

Тимофій (? — 1708 — ?) — вийшов з Правобережжя. Разом з Лизогубом і Кандибою склали на Конотопщині сильну групу. «Обиватель конотопський» (1681). Був в обох кримських походах і за це від Мазепи отримав с. Гирявку Корибутівської сотні. Військовий товариш (1689). Значний військовий товариш (1708), деякі маєтності у нього були забрані гетьманом Мазепою. Гетьман Скоропадський 21 грудня 1708 р. в Лебедині повернув йому ці володіння з повагою до того, «что он от нашествия неприятельского шведского не малую в субстанции своей понес руину и убыток». Д.: Меланія Іванівна Ніс, донька прилуцького полковника.

III

Дем'ян Пантелеймонович (? — 1701 — ран. 1717).

Іван Пантелеймонович (? — ран. 1730) — бунчуковий товариш, власник с. Буянки і Москалі. Д.: NNN (? — 1712 — 1730 — ?).

Іов Пантелеймонович (? — 1701 — ран. 1717).

Степан Пантелеймонович (? — 1690 — 1739 — ран. 1741) — після смерті батька — військовий товариш (1713 — 1717 — ?), значковий товариш (? — 1725 — 1739 — ?), житель с. Сахнівки. Брав участь у походах до Києва (1713), під Гадяч (1716), на каналні роботи (1723 [1510,арк.132]). Мав у д. Москалі 3 малоґрунтових, 1 убогого у сотні Любецькій (1732). Д.: Євдокія NN. Мала у с. Сахнівці чотири двори посполитських і двір, в якому проживала сама. Зиск від неї і її доньки Ганни на значкового товариша Федора Римшу за неповернення заложеного ними маєтностей [968,арк.1].

Ілля Пантелеймонович.

— Марія Пантелеймонівна (? — 1700 — 1719 — ?) — 9 січня 1719 р. продала полковнику Подуботку землі на р. Стрижні під Черніговом. Ч.: Семен Степанович Шуба (? — ран. 1714), сотник вибельський.

– Марфа Пантелеймонівна. Ч.: (1719) Йосип Данилович Солонина, бунчуковий товариш.

IV

Михайло Іванович – бунчуковий товариш (1730). Внесений до списку бунчукових товаришів Чернігівського полку 1734 р. [285,арк.48].

– Катерина Іванівна. Ч.: Микита Райпольський, військовий товариш.

– Олена Іванівна [963,арк.1] (? – 1755 – ?). У 1750 р. захопила худобу у значкового товариша Юхима Шаршановича [428,арк.1], який у с. Буянці мав «крайне нищетные з скотом» 11, «без скота» 11. Ч.: Павло Тодоровський (? – ран. 1755) – шляхтич, військовий канцелярист ГВК (? – 1747 – 1750 – ?). Мав маєтність у с. Сахнівці [532,арк.89], Буянці посполитських дворів 7, хат 10, подусідків дворів 5, хат 5 (1748 [524,арк.83,92зв.]), посполитських дворів 8, хат 10, подусідків дворів 9, хат 9 (1751 [532,арк.66,68,70зв.]). Шинок (1747 [524,арк.92зв.]).

Федір Степанович (бл. 1707 – 1789.29.07.) – значковий товариш Чернігівського полку (1735 – 1789). У 1742 р. присягнув цариці [1698,арк.46]. Володів у с. Сахнівці Седнівської сотні житловим двором і 1 посполитським (1741 – 1747). Д.: Катерина NN.

Максим Ілліч.

V

Григорій Федорович (бл. 1748 – 1798 – ?) – службу розпочав з 1773 р. Д.: Марія Севастіанівна Бородуха, донька військового товариша.

Іван Федорович (бл. 1753 – 1798 – ?) – козак. Д.: Марія Климівна Ільєнко, дворянка.

Яків Федорович (1758 – 1800.24.03.) – козак. Д.: Горпина Степанівна Зінець, донька сотенного старшини.

Карпо Федорович (? – ран. 1796).

Клим Максимович. Д.: Євгенія Іванівна N, шляхтянка.

Трохим Федорович (1744 – ?).

Данило Федорович (1755 – ?).

Пекулицькі

I

Олександр (? – ран. 1739). Д.: Гафія Іванівна N.

II

Яків Олександрович (1707 – ?) – священник с. Буянки (? – 1741 – 1756 [531, арк.139зв.,151зв.] – ран. 1763). Д.: (? – 1737 – 1767 – ?) Ганна Федорівна N (1717 – ?).

Леонтій Олександрович (1714 – 1742 [1698,арк.26зв.] – ?).

III

Леонтій Якович (1737 – ?).

Дмитро Якович (1742 – ?) – навчався в КМА (з 1759.9.01.).

– Тетяна Яківна (1738 – ?).

Зінці (Зінченки)

I

N (? – ран. 1739). Д.: NNN (1677 – 1739 – ?).

II

Юхим (1697 – ?) – козак с. Буянки (1739). Д.: Тетяна Назарівна N (1707 – ?). Степан – сотенний старшина. З Онисимом «на одномъ дворе порознь хатами живуть, а з одного отческого грунту почережно служать» (1732).

Онисим – козак малограунтовий буянський (1732).

III

Василь Юхимович (1734 – ?).

Гаврило Юхимович (1736 – ?).

– Горпина Юхимівна (1730 – ?).

– Пелагея Юхимівна (1738 – ?).

Федір Онисимович (1719 – ?) – козак с. Буянки (1739). Д.: Мотря NN (1722 – ?).

Михайло Онисимович (1729 – ?) – козак с. Буянки (1739).

– Параска Онисимівна (1729 – ?).

Остап Степанович (1758 – ?) – корнет у відставці (1788). Д.: Анастасія Романівна Савицька, донька возного. Мав 21 підданого у 1 селі (1788).

– Горпина Степанівна. Ч.: Яків Федорович Радич (1758 – 1800.24.03.), козак.

Райпольські-Радичі

I

Микита Райпольський (1688 – ран. 1756) – значковий товариш Чернігівського полку (? – 1739 – 1741 – ?), військовий товариш (? – 1742 [1698, арк.44] – 1743 – ?). Мав двір (? – 1740 [525, арк.57] – 1741 [526, арк.292] – ?), млин, посполитських 10 – 12 дворів у с. Буянках [1754, с.106], двір у Сахновці, 3 посполитських двори (1743). Д.: Катерина Іванівна Радич (1708 – ?), донька бунчукового товариша. У 1759 р. на неї скаржився Хома Данич за борг 30 рублів [953, арк.1]. У 1739 р. в її родині проживала сестра Олена (1718 – ?).

II

Прокіп Микитович (1729 – ?) – у 1742 р. склав присягу цариці [1698, арк.47зв.].

Іван Микитович (1730 – ?) – у 1742 р. склав присягу цариці [1698, арк.47зв.]. ГВК розглядала справу про його намагання уникнути служби рядовим козаком [146, арк.8]. Значковий товариш (1765 [4, арк.1]). Житель с. Буянка Роїської сотні [585, арк.2]. Абшитований військовий товариш (1788). У 1765 р. сперечалися за маєток з колезьким асесором Петром Григоровичем [4, арк.1], скаржився за розбійний напад на нього сина Григоровича Василя [1369, арк.1]. Мав 16 підданих у 1 селі.

Петро Микитович (1736 – ?)

Андрій Микитович (1741 – ?) – козак (1788), мав 76 душ у с. Буянці. Д.: NNN (? – ран. 1788), мали сина Прокопа (1776 – ?).

– Марія Микитівна (1725 – ?)

Данило – городничий городиський (? – 1755 [531, арк.311] – ?).

Володіння Бакуринських. У 1747 р. три Бакуринські тримали 5 посполитських і 72 підсусідки, при чому бунчукові товариші Й. і А. Бакуринські мали

3 посполитських і 15 підсусідків у с. Ріпки, всі ж інші піддані були сотника роїського Л. Бакуринського у сс. Ріпки, Церковище, дд. Грабів, Постовбиця і Гусинка.

Грабів, деревня (1732, 1766). «На пологом песчаном месте, при болоте Прорве, в лесах лежит» [1807,с.322]. У 1656 р. Б. Хмельницький наказав Ю. Бакуринському «остров Грабовскій с займою, на млин згожою» [1800,с.195]. У 1688 р. отримав універсал чернігівського полковника Г. Самойловича на «власний своим коштом побудований» млин на р. Вир що на Грабовщині. Та й ревізія посполитих 1713 р. у Грабові 17 огородників, належних, Чернігівському Троїцькому монастирю [803,арк.38-39зв.]. «Жители все гончары и работою глиняной посуды и печных простых изразцов занимаются. Здешняя глина всех других глин крепче, так что гончары из Нежина, местечка Ични и из села Репок за оною приезжают. Жители продают посуду на месте, а другие возят в степные места и за деньги продают, а больше на хлеб меняют» [1807,с.322-323]. 9 дворів підданих роїського сотника Якова Бакуринського (1732). **Шинки**: сотника Я. Бакуринського (1732 [916,арк.20]), сотника Л. Бакуринського (1743 [529,арк.130] – 1750 [532,арк.69зв.]), вдови сотника Леонтія Марії Бакуринської (1767 – «на большой улице» [755,арк.32,147зв.]). Власники посполитих у 1755 р.: полковник Іван Божич (3 двори), сотник Леонтій Бакуринський (12 дворів) [531,арк.159зв.-161зв.]. У 1766 р. вдова сотника Бакуринського мала 11 дворів [1915,с.73], 18 хат [652,арк.94зв.]), полковник Милорадович 3 хати [652,арк.94зв.]). Входила до ріпкінської парафії (1740).

Гусинка, деревня (1666, 1766) поблизу болота Замглай. У володінні шляхтичів Пироцьких. У 1732 р. 7 дворів козаків. Отамани: Прищепа Василь (1678), Слесар Ісак, Слесар Матвій Ісакович (1747 [524,арк.83зв.] – 1755 [531,арк.139]). У 1666 р. в «пустці», а за полковникування Борковського як спадок від них частина села була у володінні значних козаків **Щуковських**. 6 липня 1656 р. підтверджувальний універсал Б. Хмельницького Ю. Бакуринському на батьківські володіння. Полковник П. Полуботок як ранговим володів частиною с. Гусинки, відібрав другу частину у сотника слабинського Семена Михайловича [1731,с.18]. Потім надав одну частину села полковому писарю Семену Наумовичу, а пізніше обидві частини – полковому писарю Івану Янушкевичу [1731,с.18,19]. У 1739 р. сотник Михайловський подавав на розгляд похідної ГВК документи про захоплення володіння підданими у Гусинці чернігівським полковником Полуботком у 1723 р. [1421,арк.5]. На писарський ранг 7 дворів (1732). У 1740 р. Чернігівська полкова канцелярія розглядала справу про суперечку військового канцеляриста Романа Михайловського з полковником Ізмайловим і полковим писарем Григорієм Максимовичем за двори у сс. Гусинці і Маслаковці [335,арк.3]. У 1747 р. полковий писар Я. Миткевич мав 10 посполитських і 5 підсусідських дворів, всі інші власники мали лише підсусідські: сотник роїський Л. Бакуринський 3, вдова судді Канєвського 1, абшитований військовий канцелярист Ю. Філіповський 1. Власники за Румянцевським описом: писар полковий А. Якимович (14 дворів [1915,с.64], 25 хат [652,арк.85зв.]; і 2 при млині гусинському), вдова сотника Л. Бакуринського (6 дворів [1915,с.64], 6 хат [652,арк.86зв.]), сотник вибельський

Тризна (1 хата [652,арк.86зв.]), козак Матвій Слесар (2 хати [652,арк.86зв.]).
Шинки: писаря полкового Я. Миткевича (1743 [529,арк.130]), сотника Л. Бакуринського (1747 [524,арк.93]).

Прищепи

I

Василь — курінний отаман (1678), учасник оборони Чигирини 1678 р. Після тестя володів частиною с. Гусинки [1731,с.18], яку у нього відібрав полковник Я. Лизогуб [1731,с.18]. Д.: NN Бокевич-Щуковська.

II

Петро — козак ґрунтовий с. Церковище (1732).

Григорій (? — ран. 1740) — козак-підпомічник козак Андрія Скиби с. Гусинки. Д.: NNN — вдова (1740).

N Петрович (? — ран. 1740). Д.: Олена Мокіївна N (1688 — 1740 — ?).

III

Юхим Петрович (1693 — ?) — підпомічник-малоґрунтовий с. Церковищ (? — 1738 — 1739 — ?), де мав двір. Значковий товариш, власник с. Гусинки [1864,с.128], абшитований військовий товариш (1750), мав житловий двір у с. Гусинці. Д.: Гафія Якимівна N (1705 — ?).

IV

Іван Юхимович (1733 — ?) — козак. У 1779 р. подав зиск на священника Олексія Левицького за особисту образу [1407,арк.1].

Петро Юхимович (1739 — ?).

— Євдокія Юхимівна (1736 — ?).

Слесарі

I

1. Ісак — ґрунтовий виборний козак гусинський (? — 1722 — 1732 — ?). Був півтора року отаманом і був у походах 1722 р. на каналній роботі та 1723 р. на Коломаку.

II

Матвій Ісакович (1687/1699/1700) — у польському поході не був, а залишався для виконання доручень у сотні (1735 [288,арк.48]). Виборний козак (? — 1737 — 1743 — ?). Отаман гусинський у 1747, 1750. Козак (? — 1755 — 1766 — ?). Сліпий на одне око (1767). Д.: Марія Борисівна N (1687, д. Гусинка — ?).

III

Давид Матвійович (1717 — ?) — виборний козак гусинський (1740). Д.: Гафія Григорівна (Онисимівна?) N (1717/1722, с. Годубич — ?). Їх сини Павло (1742/1748 — ?), одружений з Мотрею Іванівною N (1748, с. Ріпки — ?), Василь (1746/1752 — ?), Тимофій (1757/1761 — ?) та Мартин (1764 — ?) були виборними козаками.

Федір Матвійович (1728 — ?) — виборний козак. Д.: Євдокія Дмитрівна N (1737 — ?).

Тит Матвійович (1729/1732 — ?) — виборний козак (1767), пізніше — козак-підпомічник (1782). Д.: Катерина Данилівна Прокопенко (1732, — ?), донька козака с. Церковищ. Мали сина Лук'яна (1757 — ?) — козака-підпомічника.

Яків Матвійович (1727/1742 — ?) — виборний козак (1767), пізніше — козак-підпомічник (1782). Д.: Анастасія Семенівна N (1747 — ?), родом із Голубичів.

Пилипча, хутір (1740), деревня (1732, 1766) при р. Замглай. Іван Яцинич у 1661 р. отримав універсал наказного гетьмана Сомка на млин і маєтності Пилипча і Глинча [1915,с.72]. Бунчукового товариша, потім генерального обозного Якова Лизогуба 5 (1732), 6 (1747) дворів підусідків. Тут же 1 двір мали козаки Завадські (1732). У 1766 р. фіксуються 10 хат військового товариша Андрія Бакуринського [652,арк.95зв.]. **Млини** Я. Лизогуба, колишнього полковника чернігівського Богданова (1740). **Вир, Виравський** хутір значкового товариша Якова Бакуринського (1740) з його млином.

Володіння Добронизьких. Данич, Даничі, пустош (1635), деревня (1732, 1766) при р. Дороганці (вона ж Гонтка). 1 березня 1635 р. ленним правом пустоші Даничі і Ярославич отримав Адам Вишневський. Тут 3 двори козацькі і 3 підусідські (1732), 4 козацькі двори (1740). Було рангове на ранг полковника у володінні Г. Самойловича, В. Борковського, Я. Лизогуба. Донька військового товариша Михайла Яцинич і Ганни Костянтинівни Мазапети Марія (? – 1685 – 1743 – ?) володіла млином в деревне Данич, на купленій землі, нею і влаштований, підтверджений універсалами Мазепи і Скоропадського. Її чоловік, полковий хорунжий Прокіп Семенович Якубович купив у д. Даничі частину земель і поселив слободу, що було підтверджено гетьманським універсалом (1700) [1731,с.21]. 17 лютого 1700 р. полковник Лизогуб привернув у його підданство 3 тяглих посполитських у д. Даничі [1743,с.317], що пізніше було підтверджено гетьманським універсалом (1704) [1731,с.21]. У 1699 р. рангову частину деревні полковник надав полковому сотнику Івану Уляничу, підтвержене гетьманом (1699) [1731,с.22]. Після смерті першого чоловіка Яцинич вишла заміж вдруге, але її другий чоловік, сотник слабинський Іван Хомич Тризна помер у 1711 р. і вона залишилася вдовою. Від неї житловий дім і посполиті перейшли онуку (сину доньки від першого шлюбу), бунчуковому товаришу Василю Добронизькому (24 двори (1732), 8 дворів у 1767 [1915,с.72]), 18 хат (1766 [652,арк.95зв.]). **Шинки**: вдови Марії Михайлівни Яцинич Тризнянки (1741 [526,арк.292зв.]), Василя Добронизького (1747 [524,арк.94зв.], 1750 [532,арк.69зв.]). **Млин-вешняк** «о одномъ коле борошняномъ на ровчаку Дороганки» вдови Марії Яцинич (1726 [1731,с.21] – 1742). «Оний млинок на купленой земле, самою ею устроеной, которой почти всегда впусе биваетъ» [1754,с.112]. Деревня входила до ріпкінської парафії (1740).

Даничі

I

Богуш – боярин князя К. Вишневецького. 11 лютого 1557 р. староста любецький князь Вишневецький згадував «між ґрунтів бояр тутешніх Даничів» [1490,арк.91зв.]. Мав суперечку за бортне дерево з вйтом с. Климовицького Михайлом Галабурдою [1490,арк.20]. 7 грудня 1565 р. був у Слонімському земському суді [1490,арк.96 зв.].

Григор.

II

Кіндрат (? – 1560 – 1634 – ран. 1641 [1490,арк.92зв.]) – землянин любецький (1595 [1490,арк.97зв.]). Разом з Дем'яном 20 лютого 1581 р. отримали підтвердження короля Стефана Баторія, надане Сигизмундом-Августом

13 березня 1571 р. [1720, с. 228]. Привілей 20 серпня 1634 р. Сигизмунда III йому, Дем'яну з братією — дідичів і отичей маєтку Піроцького — ґрунти Піроцькі, борок Горбок, лісок Плоский, борок Творговський (Данило Глібович Піроцький, Григорій з братією Ріпчич) [1759, с. 7]. Д.: Віра NN. 28 квітня 1641 р. і 2 травня 1646 р. по ній вирок Люблінського коронного трибуналу [1490, арк. 92зв.]. У другому шлюбі за Іллею Зарецьким [1490, арк. 92зв.].

Дем'ян (? — 1560 — 1634 — ?) — землянин любецький (1595 [1490, арк. 97зв.]). III

Кіндрат — землянин любецький (1636 [1490, арк. 92зв.]), потомок Григора Данича, у серпні 1636 р. отримав привілей Владислава IV з підтвердженням привілея Сигизмунда III 1595 р. 10 вересня 1650 р. з Григорієм і Василем Даничами отримали витяг з книг трибунальних воеводства Київського про с. Голубичі і Даничі [1490, арк. 92зв.]. Продав дві частини ґрунту Голубичі Івану Яцкевичу, де той осадив слободу Голубичі [1603, арк. 1].

Григорій — землянин любецький (1650) [1490, арк. 92зв.].

Василь — землянин любецький (1650) [1490, арк. 92зв.].

Іван Максименко — землянин любецький (? — 1630.17.07. [1490, арк. 92зв.] — 1636 [1490, арк. 92зв.] — ?). У серпні 1636 р. отримав привілей Владислава IV з підтвердженням привілея Сигизмунда III 1595 р.

Василь — землянин любецький (1636 [1490, арк. 92зв.]).

Михайло — землянин любецький (1636 [1490, арк. 92зв.]).

Грицькова Репчич — землянка любецька (1636 [1490, арк. 92зв.]).

Самійло [1490, арк. 92зв.].

IV

Клим-Криштоф [1490, арк. 24] Кіндратович [1490, арк. 26зв.] — землянин любецький (? — 1641 [1490, арк. 92зв.] — 1646 [1490, арк. 24] — ?). 28 квітня 1641 р. і 2 травня 1646 р. по ньому вирок Люблінського коронного трибуналу [1490, арк. 92зв.]. «Гвалтовне и бесправне с килккунадцат коней з челядю на футор Антоновский под Антоновичами будучий где повод с конми и бидлом спродвал наехали».

Мануїло Кіндратович [1490, арк. 26зв.] — землянин любецький (? — 1641 [1490, арк. 92зв.] — 1646 [1490, арк. 24] — ?). 28 квітня 1641 р. і 2 травня 1646 р. по ньому вирок Люблінського коронного трибуналу [1490, арк. 92зв.]. Він згадувався з Климом, Матіях Вечерський з Ганною Красковською Кондратовою Даничевою, Іовою Даничем, потомками покійного Кіндрата Данича (Яном-Устином Жуківським чи Жуховським, Малком Татариним і сином Микитою Даничем — не осілі). У 1644 р. Бокевичі-Щуковські скаржилися на самоправне захоплення ним Щуковського ґрунту. Для розв'язання конфлікту вони зверталися аж до Київського замку. Козак Роїської сотні. Д.: 1) Зінаїда Маслович-Щуковська. 2) Ксенія NN [1490, арк. 55зв.] (? — ран. 1690), тримала ґрунт в Убежичах [1490, арк. 55зв.].

Данило Самойлович — землянин любецький, мав ґрунти в с. Голубичі [1490, арк. 71-72]. 22 листопада 1649 р. отримав привілей Владислава IV на землю Щуковщину [1490, арк. 92зв.-93].

Єсина (?) Самойлович — землянин любецький. 22 листопада 1649 р. отримав привілей Владислава IV на землю Цуковщину через те, що попередні грамоти погоріли в Любецькому замку [1490, арк.92зв.-93].

V

Марко — 1671 р. [1490, арк.93зв.].

Мокій Мануйлович — основоположник Мокіїв-Даничів.

Михайло Мануйлович.

Каленик Мануйлович.

— N Мануйлівна. Ч.: NN Вечірський, мали сина Федора [1490, арк.55зв.].

— Оксинія Мануйлівна — сестра Мокія (1690 [1634, арк.1]).

— Юша Мануйлівна (1690).

Северин Данилович [1641, арк.1] — 8 червня 1652 р. в Пуховичах надав матірність своїй сестрі Оксинії в грунтах Даницьких у Любецькому ключі. Д.: Явдоха N Томилкович.

— Оксинія Данилівна (?) — бл. 1693) — сестра Северина. Мешкала у с. Голубич. 7 червня 1693 р. написала заповіт [1490, арк.71-72]. Батьківські грунти в с. Голубичах розділила на 3 частини між двома своїми синами і пансинком Іваном [1490, арк.71-72]. Ч.: (1652) Ярмола — Кіндрат Шаршанович (?) — бл. 1691), його перша дружина [1641, арк.1].

VI

Олександр — 20 серпня 1702 р. залишив свій підпис на постанові Київсько-го з'їзду дворян, на інструкції послам Київського воеводства, 4 липня 1703 р. також підписав постанову дворян [1724, с.436, 441, 594].

Ян — 13 листопада 1707 р. підписався на об'яві панцерного товариша Анто-на Телецького [1725, с.50].

Матвій (1689 — 1769 — ?) — службу розпочав 1722 р., абшитований у 1760 р., жив у Голубичах, мав хати у с. Церковиці, 1 хату у д. Буянци.

VII

Мойсей Семенович (1729 — ?).

Григорій Семенович (1734 — ?) — виборний козак козак с. Голубичі. Д.: Ганна Данилівна N (бл. 1742 — ?). Мали синів Максима (1764 — ?), Йосипа (1771 — ?), доньок Єфросинію (1765 — ?), Євдокію (1768 — ?), Меланію (1770 — ?), Єлизавету (1776 — ?), Пелагею (1779 — ?)

Гаврило Семенович (1737 — ?) — козак с. Голубичі Роїської сотні. Комісарський писар [1345, арк.1] (? — 1764 — 1767 — ?). Значковий товариш. Мав сина Федора (1766 — ?).

Іван Семенович (1740/1743 — ?) — виборний козак с. Голубичі. підпоручик (1789). Мав 137 підданих. Д.: Уляна Матвіївна N (бл. 1752 — ?).

Іван Семенович (? — 1763 — ран. 1767).

— Мотря Семенівна (? — 1740 — ?).

— Олена Семенівна (1750 — ?).

Хома Федорович — козак с. Голубич (1744), купча 19 жовтня з братом Якимом і батьком на ур. Храпилів.

Семен Федорович (бл. 1705 — ?) — виборний козак.

Яким Федорович (бл. 1716) — згадується в компуті 1740 р.

VIII

Косма Іванович (1749 — ?).

— Євдокія Іванівна (1755 — ?).

— Мотря Іванівна (1765 — ?).

Андрій Петрович (1722/1727 — 1782 — ?) — козак виборний (? — 1756 — 1767 — ?), мав двір з 2 хат, на якому проживали з братом. Д.: Домна Опанасівна N (1732, д. Кислих — ?). Мали сина Захара (1766 — ?), доньку Віру (1761 — ?).

Тихін Петрович (1732/1737 — 1782 — ?). Д.: Стеха Степанівна (1737, с. Велика Вісь — ?). мали доньок Ганну (1760 — ?), Гафію (1761 — ?), Тетяну (1765 — ?).

Яків Романович (1738/1740 — ?) — виборний козак д. Даничі (? — 1782 — 1789 — ?), мав з Іваном і Яковом 7 нерозділених душ у 1 селі [1616, арк.71]. Д.: Гафія Ісаківна N (1748 — ?), донька козака.

Іван Романович (1740/1747 — ?) — виборний козак д. Даничі (? — 1782 — 1789 — ?). Д.: Ганна Іванівна N (1750 — ?), донька козака. Мали синів Григорій (1769 — ?), Івана (1781 — ?), доньку Килину (1779 — ?).

Яків Романович (1748 — ?) — виборний козак д. Даничі (? — 1782 — 1789 — ?). Д.: Наталія Климівна N (1750 — ?), донька козака. Мали сина Івана (1776 — ?), доньок Зіновію (1772 — ?), Уляну (1779 — ?).

У 1911 р. є згадка про генерал-майора Костянтина Олександровича Данича [1490, арк.20-21]. 4 представники роду Данич — мешканці д. Данич, 1 — с. Голубичі, 1 — м. Чернігів внесені до «Національної книги пам'яті жертв Голодомору 1932 — 1933 років в Україні» [1945, с.488,489,661].

Тишевські-Даничі

I

Кирій (Кирило) — був у 1690 р. під Полтавою як Петрик виходив, 1692 р. у Білогородщині під Паланкою, 1693 та 1695 рр. під Казикерменом, 1696 р. під Азовом, 1700 р. під Руголевою, 1701 р. у Ладові, 1705 р. під Любаром, 1706 р. у Польщі під Замустьям, 1707 р. у КПЛ на роботі, 1709 р. під Полтавою, 1711 р. під Кам'яним Затоном, 1716 р. у Смілі, 1719 р. в Царичині, 1721 р. на каналних роботах, 1723 р. на Коломаку.

Василь Тишевський. Д.: N Данич, старша сестра Луки Данича.

Лука Данич (? — 1693 — 1732 — ран.1740) — «оставшись по отцeve малолетен не бил ни в яких походах, только зять его Василь, з ним же совокупно жиючи, бил в походах 1719 в Царичине. 1722 на каналной работе». Козак малогрунтовий Поставбицького куреня (1732 [1748, с.40]). Д.: Параска NN (? — 1741 — ?).

II

Стахій (Стась) Кирійович (бл. 1690) — козак Поставбицького куреня (1732 [1748, с.41]). У польському поході в команді генерального обозного Я. Лизогуба (1733 [288, арк.44]). Д.: Гафія NN (1697 — ?).

Федір Кирійович (бл. 1705 — ?) — виборний козак.

Данило Лукич Тишевський-Данич (1712 — 1788 — ?). Д.: NNN (? — ран. 1782). Мали синів Дмитра (1744 — ?). Д.: Марія Данилівна N (1756 — ?), Йоси-

па (1757 – ?). Д.: Лукерія Макарівна N (1760 – ?); Івана (1759 – ?). Д.: Марина Іванівна N (1760 – ?); Андрія (1768 – ?), доньку Дарію (1767 – ?).

Михайло Лукич Тишевський-Данич (1717/1718 – 1788 – ?). Д.: Тетяна Лукивна N (1718 – 1782 – ран. 1788). Мав сина Олександра (1761 – ?). Д.: Тетяна Михайлівна N (1763 – ?); доньку Олену (1768 – ?).

Левон Лукич Тишевський-Данич (1721/1728 – ?) – козак-підпомічник (1782). Д.: Мотря Іванівна N (1722 – ?), донька козака. Мали сина Федора (1760 – ?). Д.: Гафія Титівна N (1760 – ?); доньок Пелагею (1762 – ?) і Олену (1766 – ?).

Павло Васильович Тишевський-Данич (1723 – ?). Д.: Анастасія Йосипівна N (1724 – ?), донька козака. Мали синів Миколу (1754 – ?). Д.: Тетяна Василівна N (1758 – ?), у них син Федір (1777 – ?); Степана (1757 – ?). Д.: Євдокія Іванівна N (1758 – ?); Кирила (1761 – ?). Д.: Ірина Андріївна N (1763 – ?); доньок Марію (1764 – ?), Ганну (1772 – ?), Єфросинію (1773 – ?).

III

Тимофій – козак, значковий товариш Чернігівського полку (1760 [486,арк.1] – ?).

Іван Стасович (1732 – ?) – виборний козак. Д.: Гафія Василівна N (1737, с. Петрушин – ?).

Герасим Стасович (1737 – ?) – виборний козак. Д.: Параска Семенівна N (1742, Роїська Слобода – ?).

Іван Федорович (1722 – ?) – виборний козак. Д.: Анастасія Герасимівна N (1727, Роїська Слобода – ?).

Павло Федорович (1726/1732 – ?) – виборний козак (1767), козак-підпомічник (1782). Д.: Євдокія Гаврилівна N (1737, с. Биховці – ?).

Вакула Федорович (1722/1732 – ?) – виборний козак (1767), козак-підпомічник (1782). Д.: Мотря Василівна (1732, с. Велика Вісь – ?).

Мокієви-Даничі

I

Мокій Мануйлович – козак с. Голубич, де мав прадідизну, дідизну і отчизну. Його заповіт датований 11 березня 1690 р. [1634,арк.2]. Його братом був Михайло Муха, сестринцем Федір Вечірський [1490,арк.55зв.]. Д.: Марія Станіславівна N. Згідно заповіту чоловіка разом з малолітніми дітьми отримала всі його маєтності в с. Голубичі і Даничі.

II

Федір Мокієв (? – 1674 – 1724 – ?) – козак Роїської сотні, обиватель даницький. У 1694 р. продав «отчизну» і дідизну у д. Данич пану Мелешку Олексійовичу, козаку і обивателю постовбщинському. Мешкав у Даничах. Був у походах 1692 р. у Білогородщині як Паланку взято, 1693 та 1695 рр. під Казикерменом, 1696 р. під Азовом, 1700 р. під Руголевым, 1701 р. під Орیشком на Іжор, 1705 р. під Любаром, 1706 р. у Польщі, 1707 та 1713 рр. у Києві, 1708 р. за Сожем проти шведів, 1711 р. під Кам'яним Затоном, 1721 р. на каналній роботі, 1723 р. на Коломаку. Отаман постовбицький (1724). Козак с. Голубич. 2 липня 1721 р. купча у с. Буянки.

Іов Мокієв — рідний брат Федора [1490,арк.95зв.].

III

Ілля Федорович Мокієв (1686 — ?) — д. Даничі, добровільний запис 3 травня 1728 р. Осавул сотенний (1732). Значковий товариш (1760 — ?). Д.: Параска Дем'янівна N (1703 — 1740 — ?).

Хома Федорович Мокійович (1693.6.10. — 1761 — ?) — служив з козаком з 1722 р., був у походах 1692, 1696, 1700, 1707, 1709, 1710, 1721 й 1722, 1728, 1731 — 1732 рр. Козак ґрунтовий с. Голубич (? — 1732 — ?), роїський комісар (1733). У 1735 — 1739 рр. при сотенному роїському правлінні виконував доручення, від ГВК жалуваний званням значкового товариша (1740.20.06. [810,арк.18зв.] — 1760). У 1742 р. присягнув цариці [1698,арк.46]. Звільнений від служби 11 липня 1760 р. За нього службу з дому буде відбувати син — значковий товариш Іван Мокієв. Неписьменний. Абшитований значковий товариш (? — 1764 — 1767 — ?). 4 листопада 1731 р. купча на с. Буянки. Скаржився на козака Роїської сотні, мешканця буяницького Василя Ященка за захоплення ґрунту [952,арк.1]. «На речке Гусинце, кая взялась с переточков при селе Церковищах состоит мелница на две греблях две, одна сотника Роиского Леонтия Бакуринского, а другая значкового товарища Фоми Мокеева о чтирох колах борошняних» [1774,с.28]. «Владения значкового товарища Фоми Машева (?), мелница в селе Церковищах, на ритце Мшенной, об одном коле борошняном. Оная мелница купленая в значковых Кринкевичов» [1754,с.106]. Мав дворів 1, хат 1 у с. Сибережі (1747). Склад ревізію посполитих сотні Роїської 1743 р. Мав у с. Церковищі 1 двір посполитських, в Голубичах 4 двори та житловий, у Сибережі 1 двір (1741), шинок у Чернігові, двір та 3 підусідків у с. Голубичах, у с. Церковища 1 підусідка, у с. Буянки 1 підусідка, в Сибережі 1 підусідка, у с. Церковище 3 посполитських (1743), у с. Буянки 1 двір підусідків, у с. Голубичі 3 двори підусідських, в Церковищах 1 підусідський двір, в Сибережі 1 двір підусідків, мав двір житловий у с. Голубичах та шинок у Церковищах Роїській сотні (1747), мав двір приїжджий у Чернігові, шинок у д. Вербичі, житловий двір у с. Голубичі (1750). Д.: (1740) Ганна Мартинівна N.

Семен Федорович Мокійович (1697/1699/1703 — ?) — виборний козак с. Голубичі. У 1764 — 1767 р. уступив 8 нероділених островів від предків (Микольський, Трегестенець, Хвойники, Старі Гурки, Плоский, Погріби, Обіходний, Творогоєвщина) з братом Хомою урочищ в островах с. Голубич. Мав двір новий, хат 2. Д.: (1740) Ганна Григорівна N.

Яким Федорович Мокійович (1719 — ?).

Яків Мокійович (1719 — ?). Д.: (1740) Ксенія Іванівна N.

Іван Мокійович — козак.

Леон.

IV

Іван Леонович Мокієнко (1722 — 1767 — ?) — мав 1 двір з 1 хатою. Підсудок Коржа (1767) «весьма убогие, скота неимущие, зажну и другой работизны кормячиеса» (1751). Д.: Дарія NN (1727 — 1767 — ?).

Роман Ілліч Мокій (1721 — ?) — козак д. Данич (1740). Д.: (1740) Євдокія Петрівна N (1722 — ?).

Омелян Ілліч (1712/1724 – ?) – козак д. Данич (? – 1740 – 1789 – ?), де мав 3 підданих (1789 [1623,ч.VI,арк.8]). Д.: Уляна Микитівна N (1713/1725 – ?), донька козака. У них сини: Тит (1746 – ?) – отаман курінний (1782) з дружиною Мариною Іванівною (1750 – ?), мали дітей Артема (1775 – ?), Григорія (1780 – ?), Степаниду (1772 – ?), Устину (1777 – ?), Олексій (1757 – ?) – мав сина Федора (1778 – ?), Матвій (1768 – ?), Артем (1778 – ?), Григорій (1783 – ?), Федір (1783 – ?), доньки: Степанида (1770 – ?), Устина (1780 – ?), Ганна (1783 – ?), Катерина (1785 – ?).

Семен Ілліч (1727 – ?) – козак д. Данич (1740), виборний козак д. Даничі (1782 [1425,арк.929]). Д.: Гафія Самійлівна N (бл. 1722 – 1782 – ?), вдова Лузана. У ревізії 1782 р. згадується вдова Гафія Самійлівна Мокієва (в першому шлюбі – Лузан) із сином Матвієм Мокієвим (1743 – ?) – козаком (1789), власником 6 підданих у д. Даничі, одруженим з донькою козака Євдокією Яківною N (бл. 1757 – ?), мали сина Дмитра (бл. 1780).

Петро Хомич (? – ран. 1782) – виборний козак «нищетный» сиберецький, мав двір, хату, 1 коня, 1 вола (? – 1737 – 1751 – ?). Д.: Катерина Феськова N (1702 – 1782 – ?), «по старости здоровьем слаба» (1782).

Іван Хомич (1739 – ?) – з 1744 навчався грамоті, потім вивчав мови, службу розпочав з лютого 1752 р. козаком с. Голубич, значковий товариш (1760.09. – 1762.3.06. – ?) за службу батька значкового товариша Хоми Мокієва, підпоручик у відставці (1787). Мав 137 душ у 1 містечку і 3 селах. Д.: Ірина NN, донька купця, мали сина Аристарха (1784 – ?) [1616,арк.70].

– Гафія Хомівна (1733 – ?).

– Марфа Хомівна (1736 – ?).

Володіння Рашевських. У 1747 р. бунчуковий товариш І. Рашевський мав 1 посполитого у д. Вербичі, у д. **Осняки** в нього 1 посполитий і 5 підсусідків, там же у бунчукового товариша Й. Рашевського 2 посполитих і 3 підсусідки, 4 підсусідки у с. Сибереж. Осняки, деревня (1666, 1766). Подимний реєстр 1638 р. зафіксував на території козацьких ланових наділів, що 18 волоками володів мірничий Чернігівського воеводства Криштофом Криницьким [1904,с.91,289]. Згодом воно відійшло на ранг полковників. Полковник Борковський з своєї юрисдикції передав село [1815,с.27] сотнику Іван Рашевському (Малику) (? – 1678). За його сотникування було центром сотні. Після загибелі Рашевського, вдова вийшла заміж за осавула полкового Федора Зеленського, якому і перейшли Осняки. Він отримав підтверджувальні універсали від чернігівських полковників Г. Самойловича (20.08.1686) [1731,с.313-314], Я. Лизогуба (24.11.1687) [1731,с.314], Ю. Лизогуба (22.12.1700) [1731,с.314-315]. Після смерті вітчима Осняки у володінні значкового товариша Григорія Рашевського [1917,с.2] (? – ран. 1727), який одружився з Іриною Посудевською. Одночасно маєтність Рашевского складалася з 6 ґрунтових дворів і 7 городників (1713). Ірина Рашевська (уроджена Посудевська) отримала підтверджувальний універсал гетьмана Д. Апостола на Осняки (20.01.1728) [1731,с.315-316]. Її сини Йосип та Іван мешкали в д. Осняки. Подданих Й. Рашевского 21 (1732). Протягом 1727 – 1734 рр. ГВК розглядала справу про суперечку за ґрунти в д. Осняки

між родинами військового канцеляриста І. Рашевського та генерального обозного Я. Лизогуба [183,арк.1-24]. 11 грудня 1734 р. І. Рашевський отримав універсал на це село. Йосип та Іван Григоровичі Рашевські мали тут у 1760 р. 12 та 9 хат [1939,с.258], у 1766 р. 16 та 17 хат відповідно [652,арк.91зв.]. Вдова останнього після смерті чоловіка мала тут підсусідків (1781 [1775,с.35]). У 1732 р. 11 козацьких дворів. Козак Любецької сотні Антін Кривошиша у 1751 р. здійснив обмін ґрунтами в урочищі Кормине в д. Осняках з Чернігівським кафедральним монастирем [1074,арк.1]. За ревізією 1782 р. в Осняках мешкало козаків: виборних — 20 осіб чоловічої статі і 14 жіночої, підпомічників — відповідно 61 і 55, старшинських дітей — 1 і 2, а також артилерійських служителів — 24 і 33 [1425,арк.13,14,14зв.,15]. **Шинки** бунчукових товаришів Йосипа (1732 [916,арк.19], 1750 [532,арк.68зв.]) та Івана Рашевських (1743 [529,арк.130], 1747 [524,арк.93]). **Млин:** млин-вешняк на р. Стрижні бунчукового товариша І. Рашевського (1742 [1754,с.106]).

Фасовські (Фасовець)

Рід внесений до VI частини родовідної книги дворян Чернігівського повіту Чернігівського намісництва.

I

Н — предки Івана ще за польської влади тримали млин. Шляхтичі Фасовські мали млин-вишняк на болотці Глиняному, який зберегли за своєю родиною шляхетним правом до середини XVIII ст. [1754,с.105].

II

Тимофій — значковий товариш Чернігівського полку, мешканець д. Осняки.

Семен — був у походах: 1692 р. у Білогородщині під Паланкою, 1693 та 1695 рр. під Казикерменом, 1700 р. під Руголевым, 1701 р. на Ладозі, 1705 р. під Любаром, 1706 р. у Польщі під Замостям, 1707 р. у КПЛ на роботі, 1709 р. під Полтавою на баталії, 1711 р. під Кам'яним Затоном, 1713 р. у Києєві, 1716 р. у Смілі, 1721 р. на каналі, 1723 р. на Коломаку. Значковий товариш Чернігівського полку (1732 [533,арк.1]). Мешкаець д. Осняків (1724).

III

Степан Тимофійович — у д. Осняки «двор жилой умершаго значкового товарища Тимофея Фасовского сына его, полкового Черниговского канцеляриста Стефана Фасовского. Достался ему по наследию от предков его» [755,арк.461-490].

Іван Тимофійович (бл. 1707/1701 — 1743 — ран. 1747) — полковий канцелярист Чернігівської ПК (1732 [1748,с.7]). Значковий товариш (1732 — 1742 — ?). 23 травня 1734 р. звернувся до князя Олексія Шаховського з проханням прискорити розгляд скарги в Чернігівській ПК на Юрія, Кліма і Федора Бакуринських за захоплення його спадкоємних володінь [282,арк.1]. Мав підсусідків і приїжджий двір у Сибережі (1743 [529,арк.130зв.]). Проживав у с. Ріпки (1740), д. Осняки (1740 [525,арк.58] — 1741 [526,арк.292зв.]), мав 2 — 3 двори посполитих на хуторі Глинянці, приїжджий двір у Чернігові. Володів млином-вешняком на болоті Глинянка, який «наиболше впусти зостаєт» [1754,с.105]. Продав займище чернігівському протопопу Григорію Максимовичу [1754,с.105]. хутір на

р. **Замглая Глинянка (Глянянки)** від нього (1740) перейшов до Філімона Богдановича Репчич-Піроцького, де той мав 2 підсусідські двори (1747). Д.: Мотря Федорівна Бакуринська (1710/1716 – 1740 – ?).

Стефан – бурмістр чернігівський (1747 [524,арк.93зв.]), мав приїжджий двір у с. Роїще і шинок [524,арк.93зв.].

IV

Степан Іванович (1731 – ?) – значковий товариш (? – 1747 [524,арк.93] – 1756 [531,арк.137зв.-138,151зв.] – ?). Мешкав у дворі в д. Осняки. Абшитований військовий товариш (? – 1782 – 1788 – ?). Мав у Чернігівському повіті 9 хат підданих (1782 [1606,арк.31]), 72 підданих у д. Осняках і одному хуторі (1782). Д.: Марія NN, донька козака.

Йосип Іванович (1738, с. Ріпки – ?).

Іван Іванович (1739, с. Ріпки – ?).

V

– Наталія Степанівна (1756 – ?). Ч.: (? – 1782 – 1790 – ?) Іван Олексійович Биховець (1754 – ?).

Білецькі

I

1. Гнат.

II

2. Іван Гнатович – з зятем Яцьком Сподарком, жителі д. Осняки 4 лютого 1708 р. продали полковнику Полуботку землі у с. Довжик в ґрунті семаківському [1743,с.1050].

Василь – козак с. Роїще (1692 – 1724 – ?).

III

N – значковий товариш.

IV

– NN. Ч.: (1790) Іван Радошевський, отаман сотенний.

Володіння Кринкевичів. Церковище, село (1747). Ротмістр Загородський 4 травня 1638 р. отримав данину на Церковище у Чернігівському воєводстві [1975,с.725, 750]. У 1638 р. заселили Циганські [1904,с.289], 1648 р. Ян Кавецький [1904,с.289]. Сільські отамани: (Прокопенко ?) Самійло (1718), Самоненко Мирон (1732). Деревня, в якій два двори ґрунтові і один бобильський, на р. Гусельці гребля пуста (1666). У 1667 р. боярин Шереметьєв видав указ на володіння д. Церковище Кринкевичу Михайлу як значному козаку на основі «привилегій королевских» і «по наследству от шляхти полскої» [1731,с.25]. Іван Михайлович отримав гетьманський універсал на д. Церковище (1699.21.12.) і лист полковника Юхима Лизогуба (1699.28.12.) [1948,с.30]. Мазепа підтвердив 21 грудня 1699 р. [1948,с.29-30] д. Церковище полковому товаришу Івану Михайловичу Кринкевичу (володів з братом Олександром) [1731,с.25]. У 1732 р. значкові товариші Кринкевичі тримали 13 дворів. У 1725 – 1739 ГВК розглядала справу про суперечку між чернігівським полковим писарем Самійлом Холодкевичем і значковим товаришем Яковом Кринкевичем за ґрунти в Церковищі [157,арк.1]. Іван Іванович

Кринкевич свої маєки в Церковищах віддав Леонтію Бакуринському і Хоми Мокійовичу Даничу за борги в сулацькому поході, останньому ж перейшов і млин-вешняк [241,арк.57]. Хома Мокієв у Церковищах від Кринкевича отримав 3 двори посполитські (1743). Мав у с. Церковищі «Подсуседки разных владений, скота неимущие священника пекуровского Симена Гуляницького – дворов 1, хат 1» [524,арк.84-84зв.,92зв.-93,96зв.]. Власники посполитих у 1755 р.: сотник Леонтій Бакуринський (7 дворів), значковий товариш Фома Мокієв (4 двори), син значкового Лука Іванович Кринкевич (Крикovich) (1 двір) [531,арк.167зв.-168]. У 1766 р. власниками підданих були вдова сотника Леонтія Бакуринського Марія (16 хат), значковий товариш Хома Мокієв (4 хати), Лука і Петро Кривковичі (1 хата [652,арк.87зв.]). **Шинки:** є згадка про два шинки у 1747 р. [524,арк.93] – сотника Леонтія Бакуринського і значкового Хоми Данича. Пізніше згадувався лише перший з них (1750 [532,арк.68зв.]). **Млини:** хорунжий полковий Марко Чечель вешняк «на переточку» р. Імшаної в одне коло продав значковому товаришу Павлу Масловському (1742 [532,арк.68зв.]). **Млин** на р. Мшеній тримали Кринкевичі, продали Хоми Даничу (1742 [1754,с.105]). 7 дворів козаків (1732). **Троїцька церква:** священники: Опацький Степан Васильович (? – 1729 – 1742 [1698,арк.26] – ?), поминав священника Пилипа [17489,с.38], Гуляницький Семен (? – 1747 – ?), Хмельницький Іван (? – 1747 – ?), Садовський Іван (? – 1751 – ?), Лебедецький Дмитро (? – 1756 – 1757 [942,арк.2] – ?), Пасевич Петро (ран. 1767). **Преображенська церква** (1767 [755,арк.546]): священники: Опацький Стефан Васильович (? – 1718 – ?), Вернадський Іов Ничипорович (1742 [1698,арк.19]), Опацький Василь Стефанович (? – 1767 – 1788 – ?), Вернадський Іван Ничипірович (? – 1786 [1489,арк.1] – ?).

Гуляницькі

I

Семен – священник с. Церковища (1747). Мав приїжджий двір у Чернігові.

II

Григорій Семенович – колезький асесор і Чернігівської кримінальної палати асесор (? – 1785 – 1790 – ?). Внесений до родовідної книги дворян Чернігівського намісництва [1622,арк.2]. Д.: (1790) Катерина Іванівна фон Денієр, донька колишнього майора гоноверської служби.

Кривковичі (Кринковичі, Кринкевичі)

I

Василь – міщанин київський. 25 лютого 1581 р. отримав привілей на маєток Юрійовичі до замку київського, який купив у Гордія Немирича і Патія Станіславовича Сурина [1975,с.302].

Н – шляхтич, тримав с. Церковище [1743,с.317], осаджене за даними П. Кулаковського Циганським [1904,с.289].

II

Михайло – шляхтич. У 1667 р. боярин Шереметьєв видав указ на володіння с. Церковище йому як значному козаку на основі «привилегій королевских» і

«по наследству от шляхти полской» [1731,с.25]. Товариш полку Чернігівського (1693 [1490,арк.72.]).

III

Іван Михайлович — шляхтич, значковий товариш полку Чернігівського, отримав гетьманський універсал на с. Церковище (1699.21.12.) і лист полковника Юхима Лизогуба (1699.28.12.) [1948,с.30]. Д.:NNN, мала двір житловий у с. Церковищах (1747).

Олександр Михайлович — полковник Лизогуб надав с. Церковище полковому товаришу Івану Кринкевичу (володів з братом Олександром) [1731,с.25].

III

Олексій — шляхтич, знатний товариш полковий (1702). У вересні 1702 р. був у поході над р. Шелдихою на урочищі Лопі.

Василь Іванович (? — 1732 — ран. 1740) — значковий товариш. Брати мали підданих у с. Церковище. Д.: Єфросинія Федорівна N (1711 — 1740 — ?), вдова, мала двір у с. Церковище (1740 [525,арк.57зв.]).

Іван Іванович (1701 — 1747 — ?) — значковий товариш (1715 — 1747), 1716 р. був під Гадячем [1510,арк.124], у 1721 р. був на канальних роботах, на Коломаці, з 1725 р. в низовому поході 5 років, у 1735 р. у польському поході, 1739 р. займався волами [241,арк.55зв.]. Мав у с. Церковищах 3 посполитські двори та власний житловий (1741 [526,арк.293]), житловий, 3 посполитські і 2 підсусідські двори (1747 [524,арк.92зв.]). Свої маєтки у Церковищах віддав Леонтію Бакуринському і Хомі Мокійовичу Даничу за борги в сулицькому поході, останньому ж перейшов і млин-вишняк [241,арк.57]. Д.: Марфа Федорівна N (1711 — 1751 — ?).

Григорій Іванович — значковий товариш (? — 1724 [1510,арк.124зв.] — 1726 — ?).

Федір Іванович (1698 — 1741 [526,арк.293]) — значковий товариш (? — 1718 — 1741 [525,арк.57зв.]). Був у польському поході (1735). Мав двір та 3 підсусідків у с. Церковищах. Письменний. Д.: Параска Яківна N (1699 — 1743 — ?). Мали доньок Тетяну (1727 — ?), Євдокію (1731 — ?), Марину (1733 — ?).

Яків Іванович — значковий товариш (1737 [534,арк.1]). Мав суперечку за ґрунти у с. Церковищина з чернігівським полковим писарем Самійлом Холодовичем [157,арк.35].

Лука (? — ран. 1750) — значковий товариш Чернігівського полку. Д.: Марфа NN (1750), вдова [532,арк.68зв.].

IV

— Феодора Василівна (1734 — ?).

— Марія Василівна (1736 — ?).

Іван Іванович — дворянин. 1757 р. скаржився за заволодіння ґрунтом на священника с. Церковище Дмитра Любецького [937,арк.1].

Лука Іванович (бл. 1736 — 1789 — ?) — дворянин [937,арк.1], службу розпочав з 1750 р. в полковому суді, абшитований значковий товариш (1756.12.05. — 1789 — ?). Жилий двір у с. Церковище, наданий ще Михайлу Кривковичу (1756). Лука і Петро Кривкович — 1 хату підданих [912,арк.20,78] (1764). Мав 55 спадкових підданих [1623,ч.VI,арк.20зв.]. Д.: Меланія NN, донька козака.

Мали синів Миколу (1762 – ?), Павла (1775 – ?), Івана (1779 – ?), доньок Тетяну, Марію, Софію.

– Ганна Іванівна. Ч.: Василь Антонович Бродович-Мазапета, військовий канцелярист [1936, с.266].

Опацькі

I

Пилип – священик [1749, с.38].

II

Василь.

II

Степан Васильович (1685 – ?) – священик с. Церковищ (? – 1729 – 1741 – ?). Д.: Ганна Пилипівна N (1695 – ?).

III

Василь Степанович (1728 – ?) – священик Преображенської церкви с. Церковище (? – 1767 – 1788 – ?). У с. Шостовиці Слабинської сотні через швагра Івана Нариновича як спадок отримав житловий двір. Д.: Ганна Олексіївна Наринович, донька священика шостовицького.

Прокіп Степанович (1734, с. Церковище – ?) – попович (1742 [1698, арк.26] – 1767).

– Олена Степанівна (1724 – ?).

Андрій – писар комісарства березненського (1774 [1510, арк.415зв.]).

Вернадські

I

Степан – покозачений шляхтич [1818, с.84].

II

Ничипір Степанович – шляхтич, значковий товариш.

III

Іов Ничипорович – священик с. Церковища (1742 [1698, арк.19]).

Іван Ничипірович (бл. 1731 [1616, арк.22] – ?) – навчався у КМА (? – 1742 – ?), священик преображенський [1862, с.234] с. Церковище [1489, арк.1], внесений до 1-ї частини родовідної книги дворянства Чернігівського намісництва [1616, арк.22]. Д.: Пелагея Леонтіївна Леонтович, донька дяка [1616, арк.22]. Мали синів Василя (1769 – 1838) – військового лікаря [1996, с.52-69], одруженого з Єлизаветою Яківною Короленко, Івана (1774 – ?), Микиту (1777 – ?), доньку Марію (1775 – ?), заміжно за шляхтичем [1816, с.112] Левом Метелевським.

Крім вище наведених у сотні згадувалися **хутори Голущин млин, Репський. Чудівка.**

Сотня у 1737 р. за загальною кількістю козаків на 6 місці в полку (90), за кількістю виборних козаків на шостому місці в полку (47). Повністю сільське населення, яке проживало у 35 селах. У сотні 12 хуторів і вона віднесена до сотень з нерозвинутою хутірською інфраструктурою. У реєстрі 1739 р. 16 вдів (5,5%), у 1740 р. – 35.

Скорочення з 470 посполитських дворів у 1713 р. до 282 у 1747 р. відповідає 34%. Частка монастирських володінь складала 13,5%, які представлені у сотні

37 посполитськими дворами і 12 підсусідками ЧТМ і 1 посполитим у с. Познопали Чернігівського Єлецького монастиря. Володіння на ранг полковника перевершували монастирські: 54 двори посполитські (19%) у сс. Холявин і Ріпки, д. Грабин, крім того 39 підсусідських.

47 дворів с. Петрушин Чернігівського магістрату склали 16, 6%, а описна Добряка 27 дворів (9,6%). З приватновласницьких володінь відзначалися маєтки Затиркевичів у дд. Задириївка, Каменська, Свинопухи, Ямище 22 (7,8%) посполитських і в цих селах та с. Роїщі і д. Роїська слобідка 33 підсусідки. Володіння Мокрієвичів у д. Роїська слобода 16 посполитські і у с. Звеничів 4, д. Ямище 1, всього 21 (7,4%) і 11 підсусідські. Володіння Добронизьких. У сс. Даничі і Сибереж 20 посполитські (7%) і 7 підсусідські. Дрібнішими власниками у сотні були Миткевичі, Бакуринські, Лизогуби, Соколовські, Тодоровські (спадкоємці Радичів), Деренковські, Кринкевичі, Самойловичі, Чирва, Красовські, Янушкевичі, вдови бурмістра К. Марковича і значкового товариша Пашковського. Протопоп Г. Максимович у с. Голубичі мав 4 посполитські і 4 підсусідські двори, ще 5 священницьких родин мали підсусідків: 3 у Сибережі В. Кричевський, по одному у с. Церковище С. Гуляницький, с. Холявин вдова священника Семена Гафія, с. Петрушин Янчевський і вдова священника Н. Величковського.

ЗМІСТ

Вступ	3
Полковники і полкова старшина	6
Полкова сотня	104
Білоуська сотня	159
Слабинська сотня	226
Любецька сотня	261
Роїська (Осняківська, Сиберецька) сотня	423

Науково-довідкове видання

КРИВОШЕЯ Володимир Володимирович

**Українське козацтво в національній пам'яті.
Чернігівський полк**

Монографія

У двох томах

Том I

Відповідальний за випуск *О. Чепурний*
Редактор *В. Коробко*
Комп'ютерне верстання
та виготовлення оригінал-макета *Н. Грехової*

Формат 60x84/8. Ум. друк. арк. 30.

Тираж 100 пр. Зам. № 212

ДП «НВЦ «Пріоритети»
01014, м. Київ, вул. Командарма Каменева, 8, корп. 6
тел./факс: 254-51-51

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК №3862 від 18.08.2010